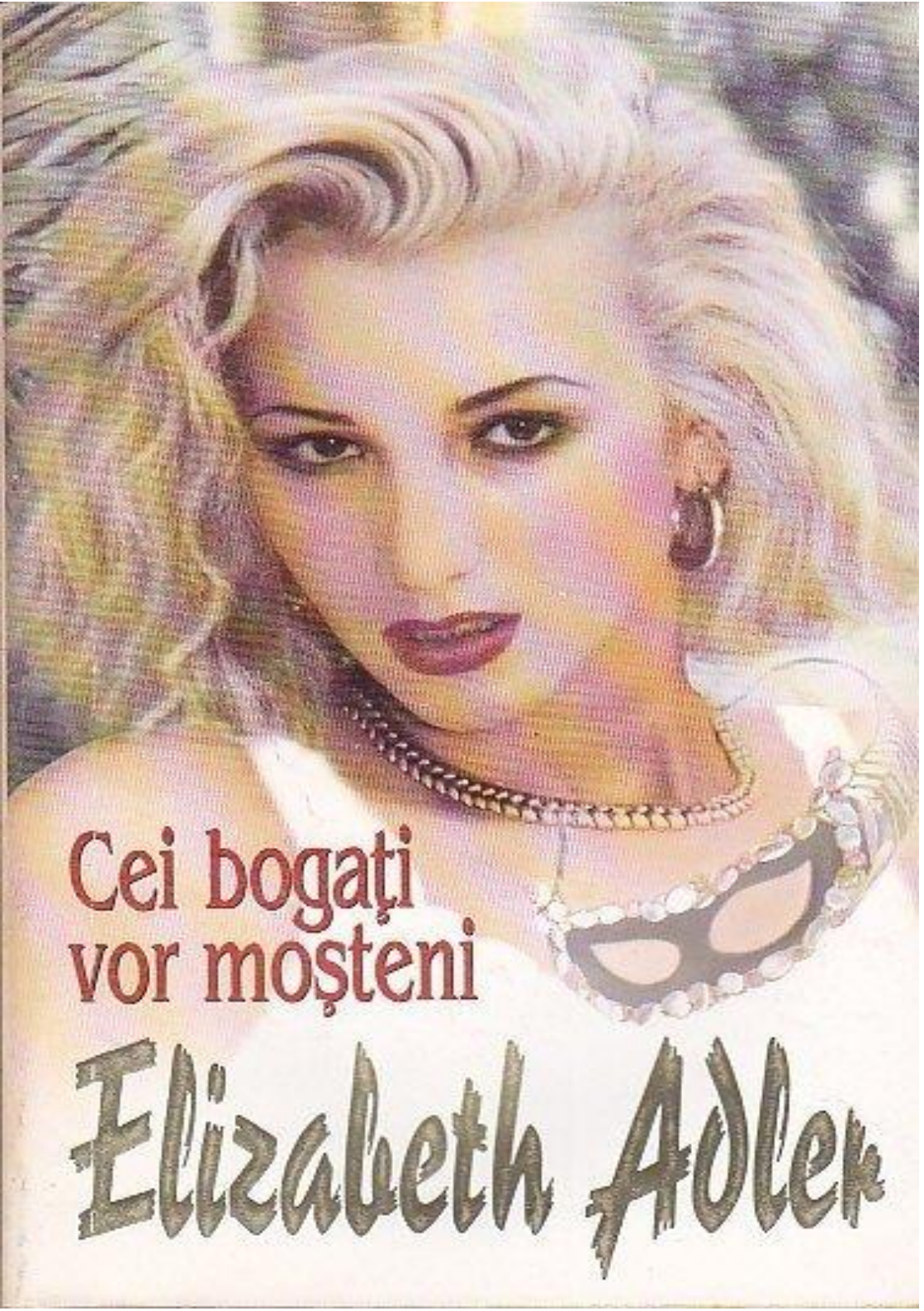

Cei bogaţi vor moşteni

Elizabeth Adler

The Rich Shall Inherit
by Elizabeth Adler

© copyright 1989 by
Elizabeth Adler

© copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Elizabeth Adler

Cei bogați vor moșteni

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

Capitolul 1

Razele soarelui de dimineață colorau valea în auriu când Mike Preston se duse nerăbdător la bucătărie şi puse în funcțiune filtrul de cafea. În realitate, se plictisise de priveliştea pe care o ofereau munții din Santa Ynez; era un om care avea nevoie de ritmul alert şi agresivitatea New York-ului şi, totuşi, tocmai pentru a fugi de acel stil de viață căutase singurătatea în California.

Talentul de reporter de anchetă îi adusese lui Mike un premiu *Pulitzer*, cu şapte ani în urmă, pentru materialul îndrăzneț pe care-l realizase despre corupția la nivel înalt. Fusese o poveste despre afaceri cu arme şi ucigaşi plătiți care, în cele din urmă, dusese la detronarea ruşinoasă a unui binecunoscut general şi erou al războiului din Coreea şi la demisionarea a doi membri ai cabinetului personal al preşedintelui.

Cartea care urmase îl purtase spre celebritate şi bogăție, aducându-i mai mulți bani decât era de părere că ar fi trebuit să posede cineva şi îi oferise o nouă carieră de vorbitor de onoare în oraşe atât de depărtate precum Geneva, în Elveția, şi Stanford, în California. De asemenea, îl mai transformase într-o celebritate de televiziune fără voie, schimbându-i astfel modul de viață pentru totdeauna.

Nu era numai faptul că-şi putea permite un apartament luxos în Sutton Place cu pereți îmbrăcați în panouri din lemn

de stejar şi cu propria sa bibliotecă, ca de asemenea şi o privelişte a lui East River, nici faptul că se afla pe lista „A” a fiecărei organizatoare de petreceri din New York, sau că şefii de săli din restaurante se grăbeau să-i ofere cele mai bune mese, dar, dintr-un motiv care încă îl mai uluia, celebritatea părea să-l fi făcut mai atrăgător. Femei superbe de genul celor care puteau fi văzute făcând reclamă la parfumuri sau care apăreau în revista *Vogue* prezentând toalete din creaţia lui Calvin, Oscar şi Bill, îşi şantajau gazdele pentru a le permite să stea lângă el la masă, iar în timp ce-şi sorbeau vinul, îi mângâiau braţul, îi aruncau priviri pline de subînţeles şi-i şopteau la ureche propuneri care ar fi şocat-o pe mătuşa lui, Martha, din Madison, Wisconsin.

Dacă Mike nu înţelegea ce vedeau femeile la el, mătuşa Martha realiza cu siguranţă. Deşi chipul îi era ridat şi-şi rupsese nasul în copilărie în timpul unei partide tenis, avea ochii de un cenuşiu ca al mării iarna, iar părul îi era scurt şi, de obicei, dezordonat, deoarece avea obiceiul de a-şi trece degetele prin el când se concentra. Mike considera că arăta ca un fost boxer de treizeci şi şapte de ani, dar mătuşa Martha le înţelegea pe femei, ştia că era vorba de combinaţia neobişnuită între înfăţişarea lui de camionagiu de un metru nouăzeci şi cinci şi mintea lui cultivată, plus sensibilitatea lui care le atrăgea pe femei. Iar acum, bineînţeles, se mai adăuga şi succesul lui mondial. „Mike Preston” era un nume care putea deschide orice uşă.

Mike îşi câştigase reputaţia de om care putea vedea dincolo de imaginile publice ale celor mari şi tari, ajungând

până la sentimentele lor brute care-i împingeau la gesturi nebuneşti care, în cele din urmă, le atrăgeau căderea. Cele trei bestselleruri ale sale conţineau acel element de suspans – un „cine a făcut-o" care îi adusese popularitatea, indiferent dacă era vorba despre cariera unui magnat al automobilelor, un scandal în cadrul unei corporaţii sau o crimă spectaculoasă. Cu toate acestea, trecuseră doi ani de când i se publicase ultima carte şi-şi promisese că, în Santa Barbara avea să-i vină, în sfârşit, o idee pentru următoarea. Totuşi, se afla acolo de şase săptămâni şi maşina de scris încă mai era acoperită de husă, coşul de hârtii rămăsese gol, iar duşumeaua nu era plină de cocoloaşe de hârtie. Căzuse pradă soarelui californian, cerului albastru şi blondelor bronzate.

Numărul din ziua precedentă al ziarului *Los Angeles Times* se mai afla încă pe dulap, necitit, iar Mike îl luă acum pe verandă. Proptindu-şi picioarele pe balustradă, începu să citească articolele zilnice despre încurcăturile politice, terorismul internaţional, crime, proprietăţi imobiliare şi automobile, modă şi alimente… un sumar al dezastrelor şi conflictelor în treizeci de pagini…

Aruncându-l pe jos, se uită la el dezgustat… Îşi promisese să nu citească niciun ziar timp de două luni, ca să-şi confirme teoria, potrivit căreia, atunci când avea să o facă, totul va fi exact la fel… că nu va fi pierdut nimic. Sau da? Se uită din nou la ziarul de pe podea şi privirea îi fu atrasă ca de un magnet de anunţul în chenar negru din colţul de jos din dreapta. Ieşea în evidenţă de parcă ar fi fost scris cu roşu.

SE CAUTĂ O MOŞTENITOARE

ÎN CALITATE DE ASISTENT AL SECȚIEI DE TESTAMENTE ŞI SUCCESIUNI DIN CADRUL NALTEI CURȚI DE JUSTIȚIE DIN GENEVA, CU PRIVIRE LA AVEREA LUI POPPY MALLORY, NĂSCUTĂ LA 15 IUNIE 1.000, ÎN SANTA BARBARA, CALIFORNIA, DECEDATĂ LA 15 IUNIE 1957, ÎN REGIUNEA VENETO, ITALIA, CAUT O FIICĂ SAU, ÎN CAZ CĂ ACEASTA ESTE DECEDATĂ, PE URMAŞUL Ei. DACĂ DEȚINEȚI INFORMAȚII, VĂ ROG SĂ SCRIEȚI PE ADRESA AVOCATULUI JOHANNES LIEBER, 14, RUE GARONNE, GENEVA, ELVEȚIA, SAU SĂ TELEFONAȚI LA NUMĂRUL 73.63.03 ÎN GENEVA.

Mike uită de cafea, de ceruri albastre, de blonde şi de ispititorul soare californian. Îşi dădea seama că era rost de un subiect senzațional când vedea aşa ceva şi părea prea bun ca să-l rateze. Numele lui Poppy Mallory părea să degaje mister şi intrigă. Şi-i închipuia deja pe duzinile – poate sutele – de oameni plini de speranță care aveau să răspundă acelui anunț.

Privi spre mare, încercând să-şi închipuie de ce o femeie ca Poppy Mallory, născută chiar acolo, în țara aceea, murise în singurătate în Italia, atât de departe de casă. De ce, oare, fiica ei nu apăruse în toți acei ani ca să-şi revendice moştenirea? Şi, dacă, aşa cum era posibil, fiica era acum decedată, atunci cine ar fi putut fi moştenitorul sau moştenitoarea? N-ar fi reuşit să afle decât într-un singur fel. Uitându-se la ceas, îşi dădu seama că, în Europa, trebuia să fie

patru şi jumătate după-amiază. Ridică receptorul şi formă numărul avocatului Johannes Lieber din Geneva.

Domnul Lieber părea să fie un avocat important, căci fu nevoie de trei mesaje prin intermediul secretarei sale pentru a accepta să-i vorbească şi acest lucru se întâmplă în cele din urmă numai pentru că Mike îşi pronunță mai accentuat numele.

— Mike Preston? Autorul cărții *Fuga lui Robbelard*? Vă admir foarte mult opera, domnule, îi spuse Lieber. A fost una din cele mai bune cărți de anchetă jurnalistică pe care le-am citit vreodată. Desigur, toți suntem bănuitori în privința preluărilor de corporații, unde oamenii fac avere pe cai necinstite, dar a fost nevoie de unul ca dumneata ca să devină ceva public şi să se numească vinovații. Te felicit pentru curajul dumitale.

Mike zâmbi.

— Mulțumesc, domnule Lieber. Mă bucur foarte mult de fiecare dată când întâlnesc un admirator. Dar sun în speranța că pot obține o informație, în legătură cu Poppy Mallory.

— Eşti rudă cu ea, deci? Sau ai poate vreo nouă informație?

— Nu, domnule. Sunt doar un scriitor care simte miros de poveste senzațională. Mă întrebam dacă-mi poți spune cine a fost Poppy Mallory şi la cât se ridică averea ei.

Urmă un moment îndelungat de tăcere, după care Lieber spuse:

— Nu sunt sigur de etica acestei conversații, domnule Preston. Trebuie să mă gândesc la clienta mea.

Mike îşi trecu degetele prin păr cuprins de nervozitate.

— Nu ai un moştenitor, dar ai deja un client? Domnule, adăugă el, tocmai ai spus că am făcut o treabă foarte bună cu *Fuga lui Robbelard*. Ei bine, poate că aş reuşi să fac acelaşi lucru, despre Poppy Mallory. În definitiv, ai considera că sunt omul dumitale la faţa locului, mă aflu chiar aici, în Santa Barbara, unde a început totul. Am putea să ne ajutăm reciproc. Eu cercetez povestea lui Poppy Mallory pentru dumneata şi, în caz că voi găsi moştenitorul, sau moştenitoarea, scriu cartea. Dacă nu reuşesc, sau dacă moştenitorul apare oricum şi nu există niciun fel de mister, atunci, nu va mai fi vorba de nicio carte. Ce zici?

— Nu ştiu… zise Lieber pe un ton prudent, iar Mike se încruntă.

Deodată, îşi dorea povestea aceea mai mult decât orice. Trebuia să afle ce era cu Poppy Mallory, căci instinctul îi spunea că era ceva mai mult decât o moştenitoare dispărută, era ceva deosebit în legătură cu femeia aceea.

— Pot spune că averea Mallory este considerabilă, da, considerabilă… vreo cinci, şase sute…

— De mii?

— Ah, milioane, dragul meu, milioane. Poate chiar mai mult, încă n-am terminat de evaluat totul.

Mike fluieră uşor.

— În cazul acesta, bănuiesc că va fi o luptă teribilă. O să fii copleşit de o mulţime de escroci şi de femei care or să vadă în treaba asta o modalitate de a face rost de o avere într-un timp foarte scurt.

Lieber oftă adânc.

— Asta e o problemă, bineînțeles, dar încă mai sperăm că fiica doamnei Mallory mai este în viață. Apelativul „doamnă" este numai în semn de respect înțelegi? Din câte ştim noi, Poppy Mallory nu a fost niciodată căsătorită.

— Bine, zise Mike. Şi dacă „moştenitoarea" e decedată? În cazul ăsta, cine ar fi la rând să ia milioanele?

— Cine, chiar? întrebă Lieber râzând uşor. Dacă există cineva. O să am încredere în dumneata, domnule Preston, pentru că sunt de părere că ai putea fi de ajutor. Ți-aş fi recunoscător pentru sprijinul dumitale – chiar dacă nu este un gest ortodox. Bine, dar nici nu este vorba despre un caz prea ortodox. Testamentul doamnei Mallory a ieşit la lumină numai datorită chestiunii legate de o proprietate din Beverly Hills. A murit acasă la ea, la Villa Castelletto, lângă Verona, în Italia. Trăia singură de mulți ani. Se pare că nu primea vizite – nu avea nici măcar o singură prietenă. În afară de asta, nimeni din zonă nu pare să-şi amintească de ea. Prima dată când cei de la biroul meu au aflat de Poppy a fost atunci când am fost contactați de nişte avocați din California ai căror clienți doreau să cumpere o proprietate din Beverly Hills care se părea că se află în posesia ei. Testamentul lui Poppy a fost întocmit de un avocat de provincie bătrân şi neglijent. Averea era destul de mare, iar bătrânul avocat a murit şi treaba a fost preluată de un altul care, mai târziu, s-a mutat la Milano, luând toate dosarele cu el. Biroul din Milano s-a bucurat de succes în domeniul dreptului internațional şi, în cele din urmă, în 1968, s-a unit cu al nostru. Când a apărut problema

acestei proprietăți am căutat prin arhive şi am descoperit un testament întocmit fără martori… şi misterul. Din moment ce n-au existat martori, testamentul n-a fost niciodată autentificat şi nu poate fi considerat decât ca un lucru care ar putea să arate cine este moştenitorul sau moştenitoarea lui Poppy. De aceea ne aflăm în situația aceasta. Noi trebuie să-l găsim pe adevăratul moştenitor, Deci, încheie el, Poppy rămâne o enigmă.

— Bănuiesc că anunțul acesta a apărut în mai multe țări, spuse Mike repede. Poți să-mi spui ce reacție a stârnit?

Lieber râse.

— Pot să spun că nu eşti *primul* care a sunat.

— Mulțumesc, domnule Lieber, zise Mike, răsfoind deja cartea de telefon dină Santa Barbara, dar negăsind niciun nume Mallory. Îți sunt recunoscător pentru cooperare. Crezi că poți să-mi trimiți un fax cu toți cei care au sunat până acum? Îți promit că o să păzesc lista asta cu prețul vieții mele, adăugă el în glumă.

Când puse receptorul în furcă ştia exact încotro trebuia să se îndrepte.

Capitolul 2

Bătrânul papagal îşi zburli penele în – aerul rece care era purtat de ceața de pe Canal Grande al Veneției. Pătrundea prin crăpăturile pereților şi pe lângă tocurile ferestrelor din Palazzo Rinardi, înălțându-se spre tavanurile înalte şi agățându-se de draperiile de mătase decolorate care erau

acum atât de uzate, încât păreau gata să se transforme în praf şi pulbere. Penele păsării erau singura pată de culoare în acel dormitor, care pe vremuri fusese somptuos, dar, în dimineaţa aceea, nici măcar coloritul lui nu părea să înviorеze lumina cenuşie de noiembrie.

Scoase un picior dintre pene şi îl îndoi amorţit, iar inelele cu smaralde şi diamante sclipiră uluitor în lumină. Poppy le comandase la *Bulgari*, cerându-le bijutierilor să folosească doar cele mai bune pietre şi, de mai mult de optzeci de ani, iubita ei pasăre purta acele bijuterii pe picioarele ei subţiri ca nişte beţe. Leagănul gros era din aur masiv, zgâriat şi uzat de atâta folosinţă, iar în fiecare capăt era câte o măciulie de mărimea unei mingi de tenis, plină de pietre preţioase. O colivie imensă din aur în forma unui palat din poveştile Şeherezădei se afla pe o masă într-un colţ al camerei. Dar, mai tot timpul acum, papagalul stătea în leagăn, privind şi aşteptând-o pe Aria, aşa cum, altă dată, o aştepta pe Poppy.

Lipăitul uşor al unor papuci pe coridorul din marmură îl făcu să încline capul când clanţa aurie fu apăsată şi Fiametta, şchiopătând din cauza artritei, intră şi aşeză o tavă cu micul dejun pe o masă din secolul al şaptesprezecelea. Ochii lui obosiţi urmăriră cum bătrâna trase de pânza albă a baldachinului, scoţând un sunet de nemulţumire când bucăţele de vopsea zburară de pe bare, adăugând alte zgârieturi pe superbele ornamente alcătuite din spirale, flori şi împletituri care existau de mai bine de două sute de ani.

— Aria, strigă ea zgâlţâindu-i umărul fetei. Trezeşte-te!

Vocea ei părea altfel în dimineața aceea, era tulburată, iar papagalul se plimba pe leagănul său, dezmorțindu-şi aripile.

— Pleacă de-aici, Fiametta, spuse Aria îmbufnată. Nu vreau să mă trezesc.

— Dar trebuie, doar e ziua ta! insistă bătrâna ou un glas tremurător de emoție.

— Tocmai din cauza asta nu vreau să mă trezesc, mormăi Aria în pernă. Aşa că pleacă şi lasă-mă-n pace.

— Frumos, n-am ce zice! spuse Fiametta trăgând pătura de pe ea cu fermitate.

— Brrr, ce frig este, gemu Aria învelindu-se din nou. Ah, pleacă de-aici, Fiametta. Pleacă odată şi lasă-mă cu supărarea mea!

Bătrâna se uită la ea cu o expresie de tandrețe combinată cu exasperare. Întotdeauna era uluită de frumusețea Ariei, mai ales că, în copilărie, nici măcar nu se putuse spune că era drăguță, faptul că era îngrozitor de slabă şi ochii imenşi şi albaştri cu gene dese şi întoarse care-i dominau fața mică îi dăduseră aerul unui spiriduş prost hrănit. De multe ori, Fiametta îşi ținuse răsuflarea de teamă ca Aria să nu-şi rupă vreo mână sau vreun picior când se cocoța prin copaci cu agilitatea unei maimuțe sau când păşea cu siguranță pe pietrele din râul învolburat care traversa parcul din jurul Villei d'Oro. Fragilitatea Ariei fusese, însă, înşelătoare. Era extrem de puternică, îşi spuse Fiametta cu mândrie şi la fel de grațioasă şi de sprintenă ca o gazelă. Unii o comparau cu Audrey Hepburn, alții spuneau că avea frumusețea pură a lui

Grace Kelly, dar, în ciuda acestor lucruri, Fiametta ştia că Aria nu semăna decât cu ea însăşi. Era unică.

Aranjă pernele confortabil în spatele Ariei în timp ce aceasta se ridica fără chef în capul oaselor.

— Aşa-i mai bine, spuse ea când Aria o luă de gât şi o sărută pe ambii obraji cu afecțiune.

— *Ciao*, Fiametta, murmură ea şi un zâmbet îi lumină chipul tânăr. Ce-i cu toată agitația asta? N-am mai luat micul dejun la pat de la doisprezece ani când mi s-au scos amigdalele!

Zâmbea, dar ochii îi erau trişti şi papagalul se agită pe leagănul său, scoțând tot felul de sunete pentru a atrage atenția.

— Luchay, *caro*, vino încoace, îi spuse ea.

Papagalul ieşi din colivie pe masă, de unde sări pe măsuța de toaletă, făcându-şi drum spre ea țopăind.

— Sărmane Luchay, murmură Aria cu tristețe, cred că toți ne resimțim vârsta în dimineața asta, nu?

El sări pe mâna ei întinsă şi apoi i se aşeză pe umăr, unde i se lipi de obraz, ciugulindu-i uşor lobul urechii şi scoțând gângureli uşoare din gâtlej.

tava cu micul-dejun era aranjată pe o pânză albă, uzată, tivită cu dantelă venețiană, pe care se aflau un pahar de cristal ciobit cu suc de portocale, un coş cu chifle proaspete, o farfurioară cu unt galben şi moale şi o altă farfurioară cu gem făcut de Fiametta din căpşunile care creşteau pe dealurile din preajma Villei d'Oro. Un ziar împăturit frumos se afla lângă frumoasa farfurie albastru cu alb, una din puținele rămase din

serviciul *Haviland* ce fusese făcut pentru baroneasa Marina Rinardi cu o sută cincizeci de ani în urmă.

Fiametta luă ziarul cu mâini tremurătoare.

— Citeşte, *cara*! exclamă ea. Uite, citeşte repede.

Aria luă ziarul surprinsă.

— Bine, dar ce să citesc… e doar un ziar, aceleaşi lucruri care se scriu în fiecare zi. Doar dacă nu cumva… a murit cineva? întrebă ea şi roşi ruşinându-se de unda de speranţă care i se strecurase în glas.

— Nu persoana la care te referi. Dar, da… într-un fel, spuse Fiametta, arătându-i cu degetul deformat de artrită în josul paginii. Anunţul legat de moştenitoarea Mallory era încadrat într-un chenar negru, dublu, şi ieşea în evidenţă.

— Ei bine? întrebă Aria continuând să fie nedumerită.

— E vorba de *Poppy*! exclamă Fiametta. *Poppy Mallory*!… Nu înţelegi? *Tu* trebuie să fii moştenitoarea, Aria. *Tu eşti*!

Aria citi anunţul din nou şi abia acum începu să întrevadă o rază de speranţă. Dacă era adevărat? Dacă, într-adevăr, ea era moştenitoarea? Acest lucru ar fi putut rezolva soarta care-i atârna ca sabia lui Damocles deasupra capului.

Trecuseră numai şase luni de când mama ei îi dăduse vestea, din senin, că averea familiei Rinardi se epuizase, că nu mai erau bani şi că se aştepta ca Aria să-şi facă datoria şi să se mărite cu un bărbat bogat, unul pe care i-l alesese ea – Antony Carraldo.

Numele acela o făcuse să simtă un fior pe şira spinării şi-şi privise mama cu groază. Auzise zvonuri despre Carraldo –

toată lumea auzise, deşi nimeni nu adusese nicio dovadă concretă şi nici măcar nu se încercase acest lucru vreodată. Mama ei îi spusese că nu trebuia să dea crezare zvonurilor, că nu erau decât baliverne scornite de oameni care-l invidiau pentru bogăția şi succesul lui.

— Gândeşte-te, fetițo, ar mai fi fost tatăl tău cel mai bun prieten al lui dacă toate lucrurile astea ar fi adevărate? îi spusese ea.

Era ciudat, se gândise Aria uimită, că acel Carraldo fusese cel mai bun prieten al tatălui ei. Într-un fel, se aflase întotdeauna acolo, la marginea vieții lor, o figură în umbră, păstrând distanța… Îşi amintea chiar că-l ținuse de mână la înmormântarea tatii…

— Nu-ți face griji, a promis că o să aibă mare grijă de tine, o asigurase Francesca. O să ai tot ce-şi poate dori o femeie.

— Da, o femeie ca tine! spusese Aria, simțind cum lacrimile îi înțepau ochii.

Mama ei râsese doar, un sunet cristalin, lipsit de veselie.

— Într-un fel, am bănuit întotdeauna că aşteaptă să creşti, adăugase ea apoi.

Bineînțeles, Aria refuzase să o facă; se înfuriase, plânsese, protestase că nu mai erau în Evul Mediu, că mamele nu-şi mai măritau fiicele… avea să fugă, spusese ea, oriunde… la un milion de mile de Carraldo. Atunci, mama ei îi pusese capăt furiei cu o afirmație simplă.

— *Dacă refuzi*, *atunci nu ştiu ce-o să fac*, spusese Francesca Rinardi cu un glas rece ca gheața.

Aria îi privise îngrozită ochii albaştri şi limpezi, după care Francesca ieşise, lăsând-o să se gândească.

Aria îi înțelesese amenințarea şi mai ştiuse şi că Francesca era cât se poate de capabilă să se sinucidă. Pentru o femeie ca mama ei, o viață lipsită de luxul pe care ea-l considera o necesitate era o viață care, pur şi simplu, nu merita să fie trăită. Înspăimântată, ştiuse că Francesca nu-i lăsase de ales.

În ziua aceea împlinea optsprezece ani şi tot aceea era ziua când trebuia să aibă loc logodna cu Antony Carraldo. Se uită din nou la anunțul în legătură cu necunoscuta moştenitoare a lui Poppy Mallory.

— Poppy… şopti ea plină de speranță. Ai venit să mă salvezi? Nici măcar nu te cunosc, nu-ți ştiu decât numele. Poppy.

— Poppy, repetă Luchay. Poppy, *cara*, Poppy, *chérie*, Poppy, scumpo.

Se uitară la el uimite cum se întoarse la leagănul lui, continuând să vocifereze.

— Poppy, strigă el din nou, mai limpede de această dată, deoarece gâtlejul lui, dezobişnuit de sunetul acelui nume, părea să-şi amintească propriile reflexe.

— Luchay! strigă Aria entuziasmată. Bineînțeles. *Tu* ai cunoscut-o pe Poppy. *Tu* ştiai totul despre ea!

Făcu ochii mari deodată, dându-şi seama *ce* ştia papagalul.

— Şi, adăugă ea încet, ştii cine e adevăratul moştenitor al lui Poppy.

Era cinci şi jumătate dimineaţa şi avionul lui Antony Carraldo, un *Gulfstream* negru, cu însemnul său distinctiv, un corb într-un cerc auriu, aştepta pe pista aeroportului *Malpensa* din Milano, cu motoarele în funcţiune, gata să-şi ia zborul spre Londra. Mercedesul lung şi negru opri în linişte lângă el, geamurile sale fumurii ascunzându-l pe cel care se afla înăuntru. Stewardul care aştepta pe trepte luă poziţia de drepţi imediat. Ştia că Antony Carraldo avea să coboare din maşină chiar înainte ca şoferul să apuce să oprească bine, cu atât mai puţin să alerge să-i deschidă portiera.

Carraldo urcă repede treptele.

— Bună dimineaţa, Enrico, spuse el salutând din cap amabil.

— Bună dimineaţa, domnule. Căpitanul e gata să pornească imediat ce daţi ordin, domnule, zise stewardul.

Carraldo încuviinţă.

— Să-i dea drumul, zise el şi, fără să zăbovească vreo clipă, se aşeză, îşi puse centura de siguranţă şi luă primul din mulţimea de ziare internaţionale pe care le citea în fiecare dimineaţă.

Peste câteva clipe se aflau în aer şi, când deschise *Il Giorno*, Enrico apăru cu o tavă de argint pe care se afla o cafetieră. Turnă cu îndemânare, obişnuit cu tăcerea şefului său. Ştia că acesta folosea fiecare minut posibil al unei zile lucrând; chiar şi acum, avea să verifice situaţia la bursele de valori internaţionale, ca de asemenea şi pe cele artistice. După părerea lui, Carraldo era amestecat în orice.

Dând din cap în semn de mulțumire, Carraldo sorbi din cafea. Era un amestec realizat special pentru el la Paris şi întotdeauna îl făcea să devină extrem de lucid, chiar dacă era unu, două sau cinci dimineața. Dar, în dimineața aceea, nu avea nevoie. Anunțul, încadrat de un chenar negru, sări din paginile ziarului cu impactul unei bombe.

Poppy Mallory. Se uită fascinat la acel nume din trecut. Era un nume care-l transporta în timp la o femeie pe care nici măcar nu o cunoscuse. Dar ştia că era un nume care ar fi putut avea un efect devastator asupra viitorului său.

Antony Carraldo era un bărbat de cincizeci şi unu de ani, de statură medie, cu un tors subțire şi, totuşi, musculos, iar tenul său măsliniu poseda acea tentă de bronz întâlnită numai la oamenii foarte bogați. Chipul său avea oase proeminente, o frunte lată şi un nas arogant asemănător celor întâlnite la străvechile statui romane. Carraldo n-ar fi părut deplasat în togă pe treptele senatului roman în vremea lui Cezar, dar el purta întotdeauna costume imaculate – din pânză crem vara şi bleumarin cu dungi albe iarna şi întotdeauna cămăşi bleu din cel mai fin bumbac din Sea Island. Pentru un asemenea om elegant, pantofii reprezentau o uşoară excentricitate – mocasini cu ciucuri de la *Westons* din Paris, în schimb, cravatele sale erau discrete, cu dungi sau buline şi din cea mai bună mătase italienească. Avea o gură severă care rareori zâmbea şi vorbea pe un ton măsurat, de parcă fiecare frază ar fi fost formulată cu grijă în gând. Mâinile îi erau fine, cu o manichiură perfectă şi nu purta niciun inel. Un ceas simplu, alb cu auriu era singura sa podoabă – şi pe acesta îl purta

numai din motive practice, nu din vanitate.

La suprafață, Carraldo părea ceea ce era – un om bogat, pretenţios şi cultivat. În ultimii treizeci şi cinci de ani făcuse avere din comerțul cu opere de artă, iar ca filantrop, folosise o mare parte din bani pentru sprijinirea celor trei mari iubiri ale sale: muzica, opera şi pictura.

Carraldo călătorea cu avionul său personal pentru a încheia afaceri artistice importante. Avea o vilă luxoasă pe dealurile din jurul oraşului Portofino, o casă imensă pe Via Michellangelo Buonarroti din Milano şi un palat străvechi, dar superb restaurat la Veneţia. De asemenea, mai avea o casă în Belgrave Square, la Londra, şi ţinea în permanenţă rezervat un apartament la *Pierre Hotel* din New York. Fiecare din acele locuinţe conţinea o avere în tablouri, sculpturi şi alte comori artistice şi fiecare era dotată cu servitori şi întreţinută impecabil.

Dar mai exista o casă, de care nu ştia nimeni – o vilă mare în apropiere de Neapole, pe care o vizita o dată pe lună în mod regulat. Întotdeauna stătea două zile şi două nopţi, după care se întorcea la viaţa sa obişnuită de la Milano.

Carraldo nu era genul de om căruia să-i placă foarte mult petrecerile, dar putea fi văzut la evenimentele sociale internaţionale importante, îndeosebi la cele legate de lumea artei sau muzicii. Era implicat în Festivalul de la Spoleto şi Bienala de la Veneţia şi, de patru-cinci ori pe an, organiza petreceri îmbelşugate în casele sale, un bal mascat la Veneţia pentru carnavalul Postului mare; o petrecere de vară la Portofino; o întâlnire a unor eminenţi iubitori ai operei la

cină la Milano. În afară de aceste ocazii, viața sa particulară era exact așa – particulară. Dar se și șoptea în legătură cu ea în barurile și cafenelele dintr-o jumătate de duzină din orașele lumii.

Se șoptea că exteriorul liniștit al lui Antony Carraldo ascundea nenumărate secrete, că banii săi nu proveneau numai din afacerile bune pe care le făcea în domeniul artei și că mai existau și alte modalități necurate prin care-și adăuga milioane în fiecare an fi conturile sale de la banca din Elveția. Și, în ciuda politeții sale, se spunea că apetitul sexual al lui Carraldo era nelimitat.

Se zvonea că Antony Carraldo era un om de oțel ale cărui întâlniri nocturne îl făceau să dețină controlul în continuare, în timp ce partenerele sale erau epuizate – și că-i plăcea sexul brutal. „Orgii, lungi de câte o săptămână, cu toate perversiunile imaginabile…" se spunea. Dar Carraldo, degajat și cu un zâmbet stins, ignora toate aceste șușoteli și nimeni nu refuza vreodată o invitație la petrecerile lui.

Singurul om în care avusese încredere vreodată fusese prietenul său Paolo Rinardi, dar Paolo murise în chip tragic cu paisprezece ani în urmă și acum nu mai exista nimeni care să știe exact în ce fel strânsese Antony Carraldo acea avere imensă, *cine* și ce era el. *Nu mai știa nimeni adevărul*.

Când avionul atinse pista aeroportului *Heathrow*, o grămadă de ziare se aflau pe jos, la picioarele lui Carraldo. El era încruntat și-și apăsa fruntea cu degetele în timp ce durerea din piept era ca un cuțit mic cu lamă de fierăstrău. Scoțând o cutiuță de argint din buzunar, luă o pastilă pe care-

o înghiți şi apoi se rezemă de spătar, aşteptând să-şi facă efectul şi gândindu-se la acel anunț extraordinar. Era absolut sigur că, dacă Francesca Rinardi avea vreo legătură cu anunțul, avea să susțină că Aria era moştenitoarea lui Poppy Mallory, indiferent dacă ea credea, într-adevăr, acest lucru sau nu. Dar, dacă era adevărat, el era pe cale de a pierde comoara pe care o prețuia cel mai mult. Şi Carraldo nu era un om căruia să-i placă să piardă.

Îl chemă pe Enrico şi-i spuse să-i facă legătura cu *Banco Credito e Maritimo* din Zürich, Elveția. Vorbi cu preşedintele acesteia, Giuseppe Alliere, spunându-i să-şi folosească legăturile şi să obțină de la avocatul Johannes Lieber o listă cu cei care sunaseră sau luaseră legătura cu el susținând că erau moştenitorii lui Poppy Mallory.

Claudia Galli hotărî că nu-i plăcea deloc Parisul în ziua aceea. Nu-i putea suferi bulevardele străvechi străjuite de copaci şi clădirile frumoase; nu-i putea suferi acoperişurile din țiglă şi curțile pietruite, nu-i putea suferi cafenelele, restaurantele şi vitrinele sclipitoare în care se puteau vedea cele mai luxoase şi mai splendide haine din lume. Nu-I putea suferi pentru că era falită şi, după părerea ei, a fi falit la Paris era un păcat.

O pisicuță neagră îi țâşni printre picioare, aproape făcând-o să se împiedice când ieşi din liftul clădirii elegante unde-şi avea locuința, în apropiere de Avenue Foch. Vru să o lovească furioasă cu piciorul.

— Ticăloaso, spuse ea nervoasă, căci, falită sau nu,

Claudia nu putea suferi pisicile.

Ieşind în stradă, se opri puţin pentru a scruta cerul toamnei. Norii păreau joşi şi ameninţători, iar vântul rece lua şi ultimele frunze de pe ramurile negre ale copacilor. Ridicându-şi gulerul, îi mulţumi lui Dumnezeu că avea cel puţin o haină de blană bună – bineînţeles că nu era *zibelină* – cele din blană de zibelină dispăruseră demult – dar nu era nici nurcă. La ce se redusese viaţa ei acum?

Claudia locuia într-un mic apartament în partea din spate a unei clădiri elegante, având vedere spre lăzile de gunoi. Bănuia că ar fi putut să găsească unul mai mare într-un cartier mai ieftin, dar acolo avea cel puţin, o adresă bună şi asta conta. În plus, nu se gândise că va sta prea mult în casă. Acum, de exemplu, se aşteptase să primească o mulţime de invitaţii; crezuse că-şi va petrece Crăciunul la vila familiei Malinkoff din noua staţiune mexicană Costa Careyes, apoi că va sta vreo săptămână-două la cabana familiei Lister din Gstaad, după aceea în Barbados… dar, oarecum, anul acela, invitaţiile nu apăruseră. „Prietenele" ei îşi dăduseră seama că se afla în căutarea unui alt soţ şi nu aveau deloc de gând să şi-i rişte pe ai lor având-o prin preajmă. Claudia era renumită pentru lipsa de scrupule în această privinţă. Avea treizeci şi şase de ani şi era considerată o femeie frumoasă – ei bine, o femeie foarte atrăgătoare – înaltă, cu şolduri înguste, cu sâni înalţi şi rotunzi care erau mai mari decât cerea moda, dar care reprezentau una din atracţiile ei. Totuşi, uneori, faptul că era prea atrăgătoare acţiona împotriva ei, ca acum.

Muşcându-şi buzele furioasă, se uită după un taxi.

Bineînțeles că Pierluigi i-ar fi spus că nu-şi mai putea permite să meargă cu taxiul, dar să-l ia naiba pe Pierluigi, el nu mersese niciodată cu metroul, aşa că ea de ce s-o facă?

— Rue de Rivoli, la *Angelina*, îi spuse ea şoferului scurt, sperând că acolo avea să găsească pe cineva care să-i achite ceaşca de cafea şi brioşa.

Cafeneaua era aproape goală, cu excepția a două-trei mese ocupate de turişti. Bineînțeles, îşi spuse Claudia bosumflată, toată lumea care era cineva se afla la New York, la concertul lui Pavarotti şi la petrecerea *Modei* de la Muzeul de artă contemporană, S-ar fi aflat şi ea acolo, dar cei de la liniile aeriene o anunțaseră cu răceală că avea o carte de credit care nu mai era valabilă şi că i se anulase rezervarea.

Era numai vina tatălui ei, îşi spuse ea furioasă, considerându-l vinovat, ca întotdeauna, de toate necazurile ei. Aleksandr Galli fusese un om retras şi excentric care renunțase la numele său de familie de Rinardi în favoarea celui al soției sale – Galli. Refuzase să locuiască în vila familiei sau în palatul de la Veneția, cedându-şi pretențiile asupra proprietăților şi titlului de baron Rinardi în favoarea vărului său Paolo. Claudia nu-l iertase niciodată pentru asta; ea ar fi putut folosi foarte bine casele acelea pline de lucruri de valoare. În schimb, la moartea lui, tot ce le rămăsese era Villa Velata pe care nu o voia nimeni!

Se uită îngândurată în ceaşca de cafea, amestecând în ea două lingurițe de zahăr interzis şi hotărându-se să-l sune încă o dată pe Pierluigi la New York. Până la urmă, trebuia să-i răspundă la telefon, chiar dacă era supărat pe ea. Pierluigi nu-

i putea rezista niciodată mult timp. *Avea nevoie de ea*. Fratele ei geamăn era un agent la bursa de mărfuri care se bucura de mare succes şi, chiar dacă, în ultima vreme apăruseră în ziare unele ştiri neliniştitoare, ea era sigură că Pierluigi se descurca. Nu lăsa niciodată să-i stea ceva în calea succesului.

În timp ce răsfoia ziarul *Le Monde* pentru a căuta rapoartele legate de bursă, Claudia dădu de anunțul privitor la moştenitoarea lui Poppy Mallory. Făcu ochii mari, citindu-l, după care se rezemă de spătarul scaunului, înmuie brioşa în cafea şi muşcă din ea cu poftă. Poate că era exact ce-i trebuia ei… *poate*, norocul i se schimbase… numai dacă acționa cum trebuia. Şi nu avea să-l sune pe nesuferitul de Pierluigi. Nu încă. Nu înainte de a avea nevoie de el.

Pierluigi Galli stătea impasibil la masa aranjată elegant de la *Regency Hotel* de pe Park Avenue din New York, ascultând cu atenție ce avea de spus cel cu care lua micul dejun.

— Bineînțeles că ar fi fost mai bine dacă te-ai fi retras de acum şase luni, dar încă nu-i prea târziu, zise Warren James, muşcând din cea mai delicioasă brioşă cu afine pe care o gustase vreodată şi mestecând gânditor.

Pierluigi se juca distrat cu salata de fructe din cupa aflată în fața lui. Era un om cumpătat şi mâncarea bună şi vinurile de calitate îl atrăgeau foarte puțin. Nu bea niciodată cafea sau ceai şi acum sorbi dintr-un pahar cu apă *Badoit* fără să spună nimic.

— A fost o nebunie să continui când piața metalelor era atât de riscantă, spuse Warren, făcându-i semn chelnerului să

mai aducă un coş cu brioşe. Iar, după părerea mea, ai avut un noroc teribil că ai scăpat cu cămaşa pe tine după o asemenea bătaie… Dumnezeule, omule, într-un moment ca ăsta mă aşteptam să te retragi, la fel ca toată lumea, nu să mergi mai departe!

— Ştiu toate astea, Warren, zise Pierluigi împăciuitor. Şi acum, că predica s-a încheiat, hai să revenim la motivul întâlnirii noastre. Am nevoie de sprijinul tău pentru a mă lansa în următorul meu proiect. Am nevoie de cinci milioane, Warren şi repede.

Bancherul îl privi pe sub sprâncenele cărunte şi stufoase.

— Îmi pare rău, Pierluigi, dar nu pot să-ți dau atâția bani. Uite ce este, adăugă el calm, am avut o relație bună de-a lungul anilor şi-ți respect judecata în afaceri. Mărfurile sunt riscante şi, într-un fel, întotdeauna ai ştiut instinctiv când să intri şi când să ieşi – numai că de data asta, ai dat chix. Ținând cont de vechea noastră prietenie, Pierluigi, nu pot să-ți dau decât un milion. În niciun caz mai mult.

— Îți mulțumesc, Warren, spuse Pierluigi ridicându-se, aranjându-şi dunga pantalonilor impecabil călcați şi încheindu-şi haina. Am întârziat deja la o altă întâlnire, zise el încet, aşa că mă tem că trebuie să plec.

În glasul lui se simțea o undă de răceală şi Warren îl privi cu teamă. Pierluigi avea o reputație de om nemilos în afaceri şi îndeosebi cu duşmanii săi.

— Stai puțin, nu poți să te aştepți la mai mult în asemenea împrejurări.

— Ai dreptate, bineînțeles, spuse Pierluigi fără să

zâmbească şi nu pot decât să-ți accept oferta. Îți mulțumesc, Warren… O să achit nota în drum spre ieşire.

Apoi se depărtă, lăsându-l pe bancher mâncând încruntat.

Afară, cerul era plumburiu şi sufla un vânt rece. Pierluigi îi ridică gulerul paltonului bleumarin-închis şi porni hotărât pe Park Avenue. Voia să se plimbe puțin şi să se gândească la câteva lucruri înainte de a se îndrepta spre Wall Street. Nu era încă nici şapte şi jumătate şi, în mod normal, se afla în biroul lui la ora cinci. Foarte puține lucruri contau pentru Pierluigi Galli în afară de munca sa. Îi plăcea să fie agent la bursa de mărfuri, pentru că totul era extrem de riscant şi, până în urmă cu două luni, întotdeauna ieşise învingător. Acum, însă, pierduse o bună parte din averea pe care o strânsese şi, dacă nu făcea rost de bani – mai mult decât era dispus Warren să ofere, iar Warren nu era singurul lui bancher – atunci, urma să aibă probleme serioase. De fapt, suma de care avea nevoie era mai aproape de douăzeci de milioane, nu de cinci, cum îi spusese lui Warren. Sperase să-i strângă din diverse părți, dar acum se gândea că avea să-i fie greu să obțină până şi o treime din sumă.

Un taxi opri lângă bordură când el îi făcu semn şi urcă, dând şoferului adresa biroului său de pe Wall Street. Lui Pierluigi nu-i era greu niciodată să găsească un taxi, să obțină cele mai bune mese în numeroasele restaurante newyorkeze sau să beneficieze de atenția şefilor de săli. Avea un aer autoritar care, într-un fel, îi făcea pe toți să-l servească. Totuşi, niciodată nu dădea bacşişuri grase şi rareori zâmbea.

Pur şi simplu, se aştepta să fie servit şi acest lucru se şi întâmpla. Circulația era blocată la intersecția străzilor 52 cu Lexington, aşa că, oftând, deschise *Wall Street Journal* şi începu să se uite la cotațiile bursiere.

Mai târziu, în seara aceea, când era singur în biroul său amenajat de un designer de interioare, unde pereții verzi erau decorați cu peisaje englezeşti în ulei şi virgine italiene, iar pe rafturile din lemn de nuc se aflau înşirate numeroase cărți legate în piele, Pierluigi luă ziarul iarăşi. Şi, de data aceasta, citi anunțul în legătură cu Poppy Mallory, care-i dădu foarte mult de gândit.

Turnându-şi un whisky vechi de zece ani, din Glenfiddich, sorbi din pahar zâmbind. Aşadar, scheletele familiei ieşeau din dulap – în sfârşit. Exact la momentul potrivit.

Părul blond şi des al lui Orlando Messsenger străluci în soarele slab londonez când traversă Sloane Square, îndreptându-se spre magazinul *W.H. Smith*; nu numai părul său blond le făcea ce femei să întoarcă privirile, dar şi restul se ridica la înălțimea acelei înfățişări nordice. Orlando avea un metru nouăzeci şi doi înălțime şi era bronzat natural, fapt care făcea ca ochii săi de un albastru deschis să pară şi mai albaştri. Gura îi era foarte uşor ridicată la colțuri, iar nasul puțin lung şi foarte drept.

Se întorsese în Anglia pentru expunerea ultimelor sale tablouri într-o galerie din Mayfair şi acum se ducea la *Smith* pentru a cumpăra ziarul *The Times* ca să verifice dacă apăruse

anunțul. Fără să se ostenească să stea la rând, luă un ziar, îi aruncă treizeci de pence fetei de la casă şi ieşi din magazin, ignorând privirile furioase ale celor care aşteptau la rând ca să plătească. Strecurându-se printre maşini, se întoarse pe Sloane Street, îndreptându-se spre *L'Express*.

Le salută pe chelnerițe dând din cap, uitându-se la mese după vreun chip cunoscut, dar nu era prea multă lume în cafenea atât de devreme. Comandând o cafea espresso mare, se aşeză pe un scaun la bar, răsfoind ziarul până ajunse la paginile rezervate artei. Da, apăruse – nu atât de mare cum. se aşteptase, dar la vedere: „*Expoziția de artă*, *conținând cele mai recente tablouri în ulei*, *acuarele şi guaşe ale lui Orlando Messenger urmează să fie deschisă la* Maze Gallery, *Cork Street*, *Mayfair*, *London W.I. În perioada 15 noiembrie – 5 decembrie*".

Eh, asta era. Acum nu mai rămânea decât ca oamenii să apară şi să-i cumpere tablourile. Era sigur că, la vernisaj, aveau să apară fie nenumărate nume internaționale – personaje în ale căror case locuise, persoane pe care le pictase, sau cu care făcuse dragoste. Dar aceştia nu erau clienți. Aceştia aşteptau ca lucrările să li se dăruiască! Orlando avea nevoie acum de clienți adevărați.

Familia Messenger nu mai avea niciun ban. Înainte să moară, tatăl său susținuse că toți fuseseră cheltuiți pe educația lui Orlando şi pe setea răposatei sale soții de gin, de croaziere îndelungate şi de a pierde sume mari la bridge şi prin cazinouri. Nu că ar fi fost vorba de cine ştie ce avere de la bun început, dar acum nu mai rămăsese decât o casă veche şi nu

prea mare într-o zonă de țară deloc atrăgătoare care, după ce fusese neglijată o jumătate de secol, necesita cheltuieli serioase pentru a putea fi locuibilă.

Orlando răsfoi ziarul bându-şi cafeaua, mulțumind lui Dumnezeu pentru faptul că, în sfârşit, cei din Anglia învățaseră să facă o cafea bună. Nu avu cum să nu vadă anunțul mare privitor la moştenitorul lui Poppy Mallory, căci, datorită chenarului negru ieşea în evidență şi-l privi îndelung. Apoi, aruncându-i chelneriței un zâmbet care ştia că avea să-i topească inima şi să-i trimită fiori prin tot trupul, mai comandă o cafea şi un croasant, deşi ar fi trebuit să comande şampanie, căci tocmai găsise soluția tuturor problemelor sale.

Deşi era toamnă, căldura californiană învăluia Autostrada Ventura. Lauren Hunter îşi conducea vechiul *Ford Mustang* pe Ventura Boulevard şi la un moment dat luă o batistă de hârtie pentru a-şi şterge fruntea de sudoare. O maşină fără aer condiționat în zăpuşeala aceea era ca un fel de *Infern* al lui Dante în vremurile noastre, iar Lauren ştia destule în legătură cu *Infernul* – nu numai datorită faptului că îl studiase pe Dante la Redlands High, dar trecuse ea însăşi printr-un infern al ei şi uneori, se gândea că ar fi fost mai plăcută varianta simplă cu sulf şi flăcări… Îşi promisese însă că va încerca să nu se mai gândească niciodată la acest lucru, că, de acum încolo, ori de câte ori întâmplările din ultimii câțiva ani aveau să-i vină în minte, le va alunga cu forța. Bineînțeles, psihiatrul îi spusese că nu trebuia să le reprime, că trebuia să dea frâu liber tuturor amintirilor şi temerilor. Îi

spusese că ar fi trebuit să-şi relateze povestea în cadrul şedinţelor de grup, aşa cum făceau ceilalţi, dar Lauren nu putea. Era mai bine să nu ştie nimeni.

O luă la stânga, intrând într-o parcare subterană. Ridicându-se de pe scaunul de plastic lipicios, îşi netezi fusta scurtă şi-şi aranjă bluza care fusese scrobită şi călcată frumos, gândindu-se cu dezgust că părea să fi ieşit dintr-o saună. Simţindu-se vlăguită de parcă ar fi încheiat o zi de lucru, Lauren trânti portiera fără să se ostenească să o mai încuie – cine să fure o asemenea rablă, oricum? Nici măcar cincizeci de dolari n-ar fi luat pe ea. Urca abătută treptele şi se îndreptă spre *Cafeneaua lui Denny*, unde lucra pe post de chelneriţă.

Ştia că avusese noroc să găsise slujba aceea, dar, uneori, când vedea fetele luând masa de prânz împreună sau doar pierzând timpul cu câte o cafea în faţă, purtând haine frumoase, ori blugi *Guess* şi adidaşi *Reebok*, îşi dădea seama şi mai acut de diferenţa dintre *ea* şi ele. Le invidia pentru lipsa de responsabilitate şi pentru sporovăielile despre şcoală, haine şi băieţi. Şi chipul ei fusese odată la fel de entuziasmat, dar acum fetele acelea nici măcar nu o considerau ca făcând parte dintre ele. Dacă-i aruncau o privire, vedeau o tânără cu înfăţişare obosită, cu ochii albaştri şi cu păr blond-roşcat curat şi prins într-un coc. Lauren părea să aibă orice vârstă între douăzeci şi treizeci de ani dar, în realitate, nu avea decât optsprezece.

Se spălă pe faţă şi pe mâini la toaletă şi-şi aranjă părul fără să privească în oglindă. Ştia ce ar fi văzut şi nu-i plăcea. Existaseră momente când îşi spusese că, dacă n-ar fi fost

Maria, şi-ar fi pus capăt zilelor. Dar Maria, despre care se putea spune foarte bine că-i distrusese viața, era şi singura ei bucurie.

Lauren zâmbi când se gândi la fetiță; acum avea un an şi două luni şi era atât de frumoasă, cu obrajii rotunzi şi nişte ochi albaştri superbi şi, deja, părul negru îi era des şi ondulat şi, bineînțeles, îi spuseseră că fetița trebuia dată spre adopțiune imediat, dar, de cum o văzuse şi o ținuse în brațe, Lauren nici nu mai putuse să conceapă aşa ceva. Era hotărâtă să o iubească. Însemnase renunțarea la colegiu şi găsirea unei slujbe, dar ştia că avea să merite.

Aerul răcoros dinăuntru o relaxă imediat. Era unsprezece şi jumătate şi oamenii începuseră deja să apară pentru a lua masa de prânz, în majoritate bărbați în costume, cu hainele descheiate şi cravatele lărgite la gât, bând cafele şi discutând afaceri. Acela era Hollywood-ul şi Lauren avea impresia că majoritatea erau agenți, avocați, sau comercianți de maşini.

Îşi făcu datoria, servind eficient şi zâmbitoare, până la două şi jumătate, când numărul clienților începu să scadă din nou. Răsuflând uşurată, începu să-şi aranjeze mesele, să aşeze şervetele şi cartoanele cu meniul zilei. Luând un număr ai lui *Los Angeles Times* lăsat pe o banchetă roşie, îl vârî sub braț. Avea să economisească astfel douăzeci şi cinci de cenți şi-l putea citi mai târziu.

Ziua păru mai lungă decât de obicei, iar la ora patru, când, în sfârşit, plecă să o ia pe Maria, se simțea epuizată. Abia avea să aibă timp să facă un duş, să-i dea fetiței să mănânce, să-i facă baie şi să se joace puțin cu ea înainte să-şi înceapă

serviciul de seară la un bar din Valley.

Abia mai târziu, după ce termină lucrul la *Şopronul lui Teddy pentru bufniţele nopţii* şi se întoarse acasă după două dimineaţa, Lauren apucă să aibă ceva timp pentru ea. Îi dădu banii femeii care stătuse cu Maria, schimbă fetiţa şi apoi îşi puse o cămaşă de noapte. decolorată de atâta spălat, umplându-şi un pahar cu lapte rece. Răsuflând uşurată, îşi propti picioarele pe un scaun şi deschise ziarul.

Tocmai se pregătea să muşte din nou dintr-o pizza aproape rece pe care o cumpărase în drum spre casă, a când dădu peste anunţul încadrat de chenarul negru. „Se *caută o moştenitoare*" Ce cuvinte magice, îşi spuse Lauren cu nostalgie, bineînţeles *că* fiecare ar fi vrut. să fie moştenitoare! Îşi aruncă privirea repede şi peste restul anunţului şi apoi se rezemă de spătarul scaunului, încruntându-se nedumerită. Al doilea nume al ei era Mallory – Lauren Mallory Hunter. Inima începu să-i bată mai tare când îşi aminti că mama ei îi spusese mereu că era un nume de familie… ba, mai mult decât atât, era sigură că, uneori, cândva, în trecutul nelămurit, auzise vorbindu-se despre Poppy Mallory.

Capitolul 3

Mike mergea încet pe culoarele Oficiului de registre districtual, inspectând rafturile pline de dosare imense legate în piele, pe fiecare fiind trecut câte un an. Pentru anul 1880 era doar un registru subţire, iar cele din anii precedenţi erau şi mai subţiri – o dovadă clară a faptului că zona din jurul

Santei Barbara nu era populată de prea multă vreme. Praful ieşi dintre paginile îngălbenite, plutind în razele soarelui care pătrundeau prin fereastra înaltă, în timp ce el le răsfoi până găsi ceea ce căuta. Scrisul era mărunt şi fin, cu o cerneală maron, decolorată.

Înregistrarea naşterii unui copil: *15 iunie 1880*
Sexul: *femeiesc*
Numele: *Poppy Mallory*
Mama: *Margaret Mallory* (*născută James*) *Vârsta*: *33*
Tatăl: *Jeb Mallory*, *fermier şi moşier al acestui ţinut*. *Vârsta*: *54*
Locul naşterii: *Casa Mallory*, *Rancho Santa Vittoria*, *Ţinutul Lompoc*.

Se lăsă pe spate, oftând încântat. Cel puţin acum ştia unde se născuse Poppy, unde murise şi numele părinţilor ei. Răsfoi paginile registrului, aruncând o privire şi pe ce scria mai înainte.

Înregistrarea naşterii unui copil: *1 iunie 1880*
Sexul: *femeiesc*
Numele: *Angel Irina Ampara Konstant*
Mama: *Rosalia Konstant* (*născută Agrebo*). *Vârsta: 35*
Tatăl: *Nik Konstant*, *fermier şi moşier al acestui ţinut Vârsta*: *42*
Locul naşterii: *Casa Konstant*, *Rancho Santa Vittoria*, *Ţinutul Lompoc*.

Dădu pagina din nou, verificând… Da, citise bine. Două fetițe se născuseră la un interval de câteva zile una de cealaltă şi locuiseră la aceeaşi fermă. În acest caz, cu siguranță că familiile trebuiau să fi fost apropiate, fetițele să se fi jucat împreună, poate chiar se duseseră la şcoală împreună, poate îşi împărtăşiseră bucuriile, supărările şi secretele copilăriei…

Mike închise registrul cu zgomot şi-l puse la loc în raft. Absolut din întâmplare descoperise un indiciu. Acum era sigur că exista cineva chiar acolo, în Santa Barbara, o fiică, sau poate vreun nepot, al familiei Konstant, care ştia de Poppy Mallory. Ca de obicei în meseria sa, ştia că metoda cea mai simplă era cea mai bună. Nu trebuia decât să se uite în cartea de telefoane în dreptul numelui Konstant!

Hilliard Konstant fu rece şi puțin țâfnos la telefon.

— Nu prea văd multă lume zilele astea şi nu înțeleg de ce te-aş primi pe dumneata, tinere, îi spuse el lui Mike.

Abia când acesta îi spuse că era un scriitor în căutarea unui subiect omul deveni mai agreabil.

— O carte, zici? Despre familia Konstant?

— Despre familia Konstant şi familia Mallory, domnule, adăugă Mike repede.

— Vino după-amiază la ora cinci. Ştii cum să ajungi la fermă?

— Bănuiesc că nu e greu de observat, zise Mike închipuindu-şi acri întregi de păşune.

Dar se înşela.

Rancho Road, curbat pentru a absorbi mai bine ploile torențiale din timpul primăverii, trecea prin centrul unei zone întinse cu case, unde, pe vremuri, trebuia să se fi aflat Rancho Santa Vittoria. Pe suprafețe de pământ înconjurate de ziduri pe care se aflau inscripții ca *Vittoria Oaks* sau *El Rancho* se zăreau căsuțe frumoase şi pajişti bine îngrijite. Din loc în loc se vedea câte un stejar bătrân şi masiv sau rămăşițe din vreo pădurice de aluni, ori vreo sută de yarzi de gard care înconjura o păşune unde păşteau ponei, ca o amintire a faptului că, pe vremea lui Poppy Mallory, acolo fuseseră acri întregi de păşune, cu vite, oi şi cowboys adevărați.

Mike îşi conduse camioneta *Suzuki* închiriată pe străduțele şerpuite nesfârşite, până când drumul pavat se termină brusc în vârful unui deal, lăsând loc unuia din smoală, străjuit de o parte şi de cealaltă de plopi bătrâni, atât de înalți, încât păreau să atingă cerul senin. Pe o arcadă din fier forjat scria *Ranche Santa Vittoria* şi inițialele NK.

După o jumătate de milă, drumul se sfârşea în fața unei *hacienda* albe şi pe a cărei verandă se revărsau frunze de viță albă. Dintr-o fântână arteziană din plăci de ceramică albastră apa țâşnea sclipitoare în razele soarelui şi un grădinar japonez îşi ridică privirea curios, făcând o plecăciune înainte de a-şi vedea mai departe de treabă la rondurile de flori. Mergând spre casă, Mike observă că totul era bine întreținut; întinderile de pământ erau imaculate, iar treptele din ceramică de culoare cărămizie fuseseră lustruite atât de mult, încât păreau lăcuite. Uşa de la intrare era deschisă şi, când el vârî capul înăuntru, auzi o voce de bărbat strigându-i.

— Intră, intră. Domnul Preston, bănuiesc, nu?

Holul răcoros părea învăluit în beznă după lumina puternică de afară, dar tot nu ar fi putut să nu-l vadă pe Hilliard Konstant, chiar dacă acesta era într-un scaun cu rotile. Avea peste un metru optzeci înălțime şi umeri de fost fotbalist. Părul său alb şi rar fusese pieptănat cu grijă peste chelie, iar ochii de un albastru deschis de sub sprâncenele albe şi stufoase păreau să privească în depărtare dincolo de Mike, de parcă ar fi fost deja nerăbdător să-l vadă plecând.

— Hai, intră odată… îi zise el arțăgos, intrând cu căruciorul în sanctuarul său. Bănuiesc că vrei să bei ceva în timp ce-mi spui de ce-mi iroseşti timpul.

Pereții erau plini de rafturi cu cărți din podea până-n tavan şi, unele – evident o colecție neprețuită de volume vechi – erau încuiate în dosul unor geamuri. Focul ardea în căminul imens din piatră, deşi era o seară caldă, iar deasupra şemineului era agățat portretul unui tânăr înalt, cu umeri laţi, cu păr blond şi ochii albaştri ai lui Hilliard.

Ținea pe după umeri o femeie frumoasă cu înfățişare de spaniolă în ai cărei ochi negri se vedea un licăr de neastâmpăr.

— Ştiu, ştiu la ce te gândeşti, spuse Hilliard țâfnos.

Bineînțeles că semăn cu el, doar e bunicul meu – Nikolai Konstantinov – şi ea e bunica mea. El era rus şi ea mexicană – o combinație extraordinară pentru vremea aia, nu? Tabloul a fost făcut prin 1885, cred.

Îi dădu un păhărel de sherry alb sec.

— *Manzanilla*, spuse el privindu-l pe Mike cum sorbi puțin.

Era îngrozitor de sec şi Hilliard izbucni în hohote de râs când Mike închise ochii şi începu să tuşească.

— Nu-i o băutură pentru băieţi delicaţi, dar e mai bună decât toate felurile de whisky. Asta – şi un pahar, două de vin bun la cină – fac parte din cele câteva plăceri care mi-au mai rămas, spuse el şi-l fixă deodată cu privirea. Ce vrei să ştii mai exact despre familia Konstant?

Mike îşi trecu degetele prin părul negru; Hilliard Konstant era un tip dificil.

— Ca să fiu sincer, sunt un om în căutarea unui subiect, spuse el. În numărul de astăzi al lui *Los Angeles Times* a apărut un anunţ – un avocat din Geneva îi caută pe moştenitorii lui Poppy Mallory…

— Tocmai mă întrebam când o să-mi comunici treaba astă, zise bătrânul. Eu nu pot să-ţi spun decât atât, domnule Preston, că nu ştiu despre familia Mallory mai mult decât scrie în *Santa Barbara Historical Society*. Cele două familii s-au avut bine. Ba – mai mult decât atât – au fost chiar parteneri. Dar membrii familiei Mallory au dispărut de-aici cu mult înainte să apar eu. N-am întrebat niciodată de ce, m-am gândit că or fi murit – aşa cum se întâmplă cu noi toţi. Eu sunt ultimul din familia Konstant, de exemplu. N-am fost deloc o familie „bună de prăsilă". Mulţi au pierit prin războaie – al doilea mondial, Coreea, Vietnam – chiar fiul meu a murit acolo şi asta a ucis-o pe mamă-sa. De atunci am rămas singur. Nu, nut spuse el anticipând întrebarea lui Mike, nu în război am păţit asta, ci din cauza unui cal stupid. Făceam pe fermierul, umplându-mi timpul pe-aici… după ce s-a-

ntâmplat totul.

Bătrânul se uită pe fereastră la priveliştea pe care o oferea valea.

— Uneori mă-ntreb cum ar fi fost viaţa mea, dacă tata n-ar fi vândut ferma. În copilărie îmi plăceau foarte mult animalele, îmi plăcea să călăresc, să repar garduri, să fac pe cowboy-ul de-adevăratelea… bine, dar pe-atunci, totul era atât de mare – era o adevărată fermă. Abia când am mai crescut a devenit doar o curte mai mare, spuse el zâmbind aprobator când Mike goli paharul de *manzanilla*. I-ai prins gustul? întrebă el cu un zâmbet pe buze şi, fără să aştepte vreun răspuns, îşi întoarse căruciorul brusc. Vino la mine, zise el apoi pe un ton poruncitor.

Se opri în faţa a doua documente înrămate de pe peretele din hol. Mike văzu că unul era scris pe o hârtie îngălbenită în acelaşi fel ca înregistrările naşterilor de la *Oficiul de registre*.

— Ăsta este actul original de proprietate a lui *Rancho Santa Vittoria*. Conţinea doar cincizeci de acri. Exact cât au rămas acum! Ironic, nu? Ştii zicala – „Zdrenţe din zdrenţe în trei generaţii?”

Râsul lui avu o rezonanţă artificială când adăugă:

— Nu că ar mai avea vreo importanţă, pentru că, după moartea mea, totul o să treacă în posesia familiei bunicii mele, Abrego. Sunt o mulţime pe acolo pe undeva, spuse el arătând vag spre vale. Putrezi de bogaţi. Bineînţeles că n-au nevoie de asta – poate doar dintr-un sentiment de familie.

Tuşi imediat, parcă pentru a-şi ascunde o emoţie pe care nu voia să o surprindă Mike.

— Şi ăsta, spuse el apoi arătând spre celălalt document înrămat, este acordul de asociere între Nik Konstant şi Jeb Mallory.

— Au fost asociaţi?

— Bineînţeles că au fost, altfel de ce ar fi locuit alături şi ar fi muncit acelaşi pământ? Citeşte, te rog.

În partea de sus a hârtiei îngălbenite scria „Salonul irlandez al lui Clancey, Kearney Street, San Francisco" şi dedesubt: „Beri americane şi de import… o duzină de feluri de whisky… prinz gratuit între douăsprezece şi două în fiecare zi". Pe mijloc scria: „*Jeb Mallory şi Nik Konstant sunt parteneri egali în ceea ce priveşte Rancho Santa Vittoria şi tot terenul din jurul acesteia plus toate animalele. Prezenta s-a încheiat astăzi, a zecea zi din aprilie 1856*".

Jeb Mallory semnase cu o înfloritură, dar Nik îşi scrisese numele cu grijă, ca un om care abia învaţă alfabetul.

— Bunicul meu tocmai venise din Rusia şi abia învăţa englezeşte, explică Hilliard. Jeb Mallory i-a americanizat numele. După cum vezi, s-au asociat în timp ce beau într-un saloon. Întotdeauna s-a spus că Nikolai a învăţat o mulţime de lucruri de la Jeb Mallory – şi, probabil, chiar mai mult decât se aşteptase.

— Ca de exemplu?

Bătrânul ridică din umeri.

— Dacă am ştiut vreodată, acum am uitat, tinere. Am şaptezeci şi patru de ani şi, la vârsta asta, mi-e destul de greu să ţin pasul cu prezentul, darămite să-mi mai amintesc de trecut. Totuşi, bănuiesc că se află totul acolo, dacă te

interesează, zise el arătând spre bibliotecă. Tot ce-au scris membrii familiei Konstant se află acolo, legat cu grijă şi pus în raft. Probabil că e şi vreun jurnal, două – ştii doar că femeile obişnuiau să țină aşa ceva pe vremuri, îşi făceau de lucru notând naşteri, decese, căsătorii… Eu nu mai desluşesc bine scrisul ăla decolorat. Eu am fost un soldat, domnule Preston, un tip care a trăit mai mult în aer liber, n-aveam timp de aiureli din astea. De asta nu mai țin minte nimic.

Mike abia aştepta să pună mâna pe tot acel material neatins, dar bătrânul păru deodată foarte obosit.

— Poate ar fi mai bine să mă-ntorc mâine? sugeră el.

— Prostii, prostii, zise Hilliard, ai cărui ochi deveniră deodată rugători. N-am mai stat aşa de vorbă de ani de zile şi nu-mi pare rău că trebuie să recunosc că mi-a făcut plăcere. Nu mai vine nimeni pe-aici, adăugă el cu tristețe, în afară de grădinarul japonez pe care l-ai văzut şi el nu vorbeşte englezeşte – mă rog, nu vorbeşte bine englezeşte. Şi, bineînțeles, mai e Mary, menajera mea, o femeie foarte de treabă, dar toată ziua se uită la televizor… eu unul nu pot să sufăr televizorul. Mai serveşti un sherry, da? îl întrebă el entuziasmat îndreptându-se cu căruciorul spre bibliotecă. Uite ce este, dacă vrei să te uiți pe toate chestiile alea, ce-ar fi să vii să stai aici o vreme? Poți să lucrezi până noaptea târziu – nu aşa faceți voi, scriitorii? Şi, pe urmă, poți să-mi pui întrebări oricând doreşti.

— S-a făcut, zise Mike nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el.

Dar, când îi strânse mâna bătrânului, licărul din ochii

acestuia îl făcu să se întrebe neliniştit, ce-l aştepta.

Casa mare şi veche era cufundată în liniște, cu excepția ticăitului ceasornicului din hol, când Mike împinse scaunul demodat din piele, ridicându-se de la masă. Se încruntă când acesta scârțâi datorită faptului că nu mai fusese folosit demult. Era trei şi jumătate dimineața şi el citea de la ora opt seara, când Hilliard Konstant se retrăsese la culcare. Masa mare din lemn de stejar era plină de cărți şi foi de hârtie, în majoritate dosare şi documente vechi legate de conducerea fermei, dar nu erau ceea ce căuta el.

Măsură în lung şi-n lat încăperea, fiind prea agitat pentru a se duce la culcare. Biblioteca avea vreo zece metri lungime şi opt lățime, iar pereții erau căptuşiți cu cărți. Hilliard nu-i dăduse niciun indiciu cu privire la punctul de unde să înceapă, spunându-i doar:

— Totul este acolo, tinere, serveşte-te!

Uneori îl surprindea privindu-l cu un licăr sarcastic în ochi, de parcă ar fi fost încântat de vreo glumă secretă şi se întrebă dacă nu cumva ştia mai multe decât spunea – ca de exemplu, *unde* să se uite pe acea mulțime de rafturi!

Se duse în salonul imens, care se întindea pe toată lungimea casei. Parcă se întorsese în timp. Hilliard îi spusese că pereții mai erau îmbrăcați încă în damascul albastru decolorat ales de Rosalia Konstant cu mai mult de optzeci de ani în urmă, deşi mătasea asortată care acoperise odată canapelele şi fotoliile fusese înlocuită mai târziu cu un material cu un imprimeu vesel înflorat. Mike se uită la

portretele unui bărbat şi al unei fete care atârnau deasupra poliţei căminului. Erau cei doi copii ai Rosaliei şi ai lui Nik Konstant: Gregorius – căruia i se spusese întotdeauna Greg – şi sora lui, Angel, fata care se născuse cu câteva zile înaintea lui Poppy. Ştia că Greg era tatăl lui Hilliard, dar bătrânul îi vorbise foarte puţin despre Angel, în afară de faptul că fusese celebră pentru frumuseţea ei.

Chiar şi la nouă ani, Angel era o frumuseţe: măruntă de statură, cu oase delicate, cu ochii mari de un albastru deschis că ai tatălui ei şi cu un păr ondulat şi blond. Era îmbrăcată într-o rochiţă roz cu volănaşe şi ţinea în braţe un căţel negru cu o fundiţă la fel de roz, zâmbind dulce, dar încrezător artistului… „*Angel şi Trotty 1889*". scria jos, lângă rama baroc aurie. Mike era sigur că Angel devenise o femeie fermecătoare; se vedea din tablou – încrederea în frumuseţea ei şi în faptul că era fiica bogatului fermier Konstant.

Greg cel de şaisprezece ani era înalt, brunet şi chipeş, cu ochii căprui închis şi veseli ai mamei lui. Era un tânăr bine clădit, care voise să i se facă portretul în aer liber, aşa încât să poată fi inclus şi calul său preferat. Se sprijinea de gardul păşunii, ţinând într-o mână o pălărie mexicană de călărie cu boruri mari, în timp ce degetul mare al celeilalte mâini era vârât în centura de piele, cu cataramă de argint de care era, evident, foarte mândru. Pe păşunea din spatele lui, un superb armăsar maron închis cu o pată albă pe frunte păştea mulţumit. „*Greg cu Vasili 1889*" scria în partea de jos a tabloului.

Greg avea un zâmbet vesel şi acea privire directă a

membrilor familiei Konstant, iar Mike se uită la cei doi fraţi, întrebându-se ce s-o fi ascunzând, oare, în dosul acelor aparenţe încrezătoare şi dacă viaţa se ridicase la nivelul aşteptărilor lor.

Străbătu sufrageria întunecată, căutând o bere rece în partea iniţială a casei, construită de indieni cu vreo două sute de ani în urmă. Acum, partea aceea era transformată într-o bucătărie sclipitoare, dar vechiul cuptor deschis unde un servitor indian îi gătise odată mâncărurile lui Nik Konstant încă mai exista într-un colţ.

Mike împrăştie cu piciorul tăciunii încinşi, după care se aşeză într-un balansoar vechi cu spătar înalt, ţinând o cutie de bere *Miller* în mână. În ciuda atâtor utilaje moderne, încăperea aceea îi dădea altă senzaţie. Stând acolo şi privind tăciunii, avea impresia că trăia cu un secol în urmă… cu Nik şi Rosalia, Greg şi Angel. Şi cu *Poppy Mallory*!

Mike bănuia că trebuia să fi aţipit, când, deodată, avu răspunsul… bineînţeles, era absolut logic. Nu căutase unde trebuia. Ceea ce căuta el nu avea să se găsească niciodată într-o bibliotecă. Unde în altă foarte îşi păstrau familiile comorile şi secretele – decât în poduri!

— Mă-ntrebam când o să te gândeşti la pod, zise Hilliard zâmbind maliţios. N-a mai fost nimeni acolo de ani de zile, dar, oricum, sunt numai nişte vechituri. Dacă ar fi fost vreun obiect de valoare, unul din membrii familiei l-ar fi vândut până acum!

— Bine, dar eu nu caut lucruri de valoare, protestă Mike.

Caut doar nişte informaţii.

— Informaţii? Păi… n-o să găseşti nimic acolo în afară de câteva programe vechi de teatru şi carneţele de dans – şi o grămadă de haine mâncate de molii, zise el şi apoi se înmuie deodată: Totuşi, dacă ţii morţiş…

Hilliard se înşela: hainele nu erau mâncate de molii. Dar erau foarte multe, toate împachetate frumos în foiţe şi vârâte în cufere vechi pe care se vedeau lipite etichete ale unor transatlantice de demult şi hoteluri continentale. Mike răscoli printre rochii dantelate pentru ceai şi toalete de mătase pentru după-amiază, strănutând când scutură o pelerină din blană de vidră care, pe vremuri, fusese moale şi flexibilă, dar care, acum, era uscată şi crăpată, deşi căptuşeala din tafta îşi păstrase culoarea stacojie. Erau rochii de seară brodate cu mărgele sclipitoare şi perle şi o rochie magnifică din şifon de mătase albastru cu eticheta *Worth*, *Paris* cusută în interior.

După vreo două ore tot nu găsi nimic şi trând capacul ultimului cufăr exasperat. Era o colecţie care ar fi meritat să se afle într-un muzeu, dar nu-l făcuse să afle nimic despre Poppy Mallory.

Ştergând stratul gros de praf de pe capacul unui vechi birou de studiu, îşi trecu degetul peste iniţialele „AK” de pe suprafaţa lui, închipuindu-şi-o pe frumoasa Angel, plictisită de lecţii, gravându-le cu un ac de păr. Înăuntru se aflau o colecţie de suveniruri caracteristice fetelor, un teanc de programe vechi de teatru, câteva carneţele de dans cu creioanele mici şi aurii încă ataşate, flori presate şi sfărâmicioase. Apoi, în sfârşit, câteva teancuri de scrisori

legate cu panglici. Şi, dedesubt, un carnet din piele albastră pe care era gravat cu un auriu decolorat: „Rosalia Konstant – Jurnalul ei – Vol. I, 1863". Mai erau şi „Vol. II ŞI III", după care venea un carneţel mai subţire din catifea roz: „Jurnalul lui Angel Konstant, Vârsta 12 – 18" Şi, în cele din urmă, un carnet simplu din piele maron pe care scria „Margaret Mallory – Jurnalul ei – 1873".

Margaret Mallory! Lui Mike i se făcu părul măciucă în clipa în care îşi trecu mâna tulburat peste el.

Coborând repede din pod, puse lucrurile pe care le găsise pe masa din bibliotecă, aranjând carneţelele de dans în teancuri mici alături de pachetele de scrisori şi apoi neprețuitele jurnale. Oftând satisfăcut, începu să citească.

Două zile mai târziu, împături din nou ultima scrisoare, legă la loc cu grijă panglica roşie şi se rezemă de spătarul scaunului, privind pe fereastră nedumerit.

— Un pahar din cea mai bună *manzanilla* pentru gândurile dumitale? zise Hilliard din prag.

Întorcându-se, Mike îi zâmbi.

— Iartă-mă, eram la mile întregi depărtare… sau, mai degrabă, ani!

— Ei bine? întrebă Hilliard îndreptându-şi căruciorul spre masa cu băuturi, unde umplu două pahare cu sherry. Ai rezolvat misterul moştenitorului lui Poppy Mallory?

Mike îşi trecu degetele prin păr, încruntat.

— Nu… dar e un început…

Ciudat era că se scrisese atât de mult despre Poppy, încât avea senzaţia că o cunoştea – sau, cel puţin, pe Poppy în

tinerețe. Pentru că, deodată, ea dispăruse din paginile acelor jurnale, ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Credea că Hilliard nu se va mai duce niciodată la culcare, dar când se lăsă întunericul, bătrânul îi spuse, în sfârşit, „noapte bună" întorcându-şi – căruciorul când ajunse la uşa bibliotecii, zâmbi sarcastic.

— Cred că eşti mulţumit acum, Mike Preston, spuse el cu o oarecare amărăciune în glas. Nimic în viață nu-i atât de simplu pe cât pare – asta am aflat din experiența mea, oricum.

După aceea, se întoarse brusc şi ieşi, îndreptându-se spre camera lui.

Mike privi în urma lui nedumerit, după care se uită la micul teanc de scrisori şi jurnale de pe masă.

— Ei bine, Poppy Mallory, spuse el hotărât, m-ai vrăjit… Trebuie să aflu ce s-a-ntâmplat. Şi, când o s-o fac, o să povestesc lumii întregi despre tine!

Ştia că trebuia să-şi folosească imaginația pentru a umple golurile lăsate de jurnale, dar acum avea, o idee destul de clară în legătură cu personajele implicate. Introducând o foaie de hârtie în maşină, scrise: „*La început au fost Nikolai Konstantinov şi Jeb Mallory*…"

Capitolul 4

1856, CALIFORNIA

Jeb Mallory îşi sărbătorea cea de-a treizecea aniversare singur la *Salonul lui Clancey*, de pe Kearney Street, din San

Francisco. Îşi bău repede al treilea whisky irlandez, după care luă o bere şi-i făcu semn barmanului să-i mai dea una. Amintirea trecerii lui turbulente prin ani, de la un puşti de paisprezece ani din sud-vestul Irlandei, când învățase meseria de cartofor în cel mai greu mod, la un cartofor profesionist umblat şi cunoscător al vieții, nu-l deprima, deoarece, pur şi simplu, nu se gândea la acest lucru. Jeb era un om al momentului. Când era întrebat, spunea că el nu avea trecut, adevărul era, însă, că prefera să-l uite sau, cel puțin, să născocească unul pe placul celor care-l ascultau. Nu că acei ani ar fi fost răi – căci întotdeauna fusese ceva captivant. Câştigase mult de nenumărate ori şi pierduse de câteva doar, avusese parte de mai multe femei frumoase decât orice alt bărbat, majoritatea cu părul roşu şi pielea extrem de albă, care erau slăbiciunea lui. Şi era adevărat că banii câştigați cu uşurință i se strecuraseră prea repede printre degete. Însă realitatea era că punctele înalte nu fuseseră suficient de înalte, iar cele joase fuseseră de-a dreptul plictisitoare, iar Jeb încă mai tânjea după emoția pe care i-o dădea jocul cu miză mare… cel la care norocul atârna de întoarcerea unei cărți.

Cerând încă un pahar, se rezemă de perete, urmărind partida de poker care era în plină desfăşurare. Chipul îi era impasibil, dar, în interior, clocotea de o emoție reținută. Jucase poker încă de la vârsta de nouă ani, perfecționându-şi talentul în cele mai mizerabile taverne din țara lui natală. Acum juca la trei nivele: îndemânare, intuiție şi o abilitate neobişnuită de a simți emoția ascunsă a unuia care avea cărți bune. Jeb era un maestru al bluf-ului, un cunoscător al

caracterelor – şi unul pentru care jocul însemna mai mult decât banii. Singura lui problemă era că, în clipa aceea, nu avea destui bani ca să joace!

Era un bărbat la masă al cărui progres Jeb îl urmărise de trei seri, un fermier de pe undeva de lângă Lompoc. Juca ostentativ, punând mize mari, blufând, râzând zgomotos atunci când câştiga – ceea ce făcea mai tot timpul. Acel râs de câştigător era extrem de enervant, iar Jeb tare ar mai fi vrut să-i dea un pumn în falcă sau să-l bată la joc. Se întoarse ridicând din umeri; nu avea să facă niciuna nici alta. Dacă voia să mai joace vreodată, trebuia să facă rost de bani şi încă repede.

Avea exact douăzeci de dolari în buzunar şi acest lucru nu se potrivea deloc cu stilul lui de viaţă extravagant! Zâmbi cu tristeţe când îşi aminti de fata care-i furase portmoneul din camera de hotel cu o săptămână în urmă. Nu o putea învinui – în definitiv, el îl lăsase pe măsuţa de toaletă, plin de bancnote. Râsese doar de prostia lui şi de norocul ei, spunându-şi că, poate, era un preţ corect, totuşi.

Îşi îndreptă atenţia asupra unui tânăr care stătea singur la o masă de lângă fereastră. Era un flăcăiandru, de fapt, dar clădit ca un taur, înalt de vreun metru nouăzeci şi cinci, cu un tors masiv şi umeri puternici. O şuviţă de păr blond îi cădea pe frunte şi era proaspăt bărbierit. Ochii îi erau de un albastru atât de deschis, încât păreau să reflecte lumina, ascunzându-i expresia. Jeb îşi dădu seama că trebuia să fie străin şi că nu coborâse demult de pe vapor. Era complet singur şi el bănuia că-şi punea economiile într-o centură la brâu. Sorbindu-şi

berea, îşi făcu planul înainte de a se duce şi de a se aşeza la masă în faţa lui.

— Jeb Mallory, spuse el întinzându-i mâna şi aruncându-i un zâmbet prietenos.

Tânărul cel blond şi uriaş îi strânse mâna prudent.

— Nikolai Konstantinov, din Arhanghelsk, spuse el, şi numai rostirea. numelui oraşului său natal îl făcu să simtă un dor extrem de puternic şi clipi de câteva ori pentru a-şi alunga emoţia care ameninţa să-i străpungă aparenţa indiferentă.

— Arhanghelsk, hm? Şi pe unde vine asta? întrebă Jeb aprinzându-şi un trabuc subţire şi instalându-se confortabil pe scaunul de lemn cu spătar înalt.

— În Rusia.

— Eh, da, uite acolo n-am fost niciodată. Ia spune-mi, băiete, cum e prin părţile alea?

— Mai bine ca aici, zise Nikolai oftând şi uitându-se la ceaţa care se lipea de ferestrele salonului plin de fum de ţigară.

Îşi aminti de căsuţa din lemn de lângă râul Dvina, în care întotdeauna fusese atât de plăcut în nopţile geroase ale iernii lungi din Arhanghelsk. Dar ştia că idealiza lucrurile – nu exista niciun fel de siguranţă în casa aceea. Familia Konstantinov era foarte săracă şi tocmai acela era motivul pentru bare el se afla acolo acum.

— Am optsprezece ani şi mă duc să-mi caut norocul ca alţi bărbaţi, îi spusese Nikolai mamei care plângea, înainte de plecarea lui. Am citit despre aurul din vestul Americii – aur care aşteaptă pe orice bărbat în putere să se ducă să-l ia. Într-o

bună zi o să-ți aduc tot aurul Californiei, *matiuşka*, şi o să trăieşti că o prințesă, aşa cum ți-a promis tata mereu.

— Dă-mi voie să-ți ofer un whisky, zise Jeb.

Ochii albaştri ca gheața ai lui Nikolai încetară să mai privească întinsele câmpii înghețate ale Rusei şi-l fixară pe Jeb plini de suspiciune.

— Cine eşti? îl întrebă el. De ce-mi oferi de băut?

Jeb ridică din umeri.

— Doi străini într-un oraş necunoscut, un gest prietenesc, atâta tot, spuse el. Şi parcă ai avea nevoie de un prieten.

— De unde eşti? îl întrebă Nikolai când Jeb îi făcu semn barmanului să le aducă două whisky-uri irlandeze şi două beri.

Jeb Mallory zâmbi.

— Din vestul Irlandei… unul din cei mai buni fii ai Ținutului Clare, zise el. Dar sunt un om de lume, Nikolai, un om al momentului. Ceea ce vezi aici şi acum asta obții.

Nikolai dădu whisky-ul pe gât repede şi-şi privi noul cunoscut pe deasupra halbei de bere. Se îndoia că acele trăsături frumoase şi acei ochi albaştri şi veseli ar fi putut să ascundă ceva rău din trecutul lui Jeb, deşi nu avea nicio îndoială că acel bărbat frumos şi brunet trebuia să fi lăsat un şir întreg de inimi zdrobite de pe coasta de vest a Irlandei până pe coasta de vest a Americii.

— Deci şi tu ai venit să cauți aur? întrebă el, topindu-se sub privirea prietenoasă a lui Jeb.

— Ai fost pe câmpurile aurifere, băiete?

— Nu încă. Întâi câştig bani ca să trăiesc. E un şantier de construcţii pe Union Street. Car cărămizi în sus şi-n jos pe schelă. E muncă grea şi periculoasă – poţi să cazi de-acolo oricând –, dar se plăteşte bine.

Nikolai sorbi din bere, gândindu-se la dolarii pe care-i ţinea la brâu într-o centură cusută de mama lui. Descoperise destul de repede că faptul de a avea bani în buzunar oferea propriul gen de confort şi demnitate, iar lui centură aceea îi ţinea mai cald decât o haină nouă sau ca masă copioasă.

— În curând o să am destui ca să pot porni după aur, adăugă el entuziasmat.

Cerând încă un rând de băuturi, Jeb se uită îngândurat la urmele mici şi circulare de pe suprafaţa lustruită a meşei.

— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun eu, băiete, dar dacă vrei să faci avere, nu cauţi locul potrivit, zise el cu tristeţe, iar Nikolai îl privi nedumerit. Vrei să vezi un om bogat? murmură Jeb. Uită-te la fermierul de colo, cel cu haină din piele de căprioară şi cu cizme înalte de piele. Ei, ăla e un om bogat! Şi vrei să ştii cum s-a îmbogăţit, prietene? Şi-a luat nişte pământ lângă râul Santa Ynez, pe urmă a pus şi nişte oi şi, poate, şi nişte vite pe pământul ăsta – după care a stat liniştit şi a privit cum creşteau profiturile. Iar cu profiturile astea a mai cumpărat pământ. Pământ, Nikolai Konstantinov. Asta trebuie să facem şi noi doi – să punem mâna pe o bucată mare de pământ frumos californian… acri, hectare, leghe întregi de pământ. Pământ pe care să punem vite şi oi la păscut, pe care să clădim case şi oraşe…

Făcu un gest din mână şi băuturile apărură în faţa lor ca

prin farmec.

Nikolai dădu pe gât whisky-ul imediat.

— Bine, dar aurul…? începu el.

— Băiete, o mână de praf aurifer pe care o obții asudând şi punându-ți viața în pericol, n-o să te ajute să faci avere! Prea mulți au încercat asta înaintea ta. Crede-mă, Nikolai, fermierul ăla e mult mai bogat decât o sută de căutători de aur. Uite, să-ți spun ceva… eu însumi vreau să pun mâna pe o bucată de pământ… asociază-te cu mine, băiete, şi ai putea să te îmbogățeşti şi tu.

Privirea lui Nikolai era ațintită asupra lui Jeb.

— Nimic nu-i mai superb ca o întindere verde de acri întregi care aşteaptă o cireadă de vite sau o turmă de oi… care aşteaptă să strecoare dolarii în buzunarul cuiva, continuă Jeb. Am putea să cumpărăm amândoi o bucată de pământ, băiete. Rancho… i-am spune Rancho Santa Vittoria… şi am putea să ridicăm o casă mare pe pământul ăsta, cu un pian mare în salon şi o bucătăreasă grozavă. Ascultă-mă pe mine, băiete, am putea să construim un castel irlandezo-rusesc în vârful unui deal californian!

Jeb făcu o pauză trăgându-şi sufletul şi dând pe gât whisky-ul, iar ochii îi sclipiră plini de entuziasm sub sprâncenele negre şi drepte.

— Stai numai să le vezi pe mexicance, prietene – toate cu un păr negru şi lucios şi ochii căprui, jucăuşi, cu pielea de culoarea piersicilor de vară.

Ochii îi licăriră veseli când îşi goli paharul şi comandă încă un rând pentru fiecare.

Nikolai nu ştia dacă datorită imaginii acelor acri de păşune cu vite şi oi, sau caselor mari cu pian în salon sau fetelor frumoase cu ochii căprui, dar, într-un fel, abilitatea lui Jeb de a exprima imaginile în cuvinte făcu în aşa fel încât viitorul lor împreună păru o realitate, iar suspiciunile lui se evaporară precum ceața sub razele unui soare fierbinte.

— Cum? întrebă el nerăbdător. Cum faci rost de pământ?

Barmanul îi puse alt pahar în față şi el îl dădu pe gât aproape fără să bage de seamă.

Jeb îl privi oftând.

— Asta e problema, Nikolai. Vezi tu, ştiu că fermierul de colo are pământ de vânzare, dar mă tem că n-am destui bani ca să-l cumpăr. Nu fără un partener, adică.

— O să fiu partenerul tău, zise Nikolai. Am strâns bani… o sută cincizeci de dolari. E de-ajuns pentru partea mea?

Jeb făcu ochii mici când Nikolai începu să-şi desfacă brâul de sub cămaşă. Suma era mai mică decât sperase el, dar trebuia să ajungă.

— Băiete, n-aş putea să-ți iau banii economisiți cu greu, n-ar fi drept, zise el cu un aer solemn.

— Dar o să fim parteneri… pământul ăsta o să fie al nostru…

— Bine, atunci, dacă insişti, dar hai să fim parteneri egali pentru că nici prin cap nu-mi trece să iei mai puțin.

Parteneri egali, zise Nikolai încântat şi roşu la față din cauza băuturii.

— Stai puțin, spuse Jeb scoțând un stilou din buzunarul de la piept, mai bine am pune totul pe hârtie ca să fii convins

că e cinstit.

Luând de pe tejghea un carton pe care scria „Salonul irlandez al lui Clancey, Kearney Street, San Francisco, beri americane şi de import… o duzină de feluri de whisky… prinz gratuit de la douăsprezece la două în fiecare zi începu să scrie pe ea:

— *… Jeb Mallory şi…*

Se opri, încruntându-se.

— Nu-i bine, nu-i bine deloc, mormăi el.

Nikolai se înecă bând în clipa în care visurile lui ameninţară deodată să dispară.

— Cum adică, nu-i bine? întrebă el neliniştit.

— Numele tău. Sună prea străin, prea derutant. Nu poţi să fii fermier cu un nume precum Konstantinov! spuse Jeb şi se gândi puţin, după care zise: Nikolai Konstant – Nik Konstant! Ăsta sună într-adevăr bine. Un nume american! Îţi place?

— Nik Konstant, spuse Nikolai, propria-i voce părându-i-se străină şi răsunându-i în urechi ca de la un milion de mile distanţă.

— Ne-am înţeles, atunci.

„*Jeb Mallory şi Nik Konstant sunt parteneri egali în ceea ce priveşte Rancho Santa Vittoria şi tot terenul din jurul acesteia plus toate animalele. Prezenta s-a încheiat astăzi, a zecea zi din aprilie 1856*". După ce-şi semnă numele cu o înfloritură, Jeb îi dădu stiloul lui Nik: Semnează aici, băiete, îl îndemnă el uitându-se la Nikolai, care, încă neobişnuit cu alfabetul american, îşi scrise numele foarte încet; făcând

fiecare literă cu mare grijă.

Apoi, Jeb îi dădu un dolar barmanului, rugându-l să semneze ca martor.

— Gata, s-a aranjat, spuse el dându-i lui Nik bucata de carton. Ține documentul ăsta şi ne-ntâlnim mâine dimineață în zori la *Grajdurile lui Marco*. Cere să ne pregătească doi cai şi o să pornim devreme.

Îi aruncă o privire lui Nik, care era palid şi cu fața acoperită de broboane de sudoare.

— Pare să-ți fi făcut cam rău băutura, băiete, zise el, mai bine du-te şi odihneşte-te puțin.

— *Grajdurile lui Marco*, murmură Nik, ridicându-se împleticit de la masă, iar părul blond şi des îi căzu pe ochi.

— În zori, zise Jeb, luându-l de braț şi conducându-l spre uşă, după care se uită impasibil cum se depărta cu grijă şi foarte concentrat pe Kearney Street. Succes, băiete, murmură el întorcându-se în *Salonul lui Clancey*.

Partida de poker dădea semne că avea să dureze mai mult şi, cu cei o sută cincizeci de dolari în buzunar, el era pregătit să-l bată pe marele fermier. În definitiv, nu se dovedise că norocul era de partea lui în seara aceea? Norocul irlandezului, îşi spuse el zâmbind şi, aşezându-se la masă, îşi aprinse un trabuc subțire. Cu acesta şi cu talentul său la cărți, cum putea să piardă?

Nik aştepta de mai bine de trei ceasuri. Soarele făcuse demult să dispară ceața din zori, colorând curtea într-un auriu primăvăratic, iar el se uită pentru a suta oară să vadă dacă

apărea Jeb. I se făcea rău când se gândea la banii lui atât de greu câştigaţi, la cât de mult ar fi însemnat ei pentru familia lui şi la uşurinţa cu care-i dăduse lui Jeb cu o seară în urmă, plin de dorinţe şi visuri!

Blestemând băutura pentru că-l transformase într-un idiot, se holbă la trăsura galbenă elegantă care intră în curte. Vizitiul se grăbi să deschidă uşa şi Jeb coborî, tot elegant în hainele din seara precedentă, cămaşă albă scrobită şi haină neagră, ţinând în mână un trabuc mare şi parfumat. Făcându-i cu mâna nonşalant lui Nik, se întoarse să-i zâmbească femeii din trăsură. Nik văzu că avea un păr roşu ca focul, că părea să aibă vreo treizeci de ani şi că era uluitor de frumoasă. Părea îmbujorată şi cu răsuflarea puţin tăiată, iar când se aplecă pe fereastră, rochia galbenă din satin dădu la iveală nişte sâni atât de minunaţi, încât lui îi stătu inima în loc.

Jeb îşi trecu degetele prin părul ei bogat şi, după ce o mai sărută odată cu pasiune, se dădu înapoi şi închise uşa trăsurii, făcând cu mâna când vizitiul ieşea pe poartă.

— Ăăă… credeam că nu mai vii, bâigui Nik simţind picături reci de sudoare şiroindu-i pe spate.

— Am întârziat puţin doar, atâta tot, spuse Jeb şi scoase o bancnotă mototolită din buzunarul hainei. Poftim, băiete, ia-ţi banii înapoi şi ceva în plus. Am avut noroc aseară şi aş vrea să-l împărţi şi tu cu mine, adăugă el mărinimos.

— Bine, dar… sunt cinci sute de dolari! zise Nik. Îmi dai banii ca să nu mai fim parteneri?

Jeb trase din trabuc stânjenit.

— Îmi placi, băiete, aşa că o să-ţi spun adevărul gol-

goluț, zise el făcându-şi ochii mici din cauza fumului. Eu sunt un cartofor, spuse el direct şi aşa cum probabil că ştii, nimic pe lumea asta nu-l poate vindeca pe om de asemenea boală! Barmanul mi-a zis acum câteva zile că au venit fermierii ăştia ca să-şi cheltuiască banii şi să se distreze în oraş – toți mari cartofori. Iar eu n-aveam destui bani ca să iau parte la cel mai uşor joc din oraş! Numai că ai apărut tu şi, într-un fel, am ştiut că A trebuia să ai ceva bani în teşchereaua de la brâu. Îți spun sincer, băiete, că n-am văzut o fermă în viața mea – dar mă pricep teribil de bine la cuvinte. Ți-a plăcut, nu-i aşa? Ți-a plăcut suficient de mult ca să te desparți de banii câştigați cu trudă. Mama mi-a spus întotdeauna că ar fi trebuit să mă fac preot – m-aş fi priceput teribil de bine la predici.

Nik se făcu roşu la față de furie şi Jeb se dădu repede înapoi când îl văzu ridicând pumnul.

— Hei, stai puțin, ai fost păcălit, dar toți o pățim la vârsta asta. Numai că asta ar trebui să-ți fie învățare de minte, pentru că mai sunt o mulțime de indivizi gata să-i ia banii unuia ca tine. Stai, stai puțin… aşteaptă, spuse el nervos când Nik îl apucă de guler. Sunt aici, nu? Nu ți-am dat banii înapoi – şi chiar mai mult?

Nik lăsă mâinile în jos, uitându-se la banii mototoliți.

— Deci, nu suntem parteneri? întrebă el încet, văzând cum i se sfărâma visul. Nu există nicio fermă?

— Cu o sută cincizeci de dolari n-ai cumpăra prea mult pământ, băiete, nici chiar în Valea Santa Ynez, spuse Jeb sec.

Nik se întoarse cu spatele, simțindu-se cuprins de disperare şi lacrimile amenințau să-i izvorască din ochi.

Fusese păcălit nu numai în privința banilor, dar şi în a crede că găsise un prieten – şi un partener…

Jeb îl privea în timp ce se gândea la norocul pe care-l avusese în seara precedentă. Fusese, într-adevăr, ciudat, cum ieşise totul atât de bine. Nu numai că sfârşise prin a câştiga o sumă de bani – dar visul pe care-l născocise pentru a-l face pe Nik să-i dea banii se transformase în realitate odată cu ultimul bluf disperat al unui om învins. Intenționase să-l transforme în bani gheață la bancă, dar acum începu să se răzgândească. Remarcă lățimea umerilor lui Nik, forța torsului şi brațelor acestuia. Ştia că băiatul era cinstit; era sigur că avea să fie demn de încredere – şi, cu siguranță, că avea să muncească serios. Şi, când te trezeai din senin proprietarul unui ranch, ce alte calități ai fi putut să-i ceri unui partener?

— Haide, partenere, îi strigă el sărind în şaua calului care aştepta şi care începu să se agite, nerăbdător să pornească. Am uitat să-ți spun că partea ta de bani ne-a făcut să câştigăm şi. O fermă…

Speranța apăru o clipă în ochii lui Nik, după care dispăru.

— Mă păcăleşti. Iarăşi! spuse el cu tristețe.

— Gata cu păcălelile, băiete. Ți-am spus, sunt un om norocos. Acum, haide, vii sau îmi caut alt partener?

Nik sări în şa într-o clipă. Nu ştia dacă să-l creadă pe irlandez sau nu, dar avea să-l urmeze, oricum, pentru că Jeb Mallory avea acea calitate magică de a face ca visurile să devină aproape realitate. Şi, chiar dacă acestea nu erau ce păreau, într-un fel, atunci când erai cu el, acest lucru părea să nu mai conteze.

Din vârful dealurilor Santa Rosa şi până la râul Santa Ynez care străbătea valea şerpuit la câteva mile mai jos, se întindeau acri întregi de păşune verde. Scrutând orizontul spre vest, Nik abia zări o fâşie de grâu de un verde-auriu, în timp ce, în spatele lor, se aflau umbrele întunecate ale canioanelor unde trăiau urşii grizzly, care ieşeau noaptea în căutarea hranei. În depărtare se auzi urlând un coiot şi, ca la un semnal, o adiere de vânt culcă iarba, smulgând sclipiri argintii de pe suprafaţa râului ce curgea cu repeziciune.

Valea era fertilă şi verde în urma ploilor de primăvară, iar seninătatea ei imensă promitea o viaţă care ar fi fost imposibilă în îngheţatul şi împăduritul Arhanghelsk. Nik ştia că vorbele lui Jeb nu erau numai visuri. Acela era cu adevărat un pământ al belşugului. *Aceea* era bogăţia Americii.

În timp ce scruta valea, Jeb îşi aminti pentru prima oară după mulţi ani căsuţa din Hskerry, Irlanda. Văzu cu ochii minţii pământul sterp, la fel de înfometat ca oamenii care-şi câştigau existenţa amărâtă de pe urma lui. Şi-l aminti pe tatăl său, o făptură adusă de spate şi înfrântă încă de la treizeci de ani – vârsta pe care o avea el acum, Se gândi la mama lui, cum se chinuia să cultive câteva flori de o frumuseţe jalnică în pământul aspru de lângă uşă. Compară toate acele amintiri cu verdeaţa pe care o avea acum în faţa ochilor. Adulmecând mireasma puternică şi umedă a pământului fertil şi-l închipui presărat cu oi şi vite, văzându-l productiv – *aducându-i o avere*.

Sărind din şa, desfăşură zâmbitor actul de proprietate

făcut sul.

— N-om fi noi proprietarii a tot ce vezi, dar cincizeci de acri tot pot fi numiți acum Rancho Santa Vittoria, îi spuse el lui Nik zâmbind.

Apoi, pentru că Jeb întotdeauna juca la mize mari, adăugă:

— Oricum, e suficient pentru început.

Nik zâmbi la rândul lui şi îi strânse mâna.

— Ştii ceva, băiete? zise Jeb râzând. Tata avea o vorbă şi anume că nimic nu-ți vine în viață, fără să munceşti din greu. Se pare că i-am dovedit contrariul.

Capitolul 5

1856 – 1873, CALIFORNIA

Vechea căsuță din chirpici fusese ridicată în curbura dealului. Era umbrită de platani şi stejari şi nu avea decât două încăperi. Într-una din ele, un indian bătrân gătea mâncăruri afumate la un cuptor deschis; în cealaltă încăpere se dormea.

Nik îşi petrecu primele câteva săptămâni călărind singur pe toată proprietatea şi minunându-se de norocul pe care-l avusese, în timp ce Jeb se duse în Santa Barbara să facă actele necesare. Nik nu era un singuratic, deşi mergea zile întregi fără să vadă o ființă omenească, odihnindu-se sub cerul liber, cu o ureche ciulită la urletele coioților şi cu cealaltă, la pasul furişat al urşilor. Dar nimic nu-i tulbură singurătatea şi era

mai fericit ca oricând.

Jeb se întoarse cu vestea că se ducea în Missouri să cumpere oi şi că avea nevoie de cei cinci sute de dolari ai lui Nik pentru a face acest lucru.

— Câte oi cumpărăm cu banii ăştia? întrebă el entuziasmat.

— Ai încredere în mine, băiete, o să avem o mulțime de oi, îi spuse Jeb evaziv.

Erau trei mii. Nik nu se mai osteni să întrebe cum de data aceasta, ci doar îşi văzu de treaba de la fermă şi avu grijă de oi, în timp ce Jeb cumpără mai mulți acri de păşune.

La început, Jeb păru mulțumit de noul său rol, ocupându-se de fermă împreună cu Nik, dar, după câteva luni, vechiul neastâmpăr puse din nou stăpânire pe el şi începu să-şi petreacă mai mult timp în Santa Barbara, iar când acesta deveni un oraş prea liniştit şi prea mic pentru el, se duse din nou la San Francisco. Câteodată, Nik nu-l vedea cu săptămânile pentru ca, apoi, să se întoarcă din senin, părând obosit şi încântat de sine, adesea cu un teanc de bancnote în buzunarul vestei. Dar nu mai pomenea nimic de ferma cea mare cu pian în salon şi cu un bucătar grozav, iar Nik îşi dădu seama că prietenul său era prea agitat pentru a se dedica în totalitate vieții de la fermă. Ignoră acea problemă cu uşurință însă. N-avea importanță, era destul de puternic ca să muncească pentru doi.

În cursul anilor care trecură, Nik cultivă grâu pe pământul lui şi ridică hambare uriaşe în care să-l depoziteze.

Angajă cei mai buni ciobani din lume – din ținutul basc al Spaniei – pentru a avea grijă de oi şi văcari mexicani pentru cirezile de vite superbe. Construi țarcuri pentru animale şi barăci joase pentru lucrători. Muncea mult şi-i plăcea fiecare clipă. Nu se simțea niciodată obosit, era puternic ca un taur, şi munca fizică îi dezvoltă şi mai bine trupul musculos, iar înfățişarea tânărului blond se transformă în cea a unui bărbat care trăia foarte mult în aer liber, cu ochii albaştri cercetători pe un chip ars de soare şi vânt. Trimitea bani acasă la ai lui, dar nu apuca niciodată să-şi facă timp pentru a se mai duce în vizită.

Mai tot timpul, Nik era prea ocupat şi prea obosit pentru a se gândi măcar la femei, iar atunci când Jeb se ducea în Santa Barbara, era întotdeauna gentlemanul perfect, scoțându-şi pălăria politicos în fața fetelor şi mamelor acestora, făcându-le inimile să bată cu putere sub bluzele albe din dantelă cu gulere înalte.

Jeb îşi ținea femeile la San Francisco, dar Nik fu cel care se îndrăgosti primul de o fată care nu numai că era frumoasă, dar, pe deasupra, mai era şi o partidă grozavă! El avea douăzeci şi cinci de ani, iar Rosalia Abrego era fiica de optsprezece ani a proprietarului uneia din cele mai mari ferme de vite din Valea Lompoc. Tatăl ei, însă, nu era deloc încântat să-şi vadă fiica aruncându-se în brațele unui rus despre care nimeni nu ştia nimic!

Cei doi se cunoscuseră în *Şelăria lui Loomis* din Santa Barbara şi nu fu nevoie decât de o privire cu coada ochiului din partea Rosaliei şi de un zâmbet încântător aruncat în

direcţia lui pentru a-i învinge timiditatea şi a pune capăt relaţiei lui amoroase cu Rancho Santa Vittoria care dura de şapte ani.

Bolnav de dragoste, Nik îşi petrecea tot timpul prin şelărie sau prin faţa micului hotel de pe State Street, sperând să o zărească pe Rosalia. Când, în cele din urmă, o văzu din nou, îşi făcu curaj să stea de vorbă cu ea, iar ea îl surprinse invitându-l la un picnic pe care-l organiza împreună cu alte câteva prietene pe plajă. Însufleţirea Rosaliei compensa timiditatea lui Nik; părea să vorbească destul pentru amândoi. La câteva săptămâni după aceea, când el o sărută, în sfârşit, la umbra unui pâlc de platani, îşi dădură seama că se iubeau.

Don José era un om foarte bogat, care privea acea idilă cu suspiciune, dar, după ce se interesă în legătură cu tânărul rus, auzind numai cuvinte de laudă pentru munca lui şi prosperitatea fermei Santa Vittoria, le dădu celor doi binecuvântarea.

Nunta, la care frumosul Jeb fu cavalerul de onoare şi frânse nenumărate inimi, fu un prilej de mare sărbătoare, numai că; după aceea, Nik nu putu să-şi ducă mireasa acasă la Rancho Santa Vittoria, deoarece tatăl ei refuză să o lase pe Rosalia să-şi înceapă viaţa de femeie căsătorită într-o colibă din chirpici cu două camere. Astfel că închiriară un apartament la *Arlington Hotel*, unde Nik se ducea ori de câte ori îi permitea munca de la fermă. Între timp, alte două case se construiau pe proprietate, una lângă vechea căsuţă indiană pentru Jeb, iar cealaltă, în mijlocul a încă două mii de acri de pământ lângă fermă oferiţi de către José Abrego fiicei sale ca

dar de nuntă.

Când fu terminată, casa Konstant de la Rancho Santa Vittoria era una din cele mai frumoase din Valea Lompoc, dar lucrul de care Nik era cel mai mândru era actul de asociere, scris pe cartonul de la salon, care acum era înrămat şi atârnat pe peretele din hol pentru a fi văzut de toată lumea. Bucuria îi fu umbrită de vestea morţii mamei lui, dar el tot continuă să le trimită bani surorilor sale în mod regulat. Familia Konstantinov din Arhanghelsk nu mai era săracă.

Rosalia călărea adesea împreună cu Nik, stând într-o parte în şa şi purtând apărătoare din piele ca văcarii şi dând o mână de ajutor în privinţa viţeilor şi mieilor, dar, în acelaşi timp, supraveghea cu grijă şi treburile casei. Acum aveau un bucătar foarte bun şi la masă se serveau mâncăruri minunate, iar Nik îşi pierdu timiditatea, devenind extrem de plăcut cu prietenii şi rudele Rosaliei. Nik Konstant era un om fericit – cu excepţia unui singur lucru. Sperase ca un copil să i se nască imediat – un fiu care să-i poarte numele. Dar trecură doi ani şi Rosalia tot nu rămânea însărcinată şi, deşi nu spunea nimic, exista o anumită îngrijorare în ochii ei.

Casa Mallory de la Rancho Santa Vittoria era goală aproape tot timpul, deşi acum exista un pian mare în salon şi mobilă din lemn de mahon în numeroasele încăperi, exact aşa cum spusese Jeb că va fi. Dar Nik ştia că, aşa cum se întâmpla de obicei, când visurile lui Jeb se împlineau, el îşi pierdea interesul faţă de ele. Din când în când venea de la San Francisco cu câteva trăsuri pline – de oameni şi casa cea mare era luminată ca un pom de Crăciun. Se serveau cantităţi

imense de mâncare, în timp ce vinul curgea, iar cântăreții – de la opera italiană sau de la companiile franțuzeşti care se aflau în trecere prin San Francisco – ofereau spectacole. Nimeni din nobilimea locală nu Venea la acele petreceri, deoarece se spunea că acolo erau femei care nu puteau fi descrise decât ca uşuratice şi care nu făceau niciun efort să ascundă acest lucru.

Nik începu să cumpere şi mai multe vite pentru întinderile din ce în ce mai mari de păşune ale fermei Santa Vittoria şi astfel deveneau şi mai bogați, câştigând „dolari din piele" în urma vânzării de piei de animale negustorilor din Noua Anglie pentru confecționarea de pantofi şi cizme, din vânzarea de coarne pentru nasturi şi de grăsime pentru lumânări şi săpun.

În 1873 – la şaptesprezece ani după ce Jeb câştigase la cărți proprietatea respectivă – Nik Konstant şi Jeb Mallory erau posesorii a o sută patruzeci de mii de acri de pământ, peste optzeci de mii de vite şi şaptezeci de mii de oi. Nik muncea din greu la fermă, iar Jeb ducea o viață de burlac bogat în noua lui casă de pe Russian Hill din San Francisco. Şi, pentru ca Nik să fie complet fericit, Rosalia îi dărui, în sfârşit, un fiu, pe care-l botezară Gregorius Alexandr Abrego Konstant, dar căruia îi spuseră Greg.

În mod ciudat, odată cu naşterea. copilului, Jeb începu să-şi petreacă mai mult timp pe la fermă. Apărea pe neaşteptate la masa Konstant şi mânca împreună cu ei, privindu-l pe băiețelul care creştea cu ochii îngustați şi cu un zâmbet slab pe buze.

— Nu credeam c-o să spun asta vreodată, dar aş da orice să am un fiu ca Greg, îi spuse el Rosaliei într-o zi.

— Este foarte uşor, nu trebuie decât să te însori, îi zise ea râzând.

— Ah, Rosalia, asta-i partea cea mai grea. Mă tem că sunt prea bătrân ca să-mi schimb felul de a fi.

La puțin timp după aceea, o cunoscu pe Margaret James, la bordul unui feribot care făcea legătura între San Francisco şi Santa Barbara, unde ea îşi pusese în gând să-şi petreacă puțin timp pictând. Margaret îşi pierduse ambii părinți în timpul epidemiei de tifos din 1871 şi, pentru a se întreține, lucra ca profesoară de artă la *Belmont*, o şcoală de băieți din San Mateo. Fu extrem de surprinsă când superbul domn Mallory; pe care toată lumea de la bord părea să-l trateze cu mare respect, intră în vorbă cu ea.

Ea se afla pe punte în clipa aceea, încercând să surprindă nuanțele schimbătoare ale cerului cu acuarelele ei. Din fire era foarte timidă, dar Jeb vorbea cu uşurință, întrebând-o despre *Belmont* şi făcând-o să roşească atunci când o felicită pentru talentul la pictură.

Margaret era o tânără de douăzeci şi şase de ani cu un păr de un arămiu închis strâns într-un coc în creştetul capului şi cu o piele de culoarea laptelui proaspăt. Avea nişte ochi cenuşii şi colțurile gurii îi erau uşor lăsate, de parcă ar fi fost puțin tristă. Însă, în ciuda atitudinii ei. serioase, râse cu uşurință la glumele lui Jeb, iar timiditatea i se topi curând sub farmecul lui. Totuşi, era complet opusă lui Jeb în ceea ce privea temperamentul şi fu luată total prin surprindere când

el îi ceru mâna… În definitiv, Jeb Mallory avea patruzeci şi şapte de ani şi era bine cunoscut în oraş pentru faptul că-i plăceau femeile uşuratice şi frivole. Şi era foarte, *foarte* bogat.

Hotelul *Arlington* din Santa Barbara fu locul unde se făcu o nuntă cum nu se mai văzuse de mulți ani prin părțile acelea şi, cu ajutorul Rosaliei, societatea Santei Barbara îi iertă păcatele lui Jeb şi veniră cu toții.

Ferestrele lungi ale sălii de bal puternic luminate rămaseră deschise în seara caldă de vară, iar invitații se plimbară bine dispuşi prin grădină pe sub felinarele atârnate în tufele de magnolii pline de flori albe, ca şi cum ar fi fost gătite special în cinstea miresei. „Mariachis" mexicani le cântară mirilor fericiți, iar cea mai bună şampanie franțuzească umplea sute de pahare de cristal ridicate pentru a toasta în onoarea lui Jeb şi Margaret.

Pentru Margaret, ziua nunții el fu un triumf. Iar Jeb Mallory ştia că făcuse o alegere bună – Margaret era inteligentă, cultivată şi atrăgătoare; era puternică şi sănătoasă. Avea să fie o mamă perfectă pentru fiul lui.

Capitolul 6

1873 – 1880, CALIFORNIA

Margaret Mallory nu putu să povestească nimănui niciodată despre noaptea nunții ei. Era o amintire pe care prefera să o îngroape în cele mai întunecate unghere ale minții ei. Bineînțeles, ştiuse care avea să-i fie datoria de soție,

dar mai ştia şi că nici unei „doamne” nu i se putea cere să-i „placă” – aşa cum spusese Jeb.

— Tuturor în afară de tine, strigase el furios.

După aceea, stătuse în pat, cu soţul ei adormit alături şi se gândise. Trupul o durea, dar ea nu-i mai dădea atenţie. După vreo oră, când fusese sigură că el dormea dus, se dusese la baie şi se spălase. Apoi îşi periase părul, îşi pusese o cămaşă de noaptea curată şi se privise în oglindă. În mod surprinzător, păruse foarte puţin schimbată. Nimeni nu avea să ştie vreodată ce ruşine şi ce experienţă umilitoare îndurase în noaptea aceea. Dar nu mai exista cale înapoi. Era doamna Jeb Mallory. Şi ştia că, pe viitor, când soţul ei avea să „aibă nevoie” de ea, nu avea să i se împotrivească. Ah, nu, avea să stea acolo şi să-l lase să facă tot ceea ce trebuia; pur şi simplu, avea să se gândească în altă parte… la culoarea noilor draperii sau la ce avea să pregătească pentru masa de a doua zi.

O femeie avea propriile arme de răzbunare, îşi spusese Margaret cu răceală întorcându-se în cameră şi întinzându-se din nou lângă soţul ei. Şi, în timp ce privea lumina zorilor furişându-se prin deschizătura dintre draperiile din catifea aurie, ştia că avea să le folosească.

De atunci încolo, Jeb îşi petrecu cea mai mare parte a timpului departe de casă. Margaret nu ştia unde se ducea, sau cu cine, şi nici nu îl întreba. Dar când era acasă, nu lăsa să treacă o zi fără să-şi ceară drepturile de soţ.

Pe măsură ce anii treceau, Rosalia Konstant începu să se întrebe cum putea să suporte Margaret felul în care stăteau lucrurile între ea şi Jeb.

— Azi e aici, mâine pleacă, îi spuse ea furioasă lui Nik, se întoarce la viața lui adevărată – jucând cărți şi distrându-se cu femeile uşoare din San Francisco.

Nik ridică din umeri.

— S-a însurat cu Margaret pentru alte motive şi, când n-a obținut copilul pe care-l dorea, şi-a pierdut interesul, ca de obicei.

Pentru a compensa îndelungatele absențe ale lui Jeb, el şi Rosalia făceau tot ce le stătea în putință pentru a fi drăguți cu Margaret, dar, cum casa lor era întotdeauna plină cu rudele gălăgioase şi vesele ale Rosaliei, atmosfera din casa mare şi pustie a lui Margaret li se părea şi măi îngrozitoare. O vedeau cum se închidea în sine din ce în ce mai mult, ocupându-şi timpul cu crearea unei grădini superbe.

Salcâmi înalți ofereau acum umbră în mijlocul pajiştilor întinse, iar aleea care ducea atât spre casa familiei Mallory cât şi spre cea a familiei Konstant era străjuită de plopi tineri şi frumoşi care erau de un verde superb vara şi un auriu-arămiu toamna. În fiecare an, de cum venea frigul, de dezbrăcau de frunziş, lăsând copacii asemeni unor schelete negre printre podoabele lor aurii căzute.

Dar, mai mult decât hibiscuşii viu colorați, grațioşii oleandri sau trandafirii englezeşti cu un parfum extraordinar, lui Margaret îi plăceau macii. În fiecare vară, câmpul din spatele casei se transforma din verdele crud al primăverii într-o mare de frunze argintii şi apoi de flori roşii tremurătoare. Era ca un covor roşu mişcător, pe care, din loc în loc, se mai vedeau grupuri-grupuri de albăstrele. În serile lungi de vară,

stătea singură pe verandă, sorbindu-le din ochi frumusețea efemeră – căci nu treceau decât câteva zile până când vântul le smulgea petalele şi le împrăştia, ca pe nişte confetti, pe deal.

Rosalia nici nu îndrăzni să-i spună lui Margaret când, în noiembrie 1870, fu convinsă că era însărcinată din nou. Greg avea acum aproape şapte ani, iar ea şi Nik se rugaseră atât de mult pentru un al doilea copil, încât, pur şi simplu, deborda de fericire. Dar, când îi spuse, în sfârşit, lui Margaret, fu uluită de răspunsul acesteia.

— Da fapt, spuse Margaret, coborându-şi privirea şi roşind, şi noi aşteptăm un copil – care ar trebui să vină pe lume cam odată cu al vostru.

După aceea, lucrurile se schimbară. Jeb trimise o mulțime de piese de mobilier pentru camera copilului de la cele mai bune magazine din San Francisco, împreună cu un cal de lemn imens şi jucării de tot felul. Venea pe acasă mai des şi ei observară cât de atent era față de Margaret, purtându-se cu ea cu căldură, deşi nu o săruta niciodată şi nu-şi arăta afecțiunea prin niciun gest. Iar, în timp ce Jeb era plecat, Margaret nu vorbea decât despre el şi copil; întotdeauna „Jeb în sus" şi „Jeb în jos"… de parcă ar fi fost nişte soți absolut obişnuiți.

Fiica Rosaliei se născu în prima zi a lunii iunie, în 1880. Fu o naştere uşoară şi fetița avea un păr de un blond aproape alb şi ochii mai albaştri chiar şi decât ai tatălui ei. O botezară Angel în amintirea oraşului Arhanghelsk, unde se născuse Nik. Irina după mama lui şi Ampara după mama Rosaliei…

Angel Irina Ampara Konstant.

Când pe Margaret o apucară durerile două săptămâni după aceea, Jeb fu extrem de nervos. Era o zi umedă de iunie şi soarele ardea în timp ce el se plimba încolo şi încoace pe verandă, strâmbându-se când ţipetele neputincioase ale lui Margaret sfâşiau atmosfera aceea nemişcată de dinaintea furtunii. Urlă furios la doctor pentru că o lăsa să sufere şi fa moaşă, ca să grăbească lucrurile, temându-se că fiul său avea să aibă de suferit din cauza acelei naşteri dificile. Asudă, urlă şi se rugă, până când, după optsprezece ore de chinuri, copilul se născu.

— O fetiţă frumoasă foc, îi spuse doctorul obosit. Eşti un om norocos, domnule Mallory, soţia dumitale a trecut prin nişte chinuri îngrozitoare.

Fără să-i adreseze niciun cuvânt lui Margaret, Jeb traversă camera şi se uită la copilul din leagăn, ţinându-şi pumnii încleştaţi în timp ce privea acea făptură despre care fusese convins că avea să fie băiat… alesese până şi numele – James Rogan Fitzgerald Mallory, după bunicul, tatăl şi mama lui…

Apoi se duse tăcut lângă pat şi-şi sărută soţia pe obraz. Dar Margaret îi citi teribila dezamăgire din ochi şi ştia că, în faţa lui, ea nu era bună de nimic.

— O să te faci bine, spuse el rigid. Doctorul Svensen m-a asigurat de treaba asta. Te doare ceva, nu te simţi bine?

Margaret clătină din cap şi închise ochii pentru a-şi reţine lacrimile.

— Ţi-am cumpărat asta, ca dar… spuse el aruncându-i o

broşă cu safire, pentru naştere…

Deodată, se duse din nou lângă leagăn. Copilul i se părea complet străin; ar fi putut fi copilul oricui, căci el nu simțea nimic – nicio emoție, nicio legătură cu făptura căreia îi dăduse viață.

Furtuna izbucni brusc şi, când tunetul bubui, el se uită absent pe fereastră.

Ploaia începu să cadă torențial, transformând dealul acoperit de maci într-o mare roşie.

— Trebuie să-i dăm un nume, spuse Margaret obosită.

Jeb ridică din umeri, rămânând cu privirea ațintită asupra dealului.

— Spune-i Poppy (mac), zise el cu nonşalanță şi se îndreptă spre uşă.

În zori plecă la San Francisco fără să-şi ia măcar la revedere.

Câteva zile mai târziu, Margaret stătea pe un şezlong pe verandă, iar fetița era într-un leagăn lângă ea. Nik şi Rosalia fuseseră în vizită şi, deşi ea născocise nişte scuze pentru Jeb, îşi dădea seama că nu o crezuseră.

— Ştiu că-şi dorea un băiat, spusese Rosalia încet înainte să plece. Eşti sigură că e fericit – că totul este în ordine?

— Adoră copilul, ba chiar i-a ales şi numele, minți se ea.

— Bine, dar de ce nu i-a dat niciun nume din familie? întrebă Rosalia nedumerită.

Margaret izbuti să schițeze un zâmbet.

— Doar îl cunoşti pe Jeb, este un om al momentului – a botezat-o după câmpul de maci de acolo.

Deşi doctorii îi spuseseră să nu se dea încă jos din pat, ea se simțea mai întremată şi, dorind extrem de mult să simtă căldura soarelui pe piele, luă copilul şi merse încet până la poalele dealului.

Poppy stătea cuminte în brațele ei, privind în jur cu ochii mari, în timp ce Margaret înota printre florile înalte până la genunchi. Cu un sentiment de milă, îngenunche printre flori şi ținu fetița în aşa fel, încât să le vadă.

— Uită-te, micuța mea, murmură ea, uită-te la frumusețea acestor flori californiene – să ştii de ce te-a botezat tatăl tău după ele. Uită-te cum dansează petalele în adierea vântului – ca o mulțime de fluturi roşii. Să nu uiți niciodată, micuța mea, tatăl tău te-a botezat după aceste flori.

Ridicându-şi capul, privi pământul din jur – tot ce se vedea cu ochii aparținea soțului ei şi partenerului său.

— Şi toate astea or să fie ale tale într-o bună zi – tot acest pământ minunat şi bogat, murmură ea, dar fetița continua să se uite la flori, părând vrăjită de culoarea şi parfumul lor.

Capitolul 7

1880, CALIFORNIA

Rosalia privi peste umăr cu tristețe când se depărtă de Casa Mallory. Storurile erau lăsate şi prin geamuri nu se vedea absolut nimic. Nu erau câini care să trândăvească pe verandă, pisici care să se joace lângă uşa bucătăriei, iepe care să pască, aşa cum erau la ea acasă. Şi nu era niciun copilaş afară la

soare.

De fiecare dată când o vizita pe Margaret, în salon era o curățenie exemplară, draperiile grele din brocart auriu fiind pe jumătate trase. Nu erau niciodată cărți sau reviste împrăştiate prin cameră şi nici jucării pe frumosul covor turcesc. Canapelele confortabile nu arătau prin nimic că cineva ar fi stat recent pe ele şi nu se auzea bâzâind nicio muscă.

Părea pustie, îşi spuse Rosalia cutremurându-se, o casă în care nu mai locuise nimeni de ani de zile. Pocni uşor din biciul cu mâner de argint, îndemnând calul la trap, dorind să se depărteze cât mai repede de casa aceea şi de Margaret.

Numai Dumnezeu ştia cât de mult încercase să străpungă acea carapace de care se înconjurase Margaret, dar aceasta încă mai refuza cu fermitate să admită că Jeb o părăsise. Nu mai venise acasă din ziua în care se născuse Poppy, cu şase luni în urmă. Şi, totuşi, Margaret vorbea despre el ca şi cum ar fi trebuit să se întoarcă a doua zi sau săptămâna următoare simulând că totul era cât se poate de normal.

— Jeb a simțit nevoia să călătorească puțin, spusese ea când Rosalia o întrebase de el. Întotdeauna i-a plăcut să călătorească, adăugase ea, turnând apoi ceai în ceştile fragile de porțelan la fel de calmă ca şi cum ar fi crezut ea însăşi acele cuvinte.

Nik îi spusese în dimineața aceea că, la ferestrele casei lui Jeb din San Francisco, storurile erau încă lăsate şi că numai îngrijitorul locuia acolo, la subsol, îi mai spusese şi că avocații primiseră o telegramă de la el din Monte Carlo, din Franța,

cerându-le să verse o sumă şi mai substanţială în contul doamnei Mallory. Deci, măcar nu-şi neglija responsabilităţile financiare.

În ziua aceea, Rosalia o iscodise intenţionat pe Margaret dacă ştia ceva de Jeb, întrebându-se dacă avea să pomenească de bani.

— Ah, da, bineînţeles. Era să uit. Am primit o scrisoare atât de frumoasă de la el, foarte lungă – de la Monte Carlo, din Franţa. Pare foarte interesant acolo.

Margaret ridicase glasul nervoasă şi mînţea atât de evident, încât Rosaliei i se făcuse milă de ea.

— Jeb scrie atât de frumos, se pricepe teribil de bine la cuvinte. Aproape că aveam impresia că eram acolo cu el.

— N-a văzut mai multe privelişti decât mine sau tine, îi spusese ea cu vehemenţă. Joacă! Asta face Jeb la Monte Carlo!

Margaret înălţase bărbia cu mândrie.

— Poate, spusese ea înţepat, dar tot are grijă de mine.

Ochii căprui ai Rosaliei se umpluseră de compasiune. Margaret părea atât de obosită şi de vlăguită. Părul ei roşu îşi pierduse strălucirea, iar pielea îi era străvezie. Arăta ca o femeie care nu dormea nopţile, o femeie care se răsucea când pe o parte, când pe alta, chinuită de amintiri. Şi, totuşi, în ochi avea o expresie de răbdare vicleană care, într-un fel, îi dădea impresia Rosaliei că ar mai fi putut fi şi o femeie care aştepta să se răzbune.

Dacă n-ar fi fost copilul, ştia că nu s-ar fi forţat să-şi continue vizitele săptămânale. Margaret nu părea niciodată încântată să o vadă, aşa că i-ar fi fost foarte uşor să renunţe,

dar ca prieten şi partener al lui Jeb, Nik se simțea răspunzător față de ea şi copil. Şi, chiar dacă Margaret îşi înăbuşea ura față de tată, fără îndoială că-şi iubea fiica foarte mult.

Rosalia îşi spuse că, deşi nu se putea spune despre Poppy că era o frumusețe ca fiica ei, Angel, avea propriul ei farmec. Avea o claie de păr roşu şi ochii tatălui ei, de un albastru aprins, şi alerți. Totuşi, una era ca Margaret să pretindă că nimic nu era în neregulă şi să prefere să ducă o viață de pustnică şi cu totul alta, să-şi supună fetița la o asemenea singurătate. Nici măcar nu o lăsa pe Poppy să o viziteze pe Angel.

Începură să se vadă acoperişurile cu țiglă roşie ale încântătoarei ei *hacienda* şi, simțind că se apropia de casă, calul grăbi pasul, dornic să se înfrupte din ovăzul care ştia că-l aştepta şi Rosalia se învioră, de asemenea, gândindu-se la familia, la dragostea şi siguranța pe care i le oferea căminul ei. Când plecai din Casa Mallory era ca şi cum ai fi fost eliberat din închisoare, îşi spuse ea cu un sentiment de vinovăție, pentru că, oricât de mult ar fi încercat, tot nu găsea în ea puterea de a o *iubi* pe Margaret.

Căldura neobişnuită pentru perioada aceea persistă şi în decembrie, aducând o invazie de muşte care dădeau târcoale vitelor şi cailor, ajungând şi în casă, bâzâind prin bucătărie, în ciuda perdelei mexicane din mărgele care zdrăngănea în vântul uscat. Pentru prima oară, Rosalia se bucură că Greg fusese trimis la academia din San Mateo; scăpa de acea zăpuşeală plină de praf şi purtătoare de boli. O ținea pe Angel

în camera ei, departe de vântul pârjolitor şi de muştele oribile şi-şi neglijă vizitele la Casa Mallory.

Câteva zile mar târziu, bătrânul indian al familiei Mallory apăru în pragul casei lor în zori. Acesta locuia în coliba din chirpici şi fusese bucătarul şi îngrijitorul lui Jeb încă de la bun început. Parcursese cele cincisprezece mile pe jos şi desculț. Menajera familiei Konstant, Inez, se afla deja la bucătărie şi-l privi cu dispreț când el îi ceru să-i trezească pe señor şi señora Konstant.

— Señor e deja la păşune, spuse ea indignată de faptul că-i putea cere aşa ceva, iar señora are nevoie de odihnă.

— *Trezeşte-ți stăpâna*, spuse indianul ai cărui ochi sclipiră periculos când se apropie de ea.

Bătrâna Inez se dădu înapoi cu o oarecare nervozitate.

— Mă duc imediat, îngăimă ea şi alergă spre scară cât de repede îi permiteau pulpele grase.

Rosalia se trezi speriată când o zgâlțâi Inez.

— Copilul? strigă ea, sărind repede din pat şi dând fuga la uşă. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, señora, nu e copilul. A venit indianul familiei Mallory. E jos la bucătărie. Zice că trebuie neapărat să vă vorbească. N-am ştiut ce să fac, zise ea frângându-şi mâinile nervoasă în şorțul alb şi curat, gata să izbucnească în plâns.

Punându-şi un capot pe ea, Rosalia coborî scara în goană.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea neliniştită.

— Stăpâna s-a îmbolnăvit acum două zile, îi spuse indianul grav. A zis că n-are nimic, dar eu am mai văzut boala asta. Copilul domnului Jeb nu trebuie să stea acolo. E

periculos.

Rosalia păli.

— Cât de bolnavă e doamna Mallory?

— Boala s-a agravat repede. Stăpâna a murit azi-noapte. Dar fetița domnului Jeb n-o să moară: Am adus-o aici.

— Margaret? A murit? şopti Rosalia, ducându-şi mâna la inimă. Nu… nu se poate… nu-i adevărat…

Privirea opacă şi ciudată a indianului o întâlni pe a ei.

— Ba este adevărat, spuse el impasibil.

— Bine, dar de ce n-ai trimis după ajutor? îl întrebă ea plângând.

— Stăpâna n-a avut nevoie de ajutor. Asta a vrut, ştiu foarte bine, zise el şi apoi se întoarse spre uşă. Veniți cu mine.

Rosalia îl urmă afară şi se uită la coşul făcut în grabă din ierburi şi aşezat la umbra unui platan tânăr. În el, Poppy dormea liniştită.

Capitolul 8

Când se afla la Los Angeles, Mike, stătea întotdeauna la *Beverly Hills Hotel*. Era convins că mai existau acolo vibrații creatoare de pe vremea când servea drept cămin departe de casă pentru celebrele stele de cinema, regizori şi scenarişti. Sau poate că-i inspira doar luxul şi strălucirea demodată a acelui loc. Oricum, scrisese cea mai mare parte din *Fuga lui Robbelard* în două luni pline de inspirație, când locuise într-una din „căsuțele" roz şi, de atunci, ținea foarte mult la acel hotel. Fusese construit în 1912 când oraşul Beverly Hills nu

conținea nimic altceva decât nişte câmpuri arate şi câteva drumuri noi şi pustii şi, încă de la bun început, îşi îndeplinise rolul de hotel-regină al Hollywood-ului.

Micul dejun i se aduse fix la nouă şi jumătate, după ce jucase tenis o oră, făcuse un duş şi se schimbase, pregătindu-se pentru ce ar fi putut să aducă ziua aceea. În timp ce-şi bea cafeaua şi-şi mânca pâinea prăjită, studie lista cu numele celor care sunaseră în legătură cu averea lui Poppy Mallory. Avocatul îi împărțise în două secțiuni: „posibilii" şi „imposibili". În aceasta din urmă erau câteva sute de nume – şi doar cinci în cealaltă… Aria Rinardi, din Veneția; gemenii, Claudia Galli, de la Paris şi Pierluigi Galli, din New Ÿork – aceştia părând să susțină acelaşi lucru, deşi luaseră legătura cu Lieber separat; Orlando Messenger de la Londra şi Lauren Mallory Hunter – chiar de acolo, din Los Angeles.

Ar fi putut foarte bine să înceapă cu aceasta, îşi spuse Mike, citind rezumatul făcut de Lieber pe baza spuselor lui Lauren – cel puțin ea avea numele corect. Susținea că străbunica ei crescuse la o fermă din apropiere de Santa Barbara… atât străbunica ei cât şi străbunicul decedaseră înainte să se nască ea… numele mamelei fiind Sonia Mallory Hunter. Mike verifică din nou vârsta lui Lauren; nu avea decât optsprezece ani. În acest caz, de ce nu avea pretenții Sonia Hunter asupra moştenirii? Să fi existat probleme între mamă şi fiică? Sau poate că, pur şi simplu, Sonia nu văzuse anunțul; în definitiv, unii oameni nu citeau ziarul decât după o lună.

Oricum, povestea lui Lauren în legătură cu bunica din

Santa Barbara era extrem de fragilă – deşi avea o *Biblie* pe care era scris numele Mallory. Lieber o inclusese pe baza acestui lucru – şi a faptului că datele coincideau. Şi Mike se gândi că „dacă stăteai să compari povestea ei cu unele din fanteziile de pe lista „improbabililor", poate că nu era chiar atât de exagerată.

Ridicând receptorul, formă numărul lui Lauren. Lăsă telefonul să sune de douăsprezece ori, dar, văzând că nu primeşte niciun răspuns, încercă la *Cafeneaua lui Denny* de pe Ventura, gândindu-se că o fi ajuns deja la lucru. Fata care-i răspunse îl informă, însă, că Lauren era liberă în ziua aceea.

— Dar mai târziu o să înceapă lucrul la *Şopronul lui Teddy*, unde intră în tură aproape în fiecare seară, zise ea veselă.

El sună din nou la numărul de acasă, convins că trebuia s-o găsească din moment ce era ziua ei liberă. Numai că tot nu primi niciun răspuns şi puse receptorul în furcă nervos… nu putea decât să aştepte până seara.

Lauren lăsă telefonul să sune. Nu putea fi nimic important, probabil cei de la Denny spunându-i că aveau nevoie de o chelneriță în plus şi întrebând-o dacă putea să se ducă. Dar în ziua aceea nu putea, nici dacă o plăteau triplu… ziua aceea îi era rezervată Mariei. Stătea în pat, gândindu-se leneş la ce aveau să facă, iar fetița dădea din picioruşele dolofane, scoțând tot felul de zgomote uşoare în timp ce încerca să prindă pasărea viu colorată şi mobilă de deasupra pătuțului. Lauren auzise de copii care plângeau tot timpul şi

înnebunindu-şi mamele, dar Maria era foarte cuminte. Nu plângea niciodată când era lăsată la o femeie în timpul zilei sau cu o baby-sitter seara: îi zâmbea întotdeauna fericită când o vedea.

— Maria, o strigă ea şi zâmbi încântată când o văzu încercând să o imite, numai că sunetul care ieşi din gura el fu pițigăiat şi nu semănă deloc cu numele ei. O să reuşeşti, scumpo, zise ea încurajator, încearcă în continuare.

Dar, dacă era să fie sinceră cu sine, nu era atât de sigură că avea să reuşească. Atunci când supraveghetoarea o auzise prima oară pe fetiță, îi aruncase lui Lauren o privire plină de compătimire şi spusese:

— Maria este puțin diferită, atâta tot.

Lauren luase fetița repede şi se dusese acasă, încercând să nu se gândească la expresia din privirea femeii când spusese acel lucru, pentru că nu făcea decât să-i confirme bănuielile. În cele din urmă, se văzuse nevoită să accepte faptul că Maria era altfel, pierdută într-o lume a ei. Era „vătămată", îşi spuse Lauren cu tristețe, folosind cel mai uşor termen pe care-l putea suporta, pentru că niciodată n-ar fi putut spune că era „retardată" sau „înapoiată mintal" – sau oricare din celelalte adevăruri cumplite şi acest lucru o făcea să o iubească şi mai mult şi să fie şi mai protectoare. Şi nu era deloc de mirare ținând cont de împrejurările prin care trecuse Maria încă înainte să se nască. În cele mai groaznice coşmaruri ale lui Lauren Maria era destul de mare pentru a merge la şcoală şi autoritățile îşi dădeau seama ce anume nu era în regulă. Ea se agăța de Maria, țipând când încercau să i-o ia. De atâtea ori se

trezise noaptea asudată de spaimă, incapabilă să întrevadă vreo soluție. Şi ştia că, atunci când acest lucru avea să se întâmple, căci avea să se întâmple cu siguranță, atât ea cât şi fetița aveau să moară de durere.

Se rezemă din nou de perne, uitându-se la fetița care era absorbită de pasărea mobilă şi se întrebă de câte ori putea fi frântă o inimă. Prima dată se întâmplase când ea avea doisprezece ani. Cineva sunase de la fabrica *Boeing*, unde tatăl ei lucra ca director de producție şi spusese că el suferise un infarct şi că murise înainte să atingă podeaua chiar. Mama ei îi repetase acele cuvinte cu exactitate şi imaginea îngrozitoare a tatălui ei prăbuşindu-se la pământ îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna.

Se întrebase atunci cum avea să îndure acea greutate de plumb care fusese odată inima ei, dar la fel ca atâtea alte lucruri, cu timpul, natura o vindecase şi, după o vreme, trecuse peste acel lucru. A doua oară când i se frânsese inima fusese cu doi ani mai târziu, când mama ei îi spusese că voia să se recăsătorească. Până în acel moment, Lauren fusese o elevă conştiincioasă şi obişnuită la *Redlands High*, făcând toate lucrurile fireşti pentru o fată de paisprezece ani – învățând mult când era nevoie şi distrându-se. când nu trebuia să învețe. Întotdeauna existase câte o petrecere la care să se ducă în weekend sau câte un prilej de a rămâne peste noapte la vreo prietenă. Făceau cumpărături în grup sâmbăta dimineața şi încurajau echipa de fotbal a liceului toamna, în după-amiezile de sâmbătă. Acum, bineînțeles, îşi dădea seama că mama ei era încă tânără, având numai treizeci şi patru de ani

şi că era absolut firesc să se îndrăgostească din nou şi să se recăsătorească. Dar, atunci, după durerea pe care o suferise datorită morții tatălui ei, i se păruse cel mai cumplit act de trădare.

Fusese îngrozitor de geloasă şi acum ştia că se purtase exagerat şi făcuse din viețile lor un calvar, dar fusese singurul mod în care ştiuse să arate ceea ce simțea.

— Nu mi-ai spus niciodată că te întâlneai cu el, n-ai spus nici măcar un cuvânt, îi strigase mamei ei. Pun pariu că nici măcar nu ştie de mine!

— Bineînțeles că ştie de tine, îi spusese Sonia Hunter pe un ton împăciuitor, i-am spus absolut totul despre tine… ştie că eşti o înotătoare excelentă, că înveți bine şi că vrei să încerci să mergi la *Stanford*. Ştie că ai avut pojar la trei ani şi cât au costat aparatele tale dentare.

— De ce i-ai spus asemenea lucruri, strigase ea, astea sunt lucruri pe care le ştia tatăl meu adevărat, nu el!

Sonia Hunter oftase resemnată, se spunea că trebuia să te aştepți la asemenea probleme în momentul când îi spui copilului tău că vrei să te recăsătoreşti, dar cu siguranță că asta nu-i uşura situația. Sonia avea un păr blond şi lung până la umeri, pe care şi-l îngrijea ducându-se regulat la coafor, şi avea aspectul unei femei care se menținea în formă. Făcea exerciții în fiecare zi la sala de gimnastică şi lucra la *Nautilus* până când devenea conştientă de fiecare muşchi din trupul ei. Bea foarte multe sucuri de fructe, era pasionată după mâncărurile sănătoase şi-şi crescuse fiica în acelaşi spirit. Chiar dacă purtase aparat dentar, Lauren avea nişte dinți atât

de albi care străluceau de parcă ar fi fost lustruiți, ochii ei frumoşi şi albaştri erau limpezi, pielea ei nu avea niciun cusur şi, la fel ca mama ei, nu avea niciun pic de grăsime în plus pe ea.

Sonia înfruntase cu curaj atitudinea de răzvrătire a lui Lauren şi, în weekend-uri, când Doug venea de la San Diego, unde lucra ca avocat, încercase din răsputeri să creeze o atmosferă de „familie", aşa încât fiica ei să nu se simtă exclusă. Dar Lauren avea paisprezece ani şi trecea printr-o fază dificilă de adaptare la adolescență. Nu suporta ideea că mama ei se culca cu Doug şi nu suporta nici ideea că toți ceilalți colegi ai ei de şcoală aveau să ştie acest lucru. Începuse să nu mai aibă rezultate bune şi să nu-şi facă temele, hoinărind în schimb cu un grup de puşti de şaisprezece ani.

Lauren fusese o fată timidă, bucurându-se extrem de mult când făcea parte dintr-un grup. Nici măcar nu ştia ce să-i spună unui băiat care i-ar fi dat o întâlnire adevărată. Ştia că nu era frumoasă şi ar fi vrut să fie mai înaltă, dar era drăguță, cu un trup subțire şi mlădios, picioare frumoase şi sâni mici şi ascuțiți. Mama ei îi spusese mereu că avea o „înfățişare proaspătă şi naturală".

Odată cu descotorosirea de aparatul dentar, atitudinea băieților față de ea se schimbase şi telefonul ei nu mai înceta să sune. Începuse să poarte fuste mai scurte ca să-şi arate picioarele şi, în cele din urmă, căpătase destulă încredere pentru a se duce singură la întâlniri. Era încă timidă, dar la fel erau şi băieții şi, mai totdeauna, mâncau la vreo cafenea sau un restaurant chinezesc şi poate vedeau un film. Apoi se

plimbau puțin până găseau un loc retras, unde parcau şi se bucurau de câteva minute de intimitate pe bancheta din spate – dar nu-i lăsa niciodată să meargă până la capăt. Nu prea ştia de ce, fiindcă ştia că alte fete o făceau – sau cel puțin spuneau că o făceau – dar, pur şi simplu, nu era ceva ce voia. Era prea multă responsabilitate – prea multă maturitate. Hotărâse că, în general, prefera să rămână peste noapte la prietene şi le prefera pălăvrăgelile şi veselia decât să transpire îndepărtând vreun băiat mai mare ca vârstă pe bancheta din spate a unei maşini într-o seară călduroasă.

Când mama ei şi Doug se căsătoriră, în cele din urmă, îi spuseră că trebuia să se retragă de la *Redlands High* şi să se mute la un alt liceu din San Diego, unde urmau să locuiască. O priviseră stupefiați cum făcea curse prin casă cu chipul scăldat în lacrimi, întrebând cum de puteau să-i facă aşa ceva. Ei nu ştiau că toți prietenii ei erau acolo? Toți cunoscuții, toată viața ei? Şi acum numai pentru că ei se căsătoriseră, ea trebuia să renunțe la toți şi să înceapă iarăşi de la zero. Şi cu examenele ei cum rămânea? Avea aproape şaptesprezece ani şi se apropiau testele pentru colegiu… cum se aşteptau să le treacă dacă se ducea la alt liceu? Cu alte obiceiuri şi alți profesori care nu o înțelegeau. Doar ştiau cât de important era pentru ea să ajungă la *Stanford*.

— E nedrept, strigase ea şi adăugase că nu avea să plece.

— Are dreptate, îi spusese Doug Soniei, fata are absolută dreptate. Nu este drept.

Lauren se oprise din plâns, privindu-l bănuitoare şi întrebându-se ce urmărea. Dar apoi el spusese:

— Nu mai este decât un an, Sonia, trebuie să-i acordăm şansa asta. Voi fi nevoit să fac naveta şi, când o să plece la colegiu, o să ne putem muta cu toţii la San Diego.

Lauren se uitase la el zâmbind, i se păruse că, până la urmă, totul avea să fie în regulă. Dar apoi, deodată, totul fusese îngrozitor. Şi îşi dorea din tot sufletul să nu se fi împotrivit şi să se fi dus să locuiască împreună cu ei în San Diego.

La ora şapte în seara aceea, Lauren nu ştia cine era mai obosită, ea sau Maria, Fetiţa, datorită aerului curat şi noilor experienţe de la grădina zoologică, adormise deja în pătuţ. Lauren se fardă plictisită, îşi puse costumul lipit de corp, colanţii şi pantofii cu toc! Tedd se plânsese de curând că era prea slabă.

— Îţi pierzi toate formele, Lauren, o prevenise el. Dacă n-ai avea un fund simpatic şi picioare superbe, aş fi nevoit să te dau afară.

— Îţi mulţumesc foarte mult! spusese ea furioasă.

— Dar eşti chelneriţă, ştii foarte bine de ce ai fost angajată. Sigur că poţi să ţii paharele cu băuturi fără să le scapi, să dai restul cum trebuie şi nu încerci să strecori hârtia de zece dolari în buzunar, dar astea pot să le facă şi alte o sută de fete. Tipilor le place să se uite la tine când îi serveşti. Aşa că ar trebui să renunţi la regimul ăsta pe care-l ţii şi pune-te pe picioare.

Oricât de mult i-ar fi displăcut, Lauren ştia că avea dreptate; *Şopronul lui Teddy* era renumit pentru chelneriţele

sale atrăgătoare. Numai că ea nu avusese nici timpul, nici banii necesari pentru a mânca adecvat şi trăia cu hrană de proastă calitate.

Era linişte când ajunse la bar, nefiind decât vreo doi bărbaţi pe scaunele de la bar şi una sau două persoane la mesele slab luminate din spate. Cei care urmau să cânte în seara aceea erau pe scenă probând microfoanele, iar celelalte chelneriţe stăteau de vorbă. Ea se pieptănă, se mai rujă puţin, îşi mai dădu cu puţin parfum *Giorgio* şi se duse la ele.

Mike Preston o privi de pe scaunul său de la bar, Comparând-o cu cea din fotografia ataşată de însemnările lui Lieber. Fotografia părea scoasă din anuarul liceului şi fata aceea cu ochi mari şi albaştri şi cu un păr blond-roşcat avea un zâmbet timid, iar cea pe care o vedea acum era prea slabă; părea obosită şi era puţin încruntată. Se întrebă ce se întâmplase, oare, de transformase acea adolescentă simpatică în acea tânără frământată de griji.

Punea scrumierele pe mese şi verifica lumânările din suporturile mici şi roşii să vadă dacă nu. cumva trebuiau înlocuite. Luându-şi paharul, se duse la ea.

— Lauren Hunter? întrebă el şi ea îşi înălţă imediat capul privindu-l cu nişte ochi mari şi speriaţi, iartă-mă dacă te-am speriat, spuse el cu blândeţe. Am aflat de ţine de la Johannes Lieber, avocatul din Geneva. El m-a rugat să vin la tine. Nu mi-a răspuns nimeni când am sunat acasă. De la *Denny's* mi-au spus că lucrezi aici seara.

— Johannes Lieber? întrebă ea uluită.

— În legătură cu averea lui Poppy Mallory.

Lui Lauren i se înmuiară picioarele deodată şi se prăbuşi pe un scaun.

— Asta înseamnă că eu sunt moştenitoarea, deci?

— Mă tem că încă nu ştim cine este moştenitoarea, zise Mike repede. Lieber a vrut doar să vin să stau de vorbă cu tine, poate mai aflu ceva amănunte.

O dezamăgire extraordinară se citi în ochii ei, astfel că el adăugă imediat:

— Bineînțeles, asta nu înseamnă nici că nu eşti tu moştenitoarea, de fapt, pentru asta am venit, să limpezim împreună nişte lucruri.

— Înțeleg. Păi, n-ar mai fi multe de spus. Am scris totul în scrisoarea pe care i-am trimis-o domnului Lieber. Nici măcar nu eram sigură că merită, dar mama îmi spunea mereu că nu ajungi nicăieri fără să încerci, aşa că am făcut-o. Oricum, tot ce-am scris acolo era adevărat!

— Nici nu mă-ndoiesc, o asigură el. Doar că aş vrea să stăm puțin de vorbă, dacă se poate.

Ea aruncă o privire încăperii care se umplea de clienți.

— Trebuie să mă duc la lucru, zise ea apoi ridicându-se repede.

— Am putea să ne întâlnim după aceea? întrebă Mike. La ce oră termini programul?

— La unu. Dar nu ştiu… Va trebui s-o sun pe baby-sitter.

— Înțeleg, spuse Mike, explicându-şi totul în privința ei.

— Ba nu înțelegi deloc, zise ea privindu-l drept în ochi. O să fiu aici la ora unu.

Întrebându-se ce o fi vrut să spună, el îşi goli paharul, privind-o cum se mişca ocupată şi eficientă printre mese. Se vedea că-şi făcea treaba cu îndemânare şi conştiinciozitate. Şi muncea din greu – ştia doar că ziua lucra la *Denny's*. Era tânără şi inteligentă şi ar fi trebuit să fie la colegiu, dar, bineînțeles, acum ştia. Avea o responsabilitate. Un copil de crescut, încă o gură de hrănit.

Îşi umplu timpul văzând un film pe Hollywood Boulevard, gustând ceva la *Musso and Frank*, iar la unu fără un sfert se întoarse la *Teddy's*.

Lauren dădu uşor din cap când îl văzu.

— La unu, mimă ea din buze din partea cealaltă a încăperii, arătând spre ceas.

Mike se aşeză la bar şi comandă de băut, uitându-se la cei de pe ringul de dans. Muzica era atât de zgomotoasă, încât îşi simțea pieptul vibrând şi se întrebă cum o fi suportând ea acest lucru seară de seară, după care trebuia să se ducă acasă la copil, acesta trezindu-se, fără îndoială, la şase dimineața plin de energie, în timp ce pe biata Lauren o aştepta altă zi de lucru la *Denny's*. Spera din tot sufletul că ea era moştenitoarea lui Poppy Mallory, căci, cu siguranță, i-ar fi prins foarte bine banii!

— Bună, spuse ea venind lângă el.

Peste costumul lipit de corp purta o pereche de blugi şi o geacă veche de blugi. Se demachiase şi arăta de şaisprezece ani. Şocat, Mike îşi aminti că, oricum, nu avea decât cu doi ani mai mult. O luă de braț, conducând-o prin mulțime, Părea foarte slabă prin mâneca gecii, slabă şi fragilă. Îl făcea să se

simtă protector, de parcă ar fi vrut să o hrănească.

— Ți-e foame? o întrebă el.

— Oarecum.

— Care e mâncarea ta preferată?

— Chinezească, spuse ea fără să şovăie deloc.

El o duse atunci la *New Moon* de pe Ventura Boulevard, unde o privi cum devora un rulou cu ou, friptură de vacă în sos de fasole neagră şi fidea de Singapore.

— Te simți mai bine? o întrebă el zâmbind.

— Normal! zise ea, oftând satisfăcută. Îți mulțumesc, domnule Preston. A fost nemaipomenit! Cea mai bună masă într-un an de zile.

El se gândi că era trist faptul că masa ei cea mai bună într-un an de zile era servită într-un restaurant chinezesc de mâna a doua, dar, cel puțin, părea mai fericită şi mai relaxată. Şi era mult mai drăguță fără acea expresie de îngrijorare în ochii albaştri. Aveau o nuanță frumoasă – închisă şi mult prea revelatoare. Avu impresia că ar fi putut să-i ghicească gândurile după expresia din ochii ei.

— De fapt, cine eşti? îl întrebă ea sorbind din paharul de Coca-Cola. Bine, ştiu că ai o legătură cu domnul Lieber, dar cine eşti, de fapt?

— Un scriitor, zise el.

— Acel Mike Preston! exclamă ea făcând ochii mari de uimire. Dar ți-am citit cărțile!

— M-ai prins! zise el zâmbind şi Lauren îl studie cu un interes reînnoit. N-am mai cunoscut niciodată un scriitor celebru şi niciun câştigător al premiului *Pulitzer*. Mi s-a părut

mie mai devreme că ai un aer cunoscut – şi, bineînţeles, acum îmi aduc aminte că te-am văzut de vreo două ori la televizor dând nişte interviuri. Mi s-a părut că arăţi ciudat, adăugă ea. Un pic înăsprit, aşa ca Jean-Paul Belmondo… dar eşti mult mai drăguţ în realitate.

Duse mâna repede la gură şi roşi.

— Întotdeauna se pare că spun exact ce gândesc şi, de obicei, sunt numai aiureli, zise ea pe un ton de scuză. Totuşi, de data asta este adevărat.

Privirile li se întâlniră şi se măsurară reciproc fără să scoată un cuvânt, iar Lauren simţi un fior prin şira spinării. Era ceva în privirea lui ce o tulbura, ceva ce nu era obişnuită să vadă în ochii bărbaţilor… nu era genul de privire plină de aluzii pe care i-o aruncau cei care veneau la *Teddy's*, ci ceva mai profund şi, într-un fel, mai intim…

— De unde ştii de Jean-Paul Belmondo? o întrebă Mike fără să-şi îl ochii de la ea. Eşti prea tânără…

— Uneori, când mă duc acasă de la *Teddy's*, mă uit la filmele alea vechi şi străine pe care le transmit la televizor…

Datorită faptului că privirea lui era tulburătoare, ea se uită în altă parte, sorbind din Coca-Cola.

— Şi, de fapt, de unde vin scriitorii celebri?

El zâmbi în faţa naivităţii ei.

— Păi, ăsta pe care-i vezi vine din Madison, Wisconsin. Am fost crescut de mătuşa mea Martha, după ce tata a murit şi mama a fugit cu un comis voiajor.

— Şi, cum este să fii crescut în Madison, Wisconsin? întrebă ea. Eu una n-am fost niciodată mai departe de San

Diego.

El ridică din umeri.

— Păi, cum să fie, ca de obicei – o căsuță stil fermă într-o suburbie a clasei de mijloc. Mătuşa Martha punea preț pe toate bunele valori demodate – biserică duminica, respect față de cei mai în vârstă şi mai buni decât mine, devotament față de etica muncii şi dragostea de țară. trebuit să-mi câştig alocația tunzând iarba, ducând gunoiul şi toate celelalte treburi potrivite pentru un băiat în creştere. Temele trebuiau făcute întotdeauna înainte să apuc s-o şterg la vreun baschet, ceva, sau să mă duc. cu băieții la cinematograful în aer liber.

— Pun pariu că aveai o maşină cu aripioare, spuse ea zâmbind.

— Bineînțeles că aveam. Şi să-ți mai spun ce mai aveam – prăjiturele de casă când mă-ntorceam de la şcoală şi cea mai bună tartă cu afine din lume – şi friptura de duminică a mătuşii Martha – parcă şi-acum îi simt parfumul, aroma asta o să-mi rămână în amintire veşnic.

Ea îi zâmbi şi el spuse deodată:

— Ştii, Lauren, mătuşa Martha a fost mai mult decât o rudă cumsecade care m-a luat în grijă. Aveam nouă ani, eram înspăimântat pentru că fusesem abandonat şi îngrozitor de îngrijorat în privința viitorului care îmi era complet nelămurit. Dragostea ei m-a ajutat să trec peste toate, să supraviețuiesc anilor grei ai adolescenței… Totdeauna eram prea înalt şi hainele îmi rămâneau mici, ceea ce o înnebunea… „Cheltuielile", zicea ea, „gândeşte-te la cheltuieli, Michael, şi nu mai creşte".

Lauren râse şi el tăcu câteva clipe.

— Nu ştiu de ce-ți spun toate astea, dar mă simt bine vorbind cuiva de ea, zise el încet.

— Mai trăieşte? întrebă ea cu blândețe.

— Bineînțeles, spuse el zâmbind. O sun o dată pe săptămână, indiferent în ce colț de lume m-aş afla. Vorbim vreo oră despre tot felul de lucruri, activitatea ei de la biserică, ultimul meu discurs, de parcă am sta unul în fața celuilalt la masa din bucătărie, delectându-ne cu unul din felurile ei de mâncare delicioase, zise el, după care făcu o pauză şi se uită la Lauren. M-a văzut trecând prin toate momentele de criză din viața mea, adăugă el, inclusiv o căsnicie care n-a mers bine.

— Erai foarte tânăr?

El încuviință.

— Amândoi aveam douăzeci şi trei de ani şi eram în acelaşi an la *Northwestern*… Bănuiesc că a fost o relație condamnată de la bun început dar, la vârsta asta nu înțelegi…

Tăcu brusc, dându-şi seama din nou cât de tânără era ea.

— Eşti altfel, spuse Lauren încet.

— Altfel? Decât cine?

— Ah, decât tipii cu care am ieşit eu, bănuiesc.

— Asta pentru că sunt mai bătrân, zise Mike oftând cu regret, deşi la treizeci şi şapte de ani nu m-aş fi aşteptat să mă văd în rolul bărbatului „mai bătrân”.

Lauren râse şi lui îi plăcu sunetul acela care răsună plin de veselie în micul local aproape gol, aşa încât cei de la alte mese întoarseră capetele zâmbind, să vadă cine se distra atât

de bine, iar el văzu cum trebuia să fi fost ea – înaintea apariției Mariei.

— Bărbatul mai bătrân care se ține după tânăra moştenitoare, spuse în glumă, după care redeveni serioasă. Dar nu sunt eu, nu? Asemenea lucruri nu li se întâmplă unor fete ca mine.

El se întinse peste masă şi îi luă mâna. Avea oase delicate şi părea puțin înăsprită – datorită faptului că muncea prea mult, bănui el.

— Nu ştim asta încă, zise el strângându-i degetele încurajator. Sunteți abia la începutul investigațiilor. Eu sunt implicat doar indirect. Am citit anunțul din ziar şi l-am sunat pe Lieber ca să văd dacă nu cumva ne putem ajuta reciproc. Sunt un scriitor care a simțit mirosul unui subiect extraordinar, iar el este un avocat copleşit de pretențiile aşa-zişilor moştenitori. Încerc să separ născocirile de realitate şi, în acelaşi timp, să aflu adevărata poveste a lui Poppy Mallory.

— Deci, crezi că eu am născocit totul, nu?

— Nu ai născocit, Lauren, dar povestea ta este, ei bine… puțin cam firavă, zise el cu grijă.

Ea încuviință.

— Totul se bazează numai pe auzite – ştii, o poveste transmisă în familie. În afară de *Biblia* familiei cu toate numele trecute în ea. Suntem din neamul Mallory, asta-i clar, spuse ea ridicând din umeri, dar bănuiesc că la fel sunt mii de alți oameni. Oricum, n-am cunoscut-o niciodată pe străbunica mea sau pe bunica, dar mama mi-a zis întotdeauna că străbunica a crescut la o fermă mare de lângă Santa Barbara.

Se uită la farfuria goală din fața ei şi el observă surprins expresia de teamă care-i apăru deodată pe chip.

— Se zice că, după ce s-ar fi măritat, străbunica n-ar mai fi fost întreagă la minte, continuă ea cu un glas foarte scăzut. A născut şi pe urmă a fugit de la soțul ei, aşa încât copilul a fost dat spre adopțiune. Copilul acela era bunica mea.

— Vrei să spui că străbunica ta a fost Poppy Mallory?

— Nu, zise Lauren simplu, n-avea cum. Nu era suficient de bătrână. Dar poate a fost fiica lui Poppy Mallory.

— Înțeleg, spuse el uitându-se pe însemnările lui Lieber, gânditor. Da, datele ar coincide. Poppy s-a născut în 1880 şi fiica ei, probabil, prin 1898 sau 1900… nu suntem siguri încă.

— Nu sunteți siguri? Credeam că ştiți; credeam că o să poți să-mi spui…

— Nu-i deloc simplu. Dar ăsta-i rolul meu, adun informații şi sper să pot dezlega povestea lui Poppy, astfel încât să aflăm cine e moştenitoarea – sau moştenitorul ei.

— Îmi pare rău că nu ți-am fost de prea mare ajutor, spuse ea cu tristețe. Nu cred că am prea multe şanse.

— Întotdeauna există o şansă, altfel nu m-aş fi aflat aici. Sunt o mulțime de alte poveşti care nici nu merită să le acordăm atenție. Ai rămâne uimită dacă ai şti câți au răspuns anunțului.

Ea păru deodată obosită şi descurajată.

— Trebuie să mă duc acasă. Femeia trebuie să ardă de nerăbdare să plece. Îți mulțumesc pentru masă, domnule Preston.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lauren, spuse el

sincer. Ai grijă de copilaşul ăla al tău.

— Nu este copilul meu, spuse ea brusc. E sora mea.

— *Sora ta*?

Ea încuviinţă.

— Mama se recăsătorise doar de un an. Doug era avocat în San Diego şi trebuia să ne mutăm cu toţii acolo, numai că eu voiam să termin la Redlands *High* tocmai îmi dădeam examenele pentru colegiu, înţelegi, şi toţi prietenii mei erau acolo… Oricum, Doug făcea naveta şi, uneori, se ducea şi mama cu el, iar eu stăteam la o prietenă. Era însărcinată şi în culmea fericirii.

De obicei, se ducea cu avionul la San Diego, dar ajunsese în opt luni şi cei de la liniile aeriene nu i-au mai dat voie. Se puteau cu maşina într-un weekend, iar eu eram invitată la o petrecere, după care trebuia să dorm la cea mai bună prietenă a mea. Nişte poliţişti au venit mai târziu în noaptea aceea şi mi-au spus că maşina lor fusese lovită de un şofer beat pe Route 101. Doug a murit pe loc şi mama era ataşată la un aparat care o mai ţinea în viaţă. M-am dus la spital s-o văd. Părea atât de frumoasă şi, într-un fel, liniştită şi respira într-unul din aparatele acelea de ventilare – îi pompa aer în plămâni, nu ştiu… Au spus că bebeluşul era încă în viaţă şi că trebuiau să-i facă o cezariană. Copilul era nevătămat… Dar, după ce s-a născut, ei au oprit aparatul care o ţinea pe mama în viaţă.

În ochii ei nu era nicio lacrimă şi vocea îi era lipsită de emoţie.

— Voiau să o dea pe Maria spre adopţiune. Ziceau că nu

era nicio problemă, că existau o mulțime de oameni care-şi doreau tare mult un copil, oameni care aveau case frumoase, bani, tot ce-ar fi avut nevoie. Dar n-am vrut să-i las s-o facă. M-am luptat foarte mult şi, în cele din urmă, n-au putut să nege faptul că era sora mea vitregă, aşa că mi-au dat voie s-o țin. Obținusem rezultate foarte bune la teste, mi se oferise un loc la *Stanford* – ambiția mea –, dar Maria se afla pe primul loc. În definitiv, spuse ea râzând uşor, o să am treizeci şi ceva de ani când ea o să aibă optsprezece, aşa că o să pot să mă duc la colegiu şi mai târziu… nu-i nimic dacă începi puțin mai târziu, nu?

— Absolut nimic, spuse Mike cu blândețe. Eşti o fată nemaipomenită, Lauren Hunter.

— Ea era tot ce-mi mai rămăsese, adăugă ea simplu. Şi nu regret deloc că am luat hotărârea asta. Maria înseamnă totul pentru mine.

O conduse până în parcare, aşteptând în timp ce ea urca la volanul vechiului ei *Mustang*. Vârî cheia în contact şi lăsă geamul în jos.

— O să te mai sun, Lauren, spuse el aplecându-se ca să se uite la ea şi privirile li se întâlniră din nou. Succes.

— Noapte bună, Mike, îi ură ea cu răsuflarea puțin tăiată. Îți mulțumesc încă o dată pentru masă – a fost excelentă.

Lui Mike îi fu greu să şi-o alunge pe Lauren Hunter din minte în noaptea aceea, zâmbetul ei plăcut îi apărea în vise, făcându-l să se întoarcă pe toate părțile în patul său confortabil. A doua zi dimineață se trezi simțindu-se obosit şi

deprimat, dorind să-i poată spune că toate problemele ei erau rezolvate şi că ea era moştenitoarea lui Poppy Mallory. Dar, din păcate pentru Lauren, în realitate, viaţa era mult mai dură. Poppy habar nu avusese ce speranţe şi visuri avea să genereze ciudatul ei testament.

Camera aceea superbă i se păru sufocantă cum stătea aşa în pat şi se gândea la povestea care se înfiripa din jurnalele Rosaliei în legătură cu Poppy şi cu tatăl ei, Jeb…

Capitolul 9

1881, CALIFORNIA

Jeb Mallory, debarcă de pe vaporul *Santa Rosa*, învârtindu-şi bastonul cu dezinvoltură. Acel baston, cu măciulia sa sub forma unui cap de leu din argint, se spunea că ar fi fost făcut pentru un prinţ al Rusiei care îşi pierduse moştenirea şi toată averea la jocurile de noroc. Jeb îl cumpărase de la Monte Carlo pentru a-l dărui lui Nik, dar îi plăcea aerul bulevardier pe care i-l dădea, aşa că-l păstrase.

Purta o pereche de pantaloni de lână de un gri-argintiu şi o haină neagră din postav subţire croită de unul din cei mai buni croitori de la *Savile Row* din Londra. Cizmele negre din piele fuseseră lucrate manual tot la un atelier scump din Londra, iar paltonul uşor din caşmir fusese cumpărat de la Paris. Cravata de mătase de un gri-cenuşiu era din Italia, iar bijutierul din Monte Carlo îl asigurase că perla de la ac provenea din adâncul Mărilor Sudului. Cu jobenul lucios

aşezat exact în unghiul care trebuia, arăta ca un bărbat în doliu.

Scoţând un trabuc gros *Romeo* & *Julieta* dintr-o cutie din aur masiv, îl tăie la un capăt cu o forfecuţă tot din aur şi, făcându-şi mâinile căuş, îl aprinse cu un băţ, de chibrit scos dintr-o altă cutiuţă din aur, după care, trăgând un fum încântat, le zâmbi copiilor uluiţi care se adunaseră să vadă vaporul şi care, acum, îl priveau pe el.

Când se urcă în autobuzul tras de cai al hotelului *Arlington*, care aştepta la chei, Jeb aruncă o privire celorlalţi pasageri, scoţându-şi jobenul când o zări pe soţia arhitectului din localitate. Aceasta fusese la nunta lui, drept pentru care rămase surprins când o văzu întorcând privirea ca şi cum nu l-ar fi recunoscut. Ridică din umeri indiferent; în definitiv, lipsise atâta vreme şi bănuia că arăta a străin în veşmintele lui europene.

Oraşul părea şi mai mic decât şi-l amintea. Autobuzul trecu încet pe lângă cotul plajei şi Castle Rock, pe lângă maiestuoasa casă Diblee, Punta del Castillo cu minunatele sale tavane pictate de un artist francez şi cu superbele sale grădini. Era capodopera Santei Barbara şi exact genul de casă pe care ar fi vrut să şi-o construiască Jeb. Numai că nu în Santa Barbara, îşi spuse el zâmbind. Era mult prea provincial. Nu, cu noua lui avere avea să-şi cumpere o casă pe malul râului Hudson din New York, sau poate la Newport, în Rhode Island, alături de magnaţii căilor ferate, petrolului şi industriei ca Rockefeller, Vanderbilt şi J. Pierpont Morgan.

Autobuzul trecu pe lângă Piaţa de peşte a lui Larco, unde

acelaşi pelican alb bătrân ciugulea din grămezile de peşti, ca întotdeauna. Pe dreapta era străvechea casă din chirpici a doctorului Shaw înconjurată de un gard de fier şi, mai încolo, pe stradă, acelaşi lustragiu îşi făcea meseria în faţa casei Morris. Trecură pe lângă şelăria lui Al şi Seth Loomis, unde Nik o văzuse prima oară pe Rosalia, pe lângă băcănia lui Shaw, iar pe stânga era fierăria, unde un cal era potcovit chiar în clipa aceea. Pe singura stradă care constituia Cartierul chinezesc, aceiaşi bătrâni cu cozi cărunte şi fesuri din satin negru stăteau în faţa prăvăliilor trăgând gânditori din pipele lungi, iar femeile în haine şi pantaloni de mătase mergeau rigide pe trotuarul din lemn.

Nimic nu se schimbase şi nici nu avea să se schimbe vreodată, îşi spuse Jeb, trăgând din trabuc pentru a nu simţi mirosul de tămâie chinezească. Observă biserica catolică din cărămidă roşie, dar îşi aminti că Margaret nu era îngropată acolo, ci în micul cimitir prezbiterian de pe deal. Şi, fără îndoială, că faţa îi era întoarsă spre perete, îşi spuse e cu amărăciune. Fireşte că-i părea rău că murise, dar, în realitate, nu simţea nimic pentru ea. Ea reuşise să-l alunge complet din patul şi din inima ei. Cine îl putea învinui că-şi căutase satisfacţia în alte părţi?

Când autobuzul intră pe poarta largă a hotelului Arlington, el avu impresia că fusese plecat ani de zile, nu doar zece luni; acum era un tip monden, nepotrivit pentru stilul de viaţă monoton din Santa Barbara. Noua sa avere imensă, câştigată la mesele de joc din Monte Carlo, îi ardea buzunarul şi era ferm hotărât să se bucure de ea. Dar, mai întâi, avea

ceva de lămurit cu Nik Konstant.

Când directorul îi arătă apartamentul, el se făcu roşu de furie. Era acelaşi apartament în care stătuse cu Margaret în noaptea nunții.

— Acest apartament nu e satisfăcător, zise el cu asprime. Vă rog să-mi dați altul.

— Bine, domnule Mallory, dar este cel mai bun apartament al nostru, protestă omul.

— Atunci, dați-mi-l pe cel care-i urmează calitativ! strigă el, îndreptându-se spre bar.

Nu crezuse că Margaret avea să-l mai supere vreodată, dar Dumnezeule, aruncase o singură privire acelei camere şi toate amintirile neplăcute îi năvăliseră în minte. Abia în timp ce bea al doilea pahar de whisky şi de bere, Jeb îşi permise să se gândească la Nik.

Se afla într-un alt bar – în cel superb ornamentat de la *Hôtel de Paris* din Monte Carlo – când i se adusese scrisoarea lui Nik şi, spre propria-i groază, mâna îi tremurase şi ochii i se umpluseră de lacrimi când o citise.

„*Toate lunile astea am tot aşteptat să te întorci şi, cel puțin, să-i aduci lui Margaret un respectuos omagiu*", *scrisese Nik*, „*dar n-am primit de la tine decât o telegramă. Nu pot să-ți spun în nişte termeni suficient de tari că, după părerea mea, faptul că n-ai fost aici – unde ar fi trebuit să fii – este singurul motiv pentru care* boala *ei a trecut neobservată şi netratată. Pe scurt, te consider vinovat de moartea lui Margaret. N-o să te pot ierta niciodată, Jeb, şi îți scriu ca să-ți spun că prietenia noastră a luat sfârşit. Cât despre asociere, din moment ce nu*

mai pare să te intereseze deloc ce se întâmplă cu Rancho Sânta Vittoria, sunt dispus să-ți cumpăr partea în orice condiții vreți, tu și avocații noștri.

Deși n-ai pomenit nimic de fiica ta în telegramă și nici n-ai întrebat unde se află sau ce face, îți spun, totuși, că noi avem grijă de ea. În caz că te interesează, să știi că este un copil cuminte. Dumnezeu să te ierte, Jeb Mallory, căci eu sigur nu pot".

Semnase „Nikolai Konstantinov".

Dând pe gât al treilea pahar de whisky, Jeb știu *că* trebuia să-l vadă pe Nik chiar în după-amiaza aceea.

Aștepta de o oră în biblioteca din Casa Konstant, când Rosalia apăruse, în sfârșit, din șopronul unde un miel micuț și slab, numit „Iepe", tocmai văzuse lumina zilei și se afla acum în brațele ei.

— Jeb! exclamă ea făcând ochii mari de uimire. Nu te așteptam.

— Rătăcitorul s-a întors, spuse el degajat sărutând-o pe obraz. Ce mai faci, Rosalia?

— Trebuie să-i găsesc acestui sărman „Iepe" un locșor cald lângă cuptor, în bucătărie, spuse ea dându-se înapoi nesigură. Trebuie hrănit cu mâna.

— Am venit pentru ceva mult mai important decât mieii, zise Jeb amuzat de faptul că o luase prin surprindere. Am venit să vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut pentru Margaret. Voiam să vă dau ăștia, zise el întinzându-i un teanc de bancnote de câte o mie de dolari. Ca răsplată pentru grija

voastră, spuse el zâmbind.

Rosalia se uită la bancnote îngrozită.

— Am făcut exact ce ar fi făcut toată lumea. N-am nevoie de mulțumirile tale, Jeb.

— Ba sigur că are nevoie de mulțumirile tale! spuse Nik intrând în încăpere şi luând-o pe după umeri protector.

Cămaşa îi era pătată de sânge de la fătare şi, cu ochii lui de un albastru deschis şi furioşi, cu barba şi părul răvăşite, semăna cu un nebun. Jeb înaintă cu un zâmbet pe buze.

— Nik, băiete, exact asta spuneam şi eu. Bineînțeles că are nevoie de mulțumiri. Amândoi aveți. N-o să vă pot mulțumi niciodată îndeajuns pentru ce-ați făcut pentru Margaret.

— Rosalia are nevoie de mulțumirile tale, nu de banii tăi câştigați la cărți, spuse Nik disprețuitor. I-ai câştigat când Margaret era pe moarte? Sau poate când era îngropată? Poate ai vrea să mai auzi ceva amănunte? Despre cum a suferit Margaret? Cum a murit singură? Despre faptul că era prea sleită şi vlăguită din cauza grijilor şi frământării pentru a se mai împotrivi febrei tifoide? spuse el plimbându-se furios prin încăpere. Totuşi ți-ar fi plăcut la înmormântare, Jeb. A venit toată lumea – aceiaşi oameni care au fost la nunta voastră cu numai câțiva ani în urmă. Toți – *în afară de tine*! spuse Nik strâmbând din buze disprețuitor. Soțul perfect în haine de doliu europene.

Se întoarse cu spatele plictisit.

— Ai primit scrisoarea mea. Aş vrea să-ți cumpăr partea ca să nu mai fie nevoie să vii la Rancho Santa Vittoria

vreodată. Spune doar suma şi avocaţii or să se ocupe de tot.

Jeb se făcu roşu de furie.

— Asta a rămas din prietenia nemaipomenită pe care am avut-o odată, băiete? Şi din acea asociere grozavă? Îţi aduci aminte de Nikolai Konstantinov? Flăcăul care abia venise cu vaporul şi pe care l-am luat sub aripa mea? Îţi aduci aminte că eu, Jeb Mallory, am câştigat proprietatea asta? Fără mine n-ai fi ajuns nimic! spuse el disprețuitor. Şi acum îmi spui că vrei să-mi cumperi partea!

— Ba îmi amintesc, zise Nik traversând încăperea şi dominându-l amenințător. Dar cu banii mei ai jucat şi ai câştigat primii cincizeci de acri şi, prin munca mea, Rancho Santa Vittoria este ce este astăzi. Spune-mi ce-ai făcut tu pentru a o extinde, Jeb Mallory. Unde ai fost tu toți anii ăştia? Jucând şi regulându-te în San Francisco!

Rosalia se strecură între ei, continuând să țină mielul în brațe.

— Nik, te rog, nu-mi place să te aud vorbind aşa!

El se întoarse atunci cu spatele ridicând din umeri dezgustat, însă Jeb îl apucă de braț.

— Am băgat o grămadă de bani în locul ăsta, Nikolai Konstantinov, îi spuse el printre dinți şi să fiu al naibii, dacă n-ai fi făcut ce-ai făcut pentru Margaret, te-aş omorî chiar în clipa asta pentru cuvintele pe care le-ai spus!

Nik râse batjocoritor.

— Caracteristic ție, Jeb – eşti gata să te lupți pentru onoarea ta, chiar dacă n-ai aşa ceva.

— Blestematule, urlă Jeb ridicând pumnul şi Rosalia

dădu fuga imediat să-i despartă.

— Te rog, ah, te rog, nu face asta, zise ea. Nu aduce violența în casa mea!

Jeb se dădu înapoi, rigid de furie şi îl privi pe Nik cu duşmănie.

— Nu mai am de spus decât că n-o să obții niciodată partea mea din fermă. Dumnezeule, băiete, o să am grijă să nu primeşti niciun cent de la mine. N-o să pui mâna în vecii vecilor pe ceva ce-mi aparține.

Nik îşi încrucişă brațele impasibil.

— Mai vedem noi, spuse el ridicând din umeri. O să mai vedem.

Jeb ieşi furios din cameră şi Rosalia alergă după el, cu mielul în brațe. Nu putea să plece aşa, îşi spuse ea, aşa pur şi simplu. Fără ca măcar să întrebe de copilul lui? Fără să-şi vadă fetița?

— Jeb, strigă ea când el cobora scările în fugă. Jeb. Şi Poppy?

El se opri brusc, ca trăsnit, şi întoarse capul, uitându-se la ea.

— Poppy, repetă el precum cineva care-şi amintea ceva ce uitase demult. Bineînțeles. Poppy. Unde este?

— În camera copiilor, cu Angel.

El urcă scările în fugă şi se îndreptă spre aripa unde se aflau camerele copiilor. Dându-i mielul unei servitoare, Rosalia alergă după el. Angel dormea în pătuțul ei, lângă uşă, dar Poppy era trează şi-l privea curioasă pe Jeb.

Acesta o privi la rândul său, simțind un fior de

recunoaştere; avea părul şi pielea mamei ei, dar, Dumnezeule, era irlandeză din cap până-n picioare! Trăgând păturica din leagăn, o înfăşură în ea.

— Jeb! strigă Rosalia când el se îndreptă spre uşă, cu copilul sub braţ ca o legătură de rufe murdare. Unde o duci? Jeb, Jeb… te rog…

— I-am spus lui Nik că n-o să aibă niciodată ceva ce-mi aparţine. Şi asta o include şi pe fiica mea, strigă el în timp ce străbătea holul.

— Nik! Opreşte-l, opreşte-l! strigă ea.

— Nu pot, spuse Nik cu tristeţe. Poppy e fetiţa lui, nu a mea.

— Măcar în privinţa asta ăi dreptate, băiete, strigă Jeb din capătul scării şi ascultă ce-ţi spun. *N-o să ne mai vezi niciodată*, *nici pe mine*, *nici pe ea*!

Rosalia avu impresia *că* aude fetiţa chicotind când el o puse pe umăr şi urcă în trăsură. După aceea plecară.

Mike îşi îndepărtă scaunul de birou şi se întinse obosit. Ceasul arăta cinci şi jumătate dimineaţa şi el era epuizat. Povestea cursese, pur şi simplu, din el, era începutul lui Poppy, dar mai erau atâtea de scris încă, atâtea de descoperit.

Când se prăbuşi în pat, ştia că mai trebuia să rezolve enigma care era caracterul lui Poppy şi se întrebă cum ar fi putut să fie un copil care se născuse din atâta pasiune şi atâta răceală, în acelaşi timp. Foc şi gheaţă, poate?

Capitolul 10

1881 – 1886, CALIFORNIA

Poppy şi Jeb locuiră în cel mai extravagant apartament pe care-l avea *Sir Francis Drake Hotel* din San Francisco în timp ce casa de pe Russian Hill era reamenajată pentru a avea şi o cameră pentru copii. Imediat ce se instalară, Jeb o sună pe vechea lui prietenă şi amantă Maraya Kent, cântăreață şi dansatoare la *Follies* şi o femeie cu un suflet de aur, rugând-o să-i găsească o dădacă.

Maraya se gândi o clipă, după care spuse:

— Am exact fata care-ți trebuie. O să fie acolo mâine.

A doua zi, Louise LaSalle veni să fie intervievată pentru postul de dădacă a lui Poppy. Louise era o dansatoare care, din diverse motive, se afla într-o situație dificilă, iar Maraya îl făcea o favoare găsindu-i slujba aceea stabilă. Îi spusese lui Jeb că era o fată de la țară, că provenea dintr-o familie cu doisprezece copii şi că, deci, se pricepea foarte bine la creşterea copiilor. Acest lucru şi faptul că avea cei mai răscolitori ochi negri şi cei mai obraznici sâni pe care Jeb îi vedea după multă vreme, îi asigură postul.

În acea primă seară, după ce o culcă pe Poppy în camera ei luxoasă de la *Sir Francis Drake Hotel*, Louise îşi puse capotul preferat din mătase roşie şi se duse în camera lui Jeb să-i ofere sărmanului văduv puțină alinare. Bineînțeles că el nu refuză.

Jeb insistă ca dădaca lui Poppy să poarte uniformă şi, punându-i o grămadă de bancnote în mână, o trimise să-şi

cumpere tot ce-i trebuia. Mai târziu, când văzu rezultatul, izbucni într-un hohot de râs. Louise se dezbrăcase până la corsetul negru şi chiloţii din mătase roşie şi, când se aplecă să-şi pună un jupon roşu cu volănaşe, dădu din fund în faţă. lui. Proptindu-şi un picior sus pe masă, îşi ridică fustele cele noi şi-şi aranjă frumoşii ciorapi roşii de mătase. Jeb scoase un geamăt de poftă când sânii ei mari se revărsară din corset, iar ea abia apucă să-i arate bluza albă de dantelă, înainte ca el să-i sfâşie toate acele lucruri fine şi să o trântească pe spate râzând, depărtându-i picioarele şi posedând-o repede. Iar dacă Poppy a plâns în seara aceea, niciunul din ei nu a auzit-o.

Tot oraşul San Francisco începu să vorbească de dădaca din serviciul lui Jeb Mallory, fiindcă arăta ca de la un cabaret franţuzesc. Se plimba cu ghetuţele ei înalte şi cu şireturi, jupoanele roşii zărindu-i-se de sub fustele mai scurte şi cu sânii ei obraznici care se vedeau foarte bine prin bluza decoltată, împingând căruciorul englezesc în care se afla Poppy. Cu nasul în vânt, Louise primea acele priviri cu un zâmbet larg, întrebându-se dacă scandalul nu-i putea aduce cumva un rol important la *Follies*.

Lui Jeb îi plăcea vâlva pe care o stârneau ei, deşi, bineînţeles că nu o iubea pe Louise şi, cu siguranţă, aceasta nu era singura femeie care trecea prin patul lui. În ciuda bacşişurilor grase şi a bonomiei sale, cei din conducerea hotelului începură să nu vadă cu ochi buni petrecerile gălăgioase pe care le dădea Jeb şi răsuflară uşuraţi două luni mai târziu, când aflară că se terminaseră lucrările la casă şi că

domnul Mallory avea să plece.

Îi dădu liber lui Louise şi, aşezând-o pe Poppy pe genunchi, se duse cu o trăsură deschisă, prin soarele începutului de iunie, pe Russian Hill.

Noul majordom englez coborî repede scările pentru a-i ajuta, dar Jeb îl dădu la o parte şi o luă pe Poppy subsuoară, ca de obicei. Fetița purta o rochiță albă de vară, cu un guler din dantelă franțuzească şi ghetuțe cu năsturaşi din cea mai moale piele albă. Când urcă astfel cu ea, trecând pe lângă servitori, părul ei roşu străluci în razele soarelui şi noua menajeră murmură zâmbind că semăna cu o crizantemă de toamnă.

Jeb urcă scara largă din marmură îndreptându-se spre camera copilului cu un trabuc într-o mână şi cu Poppy sub braț.

— Pun pariu că ai crezut că am uitat, nu? o întrebă el râzând uşor. Ei bine, draga mea, te-ai înşelat! Nimeni nu poate să spună vreodată că tatăl tău a uitat de prima ta aniversare.

Poppy îl privi cu ochii mari, iar el îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs.

— Bineînțeles, pun pariu că ştii ce spun, chiar dacă n-ai decât un an. Ai o expresie în ochişorii ăştia frumoşi pe care o recunosc. Eşti irlandeză din cap până picioare! Nu-ți face griji, bătrânul tău tată ştie exact ce-i trebuie unei fete – indiferent de vârstă!

Deschizând uşa larg, intră şi o aşeză în mijlocul încăperii, pe jos.

Îi cumpărase toate jucăriile care-şi închipuise că-i

plăceau unui copil. Erau o mulțime de păpuși cu chipuri de porțelan şi ochi albaştri care se deschideau şi se închideau, cu păr natural blond, brun şi roşu ca morcovul. Erau păpuşi-bebeluşi care plângeau când le întorcea Jeb pentru a i le arăta lui Poppy şi păpuşi din cârpe cu fețe pictate. Erau oițe cu rotile, pisicuțe din petice şi iepuraşi blănoşi. Era o casă de păpuşi plină de mobilă, soldăței, o fermă şi teancuri de cărți ilustrate. Erau mingi de cauciuc viu colorate şi corzi cu clopoței. Iar în celălalt capăt al încăperii, se afla un cal de lemn imens care se legăna. Era negru şi lucios şi avea o pată albă pe frunte şi o coamă albă, naturală. Copitele îi erau vopsite în roşu şi lăcuite, iar şaua argintie şi frâul alb.

Dând la o parte păpuşile, Poppy se duse de-a buşelea spre cal. Apoi, agățându-se de scări, se ridică în picioare şi stătu astfel câteva clipe, clătinându-se şi uitându-se rugătoare la Jeb, până când acesta o urcă în şa.

— Aşa, fetița tatii, ia să vedem cum călăreşti, zise el râzând şi un zâmbet larg îi lumină fața lui Poppy. Ştii cum o să-i spunem? O să-i spunem Nik. Pentru că şi el e un dobitoc!

Starea de spirit i se schimbă brusc când se gândi la Nik şi, luând fetița de pe cal; sună majordomul să-i aducă o sticlă de şampanie. Poppy stătea în mijlocul noilor ei jucării, privind gravă în timp ce el bău repede prima sticlă şi ceru să i se mai aducă. Era la a treia sticlă când spuse deodată:

— Hei, nu-i bine să bei singur, la gustă şi tu puțin, zise el şi înclină paharul, vărsându-i puțin lichid în guriță.

Ea icni în clipa în care băutura acidulată îi coborî pe gât, după care tuşi şi clipi pentru a-şi alunga lacrimile din ochi.

— Ei, ca să vezi, fiică-mea are gusturi extravagante, exact ca taică-său, exclamă el izbucnind într-un hohot de râs de om beat. Poppy, zise el sărutând-o pe obraz, ştii cine eşti, da? *Eşti fetiţa lui tăticu'*. Să nu uiţi asta niciodată.

Majordomul englez nu rezistă decât o lună în casa Mallory. Spunându-i lui Jeb că slujba aceea i se părea „nepotrivită", plecă, şocat de petrecerile şi partidele de cărţi care durau câte o săptămână în şir şi de ceea ce menajera numea „neglijarea criminală" a lui Poppy.

— E crescută ca o mică păgână, îi spuse menajera lui Jeb, la un moment dat, fără ore regulate, fără nimic… şi toate femeile acestea în jur. Şi dădaca aceea de capul căreia nu-i nimic. Nu mai suport, domnule Mallory, vă spun, mi se frânge inima.

— Ei bine, nu putem avea o menajeră cu inima frântă, doamnă Drake, aşa că trebuie să pleci. Imediat, spuse Jeb cu răceală. O să-ţi dau banii pe o săptămână în loc de preaviz.

Doamna Drake se făcu roşie de furie.

— Prin lege am dreptul la o lună, zise ea.

Jeb ridică din umeri.

— În cazul ăsta, mai lucrează o lună.

Ea îi aruncă o privire furioasă, dar ştia că nu avea încotro, aşa că se depărtă mormăind ceva despre „imoralitate şi felul cum îi judecă Domnul pe cei răi".

Jeb oftă doar şi-i trimise un alt mesaj Marayei, astfel încât, în scurt timp, în casă erau angajate destule dansatoare şi cântărețe fără loc de muncă şi, în unele seri, Jeb îşi trata prietenii regeşte cu şampanie şi homari din belşug. Casa de pe

Russian Hill deveni un loc de întâlnire pentru oamenii de teatru care soseau la San Francisco, iar Jeb organiza petreceri pentru cântăreți de operă, actori shakespeareni, vedete de variate, muzicieni şi dramaturgi. Şi cartofori.

Dar încă mai avea suficient farmec şi mai mult decât suficienți bani pentru a-şi păstra locul în societatea San Francisco-ului. În fiecare seară apărea în loja sa de la teatru, îmbrăcat impecabil şi era invitat la toate cotilioanele, petrecerile şi serile muzicale. Fete minunate din familii cu reputație bună, intrigate de renumele lui, flirtau cu el în mod extravagant, în timp ce Jeb flirta discret. cu mamele lor şi, adesea, le şi seducea. Fiecare din ele simțea că ea era cea care putea aduce oaia neagră pe calea cea bună, făcând din el un membru respectabil al societății. Nu trebuia decât ca el să se însoare cu una din ele.

Poppy era ca un animal răsfățat al casei.

— O pisicuță cu ochi albaştri, îi spunea Jeb.

Când Louise deveni prea pretențioasă, o înlocui cu o altă „dădacă" şi apoi cu alta şi alta. Niciuna nu stătea mai mult de câteva luni. Iar el uită de a doua aniversare a lui Poppy şi de a treia, dar nu avea nicio importanță, pentru că ea tot nu cunoştea alți copii pe care să-i invite şi, oricum, erau petreceri tot timpul, când i se dădea voie să aibă paharul ei de şampanie din care să bea cu paiul, avea voie să mănânce homar şi tort de ciocolată, iar Jeb era mândru de ea pentru că nu vărsa.

Când avea patru ani, pe Jeb îl apucă iarăşi dorul de ducă şi o luă cu el în Franța. Poppy alergă entuziasmată prin *Gara Union Square*, privind trenurile imense care pufăiau şi

şuierau, iar când urcară într-unul, descoperi că avea un locşor al ei, cu un pat special care se desfăcea din perete, în timp ce, afară, toată lumea trecea în goană pe lângă el. După două zile şi două nopți, se treziră la Chicago, de unde luară alt tren până la New York. Ea, tatăl ei, ultima dădacă şi un uriaş grup de prieteni ai tatălui ei dormiră peste noapte la *Waldorf Hotel*, iar a doua zi se treziră devreme pentru a se duce în port, unde-i aştepta un mare transatlantic. Lui Poppy i se păru că acea călătorie fu partea cea mai bună a plimbării, căci, de cum ajunseră în Franța, nimeni nu pricepea un cuvânt din ce spunea ea. Dar primi o mulțime de cadouri şi rochițe frumoase de la magazine de lux. Apoi, după o altă Călătorie cu trenul spre sud, ajunseră la Monte Carlo.

De data aceasta, Jeb închiriase o vilă pe deal. Nu după mult timp, dădaca ei dispăru şi, în locul ei, apăru o alta, franțuzoaică, ce mergea în fiecare dimineață cu ea la plajă. Poppy găsi că era o fericire extraordinară să alerge pe mal, să-şi afunde degetele de la picioare în nisipul ud şi să sape cu lopățica. Dar îi lipsea foarte mult tatăl ei, deoarece acum, el ieşea întotdeauna fără ea. Uneori, când ea lua micul dejun în sufrageria însorită, el abia se întorcea acasă. Se ducea să o vadă, cu haina aruncată neglijent pe umăr, cu gulerul tare şi cu cravata albă mototolită în buzunar. Ei i se părea că arăta obosit şi foarte frumos când îi spunea:

— Hei, scumpa mea, ce mai face fetița tatii?

Şi o săruta pe creştet, mirosind a whisky, după care se ducea în camera lui şi dormea toată ziua.

Când ea avea cinci ani şi se aflau din nou la San

Francisco, Jeb hotărî că trebuie să învețe câte ceva, aşa că angajă o tânără pe nume mademoiselle Grenier pentru a o învăța alfabetul şi să numere. Mademoiselle Grenier era o pariziancă cu nişte picioare lungi superbe, care rămăsese fără niciun ban când compania de teatru ambulant la care lucra dădu faliment. Din când în când, Jeb intra în cameră pentru a vedea cum mergeau lecțiile, iar Poppy observă că mademoiselle îşi aranja părul şi roşea, devenind şi mai „franțuzoaică" Jeb doar îi zâmbea înțelegător şi-i spunea să se ducă în biroul lui în după-amiaza aceea la ora două.

— Aşa, *ma petite*, spunea ea la două fără cinci, aşezând-o grăbită la o masă cu borcănaşe cu vopsele şi o pensulă. Pictează ceva frumos pentru tatăl tău, da? O să mă-ntorc foarte repede.

Poppy se hotărî să-l picteze pe prietenul ei preferat, calul care se legăna. Avea să-i dea apoi pictura tatălui ei şi poate că el avea să o înrămeze şi să o acopere cu geam, atârnând-o lângă toate acele tablouri întunecate din biroul lui. Când termină, o privi mulțumită şi se uită după ma'mzelle, dar aceasta era plecată de multă vreme şi ea se simțea îngrozitor de singură în cameră, chiar dacă-l avea pe calul Nik cu care să vorbească. Şi voia tare mult să-i dea pictura tatălui ei… dar ma'mzelle îi spusese să stea acolo… I se păru că aşteptă o veşnicie, după care se dădu jos de pe scaun şi alergă la uşă.

Pe coridorul acoperit cu covor roşu nu era nimeni, iar Poppy merse în vârful picioarelor până la balustradă, peste care se aplecă, ciulindu-şi urechile. În casă nu se auzea absolut niciun sunet şi, deodată, i se făcu foarte frică. Dacă

plecaseră cu toții și o lăsaseră singură? Nu mai stătuse niciodată singură… Strângând pictura la piept, coborî încet scara de marmură. Nu se auzi niciun zgomot, nici când se apropie de biroul tatălui ei, căci acolo îl auzise spunându-i lui ma'mzelle să se ducă.

Clanța mare din bronz era destul de greu de manevrat, dar, în cele din urmă, reuși să o răsucească și deschise ușa, intrând. Biroul tatălui ei era una din cele mai mari încăperi din casă, cu un birou imens din lemn de mahon și un fotoliu mare din piele care lui Poppy îi plăcea foarte mult pentru că se învârtea. Pereții erau îmbrăcați în panouri din lemn de stejar, iar canapelele și fotoliile erau așezate în jurul unui cămin din marmură gri. În niște dulapuri înalte cu vitrine se aflau cărți legate în piele neagră care păreau importante, iar la cele trei ferestre largi erau draperii grele din catifea verde. În capătul îndepărtat al încăperii se afla o masă mare de biliard luminată de un candelabru ale cărui cristale scoteau un clinchet plăcut de fiecare dată când Poppy își trecea degetele peste ele.

În ziua aceea zornăiau oricum și lumina trandafiriu-roșiatică scălda suprafața verde a mesei și pe ma'mzelle, care se dezbrăcase complet și stătea cu picioarele desfăcute pe masă, în timp ce tatăl ei se afla pe ea.

Poppy îi privi nedumerită, mirându-se de sunetele ciudate pe care le scotea ma'mzelle și de comportamentul neobișnuit al tatălui ei. Spunându-și că trebuia să fie vreun joc nou, zâmbi.

— Tată? spuse ea cu glasul scăzut și dulce. Pot să mă joc

şi eu?

Ma'mzelle scoase un țipăt şi se ridică, acoperindu-şi sânii mari cu mâinile. Poppy îşi astupă urechile şocată.

— Nu-i frumos să țipi, ma'mzelle, îi spuse ea atunci foarte serioasă.

— Dumnezeule! exclamă Jeb, dându-se jos de pe masă repede şi aranjându-şi hainele. Poppy, ce cauți aici?

— Am venit să-ți aduc desenul, tată. Am aşteptat să se întoarcă ma'mzelle, dar ea era aici, cu tine, spuse Poppy privindu-l cu reproş şi Jeb scoase un geamăt.

Luând-o de braț, o duse în partea cealaltă a încăperii, în timp ce ma'mzelle îşi aduna hainele şi se îmbrăca în grabă.

— Asta este o… treabă de oameni mari, fetița mea, n-are nicio legătură cu orele de şcoală, îi explică el cu severitate. Ar fi trebuit să stai în camera ta, aşa cum ți s-a spus. Sunt foarte supărat pe tine, să ştii.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Dar am vrut să-ți dau desenul pentru că te iubesc, şopti ea.

Jeb se uită la ea stăruitor.

— Bine, fetița tatii, spuse el ciufulindu-i părul roşu care încă îi mai amintea de Margaret, dar vreau să-mi promiți că o să uiți că ai intrat vreodată în camera asta. Că o să uiți că ma'mzelle a fost aici. Bine?

Poppy încuviință.

— Promit, zise ea.

Avu, însă, impresia că tatăl ei trebuie să o fi plăcut foarte mult pe ma'mzelle, deoarece aceasta a stat cu ei multă vreme,

acesta fiind şi motivul pentru care prima limbă în care Poppy a învățat să citească şi să scrie a fost franceza.

Nu exista „oră de culcare” pentru Poppy sau ore fixe la care să se trezească şi să mănânce. Adesea, dacă fusese o petrecere cu o seară în urmă, nu se trezea decât după-amiază şi apoi mânca cina la unsprezece seara. Uneori, era în pat, iar zgomotul o trezea şi ea se aventura jos în cămaşa de noapte din flanel alb, cu părul strâns în două cozi groase împletite, ținând o păpuşă de cârpă strâns la piept. La mesele de cărți stăteau bărbați tăcuți şi încordați, care pufăiau din trabucuri, trimițând rotocoale de fum spre luminile verzui. „Servitoarele”, în fuste negre de subrete şi cu ghetuțe înalte cu năsturaşi, se plimbau de colo-colo oferind de băut, iar mirosul de whisky irlandez şi american plutea în atmosferă. Două mese gemeau sub povara unor platouri imense cu fripturi, budinci şi vase cu fructe şi alune, în timp ce sticlele de vin destupate stăteau neglijate alături de carafe cu cel mai bun vin de Porto.

Poppy se plimba pe lângă mesele de mâncare, gustând curcanul şi şunca, trecându-şi degetul prin frişca de pe deserturile la care bucătarul francez şi ajutoarele sale munciseră o zi întreagă, vârându-l apoi în crema de ciocolată sau lingând glazura de pe vreun tort. Nimănui nu îi păsa. Iar când îşi punea degetele lipicioase pe pantalonii gri şi imaculați ai lui Jeb, acesta o îndepărta nervos, spunându-i să se ducă să o caute pe respectiva bonă pe care o avea atunci.

Jeb paria aproape pe orice – o mie de dolari pe care trăsură dădea prima colțul străzii, un inel cu diamant de la *Cartier* pe care soprană îl ținea cel mai mult pe de de sus, butonii cu rubine pe care fată din noul spectacol de revistă avea cele mai lungi picioare. Se ducea la New York, Chicago, Philadelphia şi Boston în căutarea vreunei partide de poker grozave. Dar mizele cele mai mari erau la partidele din propria sa casă.

Zvonurile începură mai încet, dar, în curând, căpătară amploare. Unii bărbați încetaseră să mai ia parte la partidele de poker de la Jeb, plângându-se de faptul că mizele erau exagerat de ridicate. Spuneau că el pierdea bani, că-şi cheltuise averea făcută la Monte Carlo şi că arunca în vânt mai mulți bani decât câştiga. Spuneau că partea sa din Rancho Santa Vittoria îl îmbogățea cu pământ, nu cu bani, iar el de bani avea nevoie ea să joace. După şase luni de ghinion, se auzi că Jeb Mallory era falit.

— Prostii, spuneau tinerele doamne privindu-l prin micile lor binocluri la operă. Arată superb. Un om în pragul dezastrului n-ar arăta aşa, atât de calm şi de zâmbitor.

— Bineînțeles că nu-i falit, fură de părere oaspeții care sosiră la petrecerea dată în cinstea celei de a şasea aniversări a lui Poppy, uitându-se uimiți la miile de trandafiri şi garoafe pe care Jeb le ceruse, vopsite special în nuanța de albastru a ochilor lui Poppy. Mesele lungi erau acoperite cu damasc albastru, ghirlandele albastre atârnau din tavan şi un morman de cadouri învelite în hârtie albastră aşteptau să fie deschise.

Poppy stătea pe scaunul ei în capătul mesei purtând

rochița – frumoasă albastră cu trandafiraşi roz pe care Jeb o comandase la Paris. Sorbind din paharul de şampanie, ea se uită la scamatorul care era şi servitorul lor, la jonglerul care era lacheu şi la dansatoarele care erau cameriste, cu ochii mari şi gravi. Văzu fete drăguțe sărutând bărbați bătrâni rumeni la față, astupându-şi urechile ca să nu le mai audă râsetele stridente. Se uită la cei care dansau veseli şi observă cu câtă lăcomie se îndopau invitații cu friptura de prepeliță, cu homarii şi caviarul, în timp ce şampania scumpă se vărsa cu neglijență pe fețele de masă albastre.

La miezul nopții, tortul fu adus pe o tavă de argint. Era cel mai mare tort pe care ea-l văzuse vreodată şi apoi se întâmplă cel mai nostim lucru: deodată, tortul se deschise şi, din el, ieşiră două tinere foarte drăguțe care nu purtau nimic, altceva decât şiraguri de mărgele albastre, ciorapi negri, plasă cu jartiere roşii sclipitoare. Dansară pe toată lungimea mesei, legănându-şi sânii şi ridicând picioarele foarte sus în timp ce Poppy şi ceilalți invitați râdeau în hohote.

Deodată, în toiul nopții şi râsetelor, Jeb ceru să se facă linişte.

— Un toast pentru fetița mea Poppy, cu ocazia acestei importante aniversări, strigă el, ridicând-o pe masă. Pentru fetița tatii.

— Pentru fetița tatii, strigară şi invitații în cor, amuzați.

Apoi, Jeb îl dădu o cutiuță din piele de căprioară albastră, iar când o deschise, ea văzu înăuntru un colier albastru sclipitor.

— Safire şi diamante, strigă Jeb, punându-i acel cadou

nepotrivit la gât. M-am gândit că a venit vremea ca scumpa mea fetiță să aibă nişte bijuterii.

Bărbații îl priviră speculativ, iar femeile scoaseră exclamații de uimire în timp ce examinau cadoul, iar ochii lui Poppy erau la fel de sclipitori ca safirele.

Jeb zâmbi, încântat că acea petrecere îmbelşugată şi acel gest extravagant al său aveau să pună capăt zvonurilor privind situația lui financiară. Dar, de data aceasta, în ochii lui se văzu o licărire de îngrijorare.

După câteva săptămâni, Poppy se trezi brusc înainte de ivirea zorilor din cauza zgomotului de vase sparte şi uşi trântite. Se auzeau strigăte furioase şi, luându-şi păpuşa, se duse repede în punctul ei de observație de pe scară, privind scena din hol. Uşa masivă de la intrare era deschisă şi ea le văzu pe domnişoare şi pe celelalte servitoare urcându-se într-o trăsură, umplând-o cu coşuri şi cutii. Bucătarul francez stătea în hol agitându-şi pumnul şi strigând furios, iar Poppy ştia deja destulă franceză ca să-şi dea seama că motivul acelei supărări teribile îl constituiau banii. Se uită uimită cum înşfacă două sfeşnice de argint înalte şi ieşi din casă ținându-le la subsuoară. Ceilalți servitori îi urmară repede exemplul, luând tot felul de lucruri de valoare, cutii de argint şi vase chinezeşti, ba chiar şi tablouri de pe pereți – orice puteau căra la trăsurile care aşteptau. Apoi, uşa se trânti şi în casă fu linişte din nou.

Poppy se ținu strâns pe barele de lemn ale balustradei, aşteptând ca tatăl ei să vină în fugă să vadă ce se întâmpla.

Unde se duceau cu toții? Şi de ce luau, oare, lucrurile acelea?

Ceasul din hol ticăia zgomotos şi ea îi auzi mecanismul scoțând un zumzet vag înainte de a bate ora exactă.

— *Un*, *deux*, *trois*, *quatre*, *cinq*, *six*, *numără ea*.

Câte o oră pentru fiecare an al ei. Ecoul bătăilor se pierdu încetul cu încetul şi ea se ridică, rupând-o la fugă pe hol spre camera tatălui ei. Salonaşul cu scaunele sale aurite şi oglinzile înalte rococo italieneşti era pustiu. Tatăl ei îi spusese întotdeauna să nu-l deranjeze când dormea, aşa că acum deschise uşa dormitorului cu grijă, uitându-se prin cameră aproape fără să respire, dar patul mare de mijloc era încă acoperit de cuvertura neagră de mătase cu dragoni brodați, iar în el nu dormise nimeni. Îşi aminti că uneori, când venea acasă foarte târziu şi băuse mult, tatăl ei se dezbrăca şi se culca în patul din camera de toaletă. Aruncă o privire plină de speranță, dar el nu era nici acolo.

Poppy duse repede pumnul la gură pentru a-şi înăbuşi un suspin de spaimă. Unde era tatăl ei? Oare plecase şi el odată cu ceilalți? Ce avea să se facă ea dacă el nu se mai întorcea niciodată? Panica o făcu să fugă şi mai repede pe hol, în jos pe scări, deschizând toate uşile şi căutându-l.

Peste tot domnea haosul, scaune şi mese răsturnate, draperii scoase de pe şine, lucruri de valoare sparte. Rămase stupefiată când văzu bucătăria. Saci de făină, zahăr şi alte alimente uscate fuseseră golite în mijlocul încăperii şi un vas de lapte fusese vărsat deasupra. Cuptoarele mari, care, de obicei, erau ținute în funcțiune douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în caz că Jeb sau oaspeții săi ar fi dorit să

mănânce, acum erau reci şi cenuşa stinsă se scurgea prin grătare. Sub ochii ei, un şobolan mic ieşi de sub un dulap şi îi trecu peste picioare, făcând-o să ţipe şi să o ia la fugă spre holul de la intrare. Deschise uşa iute şi se repezi în stradă.

Alergă suspinând de frică şi ţinând păpuşa la subsuoară – exact cum o ţinea tatăl ei când era foarte mică. Era abia şase şi jumătate, dar soarele încă nu risipise ceaţa care învăluia oraşul San Francisco şi, din cauza lacrimilor şi a ceţii, Poppy nu văzu bărbatul decât în clipa când se izbi de el.

— Hei, hei, stai uşor, micuţo, spuse o voce de bărbat cu blândeţe, ce s-a întâmplat? Ce caută o fetiţă ca tine alergând aşa pe străzi la ora asta? Singură şi desculţă, şi în cămaşă de noapte? O luă de mână şi îi spuse încurajator: Gata, gata, nu poate fi chiar atât de rău… uite, păpuşa nu plânge.

Părul ei roşu era extrem de răvăşit şi suspina atât de tare, încât nici nu putea să vorbească, aşa că el o luă în braţe şi-i spuse cu blândeţe:

— Este în regulă, micuţo. Te-ai rătăcit, atâta tot. Uite, este o secţie de poliţie peste drum. Ce-ar fi să mergem acolo şi să stăm de vorbă cu oamenii aceia drăguţi să vedem ce putem să facem ca să te ajutăm?

Trecură câteva ceasuri până când Poppy se linişti atât cât să le spună cum o chema. Sergentul de poliţie fluieră uşor.

— Fiica lui Jeb Mallory, spuse el uimit.

Printre sughiţuri, Poppy bău un pahar cu lapte şi le povesti ce se întâmplase.

— Mai bine să trimitem pe cineva acolo, să vedem dacă s-a întors domnul Mallory, spuse sergentul.

Dar tânărul polițist pe care-l trimiseră se întoarse după o jumătate de oră spunând că nu, domnul Mallory nu se întorsese şi că lăsase pe cineva de pază pentru că toate uşile erau descuiate şi, în vremurile acelea, nu puteai avea încredere în nimeni.

Poppy îşi petrecu noaptea aceea la poliție, dormind într-un pat ciudat, într-o celulă cu gratii şi un lacăt mare, bând limonadă şi mâncând conserve de carne de vacă pe care polițiştii le aduseseră de la salonul de peste drum. I-ar fi plăcut toate acele lucruri noi, dacă n-ar fi, fost atât de îngrijorată în legătură cu tatăl ei.

Când, în cele din urmă, Jeb dădu buzna întrebând ce făceau cu fiica lui, sergentul îi spuse în termeni foarte clari şi cu un puternic accent irlandez ce părere avea despre un tată care-şi lăsa complet singură fetița de şase ani.

Mormăind că era o poveste lungă, Jeb îi puse un teanc de bancnote în mână.

— Pentru Fondul de odihnă al Poliției, zise el zâmbind, după care o luă pe Poppy de mână şi se întoarseră acasă.

— S-a terminat totul, scumpa mea, îi spuse el fără să-i dea nicio explicație cu privire la cele întâmplate. O să părăsim casa asta peste puțin timp. Oricum, e prea mare pentru noi doi, nu? Poate o să plecăm din nou în străinătate. Ți-ar plăcea?

— La Monte Carlo? întrebă ea bucuroasă.

— De ce nu? zise el zâmbind, iar Poppy oftă mulțumită şi strânse păpuşa la piept.

Totul era din nou în regulă.

Povestea scandaloasă despre fetița uitată a lui Jeb Mallory care îşi petrecuse noaptea la poliție în timp ce el juca poker şi bârfele în legătură cu felul în care servitorii îi goliseră casa şi plecaseră pentru că nu mai fuseseră plătiți de câteva luni, circulară prin San Francisco asemeni unui uragan. Zvonurile potrivit cărora Jeb Mallory îşi pierduse averea la cărți prinseră din nou viață şi despre familia Mallory se vorbea la toate dineurile şi în fiecare salon şi bar din oraş.

Jeb şi Poppy stăteau liniştiți în casa mare şi devastată, evitând pe toată lumea. Poppy găsea că era minunat să-l aibă pe tatăl ei numai pentru sine, deşi se întreba de ce nu venea nimeni să curețe acel dezastru. Jeb desfăcea nenumărate sticle de şampanie rămase din vastele lui provizii de altă dată, bând tot timpul şi preparând ouă fierte, jumări şi ochiuri în bucătăria întoarsă pe dos, până când Poppy se plânse că nu mai putea să mănânce niciun ou, iar atunci, el făcu un amestec ciudat de cartofi şi şuncă. Totul era foarte ciudat, dar amuzant.

Într-o dimineață, o săptămână mai târziu, se auzi o bătaie puternică în uşă şi un bărbat cu o înfățişare severă îi dădu lui Jeb o hârtie. Poppy se uită surprinsă cum Jeb încercă să i-o dea înapoi, dar omul făcu un pas înapoi, spunând:

— E un ordin al tribunalului, domnule Mallory, ați face bine să nu-l ignorați. Această proprietate este cerută în mod legal de domnul Bud Mayhew ca plată a unei datorii de joc. Îmi pare rău, domnule, dar asta este.

Luând-o pe Poppy de mână, Jeb urcă la etaj şi începu să

facă bagajele. Câteva ore mai târziu se aflau pe treptele de la intrare, înconjurați de bagaje, iar Jeb încuie uşa mare din lemn de stejar şi vârî cheia în buzunar. După aceea opri o trăsură şi-i spuse vizitiului să-i ducă în port. Trebuiau să prindă vaporul de Santa Barbara.

Mai târziu, pe punte, Poppy văzu cu uimire cum tatăl ei scoase cheia mare de bronz şi o azvârli în apă, privind în tăcere cum era înghițită de valuri.

— Este în regulă, micuța, mea, spuse el zâmbind, mai sunt mulți bani pe lume. Nu trebuie decât ca norocul să fie de partea mea. Şi noi doi încă mai avem câte ceva. Ne avem unul pe celălalt, nu? Şi încă mai avem jumătate din Rancho Santa Vittoria!

Capitolul 11

Francesca Rinardi avea genul de frumusețe clasică rece care impunea respect. Părul ei blond şi mătăsos, trăsăturile ei fără cusur şi trupul înalt şi subțire o făcuseră să ajungă în fruntea profesiunii ei la Paris, unde fusese modelul perfect, plimbându-se maiestuoasă prin saloanele verde-pal luminate de candelabre de cristal de la *Dior* şi *Balmain*.

— Profesia de model a fost cu totul altfel înainte ca fustele mini să o schimbe în anii ’60, îi spunea adesea fiicei ei, Aria. Cele mai bune modele erau ca nişte regine – întotdeauna îngrijite şi superb îmbrăcate. Nu aveam legături decât cu oamenii cei mai de seamă; pentru ceilalți, eram de neatins.

Ceea ce nu-i spunea era faptul că tatăl ei fusese un negustor belgian de zarzavaturi şi fructe, dintr-un sat de lângă Liège, iar mama ei o țărancă plinuță şi plăcută şi că se lepădase de amândoi în clipa în care părăsise cele trei camere de deasupra aprozarului pentru Paris şi o carieră. Cheltuise banii câştigați cu greu pe care ei i-i dăduseră cu mândrie şi dragoste, cumpărându-şi un bilet de clasa întâi pentru trenul de Paris, deoarece ştia că nu avea să întâlnească pe nimeni important călătorind cu clasa a doua şi aşa a şi fost. Bărbatul între două vârste care stătea lângă ea şi care o ajutase la bagaje se dovedise a fi un fabricant de mătase din Como şi, din întâmplare, o cunoştea pe directoarea de la *Balmain*.

După aceea, totul fusese uşor. Francesca inventă o poveste în legătură cu originea ei, spunând că era unica fiică a unui moşier de curând decedat şi nu se mai ostenise să păstreze relațiile cu adevărata ei familie. Îi eliminase din viața ei ca şi cum ar fi fost morți.

Francesca avea douăzeci şi şase de ani când îl cunoscu pe Paolo Rinardi la o petrecere la Paris. De fiecare dată când îl zărea, îl surprindea privind-o, până când, în cele din urmă, ea întreabă gazda cine era.

— Este Paolo Rinardi, barone Rinardi, îi spuse el. Familia sa deține unul din cele mai vechi titluri din Italia şi unul din cefe mai frumoase palate din Veneția.

Îi mai spuse, de asemenea, şi că Paolo mai avea proprietăți la țară şi un apartament mare la Paris şi că era necăsătorit.

Paolo era un bărbat înalt şi cu un păr blond mai lung

decât era moda în acele zile, pur şi simplu pentru că era atât de ocupat cu scrierea cărții sale intitulate *Viețile poeților romantici*, încât uita să se tundă. Se întâmpla adesea să scrie săptămâni întregi, închis în biblioteca sa din casa de la țară, Villa d'Oro, fără să vadă absolut pe nimeni. *Cu excepția* lui Antony Carraldo.

Dar, după ce o cunoscu pe Francesca, Paolo uită de munca sa, neputând să se gândească la nimic altceva decât la ea şi stătea la Paris numai pentru a-i fi aproape. Francesca se gândi bine şi hotărî că, deşi nu era. miliardarul pe care spera să pună mâna, Paolo îi oferea o bunăstare confortabilă şi un titlu de noblețe, iar ea ar fi putut să fie stăpână pe cele trei case mari, aşa că acceptase să se mărite cu el?

Se dădu o recepție somptuoasă la Palazzo Rinardi; rochia miresei din satin alb fu cadoul din partea casei *Balmain*, iar rudele ei nu veniră. *Însă Antony Carraldo fu invitat*.

Imediat după luna de miere, Paolo se cufundă din nou în biblioteca de la Villa d'Oro; nu voia decât o viață tihnită la țară alături de soția sa. Carraldo era singura persoană care avea voie să-i întrerupă şirul gândurilor.

Apărea din senin şi, după o cină la care Francesca păstra o tăcere rece, cei doi se retrăgeau în bibliotecă, unde stăteau până în zori. Ea se plimba furioasă prin dormitor, întrebându-se despre ce or fi vorbind, oare, şi, uneori, se furişa până jos şi-şi lipea urechea de uşă, încercând să distingă ce vorbeau, dar nu auzea decât un murmur scăzut de glasuri. A doua zi dimineață, sticla de coniac era goală şi ea găsea pe biroul lui Paolo o mulțime de pagini scrise.

— Ce-ați făcut toată noaptea? îl întreba ea cu răceală.

— Carraldo a venit cu nişte sugestii nemaipomenite pentru capitolul meu despre Verlaine, spune el plin de entuziasm, I-am spus că el ar fi trebuit să scrie cartea asta! Este atât de talentat, Francesca, nu există nimic la ce să nu se priceapă.

După părerea Francescăi, Antony Carraldo se pricepea la prea multe. Întotdeauna dădea impresia că vedea până în străfundul ei. Şi, în plus, era ceva ciudat de sinistru în legătură cu el. De fiecare dată când Mercedes-ul lui negru apărea pe alee şi ea îl vedea pe Paolo ieşindu-i repede în întâmpinare, îşi amintea zvonurile; iar când el îi luă mâna în mâna lui rece şi i-o sărută, simţea un fior prin şira spinării.

Nu-i trebui mult să-şi dea seama că averea familiei Rinardi era pe sfârşite. Paolo nu era deloc practic şi lăsase banii familiei blocați în nişte investiții neprofitabile. Când îl întreba despre acest lucru, el ridica din umeri şi spunea că avocații se ocupau de toate, după care îşi vâra nasul din nou în carte, în timp ce atât vila, cât şi palatul se prăbuşeau în jurul lor.

Francesca tocmai se întreba dacă ar fi fost mai uşor să obțină o anulare sau un divorț şi cum ar fi apărut pe piața căsătoriilor internaționale ca frumoasa baroană Rinardi, când descoperi că era însărcinată. Trebuia să mai aştepte, deci.

Paolo alese numele fiicei lor. Aria, pentru că i se părea că fetița era la fel de frumoasă ca operele lui preferate; apoi adăugă Maria, după mama şi idolul lui, Maria Callas, şi Angelina, după bunica lui. Spre furia ei, insistă să-l roage pe

Carraldo să fie naş, dar, din fericire, acesta refuză.

Francescăi nu-i plăcea deloc să fie împovărată cu un copil. Lăsând fetiţa în grija Fiamettei, femeia care se afla în serviciul familiei Rinardi de două generaţii şi care fusese şi dădaca lui Paolo însuşi, ea se ducea la petreceri la Roma şi la Paris, stând luni întregi în casele de vară de pe Riviera franceză ale „prietenilor". Paolo înţelese, prea târziu, că frumuseţea clasică de care se îndrăgostise nu era mai mult decât atât şi, deziluzionat, îşi împărţea timpul între munca sa şi fetiţa lui, pe care o adora.

Aria avea şase ani când Paolo contractă un virus rar care-i atacă sistemul nervos şi-l ucise numai în trei luni. Pentru prima oară, Francesca se bucură să-l vadă pe Carraldo, care, cu chipul împietrit şi fără să arate nicio emoţie, se ocupă de înmormântare şi acoperi toate cheltuielile. Când avocaţii îi spuseseră cât de puţini bani rămăseseră ea descoperi cu uimire că nu putea să vândă nici vila, nici ceea ce conţinea aceasta, cu atât mai puţin ceva din interiorul palatului, deoarece totul era inclus într-o tutelă de familie care urma să-i aparţină moştenitorului lui Paolo Ariei.

Francesca era extrem de furioasă. Avea treizeci şi patru de ani şi era legată de două case scumpe în locuri unde nici măcar nu voia să locuiască şi mai avea şi un copil. Acceptase repede oferta lui Carraldo de a o ajuta, dar, spre dezamăgirea ei, nu-i dădea decât atâţia bani cât să le ajungă pentru cheltuielile lunare.

Lăsând-o pe Aria în grija Fiamettei, ea se duse la Roma, unde închirie un apartament micuţ şi-şi găsi o slujbă de

vânzătoare la una din cele mai bune case de modă. Salariul nu era foarte bun, dar avea haine superbe, iar relațiile sociale erau nemaipomenite. Se ducea la toate petrecerile şi era ocupată de dimineață până seara, chipul ei devenind familiar în ziare şi reviste.

În timpul vizitelor scurte pe care le făcea acasă, pentru a găzdui o petrecere la vila de la țară sau o recepție la palat, atunci, bineînțeles că-şi vedea fetița, dar Aria era un copil supărător de neastâmpărat, interesând-o mai mult cocoțatul în copaci şi joaca cu iepurii şi câinii decât să bea ceai în salon cu prietenele mamei ei şi, într-un fel, reuşea întotdeauna să verse limonada pe rochia frumoasă pe care Francesca i-o cumpărase special pentru a o arăta oamenilor.

Carraldo venea foarte rar acum la Palazzo Rinardi, deşi plătea în continuare pentru studiile şi întreținerea Ariei. Ca dar de botez, îi dăduse o cupă extrem de prețioasă din argint vechi lucrată de celebrul argintar al secolului al optsprezecelea, Paul de Lamerie, şi pe care Francesca o privea adesea cu gândul de a o vinde, dar când îşi amintea ochii negri şi reci ai lui Carraldo în cazul în care acesta ar fi aflat, se răzgândea imediat.

În ziua în care fiica ei împlinise şaptesprezece ani, Francesca se văzuse silită să se gândească la propria-i poziție. În vremurile acelea, femeile, mai tinere făceau căsătorii de valoare, nu văduvele sărace. Ea era „pe raft”! Atunci se gândise la Aria.

Copilul neastâmpărat se transformase într-o tânără extrem de atrăgătoare şi, cu siguranță, şaptesprezece ani era o

vârstă destul de potrivită pentru găsirea unui soț bogat. Luând fotografia înrămată a Ariei de pe măsuța de toaletă, își spusese că fiica ei nu era atât de frumoasă ca ea. Chipul Ariei era puternic, cu niște ochi mari fi de un albastru închis sub sprâncene arcuite, cu nas drept și buze cărnoase. Dar era ceva în felul în care își ținea trupul înalt și subțire, în mersul ei încrezător și în modul fermecător în care privea lumea, drept în față, cu bărbia sus, ce făcea capetele să se întoarcă pe stradă. Francesca știa că, având educația și îmbrăcămintea potrivite, Aria ar fi putut fi genul de frumusețe neobișnuită care persista în gândul unui bărbat.

Dar Aria mai era și încăpățânată și avea o voință de fier – nu făcuse niciodată ce voia Francesca. Își aminti oftând de toate acele ceaiuri sabotate, când vărsase limonada și-și dădu seama că nu avea să fie deloc simplu. Aria era o adolescentă – tipică; avea o mulțime de prietene și prieteni, totuși, adesea, îi plăcea să-și petreacă timpul singură la vilă, călărind, pictând sau ascultând muzică prea tare la casetofon.

Bineînțeles că, în zilele acelea, tinerii voiau „dragoste". Dar Ariei îi trebuia un bărbat mai în vârstă și cu mai multă experiență; un bărbat care știa ce vrea. Francesca oftă din nou; Ariei părea să nu-i pese câtuși de puțin dacă prietenii ei erau bogați sau săraci – și, cu siguranță, nu avea să se mărite cu un bărbat ales de mama ei… trebuia să fie mai șireată în acea privință… Atunci îl chemase pe Antony Garraldo. Ceea ce spusese el o surprinsese, dar, după ce se gândise repede, fusese încântată. Totuși, trebuise să se gândească foarte mult la un plan pentru modul în care să o facă pe Aria să accepte.

— Scumpa mea, îi spusese Francesca a doua zi. Cred că a venit momentul să afli ceva important… ceva…

Glasul i se frânsese şi suspinase, iar Aria îşi ridicase privirea speriată.

— Ce este, mamă? Eşti bolnavă?

— Nu… adică, nu chiar, deşi medicii m-au prevenit… spusese Francesca trecându-şi mâna tremurătoare peste ochi. Adevărul este că familia Rinardi nu mai are bani, Aria. Bineînțeles că, după ce am muncit atât de mult în toți aceşti ani sunt epuizată, dar le-am explicat doctorilor că trebuie să-mi continui activitatea, altfel cine ar avea grijă de tine? Este atât de greu pentru o femeie ca mine să se împartă între munca ei de la Roma şi o fată ce are nevoie de ea aici, la Veneția, dar ştiu că e datoria mea. Ah, Aria, dacă ai şti adevărul! Cât am sacrificat în numele „datoriei”! Cât de mult m-am dedicat muncii ca să te pot creşte; a trebuit chiar să fiu mai puțin prezentă aici – lângă – fetița mea – pentru că tatăl tău ne-a – lăsat fără niciun ban…

— Nu-i adevărat, zisese Aria repede. Cum poți să spui că n-am avut niciun ban, mamă? De parcă tata ne-ar fi lăsat pe drumuri, cerşind. Ai lucrat, pentru că ți-a plăcut, şi asta ți-a adus o mulțime de haine frumoase.

— Aria! Înțelege că am lucrat ca să aduc banii de care era nevoie în casă. Am încercat să-ți ascund acest lucru când erai mică, dar adevărul este că banii rămaşi n-ar fi ajuns nici măcar pentru a-i cumpăra semințe de floarea-soarelui papagalului tău îngrozitor! Mă tem că numai datorită faptului

că m-am chinuit atâta eşti îmbrăcată decent şi ai fost la şcoli foarte bune. *Iar acum sunt extenuată*.

Apăsându-şi fruntea cu o mână delicată, Francesca se cufundase plină de graţie într-un şezlong din brocart uzat.

Aria o privise cu îndoială. Nici după atâţia ani nu ştia cu siguranţă când spunea adevărul şi când nu. Totuşi, dacă era adevărat ceea ce spusese despre averea familiei Rinardi, atunci de unde veniseră banii pentru studiile ei? Şi cum reuşiseră să păstreze palatul şi vila? Amintindu-şi de acoperişurile ondulate ale Villei d'Oro, se cutremură la gândul cheltuielilor care ar fi fost necesare pentru reparaţii.

Se gândise cu nostalgie la tatăl ei. Pentru ea, Villa d'Oro continua să fie locul deosebit pe care-l împărţise cu el; nicăieri altundeva nu se simţise mai fericită ca acolo, în prezenţa lui Paolo. Dragostea lor fusese atât de simplă, de naturală şi de uşoară, complet diferită de emoţiile complexe pe care le simţea faţă de mama ei. Uneori, Aria se întreba cum de puteau să-i displacă atâtea lucruri la Francesca şi, totuşi, să o iubească. Şi cum putea să o dispreţuiască pentru existenţa ei superficială şi, totuşi, să-i dorească foarte mult aprobarea?

Mama ei lăsase mâna în jos de la frunte şi privea în gol. Părea, într-adevăr, extenuată, îşi spusese Aria îngrijorată deodată. Dacă era bolnavă cu adevărat? Trebuia să o ajute. Avea să-şi ia o slujbă. Se gândise cu jind la studiile de artă de la colegiul din Florenţa; pictura era pasiunea ei şi intenţionase ca aceasta să devină viaţa ei, numai că acum mai trebuia să aştepte.

— Mamă, trebuie să te duci la Villa d'Oro, acolo este

liniște şi te poți odihni, îi spusese ea. O să renunț la colegiu şi o să-mi iau o slujbă ca să am grijă de tine, adăugase ea mângâindu-i părul blond cu afecțiune.

— Nu face asta, Aria, se plânsese mama ei netezindu-şi părul. Tocmai mă pregătesc să mă duc fi masă.

După aceea o privise stupefiată.

— O slujbă? Ce să faci? Să vinzi măşti de carnaval şi sticlă de Murano turiştilor? Să lucrezi la un hotel pe post de chelneriță sau de cameristă? Se pare că nu înțelegi, Aria. Averea Rinardi a ajuns la sfârşit. Tot ce reprezintă ea este aici, în jurul tău… zidurile astea care stau să se prăbuşească şi antichitățile astea pe care nici măcar nu putem să le vindem pentru că aparțin aceleiaşi afurisite de tutele care nu conține niciun ban! *Îți spun că nu mai suport, Aria!*

Punându-şi haina, Francesca îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă. O deschise larg şi se întoarse să-i mai arunce o privire fiicei ei, care rămăsese ghemuită lângă şezlong.

— Vreau să ştii că am ajuns la capătul răbdării, Aria. Dacă problema asta nu poate fi rezolvată cum trebuie, atunci… *Atunci*, *pur şi simplu*, *nu ştiu ce o să fac*!

Întorcându-se brusc, ieşi din încăpere.

Aria se simțise cuprinsă de teamă. Ce voise să spună mama ei, oare? Cum adică, *nu ştia ce o să facă*? Doar nu putea să insinueze că, datorită faptului că nu aveau bani… avea să se omoare? Lacrimile începuseră să-i şiroiască pe obraji când se gândise că, pentru mama ei, o viață lipsită de luxul pe care ea îl considera o necesitate nu merita trăită, Dar, în ochii Francescăi fusese o expresie nouă, de disperare şi în voce, o

anumită nervozitate care avea o rezonanță de adevăr. Sărind de pe canapea, Aria fugise îngrozită să o caute pe Fiametta.

Nimeni nu ştia exact câți ani avea Fiametta – nici chiar ea însăşi nu mai ținea minte – şi, cu chipul ei ridat şi mâinile umflate din cauza artritei, ar fi putut să aibă orice vârstă între şaptezeci şi o sută şaptezeci de ani! Deşi trecuseră ani de zile de când Francesca nu o mai plătise, era dădaca Ariei, numai că, pentru familia Rinardi, întotdeauna fusese mai mult decât atât; Fiametta era mai degrabă o bunică foarte dragă, dar şi prietena şi confidenta Ariei. Aceasta îi spunea tot ce nu îi putea mărturisi mamei ei şi o iubea foarte mult.

Bătrâna stătea la masa din lemn de pin din mijlocul bucătăriei imense în care, altă dată, munciseră cincisprezece oameni. Părul aspru şi cărunt îi era strâns într-un coc la ceafă şi avea acea constituție masivă a bunicii eterne. Purta un şorț alb scrobit peste rochia neagră şi tăia legume pentru masa de prânz, mâinile umflate de artrită durând-o îngrozitor şi încetinindu-i munca.

Pe chipul ei apăru imediat o expresie de îngrijorare când o văzu pe Aria plângând.

— Ce s-a-ntâmplat, *carina*? o întreba ea, ridicându-se cu greu când Aria i se aruncase în brațe. Hai, copila mea, spune-i bătrânei Fiametta totul, zise ea bătând-o uşor pe spate, ca pe un nou-născut obosit.

Se încruntase foarte tare când o auzise pe Aria povestind. O cunoştea pe Francesca de mai bine de douăzeci de ani şi era ceva în povestea aceea ce nu suna a adevăr. Francesca nu era genul ne femeie care să se sinucidă, era mult prea rece şi

calculată.

— Dar aşa a spus, Fiametta! se tânguise Aria. Şi arăta altfel, n-am mai văzut-o niciodată aşa, atât de… ciudată şi de nervoasă.

— Mama ta nu este niciodată nervoasă şi n-are mai puțini bani astăzi decât acum şase luni. Toată povestea asta înseamnă că s-a hotărât să facă un anumit lucru!

— Să facă un anumit lucru? întrebă Aria uluită. Dar ce-ar putea să facă?

Chiar a doua zi, mama ei îi spusese că trebuia să se mărite cu Carraldo. Şi-i dăduse de înțeles foarte clar că nu avea încotro.

— Să mă mărit! exclamase Aria țâşnind în picioare şi răsturnând paharul cu apă. Ce tot vorbeşti, mamă? N-am decât şaptesprezece ani! Nu vreau să mă mărit. Nici măcar nu m-am îndrăgostit încă.

— Dragostea! pufnise Francesca batjocoritoare. Dragostea n-are absolut nicio legătură cu căsătoria. Nu-i decât o infatuare, nu durează niciodată*. În schimb*, *banii durează*. O să ai case, bijuterii superbe, haine elegante şi blănuri, o să călătoreşti cu avioane şi iahturi personale. O să ştie toată lumea de tine.

— Adică voi fi tot ce ai vrea tu să fii! exclamase Aria.

Dar nu pricepi? *Eu nu sunt ca tine*. Sunt ca tata, vreau să ajung artistă, vreau să creez nişte tablouri minunate care să facă plăcere unor generații întregi…

— Foarte bine, Aria, spusese Francesca pe un ton rece,

de ce nu te gândeşti la tatăl tău? Adu-ți aminte ce simțea el pentru acest palat minunat, adu-ți aminte câte generații de Rinardi l-au numit cămin. Tatăl tău a venerat istoria acestui palat. A iubit fiecare băț, piatră şi fir de iarbă de la Villa d'Oro. Tatăl tău ar fi făcut orice ca să păstreze în viață istoria şi numele familiei Rinardi! Aşa că nu-ți închipui că pentru mine ți-ai sacrifica libertatea… ci pentru tatăl tău, pentru toți Rinardi care au făcut în aşa fel, încât să ne mândrim cu acest nume.

Aria stătuse multă vreme singură la masă, gândindu-se la tatăl ei.

Nu mai putea să-şi amintească foarte bine chipul lui, dar îşi aducea aminte de anumite incidente şi de lucruri pe care le făcuseră împreună. Şi cea mai vie amintire era cea legată de ziua în care el adusese papagalul.

Era o după-amiază cenuşie de februarie în care stătea să ningă, iar culorile vii ale păsării o încântaseră.

— Îl cheamă Luchay şi e mult mai bătrân decât mine sau tine, îi spusese tatăl ei. S-a născut în adâncul junglei Amazonului, într-o țară îndepărtată numită Brazilia, dar mă-ndoiesc că îşi mai aminteşte. A trăit cu stră-mătuşa ta Helena şi, înainte, a aparținut unei femei pe nume Poppy Mallory. Luchay poate să rostească numele lui Poppy, aşa că să nu te miri dacă-l auzi.

— O să rostească şi numele meu? întrebase ea trecându-şi degetul şovăitoare peste aripa verde a păsării, dar şi-l trăsese repede înapoi căci papagalul întorsese capul, privind-o cu ochişorii lui ca topazul.

— Bănuiesc că da, într-o bună zi, când o să te cunoască mai bine şi o să ştie că-l iubeşti, spusese Paolo.

Apoi, ridicând-o pe Aria în braţe, îi arătase preţioasele inele cu smaralde şi diamante din jurul picioruşelor lui Luchay, colivia lui de aur şi ea bătuse din palme râzând încântată. Papagalul îi imitase râsul şi, atunci, ea şi tatăl ei se amuzaseră şi mai mult de pasărea care râdea de ei. De atunci încolo, între Luchay, ea şi tatăl ei existase o relaţie deosebită din care Francesca era exclusă şi, până şi în ziua aceea, mama ei ura pasărea.

Aria îşi luă în mâini capul care o durea; presiunile emoţionale din partea mamei ei şi amintirile în legătură cu tatăl ei erau prea mult; trebuia neapărat să iasă la aer. Luând o haină de pe hol, fugise afară.

Felinarele aruncau pete de lumină în Campo Morosini şi ceaţa plutea în aer în timp ce ea alerga prin Campo San Vidal şi pe lângă biserica San Stefano, străbătând străduţele cunoscute şi pietruite până când ajunse în faţa lui Teatro La Fenice. Acordurile unei orchestre simfonice care interpreta *Anotimpurile* lui Vivaldi răzbăteau dinspre clădirea puternic luminată, ritmul alert al „Verii" potrivindu-se cu cel ai inimii ei. Aria se gândise de câte ori trebuia să fi urcat tatăl ei treptele acelea, intrând în frumosul şi vechiul teatru în stil rococo pentru a asculta mari vedete ale operei. Se gândi cât de mult îi plăcuse tatălui ei muzica, cât de mult iubise Veneţia, cât de mult o iubise pe ea şi ştia că nu-I putea dezamăgi. Nu putea nici să rişte ceea ce ar fi putut să se întâmple cu mama ei. Trebuia să-şi accepte responsabilităţile.

Întorcând spatele teatrului, pornise înapoi pe străduțele întunecoase. Magazinele erau încă deschise, iar oamenii treceau grăbiți pe lângă ea, îndreptându-se spre cafenele şi restaurante. Se uită la fetele zâmbitoare care-şi țineau de braț prietenii sau făceau cumpărături în grup, râzând şi sporovăind şi-şi dădu seama îndurerată că ea nu mai făcea parte din lumea lor. Fusese forțată să se maturizeze. Chiar în clipa aceea, o femeie ieşea dintr-un salon de coafură puternic luminat, ținând în brațe un cățel. Fundița roşie care-i ținea blana să nu-i cadă pe ochii ca nişte mărgele se asorta perfect cu cea din părul femeii, ceea ce o făcu pe Aria să zâmbească. Optimismul caracteristic vârstei o însufleți se pentru puțin timp. Chiar dacă trebuia să facă tot ceea ce-i cerea mama ei, îşi spuse ea intrând în salon, nu era obligată să o facă fără să-i dea bătăi de cap!

— Da, te putem primi acum, îi spusese secretara. Giorgio o să se ocupe de tine.

— Vreau să-l tai, spusese Aria cu o voce nesigură.

— Bine, signorina, dar e atât de superb, spusese coaforul lăsând o şuviță mătăsoasă să i se strecoare printre degete. Poate un centimetru doi, nu mai mult…

— Tot, ceruse ea cu ochii înotând în lacrimi. Imediat.

Capitolul 12

După o săptămână, încetase să mai plângă şi acceptase, în sfârşit, să-l vadă pe Carraldo. Cum acesta nu întârzia niciodată, Fiametta se duse să-i deschidă exact la opt fix. Aria

îi spusese bătrânei ce se întâmpla şi ea se oferise imediat să-i dea toate economiile ei de o viaţă.

— Nu sunt cine ştie câţi bani, scumpa mea, îi spusese ea plângând, dar sunt de ajuns ca să fugi şi să-ţi reiei viaţa în altă parte. Oricum, ar fi mai bine decât să te vinzi lui Carraldo!

Aria fusese, însă, hotărâtă.

— Nu există altă soluţie, Fiametta, e datoria mea, spusese ea fermă.

Simţi un fior rece în clipa în care Carraldo îi luă mâna într-a lui.

— Neastâmpărata şi-a tăiat părul, spuse mama ei în liniştea din jur. Parcă ar fi un puşti de pe stradă. Să sperăm că o să-i crească suficient de mult până la nuntă.

— Vreau să-mi vorbeşti cât se poate de deschis, zise el, ignorând-o pe Francesca. Mama ta mi-a dat permisiunea să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, dar bineînţeles – că numai tu poţi să-mi dai răspunsul. Înţeleg perfect că e un şoc pentru tine şi nu vreau să te simţi deloc forţată. Nu pot să-ţi spun decât că l-am iubit foarte mult pe tatăl tău, a fost cel mai bun prieten al meu. Şi că pe tine te iubesc chiar din ziua în care te-ai născut. Dacă spui da, o să fac tot ce-mi stă în putinţă să cunoşti fericirea.

Aria avea impresia că era o spectatoare la o piesă de teatru; părea să plutească într-un spaţiu aflat între scurtul ei trecut şi viitorul necunoscut şi, deşi Carraldo era foarte cumsecade, ea simţea că era doar ceva de suprafaţă care ascundea un vulcan.

— Aria? şopti mama ei, pierzându-şi răbdarea.

— Accept, signore, spuse ea coborându-şi privirea, după care el îi puse mâinile pe umeri şi-i atinse obrazul cu buzele.

— Îți mulțumesc, Aria, zise el.

Apoi scoase o cutiuță albastră din învelitoarea sa şi o deschise, oferindu-i-o. Aria privi uimită smaraldul perfect dinăuntru. Nu avea diamante împrejur, pentru că nu avea nevoie de niciunul. Era doar o bijuterie de un verde închis a cărei mărime şi montură simplă îi proclamau raritatea şi importanța.

— Este din comoara unei maharani, îi spuse el, Mi-a plăcut culoarea lui superbă şi lipsa de ornamente. M-am gândit că şi ție o să-ți placă.

Ea se dădu înapoi; smaraldul acela imens i se părea ca un simbol al unirii.

— Nu pot s-o fac, nu pot să-l port, şopti ea.

— Ce-i cu tine, Aria? o întrebă Francesca repede cu o voce pițigăiată. Orice fată din lume ar fi încântată să aibă un asemenea inel.

— Te rog, Antony, nu putem să mai aşteptăm puțin… până când o să împlinesc optsprezece ani…?

Vârsta aceea i se părea la ani lumină distanță.

— Cum doreşti, spuse el încet. Pot să mai aştept câteva luni. Dar va trebui să ne căsătorim imediat după aceea.

În ochii lui apăruse un licăr de nelinişte deodată şi ea acceptase repede.

— Da, da, îți promit. Doar acordă-mi timp.

— Ai făcut din mine un bărbat extrem de fericit, spuse el ridicându-se. Avionul meu mă aşteaptă la *Aeroportul Marco*

Polo pentru a mă duce la New York, unde mâine o să aibă loc o licitație de opere de artă foarte importantă. O să iei cina cu mine când o să mă întorc?

Ea încuviințase tăcută, privindu-l în timp ce mama ei îl conducea. Carraldo fusese blând, încântător şi bun! Se purtase cu ea ca şi cum ar fi fost un obiect rar şi neprețuit care trebuia admirat şi, într-un fel, ea avusese impresia că, fiind soția lui Antony Carraldo, avea să facă parte din celebra lui colecție.

Timp de două săptămâni, Aria se dusese la culcare în fiecare seară răsuflând uşurată deoarece mai trecuse o zi fără ca el să se întoarcă şi se trezise în fiecare dimineață îngrozită că avea să sune şi să-i ceară să-ți țină promisiunea de a cina cu el. Deveni atât de încordată şi de nervoasă, încât, când el sună, în sfârşit, fu aproape o uşurare.

Ignorând instrucțiunile Francescăi de a purta noul costum *Ungaro* de mătase pe care o obligase să-l cumpere, îşi puse o fustă albă, simplă, şi un pulover negru de mătase tricotat, strângându-şi mijlocul subțire cu o curea neagră şi lată din piele. Se încălță cu o pereche de balerini negri şi nu purtă niciun fel de ciorapi pe picioarele bronzate, iar Francesca era extrem de furioasă.

— Măcar pune-ți o bijuterie, o rugă ea când Aria rămase de nezdruncinat în privința îmbrăcăminții, poate cerceii mei cu perle şi diamante?

Dar Aria îşi puse o pereche de clipsuri cu buline albe şi negre şi se dădu puțin înapoi pentru a examina efectul. După aceea îşi trecu degetele prin părul scurt, făcându-l să stea înfoiat şi Francesca scoase un geamăt.

— Mamă! exclamă Aria iritată. Nu mai încerca să faci din mine ceva ce nu sunt. Sunt cine sunt şi port ce-mi place şi, dacă el asta vrea, asta o să aibă. Dar n-am de gând să mă schimb pentru tine – sau pentru el.

Auziră zgomotul şalupei cu motor afară şi Francesca porni repede în jos pe scări, aşteptând în timp ce Fiametta deschise uşa care dădea spre Canal Grande. Numai că bătrâna se întoarse după câteva clipe, ținând un plic în mâna ei noduroasă.

— Signore Carraldo a fost reținut, signora, strigă ea. Barcagiul aşteaptă să o ducă pe Aria la el.

Francesca îi smulse plicul din mână şi, deşi îi era adresat Ariei, îl deschise.

„*Scumpa mea fetiță*”, *scrisese Carraldo cu o mână sigură*. „*Iartă-mă că n-am venit personal*, *mai ales la această primă întâlnire a noastră*, *dar*, *din păcate*, *îmi dau seama că o să întârzii*. *Barcagiul meu*, *Giulio*, *o să te aducă la mine şi aştept să te văd cu mare plăcere*”.

Semnase simplu „*Anton Carraldo*”.

Înfățişarea deloc pretențioasă a Ariei îi ascundea nervozitatea care o stăpânea în clipa în care păşi în şalupa neagră şi elegantă a lui Carraldo. Steagul lui personal, cu corbul în mijlocul unui cerc auriu, flutura la proră, în timp ce barcagiul, purtând o haină albă şi un chipiu bleumarin tivit cu auriu, manevră şalupa, intrând pe canalul aglomerat. Ea se aşteptase să fie dusă direct acasă la Carraldo, unde avea să-l aştepte, dar şalupa străbătu laguna cu viteză.

Signora Carraldo mi-a cerut să vă duc la aeroport, îi

spuse omul şi Aria îşi spuse că nervozitate că trebuia să fie extrem de nerăbdător să o vadă dacă dorea ca ea să-l întâmpine la aeroport.

Un şofer aştepta la debarcader şi merseră cu *Mercedesul* negru până la aeroport, în locul unde un avion *Gulfstream* negru aştepta pe pistă şi acesta purtând însemnul lui Carraldo.

Stewardul o salută şi o conduse în sus pe scară până la avion, într-un salon îmbrăcat în piele de căprioară gri.

— Signorina Rinardi, anunță el.

Carraldo îşi ridică privirea de pe catalogul său de licitații şi apoi se ridică repede, zâmbind.

— Aria. Poți să mă ierți pentru că n-am venit personal? L-am trimis pe Giulio pentru că ştiam că o să întârziem.

— Nu mă supăr dacă întârzii, spuse ea cu timiditate. Nici eu însămi nu sunt prea punctuală.

— Mă tem că punctualitatea este unul din obiceiurile mele. Tatăl meu ținea foarte mult la asta, cred că ne organiza viețile după un program extrem de precis.

Aria îl privi surprinsă. Într-un fel, nu se gândise niciodată că Antony Carraldo ar fi avut un tată adevărat; poate că, totuşi, era om. Auzi un zgomot afară când se luă scara şi motoarele se puseră în funcțiune. Apoi, uşile se închiseră şi motoarele se auziră foarte tare când avionul porni să străbată pista.

— Unde mergem? întrebă ea alarmată.

— Stai jos şi pune-ți centura de siguranță, îi zise el calm. Mergem să cinăm acasă.

— Bine, dar nici măcar nu ştiu unde locuieşti, zise ea

punându-şi centura ascultătoare. Credeam că o să cinăm aici, la Veneția.

— Am mai multe case, dar bănuiesc că ar trebui să o consider pe cea de la Milano ca fiind locuința mea, pentru că acolo este şi nucleul afacerilor mele. Va fi şi principala ta locuință, Aria, şi m-am gândit că ai vrea s-o vezi, spuse el zâmbind. Nu-ți face griji, o să fii acasă la timp pentru a te duce la culcare.

Avionul se înalță fără niciun fel de greutate şi, într-o clipă, sub ei nu se văzu decât albastrul lagunei şi al mării. Aria se uită la Carraldo nervoasă; erau, în sfârşit, singuri, iar Veneția părea la un milion de mile depărtare.

El îi arătă interiorul avionului cu mândrie. Era cel mai mic dintre *Gulfstream*-urile sale, îi spuse el şi îl folosea pentru cursele pe care le făcea dintr-un oraş în altul. Celelalte două erau *Gulfstream IV* cu o putere de transatlanticuri. Unul era ținut la *Aeroportul Kennedy* din New York, iar celălalt la *Charles de Gaulle* din Paris. Fiecare era vopsit în acelaşi negru lucios şi purta simbolul Carraldo, iar înăuntru erau decorate la fel. Pereții, storurile de la ferestre, fotoliile, dulapurile, ramele, iar oglinzile, paturile, toate erau îmbrăcate în piele de căprioară de un gri ca oțelul. Carraldo nu permisese nici cea mai mică pată de culoare şi îi spuse că efectul monocromatic era liniştitor după ce vedea atâtea tablouri în activitatea sa de comerciant de opere de artă.

O întrebă despre pictura ei şi de ce renunțase la cursurile de la Florența.

— Pentru că urmează să mă căsătoresc, spuse ea

coborându-şi privirea.

— Atunci trebuie să aranjăm să urmezi alte cursuri, zise el repede. Las pe mine, o să-ți găsesc cel mai bun profesor.

Aria se întrebă de ce nu înțelegea că nu avea să mai fie acelaşi lucru. Nu numai profesorii aveau să-i lipsească, ci şi prietenii; aveau să-i lipsească râsetele lor şi distracția de la cafenele şi petreceri.

Stewardul apăru şi-i întrebă dacă doreau ceva.

— Şampanie? sugeră Carraldo.

— Mulțumesc, dar aş putea să beau o Coca-Cola? spuse ea şi roşi când îl văzu zâmbind, cerându-i stewardului să aducă două Coca-Cola.

Se gândi că nasul lui acvilin îi dădea un aer arogant şi umbrele roşiatice de sub ochi îi făceau să pară şi mai întunecați. Bănuia că unele femei l-ar fi putut considera atrăgător, dar pe ea o făcea să nu se simtă în apele ei.

— Ştiai că am o casă şi în Portofino? o întrebă el privind-o drept în ochi.

— Nu, spuse că, dar ştiu atât de puține lucruri despre tine.

— Trebuie să îndreptăm treaba asta, zise el repede, dar cred că o să te simți minunat acolo, Portofino fiind un loc cu foarte mult tineret. Şi apoi, bineînțeles, mai este şi casa de la Londra şi apartamentul de la New York. Îți place să călătoreşti, Aria?

— Nu prea am avut ocazia, mărturisi ea, sorbind din paharul de Coca-cola stânjenită.

Băutura îi fusese servită într-un pahar delicat din cristal

Baccarat cu cuburi rotunde de gheață şi feliuțe de lămâie, dar ea l-ar fi schimbat oricând cu o cutie de Coca-Cola împărțită cu prietenele.

Când avionul se pregăti să aterizeze, descoperi surprinsă că jumătatea de oră de zbor trecuse foarte repede. Un alt *Mercedes* lung şi negru aştepta să-i ia de la *Aeroportul Malpensa* pentru a-i duce în oraş.

— Toate maşinile tale sunt la fel? îl întrebă ea. Ca interioarele avioanelor tăie?

Carraldo ridică din umeri.

— Ca întotdeauna, există un motiv întemeiat. Am avut odată un accident foarte grav – era să mor. Conduceam Mercedesul vechi al tatii, o maşină pe care o avea de ani de zile pentru că-i plăcea modelul. Volanul funcționa atât. de perfect, încât am putut să-l răsucesc imediat şi să evit o tragedie. De atunci conduc numai *Mercedes-uri* şi acest model se potriveşte nevoilor mele.

Bineînțeles, îşi spuse ea, un om ca el avea întotdeauna un motiv pentru orice, nu acționa niciodată din impuls. Fiecare gest trebuia gândit bine şi plănuit. Atunci, care era motivul pentru care se însura cu ea?

Un valet cu haină neagră şi mănuşi albe deschise uşa în clipa în care maşina opri. Carraldo transformase casa înaltă din piatră cenuşie construită în secolul al optsprezecelea într-una a secolului douăzeci. Podelele erau din lemn deschis la culoare şi singurele covoare erau cele două vechi din mătase chinezească; străluceau uşor pe pereți, ca două tablouri superbe. Deschisese încăperea de jos care era vastă şi înaltă,

cu câte un foc aprins în fiecare din cele două cămine aflate în cele două capete ale sale. Pereții erau de un crem simplu, iar canapelele moi erau îmbrăcate în pânză simplă. Lumina venea indirect, din surse ascunse pe jos sau de la lămpi lungi care aruncau cercuri de lumină şi de la un minunat *Bang* & *Olufsen* se auzea în surdină muzica lui Mozart în nişte boxe la fel de înalte ca ea.

Îşi roti privirea prin încăpere, aşteptându-se să-i vadă celebra colecție de artă, dar în afară de acele covoare superbe, pe pereți nu se mai vedea nimic. Nu era nici măcar un singur tablou, nicio sculptură, niciun obiect decorativ.

— Absolut tot ce se află în aceste încăperi are un rol, zise el. Aşa cum ți-am mai spus, văd atâtea opere de artă în fiecare zi încât simt nevoia să-mi odihnesc mintea într-o simplitate absolută. În afară de un tablou al meu preferat pe care-l țin în dormitor. E ultimul lucru la care mă uit în fiecare seară înainte să mă culc. Îl țin o lună şi apoi îl schimb. Nu-mi place să mă ataşez prea mult de un lucru.

Aranjamentul floral din centrul mesei din oțel şi sticlă din sufragerie părea deplasat, lăcrămioare, frezii şi boboci de trandafiri albi. Ca un buchet pentru o mireasă tânără, îşi spuse Aria surprinsă.

— Le-am ales pentru tine, îi explică el. M-am gândit că trebuie să fie din cele care-ți plac.

Aria roşi furioasă, atunci, o credea atât de mică? Valetul îi oferi un pahar de şampanie, din care ea luă o înghițitură zdravănă, hotărându-se brusc să se poarte cât de urât îndrăznea.

Masa fu tipic italienească, prezentată şi servită perfect, dar Carraldo mâncă puțin, stând rezemat de spătarul scaunului, sorbind din paharul de şampanie şi privind-o cu un zâmbet uşor sarcastic. Ocolindu-i privirea Aria bău şampania ca pe apă, fără să spună nimic.

Băură cafeaua în linişte, după care, la un moment dat, el îi luă mâna spunându-i:

— Aş vrea să-ți arăt ceva înainte să plecăm.

Amețită după atâta şampanie ea îl urmă împleticindu-se într-o încăpere care, evident, era biroul lui. Totul era într-o ordine perfectă, hârtiile aşezate frumos I lângă cărți care păreau importante. Telefonul era negru, iar jaluzelele de un crem pal se asortau cu pereții. Aria avu impresia că el îşi redusese viața personală la minimum şi se cutremură, întrebându-se cum o fi arătând dormitorul lui, închipuindu-şi o chilie rece, ca de mănăstire. Un tablou mic care reprezenta un peisaj se afla pe un şevalet şi ea îl recunoscu imediat ca fiind o creație a lui Manet.

— Ohh… Ce splendid! exclamă ea, aplecându-se pentru a-l vedea mai bine.

— Mi-am închipuit că o să-ți placă, spuse Carraldo încet, încântat.

Aria se uită la tablou ca vrăjită.

— Cum o fi reuşit Manet să facă aşa ceva? şopti ea, uitând pentru o clipă unde se afla şi cu cine. Cum o fi reuşit să creeze un asemenea peisaj fermecător doar cu o pensulă şi cu nişte vopsele? Este atât de… de intim, încât am impresia că mă aflu chiar acolo, pe acea pajişte, I lângă acel râu, într-o

după-amiază însorită de duminică.

— Când Manet a prezentat acest tablou la Salonul din Paris în 1860, a fost respins, spuse Carraldo. Au considerat că era ciudat şi urât.

Aria îl privi şocată.

— Cât de trist că n-a ştiut că, într-o bună zi, pictura lui avea să fie apreciată, chiar dacă trebuie să fi fost conştient că la Salon au greşit.

Carraldo se întoarse ridicând din umeri.

— Cât a fost în viaţă, Van Gogh n-a vândut niciun tablou de-al său. În felul meu, încerc să găsesc artişti tineri cu talent pe care să-i ajut şi, în cele din urmă, le găsesc o piaţă de desfacere pentru operele lor. Cu toate astea, le este foarte greu. Îţi trebuie foarte mult curaj să fii artist şi foarte mult timp ca să-ţi faci o carieră.

— Nu ştiam că asta faci, spuse uimită.

Carraldo luă tabloul de pe şevalet şi i-l oferi.

— L-am cumpărat pentru tine, zise el brusc. Te rog să-l primeşti.

Ea făcu ochii mari de uimire.

— Ai cumpărat acest Manet pentru mine? Bine, dar este imposibil… adică nimeni nu face aşa ceva.

— N-am reuşit să te impresionez cu smaraldul, dar este evident că acest tablou ţi se pare mult mai atrăgător. Este al tău.

Ea ezită, uitându-se la tablou, uluită de acel dar magnific.

— Nu pot, spuse ea în cele din urmă. Te reg nu mă întreba de ce, dar, pur şi simplu, nu pot să-l accept. Nu încă.

Carraldo puse tabloul la loc pe şevalet fără să scoată un cuvânt.

— Este timpul să plecăm, hotărî el scurt.

Aria îl privi nervoasă ieşind repede, părea atât de rece deodată, încât ei i se făcu frică.

În timp ce Mercedesul gonea înapoi spre aeroport, ea îşi spuse că se purta prosteşte, că o ameţise şampania. Bineînţeles, Carraldo nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. Dar simţise că-l înfuriase faptul că ea îi refuzase darul, iar furia lui Carraldo era o forţă necunoscută.

Stătu tăcută pe scaun în avion, cu ochii închişi şi când, în sfârşit, se uită pe furiş la el, îl văzu absorbit de catalogul său şi zburară în linişte.

Maşina neagră îi aştepta să-i ducă la şalupă şi, când aceasta înainta pe apele canalului, el spuse:

— Mă bucur că am avut această ocazie să stăm de vorbă. Simt că ne cunoaştem mai bine acum.

Dar, privind cum şalupa despica apele în noaptea venețiană, Aria ştiu că nu era aşa. Ea nu-l cunoştea pe adevăratul Antony Carraldo mai bine decât înainte. Şi tot se mai temea de el.

Capitolul 13

În ziua aceea avea loc vernisajul expoziției lui Orlando Messenger la *Maze Gallery* din Londra şi, deşi destulă şampanie nu foarte bună era consumată de oameni foarte bogați, foarte puține tablouri se vindeau.

Orlando le zâmbea tuturor fermecător, acceptând sărutări din partea unor femei elegante ale căror rochii costaseră probabil mai mult decât tablourile lui şi care, în acelaşi timp, stăteau cu urechile ciulite la bârfele internaţionale care păreau să trezească mai mult interes decât munca lui. Să le ia naiba, pot să discute despre cine cu cine se regulează şi cu alte ocazii, nu neapărat acum! îşi spuse el furios.

Încă de când era foarte mic, i se spusese cât de frumos şi cât de fermecător era. Ciudat era, însă, faptul că nu părea să i se fi urcat la cap. Pentru o vreme se bucurase de avantajele câtorva din cele mai bune şcoli publice britanice, unde, dintr-un motiv inexplicabil, căpătase talentul de a fi dat afară – prea des pentru a fi pe placul părinţilor săi. Se dovedise că lui Orlando nu-i plăcea şcoala. Psihiatrul le spusese părinţilor că firea lui se opunea total disciplinelor mărunte impuse de şcoală, deşi învăţatul nu era o problemă pentru el. În realitate coeficientul lui de inteligenţă era extrem de ridicat, 158.

Orlando dovedise a avea talent artistic şi, răsuflând uşuraţi, părinţii îl trimiseseră să studieze trei ani la Şcoala de artă de la Florenţa – cu condiţia să locuiască la rudele mamei lui şi să se conformeze anumitor reguli – în definitiv, pe atunci nu avea decât şaisprezece ani. La Florenţa, izbutise să creeze impresia unui tânăr student fermecător, bine crescut şi manierat şi, în acelaşi timp, să întreţină o serie de relaţii cu prietenele mătuşii sale.

— Bine că erau toate femei, spusese unchiul său răsuflând uşurat când mătuşa sa aflase şi se plângea de

comportamentul lui Orlando. Cu băieții ăştia englezi nu pot să ştii niciodată!

Într-un fel, şederea lui în străinătate se prelungise – după Florența urmaşe Parisul, apoi sudul Franței şi un ocol prin insulele greceşti. Dar el nu era genul care să picteze natura – domeniul lui era eleganța urbană, vilele şi apartamentele opulente ale nenumăratelor lui cunoştințe. Avea o uşurință de a face acest lucru şi, nu după mult timp, îşi dădu seama că nu exista mod mai bun de a flata o femeie decât spunându-i, pur şi simplu, că *trebuia* să-i picteze portretul sau locuința. Femeile nu erau deloc o problemă pentru Orlando Messenger.

— Orlando! Cât mă bucur să te revăd! Nu ne-am mai văzut de atâta vreme… cât să fi trecut, oare? Doi ani?

Femeia aceea mărunțică, dar extrem de şic, era îmbrăcată în negru şi gura ei mare păru ca o fană roşie şi sclipitoare pe fața ei albă când îi zâmbi.

— Pe puțin, Pamela, spuse el luându-i mâna şi devenind din nou fermecător. Mi-a fost tare dor de tine.

— Şi mie la fel, dragul meu, zise ea, iar ochii mari şi căprui îl priveau de sub povara fardului gri şi a tuşului negru. Am o cabană nouă în Gstaad, murmură ea, lăsându-şi mâna mai mult în mâna lui. Vino de Crăciun, o să fie o petrecere nemaipomenită, vreo douăzeci şi şase de persoane, cred…

— Sună minunat, spuse el zâmbindu-i.

— Excelent, o să poți să şi pictezi cabana.

După aceea, traversă încăperea pe tocurile ei imposibil de înalte pe care le purta întotdeauna pentru a-i oferi cei câțiva centimetri în plus de care avea nevoie, aruncându-se de gâtul

altui bărbat, un scriitor pe care Orlando îl cunoştea şi o auzi repetând aproape aceleaşi cuvinte pe care i le spusese lui mai înainte. Pamela avea un obicei de a cuceri artişti şi Orlando îşi spuse cu tristeţe că, la banii ei, de obicei avea de unde alege. Avea să se ducă de Crăciun în Gstaad. Ea avea să se aştepte ca ei să o primească în pat şi, în schimb, ei să realizeze un tablou frumos în acuarelă reprezentând cabana. Trebuia să muncească pentru momentele de plăcere iarăşi!

Se uită abătut la tablourile nevândute; erau încântătoare, în culori vii şi foarte uşor comerciale, pentru că încercase să schimbe tehnica, făcând ceva ce plăcea consumatorilor în loc să-şi dea frâu liber talentului şi să picteze ce voia el, cum voia el. Trebuia să pună punct, îşi spuse el cu tristeţe, era un artist excelent, poate chiar unul mare. Problema era că nu putea să moară de foame într-o mansardă, îi plăcea prea mult să trăiască pe picior mare. Şi acum mai era şi averea lui Poppy Mallory.

Îl sunase imediat pe avocatul din Geneva şi-i spusese povestea lui. Lieber îl ascultase şi apoi îl întrebase:

— Ce documente aveţi pentru a susţine aceste lucruri, domnule Messenger?

Ce putea să spună? Scotocise prin biroul tatălui său de nenumărate ori căutând certificate de naştere sau scrisori şi documente de familie, însă nu găsise absolut nimic.

Lieber păruse sceptic.

— Trimiteţi-mi totul în scris, domnule Messenger, şi anunţaţi-mă dacă aţi găsit ceva concret, adăugase el.

Orlando oftă neputincios, uitându-se la acei oameni care

râdeau şi stăteau de vorbă; cu banii lui Poppy ar fi putut fi şi el unul dintre ei, în loc să fie întotdeauna pe margine şi, atunci, nu ar mai fi trebuit să le farmece pe femeile de genul Pamelei. Ar fi trebuit să-l farmece ele pe el – şi, cu siguranță, le-ar fi făcut să asude pentru momentele de plăcere!

— Ia te uită pe cine a adus vântul! exclamă Peter Maze, proprietarul galeriei. Ce zici, Orlando, te vizitează zeii! E chiar Antony, Carraldo, spuse el, şi îi ieşi repede în întâmpinare bărbatului brunet şi întunecat care stătea lângă uşă.

Privirea lui Orlando se lumină, ştia că Anthony nu era numai un binecunoscut comerciant de opere de artă, dar şi că, din averea sa fără fund, sponsorizase deja tineri artişti, făcând din câțiva adevărate celebrități. Carraldo era un salvator al artiştilor, un adevărat patron în sensul demodat al cuvântului şi exact ceea ce-i trebuia lui Orlando. Şi, în plus, Carraldo nu era omul care să-şi piardă timpul. Ştia că nu s-ar fi aflat acolo, dacă nu l-ar fi interesat opera lui. Sorbi din paharul cu şampanie calm, privind şi aşteptând ca Peter să-l prezinte, însă Carraldo arăta spre tabloul expus în vitrină.

Apoi îl văzu pe Peter Maze încântat şi punând un semn roşu pe tabloul respectiv. *Carraldo îi cumpărase tabloul în acuarelă reprezentând Portofino*.

Lăsând jos paharul de şampanie, Orlando îşi făcu loc prin mulțime ducându-se lângă ei.

— Ah, Orlando, să ți-l prezint pe Antony, Carraldo, strigă Peter.

— Tocmai am cumpărat unul din tablourile dumitale,

spuse Carraldo.

— Sunt extrem de măgulit că unei persoane cu atâta discernământ ca dumneavoastră îi place pictura mea suficient de mult pentru a cumpăra un tablou, signore Carraldo, spuse el.

Carraldo îl privi gânditor o clipă.

— Pictura dumitale e încântătoare, zise el în cele din urmă.

— Nu este chiar ceea ce aş vrea să fac, explică Orlando repede. Este ceva comercial, destinat buzunarelor acestor oameni. Dacă aş fi putut să-mi dau frâu liber, să fac ceea ce aş vrea cu adevărat…

— De ce n-o faci? întrebă Carraldo.

— Ca de obicei, din cauza banilor. Sau a lipsei lor. Trebuie să-mi câştig existenţa.

— Toţi trebuie să facem asta.

— Carraldo! Eşti chiar tu? Credeam că eşti la New York la vânzarea tabloului de Van Gogh, spuse o americancă înaltă şi slabă, înveşmântată într-o haină superbă din bană de zibelină, deşi în luminile galeriei era foarte cald, şi se strecură între ei. Ştii că este şi Harry aici? Trebuie neapărat să vii să vorbeşti cu el.

— Poate ne mai vedem vreodată, spuse Carraldo în timp ce femeia îl îndepărta, şi succes în munca dumitale.

— De fapt, ce-a căutat aici? îl întrebă Orlando furios pe Peter Maze.

— Pur şi simplu, trecea pe stradă şi a văzut tabloul cu Portofino în vitrină. L-a amuzat faptul că şi-a văzut propria

vilă în el, atâta tot.

La naiba, îşi spuse Orlando furios, până şi marele Antony Carraldo nu voia altceva decât un tablou al casei sale! Era predestinat să picteze vile toată viaţa!

— Ai auzit ultima noutate despre el? îl întrebă Peter cu un licăr maliţios în ochi. Carraldo e îndrăgostit! O cheamă Aria Rinardi. E frumoasă şi n-are nici optsprezece ani încă, iar el a cerut-o în căsătorie. Se pare că ea este săracă lipită, aşa că bineînţeles că a acceptat. Cine ar da cu piciorul atâtor bani? Oricum, problema este că acum, mama ei susţine că ea ar fi moştenitoarea lui Mallory – aşa că, în ciuda, imboldurilor părinteşti, Aria se codeşte. În definitiv, cu propria-i avere, s-ar mărita cu misteriosul signore Carraldo?

Orlando îl privi şocat.

— Moştenitoarea lui Mallory? Dar cine este?

— N-ai văzut anunţul? Credeam că toată lumea l-a văzut. Tocmai asta este – se pare că nimeni nu ştie cine a fost Poppy…

— Nu la asta mă refer, prostule, se răsti Orlando. *Cine este Aria Rinardi*?

Peter îl privi mirat.

— Nu te aprinde aşa de tare, Orlando, nu-ţi stă bine deloc. Mă rog, dacă ţii să afli neapărat, este fiica unui baron italian – un baron decedat şi, de asemenea, scăpătat. De aici, nevoia unui soţ bogat. Locuieşte la Veneţia într-un palat superb, vechi şi pe cale de a deveni ruină, care probabil că ar necesita vreun milion pentru a fi reparat şi refăcut. Aşa că nu-i pentru tine, băiete. Ţie îţi trebuie o femeie la fel de bogată

precum Carraldo!

Izbucni într-un râs zgomotos şi piţigăiat, iar Orlando îl privi furios.

— Ceea ce trebuie să faci tu este să mai vinzi câteva tablouri, spuse el şi-şi făcu loc prin mulţimea din jurul lui Carraldo.

Sorbind din paharul de şampanie, îl studie pe acesta pe furiş, gândindu-se la ceea ce abia auzise. Trebuia să afle câte ceva în legătură cu Aria Rinardi, dar ştia că nu-l putea întreba pe Carraldo.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, spunea acesta. Ar fi trebuit să fiu în drum spre Paris în momentul ăsta. Da, săptămâna viitoare o să fiu la New York.

Strânse câteva mâini, sărută câteva obrazuri parfumate şi, când se întoarse să plece, dădu cu ochii de Orlando.

— Mi-a făcut plăcere să-ţi văd tablourile, spuse el, şi făcu o pauză gândindu-se la ceva. L-am cumpărat pe cel cu Portofino pentru a i-l dărui logodnicei mele, adăugă el. A studiat un an de zile la Şcoala de artă din Florenţa şi preferinţa ei este acuarela. Cam duce dorul studiilor acum, aşa că m-am gândit că nu i-ar prinde rău puţină pregătire. Dacă te-ar ajuta şi dacă ai fi interesat, ţi-aş putea oferi slujba de preparator al ei pentru vreo două luni. Ar trebui să stai la Veneţia, bineînţeles, dar s-ar putea face unele aranjamente privind cazarea dumitale la o „pensione”. Nu cred că o să găseşti această activitate prea obositoare – pentru că ar trebui să-ţi rămână suficient timp şi ca să pictezi ceea ce *vrei cu adevărat*.

Nu era chiar norocul la care se aşteptase Orlando când îl văzuse intrând, dar sigur era un dar din ceruri. Aria Rinardi îi era oferită pe tavă!

— Aş fi încântat, domnule, spuse el zâmbind. Numai faptul că mă voi afla la Veneția va fi minunat!

Carraldo încuviință.

— O să-i spun secretarei mele să ia legătura cu dumneata. La revedere, domnule Messenger.

Deşi în încăpere era cald şi multă lume, mâna lui Carraldo era rece când i-o strânse Orlando, îi întâlni privirea stânjenit. Era adevărat ce se spunea: Acel om avea în el ceva sinistru.

Carraldo se ținu de cuvânt; secretara sa luă legătura cu Orlando chiar a doua zi pentru a face aranjamentele cu privire la şederea lui la Veneția; biletul de avion era pentru clasa economică şi pensiunea unde avea să locuiască timp de două luni era una modestă, dar salariul era generos. Era aşteptat la Veneția săptămâna următoare, dacă era de acord. Bineînțeles că era, îşi spuse el făcându-şi bagajele, după care trecu pe la *Maze Gallery* pentru a întreba care mai era situația vânzărilor şi a mai lua nişte bani. Avea destul timp pentru a se opri mai întâi la Geneva ca să stea de vorbă cu domnul Lieber şi a-l întreba ce se întâmpla. Dacă mai erau şi alte persoane care aveau pretenții asupra moştenirii lui Poppy Mallory, avea de gând să afle cine erau.

Birourile *Lieber* & *Lieber* din Geneva era ultramoderne

şi foarte şic, iar secretara blondă de la intrare fusese aleasă, evident, pe măsură. Îşi ridică privirea întrebătoare din dosul unei console cu telefoane, zâmbindu-i fermecător lui Orlando.

— M'sieur? întrebă ea.

— Bună ziua, spuse el apropiindu-se mai mult şi rezemându-se de birou. Sunt Orlando Messenger şi aş.

vrea să stau de vorbă cu domnul Lieber.

— Aveți programare? întrebă ea aranjându-şi uşor părul blond şi frumos coafat.

— Îmi pare rău, n-am nicio programare; tocmai am sosit de la Londra. Este în legătură cu averea lui Poppy Mallory – mă gândeam că poate mă strecoară cumva în programul său, doar pentru un sfert de oră.

— Regret, spuse ea cu ochii albaştri plini de compătimire. Mă tem că domnul Lieber nu primeşte pe nimeni fără programare. Este foarte ocupat.

— Sunt convins şi este evident că are foarte mult bun gust.

Ea înclină puțin capul, privindu-l întrebătoare.

— Din moment ce te-a ales pe dumneata ca secretară, adăugă el zâmbind fermecător, iar ea oftă, clătinând din cap, dar zâmbi. Uite ce este, spuse el repede, am venit de la Londra special ca să stau de vorbă cu el. Îmi pare rău că n-am făcut nicio programare, dar, pur şi simplu, nu m-am gândit. Chiar nu există nicio posibilitate să mă primească măcar zece minute?

— Dacă doriți, pot s-o întreb pe secretara personală,

sugeră ea.

El ştia că era conştientă de privirea lui când traversă încăperea legănându-şi şoldurile şi arătându-şi picioarele frumoase şi zâmbi. Ea ciocăni la o uşă, după care dispăru înăuntru, dar ieşi peste câteva clipe cu o agendă roşie în mână.

— Am uitat că secretara domnului Lieber a luat pauza de prânz mai devreme astăzi, dar aceasta e agenda de programări. Ia să vedem.

ERA se uită peste umărul ei.

— Îmi pare rău, dar ziua de azi este plină. După cum vedeți, a trecut cât timp se aşteaptă să dureze fiecare întâlnire… nu-i niciun minut liber. V-am spus că este un om foarte ocupat.

Orlando oftă.

Înțeleg, zise el încet. Atunci, bănuiesc că va trebui să mai încerc mâine.

Ea se întoarse să-l privească şi se încruntă când auzi interfonul sunând. Răspunse imediat.

— Da, domnule Lieber? Îmi pare rău, secretara dumneavoastră nu s-a întors încă, dar pot să vă fac eu legătura. Da, Mike Preston, Santa Barbara, California. Da, domnule, imediat.

Şoptindu-i lui Orlando. Aşteptați o clipă, formă numărul.

— Domnule Preston? Domnul Lieber vă sună din Geneva. O clipă.

Făcu legătura şi apoi se întoarse repede spre Orlando.

— Îmi pare rău, domnule Messenger, spuse ea

compătimitoare. Aş vrea să vă pot ajuta. Poate ar trebui să staţi de vorbă cu secretara lui când se va întoarce.

— Bine, zise el oftând şi apoi imediat se lumină la faţă şi-i zâmbi. Ce-ai zice dacă ţi s-ar face milă de un biet tânăr singur căruia îi este foarte foame? Mi-ar face o nespusă plăcere să luăm masa de prânz împreună.

Ea râse.

— Un premiu de consolare, domnule Messenger?

— Deloc, spuse el politicos. Ar fi o onoare pentru mine.

Ea-l cântări din privire; arăta bine şi era atât de fermecător…

— De ce nu? acceptă ea în cele din urmă.

Interfonul sună din nou şi ea răspunse.

— Da, domnule Lieber? Să-i mai trimit prin fax o copie cu pretendenţii la averea lui Poppy Mallory domnului Preston în Santa Barbara? Cea cu numerele de telefon din Europa. Da, domnule, o s-o iau din biroul secretarei dumneavoastră şi i-o trimit imediat.

Aruncându-i un zâmbet lui Orlando, se duse repede înapoi în birou, după care se întoarse cu câteva foi de hârtie pe care le introduse în fax şi formă numărul. Luându-şi poşeta, îi spuse zâmbind:

— Mă duc să-i spun unei fete că plec.

Orlando aruncă o privire aparatului. Acesta încetase să mai zumzăie, iar foile erau chiar acolo – lista cu numele celor care susţineau că erau moştenitorii lui Poppy Mallory şi motivele pentru care o făceau. Rotindu-şi privirea în jur repede, răsfoi paginile, dar nu avea timp să citească; o auzea

deja pe fată pe coridor, întorcându-se. Fără să ezite nici măcar o secundă, băgă lista în buzunar şi-i ieşi în întâmpinare.

— Nu pot să sufăr să mănânc singur şi, în plus, nici nu ştiu unde să mă duc în Geneva, spuse el zâmbindu-i fermecător. Abia aştept să aflu mai multe despre dumneata. Cine eşti, de fapt? Şi de ce-ți pierzi vremea într-un asemenea birou, când ar trebui să prezinți moda la Paris? Am câteva cunoştințe de seamă în acest domeniu, să ştii.

— Adevărat? întrebă ea, uitând complet de fax şi de listă, iar ochii îi sclipiră în timp ce se îndreptau spre lift.

Capitolul 14

Carraldo stătea singur în biroul casei mari şi goale din Belgravia. Se afla la Londra de patru zile deja şi încă nu era hotărât ce să facă. Avusese doar intenția de a trimite Renoir-ul clientului său din Londra, de a sărbători achiziția acestuia luând masa de prânz la *Connaught*, după care urma să se întoarcă la Veneția pentru aniversarea Ariei şi logodna lor, dar anunțul legat de moştenitoarea lui Poppy Mallory îi persistase toată ziua în minte, ca o durere supărătoare care nu voia să dispară. Se gândise să o sune pe Francesca să vadă ce avea de gând sau să o întrebe chiar pe Aria însăşi, dar se temuse de răspuns. Nu era genul de teamă fizică pe care o simțise în copilărie, nici genul de intimidare pe care o cunoscuse mai târziu, când situația lui se schimbase; era o teamă mai subtilă şi mult mai chinuitoare.

Francesca voia să aibă pretenții asupra averii lui Poppy şi

el bănuia cum avea să o facă, deşi ştia că nu voia să-l piardă de soţ pentru fiica ei – două averi erau mai bune decât una pentru Francesca. Dar, dacă ar fi avut altă sursă de bani pentru mama ei, în adâncul sufletului el ştia că Aria nu ar mai fi vrut să se mărite cu el. Nu avea decât două soluţii: să stea deoparte şi să lase destinul să lucreze sau să ia măsuri pentru ca ele să nu poată dovedi niciodată că Aria era moştenitoarea.

După ce citise anunţul, sunase la Palazzo Rinardi. Doamna baroană nu era acasă, îl informase Fiametta morocănoasă şi nici Aria nu era, iar ea nu ştia când aveau să se întoarcă.

— Spune-le că nişte treburi mă reţin la Londra şi că o să mă-ntorc săptămâna viitoare, zisese el. Şi te rog să-i spui Ariei că-mi pare foarte rău în legătură cu logodna, dar cum am aşteptat atâta timp, mai putem aştepta puţin.

După aceea, sunase la florărie şi ceruse ca şase duzini de trandafiri albi să-i fie trimişi Ariei.

Rotind coniacul în pahar abătut, ascultă liniştea din casa aceea imensă… trosnetul lemnelor din cămin, vocea caldă a lui Pavarotti, care se auzea în surdină la compact-disc, zgomotul unui taxi londonez care dădea colţul. Şi gândurile i se întoarseră, ca întotdeauna când era singur, la trecut.

Carraldo şi Francesca Rinardi nu se plăcuseră niciodată. Ea îşi dăduse seama după ce se măritase cu Paolo că Antony ştia că, în realitate, ea nu era decât o fiinţă superficială. Dar, atunci când murise Paolo, el îşi ascunsese durerea profundă şi se ocupase de toate, având grijă ca singurul său prieten

adevărat să fie îngropat în cavoul familiei Rinardi.

Micuța Aria, în vârstă de şase ani, îl ținuse de mână încrezătoare în timp ce cortegiul funebru înainta pe apele lagunei venețiene spre insula San Michele, iar el avusese oarecum impresia că împărtăşeau amândoi durerea. Când o purtase în brațe plângând după ce ieşiseră din biserică, fusese copleşit de un sentiment puternic de dragoste posesivă. După aceea, păstrase distanța din cauza Francescăi, dar avusese gri a întotdeauna ca Aria să nu simtă lipsa banilor. În rarele ocazii când o văzuse, fetița păruse să se teamă de el, ascunzându-se nervoasă pe după Fiametta, ceea ce-l făcuse să se întrebe ce i-o fi spunând Francesca.

Trecuseră cinci ani de când nu o mai văzuse pe Aria, când Francesca îl sună rugându-l să se ducă la Palazzo Rinardi, iar fotografiile din salon arătau că fata devenea o frumusețe – şi că, totuşi, semăna cu tatăl ei. O ascultase pe Francesca şi-şi dăduse seama şocat că aceasta o pregătea pe Aria pentru piața matrimonială – pentru a fi vândută celui care avea să ofere cel mai mult. Bineînțeles că ştia că ar fi putut să-i dea banii pe care-i voia şi să se spele pe mâini de toată povestea, dar mai ştia şi că nu exista nicio modalitate de a satisface lăcomia unei asemenea femei. Totdeauna ar fi vrut mai mult şi era sigur că ar fi folosit-o pe Aria în acest scop.

Se gândise foarte mult în seara aceea, spunându-şi că erau două motive întemeiate pentru a se căsători cu Aria Rinardi. Unul, că nu putea lăsa ca fiica vechiului său prieten să fie umilită de Francesca. Al doilea era mult mai personal, dar ştia că ar fi fost în avantajul ei. Mai exista, însă, şi un al

treilea motiv. Aria era prea tânără pentru a fi folosită ca momeală de către Francesca; avea nevoie de timp pentru a deveni puternică, pentru a se maturiza – pentru a deveni femeie. Iar atunci când se gândea la ce femeie avea să devină Aria, îşi dădea seama deodată că o dorea cu acelaşi gen de pasiune posesivă care-l făcea să cheltuiască milioane pentru un Rembrandt sau un Monet. Aria era tinerețea şi inocența întruchipată – şi atunci, el avea nevoie de ea.

Stătuse singur toată noaptea, cu o sticlă de coniac, exact ca acum, privind căminul în care nu ardea nici un foc, gândindu-se la vechiul său prieten, întrebându-se dacă Paolo ar fi fost de acord sau nu şi amintindu-şi de acea noapte, cu treizeci şi trei de ani în urmă, când îi mărturisise lui Paolo adevărul despre sine.

Îl cunoscuse pe Paolo într-o seară de neuitat la *Teatro* la *fenice* din Veneția, la spectacolul *Norma*, interpretat de Maria Callas. Carraldo rămăsese nemişcat pe scaun după ce toți spectatorii plecaseră, încă vrăjit de vocea cântăreței şi, descoperind că şi vecinul său rămăsese pe loc, la fel de îndrăgostit de Norma, îi propusese să bea împreună o sticlă de şampanie.

Când Paolo îi vorbise despre interesul său față de poeții romantici, Carraldo îl invitase acasă la el pentru a-i examina colecția de cărți şi manuscrise rare. O prietenie bazată pe interese reciproce se înfiripase imediat şi-şi petreceau multe seri împreună, discutând despre artă şi muzică, de asemenea şi despre poezie, continuându-şi conversațiile prin scrisori

atunci când Carraldo se afla la una din numeroasele sale case sau era plecat în călătorii de afaceri.

Carraldo ştia că familia Rinardi era veche, dar Paolo îi spusese că, după patru secole, averea familiei se stingea. Părinţii lui decedaseră amândoi, iar el nu era deloc practic şi, atunci când îşi primea alocaţia, o dată la trei luni, cheltuia banii imediat pe cărţi vechi, obiecte de artă şi vin bun.

Dar părerea lui Carraldo era că era un vrăjitor al cuvintelor. Avea o voce plăcută şi numai ascultându-l cum citea, poezii în italiană, cum recita câte un sonet al lui Shakespeare în engleză sau din Virgiliu în latină, era ca şi cum ai fi ascultat muzică. Îl găsea fascinant, iar Paolo era la fel de intrigat de aerul de mister şi de bogăţia inexplicabilă ale lui Carraldo – numai tablourile sale din casă valorau o avere. Era o atracţie a contrariilor. Le făcea plăcere să-i stea unul în compania celuilalt şi niciodată nu-şi puneau întrebări personale. Erau prieteni foarte buni.

Din când în când, în orele dinaintea ivirii zorilor, împărţind o sticlă de coniac bun, vorbeau despre cele mai intime sentimente ale lor – despre femei, dragoste… şi sex. Într-o astfel de noapte, Carraldo îşi dădu seama că nu mai putea trăi cu conştiinţa sa; ori îi spunea adevărul despre sine – ori punea capăt prieteniei lor. Era o hotărâre importantă, deoarece Paolo era singurul bărbat de care Carraldo îşi dăduse voie să se apropie vreodată şi singura persoană în faţa căreia coborâse garda şi-şi exprimase sentimentele. Acum era pe cale de a-l pierde pe cel la care ţinea ca la un adevărat prieten şi ca la un frate. Ştia că nu avea încotro. Paolo trebuia să judece

acea prietenie.

Se aflau la vila lui din Portofino. Era o seară rece de toamnă şi toată ziua navigaseră. Mâncaseră bine şi, acum, relaxaţi, stăteau în faţa focului, bând un coniac aromat, când Carraldo zise deodată:

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Era palid şi ochii săi negri erau gravi, iar Paolo, dându-şi seama că era vorba de ceva important, ascultă fără să pună întrebări, în timp ce Carraldo îşi relată povestea vieţii.

Spuse că bănuia că trebuia să se fi născut în 1937, deşi nu putea fi sigur de dată, deoarece toate documentele fuseseră distruse. Nici măcar nu ştia cine erau adevăraţii lui părinţi, din moment ce, încă de când fusese suficient de mare pentru a ţine minte, locuise ou o femeie pe nume Antonella, într-o clădire întunecoasă din Neapole. Îşi amintea că nu-i spunea niciodată „mamă", ci întotdeauna „Antonella", aşa că bănuia că nu era mama lui adevărată, dar trebuia să fi fost puţin mai înstărită decât ceilalţi vecini ai lor, fiindcă îl ţinea întotdeauna curat îmbrăcat şi îngrijit. Şi, dintr-un anumit motiv, ea îi spusese întotdeauna „Antony", nu „Antonio", varianta italienească a numelui.

Benito Mussolini şi fascismul preluaseră controlul deja şi, lăsându-se furată de entuziasmul isteric pentru liderul german, Hitler, în aprilie 1939, Italia invadă Albania. Câteva luni mai târziu, Italia, care acum era aliata Germaniei, era în război cu Aliaţii şi, mai târziu, cu Rusia.

Pe măsură ce al doilea război mondial făcea ravagii în Europa, viaţa devenea din ce în ce mai grea; alimentele se

găseau din ce în ce mai puțin, datorită faptului că toți fermierii erau trimişi pe front, însă micului Antony, care habar nu avea de nimic, totul i se părea absolut normal. Terenul lui de joacă era reprezentat de străzile murdare din cartierul celor săraci; prietenii lui erau copiii vecinilor; şi învăța dialectul şi vocabularul aspru caracteristic acelui mediu. La cinci ani vorbea ca un derbedeu, ştia să se descurce foarte bine prin labirintul de străduțe dintre blocurile înalte şi. să recunoască pe lângă al cui apartament trecea, numai după şirurile de rufe întinse la uscat.

În septembrie 1943, sub comanda generalului locotenent Mark Clark, Armata a Cincea a Statelor Unite invadă țărmul vestic al Italiei la Salerno şi, pe măsură ce luptele se dădeau din ce în ce mai aproape, Neapole era bombardat în permanență. Oraşul era numai ruine, dar, într-un fel, viața zilnică se desfăşura în continuare, într-o dimineață însorită de sfârşit de septembrie, forțele americane bombardaseră oraşul şi, în câteva minute, blocul lui Antony fu ras de pe fața pământului, lăsând în urmă numai moloz şi cadavre. Printre acestea era şi al Antonellei. Antony scăpase numai pentru că fusese trimis la brutărie să cumpere pâine pentru masa de prânz. Avea şase ani şi era un băiețel slăbuț, cu cehii mari, căprui, şi o claie de păr negru şi, de asemenea, era singur pe străzile Neapolelui lovit de război.

În noaptea aceea, însă, descoperi că nu era chiar singur – mai erau şi alți copii în aceeaşi situație, duzini întregi – sau poate chiar sute.

Încă nu ştia să numere mai departe de douăzeci, aşa că nu era sigur, dar erau mulți. Ceilalți copii îl avertizară că aveau să vină soldații americani şi îl vor lua dacă aflau că era orfan. Mulți fuseseră ridicați deja de către autorități, îi spuseră ei şi nu mai fuseseră văzuți după aceea. două zi, oraşul căzu în mâinile Aliaților şi, îngrozit de tancuri, de mitraliere şi de străini care mărşăluiau, Antony se ascundea printre ruinele oraşului distrus de bombardamente, învățând de la ceilalți să cerşească bani şi mâncare – şi să fure. Furau orice le cădea în mâini – rufe de pe sârme pe care le vindeau comercianților care apoi le revindeau pe piață, poşete ale bătrânelor şi mâncare de la băcanii şi brutarii neatenți. Erau mici, cu minți ascuțite şi chipuri inocente – cine ar fi putut bănui nişte spiriduşi ca ei? Noaptea dormeau printre ruine pe rămăşițe din ceea ce fuseseră altă dată saltele şi scaune. Erau un grup format din douăzeci sau mai mulți, uniți într-un singur țel – de a supraviețui.

După un an de fugă de autorități şi de învățat să devină un delincvent mărunt, Antony nici nu-şi mai amintea alt stil de viață. Într-o zi, fură o trusă de lustruit încălțăminte din spatele proprietarului, care lua masa de prânz într-o cafenea şi se delecta cu un pahar de vin. De data aceasta, în loc să ducă prada la cartierul lor general printre ruine, o ascunse în dosul unei perdele de catifea prăfuite din sacristia unei biserici din vecinătate. Acum avea şapte ani şi era un hoț în toată puterea cuvântului; ştia unde să se descotorosească de bunurile furate şi cât valorau acestea; ştia cum să fure şi cum să facă rost de suficientă mâncare pentru a supraviețui. Şi mai ştia şi ce

însemna să fii singur. Cu acea trusă de lustruit pantofi putea să aibă propria lui „afacere”, să câştige bani serioşi, nu doar câteva monezi la care avea dreptul în grup. Acest lucru însemna să-şi abandoneze camarazii, dar era o ocazie pe care nu-şi putea permite să o rateze.

Antony era destul de deştept ca să se mute din acel cartier în altul, mai spre vest. Italia capitulase şi, în puțin timp, aflase că povestea unui orfan îngrozitor de slab, cu genunchii juliți şi zdrențuit aducea o grămadă de bani din partea soldaților americani cărora le lustruia pantofii în timp ce ei stăteau în cafenele. Făcea o treabă bună şi ei îi puneau adesea un ban în plus în palma întinsă, dându-i ciocolată şi ciufulindu-i părul murdar şi plin de păduchi. Dar Antony nu-şi dădea seama că era urmărit.

Urca încrezător treptele spre capătul străzii unde se aflau ruinele printre care-şi găsise noua locuință, când ei îl atacară din spate. Un braț îi imobiliză gâtul şi simți răceala unei lame ascuțite în coaste când atacatorul său îl trânti la pământ. Era speriat, dar nu avea de gând să renunțe la trusă fără să lupte şi, arcuindu-şi spatele, sări în picioare după care se întoarse repede şi-i trase atacatorului său un picior în partea sensibilă a trupului. Scoțând un urlet de durere acesta se ghemui la pământ, dar, imediat, alți doi îi luară locul şi începură să-i care lovituri cu picioarele şi pumni până făcură să-i țâşnească sângele.

— Eh, piciule, acum eşti pregătit să asculți? mormăiră ei.

Antony era uimit că mai erau acolo şi că nu fugiseră deja cu trusa şi se uită la ei cu nişte ochi pe care-i ținea cu greu

deschişi din cauza loviturilor lor primite. Erau mult mai mari şi mai puternici decât el, aşa că-şi dădu seama că era înfrânt.

— Ce să ascult? se răţoi el. De ce nu luaţi trusa şi să mă lăsaţi în pace?

— Nu asta vrem, spuse băiatul şuierător, proptindu-şi piciorul încălţat într-un bocanc de soldat pe pieptul lui Antony. Acum tacă-ţi pliscu' şi ascultă.

Cu privirea aţintită asupra bocancului, Antony făcu ce i se spuse, aflând că trebuia să continue să iasă cu trusa ca de obicei dar că, pe viitor, pentru fiecare liră pe care o câştiga, trebuia să le dea jumătate noilor săi asociaţi. Nu avea încotro – acei indivizi de paisprezece ani erau acum stăpânii lui. În schimb, îi spuseră ei, zona din jurul bisericii, unde lucra el, avea să fie protejată… niciun alt lustragiu nu avea să aibă voie să se aşeze acolo. Atacatorul său îşi plimbă degetul mare pe tăişul cuţitului, apăsându-i pieptul lui Antony cu piciorul.

Eşti de acord? îl întrebă el apropiind cuţitul şi mai mult de el, iar Antony încuviinţă.

— De acord, îngăimă el.

— Ne vom întâlni în fiecare după-amiază la două şi din nou la unsprezece seara ca să ne dai banii. Şi să nu-ţi închipui că o să poţi să ne fraiereşti – o să fii urmărit. Dacă încerci ceva, zise el trecând cuţitul pe gâtul lui Antony rânjind ameninţător, ştii la ce să te aştepţi. Ăsta a fost doar un avertisment, ca să ştii că vorbim serios.

După ce dispărură în noapte, Antony se ridică în picioare cu greu, îşi şterse sângele de pe faţă cu o cârpă murdară şi, luându-şi trusa la subsuoară, se îndreptă şchiopătând spre

adăpostul său. Nu îi trebuiră decât vreo două săptămâni ca să-şi dea seama că făcuse o afacere proastă, el făcea toată munca şi ei profitau. Ei îşi foloseau mintea – el îşi folosea mâinile! Pentru prima oară înțelegea ce însemna să fii şef şi jură în sinea lui că, nu peste multă vreme, asta avea să fie.

Într-o seară, asociații săi nu apărură să-şi ia banii şi el află că fuseseră prinşi în timpul celei mai recente încercări a armatei de a lua tinerii orfani delincvenți de pe străzi. Era liber din nou şi gata să-şi extindă afacerea.

„Casa" lui Antony se afla lângă o firmă de pompe funebre şi, în nopțile reci, dormea în paie lângă doi cai negri care, într-un fel reuşiseră – datorită superstițiilor şi fricii – să nu fie transformați în fripturi. Cu pene negre pe capete, continuau să tragă dricul vechi până în cimitirul oraşului. Deşi caii erau vlăguiți şi slăbănogi, afacerea mergea foarte bine, iar Antony urmărea cu privirea dricul urmat de mulțimea îndoliată şi tânguitoare, făcându-şi drum spre biserică. Observă că mulți bătrâni mureau din cauza lipsurilor, dar că erau şi sicrie de copii. Molimele se întindeau în oraşul afectat de război şi continua să nu se găsească de mâncare. De asemenea, existau numeroase accidente din cauza proaspetei remecanizări a oraşului. Numai cei mai puternici supraviețuiau.

Familiile celor decedați nu făceau niciun fel de plan pentru înmormântări. Ar fi fost uşor să-şi extindă afacerea, îşi spuse Antony, dacă directorul unei firme de pompe funebre sosea la momentul potrivit şi se oferea să preia povara aranjamentelor de înmormântare de pe umerii lor în acele momente de durere.

Dar era evident că numai directorul local auzea de morți. Cineva ar fi trebuit să afle cine era pe moarte sau tocmai murise şi să se ducă la firma rivală, în aşa fel încât aceştia să se ocupe de respectiva înmormântare. Şi, dacă el, Antony, ar fi fost acea persoană, ar fi putut să ceară un anumit procent la fiecare înmormântare. Ar fi fost uşor să afle – toată lumea ştia totul despre ceilalți, vecinii bârfeau neîncetat la piață sau la brutărie, ori de la ferestrele locuințelor – dar viteza era totul. Trebuia să fie iute pentru ca planurile lui să funcționeze. *Avea nevoie de o bicicletă*.

A doua zi, un soldat american, transpirat în tricoul său kaki, în pantalonii grei de lână şi bocanci, îşi legă bicicleta de grilajul de fier al unei uşi, după care intră într-un bar să bea o bere rece. Ieşind din umbră Antony privi în susul şi în josul străzii pustii, după care se aplecă şi începu să încerce un număr de chei luate cu împrumut de la un cunoscut în schimbul unei zi de folosire a trusei lui de lustruit pantofi. După şase încercări, lacătul cedă, iar el se urcă pe bicicletă şi se făcu nevăzut.

Făcu prima „afacere” cu cei de la firma de lângă adăpostul lui, cerând doar cinci la sută. Umblând pe străzi cu bicicleta, ajunse în curând să fie expert în ceea ce privea starea sănătății oamenilor. Afacerile mergeau foarte bine la firma de pompe funebre şi, în curând, putu să-şi vândă trusa pentru o sumă frumuşică – plus un procentaj săptămânal din câştiguri – şi-şi extinse activitatea incluzând încă o firmă. Primul său client crescu procentajul la zece la sută, temându-se de concurență şi abia atunci Antony ştiu că roata se

întorsese. Acum el era şeful.

Recrută băieți din alte cartiere să lucreze pentru el, până când avu o echipă de doisprezece în tot oraşul. Nu trecu mult timp şi câştigă mai mulți bani decât avea nevoie.

La zece ani, Antony arăta ca un băiat de paisprezece, aşa că se hotărî să-şi mai adauge patru ani la vârstă. Locuia într-un apartament deasupra unei firme de pompe funebre şi o femeie venea să facă curățenie şi să gătească din când în când şi ținea o grămadă de bani ascunşi sub scândurile duşumelei. Când avea paisprezece ani şi pretindea că avea optsprezece, aranjă printr-un avocat să cumpere un mic apartament de două camere pentru care plăti cu bani gheață.

Se întorcea acasă într-o seară când, deodată, o maşină opri lângă el şi doi indivizi coborâră repede din ea vârându-i un pistol în coaste; atunci îşi dădu seama că nu era un jaf obişnuit.

— Urcă, îi ordonă cel mai înalt dintre cei doi, şi să nu faci prostii. Te ducem doar să cunoşti pe cineva, atâta tot.

Îl legară la ochi şi i se păru că merseră în cerc la nesfârşit până când maşina ajunse pe o alee cu pietriş şi opri, în sfârşit. Antony urca împleticindu-se câteva trepte flancat de cei doi şi, abia când un bărbat cu voce blândă le ordonă s-o facă, aceştia îi scoaseră eşarfa de pe ochi.

Se afla într-o încăpere de o opulență ce nu-şi închipuise că putea să existe. Întregul lui apartament ar fi încăput într-un colț al acelei camere somptuoase. Pereții erau îmbrăcați de sus până jos în panouri de lemn, iar pe podeaua din lemn de stejar lustruit erau întinse covoare moi şi deschise la culoare.

Erau multe canapele şi fotolii îmbrăcate în brocart de mătase, măsuțe pe care se aflau boluri cu flori cu parfum dulce şi focul ardea vesel într-un cămin imens. Un bărbat scund şi brunet, cu chipul ridat de vârstă, stătea pe un scaun cu spătar înalt lângă foc, privindu-l cum se uita cu gura căscată la tablourile frumoase care împodobeau pereții.

— Îți plac, nu? îi întrebă bătrânul cu o voce tremurătoare. Cel din stânga ta este de Ghirlandaio. Nudul pe care-l admiri este de Tizian; celălalt este de Veronese… şi, pe peretele de vizavi, sunt preferatele mele, tablouri de Canaletto, spuse el, şi scutură scrumul țigării într-o scrumieră de argint. Toate furate, bineînțeles – nu de mine, ci de armata germană, adăugă el ridicând din umeri. Dacă aş fi renunțat la ele, ar fi sfârşit probabil în depozitul vreunui muzeu. Am impresia că sunt mai apreciate aici.

Antony îl privi uimit.

— Ce vreți de la mine? întrebă el în cele din urmă. Pentru ce mă aflu aici?

— Te observ de câtva timp, Carraldo. Eşti un tânăr foarte întreprinzător. Înțeleg că, în ciuda spuselor tale, n-ai decât paisprezece ani, nu?

Antony îl privi furios. Ce importanță avea vârsta lui pentru acel om dacă nu era de la poliție? Şi bineînțeles că nu era… omul acela era foarte bogat, avea putere. *Deodată ştiu cine era acel om…* îi auzise numele rostit de glasuri pline de respect, dar şi de teamă. I se înmuiară picioarele şi se agăță de spătarul unui scaun cu mâini tremurătoare. În curând, însă, teama lăsă locul furiei.

— Vreți să vă amestecați în afacerea mea, spuse el fără nicio inflexiune în glas, de-asta sunt aici, nu? Că să mi-o luați… am muncit din greu pentru tot ce am, signore şi să fiu al naibii dacă o să vă dau ceva… puteți să faceți ce vreți, să mă bateți, să mă ucideți… n-o să vă dau nimic, niciodată!

Era roşu de furie, dar bătrânul zâmbi cu seninătate.

— Liniştește-te, Carraldo, spuse el aprinzându-şi o altă țigară. Ne aflăm aici ca să discutăm problema ca între domni. Afacerea ta îți aduce un anumit profit – şi ştiu exact cât. Bineînțeles că am fi putut să ne amestecăm foarte uşor, dacă am fi vrut, ştii doar cum se fac lucrurile. Dar mă tem că e ceva prea vulgar, zise el ridicând din umeri şi scuturând scrumul, iar Antony îl privi cu ochii mari, furia părăsindu-l.

Acum era speriat. Ştia că voise să spună bătrânul, dar tot nu avea idee de ce se afla acolo.

— Vino încoace, Carraldo, stai aici în fața mea, spuse el arătându-i o canapea. Nu mă-ndoiesc că ai auzit anumite lucruri despre mine – despre afacerile mele. Şi despre metodele mele, spuse el, şi Antony încuviință. În cazul ăsta nu pot să-ți spun decât că nu trebuie să crezi tot ce auzi. Dar şi eu am auzit multe despre tine. Te afli aici pentru că am nevoie de tineri ca tine în jurul meu.

Carraldo. Ah, sunt mulți borfaşi şi idioți disponibili pentru treburi… mai lumeşti, şi ar fi nespus de bucuroşi să primească ei ceea ce am de gând să-ți ofer. Dar nu sunt destule minți, Carraldo, nu sunt destui tineri care gândesc limpede, care pot să ia hotărâri, care pot să-şi asume răspunderea. Cred că, dacă ai fi pregătit cum trebuie, tu ai

putea să ai capacitatea asta. Eşti singur pe lume şi îmi place asta – fără legături de familie sau ataşamente. Eu n-am copii, Antony Carraldo, continuă el strivind ţigara fumată pe jumătate şi caut un moştenitor pentru… imperiul meu.

Îşi arcui sprâncenele cărunte şi-l privi cu atenţie.

— Deci, ce zici, băiete?

Antony înghiţi în sec cuprins de nervozitate.

— Nu ştiu absolut nimic despre afacerile dumneavoastră, murmură el. Mă pricep doar la ce fac eu… n-am fost niciodată la şcoală… nu mă pricep la tablouri – numele acelea pe care le-aţi rostit nu înseamnă nimic pentru mine. N-am fost niciodată într-o cameră ca asta, trăiesc pe străzi de la şase ani. Ce puteţi să vreţi de la unul ca mine? Puteţi să găsiţi un om educat, unul care ştie să se poarte. Eu n-am ce să vă ofer nici dumneavoastră, nici afacerilor dumneavoastră.

— Exact asta spun şi eu, Carraldo. Angajez absolvenţi de universitate – contabili şi avocaţi – în alte domenii ale activităţii mele. Te-am urmărit îndeaproape. Te cunosc. Eşti tânăr, poţi să fii instruit, poţi să înveţi… dar în nicio şcoală n-ai putea să înveţi ce-ai învăţat pe străzi. Într-o bună zi, afacerile mele vor avea nevoie de tine, Antony Carraldo. Şi recompensele vor fi mari – mai mari decât ai visat vreodată.

Antony îşi trecu degetele uluit prin părul negru. I se oferea lumea pe tavă… dar cunoştea afacerile acelui om, ştia că era cel mai mare din reţeaua criminală care conducea Italia. Era un om înspăimântător – totuşi, ceea ce i se oferea era extrem de tentant… averi… poziţie… putere. Însă, ce avea să i se ceară în schimb?

— N-o să omor niciodată un om pentru bani, spuse el disprețuitor, împingându-şi scaunul în spate.

— Dragul meu Carraldo, nimeni n-o să-ți ceară vreodată să omori pe cineva, zise bătrânul zâmbind. Uiți că tu vei da ordinele.

Antony încuviință. Înțelegea.

— Acum ce-o să se întâmple cu mine?

Bătrânul se lăsă pe spate şi zâmbi.

— Ai făcut o alegere înțeleaptă. Să sperăm că n-o să regreți niciodată. Te vei muta aici în seara asta – camera ta e deja pregătită. Mâine va sosi un profesor din Anglia şi îți vei începe studiile.

— Bine, dar apartamentul meu, lucrurile mele…

— Nu vei avea nevoie de nimic din trecut. Apartamentul se va vinde, iar banii vor fi depuşi în noul tău cont în bancă. Nu vei câştiga nimic până când nu-ți vei încheia studiile şi nu vei fi mulțumit.

Antony îl privi cu scepticism; făcea un pact cu diavolul – şi dacă dădea greş? Se cutremură când se gândi ce s-ar fi putut întâmpla. Dar atracția acelei puteri supreme era extrem de puternică…

— Ar mai fi ceva înainte să te duci în camera ta, spuse omul a cărui voce era atât de rece, încât suna aproape pițigăiat. Eşti încă foarte tânăr, nu ai decât paisprezece ani şi, totuşi, se vorbeşte foarte mult despre isprăvile tale sexuale. De acum încolo va trebui să-ți stăpâneşti nevoile. Nu vreau să se işte vreun scandal în jurul familiei mele.

Întorcându-se, luă o carte, deschizând-o la o pagină

marcată de un semn de argint.

— Poți să pleci acum, îi spuse el cu răceală.

Antony ştia că se vându-se unui gen de sclavie ciudată, dar era dornic să învețe. Devora cărțile pe care i le dădea profesorul, extenuându-l pe acesta prin refuzul de a pleca atunci când se termina programul de studiu. Matematica era uşoară pentru el, căci o tot folosea încă de la şase ani. Acum, însă, lumea i se oferea geografic, iar trecutul devenea realitate prin intermediul istoriei. Şi frumusețea cuvântului scris, a muzicii şi artei îi deschidea noi căi de cunoaştere şi plăcere. Când nu avea ore, îşi petrecea timpul în biblioteca bătrânului, descoperind încântat tot felul de volume rare. Luându-le cu grijă de pe rafturi, se minuna de vechimea şi fragilitatea paginilor. Le atingea coperțile din piele cu degete sensibile, închipuindu-şi-l pe ce care crease astfel de lucruri pentru a rezista secolelor. Studie tablourile maeştrilor care se aflau în fiecare cameră a vilei, învățând despre calitățile şi tehnicile fiecărui artist şi, în curând, îşi formă opinii puternice în legătură cu cele care-i plăceau şi de ce.

Îmbrăcat cu pantaloni din flanel gri, cămaşă albastră, cravată bleumarin de mătase şi sacou cu nasturi aurii, cina în fiecare seară cu bătrânul. Deşi, bineînțeles, i se adresa pe nume, Antony se gândea la el ca fiind „bătrânul”, de parcă, în subconştient, ar fi vrut să-i păstreze secretă identitatea. Bătrânul îl întreba întotdeauna cu şiretenie despre lecțiile din ziua respectivă, iar el îi răspundea repede şi inteligent, făcându-l să încuviințeze mulțumit. Hotărî că Antony nu beneficia de suficientă activitate fizică şi că ar fi trebuit să ia

lecții de tenis; înot şi scrimă. Lui Antony cel mai mult îi plăcea scrima. Purtând un costum alb şi mască şi mânuind floreta, se simțea asemeni lui Douglas Fairbanks într-unul din filmele vechi pe care bătrânul le viziona cu plăcere de câteva ori pe săptămână în micul său cinematograf particular de la subsol.

Rămase uimit cât de uşor era să duci o viață de lux, în care altcineva făcea diverse lucruri în locul tău. Atât vila, cât şi terenul din jur erau excelent îngrijite de numeroşi servitori şi grădinari tăcuți; hainele lui erau spălate şi călcate, micul dejun i se aducea în sala de studiu unde se afla deja la ora şase dimineața şi unde lua şi masa de prânz. Cina o servea întotdeauna cu bătrânul, asistați de un servitor cu mănuşi albe şi, în fiecare seară, beau câte un soi de vin ale cărui caracteristici bătrânul se chinuia să i le explice. Bineînțeles că toate acestea aveau un preț. Grădinile acelea superbe erau împrejmuite de ziduri înalte şi păzite de oameni înarmați cu câini negri, fioroşi. La poartă erau alți paznici, ca şi la fiecare uşă. Erau sisteme de alarmă şi reflectoare. În vila aceea, bătrânul era prizonier de aproape o jumătate de secol. Dar, tot timpul, veneau şi plecau oameni, unii cu înfățişări de oficialități, alții cu chipuri sinistre, alții simpli din cartierele sărace. Bătrânul îi primea pe toți.

Era o viață solitară pentru un tânăr, deşi, bineînțeles, Antony era obişnuit cu asta. Dar era plină şi interesantă şi el ar fi vrut să dureze o veşnicie, cu excepția unui singur lucru. Sexul. Sau, mai degrabă, lipsa acestuia. Viața pe străzile Neapolelui nu permisese ca sexul să fie ceva intim şi el văzuse

pentru prima oară un act sexual în dreptul unei uşi întunecoase când avea şase ani. Unii băieți se ofereau sexului cu bărbați mai în vârstă pentru bani, iar alții păreau să aibă relații sexuale frecvente pe care le descriau grafic şi cu multe exagerări. Antony îi ascultase vorbind despre ce simțeau şi cât de minunat era sexul şi simțea imboldurile în propriul său trup. Când avea treisprezece ani şi arăta de şaptesprezece, se duse la un apartament unde auzise că un bătrân era pe moarte, sperând să ajungă primul şi să facă aranjamentele de înmormântare. Femeia care-i deschise uşa era tânără, de vreo douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, cu sâni mari şi lată în şolduri. Părul negru şi cârlionțat îi cădea pe umeri şi, când deschise uşa, îl privi bănuitoare trăgându-şi capotul de mătase peste sâni. Antony făcu un efort să-şi ferească privirea şi îi spuse că auzise că avea să aibă nevoie de unele aranjamente pentru o înmormântare.

— Ah, da, este, într-adevăr, pe moarte. Slavă Domnului! exclamă ea, după care îl privi cu atenție şi adăugă: Mai bine ai veni înăuntru să discutăm.

Se aşeză lângă el pe canapeaua din catifea uzată. Printr-o uşă întredeschisă din partea cealaltă a camerei, Antony văzu un bătrân întins în pat, cu fața pământie şi încrețită întoarsă spre ei. Deşi era bătrân şi stafidit, îi privea alert.

— Nu ştiu cum de o mai duce, zise ea privind indiferentă spre camera cealaltă. Doctorul a zis că ar fi trebuit să-şi dea duhul de o săptămână. Este bătrân – şi-a trăit traiul… a venit timpul să se ducă la creatorul lui şi să lase locul unuia mai tânăr.

Îl privi gânditoare şi se duse la bucătărie de unde se întoarse cu o sticlă de vin roşu destupată.

— Câți ani are tatăl dumitale? întrebă Antony politicos.

— Tată! exclamă ea râzând batjocoritor. Nu este tatăl meu! Este soțul meu!

Umplând două pahare, îi dădu unul lui. Când se aplecă spre el, capotul îi dezveli sânii, iar Antony bău vinul repede, lipindu-şi genunchii disperat, căci se simți întărindu-se. Sânii ei erau ca două pere grele, iar pielea măslinie părea catifelată şi sfârcurile întunecate şi tari.

— Mai bea, spuse ea umplându-i iarăşi paharul, şi, pe urmă, spune-mi pentru ce ai venit.

Îşi puse mâna pe pulpa lui apropiindu-se şi mai mult şi privindu-l în ochi, fără să facă nicio încercare de a se acoperi. Golindu-şi paharul ea îi şopti cu o voce răguşită:

— Ai idee ce înseamnă să faci dragoste cu un bătrân? Să te urci în patul lui seara şi să-i simți mâinile reci plimbându-se pe trupul tău în timp ce se chinuieşte să-şi satisfacă plăcerea? Îți închipui ce înseamnă că aşa ceva, zise ea arătând din cap spre uşa întredeschisă, să te sărute şi saliva să-i curgă pe față? Dumnezeule, gemu ea şi, deodată, mâinile îi pipăiau trupul lui Antony, habar n-ai cât de mult mi-am dorit să moară, cât de mult am tânjit după un trup fierbinte şi tânăr lângă mine.

Antony îi atinse sânul şi ea tremură.

— Ohhh, Doamne! exclamă ea. Vreau doar să fiu iubită, aşa cum ar trebui iubită o femeie… este ceva rău în asta?

Capotul îi alunecă de pe umeri când ea se lăsă Re spate

pe canapea, trăgându-l pe Antony deasupra. În mod automat, el îşi cufundă capul între sânii ei şi parcă, deodată, deveni o cu totul altă persoană. Se simțea puternic şi încrezător, de parcă ar fi posedat toate femeile din lume. Ea gemu din nou de încântare când îi văzu erecția. Iar când o penetră, Antony avu impresia că aude un strigăt stins din camera de alături şi, întorcându-şi capul, îl văzu pe bătrân cu privirea ațintită asupra lor.

— Mai mult, îl imploră ea, mai tare şi mai tare… haide, să mă doară…

El împinse atunci cu putere, intensificându-şi ritmul şi muşcându-i sfârcurile, în timp ce ea îi zgâria spatele. Deşi era prima oară, el. se eliberă după ea, permițându-şi luxul suprem de a ejacula abia când ea îl implora să se oprească.

Antony se îmbrăcă repede. Goală şi ispititoare, ea se duse lângă uşă şi se uită la bătrân.

— Eh, asta a rezolvat-o până la urmă, spuse ea cu un glas rece ca gheața. Ticălosul a dat ortul popii.

Râsul ei strident îl urmări pe Antony când coborî scările în fugă, ieşind în strada care-i era atât de familiară.

După aceea, îi fu destul de uşor să găsească sex – era de vânzare la fiecare colț de stradă, sau îl obținea, ca prima dată, la o întâlnire întâmplătoare. Deodată, Antony avu impresia că toată lumea se rotea în jurul sexului. Îl absorbise şi, în curând, găsise petreceri la care sexul era cuvântul se ordine. Şi descoperise că-i plăceau vreo două fete sau chiar trei… iar prima oară îl marcase foarte mult… îi plăcea să o facă dur… voia să le audă gemând când de durere, când de plăcere, să-i

implore mila… voia să aibă putere absolută asupra loc. El era stăpânul lor şi ele, sclavele lui.

Acum, la vilă, i se cerea să se abţină şi să se concentreze asupra învăţatului. În mod ciudat, după o vreme, începu să-i placă acea autodisciplină. Se simţea ca un călugăr novice. şi-şi descărca energia în timpul partidelor de squash, la înot şi scrimă.

Fără îndoială că bătrânul începuse să ţină la el. Când Antony se plânse de dureri acute de stomac, el chemă doctorul neliniştit, iar când acesta spuse că era vorba de apendicită, merse personal cu el la spital cu Mercedes-ul negru condus de şofer şi cu o escortă a poliţiei şi sirene. Rămăsese la spital cât durase operaţia, lăsând o grămadă de ţigări fumate pe jumătate în scrumiera din sala de aşteptare cu acces limitat. Când Antony fu scos din sala de operaţii în cărucior, bătrânul se bucură să afle că nu mai era în pericol şi se întoarse acasă. Se înapoie în seara aceea, cu coşuri de fructe şi flori şi o cutie cu cărţi pe care le alesese personal şi care crezuse că aveau să-i placă lui Antony.

După aceea, începu să-l ţină pe lângă el mai mult în timpul zilei şi, încetul cu încetul, îl învăţă în ce constau afacerile lui, explicându-i cum erau structurate şi care erau domeniile specifice. Când avea în mod legal douăzeci şi unu de ani şi continua să susţină că avea cu patru mai mult, Antony cunoştea toate secretele bătrânului şi ştia ce anume se aştepta din partea lui ca moştenitor.

Două luni mai târziu, bătrânul avu primul infarct. Nu era ceva grav, dar fu imobilizat într-un cărucior. Păru deodată

fragil şi Antony îşi dădu seama că ținea foarte mult la el. Îl luase de pe străzi şi făcuse din el un om civilizat; îi dăduse o educație şi avusese grijă să devină cultivat şi bine instruit. Dar, atunci când se ruga să nu moară, Antony nu o făcea numai pentru că ținea la el, ci şi pentru că nu voia să-l ia locul în fruntea „afacerilor".

Într-o seară, după ce citiseră liniştiți după cină, Antony închise cartea şi-i ură noapte-bună. Se simțea obosit şi voia să se ducă la culcare devreme.

— Mai stai cu mine, fiule, spuse bătrânul cu vocea lui slabă şi tremurătoare.

— Bineînțeles, zise Antony aşezându-se lângă el. Vrei să-ți aduc ceva? Ai nevoie de ceva?

— Acolo e un act, spuse el arătând spre o masă rotundă din marmură de lângă fereastră. Adu-mi-l, te rog, zise el şi, când Antony veni cu documentul respectiv, continuă: Acum citeşte-l şi spune-mi ce părere ai.

Antony citi actul de adopțiune oficială. *Bătrânul dorea ca el să devină fiul său legitim*. Se uită la foaia de hârtie, nevrând să-i întâlnească privirea nerăbdătoare, întotdeauna îşi spusese că, dacă, vreodată, n-ar mai fi putut să suporte acel stil de viață sau când ar fi fost solicitat să facă parte din „Familie", ar fi putut să găsească o cale de ieşire. Ar fi putut să părăsească acea casă, să plece din Italia, să-şi croiască o altă viață. Dar, dacă semna acel document, devenea fiul legitim al bătrânului. Şi nu mai exista cale de scăpare.

— Este singura modalitate, înțelegi, spuse bătrânul. Dacă eşti fiul meu, toate astea vor fi ale tale, zise el făcând un gest

larg care cuprindea încăperea, casă, operele de artă şi oftă obosit. Sunt unii care aşteaptă ca nişte rechini să pună mâna pe tot după ce n-o să mai fiu. Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva, Antony, nu? Colecţia mea… atâtea valori… atâtea splendori… pentru ei nu contează decât valoarea monetară. Ştiu, însă, că tu o să le iubeşti la fel de mult ca mine. *Eşti cu adevărat fiul meu*.

Antony semnă documentul cu o mână tremurătoare şi fu uluit de bucuria imensă din ochii bătrânului când i-l dădu.

— Am spus odată că speram să nu regreți hotărârea de a locui cu mine aici, zise bătrânul încet, acum pot să te asigur că n-o să regreți.

La două luni după aceea, suferi al doilea infarct şi muri în câteva minute. Iar Antony se trezi că era proprietarul şi stăpânul a tot ce era în jur. Şi noul conducător al, „familiei".

Înmormântarea avu loc cu pompă, dar discret şi nu participară decât Antony şi cei mai importanți „şefi" ai bătrânului, plus o duzină de bărbați sobri, îmbrăcați în negru, care-i erau complet necunoscuți lui Antony. După ceremonie, aceştia îi spuseră politicoşi că venise vremea să discute despre afaceri. Ascunzându-şi nervozitatea, Antony ascultă în timp ce ei îi prezentau rolul pe care se aşteptau ca el să-l joace acum. Datorită lipsei sale de experiență, spuseră ei cu grijă, avea să-i fie greu să conducă o asemenea afacere complexă. Îi propuseră să-l ajute preluând anumite „situații"; ar fi fost mult mai bine dacă ar fi lăsat totul în seama lor… nu ar fi existat probleme, conflicte… Averea personală a bătrânului îi revenea lui Antony fără discuție, spuseră ei, dar, bineînțeles,

tablourile şi operele de artă nu-i aparţinuseră niciodată cu adevărat bătrânului, aşa că acum aveau să fie încorporate în afacere.

Antony îi privi disprețuitor. Făcuseră greşeala de a-l lua drept prost, iar el clocotea de furie – nu pentru sine, ci pentru bătrân. Nu făceau altceva decât să-i taie afacerea în bucăţele, câte una pentru fiecare şi firimiturile pentru ei. Antony tăcu, lăsându-i să termine ce aveau de spus, până când în încăpere se făcu linişte şi ei îl priviră, aşteptându-i nerăbdători răspunsul.

Era ironic, îşi spuse el, că tot ceea ce-i ofereau ei era calea de scăpare pe care crezuse întotdeauna că o voia. Dar acum ştia că nu o putea primi – nu pentru că ar fi dorit să fie „naşul" familiei, ci pentru că nu-l putea dezamăgi pe cel care-l transformase dintr-un derbedeu fără pic de educaţie într-un om civilizat, într-o persoană care putea să stea alături de semenii săi intelectuali în rândul celor pe care Antony îi considerase întotdeauna „lumea adevărată". Ştia că acei magnaţi ai crimei pe ale căror chipuri nu se vedea niciun zâmbet nu erau ca bătrânul şi mai ştia că acela era testul de loialitate pe care acesta pusese totul când îl făcuse moştenitorul său.

Cu un glas scăzut, el Ce mulţumi pentru ofertă şi le spuse că nu avea nevoie de ajutorul lor şi că nici nu se punea problema de a înstrăina ceva din moştenirea sa. Înainte ca ei să apuce să spună ceva, el adăugă:

— Cred că n-ar trebui să uitaţi, domnilor, că am fost pregătit pentru preluarea acestei afaceri şi am fost pregătit

bine. Familia mea este loială şi vă face cum voi porunci eu. Cred că veți descoperi că lucrurile vor fi conduse cu aceeaşi eficiență ca pe vremea când tatăl meu era în viață.

Fu prima şi ultima oară când se referi la bătrân cu cuvântul „tată" şi fu cuprins de emoție, dorind să i-l fi spus şi lui înainte să moară.

— Cât despre tablouri şi operele de artă, acestea făceau parte din colecția personală a tatălui meu, continuă el. Şi-a exprimat clar dorința ca aceasta să fie păstrată intactă, iar eu i-am promis că această dorință îi va fi îndeplinită.

Fiecare din cei prezenți îl îmbrățişă înainte să iasă din cameră, exprimându-şi condoleanțele şi urându-i succes, dar Antony ştia că nu era ultima oară când avea să audă de ei. De asemenea, mai ştia că nu putea să trăiască asemeni unui prizonier în vilă, aşa cum trăise bătrânul. Mai degrabă ar fi preferat să moară. Bătrânul, însă, îşi trăise viața deja în momentul în care capcana se închisese, în timp ce Antony era tânăr. Intenționa să-ți țină promisiunea față de bătrân, dar, în acelaşi timp, să-şi trăiască şi propria viață, fără paznici sau arme. Ştia că va trebui să câştige acea libertate şi respectul celorlalte familii.

O săptămână mai târziu, conducea Mercedesul bătrânului pe drumul de coastă şerpuit, când observă în oglinda retrovizoare că era prins din urmă de un ca: mion care transporta lăzi cu legume. Drumul era îngust şi mărginit de o prăpastie abruptă şi de mare, iar camionul se apropia cu viteză, forțându-l spre margine. Nu era nicio îndoială că cel care se afla la volanul camionului avea intenția să-l omoare.

Instinctiv, apăsă pe accelerator şi, în clipa în care camionul îl izbi dintr-o parte, Mercedesul ţâşni înainte, cu scrâşnet de cauciucuri. Camionul se opri brusc şi, întorcând maşina, el se înapoie cu viteză şi se izbi în camion, împingându-l în prăpastie. Apoi trase frâna de mână şi rămase nemişcat câteva clipe, asudat şi tremurând tot. După aceea, ştergându-şi fruntea cu o batistă, coborî din maşină şi se uită în jos. rularea verde ca smaraldul clocotea la picioarele stâncilor şi numai o ladă, două de vinete ieşiră la suprafaţă. În clipa aceea îşi dădu seama că nu-şi pierduse vechiul obicei căpătat pe străzi de a lovi primul înainte să fie rănit şi de a lovit cu forţă. Ori era învingător – ori nu supravieţuia. Pe viitor, modul lui de abordare a vieţii avea să se bazeze pe acel concept.

Săptămâna următoare izbucni un incendiu la vilă. Numai datorită faptului că nu putuse să doarmă şi coborâse în bibliotecă să caute o carte, salvă casa – şi propria-i viaţă. Salvă tabloul de Tizian şi pe cel de Veronese, dar printre celelalte valori pierdute se aflau cel de Ghirlandaio şi cele de Canaletto, la care bătrânul ţinuse atât de mult, iar Antony simţi cu amărăciune că-l dezamăgise deja.

Apoi, într-o seară, se duse singur la teatru, stabilind ca maşina să-l ia după aceea. Deodată, hotărî că nu mai putea suporta singurătatea încă o noapte. Simţea nevoia de viaţă… femei… sex. Trimiţând şoferul acasă, dispăru în căutarea Unor anumite plăceri. Când reapăru, două zile mai târziu, palid şi cu cearcăne, află că maşina fusese găsită ciuruită de gloanţe. Şoferul murise. Atunci îşi dădu seama că era război. Ştia cine îi erau duşmanii – şi era ori el, ori ei.

Vechiul instinct de supraviețuire, căpătat încă din copilărie printre ruinele Neapolelui afectat de război, îi dădu putere când îşi chemă oamenii şi le expuse planurile sale necruțător. În câteva luni, toți cei care fuseseră la înmormântarea bătrânului îşi aflară moartea. Şi, de atunci încolo, nimeni nu-i mai puse la îndoială capacitatea lui Antony Carraldo de a moşteni imperiul bătrânului. Cu un zâmbet trist îşi aminti de seara când acesta îl chemase şi el spusese disprețuitor:

— N-o să omor niciodată un om pentru bani.

— Nimeni n-o să-ți ceară să omori, îl asigurase bătrânul zâmbind cu un aer cunoscător. Uiți că tu vei fi cel care va da ordinele.

Şi Antony ştia că, dacă era nevoie, avea să dea acele ordine din nou. Dar îşi câştigase libertatea.

Era implicat atât de mult în afacere, încât nu mai putea să dea înapoi. Era un şef extraordinar, dar nu putea să sufere ce făcea. Vederea sumelor de bani imense care se strângeau în băncile din străinătate nu-i dădu niciodată acel gen de plăcere pe care-l simțise când ascunsese micu' teanc de bani sub scândurile duşumelei primului şi micului său apartament. Căută un divertisment în cele două mari iubiri adevărate ale sale, muzica şi arta. Se ducea adesea la operă şi umbla prin galerii, apărând la diverse expoziții importante sau licitații şi cumpărând cu şiretenie. Se afla la o licitație la *Sotheby's* în Londra, când începu o conversație cu un bătrân cu înfățişare de aristocrat şi, în timp ce beau ceva la club, acesta îi spuse lui

Antony că încă mai avea o casă plină de tablouri, deşi fusese silit să vândă toți vechii maeştri cu mult timp în urmă. Impresionat de cunoştințele lui Carraldo, îl invită să-şi petreacă weekend-ul în casa sa de la țară pentru a vedea tablourile cu ochii săi.

Erau multe locuri goale pe pereți acolo unde atârnaseră odată tablouri de valoare, dar, străbătând coridoare nesfârşite şi încăperi spaționase şi reci, Carraldo descoperi câteva fermecătoare şi cu valoare decorativă, îi oferi lordului Beston un preț corect pentru ele şi acesta acceptă imediat.

După aceea, în timp ce beau un whisky în bibliotecă pentru a celebra încheierea afacerii şi pentru a se încălzi după plimbarea prin acea casă înghețată, Carraldo zări două tablouri mici, pe jumătate ascunse într-un colț întunecos. Un dulap masiv le ascundea vederii, dar el le recunoscu imediat ca fiind nişte tablouri de Canaletto rare, pictate în timpul şederii acestuia la Londra. Îi spuse lordului Beston că era sigur de autenticitatea lor şi că erau foarte valoroase şi-i oferi cu zece procente mai mult decât ştia că s-ar fi dat la o licitație pe ele, fiind convins că le putea revinde peste puțin timp cu treizeci la sută mai mult. Sfătuindu-l să stea de vorbă cu un alt comerciant înainte să-i accepte oferta pentru a fi sigur că nu era înşelat, Antony se întoarse la Londra. Cele două tablouri i se trimiseră la hotel a doua zi şi, încântat de prima lui mare descoperire, Carraldo simți nu numai că, în sfârşit, onorase încrederea bătrânului în el, dar şi că îşi găsise adevărata vocație în viață.

Milano era un mare oraş industrial, necunoscut drept

centru artistic internațional, acesta fiind şi motivul pentru care el se hotărî să-şi deschidă galeria acolo. Avea să fie primul. Cumpărând spațiu pe o stradă elegantă şi discretă, puse ca interiorul să fie redecorat în vederea creării unei galerii ultramoderne. Aceasta fu împărțită în două secțiuni – una pentru tablourile din trecut, cealaltă destinată tinerilor artişti pe care-i descoperea şi cărora le sponsoriza carierele. Îşi învățase bine lecțiile şi, cu ochiul său priceput şi cu instinctul infailibil față de ceea ce era bun, atrase în curând atenția colecționarilor, care-i cereau să le găsească tablouri ale anumitor artişti care îi interesau. *Galeria Carraldo* se bucura de succes şi, un an mai târziu, deschise o alta la Paris. După doi ani, numele de Carraldo se afla alături de cele mai importante din lumea artei la New York, Londra şi Paris.

Călătorea tot timpul, căutând comori ascunse şi uitase de multă vreme în palate şi vile vechi şi prăfuite; şi îşi petrecea săptămâni întregi plimbându-se fericit prin atelierele improvizate ale tinerilor artişti înfometați, sperând să găsească măcar unul cu acea licărire deosebită a geniului pasionat. Şi, în rarele ocazii când dădea peste un asemenea talent, acest lucru valora pentru el mai mult ca orice pe lume.

Însă, într-o anumită zi în fiecare lună, se întorcea la Neapole. La început, îşi petrecea mult timp acolo, câte zece zile sau cel puțin o săptămână, dar, încetul cu încetul, pe măsură ce-şi consolida poziția în fruntea Familiei, putu să-şi delege oamenii să facă anumite treburi – deşi niciodată atât de multe, încât să le ofere prea multă putere. Bătrânul îl învățase bine. Existau, însă, trei oameni – doar trei – care ştiau unde se

afla în orice clipă – în orice colț al lumii.

Focul se stinsese şi rămaseră doar tăciunii cenuşii, în cămin, iar Carraldo îşi goli paharul de coniac şi-şi privi prietenul. Paolo îi ascultase povestea în tăcere şi acum Carraldo observă că strângea paharul cu atâta putere, încât era de mirare că acesta nu se spărgea.

— Ani de zile m-am împărțit între două vieți diferite, transformându-mă când într-o persoană, când în alta, între Neapole şi Milano, spuse el apoi. Dar un singur lucru n-a putut să schimbe bătrânul în mine. Nevoia de sex. *Sexul mi-a dominat existența*! Uneori am impresia că sunt posedat de propriul meu trup şi de nevoile lui mai mult decât de „afacerile" bătrânului, zise el şi ridică din umeri. Bineînțeles că încerc să fiu discret, dar sunt conştient de bârfe. Aşa că, Paolo, acum înțelegi de ce nu pot să-mi permit niciodată luxul unei relații strânse cu o femeie. Nu i-aş putea spune niciodată *vreunul* din secretele mele. Bătrânul m-a prevenit să nu mă îndrăgostesc niciodată. „O să te distrugă, aşa cum aproape că m-a distrus pe mine", mi-a zis el. Dragostea nu poate să joace niciun rol în viața mea.

Se duse lângă şemineu şi lovi cu piciorul în tăciunii stinşi.

— Şi încă ceva, spuse el, am fost „fiul cel bun", nu cel risipitor din parabolă. Acum sunt mult mai multe milioane în băncile din toată lumea decât atunci când a murit bătrânul.

Tăcu şi-şi ațintи privirea asupra lui Paolo.

— Jur, însă, că nu m-am atins nici măcar de un cent.

Averea personală pe care mi-a lăsat-o am considerat-o ca o moştenire lăsată de tată fiului său. M-am folosit de ea pentru a-mi finanța galeriile şi comerțul cu opere de artă. Sunt un om foarte bogat, Paolo. Dar nimic din ce am – nici casele, nici maşinile, nici iahturile, nici celelalte valori – n-a afectat în vreun fel afacerile.

Rezemându-se de polița căminului, privi tăciunii. stinşi, temându-se să se uite la Paolo, temându-se de ceea ce ar fi putut spune acesta… căci n-ar fi putut suporta.

— Te rog să te simți liber să pleci când doreşti, spuse el cuprins de emoție. N-am niciun drept să-ți cer prietenia.

Paolo se duse lângă el şi-l luă pe după umeri.

— Dragul meu Antony, zise el încet, când un bărbat are curaj să-şi descarce sufletul în fața altuia, e un semn de adevărată prietenie. Mă bucur foarte mult că ai simțit că poți să-mi spui toate astea.

Carraldo simți cum îl părăseşte starea de încordare, ca un arc foarte strâns care se relaxa. Era conştient de lacrimile care-i scăldau fața, dar era incapabil să le oprească.

— Toată viața am fost singur, spuse el atunci. Când te-am cunoscut a fost ca şi cum mi-aş fi găsit fratele.

— Şi întotdeauna o să fie aşa, spuse Paolo. Nu ştiu decât că eşti Antony Carraldo, prietenul meu.

Niciunul din ei nu s-a mai referit vreodată la noaptea aceea sau la discuția pe care au purtat-o atunci.

Carraldo oftă adânc, privind tăciunii stinşi din căminul rece, exact cum făcuse în noaptea aceea, când vorbise cu

Paolo. Dar Paolo murise demult. El era trecutul, în timp ce Aria era viitorul.

Lista lui Lieber cu numele celor care-şi exprimaseră pretenţiile faţă de averea lui Poppy Mallory se afla pe masa de lângă fereastră şi, turnându-şi încă un pahar de coniac, se uită din nou la numele Orlando Messenger. Când se oferise să-l ajute, nu-şi dăduse seama că şi el voia moştenirea lui Poppy, deşi povestea lui părea mai exagerată decât a tuturor celorlalţi – poate tu excepţia celei a lui Lauren Hunter. Simţise un grăunte de disperare la Orlando când îi vorbise de risipirea talentului său şi, într-o clipă, se hotărâse să-i acorde o şansă. Bineînţeles că încă nu ştia suficient de mult despre adevărata lui activitate pentru a-l sponsoriza; Orlando vă trebuie să-şi dovedească valoarea înainte să se aştepte să primească un ajutor financiar serios.

Privind pe fereastră în noaptea londoneză, Carraldo îşi spuse că faptul că atât Orlando cât şi Aria aveau pretenţii asupra averii nu schimba cu nimic situaţia.

dar Francesca avea să fie extrem de furioasă când va afla. Zâmbi cu tristeţe. Spera ca Orlando să primească banii; spera ca Pierluigi să-i primească; oricine – în afară de Aria.

Capitolul 15

Claudia se întinse leneşă şi se uită la ceasul *Cartier* de pe noptieră, unul din ultimele lucruri rămase din ultima ei căsnicie. Era zece şi jumătate dimineaţa, telefonul suna şi era era foarte supărată. Prietenii ei ştiau că nu trebuiau să o sune

înainte de unsprezece; avea nevoie de somnul de întreținere, mai ales acum când îmbătrânea.

Oftând exasperată, azvârli cu o perniță dantelată în aparat şi-şi vârî capul în aşternut… trebuia să fi uitat să conecteze robotul cu o seară în urmă! Cel care suna era foarte insistent şi, cu siguranță, nu era vreunul din prietenii ei, căci aceştia îi cunoşteau tabieturile prea bine – deci nu putea fi decât cineva care-i cerea bani. Duşmanii.

Telefonul încetă să mai sune şi ea răsuflă uşurată. Se întinse şi-şi mângâie trupul, întrebându-se ce simțea un bărbat oare când făcea acest lucru. Uneori ar fi vrut să fie o altă persoană care făcea dragoste cu ea, ca să stră cât de senzațională era. Aproape că reuşise odată, îşi spuse ea zâmbind, aproape…

Încă de la treisprezece ani, Claudia fusese perfect conştientă de senzualitatea ei. Fusese un copil neastâmpărat – prea neastâmpărat, îşi spuse ea acum cu amărăciune. Dacă ar fi ştiut atunci că frumusețea şi atracția sexuală aveau să fie singurele ei calități, le-ar fi folosit mai bine. În schimb, fugise de viața liniştită de aristocrată dintr-o vilă de marmură în paragină unde văzuse cu ochii.

Ridicându-se în capul oaselor, îşi aprinse o țigară cu o brichetă *Cartier* din aur, risipind fumul cu mâna cu o manichiură elegantă. La naiba! Una din unghii i se cojise puțin. Asta era chiar picătura care umplea paharul!

Se rezemă de perne, fumând încruntată şi gândindu-se la părinții ei.

Alexandr Rinardi avusese cincizeci de ani când se

născuseră gemenii din 1952 şi se uitase neîncrezător la fărâmiţele de fiinţe omeneşti pe care le crease, întrebându-se cum să-i facă să nu-i tulbure viaţa liniştită. Era căsătorit cu Lucia Galli numai de doi ani şi ea fusese singura femeie care străpunsese zidul de gheaţă al singurătăţii de care se înconjurase încă de la nouă ani. Nu-i iubea deloc pe acei copii, îşi spusese el, deloc! Dar ei o făceau fericită pe Lucia, aşa că era pregătit să-i accepte.

Mica şi blânda Lucia era sclipirea aurie din inima lui Alexandr care-l făcea să aştepte cu nerăbdare să se trezească dimineaţa având-o ghemuită în braţe şi să se culce seara cu ea dormind liniştită lângă el, în timp ce el, suferind de insomnie, citea aproape toată noaptea la lumina firavă a unei lumânări, pentru că se temea că lampa ar fi deranjat-o. Nu o voia decât pe Lucia: nu copii, nimic altceva – nici măcar un câine. Ba îi luase chiar şi numele de fată de Galli, renunţând la al său de Rinardi pe caree nu-l putea suferi, ca, de altfel şi la titlul de baron.

Când Pierluigi şi Claudia crescură, îşi dădură seama că, practic, nu aveau decât un singur părinte; Lucia le era şi mamă şi tată şi era indulgentă cu ei, lăsându-i să facă ce voiau într-un efort de a se revanşa pentru neglijenţa tatălui lor.

Claudia stinse ţigara furioasă. Nu exista nicio îndoială că, dacă s-ar fi dus iarăşi la spital când apăruseră complicaţii după operaţia de vezică biliară, mama lor ar mai fi fost încă în viaţă. Şi cât de diferit ar fi fost totul! Dar ea voise să stea acolo, la Villa Velata, în siguranţă lângă Alexandr. Î*n siguranţă*! După moartea ei, tatăl lor se dedicase în întregime grădinilor sale,

plănuind să facă un lac imens care niciodată nu părea să se termine de săpat şi punând pe hârtie tot soiul de chioşcuri şi chioşculeţe, grădini în miniatură englezeşti, franţuzeşti şi italieneşti, fără să le dea nici cea mai mică atenţie copiilor care creşteau.

Rebelă şi curioasă, Claudia a avut prima experienţă sexuală la treisprezece ani cu unul din băieţii de la grajduri. Îi tot dădea târcoale, fixându-i cu privirea, pieptul musculos şi fesele mici şi tari timp de săptămâni întregi şi, din când în când, el se întorcea şi, surprinzându-i privirea, îi zâmbea. Ea îi zâmbea la rândul ei în timp ce-şi peria iapa, dar fără să-şi ia ochii de la el nicio clipă. Apoi, într-o zi, el se aşeză în pragul uşii grajdului uitându-se la ea. Era o dimineaţă foarte caldă de vară şi ea purtă o cămaşă şi pantaloni de călărie fără nimic pe dedesubt, ştia că ei îi privea sânii care i se mişcau pe sub bluză. Lăsând peria jos, se întoarse cu faţa spre el, întinzându-şi braţele în sus, aşa încât el să-i vadă prin materialul subţire, în timp ce ea se prefăcea că-şi aranjează părul. El îl măsură trupul din ochi, după care râzând sarcastic se duse în grajd, îşi descheie pantalonii şi, sub privirea ei uluită, urină pe paiele de pe podeaua grajdului.

Era cel mai erotic gest pe care-l închipuise ea şi, simţind ceva – fierbinte şi umed între picioare, ea duse mâna în acel loc instinctiv, iar când termină, el se întoarse şi o văzu stând astfel şi cu privirea aţintită asupra membrului său, care se mărea şi se întărea acum, când se uita la ea. Continuând să zâmbească, se duse spre ea şi rămase nemişcat şi expus.

— Atinge-l, îi spuse el atunci. Haide, atinge-l, doar, asta

vrei, nu?

Ea îşi coborî privirea asupra sexului gros şi drept şi ştiu că el avea dreptate, voia să-l atingă… voia atât de mult… Îl simți cald, tare şi catifelat în mână, iar el îi descheie bluza şi îi mângâie sânii, trăgând de sfârcurile tari stăpânit de dorință; ea îl voia atât de mult şi orice dorea el să-i facă, voia să facă tot şi să simtă tot. Voia atât de mult să se reguleze, încât o durea.

Acum, când se gândea în urmă, ştia că el nu fusese un amant prea bun, dar fusese tânăr, mare şi tare şi ea îl lăsase să facă tot ce voise, învățând cum să-şi folosească la maximum calitățile, până când, în cele din urmă, ea deveni cea stăpână pe situație. Se întâlneau în fiecare zi la grajduri, uneori chiar şi de câte două-trei ori pe zi, nu se mai sătura de el. Claudia zâmbi şi-şi aprinse altă țigară. Bineînțeles că, pe atunci, habar nu avea că era urmărită, dar asta era cu totul altă poveste.

La şaisprezece ani a fugit cu fiul unui om de afaceri la Forte dei Marmi, regiunea din Toscana unde familiile bogate italiene obişnuiau să se ducă vara. Atunci, tatăl ei nu a stat deloc pe gânduri, a acționat imediat. A şters-o din testament şi n-a mai vrut să o vadă niciodată. Şi nici n-a mai văzut-o, nici chiar pe patul morții, trei ani mai târziu.

Pe vremea aceea, Claudia se afla la al patrulea – sau al cincilea – iubit. Cu fiul concesionarului nu a stat prea mult – doar atât cât să primească o educație în arta sexului şi cât să învețe vocabularul drojdiei societății şi, după aceea, dorința ei de schimbare şi de lux a aruncat-o în brațele şi în paturile unor bărbați foarte ciudați. Au fost ofițerul englez căruia îi plăcea tinerețea ei şi o punea să se îmbrace cu costume de

gimnastică, şi chiloţi bleumarin pe care ceruse să i se trimită de la o firmă londoneză ce confecţiona articole de lenjerie pentru elevi; maestrul de călărie de la Viena căruia îi plăcea să fie biciuit cu propriul bici; creatorul de modă francez căruia îi plăcea să se uite la ea cum o făcea cu altcineva… dar toţi îi oferiseră tinerei şi voluptuoasei Claudia stilul de viaţă cu care era obişnuită.

Trecuse atâta timp de atunci, îşi spuse ea cu tristeţe. Slavă Domnului că progresase de la acea tinereţe irosită greşit la o linie mai rentabilă, făcându-se cunoscută datorită celor doi foşti soţi bogaţi. Numai că acum rămăsese şi fără ultima alocaţie şi nu mai avea acces în singura societate care avea importanţă pentru ea.

Telefonul sună din nou şi ea se uită la aparat exasperată. Oftând, îşi acoperi goliciunea cu cearşaful şi ridică receptorul.

— Alo? zise ea cu o voce răguşită.

— Claudia Galli?

Vocea bărbatului era groasă şi plăcută, dar complet nefamiliară, iar ea se uită bănuitoare la receptor.

— *Si, pronto*, spuse ea cu asprime, temându-se să nu cumva să fie cineva care o suna pentru vreo factură neplătită.

— Claudia, iartă-mă dacă te-am trezit. Mă numesc Orlando Messenger şi sunt un amic de-al lui Bibi Mouton. M-am văzut cu ea la Londra săptămâna trecută şi, când i-am spus că vin la Paris, mi-a zis că, dacă o să mă simt singur, să-ţi sau un telefon. Mă întrebam dacă nu cumva eşti liberă la prânz ca să luăm masa împreună.

— La prânz? întrebă ea gândindu-se repede… dacă

spunea da, el şi-ar fi dat seama că agenda ei era goală, dar dacă spunea că era prea ocupată putea să piardă un restaurant bun şi şansa de a cunoaşte pe altcineva şi vocea lui părea foarte plăcută, o voce de englez bogat şi cultivat. Mulțumesc, Orlando, spuse ea cu dulceață în glas. Eşti atât de drăguț că mă inviți, dar mă tem că am deja un angajament pentru prinz.

— Ce păcat, spuse el, părând foarte dezamăgit. Abia aşteptam să te cunosc. Bibi mi-a povestit atâtea despre tine…

Claudia ezită.

— Totuşi, nu-mi place deloc să ştiu că eşti singur la Paris, mai ales că Bibi ți-a spus să mă suni… stai puțin, să mă gândesc ce pot să fac. Tăcu o clipă, Bătând cu unghia uşor în receptor.

— Ştiu că nu-i frumos, zise ea chicotind, dar, pentru Bibi, o s-o fac. Ar trebui să iau cina cu câteva persoane diseară – ca să fiu sinceră, Orlando, sunt nişte oameni îngrozitor de plicticoşi! Dacă eşti liber în seara asta, aş putea să fac într-un fel… să găsesc o scuză. De fapt, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai bucuroasă că n-o să-i văd. Ştii cum este uneori, nu?

— Bineînțeles, spuse el râzând şi apreciez sacrificiul.

— Atunci, la nouă, la barul *Ritz*? spuse ea zâmbind.

— Voi fi acolo, promise el.

Claudiei îi plăcea întotdeauna să-şi facă o intrare spectaculoasă; ea niciodată nu mergea, propriu-zis, când intra într-o încăpere, ci plutea maiestuoasă. În seara aceea, era înveşmântată într-o haină de blană neagră, care-i scotea în

evidență tenul alb, iar părul de culoarea ciocolatei îi era prins cu o fundă *Chanel* de catifea. Pe sub haina de blană purta o rochie *Alaïa* din lână neagră care i se mula pe trup ca o a doua piele. O pereche de pantofi negri din antilopă şi nişte mănuşi superbe din acelaşi material şi de aceeaşi culoare cu manşete de blană îi completau toaleta. Pe mâna dreaptă avea un inel magnific cu diamant şi, pe stânga, un smarald fals de proporţii uriaşe, iar celelalte bijuterii erau cerceii şi brăţara sclipitoare în forma a doi C de la *Chanel*. Ştia că arăta superb când se opri în prag, lăsând haina să se deschidă singură şi duse o mână la piept, rotindu-şi privirea prin încăpere. Bineînţeles că toată lumea se întoarse să se uite la ea, dar atenţia ei fu atrasă de un blond extrem de atrăgător care stătea singur într-un colţ. Zâmbind uşor, el se ridică şi veni spre ea.

— Claudia Galli? întrebă el luându-i mâna într-a lui.

— Orlando? spuse ea şi ochii albaştri i se luminară subit.

Dumnezeule, era un tip splendid! Ce-i trimisese Bibi în seara aceea! Cu siguranţă că-i rămânea datoare pentru asta…

— Îmi pare rău că am întârziat, dar poate ţi-a spus Bibi că ăsta este defectul meu, zise ea. Pur şi simplu, n-am deloc noţiunea timpului.

— Nu-I absolut nicio problemă, spuse el politicos.

Era nouă şi douăzeci şi cinci, dar era atât de bucuros că o vedea, încât făcu abstracţie de minutele de nelinişte petrecute cu un pahar de băutură în faţă, când se întrebase dacă avea să vină sau nu.

— Barul *Ritz* e locul meu preferat, spuse ea aşezându-se pe un scaun şi lăsându-şi haina de blană să-i alunece de pe

umeri atrăgător. Este un fel de casă departe de casă.

Orlando zâmbi.

— Unde este adevărata ta casă, Claudia? o întrebă el făcându-i semn chelnerului.

— Adevărata mea casă? spuse ea oftând. Sunt atâtea, prea multe… este de-a dreptul deprimant. Dar bănuiesc că la Villa Velata e „acasă" – cel puțin acolo m-am născut şi casa ne aparține mie şi fratelui meu. Numai că nu-mi place prea mult. Şi, bineînțeles, mai am şi apartamentul de pe rue des Arbres. Dar tu, Orlando?

— Madame? întrebă chelnerul.

— Ah, un cocktail cu şampanie, te rog.

— *Si m'sieur*?

— Adu două, spuse el. Există o casă la țară unde mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei. E a mea acum, de când a murit tata, dar mă duc foarte rar acolo. Am un mic apartament la Londra – un atelier, unde lucrez.

— Eşti artist? Ce fascinant! Ce fel de artist eşti, Orlando?

— Păi, în momentul ăsta, pictez portrete, peisaje, spuse el ridicând din umeri cu modestie. Puțin din toate. Dar am de gând ca, la anul, să mă specializez mai mult.

— Portrete, spuse Claudia încântată. Ce interesant! Întotdeauna mi-am dorit să mi se facă portretul până nu este prea târziu.

— Prea târziu? întrebă el zâmbind.

— O femeie trebuie pictată înainte să facă o operație de lifting facial, spuse ea serioasă. După aceea îşi pierde acea flexibilitate a expresiei caracteristică tinereții. E rigidă… fără

caracter. Nu că am avea nevoie de prea mult caracter – riduri oribile sau laba gâştei, dar suficient ca să se vadă adevărata persoană.

Li se aduseră băuturile şi el ridică paharul.

— Pentru tine, Claudia, iar caracterul tău se vede superb, fără să fie nevoie de vreun lifting facial.

Ea zâmbi şi ridică paharul, la rândul ei.

— Pentru o foarte fericită întâlnire, Orlando, murmură ea.

Cina la *Jamin*, unde Claudia reuşise să obţină o masă, fu delicioasă şi scumpă. Când achită nota de plată, Orlando se gândi că era preţul unuia din tablourile ui mici, dar nu regreta. Claudia era nemaipomenită: era frumoasă, plăcută, teribil de sexy şi foarte vorbăreaţă. Vorbele îi ieşeau de pe buzele frumoase la fel de uşor ca răsuflarea şi, printre mărunţişuri erau şi frânturi de informaţii preţioase. Făcuse aluzie deja de două ori la faptul că se aştepta să fie foarte bogată peste foarte puţin timp, fără ca el să pomenească ceva de Poppy Mallory; şi acum, el aştepta.

— N-ai vrea să mergem să dansăm? îl întrebă ea, strângându-şi gulerul de blană sub bărbie şi privindu-l în timp ce aşteptau un taxi afară. Sau poate ai vrea să vii la mine… să bei ceva înainte de culcare?

— Da, spuse el simplu. Asta mi-ar face mare plăcere, Claudia.

— Este doar un apartament mic, spuse ea când taxiul opri pe rue des Arbres, aşa cum ţi-am mai spus, locuiesc în

mai multe locuri, întotdeauna sunt în mişcare. Dar aici îmi țin hainele!

Draperiile erau trase, ascunzând priveliştea cazanelor de gunoi, iar apartamentul părea plăcut şi elegant, plin de o mulțime de mărunțişuri scumpe şi lămpi cu abajururi.

— Un coniac, dragul meu? îl întrebă ea, azvârlind haina de blană pe un scaun, iar după ce – umplu două pahare, se aşeză lângă el pe canapea. Bineînțeles că după ce o să primesc moştenirea, o să cumpăr un apartament mai mare, ca să am mai multe dulapuri pentru haine, zise ea privindu-l visătoare. Eu una ocup foarte puțin spațiu, dar lucrurile mele au nevoie de o casă mai mare, spuse ea, şi râse apoi. Pierluigi o să fie furios, bineînțeles, pentru că nu-i place deloc când cheltuiesc. Dar el e bogat oricum şi uneori îi spun că e un zgârcit. Se supără tare pe mine, Orlando, zise ea privindu-l cu ochii mari şi plini de uimire. Poți să-nțelegi asta?

— Nu, zise el netezindu-i cuta printre sprâncene cu degetul. Nu-mi închipui cum se poate supăra Cineva pe tine, Claudia. Dar o să moştenească şi el?

— Da, spuse ea oftând. Este o poveste ciudată… poate ai văzut anunțul din ziare. „*Se caută moştenitoare… Poppy Mallory…*”? Ei bine, eu sunt. şi Pierluigi. Suntem gemeni, înțelegi şi tata a fost fiul lui Poppy Mallory.

— *Tatăl vostru a fost fiul lui Poppy Mallory*?

Ea râse când îl văzu atât de şocat.

— Ştiu că e uimitor, dar este adevărat. Adevăratul nume al tatii era Alexandr Rinardi – baronul Alexandr Rinardi, numai că îi ura atât de mult pe cei din familia Rinardi, încât a

renunțat şi la nume şi la titlu. Bunica mea nu era mama lui adevărată – Poppy era. Bineînțeles că soțul bunicii l-a urât întotdeauna pentru că nu era fiul lui. Totul este atât de logic când stai să te gândeşti… de aceea Alexandr a fost îndepărtat de restul familiei şi a fost mereu un singuratic. Adevăratul mister este motivul pentru care Poppy nu l-a căutat niciodată.

— Presupun că trebuie să ai nişte dovezi în sprijinul acestei poveşti, spuse Orlando degajat, sorbindu-şi coniacul.

— Ah, cred că există destule dovedi la Villa Velata şi Villa d'Oro pentru a confirma totul, spuse ea întinzându-se leneş. Nu-i nicio îndoială că banii sunt ai noştri, zise ea apoi râzând. Şi, de data asta, n-o să-l las pe Pierluigi să pună mâna pe nimic din ce mi se cuvine. Am de gând să fac o grămadă de cumpărături!

— Cât valorează totul? întrebă el îmboldit de curiozitate.

— Milioane, spuse ea visătoare, sute de milioane, Orlando. Poți să fi închipui?

Aplecându-se, îl sărută uşor pe buze.

— Când o să fiu bogată, o să te angajez să-mi faci portretul, spuse ea zâmbind. Ca o odaliscă, un nud exotic.

— Te văd ca pe o Goya, murmură el, înălțându-i bărbia, alb, ciocolatiu şi albastru… eşti o femeie foarte frumoasă, Claudia.

— Şi una foarte bogată în curând, murmură ea zâmbind când el o sărută.

Claudia făcea parte din puținele femei care erau mai frumoase dezbrăcate decât îmbrăcate şi Orlando, cu ochiul său de artist, aprecie fiecare formă delicioasă, tot aşa cum

trupul său aprecie plăcerea cu care ea făcea dragoste. Fu o noapte lunga şi languroasă şi el aproape că regretă când se făcu dimineață şi trebui să plece.

— O să ne mai întâlnim? întrebă ea somnoroasă când el se îmbrăcă repede şi o sărută înainte de plecare.

— Bineînțeles, crezi că acum când te-am găsit, o să-ți dau drumul?

Ea zâmbi.

— Numai să nu te intereseze banii mei.

— Nu, Claudia, spuse el sărutând-o din nou, nu mă interesează banii tăi. O să mă-ntorc la Paris săptămâna viitoare şi o să te sun.

— S-ar putea să mă duc în Italia, la Villa Velata, spuse ea. O să-ți las un mesaj pe robot.

— Promiți? o întrebă el îndreptându-şi cravata.

— Promit, spuse ea zâmbind. Pe curând, Orlando.

Capitolul 16

Mike citi pentru a cincea oară ilustrata pe care i-o trimisese Laurent şi care înfățişa una din piscinele din Hockney, albastru şi alb, scăldată în aurul razelor de soare. Pe spate scrisese: „… *Mama mi-a spus întotdeauna că este frumos să scrii şi să spui mulțumesc*, *dar oricum voiam s-o fac*. *Mi-a făcut*, *într-adevăr*, *plăcere să te cunosc*. *Succes în călătoria în Europa şi sper să găseşti moştenitoarea dispărută*". *Semnase* „*Cu drag*, *Lauren*" *şi*, *dintr-un motiv prostesc*, *Mike se simți mişcat*.

Ridică receptorul şi formă numărul ei, dar nu-i răspunse nimeni, aşa că, după aceea, formă numărul din Madison, Wisconsin. De data aceasta, i se răspunse de la al doilea apel.

— Bună, mătuşă Martha, ce mai faci? spuse el.

— Cam la fel, Michael, deşi, fără îndoială că ai putea să te convingi personal dacă ai reuşi să cobori din caruselul ăla social în care eşti şi să vii acasă.

Tonul ei era sever şi el zâmbi, mătuşa Martha întotdeauna spunea mai întâi tot ce avea pe suflet şi, apoi, ca acum, începea să-i vorbească despre defectele noului preot, despre pălăria cea nouă şi îngrozitoare a Joannei Handspacher şi că fiica lui Mary Griffith tocmai o făcuse pe aceasta bunică pentru a treia oară şi, deci, când avea şi el de gând să-şi găsească o femeie drăguță şi respectabilă? Atunci ar fi avut şi ea în sfârşit, cu ce să se laude la următoarea întâlnire a Cercului de prânz al femeilor, în loc ca toată lumea să o roage să-i ceară câte un autograf. După părerea ei, autografele erau ridicole şi habar nu avea de ce-l voia cineva pe al lui…

— Ei, haide, mătuşă Martha, ştii foarte bine că eşti mândră de mine, protestă el râzând.

— Mândră? Bineînțeles că sunt mândră… ce legătură are asta cu faptul că ar trebui să te însori? Toată lumea îmi aminteşte că ai treizeci şi şapte de ani acum – de parcă ar mai fi nevoie să-mi amintească!

Şi-o închipui zâmbind când îi vorbea; părul ei scurt şi negru era moale şi uşor cârlionțat, firele albe şi la tâmple fiind arătate cu mândrie. Majoritatea prietenelor ei erau deja cărunte sau, aşa cum obişnuia ea să spună, îşi prăpădeau banii

la coafor vopsindu-şi părul într-un albastru; ridicol.

— Vârsta e o stare de spirit, îi spusese ea întotdeauna lui Mike, n-are nicio legătură cu felul cum arăți.

Își aminti de acest lucru acum, gândindu-se la Lauren.

— Ce este în cuptor, mătuşă Martha? o întrerupse el. Miroase grozav.

Ea începu să râdă, acelaşi sunet care întotdeauna îi făcea pe ceilalți să i se alăture.

— Chiar mâncarea ta preferată – friptură.

— Mătuşă Martha, n-am mai mâncat friptură de ani de zile, ai grijă să faci când o să vin data viitoare, da?

— Mi-e dor de tine, zise ea încet. Când o să se-ntâmple asta?

Mike oftă.

— Îmi pare rău, mătuşico, dar n-o să fie prea curând. După-amiază trebuie să plec la New York şi, de acolo, la Londra, la Geneva, şi apoi la Veneția. Cu afaceri.

— Hmm, ce afaceri, toate oraşele alea minunate!

Înseamnă că este vorba de o altă carte?

— Este o poveste ciudată şi încă încerc să mă lămuresc – sunt abia la început. Sunt pe urmele moştenitorului sau moştenitoarei unei averi misterioase.

— Ce poate să fie atât de misterios la o avere? întrebă ea. Ori este avere, ori nu este.

— Modul cum s-a făcut averea asta este încă un mister, spuse el râzând. De asta mă duc în Europa, să încerc să aflu.

— Bine, atunci, succes, băiete. Să treci pe la mine când te întorci, da?

Mike ezită puțin.

— Mătuşă Martha?

— Da, ce este, Michael? O văd pe Millie Hutchins pe alee, vine la cină… n-are importanță, oricum uşa este descuiată, o să intre singură.

— Mătuşă Martha, am cunoscut o fată… aici la Los Angeles, spuse el, şi la celălalt capăt al firului nu se auzi niciun sunet, aşa că adăugă repede: Adică, abia am cunoscut-o, n-am văzut-o decât o dată, dar, ei bine… e ceva în legătură cu ea…

— Slavă Domnului, spuse ea râzând. Adu-o cu tine când vii pe-aici.

El zâmbi uşurat; nu ştia de ce îi spusese, dar într-un fel se simțea mai bine acum când exprimase în cuvinte ceea ce simțea.

— O să țin minte, spuse el vesel, după care ea închise.

Continuând să zâmbească, Mike se uită la valiza de pe pat, care aştepta să fie pregătită; avea un avion peste două ore, aşa că trebuia să se grăbească. Însemnările lui despre viața lui Poppy Mallory, întocmite cu ajutorul jurnalelor Rosaliei şi al lui Angel, se aflau pe birou şi el le privi gânditor. Era ciudat, dar avea acelaşi sentiment de tandrețe față de Poppy ca față de Lauren şi, numai Dumnezeu ştia, amândouă meritau compasiune.

Capitolul 17

1886, CALIFORNIA

Nik se uită la fetița cu părul roşu care se plimba pe lângă tejgheaua din magazinul de dulciuri al doamnei Price, muşcându-şi buzele concentrată şi uitându-se la borcanele din sticlă pline cu biluțe de anason şi acadele. Nu avea nicio îndoială că era fetița lui Jeb, căci îi semăna leit.

— Dați-mi, vă rog, două batoane de lemn-dulce şi o acadea, se hotărî ea, în cele din urmă, întinzând doi cenți nerăbdătoare.

— Îți mai trebuie un cent, micuțo, îi spuse doamna Price cu blândețe. Mă tem că va trebui să alegi altceva.

— Dați-mi voie, spuse Nik punând un cent pe tejghea şi Poppy îl privi surprinsă.

— Dar cum o să vi-l dau înapoi? întrebă ea nedumerită. Nu vă cunosc.

— Eu, însă, te cunosc pe tine – şi am cunoscut-o şi pe mămica ta, îi spuse Nik zâmbind. Te cheamă Poppy, nu-i aşa?

— De unde ştii? întrebă ea zâmbind.

— Semeni perfect cu… zise Nik şi apoi ezită, căci nu voia să pomenească de Jeb. Ai părul roşu ca al mamei tale, spuse el în final.

— Da? întrebă ea făcând ochii mari de uimire. Nimeni nu mi-a spus că mama a avut părul roşu!

Nik se încruntă, surprins de cuvintele ei, iar Poppy începu să lingă acadeaua.

— Pe dumneata cum te cheamă? îl întrebă ea.

— Nik Konstant, zise el şi ea izbucni într-un hohot de râs cristalin.

— Am un cal care se leagănă pe care-l cheamă Nik. Tata i-a zis aşa pentru că avea un prieten care…

Duse mâna la gură deodată, în definitiv, nu putea să-i spună că era un dobitoc, nu?

— Este un cal foarte frumos, adăugă ea încet şi-l iubesc foarte mult. Dar este la San Francisco.

Se sprijini de tejghea, uitându-se la Nik care cumpără câteva lucruri şi doamna Price i le puse într-o pungă de hârtie.

— Pentru cine sunt bomboanele? îl întrebă ea lingându-şi degetele lipicioase.

— Sunt un cadou pentru fetiţa mea Angel.

— Angel! spuse ea încruntându-se. Ce nume ciudat! Câţi ani are?

— Exact cât tine, şase ani, zise el zâmbind şi vârând bomboanele în buzunar.

— Nu cunosc nicio fetiţă de vârsta mea, spuse Poppy cu importanţă. Cunosc doar doamne.

Nik oftă.

— Sunt o mulţime de fetiţe în Santa Barbara, poate o să cunoşti câteva.

— Poate o s-o cunosc pe Angel, spuse Poppy plină de speranţă, dar se întristă imediat. Numai că ştiu că n-o s-o cunosc. La hotelul *Arlington* nu sunt copii şi nu cred că or să fie nici la Casa Mallory. Oricum, tăticul mi-a promis că o să-mi cumpere un căluţ adevărat.

Zâmbetul şi ochii ei albaştri semănau atât de mult cu ale lui Jeb, încât Nik simţi o durere teribilă şi-şi întoarse privirea.

— Foarte frumos, Poppy, zise el ieşind pe veranda de lemn.

Ea alergă după el repede.

— Domnule Konstant, strigă ea. Chiar aş vrea să cunosc altă fetiță.

Privirea ei rugătoare îl străpunse ca un cuțit şi el îl blestemă iarăşi pe Jeb pentru ce-i făcea bietei fetițe.

— O să mai vedem, îi strigă el făcându-i cu mâna.

— Mi-a părut bine să te cunosc, domnule Konstant, îi strigă Poppy cu tristețe în glas, privind în urma lui.

Mai departe, în magazinul de băuturi ale lui Goux, Nik auzi toată povestea despre dezastrul financiar al lui Jeb de la un bărbat care tocmai coborâse de pe vapor. Şi, până seara, toată lumea din Santa Barbara află. Nu făcea decât să le confirme că Jeb Mallory, era un ticălos.

— Nu se poate să fie adevărat, spuse Rosalia îngrozită când el îi povesti. Cum să-şi fi pierdut averea? Dar s-a întors de la Monte Carlo cu milioane!

— Jeb poate să facă praf un milion de dolari înainte ca tu să apuci să clipeşti, zise Nik ridicând din umeri. Este un om egoist. Toată lumea se roteşte în jurul lui şi a dorințelor lui. Nu vezi că-i ca un copil, Rosalia? Puțin îi pasă cu ce preț – sau pe cine răneşte.

Punându-şi un pahar de coniac din carafa de pe dulap, o privi sobru.

— Poppy are ochii şi zâmbetul lui. Nu-i nicio îndoială a cui fetiță este. Este un copil frumos, Rosalia. Şi foarte singur.

Rosalia se gândi la bucuriile ei, micuța Angel care

dormea fericită în camera ei; Greg care venise acasă, în vacanța de vară; şi Nik. Îi mulțumi lui, Dumnezeu pentru faptul că avea o casă care era mai mult decât patru pereți care le ofereau adăpost, un loc care oferea căldura şi stabilitatea, dragostea şi siguranța unei adevărate familii.

— Trebuie s-o invităm aici, spuse ea încet. În definitiv, nu putem pedepsi fiicele pentru păcatele taților, nu?

Poppy îşi târşi picioarele prin grămada de frunze moarte şi praf de pe veranda Casei Mallory în timp ce Jeb suna pentru a treia oară pierzându-şi răbdarea. Casa părea dărăpănată şi murdară; tencuiala era căzută pe alocuri, iar jaluzelele verzi atârnau strâmb la ferestrele murdare. Gardul din țăruşi cu care Margaret împrejmuise straturile de flori era acoperit de viță şi pajiştile care, pe vremuri, erau verzi, acum erau maronii şi jalnice din cauza neglijării.

Se auzi un zgomot de paşi târşâiți, apoi se traseră zăvoarele, se răsuci o cheie în broasca nefolosită demult şi, în sfârşit, uşa se deschise.

Poppy se ascunse speriată în spatele tatălui ei în clipa în care un indian care părea la fel de bătrân ca Matusalem, apăru în prag. Fața cafenie îi era acoperită de o mie de cute, iar ochii aproape că nici nu mai vedeau din cauza cataractelor; cu toate acestea, ştiu într-un fel că Jeb Mallory se întorsese şi făcu o plecăciune. Jeb trecu pe lângă el, intrând în holul întunecos şi trase draperiile, până când razele soarelui inundară încăperea, Oprindu-se lângă măsuța din hol, Poppy îşi scrise numele cu litere mari şi inegale în stratul gros de praf. Apoi după ce-i

spuse indianului că Lian Sung, servitorul lor chinez, aştepta în cabrioletă să aducă proviziile, Jeb urcă scara din lemn de stejar împreună cu ea.

— Fetița are părul – mamei ei, îi strigă indianul cu vocea lui tărăgănată şi sonoră.

Jeb îi aruncă o privire încruntată, ticălosul tot mai vedea ce voia, în ciuda cataractelor!

— Este a doua persoană care-mi spune asta, remarcă Poppy încântată. Şi el a cunoscut-o pe mama?

— Cum adică? Cine ți-a mai vorbit despre mama ta? întrebă Jeb surprins.

— Am uitat să-ți spun că am cunoscut un bărbat în magazinul de dulciuri al doamnei Price acum câteva zile. Zicea că ştie cine sunt pentru că am părul roşu că ai mamei. Tată, de ce nu mi-ai spus niciodată că avea părul roşu?

— Cu cine ai vorbit? o întrebă el, apucând-o de umeri cu putere. Cine era?

Poppy făcu ochii mari de spaimă când răspunse.

— A zis că-l cheamă Nik Konstant şi că are o fetiță de vârsta mea, pe care o cheamă Angel. I-am spus că este un nume ciudat…

— Nu vreau să mai stai de vorbă vreodată cu Nik Konstant! îi porunci el cu o voce rece ca gheața pe care ea nu o recunoscu. Cu nimeni din familia Konstant. Ai înțeles, Poppy? Niciodată!

— Dar era un om atât de drăguț… îngăimă ea.

— Să faci ce ți-am spus! îi zise Jeb dându-i drumul atât de brusc, încât ea se izbi de balustradă.

Poppy încuviință şi lacrimi de spaimă îi apărură în ochi; nu-i plăcea deloc când tatăl ei se înfuria, căci era mai rău decât atunci când se îmbăta şi o ignora, pur şi simplu, sau când se lăsă furat de o partidă de cărți şi uita să mai vină acasă. Îl urmă tăcută pe un coridor lung şi întunecos, spre vechea cameră a copiilor.

Aceasta era o încăpere spațioasă în partea de sud-est a casei, cu ferestre lungi pe două laturi, dar, chiar şi atunci când draperiile erau trase şi soarele inunda camera, lui Poppy i se părea oarecum neprietenoasă. I se făcu dor deodată de camera ei din satin, mătase şi dantelă de pe Russian Hill, cu toate jucăriile ei familiare, cărțile şi calul Nik. Ar fi fost gata chiar să se împace cu Ma'mzelle, numai să se poată întoarce acolo. Reținându-şi lacrimile, zâmbi şi se plimbă prin cameră, atingând patul de fier vopsit în alb şi acoperit cu pătura peticită, gândindu-se că era foarte tare. Se uită cu tristețe la micul dulap din lemn de pin şi la scaunele cu fund de trestie şi, apoi, zărind un balansoar confortabil lângă geam, se duse şi se aşeză pe el. Ținând păpuşa de cârpă strâns la piept, se legăna înainte şi înapoi încet, uitându-se la noua – vechea – ei cameră, încercă să şi-o imagineze pe misterioasa ei mamă cu părul roşu culcând-o în patul acela când era foarte mică şi ținând-o pe genunchi în acel balansoar, aşa cum ştia din poveşti că făceau mamele. Şi se întrebă iarăşi de ce oare nu-i vorbise nimeni niciodată de mama ei. Se întoarse să-şi întrebe tatăl, dar, cum acesta dispăruse, ea fugi repede după el.

Stătea în pragul unei camere mari şi întunecoase. O rază mică de lumină pătrundea printre draperii şi o oglindă lungă

cu pete cenuşii în locurile de unde argintiul se curăţase, le arăta imaginile deformate. I se păru că toate lucrurile din încăperea aceea erau întunecate – patul cel mare şi sculptat, măsuţa de toaletă, draperiile prăfuite din catifea… nu era deloc o cameră frumoasă.

— Asta a fost camera ta şi a mamei? îl întrebă ea în şoaptă, căci, într-un fel, în odaia aceea fusese linişte prea multă vreme pentru ca ea să folosească un ton normal.

— Da, spuse Jeb brusc închizând uşa şi ea îl urmă ca un căţel, în timp ce el deschidea uşi şi trăgea draperiile. Eu o să dorm aici, zise el la un moment dat, alegând o cameră în partea cealaltă a casei şi Poppy îşi spuse că părea foarte departe de odaia ei.

Se făcuse târziu şi, după o cină ciudată din orez chinezesc pregătită de Lian Sung, ea se ghemui în patul rece din vechea ei cameră, strângând în braţe păpuşa şi închise ochii. Tatăl ei lăsase uşa deschisă şi lampa aprinsă, dar chiar şi aşa, în mintea ei erau tot felul de gânduri ciudate în legătură cu încăperea întunecoasă şi învăluită în tăcere care fusese a mamei ei, cu acel indian înspăimântător şi cu motivul pentru care tatăl ei nu voia ca ea să stea de vorbă cu Nik Konstant, când acesta era un om atât de cumsecade. O cuprinse tristeţea când îşi dădu seama că, acum, nu avea să o mai cunoască niciodată pe fetiţa aceea, Angel şi lacrimi de teamă şi de nedumerire îi şiroiră pe obraji, până când, în sfârşit, oboseala o făcu să cadă pradă unui somn agitat.

— Tată, unde sunt macii? întrebă ea într-o zi, câteva săptămâni mai târziu, când urca dealul din spatele casei împreună cu el.

Ochii lui albaştri se îngustară când se uita la ea.

— Macii n-au mai crescut aici de ani de zile… de când te-ai născut tu. De ce, cine ți-a spus de ei?

— Nimeni, răspunse ea inocentă, pur şi simplu îmi amintesc.

— Nu mânji, Poppy, zise el furios. Nu se poate să-ți aminteşti. Indianul ăla bătrân trebuie să-ți fi spus… sau poate Nik Konstant, hm?

Poppy îşi lăsă capul în jos, fără să mai spună ceva, îngrozită de faptul că el credea că minte, întrebându-se de ce, oare, tatăl ei nu se mai purta ca altă dată, când totul era vesel şi frumos.

— Tată, de ce nu-i invităm pe toți prietenii tăi la o petrecere aşa cum făceam în cealaltă casă? Este atât de pustiu aici şi mi-e atât de dor de toată lumea, spuse ea puțin mai târziu, privindu-l plină de speranță, după care îl întrebă: Ție nu ți-e dor de ei?

Jeb îşi aminti atunci de biletul pe care-l primise de la Rosalia în care aceasta îl întreba dacă o lăsa pe Poppy să-i viziteze şi de răspunsul lui scurt, negativ. Dar, fir-ar să fie, şi el se simțea atât de singur. Se plictisise de fermă şi de Poppy şi-i era dor de stilul său de viață extravagant… avea nevoie de o femeie, de o partidă de poker! Şi, cu siguranță, nu avea să le găsească la Rancho Santa Vittoria.

— Ştii ceva, Poppy? zise el deodată. Ceea ce-ți trebuie e

un căluț. Da, un ponei negru exact ca Nik – numai că unul adevărat, de data asta. Ce-ai zice dacă bătrânul tău tată te-ar învăța să călăreşti?

Ochii ei albaştri licăriră şi sări în sus de bucurie.

— Oh, da, tati, da. Când? Când o să-l am?

— Mă duc chiar acum să ți-l cumpăr, spuse el, şi, urcând-o pe umeri, coborî dealul în grabă.

— Pot să vin şi eu? strigă ea ținându-se de părul lui şi râzând.

— Nu, nu de data asta, spuse el lăsând-o jos, pe verandă. Este mai bine dacă fetița tatii aşteaptă aici. Aşa o să fie o surpriză şi mai plăcută, nu?

Poppy privi dezamăgită cum el îi dădu instrucțiuni lui Lian Sung şi îi porunci indianului să aibă grijă de ea. După aceea îl văzu urcându-se în mica lui cabrioletă negru cu galben şi pornind repede la trap.

— Mă întorc repede, scumpo, îi strigă el făcându-i cu mâna, dar ea rămase multă vreme pe treptele de la intrare, privind norul de praf stârnit de copitele calului pierzându-se în depărtare.

an Sung mătura prin hol când ea intră, în sfârşit, în casă.

— Pot să te ajut şi eu? întrebă ea, strănutând, în speranța că putea să deseneze în praf, dar el ridică din umeri şi ea îşi aduse aminte că Lian Sung vorbea o engleză foarte ciudată, pe care numai tatăl ei o înțelegea.

Plină de speranță, încercă nişte cuvinte în franceză, dar Lian continuă să mătură.

Mațele îi chiorăiră de foame şi ea se uită în bucătărie, dar

bătrânul indian înfricoşător stătea în locul lui obişnuit lângă foc şi ea se dădu înapoi. Camera ei părea pustie şi mult mai tăcută când ea se legănă în balansoar, gândindu-se la mama ei. Tatăl ei îi spusese că murise când Poppy era încă foarte mică şi ei i se păru un lucru extrem de nedrept din partea unei mame. Curiozitatea puse deodată stăpânire pe ea şi se furişă pe coridor până la camera cea misterioasă.

Cheia mare din bronz era în broască şi, folosindu-se de ambele mâini, izbuti să o răsucească. O rază de lumină pătrundea printre draperii şi ea traversă încăperea, trăgându-le cu grijă şi privind în jur la lumina zilei, căutând vreo fotografie de-a mamei ei, întrebându-se cum arătase, cum vorbise şi dacă o iubise. Dar nu existau portrete sau tablouri pe pereţi, ci doar câteva icoane din lemn întunecate.

În dreptul unei ferestre se afla un birou micuţ dintr-un lemn închis la culoare şi cu modele sidefate! Poppy îşi plimbă mâna pe suprafaţa lui şi atinse cu un sentiment de vinovăţie cheiţa aurie. Ştia că nu se cădea să umbli cu lucrurile altora, dar, în definitiv, fusese mama ei… Răsuci cheia repede şi se uită înăuntru. Scotoci printr-o grămadă de hârtii şi scrisori vechi, după care-şi îndreptă atenţia. asupra dulăpiorului de dedesubt. Era un raft întreg plin cu carnete cu picturi mici şi frumoase, în acuarelă, înfăţişând casa şi grădinile, iar Poppy le privi curioasă o vreme, după care observă un carnet în piele maron în colţul îndepărtat al dulapului, pe care recunoscu numele de *Mallory* scris cu litere aurii pe copertă. Mallory! Numele ei! Chinuindu-se, descifră şi numele de *Margaret*… iar dedesubt cuvintele *Jurnalul ei*. Extrem de emoţionată,

strânse carnetul la piept… era chiar caietul mamei ei şi, în el, trebuia să fi scris ce făcea, ce simțea, cum era lumea ei… poate ceva şi despre ea.

Poppy se uită entuziasmată la paginile îngălbenite, dar îi era prea greu să descifreze scrisul. Îşi trecu degetele peste file cu tristețe, vrând să-i simtă prezența mamei ei şi, acolo, aproape de sfârşit, recunoscu un cuvânt: *Poppy*. Numele ei scris chiar de mama ei.

Strânse carnetul la piept iarăşi. Avea să-l păstreze întotdeauna şi, într-o bună zi, când avea să crească şi să poată să citească bine, avea să afle ce scrisese mama ei despre ea. Până atunci, însă, acela avea să rămână secretul ei – nu avea să-i spună nici măcar tatii, pentru că el ar fi putut să încerce să i-l ia.

Ascunzând carnetul sub rochie, unde nu putea să-l vadă nimeni, ieşi repede din cameră şi, ducându-se în odaia ei, îl ascunse la fundul vechiului dulap de jucării. Răsuflând uşurată că nimeni nu băgase de seamă „furtul" comis de ea, îşi scutură mâinile de praf şi-şi reluă locul pe treptele de la intrare, aşteptându-şi tatăl să se întoarcă.

În prima seară când el nu se întoarse, ea îşi spuse că, probabil, trebuia să aştepte ca poneiul să fie pregătit. În zori era în acelaşi loc, pe trepte, privind spre drum şi nu plecă de acolo decât când se făcu atât de întuneric încât nu mai putea să vadă nimic. Chiar dacă încercă să-şi spună că tatăl ei întârzia pentru că stătea să aleagă exact căluțul care trebuia, tot adormi plângând. A treia zi păru nesfârşită. Lian Sung îi

puse mâncarea lângă ea, dar ea nu putu să mănânce, ci doar stătu pe trepte până se lăsă întunericul, aşteptând. Bătrânul indian apăru din senin, luând-o de mână şi Poppy ţipă speriată când el o forţă să intre în casă. Bătrânul, însă, clătină din cap şi spuse:

— Domnul Jeb o să se-ntoarcă. Aşa este obiceiul lui. Dar tu eşti mică şi trebuie să mergi la culcare.

Nimeni nu-i aprinse lampa şi nu-i aduse un pahar de lapte şi, înăbuşindu-şi suspinele, Poppy se întoarse când pe o parte, când pe cealaltă în întuneric, ascultând urletele coioţilor pe dealuri, ţipetele stranii ale bufniţelor şi închipuindu-şi că aude tot felul de făpturi îngrozitoare prin cameră.

Palidă şi tremurând, ieşi din casă imediat cum răsări soarele a doua zi, cea de-a patra şi se ghemui pe trepte cuprinzându-şi genunchii cu braţele şi sprijinindu-şi bărbia în piept.

Când Jeb se întoarse, în sfârşit, după ora patru în după-amiaza aceea, o găsi dormind ghemuită pe verandă.

— Hei, fetiţa tatii, strigă el cu obişnuitul lui zâmbet, nu crezi că ar trebui să vii să-i arunci o privire noului tău căluţ?

— Tată! strigă ea trezindu-se imediat şi, coborând treptele în fugă, îi sări în braţe. Ah, tată! Credeam că n-o să te mai întorci niciodată. Credeam că ai plecat şi m-ai părăsit – pentru totdeauna…

Îl strânse de gât cu braţele, în timp ce lacrimi de bucurie îi şiroiau pe obraji.

El privi cu tristeţe spre fereastra camerei lui Margaret,

întrebându-se de ce oare trebuise să moară, fir-ar să fie, şi să-i lase toată acea răspundere pe umeri! Sigur că o iubea pe Poppy, dar un bărbat nu putea să stea tot timpul cu un copil de gât.

— N-ar fi trebuit să-ţi faci atâtea griji, Poppy, îi spuse el aşezând-o jos. Tata o să se – întoarcă totdeauna. Acum hai să mergem să ne uităm la ponei, da?

Însă, în timp ce se îndreptau spre căluţul care aştepta, Jeb îşi promise în sinea lui că, imediat ce, situaţia financiară i se va îmbunătăţi, îi va aduce o guvernantă, după care el va putea călători din nou. Nimic, nici copil, nici femeie, nu-l putea ţine legat prea mult timp!

Poppy îi dădu poneiului, cu prudenţă, o mână de iarbă şi-l bătu uşor, încântată.

— Dacă vrei să călăreşti un cal, trebuie să-nveţi s-o faci bine, îi spuse el, săltând-o în şa.

Timp de două zile, el ţinu poneiul de un frâu lung, mai întâi plimbând-o pe Poppy în cerc şi, după aceea trecând la trap, iar ea învăţă cum să se salte în şa în ritmul calului, cum să-şi folosească genunchii pentru control şi cum să ţină frâul foarte uşor şi niciodată să nu tragă, deoarece i-ar fi rănit gura sensibilă. În curând putu să călărească prin ţarc singură, stând degajată în şa, cu spatele drept, relaxată şi râzând încântată atunci când căluţul o pornea în galop.

Îl boteză Spider datorită picioarelor lui lungi şi subţiri şi, în fiecare dimineaţă, se trezea în zori pentru a-l hrăni, a-l îngriji şi a-l scoate din grajd şi-şi spunea că, din moment ce tatăl ei era acasă şi ea avea căluţul, trebuia să fie cea mai

fericită fetiță din lume.

Când Jeb îi spuse că se ducea la Santa Barbara cu nişte treburi şi că avea să se întoarcă a doua zi dimineață, Poppy nici măcar nu-şi făcu griji, deoarece era foarte ocupată cu îngrijirea lui Spider. Dar când tatăl ei nu se întoarse nici a doua seară, simți din nou vechea teamă. Când se lăsă întunericul în cea de-a treia seară, începură să-i curgă din nou pe obraji lacrimi de singurătate şi de teamă. Căutând alinare, ieşi din casă şi se ghemui în grajd lângă Spider, simțindu-se bine lângă trupul lui cald şi înconjurată de mireasma grajdului curat. Zilele trecură şi ea le pierdu socoteala, plimbându-se călare în jurul Casei Mallory, temându-se să se ducă prea departe ca nu cumva să nu fie acolo când sosea tatăl ei.

Când acesta se întoarse, în sfârşit, avea obişnuitul său zâmbet pe buze, ochii îi sclipeau plini de umor şi vru să ştie cum măi mergea călăritul: Nu spuse absolut nimic despre locurile pe unde fusese sau ce făcuse.

A treia oară când se întâmplă acest lucru, Lian Sung plecă, bombănind în engleza lui ciudată că aceea nu era o casă bună. Poppy se ținu după el în tăcere călare pe Spider, oprindu-se în vârful dealului când el se făcu nevăzut printre platani. După aceea se întoarse încet spre casa cea mare şi învăluită în tăcere – pustie acum, în afară de indianul cel bătrân şi orb.

Zilele treceau încet şi până şi indianul păru să uite de existența ei, abia întorcându-şi capul să o privească cu acei ochi ciudați şi opaci ori de câte ori ea se furişa în bucătărie

pentru a căuta o bucată din pâinea plată pe care el o cocea pe cuptor, sau vreo bucată de brânză şi un măr. În fiecare dimineaţă, ea punea şaua pe Spider şi călărea până în vârful dealului, de unde privea mai întâi spre drumul prăfuit în speranţa de a-şi vedea tatăl venind spre casă şi, apoi, de-a lungul potecii despre care Jeb îi spusese că ducea spre casa Konstant. Poppy se întrebă cu nostalgie cum ar fi fost să aibă un tată ca Nik şi se gândi cât de norocoasă era Angel, întrebându-se iarăşi cum o fi arătând.

În fiecare zi ezita în vârful dealului, fixând cu privirea poteca şi închipuindu-şi-o pe Angel, dorind tare mult să se ducă la ea, dar Jeb o pusese să-i promită că nu avea să stea de vorbă niciodată cu cei din familia Konstant. Totuşi, îşi spuse ea, nu-i interzisese să-i privească, nu? Înghiontindu-l pe Spider cu genunchii, porni pe potecă în galop.

Drumul păru să ţină o veşnicie şi, tocmai când se întreba dacă nu cumva se rătăcise, zări dincolo de un pâlc de stejari nişte acoperişuri din ţiglă roşie, şi, mai jos, în vale, se afla cea mai frumoasă casa pe care o văzuse vreodată.

Casa Konstant nu semăna absolut deloc cu a lor, care era cenuşie şi avea ataşată acea colibă din chirpici, care acum servea drept bucătărie. Aceasta era albă şi strălucitoare, cu o intrare, boltită şi porţi din fier forjat în forma unor aripi de lebădă. Picăturile de apă care ţâşneau dintr-o fântână arteziană sclipeau în razele soarelui asemeni unor şiraguri superbe de diamante, iar şezlongurile confortabile de pe veranda cu coloane păreau extrem de potrivite pentru a sta lungit pe ele în zilele fierbinţi de vară. Şi pretutindeni se

vedeau ghivece cu hortensii, begonii, cerceluşi, hibiscuşi şi trandafiri, oferind atâtea culori încât o ameţiră pe Poppy. Văzu grădinarii lucrând în spatele casei şi cineva culegea legume dintr-o grădină înconjurată de un zid, ce se afla mai departe. Într-un ţarc mare şi cu foarte multă iarbă, o fetiţă cu un păr atât de deschis la culoare încât sclipea ca aurul alb în razele soarelui, îşi punea poneiul negru să sară peste diverse obstacole, ridicându-le din ce în ce mai sus, până când Poppy rămase cu gura căscată de admiraţie.

Ştiu imediat că aceea trebuia să fie Angel şi chiar şi de la distanţă, văzu că era frumoasă. Dar mai era cineva, un băiat înalt şi brunet, cu o cămaşă în carouri, care se duse spre Angel şi mângâie gâtul calului în timp ce vorbea cu ea. Norocoasa Angel avea şi un frate pe lângă o mamă şi un tată… ah, norocoasa Angel! Rămânând în umbra stejarilor, Poppy îl îndemnă pe Spider să înainteze, ciulind urechile pentru a le auzi glasurile, dorind tare mult să audă ce vorbeau şi să fi făcut şi ea parte din scena aceea fermecătoarei Un clopoţel se auzi sunând deodată şi Spider necheză când ea trase de hăţuri cu neîndemânare.

O femeie scundă şi brunetă era în curte şi suna din clopoţel, iar Poppy o auzi din locul unde se afla, pe deal, când strigă:

— Angel… Greg… masa este gata. *Vamos almorzan*!

Coborând de pe ponei, Angel îi scoase. şaua, iar fratele ei îi dădu animalului o palmă peste crupă şi râseră amândoi când el porni în galop. Cu răsuflarea tăiată de invidie şi de încântare, Poppy îi privi cum săriră gardul din jurul ţarcului

şi, braţ la braţ, se îndreptară spre casă unde îi aştepta mama lor.

— Haideţi odată, strigă Rosalia. Caii ăştia sunt mai importanţi pentru voi decât mâncarea!

Apoi îi ciufuli părul blond al lui Angel cu afecţiune şi-i urmă în casă.

Poppy stătu multă vreme cu privirea ţintită asupra casei, gândindu-se cu invidie la cei care locuiau în ea. Se întrebă înfometată dacă luau masa de prânz în fiecare zi la aceeaşi oră şi ce mâncau, oare. Se întrebă dacă aveau să mai iasă după-aceea să călărească, sau mama lui Angel avea să insiste ca aceasta să se odihnească. Şi, în cele din urmă, când porni înapoi şi-l îmboldi pe Spider, la trap, fu sigură că mama şi tatăl lui Angel aveau să o învelească grijulii în seara aceea şi că, în fiecare dimineaţă când ea se trezea, ei aveau să fie acolo.

Mergând încet ca să nu-l trezească pe indian, îşi luă cina singură, rupând o bucată de pâine şi umplându-şi un pahar cu laptele pe care indianul îl mulsese chiar în dimineaţa aceea de la vacă. Aşezându-se în locul ei obişnuit, în capul treptelor, mâncă încet privind spre drum şi dorindu-şi ca tatăl ei să apară ca prin farmec. Dar bineînţeles că el nu apăru şi când se întunecă atât de tare încât nu mai vedea nimic, intră încet în casa mare şi pustie.

Se aşeză pe marginea patului, sprijinindu-şi bărbia în mâini şi bălăngănindu-şi picioarele, gândindu-se din nou la Angel Konstant, amintindu-şi părul ei blond şi sunetul râsului ei vesel. Avea ceva atât de proaspăt, de pur şi de frumos – avea ceva ca o aură, ca un înger adevărat. Dându-se jos din

pat, se privi în oglindă. Rochia albastră din bumbac era murdară şi pătată de lapte. Pe faţă avea dâre de praf şi, deasupra buzelor i se formase o mustaţă albă de la lapte. Nici nu mai ţinea minte când îşi periase părul ultima oară, pentru că, nu era nimeni care să-i spună s-o facă, aşa încât acum era extrem de încâlcit în creştet, iar cozile nu mai fuseseră despletite de zile întregi. Întinzând mâinile, se uită la murdăria de sub unghiile roase şi-şi compară picioarele zgâriate, fără ciorapi, încălţate cu nişte ghete murdare de noroi cu imaginea imaculată a lui Angel.

Scoţându-şi furioasă rochia murdară, căută în dulap o cămaşă de noapte curată, după care îşi despleti părul şi îl pieptănă cu peria de sârmă, încercând zadarnic să-l descurce. Vasul de apă era prea sus şi, oricum, n-ar fi putut să-l ţină ca să toarne, deoarece era prea greu, aşa că se urcă pe un scaun şi vârî mai întâi o mână, apoi pe cealaltă în apa rece şi se spălă pe faţă, după care se şterse cu un prosop aspru de pânză. În cele din urmă, se aşeză în genunchi lângă pat şi, împreunându-şi mâinile, îşi rosti rugăciunile, numai că, în seara aceea, nu se rugă doar ca tatăl ei să vină acasă, ci îl mai rugă pe Dumnezeu să o facă să fie ca Angel Konstant. Şi, în noaptea aceea, visă căluţul cel negru sărind peste obstacole, pe cei doi fraţi ducându-se împreună la femeia cu un glas la fel de cristalin ca sunetul clopoţelului ei de argint, numai că, în vis, nu era Angel, ci ea!

Când tatăl ei se întoarse, în sfârşit, nu mai avea obişnuitul lui zâmbet pe buze şi nu mai aduse o grămadă de

cadouri. Poppy stătea tăcută în capătul scării din lemn de mahon când el intră în casă trântind uşa, cu chipul întunecat de furie.

— Fir-ar să fie, Poppy, gemu el când o văzu. Am uitat complet de tine!

Ea-l privi stupefiată… cum putuse tatăl ei să uite de ea… era imposibil… ea nu avea să-l uite niciodată…

El oftă din nou.

— Bine, spuse el încruntat şi, fără să o sărute măcar, trecu pe lângă ea şi se duse în camera ei. Bănuiesc că nu pot să fac altceva decât să te iau cu mine.

Poppy îl privi tăcută cum deschise sertarele, umplând o valijoară cu lucrurile ei, fiind prea supărată că eh o uitase pentru a se întreba unde plecau.

— Pregăteşte-te de culcare, îi spuse el cu asprime când închise uşa, mâine o să plecăm dis-de-dimineaţă.

Poppy stătu trează în patul rece, tremurând de spaimă – nu din cauza faptului că nu ştia *unde* şi *de ce* plecau, ci la gândul că tatăl ei o uitase. Era îmbrăcată şi gata de plecare cu mult înainte de ivirea zorilor, aşteptând în faţa uşii lui cu valijoara într-o mână şi cu păpuşa sub braţ, aşa cum obişnuia tatăl ei să o ţină când era foarte mică. Când deschise uşa, în sfârşit, Jeb fu cât pe ce să dea peste ea.

— N-am vrut să mă uiţi, tată, îi spuse ea cu ochii mari de teamă.

El o privi furios în tăcere. Parcă nu era destul de rău că pierduse la cărţi şi casa şi partea sa din Rancho Santa Vittoria

în favoarea unui amărât de cowboy din Montecito, dar acum o mai avea şi pe Poppy pe cap. La naiba, era destul de greu pentru un cartofor să se descurce şi când nu avea un copil după el! Luându-i valijoara, porni să străbată coridorul atât de repede, încât ea trebui să alerge pentru a ține pasul cu el.

— Şi Spider? întrebă ea cu răsuflarea tăiată. Îl luăm şi pe ei cu noi?

Uitase complet de afurisitul de ponei.

O să-l găseşti tot aici când o să te-ntorci, minți el cu nepăsare. Hai mai repede.

Indianul aştepta în holul de la intrare.

— N-o să ne mai vedem, domnule Jeb, spuse el cu o voce şoptită. Amândoi vom părăsi casa asta pentru totdeauna.

Jeb îl privi în ochi. Bătrânul indian avea întotdeauna dreptate. Fusese acolo la început şi, acum, acela era sfârşitul.

Indianul îşi lăsă în jos capul cărunt.

— N-o să mai treacă mult, murmură el când ei ieşiră în lumina firavă a zorilor.

Capitolul 18

1887

Când tatăl ei îi spusese că aveau că „călătorească", Poppy îşi închipuise că se întorceau la Monte Carlo, dar nu fu deloc aşa. De data aceasta, avură cabina cea mai mică de pe feribot, foarte jos, în locul unde valurile se izbeau de vas, făcând-o să-i fie rău. Dar, chiar dacă ea plângea, tatăl ei stătea în pat bând

whisky irlandez şi sforăind zgomotos atunci când, în sfârşit, adormea.

Coborâră în San Francisco pe picioare nesigure şi, când ea întrebă plină de speranță dacă se duceau acasă pe Russian Hill, Jeb o apucă de mână şi o urcă într-un tramvai tras de cai, care avea să-i ducă la gara *Union Square*. Poppy îi puse o mulțime de întrebări, dar el îi spuse furios să tacă, aşa că ea se ghemui îmbufnată într-un colț.

De data aceasta nu mai aveau cuşete frumoase în trenul de Chicago, ci doar o porțiune dintr-o canapea îmbrăcată în pluş care-i zgâria picioarele, iar când se plânse că-i era foame, Jeb cumpără câteva sandvişuri şi mere de la un bărbat care ținea o tavă mare pe după gât. În cele din urmă, Poppy adormi cu capul pe brațul tatălui ei, ținându-se strâns de mâneca lui şi visând că era Angel Konstant şi sărea cu poneiul ei negru peste o sută de obstacole, în timp ce trenul străbătea țara.

Când se trezi, stătea cu capul pe paltonul tatălui ei, dar acesta dispăruse. Panica îi strânse iarăşi stomacul când se gândi că, în timp ea dormea, el o uitase din nou şi coborâse din tren fără ea.

— Unde-i tăticul? o întrebă ea pe femeia cu expresie dezaprobatoare care stătea în fața ei.

— După felul cum mirosea, trebuie să fie la bar! zise aceasta înțepată. Nu ştiu ce e-n capul unui bărbat care lasă singură o fetiță ca tine ca să se ducă să se îmbete!

Poppy o privi cu precauție când se dădu jos de pe banchetă şi trecu pe lângă ea.

— Tata nu este beat, îi spuse ea când ajunse lângă uşă. Şi nu m-a părăsit! Este cel mai bun tătic din toată lumea!

După aceea o rupse la fugă pe culoar, depărtându-se de limba ascuțită a femeii şi de furia ei în fața acelei impertinențe.

Se opri să-l întrebe pe un bărbat cărunt unde era barul şi acesta îi răspunse izbucnind după aceea într-un râs zgomotos, în timp ce ea străbătu culoarul, izbindu-se de pereți, când trenul coti brusc. Dar atunci când găsi barul, în sfârşit, înțelese de ce-i plăcea tatălui ei atât de mult.

Acolo era o atmosferă mult mai veselă decât în vagonul întunecat, lângă femeia în negru. Nişte lămpi frumoase scăldau într-o lumină plăcută pereții îmbrăcați în panouri de lemn sclipitoare şi rafturile cu sticle şi pahare ce străluceau. Poppy rămase lângă uşă, căutându-şi tatăl din privire printre chipurile rumene ale bărbaților de la barul din lemn de mahon, simțind mirosul familiar de whisky irlandez şi american şi pe cel de bere. Îl zări, în sfârşit, stând la o masă împreună cu alți patru bărbați, amestecând un pachet de cărți.

Fără să dea atenție privirilor amuzate ale clienților, ea îşi făcu loc până la masa lui.

— Tată! exclamă ea şi în jur se făcu linişte imediat. Aici erai! Credeam că m-ai părăsit din nou!

Partenerii lui Jeb ridicară din sprâncene şi zâmbiră când el o privi cu răceală.

— Bineînțeles că nu te-am părăsit, Poppy, spuse el lăsând cărțile jos. Doamna aceea drăguță a spus că o să aibă grijă de

tine.

— Nu mi-a plăcut de ea, spuse Poppy când el o luă de mână şi se îndreptară spre uşă. A zis că nu trebuia să te îmbeți şi să mă laşi singură!

Hohotele de râs ale bărbaților îi urmăriră pe culoar, iar Jeb îi strânse mâna deodată foarte tare.

— Au, mă doare! țipă ea.

— Ai noroc că nu te pun pe genunchi, zise el furios, după care, lăsându-se în jos până ajunse la nivelul ei, îi spuse încet, dar cu o inflexiune în glas care o făcu să tremure: Să nu mai vii să mă cauți niciodată, Poppy, înțelegi?

Glasul îi tremură când adăugă:

— *Nu trebuie să mai vii niciodată după mine*! *Niciodată*!

Apoi, apucând-o de mână, o trase înapoi în vagon, unde-i dădu un măr şi păpuşa, spunându-i să se culce sau să se uite pe fereastră, că el „avea să se întoarcă repede". Dar Poppy ştia destul de mult acum ca să înțeleagă ce însemna „a se întoarce repede"… însemna că avea să se întoarcă la ea când avea să termine ceea ce era atât de important pentru el – mai important decât ea – şi nu mai înainte. Şi ar fi putut să dureze zile, săptămâni sau chiar luni… ori o veşnicie.

Când trenul opri în gara din Chicago, Poppy avu impresia că starea de spirit a tatălui ei se mai îmbunătățise. O duse direct la un hotel elegant, unde alergă fericită, inspectând totul şi simțindu-se imediat în largul ei printre lucrurile din catifea şi brocart. Totuşi, nu văzu prea mult din oraşul Chicago, deoarece tatăl ei ceru să se aducă în

apartament o masă de joc, la care stătea împreună cu alți bărbați toată noaptea, jucând poker şi bând whisky, în timp ce ea dormea în mijlocul unui pat imens.

În timpul zilei, când tatăl ei dormea, Poppy se amuza plimbându-se prin hotel, sporovăind cu cameristele şi cu chelnerii şi, mai ales, cu portarul, care-i spuse că adesea veneau să stea la ei oameni importanți – vedete ale operei şi teatrului.

— Dar îi cunosc! exclamă ea când el îi înşiră o mulțime de nume celebre, amintindu-şi cum veneau în casa de pe Russian Hill seară de seară.

— Sigur, spuse el râzând, mângâind-o pe cap şi strigându-i băiatului care trecea să aducă o gogoaşă pentru „fetița aceea roşcată şi simpatică".

Poppy deveni în curând foarte cunoscută în câteva din cele mai elegante hoteluri din Philadelphia, Pittsburgh, Boston, New York şi Chicago. Dar asta se întâmpla numai când câştiga Jeb. Căci, atunci când pierdea, locuiau în pensiuni murdare în zone la fel de murdare, unde Jeb o împingea repede pe străduțe întunecoase, mergând cu gulerul ridicat, ocolind privirile furioase ale vagabonzilor şi beților de pe trotuare. Ea începu să se învețe cu micile dejunuri grețoase înghițite în linişte alături de muncitori cu înfățişări aspre şi docheri mirosind a sudoare şi în curând, învăță să tacă atunci când proprietărese cu limbi ascuțite o întrebau când avea de gând tatăl ei să le dea banii pentru chirie.

În scurt timp, începu să priceapă cum stăteau lucrurile. Atunci când tatăl ei câştiga, era vesel şi plăcut, iar ea putea să

ceară orice în cameră; însă, atunci când nu mai aveau bani şi erau obligați să stea într-o încăpere friguroasă în vreo pensiune din apropierea gării sau a portului, cu linoleum maron pe jos şi fără niciun covor pe care să calce desculță când se dădea jos din pat dimineața, trebuia să fie mulțumită dacă mânca un sandviş. Prin hoteluri colinda când voia, dar când se aflau la pensiuni, tatăl ei îi interzicea să iasă din cameră atunci când el era plecat. Când se plictisea, se furişa afară pe palier, ascultând glasuri, adesea furioase, din alte camere şi adulmecând mirosul de varză călită. Atunci, într-un fel, îşi dădu seama că nu avea să-l mai revadă niciodată pe dragul ei Spider.

Stăteau de vreo două săptămâni într-un hotel micuț, într-un oraş nou pentru ea, St. Louis; ca de obicei, Jeb. plecase în căutarea unei partide, lăsând-o în pat cu o felie de tort. Se uită cum uşa se închise în urma lui. Nu-i plăcea hotelul acela. Tatăl ei spusese că era plin de comis-voiajori cu valize de carton, iar coridoarele miroseau a dezinfectant. Bărbatul de la recepție era foarte răcit şi o privea dezaprobator de fiecare dată când o vedea în holul de la intrare în căutarea unei distracții, trimițând-o repede înapoi în camera ei friguroasă.

Totuşi, în seara aceea, patul ei era cald şi, ținând vechea păpuşă în brațe şi visând vagul vis de a fi Angel Konstant în mijlocul familiei ei iubitoare în casa aceea frumoasă, Poppy adormi în curând.

A doua zi se trezi devreme, se spălă şi se îmbrăcă, sperând că tatăl ei avusese noroc în noaptea aceea şi, când avea să se întoarcă, o va duce la o cafenea pentru a lua micul-

dejun preferat de ea, clătite cu afine şi sirop de arţar. Se aşeză pe marginea patului, legănându-şi picioarele şi fredonând o melodie pe care o auzise la un flaşnetar din colţul străzii când ea îi dăduse alune maimuţei acestuia îmbrăcată cu o hăinuţă roşie. Aşteptă, ceea ce i se păru o veşnicie, dar tatăl ei nu apăru. Dezamăgită, Poppy se uită pe geamul murdar la străzile măturate de ploaie ale acelui oraş cenuşiu şi necunoscut.

Când dimineaţa făcu loc încet după-amiezii, ploaia se transformă în ninsoare şi ei începură să-i chiorăie maţele de foame. Se sprijini de pervazul ferestrei aburind geamul care începea să îngheţe. Când se întunecă prea tare şi nu mai văzu nimic afară, se ghemui în pat pentru a se încălzi, încercând cu disperare să nu plângă.

— Tata a zis să nu mă duc niciodată după el, spuse ea cu glas tare şi tresări speriată când îşi auzi vocea în camera aceea rece şi învăluită în linişte.

Repetă acele cuvinte iar şi iar toată noaptea, îngheţând de frig. „Mă întorc repede", strigase tatăl ei înainte să plece şi Poppy era sigură avea să o facă.

În după-amiaza celei de a doua zile, avea un nod în stomac de teamă şi de foame şi, punându-şi paltonul, furişându-se pe scările acoperite cu un covor uzat şi care scârţâiau, trecu repede pe lângă recepţioner cu speranţa că acesta nu avea să o observe.

— Hei, tul strigă el. Unde este taică-tău? Spune-i că-mi datorează chiria pe două săptămâni şi, dacă mâine-dimineaţă n-am banii în mână – zburaţi afară!

Poppy se lipi de perete îngrozită. Dacă tatăl ei nu venea

în seara aceea, aveau să o arunce în stradă – şi, atunci, el n-ar mai fi găsit-o niciodată!

— Care-i problema? o întrebă el apoi cu un glas mai blând. Nu-i vina ta, fetiţo. Ai ghinion că ai un asemenea tată, asta este.

— Ba nu, strigă ea, scuturând din cap până când cozile i se desfăcură şi bătu din picior furioasă. Tatăl meu este cel mai bun tată din lume, cel mai bun!

Apoi izbucni în plâns, suspinând incontrolabil, iar uşile se deschiseră pe toate palierele, clienţii scoţând capetele curioşi şi urmărind scena.

— Ce s-a întâmplat cu fetiţa? întrebă o femeie durdulie într-un capot negru de finet şi cu o broşă camee la gât. De ce se poartă aşa de urât?

— Mă tem că nu ştiu, doamnă, spuse recepţionerul îngrijorat, dar nu l-am mai văzut pe tatăl ei de vreo două zile şi-mi datorează chiria pe două săptămâni. Mi se pare că a abandonat-o şi pe ea.

— A abandonat-o? Biata copilă. Trebuie să facem ceva imediat, zise femeia şi coborând scara cu un aer autoritar, se uită la Poppy, care era scăldată în lacrimi, despletită şi încă mai suspina. O să sun chiar acum la cei de la asistenţa socială. Există locuri speciale pentru copiii abandonaţi şi o să am grijă să-i găsească un astfel de loc, chiar dacă ar fi s-o duc acolo eu însămi!

Poppy dădu din picioare şi se zbătu când o aruncară în trăsura unui funcţionar de la biroul de asistenţă socială.

— Nu, țipă ea, nu! Tata n-o să mă mai găsească niciodată.

— Să te găsească? zise el. Bineînțeles că n-o să te găsească! Nici măcar n-o să te caute.

Căminul era o clădire cenuşie situată în mijlocul unui spațiu cu tufe şi iarbă acoperit de zăpadă. Garduri vii ajungeau până la ferestrele fără perdele de la parter şi lui Poppy i se păru că era cea mai întunecată clădire pe care o văzuse vreodată. Grupuri de copii în veşminte cenuşii, rezemați de pereții clădirii, se uitau şocați de țipetele ei când bărbatul o dădu în grijă unei femei într-o rochie bleumarin şi cu şorț alb, spunând:

— E isterică. Tatăl este bețiv şi cartofor. A fugit fără să plătească hotelul – şi pe ea abandonat-o.

— Nuuu… țipă Poppy. Nu-i adevărat. Nu-i nimic din toate astea şi mă iubeşte… Tata nu m-ar abandona niciodată, niciodată, niciodată…

Dar ştia că acest lucru se mai întâmplase.

— Haide, fetițo, zise femeia repede, trebuie să faci o baie, să fii căutată de păduchi şi apoi să ți se dea nişte haine curate şi de mâncare.

Poppy habar nu avea ce erau aceia păduchi, dar nu voia niciun fel de mâncare, nu voia decât ca tatăl ei să o găsească. Lacrimile păreau să-i fi secat, dar continuă să suspine când femeia o trase cu greu pe scările neacoperite de covor.

Dădu din picioare şi scuipă când o soră medicală îi examină părul corpul, după care fu vârâtă într-o cadă cu apă călduță care mirosea a dezinfectant. Apoi, fu îmbrăcată în acelaşi material cenuşiu ca şi ceilalți copii, iar părul i se

împleti atât de strâns încât pielea capului o duru cumplit. Vlăguită, se lăsă condusă jos, într-o încăpere, unde şiruri de copii stăteau pe bănci şi mâncau. Femeia o aşeză în capătul unei mese şi i se puse în faţă un castron cu o tocană maron cu aspect greţos. Poppy se uită la tocană şi apoi la duzinile de perechi de ochi care priveau curioşi. Şi atunci vomă.

Următoarele două zile fu ţintuită la pat de o febră foarte mare. A treia zi, când febra mai scăzu, îi dădură porţii mici de fiertură de ovăz caldă. Stătea în capul oaselor în patul îngust, ţinând în mână castronelul nedorit, când auzi gălăgie în hol.

— Unde este? urlă Jeb furios. Unde este fetiţa mea? Cum aţi îndrăznit s-o luaţi şi s-o aduceţi în locui ăsta îngrozitor?

Azvârlind castronelul cât colo Poppy sări din pat şi deschise uşa repede.

— Tată, ah, tăticule, strigă ea bucuroasă, le-am spus eu că nu m-ai abandonat… le-am spus c-o să vii după mine… le-am spus să sunt fetiţa tatii şi că nu m-ai părăsi niciodată!

— Bineînţeles şi totul a fost o greşeală teribilă, zise el cu un glas ridicat când ea i se aruncă la gât. Nu m-am simţit prea bine câteva zile, altfel aş fi venit după tine imediat. Totul s-a terminat acum, fetiţa tatii, spuse el uitându-se furios la directoare, la asistentele acesteia şi la copiii care priveau curioşi din dosul uşilor. Să nu mai îndrăzniţi să faceţi greşeala asta vreodată! strigă el, ieşind cu Poppy în braţe şi urcând într-o trăsură care aştepta afară. Ar trebui să vă dau în judecată pentru faptul că i-aţi făcut atâtea necazuri fetiţei mele şi că aţi luat un copil de lângă tatăl lui!

Dar bineînțeles că nu avea să facă aşa ceva, deoarece abia părăsise închisoarea după ce-şi petrecuse câteva nopți neplăcute acele datorită faptului că se îmbătase şi făcuse scandal. Dar Poppy nu trebuia să afle acest lucru.

Jeb şi Poppy străbătură toată țara în lung şi în lat, stând în oraşe mici, dar şi în oraşe mari, însă nu se mai duseră niciodată la St. Louis. Suburbiile murdare şi peisajele cu căi ferate deveniră privelişti familiare pe ferestrele trenurilor care-i duceau spre diverse destinații şi trei cuvinte noi se adăugară la vocabularul ei: „fuga în toiul nopții".

Prima oară când Jeb o trezi în toiul nopții spunându-i să se îmbrace, Poppy crezu că era un joc nou. Îi spuse că voia să vadă cât de încet se putea furişa în jos pe scări, prin hol şi apoi afară şi, înăbuşindu-şi chicotelile, ea izbuti să treacă fără niciun zgomot. Râseră apoi în hohote străbătând străzile în puterea nopții împreună şi legănându-şi valizele, iar Jeb ți spuse că avea să fie o spărgătoare grozavă. Deşi ea nu ştia ce însemna acest lucru, îi plăcea cum suna.

Îşi petreceau timpul din ce în ce mai rar în hotelurile elegante, nu mai erau păpuşi şi rochițe noi, iar după o vreme, Poppy începu să-şi dorească să nu mai fie nevoie să joace atât de des „fuga în toiul nopții". Fiind iarnă, era prea frig şi prea urât afară ca să fie luată din patul cald şi obligată să iasă în stradă în timpul nopții. Tatăl ei îi spuse să nu-şi facă griji, că poate săptămâna următoare aveau să ajungă la Monte Carlo, la soare şi la vila de pe deal.

Data următoare când tatăl ei dispăru, Poppy fu atât de

înspăimântată, încât nici nu mai plânse, ci doar se uită absentă la proprietăreasa pensiunii din Pittsburgh care-i spuse că-i chemase pe cei de la asistența socială. De data aceasta, când o luară, ea se supuse cuminte examinării umilitoare, rochiei cenuşii şi ciorapilor de lână care i se lăsau tot timpul în jos. Dar refuză să spună măcar un singur cuvânt, întorcându-şi capul când îi puneau întrebări şi strângând din dinți cu încăpățânare până când o dureau. Acum, tatăl ei rămase dispărut două săptămâni şi ea aproape că-şi pierduse orice speranță când el apăru, în sfârşit.

— Mi-a fost îngrozitor de greu să te găsesc, fetița mea, spuse el vesel când ea i se agăță de gât tremurând.

Acest lucru se întâmplă din nou la New York, apoi iarăşi la Boston şi lui Poppy începu să-i fie groază de clipa în care Jeb ieşea pe uşă, căci se temea că nu avea să se mai întoarcă. Începu să accepte ideea că, la câteva săptămâni o dată, ajungea într-un cămin pentru copii abandonați, supunându-se regulilor de disciplină ale acestora şi lipsurilor fie în tăcere, fie țipând furioasă, numărând zilele şi nopțile care treceau până când o găsea tatăl ei. Dar el nu-i dădea niciodată explicații în legătură cu motivul pentru care nu se întorsese la hotel sau unde fusese şi ce făcuse de era atât de important încât nu putuse să treacă să o ia pe „fetița tatii".

Lucrurile începură să se îmbunătățească deodată. Era vară şi se întorseseră la Philadelphia, stând la un hotel de lux. Jeb purta nişte haine noi şi elegante şi o duse pe Poppy la un magazin, unde ea alese două rochițe, un palton de un albastru aprins şi cea mai frumoasă pereche de cizmulițe bleumarin cu

şireturi. roşii. Mai târziu, făcu o baie în cada imensă şi albă cu picioare în formă de labe de leu, ştergându-se după aceea cu nişte prosoape albe enorme şi moi şi stătu fericită ca tatăl ei să-i perie părul lung şi roşu până când acesta se uscă înfoiat şi ondulat.

Când tatăl ei se duse la frizeria hotelului, ea stătu la picioarele lui, uitându-se cum frizerul îi puse pe față prosoape fierbinți care cu siguranță că trebuiau să provoace durere. Privi fascinată cum omul îşi trecu briciul sclipitor peste fața tatălui ei lăsând-o netedă şi trandafirie şi încercă loțiunea bărbătească pentru după bărbierit pe propria-i piele, dându-şi pe gât aşa cum făcuse frizerul şi adulmecând încântată parfumul acela minunat.

Apoi, tatăl ei o surprinse spunându-i că în ziua aceea ea împlinea şapte ani şi că avea de gând să o ducă la un restaurant de lux. Poppy se simți foarte importantă, matură şi frumoasă în noua ei rochiță din mătase albastră, cu guler din dantelă *point d'alençon*. Toți chelnerii se agitară în jurul ei şi tatăl ei spuse că putea să mănânce ce voia. După aceea aduseră un tort mic numai pentru ea cu şapte lumânări şi cu numele ei – *Poppy* – scris cu albastru pe glazura albă. Se gândi cu tristețe că, dacă toți prietenii tatălui ei ar fi fost acolo, ar fi fost aproape că pe vremuri în casa de pe Russian Hill, îi era foarte somn când Jeb o înveli în seara aceea.

— Fetița mea mare, spuse el zâmbindu-i vesel când ea îşi afundă capul în pernă, obosită şi fericită. Aşa, adăugă el, strecurându-i şi păpuşa cea veche sub pătură, după care o îmbrățişă şi o sărută.

Ochii ei erau aproape închişi când el se îndreptă Spre uşă.

— *Mă întorc repede*, zise el trimițându-i un sărut.

Trecură trei zile până când angajații hotelului îşi dădură seama că Poppy era singură. Directorul fu foarte bun cu ea; o instală într-o cameră mai mică şi avu grijă să fie hrănită şi bine îngrijită încă q săptămână, după care înțelese că Jeb nu avea să se mai întoarcă. Atunci îi chemă pe cei de la asistență socială.

Poppy nu plânse de data aceasta, ci doar se ghemui tăcută într-un colț al trăsurii, aşteptând să fie dusă la următorul loc de încarcerare. Nu mai era supărată pe tatăl ei, ci doar uluită şi speriată şi foarte, foarte singură.

La cămin făcu ce i se spuse, supunându-se regulilor fără să crâcnească. Stătea cu privirea în pământ, fără să se uite la ceilalți copii, la directoare sau la asistentele ei. Doar număra zilele în franțuzeşte, căci aceea era singură limbă în care învățase să numere şi aştepta ca Jeb să vină după ea.

Săptămânile trecură încet, până când Poppy nu mai ştiu să numere şi zilele deveniră o uitare cenuşie cu mirosuri specifice instituției, cu mâncăruri greţoase şi reci şi cu lecții de citire, scriere şi aritmetică ce-i dădeau dureri de cap. Apoi, într-o dimineață, când îşi roti privirea prin sala de clasă friguroasă, îşi dădu seama că tatăl ei nu avea să mai vină niciodată după ea şi că ea avea să rămână acolo pentru totdeauna. Împingându-şi scaunul în spate, îl trânti la pământ şi ieşi din clasă țipând.

Directoarea O'Dwyer era o femeie bună la suflet care

începuse să se ocupe de copii, ştiind că nu avea să se căsătorească niciodată şi, deci, că nu avea să aibă propriii ei copii. Era o femeie devotată, care se luptase îndelung cu autoritățile pentru a obține condiții mai bune pentru micii ei protejați şi o durea foarte mult faptul că aceştia erau nişte nulități în lanțul instituțional. Când Poppy fu adusă în fața ei tremurând de către o profesoară furioasă, ea îi zise să ia loc, să-şi tragă sufletul şi apoi să-i spună care era problema.

— Nu vreau să stau aici! izbucni Poppy, privind-o cu furie.

— Copila mea, spuse directoarea cu blândețe, nimeni nu vrea să stea aici. Dar este singurul adăpost pe care-l pot avea copiii orfani şi cei abandonați. Este un loc pentru cei fără locuință, scumpa mea.

— Dar eu nu sunt „fără locuință”! strigă Poppy cu înflăcărare. Locuiesc în Casa Mallory de la ferma tatălui meu din Santa Barbara. Se numeşte *Rancho Santa Vittoria*. Tatăl meu probabil că este acolo acum…

Directoarea o privi cu scepticism din dosul ochelarilor cu rame aurii, dar pe chipul fetei se citea adevărul.

— Asta trebuie să fi fost cu mult timp în urmă, Poppy şi mă tem că ne aflăm foarte departe de California.

Poppy se încruntă gândindu-se disperată la tatăl ei, încercând să-l localizeze în minte la Casa Mallory, dar, într-un fel, imaginea nu se potrivea. Directoarea avea dreptate. Îşi aminti cu nostalgie scena minunată la care asistase pe ascuns cu atâta timp în urmă şi la întâlnirea ei cu Nik Konstant în magazinul de dulciuri, şi chipul i se lumină deodată.

— Nik Konstant trebuie să ştie unde este tata, spuse ea repede, este prietenul meu. El o să ştie că nu sunt un copil fără locuinţă. Vă rog, ah, vă *rog*, nu puteţi să-l întrebaţi? Nu puteţi să-i spuneţi unde sunt?

Nu avea idee dacă Nik o va ajută, dar reprezenta singura ei legătură cu realitatea şi cu tatăl ei, iar imaginea puterii şi stabilităţii lui sclipi în mintea ei ca un far al speranţei.

— Mai vedem, draga mea, îi spuse directoarea cu blândeţe, dându-i-o din nou în grijă profesoarei care aştepta, mai vedem.

Dar Poppy auzise cuvintele acelea de destule ori pentru a şti că nu însemnau absolut nimic.

Directoarea O'Dwyer nu putu să doarmă în noaptea aceea; chipul palid şi înflăcărat al fetiţei îi apăru tot timpul în minte şi o auzea pe Poppy spunând iar şi iar: „Nu sunt un copil fără locuinţă, Nik Konstant e prietenul meu".

A doua zi dimineaţă se duse la telefonul rareori folosit din biroul ei şi ceru să i se facă legătura cu centrala telefonică din Santa Barbara. După o aşteptare îndelungată, i se dădu legătura chiar cu Casa Konstant şi, la celălalt capăt al firului, auzi o femeie încântătoare care spuse că era Rosalia Konstant.

O săptămână mai târziu, i se comunică lui Poppy să se spele pe mâini şi pe faţă, să-şi perie părul frumos şi să şi-l împletească, după care să se ducă în biroul directoarei la ora douăsprezece. Întrebându-se ce mai făcuse de data aceasta, ea bătu la uşa directoarei exact la ora stabilită.

O expresie de uimire apăru pe chipul ei şi se uită la Nik şi la Rosalia de parcă aceştia ar fi fost nişte zei care coborâseră de pe Muntele Olimp pentru a veni după ea.

— Este în regulă, Poppy, spuse Nik cu blândeţe. Te luăm acasă cu noi. N-o să te mai întorci niciodată aici.

Chipul lui Poppy se boţi şi ea îşi frecă ochii brusc pentru a nu lăsa lacrimile să ţâşnească. Numai că lacrimile nu erau de bucurie că era salvată din acel cămin şi nici de bucurie că visul, i se împlinise în sfârşit şi că avea să locuiască împreună cu membrii familiei Konstant. Plângea pentru că nu mai era „fetiţa tatii". Copilăria ei fusese sacrificată pentru un capriciu al lui şi pentru întoarcerea unei cărţi. Şi nu voia să-l mai vadă vreodată.

Capitolul 19

1897, CALIFORNIA

Stând în pat în dimineaţa zilei când împlinea şaptesprezece ani, Poppy se gândi că ultimii zece ani reprezentaseră cea mai superbă copilărie pe care ar fi putut-o avea cineva şi-i părea extrem de rău să o lase în urmă şi să crească. Şaptesprezece ani era o vârstă îngrozitoare. Se uită la Angel, care dormea în celălalt pat. Razele soarelui care pătrundeau în cameră prin fereastra deschisă, îi făcea părul să pară auriu, iar chipul îi era îmbujorat de somn şi Poppy îşi spuse oftând că arăta ca şi cum tocmai ar fi făcut o plimbare la aer, în timp ce, cu pielea ei palidă, ea arăta, probabil, ca şi

cum ar fi dormit sub o piatră ca o broască! Bineînțeles că toată lumea spunea că Angel era o frumusețe, dar Poppy nu o invidiase niciodată. Fuseseră prietene chiar din prima clipă când se văzuseră.

Când părăsise căminul de copii împreună cu Nik şi cu Rosalia, Poppy luase o hotărâse: de atunci încolo nu avea să mai plângă niciodată. Avea să înfrunte viața cu curaj şi să lupte! Se uitase agresivă la Angel, la fata al cărei loc visase să-l ia atâta vreme, provocând-o să o urască, dar Angel o privise cu ochi limpezi şi uimiți. Poppy se simțise roşind deoarece chiar dacă Rosalia îi cumpărase haine noi, era îngrozitor de slabă şi încă mai avea acel aspect de copil de la orfelinat.

— Dumnezeule, parcă ai fi o insectă cu păr roşul exclamase Angel uimită şi izbucnise într-un râs molipsitor, iar Poppy râse şi ea, ceea ce nu mai făcuse de foarte multă vreme.

Apoi, Angel o îmbrățişase cu căldură.

— Am aşteptat toată săptămâna să vii, zise ea emoționată. Ştiu sigur că o să fim cele mai bune prietene.

Poppy se îndrăgostise de Angel imediat. Şi-ar fi dorit ca şi părul ei să fie mătăsos şi blond că ai lui Angel, nu roşu, aspru şi cârlionțat; şi-ar fi dorit ca ochii ei să aibă aceeaşi nuanță, de albastru ca a unui lac cristalin ale cărui adâncuri ascundeau o taină magică; ar fi dorit ca tenul ei să fie trandafiriu şi alb, nu palid şi pistruiat; şi ar mai fi dorit să fie scundă şi delicată, ca Angel, nu înaltă şi deşirată.

Începuse să vorbească la fel ca Angel, puțin peltic, îşi înclina bărbia la fel ca ea când râdea şi strâmba din nas când nu-i plăcea ceva. Ba încercase chiar să-şi înlocuiască pasul

lung şi grăbit cu mersul grațios al lui Angel, până când, la un moment dat, Rosalia îi explicase cu blândețe că niciun om nu era identic cu altul. Ştia că o admira pe Angel, dar Angel era o persoană şi Poppy, alta.

— Iar noi te iubim pentru că tu eşti tu, adăugase ea zâmbind.

Bineînțeles, Poppy îşi dăduse seama cât de ridicolă fusese, dar acest lucru nu o împiedicase să-şi dorească în continuare să fi fost Angel Konstant, nu Poppy Mallory.

Când aveau opt ani, Nik hotărâse că erau prea lăsate de capul lor la fermă, aşa că, în loc să galopeze pe cai pentru a fugi de guvernantă, fuseseră trimise la şcoală în Santa Barbara, unde familia Konstant construise o casă superbă cu ferestre boltite şi frontoane victoriene înalte pe de La Vina Street. Erau terenuri de tenis şi crichet şi nişte grădini minunate de trandafiri şi o livadă. Erau grajduri pentru caii cei noi şi un depozit imens pentru lemnele necesare la bucătărie şi şemineuri; era un gard alb din țăruşi în față; şi, apoi, era şcoala.

Angel găsi că totul era foarte amuzant şi intră în noua ei viață cu obişnuita ei uşurință, dar Poppy nu putea să sufere să se ducă la şcoală în fiecare dimineață, când ar fi preferat să călărească şi era suspicioasă în privința camaraderiei celorlalte fete. Găsi că îi era mai uşor să-şi facă prieteni printre băieți şi, în curând, învăță cum să dea un pumn zdravăn şi, atunci, nimeni nu o mai necăjea pentru părul ei roşu, căci ştiau cât de iute la mânie era şi-i cunoşteau puterea pumnului.

Angel era una din cele mai simpatizate fete din Santa

Barbara şi, deşi toată lumea ţinea minte că tatăl lui Poppy Mallory era un „ticălos” şi se ştia că familia Konstant o luase în grijă, nimeni nu spunea nimic.

Singura dată când Poppy ştia că era mai bună decât Angel era atunci când se afla în şa. Angel călărea bine pentru o fată, dar Poppy călărea ca un bărbat. Părea atât de leneşă în şa, încât abia când o vedeai ajutându-i pe Nik şi pe Greg la strângerea vitelor pentru marcare îţi dădeai seama cu adevărat de felul superb în care călărea. Purtând o cămaşă albă şi veche de-a lui Greg şi o fustă neagră de călărie din piele de căprioară cu apărători cu franjuri pentru a-i proteja picioarele, îi dădea pinteni iepei în sus pe coasta abruptă a dealului în urmărirea unui tăuraş, după care cobora din nou cu viteză pentru a-l îndruma spre turma care se afla deja jos. Cu sombreroul ei negru tras insolent pe ochi, stătea tăcută pe calul ei, aşteptând împreună cu văcarii în timp ce cumpărătorul arăta ce alegea pentru târgul de vite. Apoi, ridicându-şi calul pe picioarele din spate, pornea în direcţia respectivă, ajungând la fel de iute ca oricare din văcarii profesionişti, conducându-l printre animalele asudate şi furioase până într-un anumit punct de pe malul râului.

— Ar fi trebuit să fii băiat, obişnuia Greg Konstant să o necăjească. De fapt, chiar ai arăta ca unul dacă am tăia tot părul ăsta îngrozitor şi cârlionţat!

Şi îi desfăcea panglica, făcând ca părul să i se reverse pe umeri şi vântul să i-l aducă peste ochi.

Greg avea nişte dinţi pătraţi şi albi şi ochi căprui care făceau cute la colţuri atunci când zâmbea şi era unul din cei

mai frumoşi tineri din Santa Barbara. Poppy era foarte mândră că era fratele ei – sau aproape fratele ei.

Din când în când, amintirile se întorceau să o chinuiască şi atunci ea se întreba unde s-o fi aflând tatăl ei. Visa că era „fetița tatii" din nou şi-şi amintea atât de bine expresia din ochii directorului de hotel când i-a spus că tatăl ei nu se mai întorcea şi că el trimisese după cei de la asistența socială… fusese un amestec de compătimire şi de dispreț, iar Poppy simțea iarăşi acea umilință cumplită. Trezindu-se udă leoarcă de o sudoare rece, dădea fuga la grajduri şi înşeua iapa superbă pur sânge arab pe care o primise cadou când împlinise paisprezece ani, pornind în galop pe deal în încercarea de a scăpa de groaza că într-o bună zi tatăl ei avea să vină să o ia din nou.

Ignorând poteca, o lua pe o scurtătură care deja îi era familiară, încetinind când ajungea în vârful dealului, de unde se vedea Casa Mallory. Nik îi spusese. cu multă vreme în urmă despre vizita acelui cowboy lăudăros şi fudul din Montecito care-i informase că era noul lui partener. Jeb pierduse absolut totul la cărți – şi-l mai fusese şi pe Nik şi toată ferma Santa Vittoria în pericol. Nik fusese nevoit să ipotecheze tot ce avea pentru a cumpăra la loc ceea ce tatăl ei aruncase cu atâta neglijență. Era pământul care ar fi trebuit să constituie moştenirea lui Poppy.

Casa Mallory nu era locuită, dar Nik avea grijă totdeauna să fie bine întreținută. Strălucea acum proaspăt văruită, iar ferestrele sclipeau în razele soarelui. Lăsându-şi iapa să pască,

Poppy coborî încet dealul pe care încă şi-l mai amintea plini de maci, chiar dacă-i spuseseră că macii nu mai crescuseră niciodată acolo după furtunile din anul când se născuse ea.

Fierbea de furie când se uita la Casa Mallory şi la întinderile de pământ imense şi-şi ura tatăl şi mai mult pentru că-i jucase nu numai copilăria, dar tot ce ar fi trebuit. să fie al ei. Îşi spunea că, dacă cel mai cumplit coşmar al ei ar fi fost să devină realitate şi el s-ar fi întors, încercând să o ia de acolo, s-ar fi luptat, s-ar fi zbătut şi ar fi țipat… mai degrabă ar fi murit, decât să plece cu el!

— Un ban pentru gândurile tale? întrebă Angel căscând şi ridicându-se în capul oaselor, după care-şi trecu degetele prin părul blond şi mătăsos. Pari prea serioasă pentru o fată sărbătorită.

Poppy îşi strânse genunchii la piept şi privi drept în față gânditoare.

— Tocmai îmi doream ca tata să fi fost mort, zise ea cu amărăciune.

— Ce poți să spui!

— Dar este adevărat, Angel. Mi-ar fi fost mai uşor să accept gândul că sunt orfană decât abandonată. Este de o mie de ori mai rău să ştii că n-ai fost dorită. Jur că, dacă o să am copii vreodată, n-o să-i părăsesc!

Sărind din patul ei, Angel se cuibări lângă Poppy.

— Hai să ne gândim altfel, zise ea. Faptul că tatăl, tău te-a abandonat a fost norocul nostru. Greg şi cu mine te avem ca soră, iar mama şi tata au încă o fiică. Nici n-ai zice că eşti aceeaşi fată care a venit aici în acea seară de iarnă, acum zece

ani. Îmi amintesc că, uitându-mă la tine, mi-am spus că aşa trebuiau să arate copiii de la orfelinate, fiindcă erai atât de palidă, stingheră şi speriată. Şi erai atât de slabă încât chiar că semănai cu o insecta cu păr roşu.

Poppy oftă, trecându-şi degetele prin părui rebel şi încâlcit.

— Nu m-am schimbat prea mult, nu? spuse ea râzând.

Stând cu capul pe pernă lângă ea, Angel, o studie cu atenție. Pielea lui Poppy avea culoarea smântânii proaspete. Nişte pistrui şterşi se vedeau trecând peste rădăcina nasului ei mic şi drept şi pe sub ochii albaştri adumbriți de gene de un arămiu închis, iar sprâncenele, ca două aripi drepte, îi dădeau un aer insolent ciudat. Avea pomeți înalți, o gură cu buze cărnoase care părea oarecum vulnerabilă şi nişte dinți puternici, egali şi albi. La numai şaptesprezece ani, Poppy nu mai semăna deloc cu o insectă, având sâni înalți şi ascuțiți, un mijloc subție şi un şezut delicios pentru care Angel o invidia. Bineînțeles, era mai înaltă decât era la modă, dar avea o grație naturală şi un fel de… Angel se chinui să descopere cuvântul potrivit… stil! Da, asta era, chiar şi în şa, Poppy avea ştii!

— Te-ai schimbat foarte mult, spuse ea serioasă. Zău, Poppy, nu trebuie decât să te uiți în oglindă ca să-ți dai seama. Cred că eşti foarte drăguță şi elegantă.

— Drăguță? Elegantă? întrebă Poppy pufnind ironică. Probabil că te referi la altcineva… este mai degrabă o descriere a ta, Angel.

Aceasta oftă.

— Ştii foarte bine că nu-i adevărat, spuse apoi sinceră.

— Angel, crezi că acum că avem şaptesprezece ani, o să ne îndrăgostim?

— Sper, spuse Angel întinzându-se leneş. Abia aştept! Dar cum crezi că te simți când este îndrăgostit?

— Îmi închipui că trebuie să fie palpitant, murmură Poppy cuprinzându-şi genunchii cu braţele şi sprijinindu-şi bărbia pe ei, gândindu-se. Ca şi cum ai zbura pe aripile unui vultur imens, înălțându-te în înaltul cerului fericit.

— Ah, Poppy, ce mult ne deosebim, spuse Angel râzând. Eu îmi închipui că atunci când te îndrăgosteşti trebuie să fie cald şi visător… o să mă simt bună şi extrem de mulțumită şi o să port în inimă licărirea aceea caldă de fericire în fiecare clipă.

Poppy se încruntă, ațintindu-şi privirea asupra grinzilor din lemn de stejar de pe tavan.

— Angel, cum crezi că ajung bebeluşii în burtă? întrebă ea după un timp.

— Este un mister pentru mine, zise Angel oftând. Mama a zis că o să ne spună când o să ne măritățm, nu înainte. Trebuie să fie ceva simplu, aşa cum fac berbecii cu oile şi taurii cu vacile.

Privirile li se întâlniră şi-şi zâmbiră conspirativ.

— Îh! exclamă Poppy.

— Îh! spuse şi Angel şi amândouă izbucniră în râs. Ştiu, zise ea deodată, cea care o să se mărite prima dintre noi să-i spună celeilalte cum este, adică exact ce se face şi ce simți, spuse ea întinzând mâna.

— Promit să spun, zise Poppy solemnă înlănțuindu-şi

degetul pe după al lui Angel.

— Aşa, este o înțelegere solemnă, spuse Angel. Să nu uiți niciodată.

— N-o să uit, dar, oricum, mai mult ca sigur că tu o să te măriți prima. Toți băieții din Santa Barbara sunt îndrăgostiți deja de Angel Konstant, adăugă ea cu nostalgie.

Rosalia era uimită cum de era posibil ca două persoane atât de opuse să se înțeleagă atât de bine. Angel era atât de liniştită, de feminină şi de dulce, în timp ce Poppy era ca un băiețoi. Angel era maleabilă şi înțelegătoare şi găsea aproape orice ca „amuzant", în timp ce Poppy era rebelă şi suspicioasă. Angel era încrezătoare şi Poppy timidă, deşi adesea ascundea acest lucru printr-un gest şocant ce făcea să dea impresia că încerca să atragă atenția. Şi, bineînțeles, arătau atât de diferit! Una mărunțică, blondă şi frumoasă, iar cealaltă înaltă, roşcată şi numai foc!

Îşi clătină capul uluită când, cu țipete şi chicoteli feminine şi strigăte şi râsete masculine, două duzini de tineri se cocoțară în căruțele cu fân pentru a merge la Ferma Speranței şi la picnicul de pe plajă. Poppy se urcase tocmai în vârful claiei de fân şi, ridicându-şi fustele albe, se legăna uşor, cu obişnuitul sombrero negru trase pe ochi şi cu părul ei roşu ieşind deja din coc. Ochii îi sclipiră cu neastâmpăr şi scoase un strigăt de triumf când îl împinse pe unul din băieți din căruță.

Angel stătea rezemată leneş de claia de fân, având în jurul părului blond ridicat în creştet o coroniță din flori de

câmp împletită de un adorator. Avea un aer de superioritate pe chip când îl ignoră ridicând din umeri şi începu să flirteze cu un altul.

Rosalia se uită la Nik, ridicând din sprâncene disperată.

— Sunt prea nestăpânite, spuse ea. Mă tem că a venit vremea să fie îmblânzite şi ştiu care ar fi locul potrivit. Doamna Diblee mi-a vorbit despre un pension din San Francisco renumit pentru transformarea fetelor nestăpânite în tinere încântătoare.

Sosiră la Academia pentru Domnişoare a domnişoarei Henderson din Berkeley cu un cufăr plin de haine noi confecţionate de croitoreasa din localitate, domnişoara Matthews, şi însoţite de frumosul Greg Konstant în vârstă de douăzeci şi patru de ani, absolvent al *Universităţii Harvard*. Angel intră încrezătoare în hol, iar Poppy o urmă şovăitoare. Casa aceea mare era elegant mobilată, cu multe tablouri în rame aurite pe pereţi şi perdele dantelate la ferestre. Era un covor oriental roşu pe jos şi peste tot se vedeau flori, aranjate cu grijă de eleve, acela fiind unul din cursurile de „artă feminină" în ciuda parfumului, Poppy tot simţea miros de instituţie.

Se auziră câteva râsete înăbuşite şi şoapte de pe scară şi, când îşi ridică privirea, Poppy întâlni privirile curioase ale unui duzini de fete, care dispărură repede în clipa în care directoarea le ieşi în întâmpinare. Domnişoara Henderson avea un păr moale şi alb şi purta o fustă gri şi o bluză albă de mătase cu guler înalt, cu o broşă mare de topaz prinsă la gât şi

Poppy deja nu putea să o sufere. Ea nu voia să se ducă acolo, deloc, dar, pentru prima oară, Angel o dezamăgise.

Când Rosalia le spusese că urmau să plece la şcoală în San Francisco, Poppy se dezlănțuise în dormitor, dându-şi părul pe spate furioasă şi întrebând de ce trebuiau să plece.

— Sigur o să fie groaznic, toate fetele alea nesuferite din înalta societate, nu cai, nu fermă, nimic din lucrurile la care ținem atât de mult, Angel!

— Eh, eu nu ştiu ce să zic, spusese Angel periindu-şi părul şi privind visătoare în oglindă, s-ar putea să fie amuzant. Doamna Diblee i-a zis mamei că o să fim duse la operă, la galerii de artă şi la muzee, că o să învățăm franțuzeşte, deşi bineînțeles, tu vorbeşti puțin limba asta şi poate ceva italieneşte ca să putem conversa cu diplomații străini care s-ar întâmpla să treacă prin Santa Barbara. O să învățăm să întâmpinăm membrii unei familii regale – în cazacă o să întâlnim vreodată aşa ceva – şi cum să organizăm un dineu pentru ei.

Începu să râdă când îi văzu mutra lui Poppy.

— Eh, haide, Poppy, pun pariu că o să găsim tot felul de fete simpatice acolo. Şi poate chiar şi nişte băieți potriviți de care să ne îndrăgostim.

Poppy se urcase în pat şi îşi trăsese cearşaful peste urechi. Nu voia să audă ce spunea Angel, nu voia să meargă la San Francisco şi nu voia să studieze la niciun pension. Pur şi simplu nu voia să se schimbe nimic în viața ei.

— Domnule Konstant, spuse domnişoara Henderson întinzându-i mâna lui Greg, mă bucur foarte mult să te

cunosc. Bineînțeles, toată lumea din San Francisco îl cunoaşte pe tatăl dumitale şi a auzit de Rancho Santa Vittoria. Se spune că ar fi cea mai mare fermă din California.

— Într-adevăr, aşa este, doamnă, spuse Greg politicos. Dar tatăl meu a venit în această țară fără un ban ca emigrant din Rusia. A muncit din greu pentru succesul său.

Domnişoara Henderson cântări repede în gând bogăția şi lipsa de educație a familiei Konstant, dar, de obicei, avea iuțeală în gândire.

— Dar familia mamei dumitale, Abrego, este una din cele mai vechi din California, spuse zâmbind şi întinzându-i mâna rece lui Angel. Iar ea este Angel. Ce nume neobişnuit, draga mea!

— Am fost botezată după numele oraşului în care s-a născut tatăl meu, Arhanghelsk, doamnă, zise ea cu timiditate.

Domnişoara Henderson îşi arcui sprâncenele uşor surprinsă.

— Ce ciudat, zise ea. Totuşi, draga mea, sunt sigură că-ți vei face multe prietene aici.

După aceea o măsură din privire pe Poppy care se afla în spatele lui Angel.

— Iar ea este Mallory? întrebă ea cu o voce rece ca gheața.

Nu fusese deloc încântate să o primească în şcoala ei, dar soții. Konstant insistaseră ca ambele fete să fie împreună.

— Un alt nume bine cunoscut în San Francisco, spuse Poppy ridicându-şi bărbia sfidătoare. Toată lumea l-a cunoscut pe tata.

— Într-adevăr, spuse domnişoara Henderson, întorcându-i spatele imediat. Domnule Konstant, nu doreşti un ceai? Trebuie să fi fost o călătorie lungă şi obositoare.

— Nu, mulțumesc, doamnă, spuse el scurt. Trebuie să plec. Am încredere că veți avea grijă de amândouă surorile mele, zise el apoi şi Poppy îi aruncă o privire plină de recunoştință când îl sărută la despărțire. Fii tare, murmură el zâmbindu-i încurajator, după care plecă.

Erau douăsprezece camere la Academia domnişoarei Henderson şi în fiecare stăteau câte două fete, iar Poppy fu extrem de întristată când Angel şi condusă într-o cameră pe care avea să o împartă cu Dorothea Wilkes Frazer şi-şi dădu seama că urmau să fie despărțite.

— Desigur că ai auzit de familia Frazer, atât de cunoscută în San Francisco, zise domnişoara Henderson extaziată. Sunt sigură că o să vă înțelegeți bine amândouă.

— Bineînțeles, că o să ne înțelegem, exclamă Angel, zâmbindu-i încântată brunetei şi durduliei Dorothea, o să fie amuzant.

Lui Poppy încă îi mai răsunau în minte cuvintele preferate ale lui Angel, „o să fie amuzant", când fu condusă în camera în care se afla o fată cu un chip posac şi un păr arămiu, care o privi cu răceală.

— Tu vei sta cu Laura Banks, o informă domnişoara Henderson. Vai, nu mi-am dat seama că amândouă sunteți roşcate, adăugă ea surprinsă. Sper că n-or să fie probleme de temperament, zise ea şi o privi pe Poppy cu subînțeles, după

care închise uşa, lăsând-o singură cu Laura.

— Patul de lângă fereastră este al meu, îi spuse aceasta lui Poppy deodată, la fel şi dulapul din lemn de nuc. Împărţim şifonierul şi, cum lucrurile mele sunt deja înăuntru, va trebui să te mulţumeşti cu cât spaţiu a mai rămas, zise ea încrucişându-şi braţele şi privind-o cu răceală. Ah, şi încă ceva, părul meu nu e un roşu obişnuit ca al tău. Este castaniu.

Poppy îi aruncă o privire la fel de rece, după care deschise şifonierul. Laura avea rochii pentru fiecare ocazie posibilă, astfel încât ocupa absolut tot spaţiul. Scoţând o rochie de seară din organdină de un verde-salată, se uită la ea critic.

— Numai o asemenea culoare oribilă s-ar putea potrivi la părul tău castaniu, zise ea dându-i drumul jos, după care, ignorând exclamaţiile de indignare ale Laurei, aruncă afară un braţ de haine, iar când şifonierul fu pe jumătate gol, spuse calmă: Acum spaţiul e împărţit în mod egal. Mă tem că va trebui să găseşti alt loc pentru toate porcăriile astea.

Laura era roşie ca racul de furie.

— Ai idee cât au costat rochiile astea? întrebă ea şi, aruncând o privire spre hainele noi ale lui Poppy, adăugă sarcastică: Evident că n-ai idee. Să nu crezi cumva că n-o să mă plâng domnişoarei Henderson în legătură cu asta. Eşti aici de cinci minute şi deja creezi probleme.

— Dacă faci asta, Laura Banks, să ştii că te bat, zise Poppy încleştându-şi pumnul ameninţător. Şi te previn că Greg zice că lovesc foarte bine.

— Cine este Greg? întrebă Laura dându-se înapoi cu

nervozitate.

— Greg este fratele meu, zise Poppy zâmbind triumfătoare.

— Ba nu-i adevărat. Greg Konstant e fratele lui Angel! Toate ştim cine eşti tu! Aşteaptă numai până o să audă tata că stau în cameră cu fiica lui Jeb Mallory, o să facă o criză.

Poppy simți cum tot sângele îi năvăleşte în obraji. Nimeni nu pomenise de tatăl ei în toți acei ani, dar fata aceea ştia. Uşa se deschise chiar în clipa aceea şi Angel apăru în prag surâzătoare.

— Bună, fetelor, exclamă ea. Ah, ce cameră superbă, e mult mai frumoasă ca a mea, zise ea şi-i întinse mâna Laurei. Sunt Angel Konstant, spuse ea zâmbind.

Poppy îşi muşcă buzele pentru ca acestea să nu tremure şi se apucă să-şi scoată lucrurile din cufăr, aşezându-le alandala în şifonier.

— Ah, Poppy, nu-i aşa că toată lumea se poartă minunat? zise Angel radiind. Ți-am spus eu c-o să fie amuzant!

Majoritatea celor din personal şi a fetelor erau drăguțe şi politicoase, dar Poppy simțea că ştiau că ea era „altfel". Şi toate voiau să fie prietenele lui Angel. Care să fi fost cauza? Frumusețea, zâmbetul, farmecul lui Angel? se întreba Poppy stând deoparte şi privind la fetele care se împingeau ca să găsească un loc lângă Angel la masă sau îi trimiteau bilețele în care o rugau să le fie cea mai bună prietenă. Sau să fi fost datorită averii familiei Konstant? Nu-şi dăduse seama până atunci că erau chiar atât de bogați. Privea geloasă cum

profesoarele se topeau în fața zâmbetului ei, iertând-o imediat pentru faptul că nu era deloc bună la franceză, că nu ținea minte exact unde să aşeze paharele pentru vin la un banchet sau că nu-şi amintea numele pictorilor italieni din perioada Renaşterii. Până şi domnişoara Henderson făcea tot posibilul să fie drăguță cu ea şi, pentru prima oară, Poppy îşi dădu seama că Angel, nu era numai o fată frumoasă – dar era şi fiica puternicului Nik Konstant; Angel era o „moştenitoare".

În fiecare seară, după apelul nominal, fetele aveau voie să citească şi să converseze civilizat în „salon", cum numea domnişoara Henderson încăperea cea mare de la parter. Interpretau pe rând nocturnele lui Chopin la pianul *Steinway* şi, din când în când, câte una cânta sau citea poezie romantică, dar în mare parte sporovăiau şi bârfeau.

Ca de obicei, Angel se afla în mijlocul unui mic grup de fete, râzând şi şuşotind tot felul de secrete, în timp ce Poppy privea invidioasă din locul ei de lângă fereastră, prefăcându-se că citeşte o carte. Ea şi Laura nu-şi vorbeau şi, deşi celelalte fete erau prietenoase, niciuna nu-i era „prietenă". Şi acum se părea că nici Angel nu-i mai era. Neputând să mai suporte, îşi luă haina din dulap, coborî scările în fugă şi descuie uşa de la intrare. Ieşi repede în stradă şi dădu colțul, fără să se gândească încotro mergea, fiind doar bucuroasă să respire aerul curat al libertății.

Ceasul din hol bătea ora opt şi jumătate când Poppy se furişă înapoi pe uşa din față a Academiei, întrebându-se dacă i se observase absenta. Azvârlindu-şi pălăria şi haina în dulapul de sub scări, intră în salon şi-şi roti privirea în jur cu teamă;

numai că nu ar fi trebuit să-şi facă probleme. Meredith McGuinn interpreta *Sonata lunii* pentru a suta oară şi tot greşea, iar celelalte fete sporovăiau în grupuri mici. Se părea că nimeni nu-i sesizase dispariția.

— Poppy! exclamă Angel făcându-şi loc printre fetele din jurul ei. Poppy, unde naiba ai fost? Te-a căutat domnişoara Tremaine şi a trebuit să spun că te-a durut capul, dar servitoarea a zis că te-a văzut ieşind pe uşa din față!

Imediat se făcu linişte şi douăzeci de perechi de ochi o priviră pe Poppy cu stupefacție.

— Chiar ai fost afară? o întrebă Dorothea cu venerație amestecată cu respect.

Poppy ridică din umeri.

— Bineînțeles, zise ea cu nonşalanță. Nu ştiu cum de puteți să stați închise în porcăria asta zi de zi. M-am gândit că trec pe la… printr-un loc pe care-l ştiam.

— Unde, Poppy? întrebă Angel curioasă.

Poppy ştia că, acum, atenția tuturor era îndreptată asupra lor şi zâmbi misterios.

— Nu pot să vă spun, dar o să mă mai duc cât de curând. E mult mai amuzant decât aici.

Ridicându-se, căscă exagerat.

— Sunt îngrozitor de obosită, zise ea atunci, aruncându-le o privire plină de îngâmfare. Trebuie să mă duc la culcare.

Angel nu-şi putea închipui unde fusese Poppy, căci era sigură că nu cunoştea pe nimeni la San Francisco. Lăsându-le pe celelalte fete să vorbească în şoaptă despre escapada ei, o urmă în cameră.

Poppy stătea pe marginea patului, cu mâinile în poală şi cu o expresie de deznădejde pe chip.

— Am fost atât de îngrijorată, mărturisi Angel îmbrăţişând-o. De ce ai dispărut aşa? Mi-a fost aşa teamă când domnişoara Tremaine a strigat catalogul pentru culcare şi a trebuit să mint pentru tine. Am zis că te durea capul.

— Ei bine, chiar aşa şi este, mă doare, zise Poppy frecându-şi fruntea.

— Dar unde ai fost? întrebă Angel exasperată.

Poppy ridică din umeri.

— Pur şi simplu, m-am plimbat, spuse ea. Numai să ies de-aici.

— Cum poţi să spui asta? întrebă Angel surprinsă. Este atât de amuzant aici.

Poppy oftă.

— Bineînţeles că este, Angel, zise ea cu tristeţe. Bineînţeles că este amuzant – pentru tine.

— Ştiaţi ce-i acela un raport sexual? întrebă Poppy într-o seară când stăteau de vorbă ca de obicei şi, în liniştea care urmă, zise: Eu ştiu.

— Da? întrebară ele, venind mai aproape de ea.

Angel o privi cu prudenţă. Se părea că, de când se întorsese din plimbarea aceea, Poppy hotărâse să încerce să se poarte cât mai şocant.

— Raportul sexual este ceea ce-i face taurul vacii, spuse Poppy, numai că este vorba de bărbaţi şi de femei.

Fetele rămaseră cu gurile căscate când o auziră rostind.

acele cuvinte.

— Bine, dar cum? întrebă Dorothea în şoaptă. Cum o fac, Poppy?

Ea le zâmbi.

— Ei bine, bărbatul are un lucru, ca şi taurul, pe care-l introduce în femeie.

— Unde? întrebă Meredith uluită.

— Jos, ştii tu, zise Poppy arătând cu degetul şi toate o priviră uimite. Sunt sigură că-i aşa, pentru că am citit într-o carte de medicină din biroul domnişoarei Henderson. Are şi poze… nişte poze foarte ciudate. Arată penisul bărbatului, tot…

Fetele îşi duseră mâinile la gură brusc în clipa în care ea rosti cuvântul şi o priviră şocate.

— Nu cred nimic, spuse Laura, născoceşti totul, aşa cum faci de obicei.

— Ba nu născocesc, zise Poppy şi, în plus, cartea este sus în cameră. Cine vrea să se uite, poate s-o facă.

— Ah, Poppy, murmură Angel, n-ar trebui…

Dar ea deja le conducea pe fete.

— Pe rând, spuse ea când Dorothea o urmă în cameră, restul aşteptaţi afară.

Câteva minute mai târziu, Dorothea ieşi roşie la faţă şi tăcută.

— Cum este? întrebară celelalte în şoaptă. Chiar sunt poze?

Dorothea doar încuviinţă şi, apoi, ducându-şi mâinile la gură, o rupse la fugă pe coridor spre camera ei, unde vărsă.

Urmă un zumzet de speculații și chicoteli în timp ce fetele o așteptau pe următoarea să apară.

— Cum este? întrebară ele în cor când ea ieși un minut mai târziu.

Ea râse, roșie la față de stinghereală.

— Dumnezeule, habar n-aveam că arăt așa, zise ea. Cât despre bărbați! În!

Domnișoara Henderson auzi gălăgie când străbătu holul pentru a se duce să-și bea obișnuita cacao fierbinte cu coniac franțuzesc, o rețetă care o ajutase să doarmă în ultimii douăzeci de ani. Urcând scara, își netezi părul alb și-și aranjă broșa, întrebându-se supărată ce or mai fi făcând fetele acum. Rămase surprinsă când le văzu strânse grămadă în fața ușii lui Poppy.

— Ce se petrece aici? tună ea, făcându-le să tresară. S-a întâmplat ceva? adăugă apoi puțin alarmată. Nu se știe niciodată cu Mallory…

— Nu, ah, nu, domnișoară Henderson… ne pare rău, domnișoară Henderson, îngăimară ele, pornind spre camerele lor.

— Ah, domnișoară Henderson, exclamă Angel făcând tot posibilul să-i distragă atenția, Tocmai voiam să vă întreb câte ceva în legătură cu o călătorie în Europa pe care mama o pregătește pentru noi pentru anul viitor. Mă întreb dacă nu cumva ar fi bine să vin acum la dumneavoastră în birou să discutăm, spuse ea aruncându-i un zâmbet strălucitor în timp ce se îndrepta spre scară, rugându-se să o urmeze.

— Bineînțeles că nu, copila mea, spuse domnișoara

Henderson pe un ton sever, gândindu-se la cacao, dar apoi, amintindu-şi cine era Angel, îi aruncă un zâmbet amabil. Ce-ar fi să vii la mine în birou mâine după-amiază la trei; îi sugeră ea. Am putea să stăm de vorbă atunci.

Rămase surprinsă când o văzu pe Meredith McGuinn ieşind în fugă din camera lui Poppy, roşie la faţă şi şocată.

Deschizând uşa larg, intră în încăpere.

— Ce se petrece aici? întrebă ea, înroşindu-se de furie când privirea îl căzu asupra cărţii, deschisă la o anumită pagină.

Poppy nu făcu nicio încercare de a o ascunde, privind cu insolenţă cum domnişoara Henderson o închise brusc şi o luă la subsuoară.

— Făptură rea ce eşti, strigă ea şi proeminentul măr al lui Adam i se mişcă în sus şi în jos în timp ce căuta cuvinte pentru a-i spune lui Poppy ce părere avea despre ea. Stricată mică ce eşti! Eşti o ruşine, zise ea în final. Dar, Ţinând cont de originea ta, nici nu-i de mirare. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să te primesc şi, dacă domnul Konstant n-ar fi insistat atât, n-aş fi făcut-o!

Poppy privi în pământ fără să spună nimic, dar Angel îi observă pumnii strânşi.

— Vei fi eliminată din această şcoală imediat, strigă domnişoara Henderson. Îi voi telefona chiar acum domnului Konstant şi îi voi spune acest lucru. Laura, noaptea asta vei dormi în altă cameră. Nimeni nu trebuie să se apropie de această… fată dezgustătoare!

— Ah, Poppy, se tângui Angel apoi, uite ce-ai făcut!

Acum o să fii dată afară.

— Foarte bine, exact pentru asta am şi făcut-o, zise Poppy încruntată, dar expresia din ochii ei era de tristeţe şi Angel o îmbrăţişă imediat.

— N-o să-i las să te ia, îi promise ea, n-o să fim despărţite niciodată, Poppy, niciodată. Îţi promit… n-o să-i las s-o facă.

Privirea rugătoare a lui Poppy o întâlni pe a ei.

— Adevărat, Angel? întrebă ea în şoaptă. Chiar vorbeşti serios că n-o să fim despărţite niciodată?

— Bineînţeles. O să-l sun pe tata chiar acum, promise ea. Şi o să-i spun că n-a fost vina ta, că femeia asta proastă n-ar trebui să lase asemenea cărţi aiurea, în locuri unde fetele pot să le găsească. O să fie în regulă, Poppy, îţi promit.

A doua zi la prânz, domnişoara Henderson fu nevoită să bea puţin coniac în timp ce cântărea acea dilemă. Nik Konstant o mustrase foarte tare pentru faptul că poseda asemenea cărţi, deşi ea protestase, spunând că era o carte de medicină.

— Atunci, care este problema? spuse el logic. Este vorba doar de puţină anatomie, domnişoară Henderson şi fiecare femeie ştie unele lucruri în privinţa asta. Credeam că şcoala dumneavoastră este mai bine condusă, dar acum mă cam bate gândul să-mi mut ambele fete.

Sunt convins că vă daţi seama ce scandal s-ar isca dacă aş fi nevoit să fac acest lucru – şi pentru un asemenea motiv. Îmi închipui că nici ceilalţi părinţi n-ar fi prea încântaţi de această poveste, nu?

Sorbind din paharul de coniac, domnişoara Henderson ştiu că nu avea încotro şi că trebuia să o țină mai departe pe Poppy.

Poppy fusese mutată singură în cameră, iar Angel se duse pe la ea mai târziu în seara aceea. Stătea în capul oaselor în pat, cu părui împletit în cozi şi lui Angel i se păru că arăta oarecum demnă de milă şi vulnerabilă, în ciuda curajului pe care-l afişa.

— Poppy, acum va trebui să ai grijă cum te porți, pentru că, data viitoare, domnişoara Henderson chiar o să te dea afară.

— Nu-mi pasă, spuse ea, nu înțelegi, Angel? Nu-mi place aici. Vreau să mă trimită înapoi acasă, unde sunt fericită!

— Fericită? întrebă Angel. Şi cât de fericiți îți închipui că ar fi mama şi tata dacă tu ai fi dată afară de-aici? Tata ți-a luat apărarea o dată deja. Gândeşte-te cât de nefericiți ar fi, Poppy, înainte să mai faci vreo prostie.

— Nu m-am gândit la asta, mărturisi Poppy, uitându-se la Angel cu tristețe. Sunt atât de egoistă şi de proastă, nu m-am gândit decât la mine.

— O să te ajut, spuse Angel, iar furia îi trecu la fel de repede cum venise. Suntem aici împreună. Încearcă să te simți bine. Îți promit că poate fi într-adevăr amuzant, adăugă ea.

Poppy încercă din răsputeri să se îndrepte în ochii lui Nik şi ai Rosaliei. Începu să păstreze ordinea în cameră şi să-şi aşeze hainele frumos. Îşi strângea părul cu o mie de ace ca să nu-i mai scape niciun fir. Era atentă la ore şi se purta

impecabil atunci când mergeau la teatru şi în marile case din San Francisco, ale căror porți se deschideau pentru fetele domnişoarei Henderson ca acestea să poată studia colecțiile de tablouri, sculpturile şi mobilierul vechi, de calitate. Celelalte fete îi admirau îndrăzneala şi erau mai prietenoase cu ea acum, iar ea şi Angel stăteau din nou în aceeaşi cameră. În ciuda dezaprobării domnişoarei Henderson, ea simți că începuse să-şi formeze un loc al ei la Academie şi că ar fi putut să înceapă să-i placă, totuşi.

În fiecare săptămână, fetele trebuiau să aranjeze pe rând florile în casă şi, într-o zi geroasă de decembrie, în apropierea Crăciunului, veni rândul lui Poppy să aranjeze holul de la intrare. Alesese ilice şi vâsc, pline de bobițe roşii şi albe. Tulpinile lemnoase erau dificil de mânuit, aşa că împrumutase un cuțit de la bucătărie pentru a le cresta. Era o muncă grea, dar ea voia să facă cel mai frumos aranjament de Crăciun care se văzuse vreodată la Academia Henderson. Era atât de absorbită de ceea ce făcea, încât nici nu băgă de seamă când sună soneria, dar când tânăra servitoare trecu pe lângă ea, îi prinse o rămurică de vâsc în părul negru.

— Vai, domnişoară, ce-o să zică lumea! spuse fata chicotind şi ducându-se în grabă spre uşă.

— Vâsc, hm? spuse o voce familiară din prag. Ei, ia te uită de parcă n-am şti cu toții ce înseamnă asta, nu? Fetița mea?

Poppy se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe Jeb sărutând gura uimită a servitoarei.

— Bună, fetița tatii, strigă el, aruncându-i acelaşi zâmbet vesel, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

Poppy simți că leşină când îl văzu venind spre ea. Arăta exact aşa cum şi-l amintea – şi, totuşi, altfel. Părea mai bătrân – mult mai bătrân, ochii îi erau umflați şi fața îi era foarte ridată, iar mâinile pe care le întinse spre ea tremurau uşor. Ochii, însă, îi licăreau ca întotdeauna, la fel de albaştri că ai ei, iar chipul era leit cu acela pe care-l vedea în oglindă în fiecare dimineață.

Vechea ură o stăpâni din nou şi se depărtă de el cu spatele, în timp ce celelalte fete se adunară curioase pe scară şi servitoarea se duse speriată să o cheme pe domnişoara Henderson.

— Nu sunt „fetița ta", strigă Poppy cu o voce tremurătoare.

— Ba sigur că eşti… îți aduci aminte, nu? Întotdeauna ai fost fetița tatii. Şi nu ți-am spus eu mereu că o să vin după tine? Vezi, scumpa mea, bătrânul tău tată este, în sfârşit, aici!

Angel alergă pe palier spre grupul de fete amuțite.

— Ce este? strigă ea. Ce se-ntâmplă?

— E Jeb Mallory, şopti Laura emoționată, a venit să-şi ia „fetița" Dumnezeule, ce senzație o să facă treaba asta!

Angel privi îngrozită scena din hol. Poppy repetă cu aceeaşi, voce tremurătoare:

— Nu sunt *fetița ta*. Te rog să pleci. Nu vreau să te mai văd niciodată. *Niciodată*!

— Ba sigur că vrei, zise el îndreptându-se spre ea. Acum să nu-mi spui că eşti la fel de neiertătoare ca maică-ta numai

pentru că un bărbat a făcut câteva greşeli. Ce-ai zice să-ţi pui paltonul şi să mergem să mâncăm ceva, să ne cunoaştem din nou? Sunt convins că n-o să mai vrei să rămâi aici acum când tata a venit acasă, nu? Şi bănuiesc că toţi cei care se numesc Konstant or să fie mulţumiţi că scapă de tine acum că m-am întors. Am rezervat un apartament la *St. Francis*, *o* să fie exact ca pe vremuri, eu şi fetiţa tatii!

— Nu sunt *fetiţa tatii*, ţipă Poppy, când el întinse braţele. Nu sunt, nu sunt, *nu sunt*!

— Poppy, ah, Poppy, spuse Angel coborând scara în fugă exact când ea ridică mâna în care ţinea cuţitul de bucătărie şi, cuprinsă de panică, îşi lovi tatăl cu el. Ah, Poppy, şopti Angel din nou când Jeb se prăbuşi la picioarele ei şi sângele lui pătă covorul roşu oriental.

Capitolul 20

1898, ITALIA

Mătuşa Melody Abrego fusese încântată când Rosalia o rugase să le însoţească pe cele două fete în plimbarea prin Europa. Ascultase povestea lui Poppy şi simţea o milă teribilă pentru biata copilă, deşi, firește, nu m-au era deloc o copilă, ci o tânără şi încă una atrăgătoare, în felul ei ciudat. Nu se putea compara cu Angel, bineînţeles, dar Angel era atât de deosebit de frumoasă. Mătuşa Melody spera numai ca acei francezi poznaşi şi italieni romantici să nu alerge după ele.

Ea, şi Greg le însoţeau pe cele două fete extaziate prin

gara *Union Square* din San Francisco urmând să pornească în marea plimbare europeană. Aşezându-şi mai bine pălăria mare de pai pe părul alb, mătuşa Melody îşi îndreptă jacheta şi-şi lărgi pantofii cei noi. Picioarele ei avuseseră întotdeauna tendința să se umfle, iar acum, la şaizeci de ani, când era mai plinuță ca oricând, erau blestemul vieții ei; abia aştepta să se urce în tren şi să se descalțe de cum ajungeau în cuşetă. Spera numai că fetele nu vor vrea să se plimbe prea mult prin Paris şi că aveau să fie cuminți. Nu că s-ar fi aşteptat la cine ştie ce probleme din partea lui Angel, dar Poppy era extrem de imprevizibilă.

Rosalia îi spusese că tot ceea ce făcuse nu fusese intenționat, că doar se speriase de Jeb; mai spusese că cicatricele din copilărie nu aveau să se vindece niciodată şi că puteau să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru faptul că nimeni nu putea spune despre Poppy că era o „ucigaşă" (mătuşa Melody se înfiora numai când se gândea la acel cuvânt) deoarece Jeb Mallory nu murise. Dar, chiar dacă rănile i se vindecaseră, doctorii le spuseseră că ficatul îi era atât de distrus de băutură încât trebuia ținut sub observație multă vreme. Nik se ocupase de toate cheltuielile în plus, stabilise ca o anumită sumă să-i fie plătită în fiecare lună tot restul vieții – cu condiția să se țină la distanță de Poppy şi de Rancho Santa Vittoria.

Nik fusese plecat când avusese loc „accidentul" şi Greg fusese cel care se dusese repede la San Francisco după telefonul îngrozit din partea domnişoarei Henderson. El le spusese cum fuseseră izolate fetele în biroul acesteia,

interzicându-li-se să stea de vorbă cu cineva. Bagajele li se făcuseră şi cuferele aşteptau în hol când ajunsese el, iar celelalte fete se uitau curioase din salon, sperând să o mai zărească pe renumita Poppy înainte ca aceasta să dispară pentru totdeauna.

Domnişoara Henderson, albă ca varul şi înspăimântată de ruinarea muncii ei de o viaţă, se văzuse silită să dea un telefon unuia din cei mai importanţi cetăţeni ai oraşului San Francisco ce a cărui fiică avusese privilegiul de a o educa. El îi înţelesese situaţia imediat şi aranjase ca Jeb să fie mutat la o clinică particulară şi, de asemenea, o asigurase că poliţia nu avea să se amestece.

Domnişoara Henderson deschisese larg uşa biroului.

— A sosit fratele tău, Angel, spusese ea cu răceală, i-am explicat deja că nu era nevoie să stai aici cu… cu această fată, dar că tu ai insistat.

— Ah, Greg, şoptise Angel, îmbrăţişându-l, e oribil, oribil… mi-e aşa de frică. Uită-te la ea… nu pot s-o fac să vorbească sau să se mişte…

Poppy stătea ghemuită într-un fotoliu rece de piele cu genunchii strânşi la piept şi cu braţele peste faţă.

— Am venit să te iau acasă, îi spuse el mângâindu-i părul sârmos. Totul o să fie în regulă acum, o să vezi. Haide, Poppy, uită-te la mine… vorbeşte-mi.

Mişcându-şi braţul, ea îl privise cu un ochi albastru şi uscat.

— Nu pot să mai merg acasă, şoptise ea, nu înţelegi, Greg? Ei cred. că am încercat să-mi omor tatăl!

— Slavă Domnului că îngrozitorul tău tată trăieşte şi nu grație ție nu suntem cu toții la închisoare acum, să ştii! izbucnise domnişoara Henderson.

— Mai taci din gură, femeie nesuferită, spuse Angel furioasă, nu ştii absolut nimic despre situația asta. N-a fost vina lui Poppy.

— N-a fost vina ei? Atunci, altcineva l-a înjunghiat pe Jeb Mallory? Asta încerci să-mi spui? Mă tem că au fost prea mulți martori casă poți spune o asemenea minciună!

— Nu-i o minciună, strigase Angel disperată. Ah, nu înțelegeți nimic.

— Poppy, zisese Greg cu blândețe, tatăl tău n-a murit. Trăieşte, dar îți promit că n-o să te mai supere niciodată. De data asta o să avem grijă. A dispărut din viața ta pentru totdeauna.

Ridicând-o cu uşurință în brațe, adăugase:

— Şi acum o să te duc acasă. Familia ta te aşteaptă. Noi avem nevoie de tine, Poppy – şi tu ai nevoie de noi.

În ochii lui căprui se citise mai mult decât milă; o iubea de când o văzuse prima oară. Aşteptase ca ea să crească, sperând ca, atunci când avea să aibă optsprezece ani şi să iasă de la pension, ea să înceapă să simtă față de el mai mult decât o dragoste de soră. Ar fi vrut că ea să-l vadă aşa cum o femeie vedea un bărbat pe care-l iubea şi care o iubea.

Se auziră exclamații de uimire din partea celorlalte fete când el străbătuse holul cu Poppy în brațe.

— La revedere, Angel, strigaseră unele, iar altele mai curajoase adăugaseră: La revedere, Poppy şi succes.

În următoarele câteva luni, Greg şi Poppy deveniseră de nedespărțit. Ea se agățase de el ca de un colac de salvare, povestindu-i secretele copilăriei ei dureroase, când fusese târâtă dintr-un oraş în altul, când prin pensiuni, când prin hoteluri, întotdeauna singură şi sfârşind în orfelinate. Îi povesti despre coşmarurile în care Jeb se întorcea şi încerca să o ia şi cât de şocată şi de înspăimântată fusese în momentul în care îl văzuse intrând. Mărturisi că nu ținea minte clipa când îşi înjunghiase tatăl; nu voise decât să se depărteze de el, căci nu suporta nici măcar să o atingă… şi acum ura faptul că semăna cu el.

— Tu eşti cea rănită, Poppy, dar acum s-a terminat totul, îi spusese el. N-o să-l mai vezi niciodată. Şi îți promit că, într-o bună zi, o să te fac să uiți toate astea. O să fim atât de fericiți, încât o să ai impresia că nici nu s-au întâmplat vreodată.

Plimbându-se prin grădină cu el în seara în care mama lui le spusese de călătoria în Europa, el avusese deodată o presimțire.

— O să fii plecată şase luni, îi spusese îngrijorat. Nu vreau să mă uiți. Ştii zicala „Ochii care nu se văd se uită”.

Cum aş putea să te uit? întrebase ea privindu-l uimită. Pun pariu că o să vorbesc cu Angel tot timpul despre tine. Aş fi dorit tare mult să vii şi tu.

— Doar că… ei bine, n-aş vrea să te îndrăgosteşti de altcineva, Poppy. Cred că vreau să te îndrăgosteşti de mine.

Ea se uitase nedumerită la chipul lui frumos şi familiar.

— Cum poți să spui asta? Doar eşti fratele meu.

— *Nu sunt fratele tău*, *Poppy*, *strigase el strângându-i mâinile cu putere*. *Nu înțelegi*? *Eu sunt Greg Konstant şi tu eşti Poppy Mallory*. *Şi te iubesc*.

— *Şi tu nu înțelegi că n-am vrut decât să fii fratele meu*? şoptise ea cu ochii îndureraţi, după care o rupsese la fugă spre casă, cu părul fluturând în vânt, de parcă abia ar fi aşteptat să se depărteze de el.

După aceea îl evitase, stând numai lângă Angel până când venise vremea să plece, dar Greg insistase să le conducă până la San Francisco.

Locomotiva uriaşă şuieră şi mai tare şi însoţitorul de tren închidea uşile vagoanelor. Angel îl sărută pe Greg, ştergându-şi o lacrimă de emoţie şi urcă în tren, iar el îi zâmbi lui Poppy când îi întâlni privirea, în sfârşit.

— Hai să nu ne despărţim supăraţi, zise el, în definitiv, n-am spus decât că te iubesc.

— Ştiu, zise ea coborându-şi privirea. Îmi pare rău, Greg. Doar că nu m-am gândit niciodată, nu mi-am dat seama…

— Promite-mi că o să te gândeşti la mine, nu mă alunga încă, Poppy, o rugă el.

Mătuşa Melody o strigă din nou, iar ea îi mai susţinu privirea o clipă, după care îl sărută repede pe obraz şi se urcă în vagon.

— La revedere, strigară ele pe fereastră în timp ce trenul se puse în mişcare, la revedere… o să scriem…

— Greg, strigă Poppy pe deasupra zgomotului făcut de tren, Greg… îţi promit…

Parisul era exact aşa cum îşi imaginase Poppy. Cerul de mai era de un albastru fără nori, castanii erau înfloriți de-a lungul marilor bulevarde, iar razele soarelui de primăvară scăldau într-o lumină aurie mesele cafenelelor, unde ele beau câte o *citron pressé*, privind oamenii care treceau. Mergând încet după ghidul lor văzură minunățiile Luvrului şi admirară *Mona Lisa* şi *Victoria înaripată*.

— Aveți, grijă să luați notițe, fetelor, le spuse mătuşa Melody aşezându-se pe o bancă de marmură şi făcându-şi vânt cu broşura, în timp ce-şi mişca uşor picioarele în pantofii care o strângeau prea tare. Tatăl vostru o să vrea să ştie ce-ați învățat.

Stătură în Catedrala Notre Dame ascultând glasurile înălțătoare ale copiilor din cor şi apoi zăboviră încântate prin fața magazinelor care vindeau ciocolate şi produse de patiserie, ori paté de ficat şi tot soiul de brânzeturi ciudate, mirositoare. Cumpărată suveniruri şi stătură pe gânduri într-o prăvălioară de pălării de pe rue de la Paix. Ba chiar se obişnuiră să bea un păhărel de vin la cină sub ochiul de vultur al mătuşii Melody, deşi aceasta bea întotdeauna câte trei sau chiar patru. Apoi se plângea în mod invariabil că era extrem de obosită, spunând că trebuiau să meargă la culcare – exact când Parisul se trezea la viață!

În fiecare zi mergeau şi mergeau până când mătuşa Melody cerea îndurare şi chiar şi Angel recunoştea că era obosită, dar Poppy tot nu se sătura. Oraşul părea să strălucească asemeni unui miraj şi ea ar fi vrut să-l vadă, să-l atingă… să ştie că era real înainte ca totul să dispară. Sau ca ea

să plece.

Mătuşa Melody refuzase să le ducă în Montparnasse, spunând că „nu se cădea”, iar Poppy era decisă să afle de ce. Într-o după-amiază, când mătuşa Melody se odihnea după prânzul delicios şi chiar şi Angel moțăia cu o carte în față, Poppy se îmbrăcă şi plecă să exploreze de una singură. Stătu pe o terasă sub o prelată cu dungi, sorbind o limonadă, ignorând privirile îndrăznețe ale bărbaților care treceau şi întrebându-se ce era atât de necuviincios într-un loc atât de plăcut. Se plimbă singură pe străduțele frumoase şi prin piețele de lângă Sacré Coeur, uitându-se admirativ peste umerii pictorilor care surprindeau cu atâta îndemânare peisajul din jurul ei. Zăbovi în fața sălilor de spectacole cu afişe senzaționale şi fotografii ale artistelor, după care îşi continuă drumul, uitându-se la femeile care stăteau din loc în loc şi grăbind pasul când acestea îi aruncară privi dispreţuitoare. Odată, un bărbat îi lovi cotul şi-i vorbi, dar ea îl privi cu un aer superior şi el, murmurând un „Pardon, mademoiselle, je m’excuse” trecu grăbit mai departe. Traversă podurile, oprindu-se să privească şlepurile încărcate de legume proaspete; adesea erau familii întregi la bord şi chiar şi câte un cățel la pupa, iar ea le făcu ou mâna copiilor, care îi răspundeau cu acelaşi gest, strigând: „*Bonjour*, *ma’mzelle*”.

Bineînțeles că nu vorbi cu nimeni şi se întoarse la hotel cu mult înainte ca mătuşa Melody să se trezească şi să vâre capul în camera lor, spunând veselă:

— Ei, fetelor? V-ați odihnit? Sunt convinsă că vă simțiți la fel de bine ca mine şi sunteți pregătite să mergem la teatru

în seara asta.

Se îmbrăcară cu cele mai bune rochii. A lui Angel era dintr-o mătase roz-fondant împodobită cu trandafiraşi din panglici, iar a lui Poppy era din satin galben ca untul. La teatru, publicul era mai interesant decât piesa de Molière, care era vorbită în franceză, oricum.

— Ai mai văzut vreodată atâtea femei elegante? o întrebă Poppy în şoaptă pe Angel uitându-se amândouă cu binoclurile la spectatorii de pe fotoliile din pluş roşu.

— Deodată mă simt ca ruda de la țară, murmură Angel, privindu-şi rochia cu tristețe. Şi credeam că rochia domnişoarei Matthews era cea mai frumoasă din câte am văzut vreodată – până acum!

— Arătați exact aşa cum ar trebui să arate nişte fete de vârsta voastră, spuse mătuşa Melody şi foarte bune pentru Santa Barbara.

Angel îi întâlni privirea lui Poppy.

— Dar, mătuşă Melody, nu suntem la Santa Barbara, *ci la Paris*! şopti ea.

Stătură treze jumătate de noapte compunând o telegramă urgentă pentru Nik şi Rosalia: „*Dacă nu vreți ca fiicele voastre să arate ca nişte țărănci*, *lipsite de stil şi îmbuibate de cultură*, *este neapărată nevoie să viziteze salonul lui monsieur Worth pentru a cumpăra câteva rochii noi pariziene*".

Aşteptară cu nerăbdare un răspuns, *chiuind încântate când citiră*: „*Puteți cumpăra câte o rochie de seară şi una pentru zi*, *dar am auzit de la cei care ştiu că*, *la madame Marcel de pe rue de Valence*, *se găsesc lucruri la fel de bune şi*

mai puțin scumpe. Puteți cumpăra de acolo orice altceva găsește de cuviință mătușa Melody. Cu dragoste mama și tată".

Salonul lui monsieur Worth de pe rue de la Paix era superb, decorat în verde deschis şi cu oglinzi lungi Ludovic al XV-lea. O vânzătoare care le privi cu un aer de superioritate le rugă să ia loc, iar Poppy şi Angel se aşezară pe nişte scăunele aurii incomode de o parte şi de cealaltă a mătuşii Melody, aşteptând ca *Maître* să se elibereze.

— Croitoraş înfumurat, spuse mătuşa Melody, după un sfert de oră. E inadmisibil! exclamă ea după o jumătate de oră şi, în cele din urmă, îi ceru vânzătoarei să-i spună lui monsieur Worth că, dacă nu le primea imediat, aveau să plece.

— Vai, mătuşă Melody, nu, exclamă Angel îngrozită, nu, te rugăm, trebuie să stăm…

— Mătuşă Melody, este atât de important, spuse şi Poppy pe un ton rugător.

— *Maître* este cu prințesa de Vignes, le informă vânzătoarea cu aroganță, îşi comandă garderoba pentru toamnă.

— Pentru toamnă, spuse Angel uluită. Dumnezeule, dar este abia primăvară.

— Mademoiselle, la Paris, ne comandăm garderobele cu un anotimp înainte. Prințesa are deja toaletele pentru vară.

Uşile duble din capătul îndepărtat al salonului se deschiseră larg deodată şi o femeie cu o ținută maiestuoasă

purtând un pardesiu bleumarin de mătase şi o pălărie enormă împodobită cu trandafiri roz traversă încăperea urmată de maestru.

— Nu uita, Worth, spuse ea pe un ton autoritar. Îmi vor trebui toate la timp pentru călătoria pe care o s-o fac în Rusia în octombrie. Şi ai mare grijă cu zibelinele. În definitiv, nu vrem ca ruşii – care sunt experţi în blănuri – să spună că monsieur Worth nu este cel mai bun, nu?

Râsul ei maliţios răsună în salonul cu candelabre şi apoi, ridicând lornionul de aur, se uită întâi la Angel şi apoi la Poppy.

— Cine sunt? o întrebă ea pe vânzătoare în franceză şi aceasta ridică din umeri.

— Nimeni, prinţesă, spuse ea. Nişte americance în vizită.

— „Ah, les petites Américaines!" spuse prinţesa şi le privi cu mai multă atenţie, după care spuse ceva într-o franceză rapidă şi vânzătoarea râse.

Chinuindu-se să-şi amintească toată franceza pe care o ştia, Poppy se gândi că înţelese foarte bine, dar o privi nedumerită.

— … sunt încântătoare, spusese ea şi apoi adăugase: Iar contrastul este nemaipomenit! Blonda este exact ca un trandafir care înfloreşte de Crăciun – palid, rar şi superb. Bărbaţii vor vrea s-o apere, să o preţuiască, să o admire. Şi cealaltă – cea focoasă – este ca o vişină coaptă într-o livadă; bărbaţii vor vrea să o fure încă din pom şi să o devoreze şi apoi să-şi lingă degetele!

— Ce zice? întrebă furioasă mătuşa Melody. Poppy, tu

ştii franţuzeşte, ce-a spus?

Coborându-şi privirea, Poppy îşi examină pantofii, roşind stânjenită.

— Nu… n-am prea înţeles, mătuşă Melody, murmură ea, în timp ce, râzând încă o dată, prinţesa ieşi din salon, lăsând în urmă un parfum de lăcrămioare.

Bineînţeles că ştia ce spusese prinţesa, numai că nu era sigură că înţelegea – dar, într-un fel, simţea că n-ar fi trebuit să-i spună mătuşii.

Vânzătoarea le conduse într-un salon mai mic cu oglinzi şi mătuşa Melody privi furioasă cum, fără să spună ceva, *Maître o* examină mai întâi pe Angel şi apoi pe Poppy, după care, bătu din palme şi apărură vreo şase asistente.

— Aduceţi şifonul albastru-safir pentru „la petite", strigă el arătând spre Angel. Iar pentru cealaltă –, zise el şi un licăr de amuzament îi apăru în ochi când se uită la Poppy, pentru „la cerise", ceva mai potolit. Satin verde ca muşchiul poate… ba nu, e prea tânără. Gata… catifeaua gri-porumbel, „oui, c'est parfait!"

Poppy roşi din nou stânjenită şi mătuşa Melody bombăni:

— Atâtea maniere şi nimeni nu vorbeşte englezeşte ca lumea.

— Madame, tatăl meu a fost englez, spuse *Maître* atunci într-o engleză perfectă.

— Şi atunci de ce nu zici aşa? tună mătuşa Melody iritată. Ne-ai făcut să aşteptăm atâta; tinere, încât ar fi bine să merite.

— Sunt oameni care ar fi gata să aştepte şi un an de zile ca să treacă pragul *Salonului Worth*, spuse el trăgând metri întregi de şifon dintr-un balot imens. Când porți ceva creat de *Maître*, toată lumea ştie. Veşmintele mele dau un plus de distincție chiar şi celor mai stângace tinere.

O învălui pe Angel în mătase punând ace şi aranjând, încercând întâi într-un fel, apoi în altul, după care chemă o altă asistentă pentru a-i lua măsurile lui Angel.

— Aşa cum a remarcat şi prințesa, îi spuse el mătuşii Melody, amândouă fetele sunt fermecătoare, frumusețea rece a uneia şi farmecul fierbinte al celeilalte. Dar în rochiile *mele* or să devină senzaționale.

— Mmmm, spuse mătuşa, neştiind prea bine ce voise să spună el.

Totuşi, văzu că avusese dreptate în privința lui Angel. Albastrul era minunat pentru tenul ei trandafiriu şi alb şi îi scotea în evidență culoarea ochilor şi, chiar dacă numai drapa materialul în jurul ei, o făcea, fără îndoială, cu îndemânarea unui maestru. Iar Poppy, într-o catifea de mătase atât de splendidă încât părea un râu de mercur ce se lipea la fel de uşor ca aripa unui porumbel pe şezutul ei înalt şi pe mijlocul subțire, arăta deja senzațional.

— Ei bine, spuse ea cu un aer de superioritate, bine măcar că-ți cunoşti meseria, monsieur Worth. Şi, voi fetelor, cel puțin o să-mi faceți cinste.

Capitolul 21

Când ajunse la New York, Mike îl sună imediat pe Pierluigi Galli pentru a-i propune o întâlnire. Citise în *The Wall Street Journal* că imperiul Galli se clătina şi acum aceste lucruri ajunseseră şi în *Times* şi în celelalte ziare importante. Se spunea că imperiul Galli nu numai că se clătina, dar că stătea să se prăbuşească.

La început, secretara care părea cam obosită, îi spuse că nu era deloc liber, pentru nimeni – indiferent despre cine ar fi fost vorba.

— Uite ce e, spune-i că vreau să-i vorbesc în legătură cu averea lui Poppy Mallory – spune-i că Johannes Lieber din Geneva m-a rugat să-l sun. Mâine trebuie să fiu la Londra, dar sunt dispus să rămân aici, la New York, până când o să ne putem întâlni.

— O să vă sun eu mai târziu, domnule Preston, zise ea înțepată.

Simțindu-se năucit, Mike se duse la clubul lui, unde înotă treizeci de lungimi de bazin, făcu un duş rece şi, după ce verifică dacă avea vreun mesaj, se duse pe Fifth Avenue la *F.A.O. Schwarz*, de unde cumpără pentru fetița lui Lauren Hunter un urs enorm, spunându-le să-l împacheteze frumos să-l expedieze prin poştă. Pe bilet scrise: „*Nu ştiu care din voi două îi merită – sau are nevoie de el – mai mult*, *dar nu mă-ndoiesc că Maria o să-l împartă cu tine*". Ca şi ea, semnă „Cu *drag – Mike*".

În aer se simțea entuziasmul specific perioadei de dinaintea Crăciunului. Vitrinele magazinului *Saks*, decorate cu superbele tablouri de Crăciun, reprezentau principala

atracție, iar bradul enorm şi sclipitor din Rockefeller Piaza şi patinoarul se aflau pe locul doi. Nicăieri nu era ca la New York de Crăciun, îşi spuse el cumpărând o pungă de castane prăjite de la un vânzător din colțul Plazei; era un plus de emoție în atmosferă. Spera că ursul avea să-i ofere lui Lauren un Crăciun mai fericit.

Când ajunse acasă, găsi un mesaj pe robot prin care era rugat să-l sune pe domnul Galli. Secretara părea şi mai obosită.

— Domnul Galli era prea ocupat pentru a vă vedea în această după-amiază şi mâine pleacă la Paris, îi spuse ea. A întrebat dacă puteți veni la birou în seara aceasta, pe la şapte şi jumătate.

Biroul lui Pierluigi era foarte luxos, aşa cum se aşteptase Mike; pereți îmbrăcați în panouri de lemn, covoare moi şi tablouri de calitate. Nimic nu era exagerat, dar se simțea acel aer inconfundabil de opulență caracteristic marelui succes. Secretara lucra până târziu, părând şi mai obosită decât la telefon.

— O să-i spun că ați venit, domnule Preston, îi zise ea.

— Trebuie să fi fost două zile extrem de grele, zise Mike înțelegător.

Ea încuviință şi apăsă pe butonul interfonului.

— Mai rău pentru el decât pentru mine, bietul om. Nu ştiu cum de mai rezistă… toate ştirile acelea stupide din ziare… Ah, domnule Galli, a sosit domnul Preston.

Lăsând jos receptorul îi spuse lui Mike:

— Puteți intra.

Pierluigi stătea la fereastră, privind traficul din Manhattan, cu treizeci de etaje mai jos. Purta un costum elegant, bleumarin cu dungulițe albe, subțiri, la două rânduri şi o cravată sobră. Chipul îi era la fel de lipsit de culoare precum cenuşa din cămin şi, când se întoarse să-l privească, Mike avu impresia că, în ochi, avea acelaşi sentiment stins.

— Domnule Preston, spuse el întinzându-i mâna, cu ce vă pot fi de folos?

— Îmi pare rău că am picat într-un moment atât de dificil, dar Johannes Lieber m-a rugat să vin la dumneavoastră.

— Luați loc, vă rog, spuse Pierluigi aşezându-se la biroul său care arăta de parcă ar fi fost adus din salonul unui nobil italian. Johannes Lieber? Sunteți angajatul său? Sau să înțeleg că o să apărem într-o carte la un moment dat?

— Trebuie să recunosc că există această posibilitate. Totul depinde de felul cum evoluează povestea.

— Înțeleg. Şi cum „evoluează" în acest moment?

— Ca şi Poppy însăşi, e un mister. Am aflat despre părinții şi începuturile existenței ei, dar nimic care să mă conducă la vreo concluzie mulțumitoare.

— Ca, de exemplu, cine este moştenitorul – sau moştenitoarea?

— Exact. Lieber mi-a spus de ce vă considerați – dumneata şi sora dumitale – a fi beneficiarii, dar aş vrea să ştiu dacă nu mai poți adăuga ceva la toată această poveste.

Pierluigi privi visător biroul şi Mike avu impresia neplăcută că părea un om care făcea un efort să rămână închis

în sine. I se păru că existau emoţii prea mult timp reţinute, înăbuşite, o violenţă latentă care căuta o posibilitate de descărcare…

— N-am nimic de adăugat la povestea pe care o ştii deja, zise el, în sfârşit. Cred că tot ce i-am spus lui Lieber e adevărat, vezi şi dumneata logica. Poppy Mallory a fost bunica mea, zise el şi apoi se ridică, Mike înţelegând, astfel, că discuţia luase sfârşit.

Dacă ştia mai mult, Pierluigi nu voia să spună.

Nu-I conduse până la uşă, iar când se întoarse, Mike îl văzu stând iarăşi la fereastră şi privind traficul. Părea un om abandonat pe un vas care se scufunda.

Imaginea chipului tras al lui Pierluigi şi a ochilor săi tulburaţi îl urmări pe Mike tot timpul cât vizionă un film într-o încercare de a scăpa şi cât luă o gustare la *Carnegie Deli*, unde încercă să-şi distragă atenţia, uitându-se la tânăra casieră care se certa cu prietenul ei la telefon în timp ce el voia să plătească.

— Nu-mi vinde mie gogoşi din astea, auzi; spuse ea, numărând restul lui Mike. Am mai trecut prin chestii din astea, nu-mi mai trebuie, adăugă ea şi, trântind restul pe tejghea, se lăsă în jos, ţinând receptorul sub bărbie. Ştiu că eşti însurat… spunea ea când ieşi Mike.

Un taxi opri cu un scrâşnet de cauciucuri când el îi făcu semn.

— Unde mergem? mormăi şoferul, un hispanic tânăr şi arţăgos, cu o urmă de tăietură cu lama de ras pe obraz.

— La intersecția lui Park cu șaizeci și unu, zise Mike.

— Lux, exclamă șoferul disprețuitor, apăsând pe accelerator și pornind să se ia la întrecere cu taxiul care mergea în paralel cu el.

Zdruncinat pe bancheta din plastic, Mike încercă să ignore schimbul de cuvinte dintre ei, prin geamurile lăsate în jos de parcă ar fi fost miezul verii.

— Ce conduci, o afurisită de ambulanță? strigă șoferul lui.

— Du-te dracului, cowboy, îi strigă celălalt.

— Scuză limbajul, zise șoferul pe un ton plăcut, da este un ticălos nenorocit.

Mike oftă când mașina trecu cu viteză peste gropile Manhattanului; sentimentul plăcut provocat de apropierea Crăciunului pe care îl simțise dimineață pe Fifth Avenue, se topea la fel de repede ca fulgii de zăpadă care se transformau într-o apă murdară pe trotuare. Venise vremea să plece.

Ajuns la hotel, se uită la lista lui Lieber înainte de a se culca. Mai erau trei persoane pe care trebuia să le întâlnească: Orlando Messenger, Claudia Galli și Aria Rinardi. Sunând la *British Airways*, i se confirmă rezervarea pentru zborul de a doua zi dimineață spre Londra.

Aria despacheta tabloul pe care i-l trimisese Carraldo, sperând că nu era cel de Manet și dorindu-și ca mama ei să nu-i mai respire în ceafă.

— Ce este, Aria, vreau să văd și eu, spuse Francesca luându-i-l din mână și examinându-l cu un ochi critic. Ar fi

trebuit să mă aştept că marele comerciant de opere de artă nu e în stare de altceva mai bun, spuse ea cu dispreț. N-are nicio valoare!

Aria se uită la tablou cu atenție; era o pictură în acuarelă care înfățişa Portofino şi artistul, oricine o fi fost el, avea un penel uşor şi un anumit mod de a transmite căldura specifică acelui orăşel italian de pescari într-o zi de vară superbă.

— Mie îmi place, spuse ea. Are farmec. Aş vrea să-l păstrez.

Francesca se aplecă peste masa la care luau micul-dejun şi sprijinindu-şi bărbia în mână, îşi privi fiica.

— Aria, uneori ajung să mă gândesc că te-ai născut fără creier, îi spuse ea rar. Refuzi un Manet şi un inel cu smarald care valora o avere – şi crezi că aşa ceva e „fermecător" şi vrei să-l păstrezi. Acuarela asta ieftină ar trebui s-o refuzi! Zău, fetițe, unde-ți sunt mințile?

— Dacă eşti atât de convinsă că sunt moştenitoarea lui Poppy, de ce mai insişti să mă mărit cu Carraldo?

— Ca o simplă măsură de prevedere, draga mea. Dacă avocații aceia decid că nu eşti tu moştenitoarea? N-ar fi adevărat, bineînțeles, dar ştii cât de şmecheri pot să fie. Nu Vor să accepte numai vorbele mele, vor „dovezi". Şi atunci când faci genul de greşeli pe care le-a făcut Poppy Mallory, singurele lucruri pe care nu le laşi în urmă sunt „dovezile". I-am spus acest lucru lui Lieber. „Ce-ați vrea? Certificate de naştere? Femeia asta a avut un copil din flori care a fost crescut de familia Rinardi şi Aria este descendentă directă a acelui copil. Banii sunt, evident, ai ei".

— Iar el ți-a spus atunci că Angel Rinardi a crescut trei copii, două fete şi un băiat, întrebarea fiind care dintre aceştia a fost al lui Poppy, zise Aria încheind povestea plictisită, căci mai auzise totul de nenumărate ori.

— Au fost cele două fete gemene şi toată lumea ştie că Helena nu s-a măritat niciodată, aşa că bunica ta, Maria-Cristina, este singura moştenitoare logică. În definitiv, în testament scrie clar „moştenitoare" – o *fiică*, nu un fiu, aşa că orice afirmație cum că Alexandr Rinardi ar fi fost copilul lui Poppy e ridicolă, puțin îmi pasă ce spun Pierluigi şi Claudia Galli.

— Dacă, totuşi, Helena, ceacâre nu s-a măritat niciodată, a fost, într-adevăr, fiica lui Poppy? Cine primeşte banii în cazul ăsta?

— Asta e o chestiune ipotetică, spuse Francesca şi, în plus, toată lumea ştia că Maria-Cristina a fost cea zvăpăiată – exact ca mama ei, Poppy.

— Şi cum de ştii atâtea lucruri despre Poppy, când nimeni altcineva n-a aflat.

— Intuiția, draga mea, spuse Francesca încrezătoare, îndreptându-se spre uşă. Înțeleg femeile.

Aria râse ironic.

— Cred că ai face bine să cauți certificatele acelea de naştere, pentru că domnului Lieber n-o să-i placă „intuiția" asta, îi strigă ea.

— Trimite înapoi tabloul ăla fără nicio valoare! îi porunci Francesca ieşind furioasă din încăpere.

Aria deschise biletul care însoțea tabloul, întrebându-se

ce mai avea de spus Carraldo de această dată. Părea să fi acceptat amânarea logodnei oficiale cu mult mai mult calm decât mama ei, care făcuse o criză de nervi: dar avea sentimentul că-l jignise şi acest lucru o îngrijora. Nu-şi închipuise că pe Carraldo l-ar fi putut jigni ceva; păruse prea puternic, prea invincibil – şi atunci când cineva era atât de bogat, nu te-ai fi gândit că ar fi putut fi jignit.

Când îşi făcea timp, Carraldo venea la Veneţia să o vadă şi luau masa de prânz, sau cina împreună, dar Aria insista mereu să meargă la un restaurant, aşa încât niciodată nu erau cu adevărat „singuri". El îi vorbea despre tablourile pe care le văzuse în săptămâna respectivă sau pe care le vându-se ori le cumpărase şi, îndeosebi despre tinerii lui artişti, iar Aria avea impresia că aceştia constituiau o adevărată sursă de plăcere şi de mândrie în viaţa lui. Dar foarte rar o atingea sau o ţinea de mână şi, slavă Domnului, îşi spunea ea încântată, niciodată nu încerca să o sărute.

„*Scumpa mea Aria*", *îi scria el*, „*sper să-ţi placă acest mic tablou reprezentând Portofino. L-am zărit în vitrina unei galerii de la Londra şi am remarcat că propria ea vilă se vede în el. Cunoscându-ţi talentul în domeniul acuarelei, m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă să-l ai. N-am uitat că mi-ai spus că a trebuit să renunţi la studiile de la şcoala de artă şi că ţi-am promis să-ţi găsesc un profesor. Părerea mea e că acest tânăr e talentat, astfel că l-am rugat să-ţi fie profesor, timp de câteva luni. Ştiu că nu accepţi daruri din partea mea, acesta e un mod indirect de a-i ajuta pe artist să* câştige *nişte bani foarte necesari şi, în acelaşi timp, să-şi păstreze respectul de*

sine. Numele lui e Orlando Messenger şi va lua legătura cu tine peste o zi sau două. Te rog să spui da de data asta".

Semnase simplu „Antony".

Ea împături biletul cu grijă: poate că, în definitiv, Carraldo nu era chiar atât de rău cum spuneau oamenii, îşi aminti că tatăl ei, Paolo, îl plăcuse foarte mult şi avusese încredere în el şi, totuşi, existau toate acele zvonuri – toată lumea spunea că era un om crud şi fără inimă. Oftă din nou; nu ştia ce să mai creadă, dar bineînțeles că nu-i mai putea refuza darul de această dată, pentru că l-ar fi lipsit pe artist de şansa de a câştiga nişte bani.

Orlando Messenger o sună a doua zi şi stabiliră să se întâlnească la *Florian* să bea un ceai. O surprinsese la telefon vorbind italieneşte, deşi cu un fermecător accent englezesc şi îi spusese că studiase doi ani la aceeaşi şcoală de artă din Florența la care fusese şi ea.

— Vezi, spusese el râzând, avem deja ceva în comun.

Se îndreptase grăbită spre Piazza San Marco în după-amiaza aceea rece şi cenuşie, cu portofoliul sub braţ şi deschizând uşa, intră în căldura din ceainăria lui Florian, local care exista de mai bine de două secole şi, în perioada când Veneția fusese ocupată de austrieci la începutul secolului al nouăsprezecelea, venețienii îşi serveau întotdeauna cafeaua acolo, în timp ce inamicii frecventau cafeneaua de vizavi, *Quadri*. Byron băuse ceai acolo şi Elizabeth Barrett Browning, ciocolată, oglinzile de pe pereți reflectaseră imaginile celebrităților, iar decorul, banchete din catifea roşie şi mese cu suprafețe de marmură, rămăsese neschimbat din ziua când

se deschisese localul.

Aria îşi roti privirea în jur, aşteptându-se să vadă un artist slab, pe jumătate înfometat şi bărbos, astfel încât fu foarte surprinsă când un tânăr înalt şi chipeş, cu un păr blond şi bogat, îi întâlni privirea.

— Aria? întrebă el, ridicându-se de la masă.

— Tu trebuie să fii Orlando, spuse ea, şi inima începu să-i bată mai tare când el îi luă mâna într-a lui. Dar nu mă aşteptam să arăţi aşa!

Orlando râse şi se aşeză în faţa ei la o măsuţă.

— Nici eu nu mă aşteptam ca tu să arăţi aşa! zise el şi era adevărat.

Era înaltă, tânără, modernă şi foarte frumoasă într-un fel neobişnuit. Avea acel gen de structură osoasă pe care orice artist ar fi dorit să o picteze, iar ochii ei albaştri erau devastatori. Cu siguranţă că fata aceea nu trebuia să se mărite cu Carraldo. Cu înfăţişarea ei se putea căsători cu oricine! Şi apoi îşi aminti că poate nici nu avea să se mărite cu Carraldo; exista posibilitatea ca ea să fie moştenitoarea lui Poppy Mallory şi să devină o femeie bogată ca toate celelalte pe care le cunoştea el, capabilă să aleagă după propria-i dorinţă. Dar, ca şi el, şi ea trebuia să aducă dovezi. Oftă; ar fi fost mare păcat să se piardă atâta inocenţă şi farmec sub povara prea multor bani.

— Mă priveşti fix, spuse ea simţindu-se prost.

— Iartă-mă. Mă gândeam că mi-ar face mare plăcere să-ţi fac portretul, zise el şi, pentru prima oară era sincer, nu făcea acea afirmaţie doar pentru a o atrage.

— N-am ştiut că faci portrete.

— Pictez şi în ulei şi guaşe, nu numai în acuarelă. De obicei, aş face un portret în ulei, dar mi-ar plăcea ca, mai întâi, să-ți schițez chipul în cărbune şi, pe urmă, poate să încerc o acuarelă. Dar nu pentru asta mă aflu aici. Signore Carraldo m-a rugat să te ajut.

Chelnerul veni să le ia comanda şi ea ceru un ceai cu lămâie.

— Am adus portofoliul să-l vezi, spuse ea apoi cu timiditate.

El îl luă şi privi fiecare foaie cu atenție. Erau peisaje estompate şi mistice, dar, în fiecare, ea surprinsese esența priveliştii. Avea talent, în legătură cu asta nu exista nicio îndoială.

— Sunt bune, îi spuse el, dar cred că-mi dau seama unde ai nevoie de ajutor. E o chestiune de structură, vezi, aici – şi aici, zise el şi, aplecându-se spre ea, îi arătă ce voia să spună. E o chestiune de a vedea lucrurile într-un anumit fel, atâta tot.

— Bineînțeles, exclamă ea, acum îmi dau seama, pare prea evident, nu-mi vine să cred că am fost atât de proastă să nu văd imediat.

— Nu-i nicio problemă, spuse el ridicând din umeri. O să-ncepem de mâine şi o să-ți formezi ochiul. Apoi, o să vorbim despre cum să foloseşti pensula şi culoarea pentru a obține puțin mai multă claritate. Dar asta o să fie mai târziu.

— E chiar atât de greu să fii artist profesionist? întrebă ea vârând foile înapoi în portofoliu. Întotdeauna mi-am dorit să fiu asta.

Orlando se uită la ea; nu mai cunoscuse niciodată o fată care să-l privească atât de încrezător cu nişte ochi care-ţi puteau topi inima şi se simţi ca un străin pe un tărâm necunoscut. Ea se afla la o distanţă imensă de acele femei sofisticate care trăiau numai cu bârfe, diete şi şampanie.

— E greu, recunoscu el şi eu însumi mă chinui cu asta în momentul de faţă. E destul de uşor să-ţi câştigi existenţa pictând tot felul de lucruri pe care oamenilor le place să le agaţe pe pereţi ca făcând parte din decorul lor interior. Nimeni n-o să facă vreodată avere din asta, dar poţi să trăieşti şi e o capcană în care se poate cădea uşor. Am hotărât că, dacă o să ajung vreodată să pictez aşa cum aş vrea, acum e momentul – chiar dacă asta înseamnă să mor de foame într-o cameră la mansardă! Aici apare Carraldo. Bănuiesc că ţi-a spus că ne-am cunoscut la *Maze Gallery* din Londra. Aveam o – expoziţie acolo şi el a cumpărat tabloul cu Portofino. Am început să vorbim şi i-am spus de ambiţia mea – iar el mi-a oferit acest post ca să mă ajute, zise Orlando şi apoi râse. Două luni la Veneţia, făcând pe profesorul pentru o fată frumoasă! Cum aş fi putut să refuz? Ah, dar iartă-mă, n-ar fi trebuit să vorbesc aşa, ştiu că eşti logodită cu Carraldo.

— Nu sunt logodită cu ei, spuse Aria încet, dar e adevărat că am zis că o să mă mărit cu el. Acum, însă, nu mai sunt sigură.

— Bine, dar de ce? întrebă el cu seriozitate. De ce te gândeşti măcar la aşa ceva? Este evident că nu-I iubeşti, altfel n-ai mai sta pe gânduri. O fată frumoasă ca tine ar putea să se mărite cu oricine… absolut cu oricine.

— Mama nu e de aceeaşi părere, spuse ea roşind. Zice că nimeni n-ar vrea să se însoare cu o fată săracă, chiar cu una cu numele de Rinardi. Vezi tu, nu mai avem bani. Avem palatul şi vila, dar totul face parte din tutela familiei. Mama… ei bine, mama e o persoană foarte deosebită, zice că a muncit din greu ca să mă educe cum trebuie. Ei bine… ea a aranjat această căsătorie.

Orlando o privi stupefiat.

— Nu ştiam că se mai întâmplă asemenea lucruri. Dar, bineînțeles, că tu nu erai obligată să accepți.

— Mama e bolnavă. Numai pe mine mă are. Trebuie să am grijă de ea. Carraldo a fost un foarte bun prieten al tatii.

Orlando fluieră uşor nevenindu-i să creadă, după care se rezemă de spătarul scaunului.

— Şi când o să vină ziua cea mare?

— Nu ştiu, murmură ea, privind în jos la paharul de ceai. Speram că acum nu mai era nevoie să mă mărit cu el.

— De ce? întrebă el, aplecându-se spre ea, fascinat de umbra pe care genele ei lungi o aruncau pe obrazul catifelat.

Părul ei închis la culoare avea tente roşiatice în lumina lămpilor cu abajururi roşii, iar ochii ei albaştri erau mari şi plini de speranță când se ridicară din nou.

— Poate ai citit anunțul despre căutarea moştenitoarei dispărute a lui Poppy Mallory, zise ea şi zâmbi când el încuviință. Se pare că toată lumea l-a citit. Ei bine, mama crede că eu sunt acea moştenitoare. Zice că bunica mea a fost fiica lui Poppy. Dacă voi moşteni banii, i-i voi da mamei – şi apoi voi fi lideră.

— Liberă în ceea ce-l priveşte pe Carraldo? întrebă Orlando cu blândeţe, iar ea clătină din cap.

— N-ar fi frumos să spun asta. Uneori, Carraldo e… of, nu ştiu, pur şi simplu, nu-l înţeleg. Uneori mă sperie.

Orlando se întinse peste masă şi îi luă mâna într-a lui.

— Nu-ţi face griji, spuse el protector. N-ai de ce să te temi.

Ea îi zâmbi recunoscătoare. Mâna lui o făcea să se simtă în siguranţă. Cu părul lui blond şi cu frumuseţea aceea masculină aducea cu un cavaler în armură sclipitoare care venise să o salveze.

— Începem lecţiile mâine? o întrebă el, strângându-i mâna liniştitor, iar ea încuviinţă şi îi zâmbi.

— Abia aştept, spuse ea simplu.

Capitolul 22

Povestea lui Orlando era interesantă, îşi spuse Mike mergând prin ploaia rece pe Cork Street din Londra, îndreptându-se spre *Maze Gallery*. Ca şi Pierluigi şi Claudia, el susţinea că Poppy avusese un fiu, nu o fiică. Dar, în timp ce povestea lui Alexandr Galli avea la bază o logică sănătoasă, cea a lui Orlando se baza pe pură supoziţie.

Privi tablourile din vitrină înainte de a intra; erau drăguţe, decorative şi aveau un anumit farmec, dar nu le-ar fi putut numi mari opere de artă. Înăuntru era cald şi foarte multă lumină, iar Mike intră lăsând în spate bucuros după-amiaza cenuşie şi umedă. Un bărbat scund şi grăsuţ îl privi

întrebător, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama dacă era un posibil client sau un alt tip aflat în trecere, iar Mike zâmbi.

— Bună ziua, strigă el, domnul Maze este aici?

— Eu sunt, spuse bărbatul, venind repede spre el. Peter Maze. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mike Preston, spuse el întinzându-i mâna. Îl caut pe Orlando Messenger.

— Ce mai are de gând să facă acum? întrebă Maze cu teamă.

— De ce, ar trebui să „aibă de gând" să facă ceva? întrebă Mike râzând.

— Nu se ştie niciodată cu Orlando, umblă peste tot. Şi e îngrozitor în privinţa femeilor… credeam că eşti vreun soţ furios care vrea să se răzbune, zise el râzând. Bineînţeles că n-am vorbit serios, Orlando e un tip simpatic şi un pictor foarte bun.

— Un artist bun, poate, dar nu foarte bun, domnule Maze, zise Mike.

— Spui asta numai după ceea ce vezi aici. Dar eu ştiu ce vorbesc; Orlando e un artist foarte bun şi ar putea fi chiar unul excelent, dacă i s-ar oferi şansa. Dacă asta o să se întâmple vreodată, să ştii că toate chestiile astea de aici or să valoreze o avere ca fiind opere de la începutul carierei lui Orlando Messenger". Ar trebui să cumperi acum, domnule Preston, cât mai au un preţ rezonabil, pentru că acum, că Antony Carraldo l-a luat sub aripa lui, s-ar putea să iasă ceva capodopere din mâna lui.

— Carraldo? Celebrul comerciant de opere de artă?

— A fost pe aici acum vreo două săptămâni, la vernisajul expoziției la Orlando, a cumpărat un tablou şi apoi i-a oferit o slujbă la Veneția, ca profesor pentru logodnica lui – care se pare că pictează în acuarelă.

Dar a fost mai degrabă o scuză pentru a-l scoate pe Orlando din situația în care se află şi de a-i oferi posibilitatea să câştige nişte bani, iar în acelaşi timp, şansa să picteze „cum vrea cu adevărat" – pentru a-l cita pe artist. Bineînțeles că Orlando a fost încântat, a venit aici să ia nişte bani în avans şi a plecat imediat. Sper că, la întoarcere, o să vedem o schimbare în opera lui. Şi, acum că ți-am spus toate astea, poate îmi spui şi dumneata pentru ce-l cauți.

— Ah, mă aflam în trecere prin Londra, un prieten comun mi-a sugerat să-i fac o vizită, zise Mike repede. Dar, presupun că o să ne vedem cu altă ocazie. Totuşi, ce-ai vrut să spui cu „situația în care se află", domnule Maze? Despre ce este vorba? Droguri, alcool…?

— Domnule, nu! N-are niciunul din aceste vicii? Nu, problema lui e că îi plac lucrurile foarte bune în viață şi nu are banii necesari ca să le cumpere, spuse el ridicând din umeri. E tânăr, frumos, femeile îl plac… poți să-ți imaginezi şi singur restul. Dar am impresia că tânărul Orlando s-a cam săturat să picteze ca să-şi câştige mâncarea – şi, te rog să mă crezi, unele din femeile astea bogate sunt îngrozitoare. Ştiu cum să-şi exercite puterea asupra lui Orlando – şi le place fiecare mică umilință asociată cu fiecare dar mic pe care i-l fac. E un preț greu de plătit, domnule Preston şi cred că s-a cam săturat.

— Banii şi puterea, spuse Mike gânditor, întotdeauna au stăpânit lumea.

— Da, aşa e şi am impresia că Orlando crede că a venit vremea să fie „regele”. Acum, te-am făcut să te intereseze vreunul din aceste tablouri, domnule Preston?

— Aş vrea să pot spune da, dar nu sunt stilul meu, zise Mike zâmbind. Totuşi, îți mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, spuse Peter Maze, după care uşa se închise în urma lui Mike.

Mike se opri la Geneva doar pentru a se întâlni cu Johannes Lieber. Avocatul era un bărbat scund şi îndesat, dar, cu toate acestea, avea o prezență impunătoare. Avea vreo şaizeci de ani, un chip ridat şi nişte ochi care îl cântăreau pe Mike peste birou şi care erau obişnuiți să descopere defectele oamenilor.

Pe chipul lui sever apăru un zâmbet şi Mike zâmbi la rândul său, răsuflând uşurat. Pentru o clipă, se simțise ca în boxa acuzaților, pregătit să audă sentința, dar acum, Lieber părea un om foarte blajin.

— Faci o treabă foarte bună, îi spuse el lui Mike, în sfârşit, ştim cine este Poppy Mallory, chiar dacă nu ştim încă în cel fel a reuşit să strângă o asemenea avere. Zici că pleci la Veneția în seara asta?

Mike încuviință.

— Voiam să mă duc întâi la Paris, să stau de vorbă cu Claudia Galli, dar, când am sunat, n-am auzit decât un mesaj

pe robotul telefonului, spunând că e plecată din oraş şi că o să lipsească o săptămână. Aşa că, m-am gândit să mă duc direct la Veneția.

— E interesantă povestea celor doi Galli, zise Lieber gânditor. Nu ți se pare ciudat că există atâta intrigă în sânul unei singure familii, domnule Preston?

Mike ridică din umeri.

— În meseria mea, pot să spun că e departe de a fi ciudat. Singurul lucru care împinge membrii unei familii la duplicitate şi maşinații este o mare corporație. Să nu uităm că majoritatea crimelor se comit în familie.

Lieber râse uşor.

— Eh, cel puțin Poppy nu şi-a ucis tatăl, deşi numai Dumnezeu ştie că acesta ar fi meritat-o pe deplin.

— Prefer să cred că a lovit cu cuțitul cuprinsă de panică, spuse Mike serios. Din câte ştiu despre ea, Poppy Mallory nu era genul ăsta de femeie.

— Ah, dar ce gen de femeie era? întrebă Lieber. Asta e enigma pe care mai trebuie s-o dezlegi, domnule Preston.

În avion, îndreptându-se spre Veneția, Mike se gândi că avocatul avea perfectă dreptate. Încă nu o cunoştea pe adevărata Poppy Mallory. Poppy – femeia.

Cum nu mai era decât o săptămână până la Crăciun, Mike hotărâse că, dacă avea să-şi petreacă sărbătorile singur la Veneția, atunci putea să o facă foarte bine în confortul hotelului *Cipriani*. Şalupa hotelului îl aştepta şi, în curând, străbătea cu viteză laguna, în direcția insulei Giudecca.

Coborând, se întoarse şi aruncă o privire pe partea cealaltă a lagunei spre Palatul Dogilor şi Piazzetta care semăna cu o scenă medievală în lumina soarelui de după-amiază.

Hotelul *Cipriani* îl primi cu luxul său neostentativ şi, în timp ce îşi lua masa de prânz cu întârziere, Mike se gândi la Aria Rinardi şi la Orlando Messenger. Doi din posibilii moştenitori ai lui Poppy Mallory uniţi de Antony Carraldo, omul misterios al secolului.

Singurul lucru pe care-l aveau în comun cu toţii era nevoia de bani. Orlando se săturase până peste cap să-şi flateze amantele bogate şi, totuşi, nu voia să renunţe la acel stil de viaţă. Nu era dispus să „sufere" de dragul artei sale. Şi, deşi nu o cunoscuse, Mike avea impresia că Aria Rinardi dorea să-şi cumpere eliberarea de obligaţia de a se căsători cu Carraldo dându-i mamei sale banii lui Poppy. Lauren Hunter avea nevoie de bani pentru ca ea şi surioara ei să poată trăi decent şi, poate, să ajungă la Stanford. Pierluigi Galli avea nevoie, de bani pentru a-şi salva imperiul de la prăbuşire. Iar, potrivit lui Lieber, Claudia avea nevoie de bani, aşa cum avusese întotdeauna – pentru a se bucura de ei, pur şi simplu.

Singura întrebare pe care nimeni nu părea să şi-o fi pus era de unde avea Poppy toţi acei bani. Dacă povestea potrivit căreia ar fi avut un copil şi ar fi fost dezmoştenită de familia ei, era adevărată, atunci ce făcuse, oare singură în Europa?

Întorcându-se în cameră, o sună pe Francesca Rinardi.

— *Pronto*? spuse o voce limpede şi impersonală.

— Doamna baroană Rinardi?

— *Şi*. Cine e la telefon?

— Numele meu este Mike Preston. Johannes Lieber m-a rugat să iau legătura cu dumneavoastră.

— Lieber? întrebă ea cu o voce puțin tăioasă. Ce dorești, domnule Preston?

— Domnul Lieber m-a rugat să discut cu dumneavoastră, în legătură cu testamentul lui Poppy Mallory, spuse el repede. Evident că nu s-a rezolvat nimic deocamdată, dar cercetăm fiecare variantă cu foarte mare atenție.

— Vino după-amiază la cinci, îi spuse ea pe un ton poruncitor, după care închise brusc.

Mike se duse la Palazzo Rinardi pe jos, prin Campo Morosini, nu pe Canal Grande, dar i se păru frumos, în ciuda stucaturii roz care se cojea. Îi deschise o bătrână cu o înfățișare severă şi îmbrăcată într-o rochie neagră şi cu un şorț alb scrobit, salutându-l cu o simplă mişcare din cap.

— Pe aici, signore, spuse ea conducându-l şi mormăind din cauza artritei în timp ce mergea. Sus, îi spuse ea, uşile duble. Doamna baroană vă aşteaptă – dar m-ați scuti de o durere îngrozitoare dacă v-ați duce singur.

— Nu-i nevoie să urci, Fiametta, strigă Francesca din capul scărilor şi îi aruncă un zâmbet fermecător lui Mike. Pofteşte, domnule Preston. Fiametta o să ne aducă un ceai, da, Fiametta?

Bătrâna se depărtă bombănind şi Francesca oftă în timp ce Mike urca superba scară de marmură. Ea purta o rochie din lână verde şi pe umeri avea un şal de culoarea cerceluşului. Era fardată perfect, suficient pentru a-i scoate în evidență

ochii verzi superbi şi gura cu buze subțiri. Lui Mike i se păru că arăta ca o femeie foarte pretențioasă.

— Biata Fiametta, mă tem că e prea bătrână pentru slujba asta, zise ea. Dar lucrează pentru familia noastră de mai bine de jumătate de secol şi, atunci când ai un servitor de atâta amar de vreme, nu poți să renunți la el, pur şi simplu. Viața ei e alături de familia Rinardi. Sunt Francesca Rinardi, spuse ea apoi întinzându-i mâna. Mă tem că nu prea ştiu de ce te afli aici, domnule Preston, dar bine ai venit la Palazzo Rinardi.

— Aveți o casă splendidă, doamnă baroană, spuse Mike rotindu-şi privirea prin încăperea elegant proporționată, remarcând plafoanele pictate, portretele, draperiile grele din mătase şi bibelourile de preț aşezate pe măsuțe.

— O asemenea moştenire poate fi o povară foarte mare, zise ea oftând. După cum vezi, pentru restaurarea palatului ar fi nevoie de o avere şi mă tem că familia Rinardi nu mai are aceşti bani. Îți dai seama, deci, că averea lui Poppy ar putea fi folosită pentru o cauză foarte bună.

Mike se aşeză în fața ei, pe o canapea îmbrăcată în brocart galben.

— Bănuiesc că, dacă are noroc şi obține moştenirea, atunci Aria va fi cea care va hotărî ce să facă cu banii.

— Aria e un copil! spuse Francesca fără să mai zâmbească. Eu sunt tutorele ei legal. Dar, fireşte că va vrea să restaureze palatul care aparține familiei ei de patru secole.

— Dar dacă, totuşi, n-ar vrea? insistă Mike.

— Aria face întotdeauna ceea ce cred eu că e mai bine – în final.

Fiametta apăru în prag, ținând o tavă de ceai în mâinile bolnave, iar Mike sări imediat să o ajute.

— Mulțumesc, signore, spuse ea privindu-l cu nişte ochi ageri.

— Nu era nevoie s-o ajuți, spuse Francesca pe un ton rece. Fiametta e în stare să țină o tavă de ceai. Bineînțeles că atunci când o să avem banii lui Poppy şi viața ei o să fie mai uşoară. O să ne putem permite iarăşi să avem mai mulți servitori. Fiametta a fost doica soțului meu; a cunoscut-o pe mama lui Paolo, pe Maria-Cristina. Desigur, a îmbătrânit şi amintirile ei sunt puțin cam vagi acum, dar poate că ai vrea să stai de vorbă cu ea mai târziu.

— Ar fi minunat, zise el. Spuneți-mi, doamnă baroană, aveți vreo altă dovadă pe care să vă sprijiniți pretenția? Nu avem decât afirmația dumneavoastră potrivit căreia Maria-Cristina ar fi fost fiica lui Poppy, dar nu ne spuneți de ce credeți asta – în afară de faptul că Helena, cealaltă fiică, nu s-a măritat niciodată.

— Maria-Cristina a fost o zvăpăiată, spuse ea turnând ceaiul în ceşti, exact ca mamă-sa, Poppy. Întotdeauna făcea ce nu trebuia, se mărita cu cine nu trebuia, lua hotărârile care nu trebuiau. Deşi nu-mi place să spun acest lucru despre bunica propriului meu copil, n-a fost nimic de capul ei. Helena nu se ducea niciodată nicăieri. Angel, mama ei, o ținea tot timpul pe lângă ea; o iubea la nebunie. Fără îndoială că Helena era cea preferată şi acum înțelegi şi de ce. Pentru că Maria-Cristina nu era copilul lui Angel, ci pur şi simplu a încercat să o ajute pe vechea ei prietenă, Poppy Mallory. Cât despre

pretenția lui Alexandr Rinardi, e o aiureală. Nu exista niciun motiv pentru care Poppy să lase vreun ban în testament „fiului ei", pentru că nici n-a avut vreunul.

— Dar nu aveți niciun document scris? insistă Mike.

Francesca oftă din nou.

— Domnule Preston, tot ce avem e un papagal! Vino să-ți arăt.

El o urmă la celălalt etaj, într-o încăpere spațioasă, unde două şevalete erau aşezate lângă fereastră, iar pe o masă se aflau o mulțime de ustensile de pictură. Şi, de asemenea, tot lângă fereastră, într-o colivie aurie imensă, se afla un papagal mare şi verde.

El e Luchay, îi spuse Francesca. A fost papagalul lui Poppy Mallory. Se pare că, după moartea acesteia, un avocat bătrân de țară s-a dus la Villa d'Oro şi le-a dat papagalul Helenei şi Mariei-Cristina. Apoi, l-a avut soțul meu, Paolo şi acum e al Ariei.

— Bine, dar colivia, exclamă el şi leagănul – sunt adevărate opere de artă!

— Din aur masiv, domnule Preston, iar pietrele acelea sunt veritabile. În jurul picioarelor are inele din smaralde şi diamante! Rozetele de pe leagăn 1 făcute de *Bulgari*, cred – sunt încrustate cu safire, rubine, smaralde, lapis lazuli şi turcoaze. Poppy trebuie să fi iubit la nebunie pasărea asta afurisită. Şi ridicol e faptul că nimic din toate astea râu se poate vinde pentru că aşa a dorit Poppy. Şi, în plus, pietrele sunt prea cunoscute pentru a putea fi luate şi vândute separat.

Mike se încruntă şi se aplecă spre pasăre.

— Luchay, zise el. Spune „Poppy”, Luchay.

Dar papagalul se dădu mai încolo pe bară şi întoarse capul.

— Bineînțeles că e foarte bătrân acum, zise Francesca şi ridică din umeri. Dar din când în când tot îi mai rosteşte numele.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați stat de vorbă cu mine, doamnă baroană, spuse Mike. Cred că înțeleg lucrurile mai bine acum. Întotdeauna e mai uşor când cunoşti oamenii personal şi să discuți între patru ochi.

— Deci, lucrezi pentru domnul Lieber? întrebă ea. A zis că s-ar putea să angajeze un detectiv particular.

— De fapt, sunt scriitor şi ne-am gândit amândoi că am putea să ne ajutăm reciproc.

Ea îi aruncă o privire mai atentă şi apoi zâmbi cu căldură.

— Mike Preston! Scuză-mă că am fost atât de distantă. Desigur, nu mi-am dat seama că eşti celebrul scriitor. Trebuie neapărat să vii la cină să o cunoşti şi pe fiica mea, Aria. Unde locuieşti, domnule Preston… sau ar fi mai bine să-ți spun Mike, acum că avem de gând să ne cunoaştem mai îndeaproape.

— La *Cipriani*, doamnă baroană.

— Hai să lăsăm formalismele, te rog, spune-mi simplu Francesca. Ce-ai zice de mâine-seară, la nouă? E bine?

— E prefect, mulțumesc. Abia aştept. Ah, încă ceva; ai spus că pot să stau de vorbă cu Fiametta înainte să plec.

— Bineînțeles, exclamă ea. Dar ar fi mai bine să vii la bucătărie, casă nu pierdem timpul.

Fiametta îşi ridică privirea surprinsă; se întâmpla foarte rar ca Francesca să coboare la bucătărie şi acum o văzu privind în jur şi strâmbând din nas din cauza mirosului de la usturoiul pe care Fiametta îl tăia în bucăţele.

— Domnul Preston ar dori să discute câteva lucruri cu tine despre Poppy Mallory, strigă Francesca, deşi lui Mike nu i se păruse că bătrâna ar fi fost surdă. Domnul Preston este de la firma domnului Lieber, avocatul din Geneva, adăugă ea. I-am spus că ai cunoscut-o pe Maria-Cristina.

Fiametta încuviinţă.

— Foarte bine, spuse ea, şi se şterse pe un prosop de bucătărie, aşezându-se la masă.

— O să te conducă Fiametta când terminaţi de discutat, îi spuse Francesca lui Mike pe un ton conspirativ. Mă tem că eu trebuie să plec. Deci, ne vedem mâine, dă?

— Da, răspunse el, strângându-i mâna rece.

— Ce doreşti să ştii? îl întrebă bătrâna după aceea. De ce nu vor avocaţii ăştia să o creadă? Maria-Cristina a fost fiica lui Poppy, mama lui Paolo, bunica Ariei şi gata.

— Aş fi vrut să fie atât de simplu, Fiametta, spuse Mike aşezându-se în faţa ei la masă.

Usturoiul mirosea plăcut şi tare şi pe masă mai erau tăiate mărunt tot felul de legume.

— Miroase grozav, zise el apreciativ.

— Gătesc bine, am învăţat de mică, spuse ea. Dar bucătăria veneţiană e diferită de restul Italiei. Mai bună! Mult orez în loc de paste. Ar trebui să guşti puţin „risotto” de-al

meu, signore, e cel mai bun din toată Veneția.

— Poate c-o s-o fac, fiindcă doamna baroană m-a invitat la cină mâine-seară.

— Hm, atunci n-o să mănânci „risotto"; o să vrea ceva mai deosebit, ca întotdeauna.

Mike avu impresia că femeile nu prea se agreau.

— Povesteşte-mi despre Maria-Cristina, îi sugeră el. Câți ani avea când ai cunoscut-o?

— Era o femeie în toată firea şi egoistă; plină de sine şi prea ocupată cu afacerile ei ca să aibă prea multă grijă de Paolo. Maria-Cristina era extrem de uşuratică, mereu pleca după câte un bărbat. A fost căsătorită odată cu un american – Bill Aston îl chema. „Paul" era fiul lui, până când ea a divorțat şi a adus copilul aici. După aia i-a spus numai Paolo. Bill Aston era un om bogat, dar i-a lăsat pe amândoi fără niciun ban. Bineînțeles că ei puțin i-a păsat, pentru că familia ei era la fel de bogată ca a lui. Pe el nici măcar nu-l chema Rinardi, până când vărul lui, Alexandr, a renunțat la titlu, care a fost preluat de Paolo, el fiind următoarea rudă de sex bărbătesc. Asta a fost înainte să se fi născut Pierluigi desigur şi înainte ca Alexandr să se însoare. Pun pariu că ea nu ți-a spus toate astea, nu? zise ea arătând din cap spre uşă. Nu, bineînțeles că nu ți-a spus, nu-i adevărat că numele lui Paolo e vechi de secole, ca şi palatul ăsta. Şi biata Helena, sora Mariei-Cristina. A fost întotdeauna ciudată, sub influența mamei ei, mi s-a părut. Nu vorbea niciodată prea mult şi se spune că, la un moment dat, şi-a pierdut mințile complet.

— Nu se pomenea niciodată de Poppy?

Fiametta clătină din cap.

— Din câte îmi amintesc, nu, deşi toată lumea părea să ştie că unul din copiii lui Angel şi ai lui Felipe Rinardi nu era al lor.

— Erai acolo când bătrânul avocat a adus papagalul lui Poppy?

— Ah, da, exclamă ea, eram acolo. Era un omuleț de la țară îmbrăcat într-un costum negru demodat. Era o zi îngrozitor de caldă şi el asuda ca un porc – parcă îl văd şi acum, cu transpirația şiroindu-i pe față şi cu colivia în mână, spuse ea, şi râse. Ce mod în care să apari în pragul casei cuiva! Oricum, i-a spus Mariei-Cristina de moartea lui Poppy şi despre dorința acesteia de a dărui papagalul familiei Rinardi. „La ce naiba am avea nevoie de un papagal bătrân!" a exclamat ea. Şi pe urmă a văzut colivia! A învârtit-o pe toate părțile, examinând-o cu foarte mult interes – era nebună după bijuterii, înțelegi şi, atunci, pasărea a-nceput să facă gălăgie. O gălăgie îngrozitoare. În clipa aia a venit Helena din grădină. „Ce este?" a întrebat ea. „Ce pasăre cântă atât de superb?" „Cum cântă?" a întrebat-o Maria-Cristina batjocoritor. „Afurisita asta de pasăre face un vacarm cumplit!" Helena s-a uitat la biata pasăre speriată şi ochii ei mari şi albaştri erau plini de bunătate – era o fată bună, inimoasă, chiar dacă era foarte iubită şi răsfățată de mama ei. Dar n-o să uit niciodată ce-a spus: „Nu, Maria-Cristina, te-nşeli, cântă. Cântă special pentru mine". Soră-sa s-a uitat la ea şi, după expresia din ochii ei, mi-am dat seama că se gândea că, în sfârşit, îşi pierduse mințile complet. Dar întotdeauna a fost blândă cu ea. „Atunci,

ia-l tu, Helena, papagalul e al tău, i-a spus ea. Un cadou de la Poppy Mallory". Atunci a fost singura dată când am auzit pomenindu-se numele lui Poppy Mallory în casa aia.

— Îți mulțumesc, Fiametta, zise Mike, ridicându-se să plece. Amintirile tale mi-au fost de mare ajutor.

Ea îl privi câteva secunde.

— Ai cunoscut-o pe Aria? îl întrebă ea, iar el clătină din cap. Face cât toți Rinardi la un loc. Eu am crescut-o şi ştiu asta foarte bine. Are un suflet extraordinar, domnule Preston şi nu-i drept să se mărite cu signore Carraldo.

Chipul îi era trist când adăugă:

— De aia îi trebuie atât de mult banii lui Mallory, ca să nu se mărite niciodată cu omul ăsta. Niciodată!

Capitolul 23

Villa Velata părea să se fi afundat şi mai mult în adâncul văii de la poalele Alpilor Dolomiți. Chiciura îmbrăcase deja în alb toată vegetația şi gerul acoperise cu un strat subțire de gheață aleea cu pietriş neglijată. Pierluigi ştia din experiență că nu avea să se topească, deoarece casa era construită în umbra muntelui, iar în acea perioadă a anului soarele nu se înălța niciodată mai sus decât acesta. Gerul devenea mai aspru, gheața şi mai tare şi apoi zăpada acoperea totul şi vila devenea iarăşi o închisoare pentru patru luni. Exact cum se întâmplase întotdeauna în copilăria lui.

Şoferul înainta cu prudență pe drumul alunecos în *Fiat*ul închiriat. Roțile refuzau să prindă aderență pe suprafața

acoperită de gheață şi omul ar fi vrut să înjure, dar se temea de tăcutul său pasager. Acesta nu scosese niciun cuvânt tot drumul, de la aeroportul din Trento, unde i se spusese să-l aştepte, privise tot timpul pe geam, ca un om care se ducea la o înmormântare. Şi poate că aşa şi era, îşi spuse şoferul.

Răsuflând uşurat, opri maşina în faţa vilei de culoare ocru şi se grăbi să coboare pentru a-i deschide portiera, dar Pierluigi coborâse deja. Şoferul Scoase bagajele şi urcă treptele de la intrare.

— Să sun, signore? îl întrebă el pe Pierluigi, care rămăsese locului, privind casa.

— Nu, mulţumesc. Mai bine te-ai duce înapoi repede, pare că stă să ningă, zise el şi îi dădu un bacşiş.

— Mulţumesc foarte mult, signore, spuse şoferul uitându-se la bani.

Bacşişul era bun, dar nu generos şi omul oftă, căci se aşteptase la mai mult de la acel individ care era evident bogat. Când porni maşina, îl văzu pe Pierluigi stând tot în locul unde îl lăsase şi uitându-se la vilă de parcă i-ar fi fost teamă să intre.

Pierluigi ştia că imaginea casei copilăriei lui nu avea să-i piară niciodată din minte; acel ocru care se transformase într-un maron urât din cauza umezelii, tocurile ferestrelor atât de deformate de trecerea timpului, încât tot frigul de afară părea să pătrundă în casă; grădinile pustii şi învăluite în linişte. Tatăl lui părea să fi ales să trăiască în cea mai mohorâtă casă din câte putuse găsi, pentru a se potrivi cu tristeţea din sufletul lui.

Villa Velata se trezea la viaţă doar pentru câteva

săptămâni în timpul verii şi atunci se simțea miros de fân din vale şi parfumul florilor pe care le sădise tatăl lui. Caii care galopau pe câmpuri şi se muşcau în joacă fericiți în razele soarelui care e mângâiau spinările şi bucuroşi că scăpaseră din grajduri. Şi Claudia, la fel de fericită, dezbrăcându-se de haine şi rostogolindu-se prin iarbă, împletind ghirlande de margarete ca o zână a verii.

Deschise uşa grea de la intrare şi intră, în sfârşit. În holul cel mare era întuneric, dar el îl cunoştea atât de bine, încât s-ar fi putut descurca şi cu ochii închişi. Lăsând jos bagajele, se duse spre bucătărie în partea din spate a casei. Femeia care avea grijă de o oală pe cuptorul cel vechi tresări când îl văzu.

— Signore Pierluigi! exclamă ea. Nu vă aşteptam!

— Ce mai faci, Giulietta? o întrebă el zâmbind. Îmi pare rău că te-am speriat.

— Nu-i nimic, signore. Bănuiesc că ați venit să o vedeți pe signora Claudia. Fără îndoială că şi ea o să fie surprinsă.

— Fără îndoială, spuse el sarcastic. Ştii cumva unde e?

— În biroul tatălui dumneavoastră. În ultimele două zile şi-a tot făcut de lucru acolo; caută ceva, aşa zice.

— Da, spuse el, sunt convins.

Străbătu holul apoi, îndreptându-se spre biroul tatălui său. Claudia îşi ridică privirea surprinsă. După aceea, un zâmbet uşor îi apăru în colțurile gurii.

— Ia te uită, fiul risipitor se întoarce acasă! spuse ea ironic. Ce cauți aici, Pierluigi? Parcă ai spus că n-o să te mai întorci niciodată la Villa Velata.

— Şi tu n-ai spus la fel?

Ea clătină din cap.

— Amintirile mele sunt mai puțin dureroase – sau mai atrăgătoare decât ale tale, frățioare.

— Pot să bănuiesc de ce ai venit aici, zise el cu răceală. Credeam că o să mă cauți în legătură cu Poppy Mallory. Ți-am telefonat la Paris înainte să plec, dar n-am primit niciun răspuns. Am trecut pe-acolo mai întâi, gândindu-mă că o să te văd. Dar, bineînțeles, când am văzut că nu erai, mi-am dat seama unde puteai să fii, aşa că am venit încoace – prin Geneva.

— Averea lui Poppy Mallory înseamnă chiar atât de mult pentru tine? întrebă ea disprețuitoare. Pentru Pierluigi Galli, geniul milionar din Wall Street? De ce nu mă laşi să iau eu tot, Pierluigi? Ce mai contează pentru tine un milion, două din trecut? Când pentru mine înseamnă totul.

Scoțându-şi paltonul, Pierluigi îl împături cu grijă şi, punându-l pe un scaun, se aşeză în fața ei.

— Se pare că nu ştii ce vorbeşti, spuse el calm. Averea lui Poppy nu constă doar dintr-un milion, două – ci din sute de mii de milioane. Or să-ți ajungă până şi ție, Claudia, deşi numai Dumnezeu ştie că o să treci prin ei mai repede decât un cuțit fierbinte printr-o bucată de unt. Se pare că n-ai devenit deloc mai înțeleaptă odată cu înaintarea în vârstă.

— Avem aceeaşi vârstă, strigă ea. Sunt la fel de bătrână ca tine!

— Totuşi, pentru bărbați e altceva, nu? Sunt sigur că eşti conştientă de asta, Claudia.

— Bine, acum ştii pentru ce-mi trebuie banii, zise ea

ridicând din umeri. Pentru bătrânețe. Nu doar pentru că aş fi lacomă, ca tine.

— Hai să nu ne mai certăm, spuse el oftând. Întotdeauna am fost făcuți să credem că tata a fost fiul lui Poppy Mallory şi că noi am fi nepoții ei şi acum ne aflăm aici amândoi pentru acelaşi motiv – să găsim dovezi care să sprijine teoria asta. Lieber mi-a arătat o copie a aşa-zisului testament. Acolo scrie foarte clar că lasă banii fiicei ei. i-am explicat că se spune că Poppy nu şi-ar fi văzut niciodată copilul, că Angel l-a luat imediat cum s-a născut, chiar înainte ca ea să apuce să-l țină în brațe. Şi tot Angel a făcut-o să creadă că era fetiță de teamă ca nu cumva, într-o bună zi, să se întoarcă şi să încerce să spună că acel copil era al ei. I-am mai explicat cum Felipe Rinardi a urât băiatul pentru că nu era al lui şi cum i-a făcut viața copilului un calvar – şi de aceea, atunci când Felipe a murit, Alexandr a plecat şi a refuzat titlul. Nu voia nimic ce aparținuse familiei Rinardi. A venit aici, a cumpărat Villa Velata şi, mult mai târziu, s-a însurat cu Lucia Galli, al cărei nume l-a adoptat. Lieber a fost de acord că povestea părea credibilă, dar a spus că trebuie să aibă nişte documente care să o sprijine. De aceea am venit.

— Ah, da? Şi eu care credeam că ai venit să-ți vezi sora cea dragă, zise Claudia rezemându-se de spătarul scaunului şi întinzându-se. Deci nu ți-a fost dor de mine, Pierluigi? Singur în turnul tău de fildeş de pe Wall Street? Sau în muzeul acela căruia tu îi spui casă de pe Park Avenue?

— *Niciodată* nu mi-e dor de tine, Claudia, spuse el cu o voce rece ca gheața.

Ea zâmbi; ştia ea ce ştia.

— Şi, cum mai stai cu viaţa sexuală? îl întrebă apoi. Sau nu te mai cobori la asemenea gesturi primare?

— Eşti ridicolă, îi spuse el cu răceală deschizând uşa. Ne vedem la cină.

— Abia aştept! îi strigă ea pe un ton ironic când el ieşi.

În imensa sufragerie era îngrozitor de frig, aşa că serviră cina la masa rotundă din salonaş, în faţa focului. Giulietta, care locuia în căsuţa din capătul aleii, le servi „minestrone" şi Claudia vorbi neîncetat în timpul mesei, bombănind că i se anulase cartea de credit *Amex* şi că el nu avea deloc grijă de ea.

— Ai atâţia bani şi mie nu-mi dai nici măcar un cent, exclamă ea furioasă. Eu aproape că fac foamea la Paris în timp ce tu huzureşti în lux.

Giulietta îi întinse lui Pierluigi farfuria cu friptură de viţel, însă el clătină din cap.

— Te înşeli, Claudia, îi zise el calm. Te-am ajutat să ieşi din toate încurcăturile financiare în care ai intrat. Acum a venit vremea să-ţi porţi singură de grijă. Numai aşa poţi să înveţi şi tu care e valoarea banilor.

— Valoarea banilor! spuse ea şi-şi umplu paharul cu vin din nou, vărsând puţin pe faţa de masă albă. Şi ce valoare au banii pentru tine, frăţioare? Doar îi muţi dintr-un cont în altul, te joci cu ei – cumperi una, vinzi alta… nu faci niciodată ceva concret cu ei. Ţie nu-ţi oferă plăcere sau confort, nimic. Pentru tine, banii reprezintă rezultatul final;

pentru mine, contează ceea ce pot să cumpăr cu ei.

Giulietta le luă farfuriile şi aduse crema de ciocolată pe care o făcuse în după-amiaza aceea. Claudia se năpusti asupra ei lacomă, punându-şi încă puțin vin.

— Nu te gândeşti niciodată la urmări, nu? spuse el disprețuitor. Nici chiar la efectul pe care pot să-l aibă două porții de cremă de ciocolată asupra şoldurilor tale.

— Să te ia naiba, exclamă ea aruncând farfuria cât colo. Eşti un ticălos, Pierluigi, te urăsc!

Giulietta adună cioburile şi se retrase în grabă la bucătărie. Niciodată nu fusese prea multă dragoste între cei doi şi acum se certau iarăşi. Intrând cu cafeaua, o aşează pe masă şi apoi îi privi îngrijorată.

— Eu o să plec acum, signora, spuse ea încet.

— Noapte bună, Giulietta. Mulțumesc, rosti el, dar Claudia se aplecă deasupra mesei, luându-şi capul în mâini.

Giulietta oftă; se bucura că se ducea acasă, la soțul ei şi la puțină linişte.

— Eşti doar invidios, asta este, spuse ea simplu.

Pierluigi îşi puse o ceaşcă de cafea şi porni spre uşă.

— Mă duc în biroul tatii să văd ce pot să găsesc, zise el, ignorându-i cuvintele.

Se afla în birou de mai bine de o oră, căutând prin sertare şi compartimente pline de tot felul de hârtii, când îi auzi paşii în hol. Uşa fu deschisă larg şi Claudia se rezemă de ea clătinându-se. Părul îi cădea în dezordine pe față, iar bluza crem din satin era pătată de vin.

— Vreau să vorbesc cu tine – frățioare! zise ea cu voce

îngroşată.

El o privi cu răceală.

— Eşti beată, Claudia. Ce-ar fi să te duci la culcare mai bine? Putem să vorbim dimineaţă.

— Putem să vorbim dimineaţă… zise ea imitându-i tonul foarte bine. Şi despre ce o să vorbim dimineaţă, Pierluigi? Despre noi doi? întrebă ea zâmbind uşor şi lingându-şi buzele ispititor. Despre „vremurile de altă dată", frăţioare?

Pierluigi îşi încordă mâna pe grămada de hârtii pe care le ţinea.

— Te rog să pleci, Claudia, spuse el îndreptându-şi atenţia din nou asupra biroului.

Ea veni spre el.

— Nu vrei să-ţi aminteşti, frăţioare? Să nu-mi spui că nu visezi asta, dormind singur în patul tău de burlac, sus, deasupra Manhattanului. Ei, haide, Pierluigi, amândoi ştim că o faci.

Stând în spatele lui, îl luă de gât şi îl sărută pe creştet.

— Totuşi, îţi iubeşti sora, nu-i aşa, Pierluigi? Şi niciodată n-am ştiut exact cât de mult – până în ziua aia, în grajd. Niciodată nu mi-ai spus de câte ori ne-ai urmărit, frăţioare. De două ori, de trei… de o duzină, poate?

Râse când el îi desfăcu braţele şi o împinse.

— Încetează, Claudia, îi porunci, încetează imediat!

— Atunci n-ai spus aşa, voiai doar să ţină cât mai mult… Mai ţii minte după-amiaza aia, Pierluigi? El tocmai plecase, lăsându-mă întinsă acolo, în fân. Ştiam că erai sus şi că priveai… şi te-am strigat. Ai coborât scara atât de încet,

pentru că nu puteai să-ți iei ochii de la mine, nu? Aşa cum stăteam întinsă acolo, cu fusta ridicată până la brâu, pe jumătate goală…

— Claudia, pentru Dumnezeu! strigă el, împingându-şi scaunul şi întorcându-se cu faţa spre ea.

— Şi pe urmă a venit rândul tău, nu-i aşa, Pierluigi? Rândul tău să-i atingi sânii surioarei tale, rândul tău să te strecori între picioarele ei, rândul tău să…

Pierluigi o plesni peste faţă cu putere.

— Târfă ieftină! spuse el. Întotdeauna n-ai făcut altceva decât să-ți vinzi trupul!

— Şi tu n-ai fost niciodată cel care a dat cel mai mult, spuse ea cu amărăciune, acoperind cu mâna semnul pe care i-l lăsase palma lui pe obraz. Tu ai obținut totul pe gratis, frățioare!

— Plec, spuse el ieşind din încăpere. Refuz să stau aici cu tine.

— Ți-e frică să nu te seduc? îl tachină ea. Asta e?

Ignorând-o, Pierluigi urcă în camera lui. Încă nu-şi desfăcuse bagajele, aşa că îşi puse paltonul, îşi luă valiza şi coborî scările din nou. Claudia îl aştepta lângă telefonul din hol.

— Cum te gândeşti să pleci de-aici? îl întrebă ea. Ai uitat că tu nu conduci, Pierluigi?

— O să chem un taxi, spuse el întinzând mâna spre telefon, dar ea puse mâna prima pe aparat, râzând în hohote.

— Ba n-o să poți, pentru că firul a fost tăiat.

El se uită uluit la foarfecă din mâna ei şi apoi la firul

retezat al telefonului. Luându-şi valiza, trecu pe lângă ea.

— O să merg pe jos până în sat, spuse el cu un glas rece ca gheața.

— Pe jos? strigă ea, fugind după el. Sunt cinci kilometri, afară ninge…

— Dă-te la o parte, Claudia, îi spuse el extrem de furios. Nu vreau să mai am de-a face cu tine. Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Naiba să te ia, ticălos ce eşti! strigă ea năpustindu-se asupra lui cu foarfecă. Te omor.

Deodată se opri, uitându-se îngrozită la sângele de pe mâna lui, pe care o ridicase să se apere.

Privirile li se întâlniră o clipă, după care, fără să scoată vreun cuvânt, el ieşi, trântind uşa în urma lui.

Claudia. privi în jur, cuprinsă de panică. Ce făcuse, ah, Dumnezeule, ce făcuse…? Nu voise să-i facă vreun rău, ci doar să-l scoată din indiferența aceea rece, să-l silească să fie bun cu ea… doar îi datora acest lucru, fir-ar să fie! Se plimbă încolo şi încoace prin holul rece, înnebunită, suspinând şi ştergându-şi lacrimile şi rimelul întins cu dosul palmei. Niciodată nu fusese atât de rău – desigur, mereu se certaseră, dar, de data aceasta, ea mersese prea departe. Şi niciodată nu vorbiseră despre întâmplarea din grajd, nici chiar imediat după aceea – dar ea întotdeauna crezuse că, într-un fel, Pierluigi o iubea cu adevărat, că era ca un părinte sever care o ținea din scurt pentru că ştia că era nesăbuită şi imprevizibilă.

Tot gândindu-se la el, Claudia nu-şi dădu seama de trecerea timpului decât în clipa când pendula din hol bătu ora

exactă, făcând-o să tresară. Era ora zece şi el trebuia să fi plecat de mai bine de o jumătate de ceas, chinuindu-se să meargă pe jos până în sat. Era un drum lung, prin întuneric, alunecuş, ar fi putut să cadă şi să-şi rupă vreun picior, să rămână acolo, în drum, fără să-l găsească cineva până a doua zi – când avea să fie mort din cauza frigului… Nu suporta asta, îl iubea pe Pierluigi şi ştia că şi el o iubea pe ea…

Îngrozită, îşi puse haina şi fugi afară. Era alunecuş, iar zăpada i se lipea de tocurile înalte făcând-o să ajungă cu greu până la garaj. Uşile erau deschise şi zăpada pătrundea înăuntru, iar ea se uită nedumerită. Probabil că Pierluigi încercase să pornească maşina, dar el nu conducea niciodată – avea o fobie în privinţa aceea…

Aprinzând farurile ieşi pe alee, împiedicându-se de urmele înghețate de cauciucuri, până ajunse la drumul care ducea spre sat. Acesta trecea pe sub bolta formată de ramurile unor tei şi, deocamdată, ninsoarea nu pătrunsese prea mult printre ele. Ştergătoarele parbrizului se mişcau furioase, în timp ce ea scruta întunericul, temându-se că ar fi putut să nu-l vadă. Îşi şterse lacrimile din nou, suspinând:

— Pierluigi, şopti ea, n-am vrut. Te iubesc, pe cuvânt. Nu ştiu ce mă face să-ți spun lucrurile astea.

Dar tot nu se vedea nici urmă de el. Deschise poşeta, care se afla pe scaun lângă ea, căutând o batistă ca să-şi şteargă lacrimile, fără să-şi ia, totuşi, ochii de la drum.

Acolo? Ce era? Da, el trebuia să fie… uite, se oprise şi privea în direcţia farurilor…

— Pierluigi, strigă ea, după care partea din spate a

maşinii păru să alunece deodată, iar volanul se răsucea nebuneşte sub mâinile ei încleştate. Instinctiv, Claudia apăsă cu piciorul pe frână, încercând să stăpânească maşina, dar nu obținu niciun răspuns; mergea din ce în ce mai repede, trecând pieziş peste drum şi prăbuşindu-se în pădurea de dedesubt. Se auzi un zgomot îngrozitor de sticlă spartă şi maşina se opri, răsturnată, lângă un măslin. După care se lăsă o linişte adâncă, nepământească.

Capitolul 24

Aria stătea în fața unui tablou de Van Dyck din secolul al şaptesprezecelea, înfățişând un bărbat îmbrăcat în negru. Purta pantaloni bufanți până la genunchi şi pantofi cu catarame, iar jaboul şi manşetele din dantelă se vedeau ieşind din haina de catifea. Se sprijinea arogant de o coloană de marmură, având o expresie pe față care parcă spunea că el era stăpânul lumii şi că oricine ar fi încercat să i-o ia ar fi fost pedepsit.

— Intimidează, îi şopti ea lui Orlando.

— E sinistru, vrei să spui, zise el gânditor.

Ea încuviință.

— Cum e Carraldo, oarecum puternic şi înfricoşător.

— Hai să nu vorbim de Carraldo, încearcă să uiți de el un timp.

Continuară să se plimbe prin galeriile elegante de la Ca'd'Oro ea arătându-i capodoperele, plăcându-i să-i privească expresia de seriozitate de pe chip când examina

tablourile, dându-se puțin în spate pentru a le studia din diverse unghiuri. Când era cu Orlando nu era ca şi cum ar fi fost cu vreunul din colegii ei de la şcoala de artă, el era atât de interesant şi sensibil, total diferit de toți cunoscuții ei.

Era aproape o minune că Orlando apăruse în viața ei tocmai când se afla în acea perioadă îngrozitoare. Nu trebuia să-i explice ce simțea în legătură cu mama ei, cu Carraldo sau chiar cu Poppy Mallory – pentru că el înțelegea.

Ca şi acum, când se plimbau prin muzeu, fiind amândoi într-o deplină armonie; ea îi respecta părerile despre tablouri, iar el o întreba ce credea despre ele, ascultând cu atenție şi apoi arătându-i ce nu observase – dar, cu toate acestea, lăudând-o pentru opiniile ei intuitive.

— Un tablou este ceea ce vede privitorul în el, îi spuse el. Dacă pentru tine nu înseamnă nimic, înseamnă că nu are niciun fel de valoare pentru tine. *Irişii* lui Van Gogh pot să valoreze milioane pentru o persoană şi o alta să nu-i vrea pe perete.

Cele două săptămâni de când Orlando se afla în Veneția fuseseră cele mai fericire după multă vreme pentru Aria şi mai era bucuroasă şi pentru că, în tot acel răstimp, nu-l văzuse pe Carraldo. Acesta era plecat cu afaceri, spre furia mamei ei, deoarece inelul cu smarald tot nu se afla pe degetul Ariei. Francesca se uitase suspicioasă la Orlando când îl văzuse prima oară, iar Aria avea impresia că, dacă nu l-ar fi trimis Carraldo, ea l-ar fi alungat imediat.

— Ce face Carraldo de-l trimite pe tânărul acesta chipeş aici? întrebase ea clocotind de furie. Ai grijă să te porți

cuviincios, Aria, atâta pot să-ți spun. Carraldo nu e genul de om care să suporte cu uşurință o jignire.

— Mă previi, mamă?

— Fireşte, spusese ea furioasă şi ai face bine să asculți, altfel, atât tu cât şi Orlando s-ar putea să regretați.

Bineînțeles că nu-i păsa de sine, dar pe Aria o îngrijora ceea ce spusese Francesca referitor la Orlando. El îi vorbise entuziasmat despre cât de mult îi plăcea lui Carraldo opera lui, despre cum discutaseră în legătură cu nevoia lui de a fi liber să picteze şi despre felul cum Carraldo îi oferise acea posibilitate. Ar fi îngrozitor în cazul în care Carraldo s-ar fi înfuriat şi ar fi refuzat să-l ajute în carieră. Ştia cât de important era acest lucru pentru Orlando.

— La ce te gândeşti? o întrebă el.

— La tine, răspunse ea sinceră.

— Sper că erau gânduri plăcute, spuse el râzând.

— Bineînțeles. Îmi doream să existe o modalitate în care să te ajut în carieră.

— Asta depinde numai de mine, nimeni nu poate s-o facă în afară de mine, spuse el încet.

— Dar, dacă aş primi moştenirea lui Poppy Mallory, aş putea să fiu protectoarea ta, spuse ea. Vorbesc serios, Orlando, n-ar mai fi nevoie să-ți faci griji în privința banilor vreodată, ai putea avea oricâți ți-ar trebui. Şi atunci ai avea timp să pictezi, în loc să pregăteşti fete ca mine.

El o luă de braț râzând.

— Îmi face plăcere să pregătesc fete ca tine. Tocmai mi-

am dat seama că n-am mai întâlnit niciodată „fete ca tine”… N-am cunoscut decât femei bogate care întotdeauna voiau mai mult, indiferent cât de mult primeau. Se pare că tu nu vrei niciodată nimic.

— Ah, ba vreau, rosti ea privindu-l cu ochii ei de un albastru închis plini de sinceritate.

— Spune-mi ce, zise el, dar ea clătină din cap.

— E secret.

— Şi n-o să spui niciodată, aşa e?

Ea încuviinţă şi părul negru îi căzu pe ochi.

— Poate niciodată, răspunse ea categoric.

— Numai tu ai fi putut să faci o asemenea afirmaţie, *poate* şi *niciodată* în aceeaşi propoziţie, zise el râzând. Înţeleg, că, într-o bună zi, tot o să-mi spui. Da? Între timp, Carraldo mă plăteşte foarte bine pentru această treabă plăcută, aşa că, ce-ai zice dacă am lua cina împreună diseară? Unde ai vrea să mergi? La *Harry's Bar*?

— Ah, te rog, să mergem la *Corte Sconta*, zise ea. Dar e întotdeauna atât de aglomerat, încât nu sunt sigură că o să găsim masă.

— Las pe mine, spuse el. La ce oră să vin să te iau?

Ea ezită.

— Cred că ar fi mai bine să ne întâlnim acolo… Îmi pare rău, dar mama n-ar fi de acord, adăugă ea cu tristeţe. Din cauza lui Carraldo, înţelegi?

Bine, spuse el scurt. Atunci ne întâlnim acolo, la zece.

Restaurantul *Corte Sconta* era ascuns pe o străduţă în

zona Castello şi Aria aştepta cu nerăbdare vaporaşul. Era o seară extrem de rece, iar ceața învăluia laguna, înăbuşind zgomotele şi reducând vizibilitatea până la douăzeci de yarzi. Aştepta deja de zece minute şi se temea că avea să întârzie, simțind că un minut petrecut departe de Orlando era un minut irosit. Exclamând furioasă, se depărtă de canal şi porni pe jos; putea să ajungă într-un sfert de oră dacă o lua pe scurtătură.

Tocurile noilor ei cizme de cowboy răsunau ciudat în ceață, pe plăcile de trahit din Piazzetta. Vremea părea să fi ținut pe toată lumea în case şi multe cafenele şi magazine închiseseră deja. Apucă pe o străduță laterală şi mergea gândindu-se la Orlando şi la secretul pe care nu i-l putea spune. Cum ar fi putut? Probabil că ar fi râs de ea dacă i-ar fi spus vreodată că se îndrăgostise de el. Orlando cunoştea femei atât de sofisticate, încât ea trebuia să i se pară doar o fetiță. Numai că, în adâncul sufletului, ea nu era astfel; era foarte matură şi îşi dorea cu ardoare să o sărute. Bineînțeles că mai sărutaseră o mulțime de băieți, dar cu Orlando avea să fie altfel, pentru că avea să simtă ceva. Dragostea era dragoste. Şi nu avea absolut nicio legătură cu Antony Carraldo!

Auzi un zgomot înăbuşit de paşi pe pod în spatele ei şi aruncă iute o privire peste umăr, numai că, în lumina felinarului, nu putu să vadă decât ceață şi umbre. Era absolut singură. Cuprinsă de nervozitate, grăbi pasul, ciulind urechile să surprindă orice zgomot… da, se auziră din nou, răsunând pe pietrele podului pe care ea abia îl traversase. Ştia că era ridicol, pentru că, dacă n-ar fi fost ceață, probabil că nici n-ar

fi sesizat acel zgomot de paşi, dar ceața făcea ca totul să pară şi mai sinistru. Paşii se auziră şi mai aproape, grăbiți şi, scoțând un mic strigăt de spaimă, ea începu să coboare în fugă nişte trepte care duceau într-o piață micuță, unde vedea luminile unei cafenele.

Se opri puțin acolo cu răsuflarea tăiată şi se uită în spate să vadă cine era, ştiind că ar fi putut oricând să intre şi să ceară ajutor. Avu o senzație oribilă că era privită, dar, până la urmă, păru să nu fie nimeni, aşa că, spunându-şi că era o proastă, îşi văzu de drum în continuare.

Calle Crocera părea extrem de întunecoasă după luminile cafenelei şi, în cele din urmă, pierzându-şi curajul, Aria o rupse la fugă, dând colțul şi intrând pe Calle del Pestrin, împiedicându-se pe pietrele inegale. Aproape că îi veni să plângă de bucurie când ajunse la restaurant; cu mâna pe clanța uşii, mai aruncă o ultimă privire în spate, dar niciun monstru nu o privea din ceață. Clătinând din cap şi spunându-şi că avea o imaginație prea bogată, intră.

Corte Sconta era un local micuț care devenise celebru pentru mâncărurile excelente pe bază de peşti sau scoici comestibile. Cei din înalta societate venețiană îl descoperiseră recent şi acum era atât de aglomerat, încât foarte greu se putea găsi o masă liberă. Aria se uită după Orlando, dar acesta nu era.

— Aveți rezervare, signorina? întrebă tânărul patron.

— Cred că da, spuse ea plină de speranță. Signore Messenger?

El se uită pe listă.

— Si, signorina, la ora zece. Signore nu a sosit încă, spuse el conducând-o la masă. Doriți să beți ceva în timp ce aşteptați?

— Aria! strigă Orlando, venind repede spre ea, cu părul blond umed din cauza ceții. Îmi pare nespus de rău că am întârziat. Ce ceață imposibilă! M-am oprit de nu ştiu câte ori să cer lămuriri şi tot m-am rătăcit!

— Bine că ai ajuns, spuse ea bucurându-se atât de tare că-l vedea încât uită complet de spaima pe care o trăsese. Ar fi trebuit să te previn că e puțin mai retras.

— Nu-i nimic, zise ea, zâmbindu-i. Sunt prea obişnuit să mă urc în taxi şi să-i spun şoferului unde să mă ducă. La Veneția trebuie să-ți foloseşti propriile picioare şi simțul de orientare pentru a ajunge în locul dorit!

— Tocmai asta e interesant, nu maşini, nu fum, nu zgomot… asta e o parte din frumusețea Veneției.

— Aşa e, spuse el, luându-i mâna într-a lui peste masă, şi tu eşti cealaltă parte. Arăți minunat în seara asta, Aria. Ştii, am tot vrut să te întreb dacă mă laşi să-ți fac portretul… de fiecare dată când te privesc, îmi vine să pun mâna pe penel şi să te imortalizez pe pânză, nuanțele roşiatice din părul tău, sprâncenele tale în forma unor aripi.

Întinzând mâna, îi atinse buzele cu degetul.

— Gura ta catifelată…

— Signore? spuse chelnerul zâmbindu-le înțelegător. Ca apetitiv, în seara aceasta avem tipar proaspăt, midii, moluşte şi o specie deosebită de creveți… iar ca fel principal…

Ei erau atât de captivaţi unul de celălalt, încât abia îl auzeau.

— Ce ai dori să mănânci? o întrebă el în şoaptă.

— Orice, spuse ea încet.

Chelnerul oftă, ridicându-şi privirea spre tavan.

— V-aş putea sugera un apetitiv mixt, domnule, spuse el repede, tipar, midii, moluşte şi creveţi, toate la un loc, cu două sosuri şi, pe urmă, poate o salată şi biban de mare… este foarte proaspăt în seara aceasta… Şi de băut, signore?

— De băut? Şampanie, bineînţeles.

— Dar şampania e prea scumpă, şopti Aria.

— Este singura băutură potrivită, pentru că în seara asta o să-mi spui că pot să-ţi fac portretul.

— Bineînţeles că poţi, exclamă ea încântată, nu-i nevoie să mă mituieşti cu şampanie!

— Nu e mituire, spuse Orlando atât de indignat, încât ceilalţi îşi ridicară privirile amuzaţi, e o sărbătorire!

— O sărbătorire pentru că o să-mi faci portretul? întrebă ea râzând.

— Nu, spuse el serios, pentru că am impresia că mă îndrăgostesc de tine.

Fu ca şi cum localul acela aglomerat ar fi dispărut deodată, aşa cum se întâmplă la teatru, când lumina reflectorului cade doar pe cei doi protagonişti, restul fiind înghiţit de întuneric; privirile li se întâlniră, mâinile li se atinseră peste masă şi Aria avu impresia că nu erau de gât ei doi, ea şi Orlando.

— Nu se poate să vorbeşti serios… spuse ea în şoaptă.

— Ba da, zise el strângându-i degetele cu putere şi privind-o drept în ochi. N-am mai cunoscut niciodată o fată ca tine; mi-ai întors toată existența cu susul în jos, Aria. Credeam că nimic nu contează mai mult decât să mă plimb prin lume de la o stațiune luxoasă la alta şi să mă duc la cele mai elegante petreceri cu cei mai eleganți oameni. Viața mea a fost superficială şi stupidă şi a trebuit să te întâlnesc pe tine ca să-mi dau seama de asta.

— Dar cunoşti atâtea femei frumoase, toate acele chipuri celebre din reviste…

— Sunt ca şi mama ta, Aria. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul. Numai câteva din ele au suflet, restul sunt ca nişte roboți. Aici, la Veneția, cu tine, mă simt cu totul alt om. De parcă tot viitorul meu ar aştepta să-l ating – acum ştiu că pot să fac orice vreau.

— Orlando şi eu te iubesc, murmură ea ignorându-i pe toți ceilalți din jur, asta era ce nu puteam să-ți spun astăzi.

— Şampania, signore, zise chelnerul arătându-i sticla.

Când dopul sări şi paharele li se umpleau, Orlando îi spuse:

— Să toastăm pentru un nou început. Pentru tine şi pentru mine.

— Pentru un nou început, repetă ea, dar, undeva în mintea ei, persista imaginea celui la care niciunul din ei nu se referise. Carraldo. Şi avertismentele mamei ei.

Capitolul 25

Biroul lui Carraldo se afla situat pe o stradă retrasă şi elegantă din Milano şi dezvăluia un alt aspect al personalității lui. Pereții şi mobilierul erau gri, cu scaune din oțel şi piele; o placă din granit gri lustruit îi servea drept birou, iar nişte lămpi subțiri şi metalice aruncau pete de lumină pe suprafețele de lucru şi în ochii oricui ar fi stat în fața lui. Galeria din spate dezvăluia alt aspect al său; aici, duşumelele goale din lemn de ulm erau albite, Iar pereții albi erau decorați cu pânze moderne ale tinerilor artişti pe care-i sponsoriza. Dar mai era un sanctuar slab luminat – punctul sensibil al lui Antony Carraldo, unde acesta îşi ținea recentele achiziții, neprețuitele opere ale impresioniştilor şi ale vechilor maeştri, acestea fiind singurele lucruri pe care le iubea cu adevărat.

Sau le iubise – pentru că acum era atât de nebuneşte îndrăgostit de Aria Rinardi, încât nu se mai putea concentra deloc.

Luând numărul din ziua aceea al ziarului *Il Giorno*, citi din nou articolul despre moartea Claudiei Galli şi despre faptul că fratele ei, celebrul om de afaceri Pierluigi Galli, fusese arestat şi acuzat de uciderea ei. Era reținut chiar acolo, la Milano. Carraldo o cunoştea pe Claudia; o întâlnise de câteva ori la petreceri la Paris şi New York. Era genul de femeie pe care o vedeai mereu la acele „gale de binefacere" şi „inaugurări" pretențioase, deşi era mai atrăgătoare decât majoritatea celorlalte, pentru că nu era un simplu schelet îmbrăcat. Claudia avusese forme pe care şi le arăta fără nicio jenă. Îi aruncase priviri cu subînțeles o dată sau de două ori şi

el ştiuse că ar fi putut să o aibă, dar Claudia era o amantă prea lipsită de discernământ pentru el. Totuşi, era trist să moară astfel. Şi, de asemenea, era foarte ciudat că se întâmplase tocmai acum, când ea şi fratele ei îşi exprimaseră pretenţiile asupra averii Mallory şi când, în sfârşit, Claudia ar fi putut să fie bogată.

Se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate, gândindu-se la Pierluigi. Auzise că acesta avea dificultăţi la bursă şi datorii foarte mari. Numai puţini oameni din lumea afacerilor bănuiseră gravitatea problemelor lui, dar acum, părea să existe un motiv pentru uciderea Claudiei. Averea lui Poppy.

Îl cunoscuse pe Pierluigi foarte puţin, o singură dată, la New York, împreună cu sora lui şi i se păruse a fi un om care era stăpânit de o furie extrem de puternică, sau poate chiar durere sub masca de răceală şi de calm. Carraldo recunoscuse simptomele – Pierluigi îi amintise de sine. Acum se gândi la el şi se mira.

Chelnerul îi aduse şi ziarul *Il Giorno* pe tava cu micul-dejun şi, chiar dacă nu ştia prea multă italiană, Mike înţelese titlul mare de pe prima pagină. Claudia Galli murise şi fratele ei, Pierluigi, se afla la închisoare, acuzat de uciderea ei.

Mike fluieră uluit. Cine s-ar fi gândit? Şi de ce? Pentru banii lui Poppy Mallory? Bine, dar cu siguranţă că ar fi fost de ajuns pentru amândoi. Apoi îşi aminti expresia din ochii îndureraţi ai lui Pierluigi şi se gândi că, poate, nu era chiar atât de greu de imaginat.

Când se duse la Palazzo Rinardi în seara aceea, Francesca Rinardi îi spuse că nu era câtuşi de puțin surprinsă: Pierluigi fusese întotdeauna un om ciudat, dar şi mândru.

— Presupun că s-a săturat ca soră-sa să le murdărească numele, zise ea fără niciun fel de emoție. Probabil că a meritat-o.

— Mamă! exclamă Aria, şocată.

— Tu ce părere ai, Aria? o întrebă Mike.

Ea stătea în fața lui la masa octogonală din sufragerie, iar ochii mari, de un albastru închis, părură trişti când se gândi o clipă la verii ei.

— Nu prea i-am cunoscut, spuse ea pe un ton de scuză. Erau mult mai mari decât mine şi locuiau foarte departe. I-am văzut doar o dată sau de două ori. Îmi amintesc cât de drăguță mi s-a părut Claudia… îmi pare rău că s-a întâmplat aşa ceva. Îmi pare rău pentru amândoi, adăugă ea.

Fiametta servi „risotto”-ul pe care-l preparase, în ciuda faptului că Francesca îi spusese altceva şi stătea deoparte, aşteptând să audă părerea lui Mike.

— E o tragedie, spuse ea trăgându-şi nasul şi ştergându-şi ochii uşor cu un colț al şorțului alb. Claudia era o fetiță aşa frumoasă şi atât de plină de viață. Şi sărmanul Pierluigi era tot timpul ținut sub influența tatălui său. După ce-a murit mama lor, n-a mai existat dragoste în casa aia. Alexandr era un om ciudat, foarte ciudat…

— Ajunge, Fiametta, spuse Francesca repede.

— Acest „risotto” e delicios, îi spuse Mike Fiamettei, zâmbind. Ai avut dreptate, e cel mai bun din toată Veneția.

Ea încuviință mulțumită şi apoi se duse încet la bucătărie.

— I-am spus să prepare sufleu de sparanghel, se plânse Francesca, dar e atât de bătrână şi de senilă, încât cred că a uitat.

Aria îi întâlni privirea lui Mike peste masă.

— Nu e „senilă" şi asta e specialitatea Fiamettei, spuse ea. A vrut să se laude, atâta tot.

— Ei bine, a reuşit, spuse Mike zâmbind. Am mâncat şi la *Cipriani* şi la *Harry's Bar*, dar acesta e cel mai bun.

— Încercăm să ne păstrăm standardele, în ciuda împrejurărilor, spuse Francesca pe un ton rece.

— Ce împrejurări, mamă? întrebă Aria. Nu pot să sufăr când vorbeşti ca şi cum am fi silite să trăim cu pâine uscată şi o bucată de brânză veche!

Mike observă cu interes cum se priviră cu duşmănie. Erau atât de diferite – Francesca era de o răceală extraordinară, în timp ce Aria era înflăcărată şi plină de pasiune – şi în conflict cu mama ei! Nu era frumoasă ca Francesca, dar era ceva mai mult decât atât, ceva care-ți atrăgea privirea spre ea. Nu era numai faptul că era drăguță, îşi spuse el şi, deodată, îşi dădu seama ce-l cucerise pe Antony Carraldo: Aria poseda acea calitate extrem de vitală a tinereții sclipitoare şi pasionate.

— Îmi cer scuze pentru impolitețea fiicei mele, spuse Francesca rece, în timp ce Aria clocotea de furie în tăcere la celălalt capăt al mesei. Copiii nu văd lucrurile la fel ca părinții, nu? Bănuiesc că asta este ceea ce se numeşte

diferența dintre generații.

Fiametta le luă farfuriile şi le servi pui gătit în lămâie.

— Asta este o veche rețetă venețiană, îi spuse Aria lui Mike. Probabil că datează de pe vremea maurilor sau a turcilor. Fiametta ştie toate lucrurile astea, nu? întrebă ea apucând-o pe bătrână de mână când aceasta trecu pe lângă ea.

Mike observă privirea plină de afecțiune pe care şi-o aruncară.

— Povesteşte-mi despre bunica ta, propuse el. Ai cunoscut-o?

— Pe bunica Maria-Cristina? întrebă Aria surprinsă. Dumnezeule, nu. A murit cu mult înainte să mă nasc eu. Şi nu-mi amintesc că tata să fi vorbit prea mult de ea. Se pare că era cam uşuratică, zise ea veselă şi atacând puiul din farfurie, tot timpul umbla după bărbați.

— Aria! exclamă Francesca, scandalizată. N-ar trebui să vorbeşti despre bunica ta astfel.

— Ei, haide, mamă, doar ştii că-i adevărat, spuse ea zâmbind. Maria-Cristina a fost o zvăpăiată, exact ca Poppy.

— Şi Luohay? întrebă Mike. Nu i-a aparținut Helenei?

— L-ai văzut pe Luohay? Da, a fost papagalul străbunicii Helena. Când ea a murit, tata mi l-a adus mie. Nu-i aşa că e superb? întrebă ea plină de entuziasm. A fost întâi papagalul lui Poppy, ştii. Probabil că e singura ființă în viață care a cunoscut-o. Îți dai seama ce trebuie să fie în căpşorul lui? E ca un puzzle, fiecare avem bucățele care reprezintă părți din imaginea vieții lui Poppy, dar lipsesc o mulțime. Şi Luchay le ştie. Pun pariu că el ştie cine e adevărata

moştenitoare. Sper să fiu eu.

Mike râse.

— Şi ce-ai face cu banii dacă i-ai primi? Am auzit că vrei să fii pictoriță. Nu ți-e profesor Orlando Messenger?

Ea roşi puternic, privind în farfurie.

— De unde ştii?

— Am trecut pe la *Maze Gallery* din Londra săptămâna trecută şi am văzut expoziția lui Orlando. Proprietarul galeriei mi-a povestit cum Carraldo cumpărase un tablou şi îl rugase pe Orlando să-ți fie profesor. Mă întrebam cum merg pregătirile.

— Bine, spuse ea, e foarte bun. Şi o să fie un artist grozav, într-o bună zi, când o să aibă posibilitatea să lucreze cum trebuie.

— După părerea mea, acest tânăr e prea plin de sine, spuse Francesca în clipa în care Fiametta aduse fructele şi brânza. Şi eu una nu văd valoarea în picturile lui. Totuşi, Carraldo e expertul, aşa că bănuiesc că ştie el ce ştie. Sper din tot sufletul, adăugă ea cu subînțeles. Mă tem că nu avem niciun fel de desert, îi spuse ea lui Mike apoi. Adolescenții se îngrăşă atât de repede şi n-am vrea ca Aria să ia în greutate înainte de nuntă, nu?

Aria îşi ridică privirea în tavan şi oftă.

— Mamă! gemu ea.

Mike îi zâmbi; a cina împreună cu Francesca era ca şi cum ai fi mers pe un câmp minat; orice ar fi făcut sau ar fi spus fata, mama ei era Un pas înainte.

— Îmi aduc aminte că ai spus că aveți o casă la țară, spuse

el. Ştiu că ați căutat deja, dar, uneori, o persoană din afară poate descoperi ceva ce v-a scăpat.

Francesca îşi înălță privirea cu interes.

— Aşa e, e o casă foarte mare şi veche şi e foarte uşor să-ți scape ceva. Ai vrea să arunci o privire? Eşti aproape ca un detectiv – cel puțin cărțile tale dau această impresie.

Aria îl privi pe Mike gânditoare; poate că, într-adevăr, ar fi putut să descopere o dovadă care să-i susțină ipoteza. Orlando plecase la Londra pentru vreo două zile şi, deci, oricum, nu putea să-l vadă. Fusese atât de dezamăgită când el îi spusese că trebuia să plece; se plimbau pe aceleaşi poduri şi străduțe înguste pe care mersese singură mai devreme, în drum spre *Corte Sconta*, dar, chiar dacă, din când în când, se mai auzeau paşi în spatele lor, în ceață, ei nu-i fusese deloc frică – nu atâta timp cât Orlando o ținea pe după umeri. Şi, ca să fie sinceră, nici măcar nu se gândise la acest lucru, se opriseră de multe ori să se sărute.

Se înfioră uşor când îşi aminti cum îi simțise buzele pe buzele ei; se simțise atât de relaxată cu el, nu ca atunci când era cu Carraldo. Şi se iubeau atât de mult, chiar dacă nu se cunoşteau decât de câteva săptămâni. Bineînțeles că nu-i putea spune mamei ei încă deoarece Francesca n-ar fi crezut niciodată în dragostea la prima vedere.

Dar acum voia să facă tot posibilul să-l ajute pe Mike, pentru că avea atâta nevoie de averea lui Poppy. Atunci ar fi scăpat de mama ei, de Carraldo şi l-ar fi putut ajuta pe Orlando – deoarece Carraldo nu avea s-o mai facă odată ce avea să afle!

— Te duc eu la Villa d'Oro, dacă vrei, spuse ea.

— Pentru prima dată ai şi tu o idee bună, zise mama ei. Ce-ar fi să fixezi o întâlnire cu Mike? Sper să găseşti ceva, pentru că Aria are mare nevoie, adăugă ea, zâmbindu-i fetei.

A doua zi, Aria avea o programare la dentist, aşa că, în cele din urmă, se întâlniră ziua următoare în parcarea din Piazzate Roma. Ea ajunse înaintea lui, aşteptând în micul *Fiat* alb, îmbrăcată într-o geacă scumpă de cojoc vopsită într-un verde închis şi cu un fular imens de un albastru aprins care se asorta cu culoarea ochilor ei.

— Bună, zise Mike când ea îi deschise portiera. Hei, ce bine arăți astăzi.

— Geaca e de vină, spuse ea zâmbind. Mama a insistat să-mi cumpăr o haină de blană ca să arăt „respectabil" când ieşeam cu Carraldo, aşa că eu am luat asta. Bineînțeles că a fost îngrozitor de furioasă, presupun că voia să mă vadă înveşmântată în nurcă, dar ăsta e stilul meu. Oricum, a costat o avere, adăugă ea, conducând maşina spre periferia Veneției, aşa că ar fi bine să găsim ceva astăzi care să servească drept dovadă că eu sunt moştenitoarea, altfel va trebui să mă mărit cu Carraldo pentru ca mama s-o poată achita!

Râse, dar Mike observă că nu era deloc amuzată. Se gândi la Lauren Hunter, care se chinuia ca să poată avea grijă de surioara ei şi se întrebă dacă nu cumva, în definitiv, Aria era doar o puştoaică bogată şi răsfățată.

— Nu ştiu dacă te cunosc suficient de bine ca să te întreb, dar, de fapt, de ce te măriți cu Carraldo?

Aria îi aruncă o privire, întrebându-se dacă putea să aibă

încredere în el. În fond, lucra cu avocații din Geneva, deci, probabil că ar fi trebuit să fie mai atentă la ce spunea. Dar îi plăcea de el; inspira încredere şi era şi atrăgător, în felul lui. Nu ca Orlando, bineînțeles – dar cine l-ar fi putut egala în frumusețe? Şi, desigur, Mike era mai în vârstă – trebuia să aibă vreo treizeci şi cinci, treizeci şi şase de ani. Spunându-şi că era în regulă, îi povesti despre „boala" Francescăi şi aranjamentul cu Carraldo.

— Nu l-am mai văzut de câteva săptămâni, zise ea în final. Ar fi trebuit să anunțăm logodna chiar în ziua în care anunțul despre moştenitoare a apărut în ziare. El era la Londra şi a sunat să spună că nu putea să se întoarcă la timp, aşa că, bineînțeles, logodna a fost amânată. Apoi, când mama şi Fiametta mi-au spus că eu eram moştenitoarea, mi-am dat seama că, poate, până la urmă, nu era nevoie să mă mărit cu el. De atunci n-am mai vorbit cu el decât o dată sau de două ori şi i-am spus că vreau să mai aşteptăm. A fost foarte drăguț, a înțeles, dar…

— Dar?

— Cred că s-a simțit jignit, spuse ea încet, cred că l-a durut cu adevărat.

Fu linişte un timp şi apoi Mike o întrebă:

— Fiametta ți-a spus că ai fi moştenitoarea?

Ea îi aruncă o privire şi zâmbi.

— Doar nu crezi că aş fi crezut-o pe mama, nu?

— Şi, cu Orlando Messenger ce e? întrebă el, aşteptându-se ca ea să-i spună că ştia că şi Orlando era un pretendent la moştenire.

Ea roşi şi strânse volanul mai tare.

— Orlando e foarte drăguţ, spuse ea repede. Ştiu că mama nu e de aceeaşi părere, dar eu cred că o să fie un mare artist într-o bună zi. Şi, evident că şi Carraldo gândeşte la fel, altfel de ce l-ar ajuta?

Chiar, de ce? se întrebă Mike. Încercase să ia legătura cu Orlando la *pensione* cu o zi în urmă, dar i se spusese că el plecase la Londra pentru câteva zile. Era limpede că Aria nu ştia despre pretenţia lui la moştenire şi se întrebă de ce, oare, acesta nu-i spusese. Să fi crezut că Francesca avea să se înfurie şi să aibă, astfel, o scuză de a-l concedia în caz că ar fi aflat? Sau că Aria dorea banii atât de mult, încât nu ar mai fi vrut ca el să-i fie în preajmă? Categoric nu, deoarece, după expresia din ochii ei şi după felul cum roşea, era clar că, în aer, plutea o idilă!

Totuşi, un lucru era cert. Carraldo ştia că Orlando avea pretenţii asupra averii lui Poppy – deoarece Carraldo era genul de om care avea grijă să afle tot; voia să ştie ce şanse de reuşită avea Aria şi, dacă o dorea atât de mult cum se părea, atunci însemna că nu voia ca ea să câştige. Mike era în stare să pună pariu pe orice că Antony Carraldo ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă să o împiedice pe Aria să pună mâna pe banii lui Poppy. Şi, din câte auzise despre el, era sigur că nu avea să-i convină deloc dacă Aria îşi bătea joc de el fugind cu altul. Ar fi trebuit să fie prudentă, fiindcă se juca cu focul.

Micul *Fiat* înainta pe Route 21 spre Treviso, când ea întrebă deodată:

— Mike, chiar eşti detectiv?

— Sunt reporter de anchetă, dar bănuiesc că s-ar putea spune că sunt un fel de detectiv.

— Atunci o să mă ajuți? întrebă ea apăsând pe accelerator şi depăşind un camion imens, făcându-i cu mâna şoferului când trecu iarăşi pe banda ei. Cred că sunt urmărită. E un *Peugeot* negru în spatele camionului care se ține după mine încă de când am plecat.

Mike îşi aruncă o privire peste umăr, exact când maşina cea neagră apăru pe după camion, după care o văzu rămânând în spatele lor. Chipul şoferului nu se vedea din cauza unui chipiu.

— Doar suntem pe autostradă, poate că se îndreaptă şi el tot spre Treviso.

— Nu-i numai asta – am impresia că sunt urmărită şi pe străzi, spuse ea, şi în ochi i se citi spaima când îi povesti despre zgomotul de paşi pe care îl auzise în ceață. Şi ieri – chiar în timpul zilei – am avut senzația că eram urmărită. Ştii, e un fior ciudat prin şira spinării. Aseară am fost la teatru cu mama şi sunt în stare să jur că ne-a urmărit cineva până acasă. Mai era încă lume pe străzi şi m-am tot uitat în spate, dar cum puteam să-mi dau seama? Ar fi putut fi oricine. Ştiam, însă, că era acolo.

— I-ai spus mamei tale?

— Bineînțeles că nu, altfel nu m-ar mai lăsa să ies din casă.

— Dar de ce ar vrea cineva să te urmărească? întrebă el, gândindu-se la Carraldo.

— Se ştie că s-ar putea să fiu moştenitoarea lui Poppy, s-

a scris în toate ziarele italiene. M-am gândit că poate cineva ar încerca să mă răpească!

Se uită la el şi apoi în oglinda retrovizoare, la micul *Peugeot* negru, care era tot în spatele lor.

— Mi-e frică, Mike.

El se gândi la Claudia, care fusese ucisă cu numai câteva zile în urmă, la Pierluigi, care se afla la închisoare şi acum se temea că ar fi putut fi răpită – sau mai rău. Toate pentru averea lui Poppy Mallory. Moştenirea aceea care păruse o asemenea binecuvântare devenea un blestem.

— Hai să-l punem la încercare, opreşte la cafeneaua aceea.

Aria semnalizã şi intră cu maşina pe alee, oprind în faţa benzinăriei şi a cafenelei. Amândoi se uitară în spate, aşteptându-se să vadă maşina neagră apărând, dar nu o văzură.

— Poate că, totuşi, m-am înşelat, spuse Aria râzând nervos, mama îmi zice întotdeauna că am o imaginaţie prea bogată.

— Hai să bem o cafea, totuşi, îi propuse el.

Se rezemară liniştiţi de tejghea, sorbind din ceştile cu cappuccino şi mâncând împreună dintr-o bucată de tort de ciocolată.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, zise Mike deodată. Carraldo ştie de tine şi de Orlando?

Aria se opri exact când dădea să muşte din tort; puţină cremă de ciocolată îi rămăsese pe buze şi o linse nervoasă.

— Ce anume?

— Ştii tu… zise el ridicând din umeri.

— Nu ştie, spuse ea apoi încet. Eu însămi ştiu doar de câteva zile. Dar tu de unde ştii?

— N-am ştiut nimic, era doar o bănuială, spuse el zâmbind. Trebuie să faci ceva în privința roşeții ăsteia.

Ea roşi din nou, coborându-şi privirea, iar el se întrebă dacă să-i spună despre Orlando şi hotărî să nu o facă. Poate că avea să-i spună el însuşi mai târziu; nu voia să se amestece într-o relație de dragoste adevărată.

— Nu crezi că poate Carraldo a pus pe cineva să te urmărească? întrebă el şi ea îşi ridică brusc capul, privindu-l uimită.

— Carraldo n-ar face aşa ceva! Are încredere în mine. După părerea lui, n-ar avea de ce să nu aibă.

Mike încuviință.

— Bine, hai să mergem, atunci.

Se uită după *Peugeot-ul* cel negru, dar nu văzu nici urmă de el, iar Aria părea să fi uitat complet de el când ajunseră la Villa d'Oro.

— E superbă, exclamă el.

Aleea se încheia într-un cerc în fața casei cu stucatură crem. Nişte trepte din piatră, flancate de frontoane pe care se aflau busturi în mărime naturală ale unor fecioare romane, cu brațele întinse în semn de bun venit, duceau la un portic spațios susținut de patru coloane de marmură. Erau trei şiruri de ferestre pătrate cu jaluzele verzi aranjate simetric de o parte şi de alta a uşii duble masive şi alte patru statui clasice din marmură se vedeau în fiecare colț al acoperişului plat.

— E frumoasă, spuse ea, dar sunt altele superbe. Dacă ai văzut vreodată *Rotonda* lui Palladio de lângă Vicenza, ştii ce vreau să spun. Dar, hai să intrăm, trebuie să ne apucăm de treabă.

Casa era mobilată superb, cu antichităţi veneţiene, dar părea prăfuită şi nelocuită şi Mike observă pete mari şi deschise la culoare pe pereţi reprezentând locurile unde fuseseră odată atârnate tablouri.

— Sunt împrumutate unui muzeu, explică Aria. Nu ne mai puteam permite să le oferim protecţie şi, oricum; temperatură din casă nu era cea necesară lor şi umezeala le-ar fi distrus.

Un bărbat cu o şapcă de pânză apăru în hol şi ea i-l prezentă.

— El e Alfredo, el şi soţia lui au grijă de casă. Cred că, pe vremea străbunicului meu, erau treizeci de servitori, dar foarte puţini oameni îşi pot permite un asemenea lux acum.

— Vă aşteptam, signorina, spuse Alfredo. Doamna baroană a sunat şi a spus să pregătim masa de prânz pentru a fi servită la unu şi jumătate.

Aria râse.

— Poţi să fii sigur că mama nu-şi neglijează niciodată obligaţiile sociale. Deci, Mike, de unde începem?

— Ce părere ai de birou? spuse el, dar, de cum intră acolo, îşi dădu seama că era o cauză pierdută.

În încăpere era o ordine exemplară şi curăţenie, iar în sertarele biroului se aflau foi albe, plicuri şi timbre, tot ce trebuia pentru scrierea scrisorilor.

— Ce-ai zice să ne plimbăm prin toată casa şi să vedem dacă n-ai vreuna din „senzaţiile” tale în legătură cu ceva? spuse Aria zâmbindu-i cu neastâmpăr.

Era, într-adevăr, foarte drăguţă, îşi spuse el urmând-o în sus pe scări, nu-i putea condamna pe Carraldo şi pe Orlando că se îndrăgostiseră de ea.

— Casa a fost renovată la începutul secolului, îi zise ea. Atunci când Rinardi au pus mâna pe banii familiei Konstant şi, Dumnezeule, ce i-au mai cheltuit. Se pare că era aproape o ruină când Felipe Rinardi s-a pus pe treabă. A refăcut toate aceste minunate basoreliefuri de pe pereţi şi frescele de pe tavan şi, de asemenea, a avut grija să nu mai existe umezeală. Mare păcat că se distruge totul iarăşi. Mama vrea să repare totul când o să primim banii.

Mike băgă de seamă că spusese „când o să primim banii”, nu „dacă”, deşi nu găsiseră încă nicio dovadă concretă care să le susţină pretenţia. O urmă prin dormitoare şi camere de toaletă, băi şi camere de croitorie, saloanele de la etaj şi camerele de zi, de arme, de cizme, şelăriile şi cămările de jos… Pentru a nu mai vorbi de bibliotecă, de salonul mare şi de sufrageria, unde era o masă pentru treizeci de persoane şi un candelabru care probabil că avea câteva tone, încăpere unde mâncară spaghete, salată şi brânză şi băură o sticlă de vin din regiune.

— Şi în pod? întrebă el în timp ce beau cafeaua după masă.

— Acoperişul e aproape plat, aşa că nu există un pod adevărat, doar camerele servitorilor. Cred că n-a mai fost

nimeni pe-acolo de ani de zile.

— Am mai auzit asta, spuse el gândindu-se la Hilliard Konstant, dar când ea îi arătă coridorul cu miros de mucegai şi şirul de cămăruțe mobilate cu paturi de fier oribile şi dulapuri din lemn Ieftin, îşi dădu seama că ea avusese dreptate.

Spre deosebire de Rancho Santa Vittoria, acolo nu era nimic de valoare.

Era aproape întuneric când coborâră din nou scara din lemn de pin în bucătărie.

— Poate ar trebui să încercăm în bibliotecă, zise el, s-ar putea să avem noroc.

Dar nu-şi punea prea multe speranțe. Villa d'Oro fusese golită de toate amintirile de familie de-a lungul anilor şi foarte puține lucruri personale de oarecare interes rămăseseră.

— Tata obişnuia să lucreze aici, îi spuse Aria stând la un birou solid în bibliotecă. Ăsta era biroul lui. Mama nu poate să-l sufere; vrea să scape de el sau să-l ascundă undeva ca să nu mai fie văzut, dar n-o s-o las.

Se uită la Mike având pe chip o expresie de tristețe.

— Ți-ar fi plăcut tatăl meu. A murit când eu aveam doar şase ani, dar tot mi-l amintesc. Îmi aduc aminte cum stăteam pe genunchii lui, chiar aici, la biroul ăsta şi de ziua când l-a adus pe Luchay. Şi îmi mai amintesc cum am mers la înmormântarea lui, ținându-l de mână pe Carraldo. Ciudat, îl credeam pe Carraldo atât de puternic pe-atunci şi mă gândeam că era acolo ca să mă protejeze. Asta dovedeşte cât de mult se poate înşela omul, adăugă ea cu tristețe, după care

se duse şi luă un album mare din piele.

— Vrei să vezi fotografia de nuntă a lui Angel? îl întrebă ea. Şi sunt şi fotografii ale copiilor ei.

— Bineînțeles că vreau, zise el nerăbdător.

— Uite, aici e în ziua nunții, spuse ea arătându-i o fotografie sepia decolorată a unei tinere frumoase şi blonde într-o rochie de mireasă, care zâmbea fericită. Era foarte frumoasă, spuse ea apoi şi oftă. Din păcate, niciunul din copii nu i-a semănat, iat-o aici pe bunica mea Maria-Cristina. Şi ea este Helena.

Mike le privi pe cele două fiice curios. Semănau şi nu semănau; Maria-Cristina era foarte blondă, cu nişte ochi luminoşi şi sclipitori şi o expresie de vioiciune pe chip; în timp ce ochii mari şi adânci ai Helenei priveau fără să zâmbească la aparatul de fotografiat. Şi părul ei era blond, dar de o nuanță puțin mai închisă şi nu poseda niciun pic din vioiciunea surorii ei.

— Iar aici e Alexandr, spuse Aria arătându-i o poză maronie şi pătată a unui băiețel de vreo şase ani, care stătea rigid, cu două puşti de vânătoare magnifice într-o cutie alături.

Mai erau câteva fotografii ale lui Angel şi ale fiicelor ei, făcute de-a lungul anilor, dar niciuna de-a lui Alexandr şi, de asemenea, niciuna de-a soțului lui Angel.

— Cred că ea a încercat să divorțeze, spuse Aria, oricum, s-a dus înapoi în California şi nu s-a întors aici decât după moartea lui. Nimeni nu pare să ştie prea multe în legătură cu asta şi e mare păcat, pentru că, dacă n-ar fi fost atât de atenți

să ascundă scandalurile chiar şi faţă de propriile lor rude, am fi ştiut adevărul acum.

— Totuşi, lucrurile încep să se mai limpezească, spuse Mike, combinând frânturile de informaţii pe care le obţinuse de la fiecare din cei pe care îi cunoscuse.

Nu mai avea nevoie decât de câteva indicii şi putea să schiţeze următoarea perioadă din viaţa lui Poppy. Pur şi simplu, ştia că trebuia să existe ceva acolo, dar avea nevoie de mai mult timp.

Afară era deja întuneric şi se pornise o lapoviţă din senin.

— Se face târziu, spuse Aria. Trebuie să ne întoarcem.

— N-am putea să rămânem? întrebă el deodată. Nici măcar n-am început să căutăm aici.

Ea ezită.

— Mamei nu i-ar plăcea deloc, din moment ce nu se află nici ea, nici Fiametta cu mine. Dar ştii ceva, rămâi tu. O să-i rog pe Alfredo şi pe soţia lui să-ţi pregătească o cameră şi să se ocupe de tine. Şi poţi să cauţi cât vrei.

— Poate ar fi mai bine să vin şi eu cu tine, zise el amintindu-şi cât de speriată fusese ea mai devreme.

— Nu-ţi face griji, o să mă descurc eu. Iau o şalupă-taxi de la locul de parcare din Piazzate.

El îi făcu cu mâna şovăitor, simţind că poate ar fi trebuit să plece cu ea, dar biblioteca şi casa aceea imensă cu secretele lor îl atrăgeau prea mult. Trebuia neapărat să afle despre Poppy.

Alfred făcuse focul şi trăsese draperiile grele din catifea în bibliotecă, iar pe o tavă de argint era o sticlă de *Jack*

Daniel's şi o carafă de coniac. Mike stătea în picioare lângă foc, încercând să şi-i închipuie pe membrii familiei Rinardi acolo la începutul secolului: Frumoasa Angel, chipeşul ei soţ şi, mai târziu, copiii lor. Acum ştia destule lucruri despre Angel şi chiar şi despre Poppy – până la un punct. Singurul despre care nu ştia absolut nimic era Felipe Rinardi.

Se aşeză în faţa focului, sorbind din paharul de *Jack Daniel's* şi gândindu-se la Felipe, omul care iniţiase renovarea palatului Rinardi şi a Villei d'Oro – fără să se uite la bani, chiar dacă nu erau ai lui; omul care condusese casa aceea cu o mână de fier, atât de mult încât îl urâseră cu toţii.

Apoi se plimbă prin încăpere, uitându-se la volumele legate în piele, care căptuşeau pereţii în întregime. Pe un raft la litera „R", observă câteva cutii, ca nişte dosare, pe care scria „*Paolo Rinardi – Un Studiu despre Vieţile Poeţilor Romantici Italieni*". Luând cutiile, le aşeză pe birou, acelaşi birou la care Paolo stătuse când scrisese acele pagini – munca lui de o viaţă. Probabil că fuseseră aşezate acolo de Francesca, pentru a fi uitate pentru totdeauna.

Deschizând prima cutie, îi examină conţinutul. Paginile erau acoperite de un scris mic şi înghesuit, iar slabele cunoştinţe de italiană ale lui Mike nu îi erau de niciun folos. Punându-le la loc, deschise şi celelalte două cutii, răsfoind prin conţinutul lor. În cea de a treia păreau să fie tot felul de însemnări de-ale lui Paolo şi el se uită prin ele, fără să se aştepte să descopere ceva demn de interes, până când observă că unele pagini erau scris în engleză.

Era o scrisoare şi pe prima pagină, sus, scria „*Rancho*

Santa Vittoria" cu litere mari şi distanțate. Începea astfel: „*Draga mea Maria-Cristina*, *pare să fi trecut foarte mult timp de când n-am mai primit nicio veste de la tine*. *Te rog să-mi scrii şi să-mi spui că tu şi Helena sunteți bine*. Îmi *fac griji pentru voi*, *tot timpul mă întreb ce faceți*. *Astăzi mă simt mult mai tristă ca de obicei pentru că am văzut o femeie care mi-a fost prietenă – ba mai mult*, *mi-a fost ca o soră*. *Ştiu că nu v-am vorbit niciodată de ea*, *dar acum aş vrea s-o fac*. *Uneori*, *tu îmi aminteşti de ea şi mă întreb ce anume le face pe femeile ca tine să fie atât de diferite de cele ca mine*. *Să fie*, *oare*, *ceva ereditar*, *ceva de la tatăl tău sau de la mama ta*? *Sau să fie pură întâmplare*, *o coincidență*? *Îți povestesc despre ea acum pentru că vreau să ştii ca*, *deşi am crezut întotdeauna în dragostea adevărată*, *acum sunt mai bătrână şi mai înțeleaptă*. *Ştiu că dragostea poate să se stingă*, *sau să moară – ucisă de o inimă crudă sau de acțiunile nedrepte ale altei persoane*. *Acum nu mi-a mai rămas deck dragostea pentru tine*, *sora ta şi bietul şi tristul Alexandr*. *Ai grijă de sora ta*, *Maria-Cristina*, *pentru că are nevoie de ajutorul tău*. *Ea nu e ca tine*, *capabilă să-şi poarte de grijă*. *Datorită faptului că am protejat-o prea mult*, *nu a căpătat niciodată tăria ta*. *Dar acum o să-ți povestesc despre Poppy*, *ca să ştii ce s-a întâmplat între mine şi tatăl vostru…*" *Erau încă o duzină de pagini şi Mike le întoarse repede*, *căutând semnătura de la sfârşit*. „*Mama voastră care vă iubeşte*, *Angel Konstant Rinardi*", *scrisese ea*.

Ținea paginile în mână, aproape tremurând de emoție. În sfârşit, avea răspunsul, era chiar acolo, în fața lui: Maria-Cristina îi lăsase scrisoarea fiului ei, Paolo, iar acesta o

păstrase – în caz că urmaşii lui ar fi avut nevoie să ştie adevărul.

Trăgând lampa mai aproape, citi fiecare pagină cu atenție, captivat de ceea ce Angel avusese să-i spună fiicei ei. După o jumătate de oră, se rezemă de spătarul scaunului, gândindu-se la ceea ce tocmai citise. Nu era chiar răspunsul complet, pentru că era numai din punctul de vedere al lui Angel şi aceasta nu-i spusese fiicei sale întregul adevăr. Dar completa următoarele capitole din viața lui Poppy.

Capitolul 26

1898, ITALIA

La Florența fusese foarte cald şi la Roma imposibil, şi acum, chiar şi Veneția fierbea sub razele fierbinți ale soarelui în timp ce Poppy, care pornise iarăşi într-una din plimbările ei secrete de după-amiază, traversă Piazza San Marco şi intră în localul *Florian's*, unde era răcoare şi un semiîntuneric plăcut. Aşezându-se la o măsuță rotundă cu suprafața din marmură, lângă fereastră, comandă un pahar de ceai cu gheață şi începu să citească din nou scrisoarea de la Greg. Era o scrisoare frumoasă, îşi spuse ea oftând, genul de scrisoare pe care orice frate i-ar fi scris-o surorii lui – cu excepția finalului, unde spunea: „*Nu mă uita*, *Poppy*. *Şi nu uita că te iubesc*". Problema era că şi ea îl iubea pe Greg, dar nu era acea dragoste ce te înalța pe aripile unui vultur care-şi închipuise că exista. Oftând, vârî scrisoarea la loc în poşetă şi-şi îndreptă

atenția asupra mulțimii de bunătăți expuse.

— Îți recomand tortul cu migdale, signorina, spuse Felipe Rinardi în engleză.

Poppy făcu ochii mari.

— Dar de unde ştiți că sunt americancă? întrebă ea uimită.

— Printr-un simplu proces de deducție, signorina. Este evident că nu eşti italiancă – deşi ai coloritul unei capodopere a lui Tizian; nu ai aerul de superioritate şi răceala unei franțuzoaice – deşi porți o rochie foarte şic de la Paris; nu eşti nordică sau germană – deşi ai înălțimea acestora. Şi nu eşti nici englezoaică – deşi vorbeşti aproape aceeaşi limbă.

Ea râse apreciativ.

— E foarte inteligent – şi mulțumesc pentru recomandare, dar cred că e prea cald pentru tort.

— Atunci, ce-ar fi să guşti o „granița”? E cea mai bună înghețată din lume. Aş fi încântat dacă mi-ai permite să-ți ofer o porție – în definitiv, te afli în vizită prin țara mea şi e de datoria mea să-ți arăt tot ce are aceasta mai bun.

Ochii lui Poppy licăriră; desigur, mătuşa Melody le interzisese categoric să stea de vorbă cu persoane necunoscute, îndeosebi bărbați – dar mătuşa Melody dormea în camera ei de la Palatul Gritti şi nici măcar nu ştia că ea era acolo. Iar el era atât de superb. Arăta aşa cum îşi închipuise întotdeauna că trebuia să arate un artist înfometat, înalt, subțire, cu pometi proeminenți, care lăsau nişte adâncituri romantice în jurul ochilor săi frumoşi cu tente de verde. Părul bogat şi blond îi cădea moale pe frunte, iar mâna pe care o

întindea peste masă, prezentându-se, era la fel de delicată şi cu degete lungi ca a unui muzician.

— Bineînțeles că nu s-ar cuveni să accepți fără ca, mai întâi, să mă prezint, spuse el. Baronul Felipe Rinardi, signorina, zise el apoi şi, luându-i mâna într-a sa, i-o sărută, făcând-o să simtă un fior prin braț. Sigur că o doamnă nu vorbeşte de obicei cu un necunoscut într-o cafenea, dar pot să-ți ofer două referințe impecabile, spuse el zâmbind. Familia mea este una din cele mai vechi din Veneția şi vin aici, la *Florian*'s încă de când eram în faşă. Dacă doreşti poți să-i întrebi pe chelneri despre respectabilitatea mea!

Poppy râse încântată şi el îi făcu semn chelnerului.

— *Carlo*, *strigă el*. „*Una granita cioccolata per la bella signorina*". *după care spuse*: „*Permesso*?"

Şi, fără să aştepte răspunsul ei, se aşeză lângă ea pe bancheta roşie. Poppy îl privi cu prudență.

— Lasă-mă să ghicesc de unde eşti. Trebuie să fie vreo zonă împădurită din nordul Americii, unde soarele nu pătrunde niciodată pentru a-ți încălzi pielea? Sau nu, nu… ai ceva din căldura sudului, poate în albastrul mediteranean al ochilor şi în forma gurii… şi pistruii aceştia pe care-i văd sunt ca o pulbere de aur pe nasul acesta perfect? Deci, e un stat din sud? Ținutul apelor, stejarilor acoperiți de muşchi şi plantațiilor… dar nu, n-ai acea calitate „leneşă" caracteristică unei adevărate sudiste, spuse el oftând dramatic. Trebuie să admit că nu ştiu. Şi nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Poppy, îi spuse ea uluită.

— Poppy? E minunat, un nume care ți se potriveşte

perfect. Poppy, *che bella*. Dar… Poppy şi mai cum?

— Poppy Konstant, spuse ea imediat şi roşi puternic.

— Konstant? Un nume foarte, neobişnuit, spuse el când chelnerul puse îngheţata de ciocolată în faţa ei.

Poppy se uită la ea cu tristeţe. N-ar fi trebuit să spună acest lucru dar o luase gura pe dinainte, de parcă dorinţa ei de a fi o Konstant ar fi devenit, în sfârşit, realitate.

— E un nume rusesc, murmură ea; de fapt, la origine era Konstantinov.

— Rusesc? Dar nu, nu pari nici rusoaică, spuse Felipe zâmbind. Gustă din asta şi spune-mi dacă nu e cel mai bun lucru din lume într-o după-amiază fierbinte la Veneţia.

După aceea se lăsă pe spate, cu braţele încrucişate, privind-o cum luă o linguriţă de îngheţată. Poppy îl privi cu coada ochiului, cu o umbră de flirt.

— Tot n-aţi ghicit de unde sunt, spuse ea lingând puţină ciocolată de pe buze.

— Dar California?

— De unde ştiţi? întrebă ea făcând ochii mari.

— De unde altundeva? Bineînţeles că eşti un adevărat mac californian şi la fel de frumoasă ca floarea al cărei nume ţi s-a dat.

Poppy îl privi pe sub gene, neştiind dacă o tachina sau nu, dar el părea cât se poate de serios. Ar fi vrut tare mult să fi fost mai atentă la celelalte fete la dansurile din Santa Barbara ca să ştie ce să spună atunci când un bărbat îi spunea că era frumoasă şi nu zise nimic, luând în schimb altă linguriţă de îngheţată.

— Poppy, vrei să iei cina cu mine diseară? o întrebă el serios.

— Ah, dar nu pot! exclamă ea. Mătuşa Melody nici măcar nu ştie că am ieşit singură, adăugă ea şi apoi îşi coborî privirea, spunându-şi, la naiba am făcut-o, acum el o să creadă că sunt o elevă prostuță cu însoțitoare şi că sunt mult prea mică pentru el…

— Atunci de ce n-o inviți şi pe mătuşa Melody? spuse el zâmbind.

— Nu, ah, nu… mai este şi sora mea. Angel.

Felipe izbucni în râs.

— Angel, Melody, Poppy? Unde găsiți aceste nume minunate? Familia Konstant trebuie să fie alcătuită numai din poeți! De ce să n-o invităm şi pe Angel, atunci?

— Nu… vă rog, şopti ea, nu se poate. Mătuşa Melody n-ar permite… nu m-ar mai scăpa din ochi dacă ar şti că am ieşit singură, sau că am sfat de vorbă cu un necunoscut.

Luându-i linguriţa din mână, Felipe o puse pe masă şi îi luă mâna într-a lui.

— Dar trebuie neapărat să te revăd, Poppy, murmură el, privind-o în ochi. Ar fi nedrept din partea ta să spui nu. N-am mai întâlnit niciodată o fată ca tine. Te rog, spune-mi când putem să ne mai întâlnim.

Poppy îşi simți genunchii înmuindu-se; nu mai putea să respire; avea senzația că toată lumea se oprise în loc şi că nu mai erau decât ei doi, izolați în acel colț al cafenelei *Florian's*; nimic altceva nu mai exista.

— Mâine, şopti ea, aici la *Florian's*.

Apoi, cuprinsă de panică, îşi luă poşeta şi ieşi repede.

— Mâine, Poppy, strigă el, fugind după ea. La aceeaşi oră…

O văzu îndepărtându-se repede şi, la un moment dat, aruncând o ultimă privire timidă înapoi, după care dispăru în labirintul de străduțe care se ramificau din Salizzada San Moise.

— Domnule baron, *perdone*… murmură chelnerul, întinzând o tavă de argint cu nota de plată pe ea.

— Trece-o în contul meu, Carlo, spuse Felipe ieşind repede.

— Dar domnule baron, mai este şi nota de luna trecută care trebuie achitată…

Felipe se încruntă.

— Prostii, Carlo, bineînțeles că o să fie achitată… până la urmă, ca întotdeauna.

— *Şi*, *barone*, murmură bătrânul, clătinând din cap cu regret, vârând în buzunar bacşişul pe care i-l dăduse Felipe.

Cunoscuse câteva generații de Rinardi şi aceştia nu păreau deloc să o ducă mai bine din punct de vedere financiar!

— Poppy, ce-i cu tine? o întrebă mătuşa Melody în seara aceea, la cină la Palatul Gritti. În ultimele cinci minute ai oftat de trei ori şi sunt în stare să jur că ai scăpat furculița din mână de tot atâtea ori!

— Îmi pare rău, spuse ea îndreptându-se în scaun şi încercând să se concentreze la ce făcea, dar, într-un fel,

gândurile îi zburau tot timpul la Felipe şi la întâlnirea lor din după-amiaza aceea, la ochii lui superbi cu tente verzui, atât de adânci şi cu nişte gene atât de lungi, încât, atunci când privea în ei, aveai impresia că trăgeai nişte draperii de pe sufletul lui… şi, într-un fel, ştia că sufletul lui Felipe trebuia să fie romantic…

— Poppy! o înghionti Angel când. chelnerul aşteptă să-i ia farfuria.

— Ah, scuze… scuze… spuse ea din nou, trezindu-se din reverie.

— Ei, fetelor, ce ziceți, facem o plimbare prin Piazza? propuse mătuşa Melody. E o seară superbă şi mi-ar plăcea să iau puțin aer.

— Ah, da, da, haideți, exclamă Poppy țâşnind spre uşă până când mătuşa Melody nu se răzgândea.

Poate avea să-l revadă pe Felipe.

Când se apropiară de Piazza, auziră mica orchestră interpretând melodii populare şi Poppy o luă repede înainte, nerăbdătoare.

— Poppy, strigă mătuşa Melody cu severitate, eşti ca un cal de curse care se apropie de linia de sosire! Am ieşit la o plimbare, fetițo, nu să galopăm!

— Scuzați-mă, spuse Poppy din nou. Angel, n-ai vrea să bei ceva rece sau să mănânci o „granița" la *Florian*'s? E atât de cald, adăugă ea făcându-şi vânt cu mâna.

— De ce nu? spuse Angel. Parcă mă sufoc de atâta căldură.

— Cred că o să încercăm la *Quadri's*, spuse mătuşa

Melody, conducându-le cu fermitate spre cafeneaua din partea opusă a pieței.

— Of, spuse Poppy aruncând o privire spre geamurile cafenelei Florian's.

— Ce se întâmplă, Poppy? întrebă Angel surprinsă. Amândouă cafenelele mi se par absolut identice.

— Ah… mi-a spus cineva că acolo se mănâncă cea mai bună „granița" de ciocolată, spuse ea silindu-se să zâmbească.

— „Granița" de ciocolată? întrebă mătuşa Melody. Ce-i asta?

— Cea mai delicioasă înghețată pe care ai mâncat-o vreodată, mătuşă Melody, spuse Poppy repede, sperând să o facă să se răzgândească, îți spun eu c-o să-ți placă foarte mult.

Mătuşa Melody ridică uşor din sprânceană.

— Şi de unde ştii tu, mă rog, atâtea despre „granița" de la *Florian's* din moment ce n-ai fost niciodată acolo?

Roşind, Poppy încercă să repare greşeala.

— Cred că mi-a spus cineva de la hotel… dar bineînțeles că ar fi putut să se şi înşele…

— Să nu te încrezi niciodată într-o recomandare dacă nu cunoşti caracterul persoanei care ți-o face, spuse mătuşa Melody aşezându-se pe unul din scaunele confortabile de la *Quadri's*, dar dacă vrei să mănânci „granița", sunt convinsă că şi cea de aici e la fel de bună ca aceea de acolo.

— Poppy, şopti Angel când mătuşa Melody întoarse capul pentru a asculta muzica, te porți foarte ciudat. De ce eşti atât de tulburată? Şi unde ai fost după-amiază?

Poppy ezită; pe de o parte ar fi vrut să-i spună lui Angel

despre întâlnirea cu Felipe, pe de alta, voia să țină totul pentru sine. Mai târziu avea să-i spună lui Angel totul, îşi promise ea, dar deocamdată avea să fie secretul ei.

— *La Florian's*, şopti ea. Bănuiesc că zăpuşeala asta mă face să fiu atât de agitată.

Dar, mestecând cu linguriţa în cupa de îngheţată, încercă să-şi închipuie că Felipe stătea în faţa ei, aruncându-i acel zâmbet încrezător şi uşor sarcastic, spunându-i că era la fel de frumoasă ca o pictură de Tizian şi sărutându-i degetele. Pur şi simplu abia aştepta după-amiaza zilei următoare.

Poppy încercă jacheta crem şi fusta de culoarea tutunului pe care madame Monet le copiase după un model original al lui Worth şi-şi spuse că era o ţinută prea pretenţioasă. Aruncând-o la o parte, încercă o rochie galbenă cu volănaşe croită de domnişoara Matthews, dar îşi spuse cu disperare că o făcea să pară prea tânără! O bluză simplă albă de mătase şi o fustă de un verde închis păreau să fie singura soluţie şi, apoi, îşi strânse părul în creştet, prinzându-l cu o duzină de ace. Întârziase şi străbătu în grabă străduţele liniştite şi podurile veneţiene; dându-şi la o parte din ochi şi de pe obraji şuviţele de păr umede deja din cauza căldurii.

Ceasul de pe turnul clopotniţei arătă că era trei şi zece când ea intră în Piazza pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, aranjându-şi părul nervoasă şi încetinind când se apropie de cafenea! Ţinându-şi răsuflarea de teamă că el ar fi putut să nu fie acolo, aruncă o privire prin geamul uşii, după care intră.

— Poppy! Mă bucur atât de mult. Credeam că n-o să mai vii!

În ochii cu tente verzui ai lui Felipe se citi sinceritatea când el îi luă mâna într-ale sale, privind-o de parcă ar fi fost cea mai minunată fată de pe pământ. Poppy avu din nou impresia că era atrasă într-o lume a lui, privilegiată, unde nu existau decât ei doi.

— Îmi pare rău că am întârziat, murmură ea privindu-l în ochi. A fost un motiv din cele mai stupide. Pur şi simplu, nu mă puteam hotărî cu ce să mă îmbrac.

Se aşezară la aceeaşi masă… masa lor, îşi spuse Poppy şi Felipe îi strigă aceluiaşi chelner brunet cu mustaţă, Carlo, să aducă „*una granita cioccolata per la bella signorina*".

— Am fost aici în Piazza aseară, spuse ea cu timiditate, m-am uitat după tine…

— Ah, cât aş fi vrut să ştiu! exclamă el. Aseară am luat cina cu unchiul meu la casa noastră de la ţară. Acolo mă refugiez de căldură vara. E un loc ca în basme, Poppy. Are cele mai superbe grădini din lume, numai cascade şi peşteri ascunse. Şi, într-o zi, adăugă el cu mândrie, casă, grădinile şi toate moşiile vor fi ale mele.

Nu-i spuse, însă, că acele grădini minunate create de strămoşii săi erau năpădite de buruieni, că vastele moşii cu colibele, fermele şi viile lor nu erau productive deoarece fuseseră neglijate mulţi ani şi că prin acoperişul casei de la ţară pătrundea ploaia.

— Şi casa de basm o să fie a ta? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Îşi spuse că el trebuia să fi uitat că-i ținea mâna într-a lui şi, stânjenită, ea o lăsă între degetele lui calde.

El încuviință.

— Părinții mei au murit când eu aveam şapte ani. Unchiul Umberto m-a crescut la Villa d'Oro şi la cele două palate ale noastre de aici, din Veneția.

— Ai două palate? întrebă ea uluită.

El ridică din umeri cu modestie.

— Unul este palatul familiei Rinardi, iar celălalt a ajuns al nostru prin alianță. Este trist, dar au ajuns aproape de ruină. Costă atât de mult întreținerea acestor clădiri vechi; ploile torențiale îşi spun cuvântul şi până şi fundațiile pe care se sprijină de secole întregi se distrug. Mă tem că ar fi nevoie de toată averea familiei, adăugă el pe un ton de scuză.

— Bine, dar pentru un asemenea lucru, spuse Poppy. Nu-mi închipui ceva mai minunat decât să trăieşti într-un palat a cărui uşă de la intrare dă spre Canal Grande şi propria ta gondolă să fie legată de unul din acei stâlpi frumoşi cu dungi. Felipe, trebuie să locuieşti într-una din minunile lumii!

El îi strânse mâna încântat.

— Atunci de ce nu vii cu mine să vezi minunile Palanului Rinardi din interior, ca de asemenea şi de pe Canal Grande? întrebă el. E, acolo din secolul al cincisprezecelea şi îți jur, are un farmec numai al său.

Înghețata se topi în timp ce Poppy îl privea fascinată.

— Secolul al cincisprezecelea, îngăimă ea. Nimic în California nu e atât de vechi!

Felipe îi dădu la o parte de pe ochi o şuviță de păr.

— Povesteşte-mi despre tine şi despre casa ta din California. Nu-mi închipui deloc cum trebuie să fie acolo.

Un mic fior de plăcere îi străbătu fiinţa când degetele lui îi atinseră faţa. Şi California i se păru atât de departe, când îi povesti despre ferma albă superbă cu curtea ei plină de flori, cu fântâna arteziană mexicană, despre grajduri şi despre iapa ei minunată, Rhanee, de care îi era nespus de dor; îi povesti despre întinderile imense ale fermei Sânta Vittoria, despre marcarea vitelor şi despre fătarea mieilor. Îi povesti despre casa lor de pe De la Vina Street, despre picnicurile de pe plajă şi plimbările cu căruţele cu fin. Şi îi spuse de Rosalia şi de Nik.

— Părinţii mei, spuse ea cu mândrie, pentru că, deja, în povestea ei, aşa erau.

— Pe urmă e Angel, adăugă ea. Sora mea.

— Sora ta mai mică? întrebă Felipe.

— Ah, nu. Amândouă avem optsprezece ani, zise ea fără să se gândească.

— Amândouă? întrebă el surprins. Sunteţi gemene?

Poppy roşi, trezindu-se prinsă într-o minciună pe care aproape că o credea şi ea însăşi.

— Ăăă… da… minţi ea. Angel e mai mare… cu foarte puţin.

— Şi? întrebă el ridicând din sprâncene.

— Şi… ce?

— Şi… cine mai e acolo?

Bineînţeles – cum putuse să-l uite!

— Greg, adăugă ea repede, fratele meu.

— Nici nu poţi să-ţi închipui cât de mult te invidiez, zise

Felipe oftând cu nostalgie. După ce părinții mei au murit înecați într-un accident maritim în Adriatica, eu am locuit împreună cu unchiul Umberto. Nici n-ai idee cât de singur am fost, Poppy. Unchiul nu e căsătorit şi îşi petrecea timpul mai mult pe la Paris şi Londra decât cu un băiețel la țară.

— Îmi pare nespus de rău, zise ea, închipuindu-şi-l pe acel băiețel singur într-o casă imensă.

Fusese atât de captivată de povestea vieții lui, încât uitase complet de propria ei copilărie îngrozitoare.

Felipe ridică din umeri, izbutind să zâmbească.

— Dar toate astea țin de domeniul trecutului. Iar astăzi, mă aflu aici la *Flarian's* cu cea mai minunată fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Poppy privi ciocolata topită din cupa de argint, neştiind ce să spună.

— Trebuie să cunoşti atâtea fete… murmură ea şi roşi.

— Într-adevăr. Dar niciuna ca tine, Poppy.

Stânjenită, ea nu spuse nimic, iar el îl strigă pe Carlo şi îi puse un bacşiş în mână ignorând nota.

Apoi, luând-o de braț, o conduse prin Piazza spre Riva degli Schiavoni, iar ea oftă şi de plăcerea atingerii lui şi de cea pe care i-o oferea adierea uşoară a vântului care îi ridica părul de pe fruntea încinsă, în timp ce mergeau pe lângă Canale di San Marco.

Ținându-şi pălăria de pai cu boruri largi, ea se uită în partea cealaltă a lagunei, la insulele Giudecca şi San Giorgio care pluteau asemeni unui miraj la orizont. Sclipind şi semănând cu un vis în căldura verii, Veneția părea atât de fără

vârstă încât Poppy simți un fior prin şira spinării.

— Oraşul acesta are un farmec străvechi, şopti ea vrăjită. Veneția e ca un iubit care te cuprinde în brațe şi promite să nu-ți mai dea drumul niciodată. Chiar dacă trebuie să pleci, ştii că te vei întoarce întotdeauna…

Tăcu deodată, îngrozită de cuvintele pe care tocmai le rostise, neştiind de unde veniseră şi neîndrăznind să-l privească.

— Ah, Poppy, şopti Felipe, strângându-i mâna, o astfel de iubire este o adevărată vrajă.

Poppy se întâlnea cu Felipe în fiecare după-amiază, dar refuza în continuare să-l lase să le cunoască pe Angel şi pe mătuşa Melody. Când nu era cu el, era torturată de pânza de minciuni pe care o țesea şi, totuşi, voia să-l țină numai pentru ea. Pentru prima oară în viață, avea pe cineva care era numai al ei, pe care nu-l împărțea cu nimeni.

Felipe o duse să vadă Palazzo Rinardi în toată splendoarea sa. Un servitor tăcut le deschise, dispărând repede după aceea şi lăsându-i singuri în holul imens din marmură. Se plimbară ținându-se de mână prin saloanele magnifice şi Poppy se uită admirativ la fresce şi la piesele de mobilier din lemn prețios. Îşi trecu degetul peste suprafața rece din marmură a unei statui dezgropate dintr-o casă romană străveche şi păşi cu delicatețe pe covoarele neprețuite de mătase subțiate după atâtea secole de folosință. Felipe îi spuse că, atunci când aveau loc diverse ocazii festive, ca de exemplu o nuntă, toate candelabrele din sticlă de Murano

erau aprinse cu mii de lumânări şi palatul se reflecta în Canal Grande sub forma unui milion, de luminițe… ca un diamant în lumina lunii.

Poppy zăbovi în capătul scării de marmură, uitându-se la portretele membrilor familiei Rinardi demult dispăruți, cercetându-le chipurile pentru a găsi vreo asemănare cu Felipe, văzând părul lui blond la unul, ochii verzi la altul şi gândindu-se cât de minunat era să poți să te uiți la ei şi să ştii exact de unde veneai. Se întoarse Oftând de încântare.

— Eşti atât de frumoasă în rochia asta albă simplă, spuse Felipe când ea coborî treptele încet spre el. Cu pielea ta delicată şi cu părul tău roşu ca focul pari să fi coborât dintr-o pictură de Tizian, zise el apoi şi vocea îi tremură de emoție când şopti: Poppy, locul tău e aici, la Veneția. Ah, scumpa mea, mă tem foarte tare că m-am îndrăgostit de tine.

Ochii lui Poppy sclipiră când el o îmbrățişă.

— Ah, da, Felipe, spuse ea oftând fericită şi eu te iubesc.

Şi, în clipa în care Felipe o sărută, ea ştiu că aceea trebuia să fie adevărata dragoste, pentru că auzea aripile vulturului şi sângele pulsându-i în vene când ea se înălță spre noi culmi de emoție.

Timpul trecu foarte iute şi după-amiezile lor inocente trebuiau să se apropie de sfârşit. Poppy nu ştia cum să le spună mătuşii Melody şi lui Angel, dar nu se mai gândea la acest lucru, rugându-se doar să se întâmple vreo minune ca totul să fie bine.

Descoperise o cu totul altă lume a senzualității şi nu voia

decât să se afle în brațele lui Felipe, voia să-i simtă mâinile pe față, pe gât, degetele lui încleştate în părul ei când buzele li se contopeau; şi descoperise că voia şi mai mult – întregul ei trup tânjea după atingerea lui şi ea avea impresia că scăpase de sub control. Dar, deşi îl simțea tremurând de pasiune, Felipe nu mergea niciodată mai departe de sărutări.

— Zilele astea pari ori pe cele mai înalte culmi ale lumii, ori în cele mai adânci văgăuni, spuse Angel plângându-se. Nu ştiu ce se întâmplă cu tine, Poppy. Şi, de fapt, unde te duci în fiecare după-amiază?

— Ah, mă plimb prin Veneția.

— Probabil că ai ajuns să cunoşti oraşul mai bine chiar şi decât localnicii, spuse Angel oftând. Eu una o să mă bucur nespus când o să ne întoarcem la Paris la toamnă, când or să înceapă balurile. E atât de plictisitor aici – doar clădiri vechi, tablouri vechi, biserici vechi. Şi apă! Abia aştept să întâlnesc nişte tineri atrăgători.

Nu mai rămăseseră decât două după-amiezi şi Poppy era cuprinsă de disperare. Numai două după-amiezi de sărutări furate în timp ce pluteau pe canalele venețiene într-o gondolă acoperită, deranjați doar de zgomotul vâslei gondolierului şi de clipocitul valurilor.

— Te implor, Poppy, hai să ne întâlnim diseară, nu suport să stau departe de tine nici măcar o oră, spuse Felipe când se întorceau la locul de debarcare San Marco Giardinetti.

Dar ea îi spusese deja că era imposibil; în seara aceea, trebuiau să meargă la o recepție şi la un dineu la locuința

consulului american şi era era deja îngrijorată că mătuşa Melody avea să se trezească mai devreme pentru a se pregăti. Niciunul din ei nu o spuse, dar amândoi ştiau că nu mai aveau decât o singură după-amiază de petrecut împreună.

— Mi se pare o irosire extraordinară, se plânse Angel privindu-se în oglindă în timp ce Poppy îi încheia superba rochie de la *Worth*. Ar trebui să port rochia asta la un bal splendid, nu ca să-i fac impresie unui diplomat bătrân şi plicticos.

— N-are importanţă, arăţi superb în ea, îi spuse Poppy privind-o cu admiraţie. Ah, Angel, uneori eşti atât de frumoasă, încât mi se taie respiraţia.

Zâmbind senină, Angel îşi prinse un fluture de diamant în părul blond şi mătăsos.

— Atunci, e şi mai păcat; gândeşte-te numai la efectul pe care l-ar putea avea asupra unui tânăr francez superb, zise ea şi se uită la Poppy care purta rochia din catifea gri şi al cărei păr era strâns într-un coc minunat în creştetul capului. Şi tu arăţi foarte bine, ca o cascadă de mercur încălzită de părul tău roşu ca focul, de fapt, eşti chiar radioasă în ultima vreme. Mai exact, ce ai făcut tu în toate după-amiezile astea de caniculă, în timp ce noi dormeam? Refuz să cred că te-ai uitat la alte tablouri şi statui. Haide, Poppy, spune-mi! Arăţi de parcă ai arde de nerăbdare să dezvălui un secret.

— Ah, Angel, spuse Poppy cu ochii strălucind. M-am îndrăgostit!

Scoase un oftat de uşurare după ce adevărul ieşi, în

sfârşit, la iveală; era sigură deodată că, dacă îi spunea lui Angel totul – despre minciunile el stupide, despre faptul că pretinsese că era sora ei adevărată, despre Felipe şi cât de mult se iubeau – lucrurile aveau să iasă bine.

— E minunat, zise ea în culmea fericirii. L-am cunoscut la *Florian's* şi ne-am văzut în fiecare după-amiază de atunci şi…

— Haideți, fetelor, sunteți gata? întrebă mătuşa Melody intrând în cameră, strălucitoare în rochia ei de dantelă purpurie, cu cinci şiraguri de perle în jurul gâtului şi Dumnezeule, exclamă ea când le privi prin lornion, trebuie să recunosc că monsieur *Worth* îşi merită banii!

Obrajii durdulii şi rujați îi tremurară când râse în hohote de mica ei glumă…

— *Worth* şi *merită*, repetă ea, ştergându-se la ochi. Oricum, dragile mele, amândouă arătați superb. Acum haideți să mergem, altfel întârziem!

— Să-mi povesteşti totul mai târziu, şopti Angel când ieşiră.

Consulatul american se afla la parterul unui palat superb, iar apartamentul consulului era la etajul întâi, unde se găseau cele mai magnifice încăperi. Pe sub duzina de candelabre de cristal se mişcau o mulțime de invitați îmbrăcați elegant, încărcați de bijuterii.

— Noroc cu monsieur Worth, şopti Angel uluită. Închipuieşte-ți ce ar fi fost dacă am fi apărut cu volănaşele şi trandafiraşii domnişoarei Matthews!

Aşa era, îşi spuse Poppy, privind în jur cu admirație,

fiecare femeie părea mai elegantă decât cea dinaintea ei şi, pur şi simplu, erau încărcate de rubine, smaralde şi diamante. Micile şiraguri de perle care li se dăruiseră ei şi lui Angel în ziua când împliniseră şaptesprezece ani, păreau insignifiante.

Consulul american, Osgood Barrington, le întâmpină la capătul scării de marmură.

— Mă bucur atât de mult că aţi putut veni, domnişoară Abrego, spuse el zâmbind şi sunt încântat să le cunosc pe încântătoarele dumneavoastră nepoate. Îmi pare rău numai că am fost plecat şi n-a fost posibil să ne vedem mai înainte, căci aş fi putut să le prezint tinerilor din înalta societate veneţiană. Totuşi, nu contează, poate că or să mai vină în curând.

Osgood Barrington era prieten cu unchiul lui Felipe, aşa că acestuia nu-i fusese greu să obţină o invitaţie Pentru seara aceea. Bea un pahar de şampanie, dar privirea îi era aţintită asupra scării, aşteptând sosirea lui Poppy. Când o văzu, în sfârşit, îşi dădu seama că nu mai era fata simplă şi cu răsuflarea tăiată din timpul după-amiezilor furate, ci o imagine eleganta într-o rochie de catifea gri care vorbea despre Paris şi bani. Privirea îi zăbovi asupra pielii albe, sânilor şi mijlocului subţire, apoi o observă pe sora lui Poppy. Dacă aceasta era un vis senzual, sora ei era un vis – palidă şi blondă, mărunţică şi cu un profil de o asemenea frumuseţe, încât îl făcu să rămână cu gura căscată. Oare i se părea sau toţi cei prezenţi tăcură când se uitară la Angel?

Se îndreptă spre ele cu un pas hotărât.

— Osgood, nu mă prezinţi fermecătoarelor tale invitate? întrebă el, zâmbind.

— Eh, da, domnişoară Agrebo, exact asta voiam să spun, zise Osgood radios. El este Felipe Rinardi – baronul Rinardi, mai precis şi este exact genul de tânăr pe care ar trebui să-l cunoască nepoatele dumneavoastră. Felipe ştie pe toată lumea din Veneţia. Felipe, îţi prezint pe domnişoara Abrego, care a venit în vizită din Santa Barbara, California, împreună cu nepoatele sale, domnişoara Angel Konstant şi domnişoara Poppy Mallory.

În liniştea care urmă, Poppy ştiu că va muri, inima îi bătea atât de tare, încât avu impresia că aveau să o audă cu toţii şi se sprijini de o măsuţă, de teamă să nu leşine. *Mallory… Mallory… Poppy Mallory… Numele acela oribil îi răsună în minte iar şi iar*. Minciunile îi erau în sfârşit, date în vileag şi se uită la Felipe, temându-se disperată de ceea ce avea să spună.

Dar el trecu cu privirea peste ea fără să arate că ar fi recunoscut-o. Făcu o plecăciune şi aproape că îi atinse mâna mătuşii Melody cu buzele.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnişoară Abrego şi aş fi încântat să vă arăt frumuseţile Veneţiei.

Mătuşa Melody îl privi aprobatoare prin lornion.

— Tinere, în aceste două luni am văzut destule frumuseţi cât să-mi ajungă pentru o viaţă. Păcat că nu te-am întâlnit mai înainte; ar fi fost mult mai uşor pentru picioarele mele! Totuşi, mă tem că e prea târziu; avem de gând să plecăm poimâine.

— Ah, mătuşă Melody, protestă Angel, aruncându-i repede o privire lui Felipe, poate ne hotărâm să mai stăm

puțin. În definitiv, mai sunt atâtea lucruri pe care nu le-am văzut. Încă şi cine ştie când o să mai venim la Veneția.

Mătuşa Melody îşi privi nepoata speculativ şi apoi se uită la Felipe.

— Hm, spuse ea, intrând în salon, o să mai vedem, fetițo, o să mai vedem.

— „O să mai vedem" înseamnă totdeauna nu, îi şopti Angel lui Felipe, oftând.

— Ai putea încerca să o convingi, spuse el zâmbind şi apoi luând-o de braț, o urmară pe mătuşa Melody.

Poppy rămase încremenită locului, privindu-i cum dispărură în mulțime. Felipe nu-i aruncase nici măcar o privire; pur şi simplu, plecase cu Angel, ca şi cum ea nici n-ar fi fost acolo. Parcă toate acele după-amiezi furate, toate sărutările lor, toată acea pasiune reținută, toate vorbele de iubire nici n-ar fi existat. toate fuseseră pentru Poppy Konstant, nu pentru *Poppy Mallory*.

— Draga mea, nu te simți bine? o întrebă Osgood Barrington îngrijorat. Eşti îngrozitor de palidă.

— Vă rog, şopti ea cu ochii plini de durere, vă rog, vreți să-i spuneți mătuşii Melody că nu m-am simțit prea bine… că m-am întors la hotel…

— Ce-ar fi s-o chem? întrebă el alarmat.

— Nu! Nu, vă rog. Nu-i nimic grav, o să-mi treacă… şi nu vreau să le stric seara…

Imediat după aceea, Poppy o rupse la fugă înapoi pe scară şi ieşi în noapte.

— Poppy? Poppy, eşti trează?

Ea închise ochii şi mai strâns, prefăcându-se că doarme, când Angel se aplecă deasupra ei îngrijorată.

— Ah, Doamne, spune-mi că ți-e bine, Poppy, zise ea cu o voce tânguitoare.

— Unde e? întrebă mătuşa Melody, dând buzna în cameră. Scumpa mea, te simți mai bine? Ce este? Intoxicație alimentară, sunt sigură, niciodată nu poți să ai încredere în mâncărurile astea străine…

Poppy se ridică în capul oaselor încet. Nu avea niciun rost să se prefacă; la auzul vocii tunătoare a mătuşii Melody, numai morții puteau rămâne neclintiți.

— Probabil că e din cauza mâncării, spuse ea cu un glas stins, dar acum mi-e mai bine. În afară de faptul că mă doare capul îngrozitor.

Era adevărat, o durea capul, dar durerea aceea nici nu se putea compara cu cea din inimă. Ar fi preferat să fi fost rănită de moarte într-o bătălie decât să îndure rana pe care i-o provocase Felipe. Şi, cel mai îngrozitor lucru era că nici nu putea să moară, trebuia să continue să trăiască şi să suporte durerea aceea întotdeauna.

— Dar, arăți îngrozitor, copila mea, exclamă mătuşa Melody. O să mă duc imediat să vorbesc cu directorul şi să-l rog să cheme un doctor.

— Nu! Nu, te rog, strigă ea. Te asigur că mă simt mai bine acum, mătuşă Melody.

— Ei bine, mie mi se pare că arăți ca un cadavru, spuse aceasta. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să plecăm, totuşi,

aşa cum am stabilit iniţial. Zăpuşeala asta nu-i deloc sănătoasă.

— Ah, mătuşă Melody, dar ai promis, strigă Angel. Nu-i aşa că e minunat, Poppy? *Mai rămânem*! Felipe Rinardi – baronul Felipe Rinardi – a promis să ne arate oraşul. „Oraşul lui" a zis şi, din câte mi-a spus, deţine, o bună parte din el. Două palate, Poppy – şi o casă minunată şi veche cu acri întregi de vii şi ferme. Ba ne-a rugat chiar să stăm acolo cu unchiul lui, Umberto. Şi, bineînţeles, Felipe o să moştenească totul la moartea acestuia.

— Se pare că eşti de-a dreptul captivată de el, spuse mătuşa Melody cu indulgenţă, deşi trebuie să recunosc că e un tânăr extrem de încântător şi bănuiesc că v-aţi cam plictisit în ultima vreme, fetelor.

Îi aruncă o privire plină de îngrijorare lui Poppy.

— Dacă eşti sigură că te simţi bine, eu mă duc la culcare. Picioarele astea mă omoară!

Descălţându-se de pantofii din satin purpuriu, se îndreptă spre uşă încet.

— Somn uşor, fetelor, le strigă ea veselă, mâine e o altă zi.

— Ah, Poppy, exclamă Angel de cum se închise uşa. Felipe e atât de minunat, mă tem că m-am îndrăgostit lulea.

Se trânti pe pat, râzând şi dând din picioare în rochia de mătase albastră ca safirul.

— Şi eu care credeam că o să fie pierdere de timp să mă îmbrac cu rochia asta! Nu ţi-am spus eu ce efect ar trebui să aibă asupra unui francez romantic? Ei bine, Felipe nu e

francez, dar cu siguranță e romantic, așa că-i același lucru. Are un chip extrem de interesant, parcă ar fi un muzician înfometat. Dacă ai fi văzut cum se uita la mine, de parcă aș fi fost singura fată din lume… ah, e pur și simplu, minunat, minunat. Băieții din Santa Barbara par atât de copilăroși în comparație cu el. Nu ți s-a părut frumos, Poppy? Ai observat că are ochii verzi? De culoarea mușchiului, cred că așa s-ar putea spune… Dumnezeule, am început să vorbesc ca în sonetele lui Shakespeare, trebuie să fiu îndrăgostită…

Poppy se întoarse cu fața la perete, strâmbând din dinți ca să nu plângă, așa cum făcea cu ani în urmă, când tatăl ei nu mai venea.

— Poppy? Nu te bucuri pentru mine? întrebă Angel deodată. Ah, sunt atât de egoistă! exclamă ea apoi. Bineînțeles, te doare capul. Stai puțin, să-ți pun o compresă rece.

Înmuie un prosop de pânză într-un vas cu apă rece și i-l puse pe frunte.

— Asta o să te facă să te simți mai bine, îți promit, zise ea. Ah, Poppy, adăugă ea oftând fericită, o să fie atât de amuzant!

Nu era nevoie ca Angel să-i țină compresa rece pe frunte, deoarece Poppy era deja rece ca gheața. Toate minciunile ei îi răsunară în urechi când îi fusese prezentată lui Felipe ca Poppy Mallory – acel nume îngrozitor, oribil, *ruşinos*! „Poppy Konstant" nu exista. Și nici nu avea să devină, ca în visurile ei, Poppy Rinardi, căci Felipe o alesese pe Angel, în schimb. Și cum i-ar fi putut rezista vreun bărbat, își spuse Poppy cu

tristețe. Doar era atât de frumoasă. Şi, bineînțeles, era Angel Konstant.

Capitolul 27

1898, ITALIA

Poppy stătu în pat a doua zi dimineață, cu un braț pe ochi, încercând să nu se uite la Angel, care voia să se îmbrace cât mai frumos pentru a se întâlni cu Felipe, dar nu putea face nimic ca să nu-i mai audă sporovăială veselă.

— Să mă îmbrac în galben, Poppy? Sau mă face să par prea palidă? Poate că în roz ar fi mai bine. Sau o bluză albă de mătase şi o fustă albastru închis, dar cred că după extravaganța lui monsieur Worth, ar fi mai bine să mă îmbrac cu ceva cât mai simplu.

Trântind o grămadă de haine pe pat, se schimbă din nou.

— Oh, Doamne! gemu ea, aşezându-se în fața oglinzii şi chinuindu-se să-şi prindă părul mătăsos într-un coc, umezeala asta îmi face părul îngrozitor, pur şi simplu, nu vrea să stea în niciun fel. Crezi că ar fi mai bine dacă l-aş lega cu o panglică?

— Ai întârziat, spuse Poppy încet, te aşteaptă deja de un sfert de oră.

Angel se uită cu disperare la ceas.

— Dumnezeule, atunci nu pot să fac decât asta. Totuşi, întârzierea e privilegiul unei femei şi, oricum, mătuşa Melody e cu el. Arăt bine? întrebă ea neliniştită.

— Arăți minunat, ca întotdeauna, spuse Poppy,

ascunzându-şi faţa în perne când cuţitul se răsuci iarăşi în rană, amintindu-şi cum se întrebase ea cu ce să se îmbrace şi dacă arăta bine pentru Felipe.

Angel se trânti pe pat lângă ea.

— Chiar crezi că mă place, Poppy? întrebă ea. Cu adevărat? Seara trecută mi se pare atât de departe, aproape ca şi cum aş fi visat totul. Ah, cât de mult aş fi vrut să vii şi tu, ce păcat că ai durerea asta de cap! O să-mi fie dor de tine.

O îmbrăţişă cu compătimire, după care sări repede de pe pat şi se duse spre uşă, dar se întoarse brusc, Ţinând mâna pe clanţă.

— Ah, am uitat complet, exclamă ea. Bineînţeles! Trebuia să-mi povesteşti despre tânărul pe care l-ai cunoscut. Iubitul tău secret! Ah, Doamne abia aştept să aud! Ce nostim că ne-am îndrăgostit amândouă în acelaşi timp! Să nu uiţi să-mi povesteşti imediat după ce mă-ntorc! zise ea şi, trimiţându-i un sărut, ieşi repede din cameră.

Tava cu micul dejun al lui Poppy rămase neatinsă pe masă în camera de hotel întunecoasă. Amărăciunea respingerii şi durerea singurătăţii îi aduseră aminte de copilărie şi tremură de parcă ar fi avut, într-adevăr febra de care se plânsese, recapitulând în gând frânturi din relatările entuziasmate ale lui Angel, căutând o cât de mică referire la ea în cuvintele lui Felipe. Se gândi să o întrebe pe mătuşa Melody dacă el. pomenise de ea vreodată, dar era atât de evident că toată atenţia lui fusese concentrată asupra lui Angel, încât ştia că nu ar fi avut niciun rost.

În dimineaţa aceea, pe tava cu micul-dejun al lui Angel

fusese un buchețel de violete şi, alături, un bilet în care i se amintea că mătuşa Melody îi dăduse permisiunea de a o însoți într-un tur al minunatelor biserici venețiene. Desigur, mătuşa Melody fusese invitată ca însoțitoare dar, în bilet, nu se pomenise absolut nimic de Poppy.

Ceasurile dimineții trecură la fel de încet ca un cortegiu funerar. O cameristă veni şi luă tava, iar alta aduse un prinz uşor, aşa cum ceruse mătuşa Melody, iar peste o oră se întoarse şi luă mâncarea, de care Poppy nici nu se atinsese. În cele din urmă, auzi glasul vesel al lui Angel pe coridor şi uşa se deschise larg.

— Doamne, Poppy, tot pe întuneric stai, exclamă Angel ducându-se repede la fereastră şi trăgând jaluzelele. Şi e o zi atât de superbă! Ah, Poppy, e cea mai perfectă şi mai minunată zi!

Apoi se aşeză pe marginea patului lui Poppy şi începu să povestească:

— Am fost la biserica San Sebastiano, unde e îngropat Veronese şi i-am văzut toate tablourile minunate, pe urmă la Santa Maria della Salute de pe Canal Grande, la San Giorgio Maggiore – ştii, aceea de pe insula care pare să plutească la orizont – la Santa Maria della Pietà unde Vivaldi a fost concert-maistru din 1709 până în 1740. Felipe cunoaşte absolut totul despre Veneția. Şi ştii ce mi-a spus când mătuşa Melody nu asculta? zise ea încet. A spus: „Veneția e ca un iubit care te prinde cu brațele şi-ți promite să nu-ți mai dea drumul niciodată, astfel încât chiar dacă pleci, ştii că te vei întoarce mereu la el!”

Poppy rămase cu gura căscată de groază când îşi auzi propriile cuvinte. repetate, dar Angel nu păru să observe.

— Nu-i aşa că e absolut prea romantic pentru a fi exprimat în cuvinte? întrebă ea. Şi, pe urmă, am luat un prinz enorm într-un mic restaurant pe care-l ştia el pe Zattare, o cârciumă, de fapt, cu feţe de masă cu pătrăţele roşii, dar atât de încântătoare. Şi, ah, Poppy, mâncarea – „risotto" veneţian şi raci şi acea „granița" de ciocolată despre care ne-ai spus tu.

Oprindu-se să-şi tragă sufletul, o privi cu nelinişte.

— Te simți mai bine? Sper, pentru că diseară, trebuie să mergem cu toții la *Teatro La Fenice* la concertul simfonic. Spune că vii şi tu.

Ochii ei frumoşi se umplură de grijă când ea îi văzu chipul lui Poppy.

— Dar eşti încă foarte palidă! Mătuşa Melody are dreptate, trebuie neapărat să te consulte un doctor.

— Nu-i nevoie, mă simt foarte bine, zise Poppy, silindu-se să zâmbească.

— Atunci, spune, te rog, că o să vii, îmi doresc tare mult să-l cunoşti pe Felipe. Sunt în stare să jur că mi se pare din ce în ce mai frumos de fiecare dată când, mă uit la el. Şi ştii, murmură ea visătoare, când se uită la mine, nu o face aşa cum fac bărbații de obicei – ştii ce vreau să spun. Nu e numai faptul că sunt o fată drăguță – mă face să mă simt „deosebită".

Oftă fericită şi începu să se dezbrace.

— Eh, bănuiesc că trebuie să mă odihnesc puțin. Poate o să-l visez pe Felipe. Ah, exclamă ea deodată, ducând iute mâna la gură, Poppy, trebuia să-mi povesteşti despre iubitul

tău secret! Haide, spune-mi tot!

— Ah… n-a fost nimic, îngăimă ea, nimic ca… în cazul tău. Doar un tânăr pe care l-am văzut la *Florian's*… pe care l-am… admirat de la distanță. Nu era nimic important…

— Păcat, zise Angel oftând. Totuşi, poate că e mai bine, dragostea e atât de obositoare. Abia aştept să vină seara… şi Felipe… adăugă ea zâmbind visătoare când se urcă în pat.

Poppy se răsuci când pe o parte când pe alta, ascultând respirația liniştită a lui Angel. Mai întâi îşi spuse că da, avea să se ducă la teatru în seara aceea; avea să-l oblige pe Felipe să se uite la ea, să arate că ştia de existența ei, că tot ceea ce se întâmplase între ei era real… dar apoi, îşi spuse nu, nu avea să suporte – nu se putea umili din nou. În cele din urmă, însă, îşi dădu seama că trebuia să-l vadă.

Îmbrăcă o rochie sobră din mătase de un roşu închis, care îi făcea părul să aibă reflexe castanii şi, palidă, dar stăpână pe sine, le urmă pe mătuşa Melody şi pe Angel jos, pentru a-l întâlni pe Felipe. I se păru că vede o licărire de îngrijorare în ochii lui, dar hotărî că trebuia să se fi înşelat când mătuşa Melody spuse cu vocea ei tunătoare:

— Ai cunoscut-o pe nepoata mea aseară? Poppy Mallory? Bine, nu mi-e chiar nepoată, dar o considerăm cu toții sora lui Angel.

— Mătuşă Melody, bineînțeles că Felipe ştie totul despre Poppy! exclamă Angel. Ai uitat că i-am povestit eu la prânz?

— Oh, Doamne, probabil că am început să îmbătrânesc, spuse mătuşa Melody oftând şi Felipe se înclină în fața lui Poppy, fără s-o privească în ochi. Se pare că uit din ce în ce

mai multe lucruri în ultima vreme.

— Sunt încântat că ne poți însoți, domnişoară Mallory, spuse el politicos.

— Biata Poppy a fost aşa bolnavă, îi spuse Angel străbătând împreună holul de la intrare şi îndreptându-se spre debarcaderul hotelului, unde aştepta o gondolă. Suntem atât de bucuroase că se simte mai bine.

— Veneția vara poate fi foarte obositoare, spuse Felipe, după care adăugă misterios: Şi poate juca feste sensibilității oamenilor.

Poppy îşi muşcă buzele pentru a-şi reține lacrimile când se urcă împreună cu mătuşa Melody într-o gondolă, în timp ce Felipe şi Angel le urmau cu o alta. Îşi aminti întâlnirile lor pe furiş după-amiaza, sărutările lor pasionate şi declarațiile de dragoste ale lui Felipe şi îşi spuse că nu se putea întâmpla aşa ceva, că nu era decât un vis urât. În curând avea să se trezească şi totul avea să fie în regulă din nou.

Foaierul micului teatru era deja înțesat de lume când Poppy şi mătuşa Melody se îndreptară spre locurile lor într-una din loje. O pierduseră pe Angel prin mulțime şi se uită cu atenție în jur, până când, în sfârşit, îi zări. Mâna lui Felipe se afla posesiv pe brațul lui Angel şi el îi şoptea ceva la ureche; durerea lui Poppy nu cunoscu margini când o văzu pe Angel întorcându-şi privirea spre el. Pe chip i se citea atâta dragoste pentru el, încât frumusețea ei lumina tot teatrul, iar Poppy trebui să-şi muşte buzele din nou pentru a nu izbucni în lacrimi. Nici nu simțea durerea; toată ființa ei striga că Felipe era al ei, că pe ea o iubea, nu pe Angel…

Orchestra începuse să interpreteze deja *Romeo şi Julieta* de Oeaikovski când Angel şi Felipe îşi ocupară locurile lângă ea. Le aruncă o privire cu coada ochiului, dar atenția lui era concentrată asupra profilului delicat al lui Angel.

Poppy închise ochii când muzica aceea romantică şi senzuală inundă teatrul, simțind cum îi pătrundea în fiecare fibră a ființei care tremura; acum înțelegea toată pasiunea, durerea şi disperarea tinerilor îndrăgostiți ai lui Shakespeare. Habar nu avu cum rezistă tot restul serii, sfâşiată între dorința de a fugi cât putea de departe de Felipe şi nevoia de a se afla lângă el, chiar dacă acesta nu avea ochi decât pentru Angel. Simpla voință o ținu pe fotoliul ei de catifea, în aparență absorbită de un concert de Bach, dar în adâncul sufletului era distrusă.

Rămase pe scaun în timpul pauzei, când ceilalți se duseră să bea şampanie în hol. Mâinile îi erau împreunate atât de tare, încât încheieturile degetelor erau albe, iar ea închise ochii pentru a nu mai vedea nimic.

— Nu-mi place deloc cum arăți, scumpa mea, şopti mătuşa Melody când se întoarse. I-am dat permisiunea lui Angel să ia cina cu Felipe şi cu câțiva din prietenii acestuia, dar eu am de gând să merg cu tine la hotel şi să chem un doctor.

Poppy stătu cu capul plecat în timp ce gondola luneca înapoi spre întunericul cald al Palatului Gritti. Luminile străluceau pe ambele maluri ale canalului şi cafenelele erau pline de oameni; auzea frânturi de conversații şi râsete, dar se simțea izolată, de parcă toată frumusețea şi fericirea oraşului

existau pentru toți, în afară de ea. Fără Felipe, nici Veneția, nici viața nu mai aveau sens.

— Signorina are nevoie de un tonifiant, spuse doctorul hotelului, zâmbindu-i. Este evident că nu e obişnuită cu căldura. Poate că zona lacurilor din nord i-ar face mai bine. Da, da, asta i-ar readuce culoarea în obraji. Altminteri, signorina Abrego, nu găsesc nimic în neregulă cu ea.

— Lacurile, spuse mătuşa Melody oftând cu nostalgie. Şi mie mi-ar plăcea să respir puțin aer curat, dar, of, dragă Poppy, lui Angel n-o să-i placă absolut deloc ideea.

Lui Angel nu-i plăcu ideea, într-adevăr; protestă, plânse, făcu accese de furie şi, în cele din urmă, mătuşa Melody capitulă, aranjând ca ea să stea la nişte prieteni de-ai lui Osgood Barrington, iar contesa însăşi acceptă să-i fie însoțitoare.

Poppy nu-şi dădu seama dacă simțea uşurare sau groază când trenul le purtă spre nord; nu ştia decât că inima îi fusese zdrobită şi că ea nu avea să mai fie niciodată la fel.

Mătuşa Melody stătea încântată pe terasa micii pensiuni a doamnei Rossi în apropierea lacului Como, în timp ce Poppy se plimba ametită prin grădinile de pe mal, încercând să nu se gândească la Angel.

Proprietarii pensiunii o luară în grija lor, răsfățând-o cu mâncăruri şi zâmbete încurajatoare, dar ea nu observă nimic. Într-o dimineață, la trei săptămâni după sosirea lor acolo, signor Rossi apăru pe terasă fluturând o telegramă şi, când o citi, Poppy aproape că simți fericirea lui Angel. „Felipe m-a cerut în căsătorie," scria ea. „*Ne iubim atât de mult – sper să*

fii de acord şi să-i convingi pe mama şi pe tata că este omul potrivit… Cu dragoste, *Angel*".

O lună mai târziu, Nik şi Rosalia sosiră în Italia cu intenţia de a pune capăt acelei idile subite, în ciuda protestelor mătuşii Melody cum că Felipe era un tânăr fermecător şi că nu-i lipsea decât averea.

— N-o să ne lăsăm fiica pe mâinile unui vânător de zestre european, tună Nik, dar Angel îi zâmbi încrezător.

— Aşteaptă până o să-l cunoşti, tată, îi spuse ea.

La prima lor întâlnire, Felipe îl încântă cu pricepere şi cu un amestec potrivit de respect şi de sinceritate.

— Bineînţeles că băiatul n-are bani, spuse Nik, pe când se plimba cu Poppy prin grădinile năpădite de buruieni şi, totuşi, frumoase, de la Villa d'Oro câteva zile mai târziu, dar asta nu e vina lui. Dezastrul ăsta a fost creat de înaintaşii lui. Felipe are nişte idei foarte bune, ştie ce trebuie făcut şi e gata să muncească din greu pentru asta. Da, trebuie să recunosc că-mi place spiritul lui, zise el uitându-se cu afecţiune la Poppy, care se agăţă de braţul lui, de parcă acesta ar fi fost o ancoră pe o mare cuprinsă de furtună. Tu ce părere ai despre Felipe?

vila e atât de superbă, murmură ea evaziv, uitându-se cu regret la zidurile de un roz decolorat şi la şindrila acoperită cu muşchi, imaginându-se ca soţie a lui Felipe şi stăpână la Villa d'Oro… dar acel rol îi era destinat acum lui Angel.

Rosalia şi Nik îşi dădură consimţământul pentru logodnă, iar Angel îi arătă lui Poppy frumosul inel cu diamant în formă de inimă pe care i-l dăruise Felipe.

— A fost al mamei lui şi a stat în seiful băncii ani de zile,

spuse ea. N-au avut voie să-l vândă, deşi aveau nevoie de bani, fiindcă totul este, de fapt, inclus în tutela familiei. Norocul meu! zise ea râzând şi răsucind inelul când într-o parte, când în alta pentru a capta lumina. Şi, Poppy, ne iubim atât de mult, încât vrem să ne căsătorim imediat… Ajută-mă, te rog, să-i conving pe mama şi pe tata să ne dea voie să facem nunta aici, în loc să ne întoarcem la Santa Barbara. Îţi închipui ce romantică trebuie să fie o nuntă la Veneţia? Felipe zice că o să mergem la biserică într-o gondolă, iar recepţia va avea loc la Palazzo Rinardi şi, bineînţeles, că tu vei fi singura mea domnişoară de onoare.

Poppy fu cuprinsă şi mai mult de disperare când se aranjă în grabă un drum până la Paris, la salonul lui monsieur Worth, pentru confecţionarea rochiei de mireasă şi a trusoului. Nici nu observă că se afla din nou în oraşul care i se păruse odată atât de minunat şi nu mai avea nici dorinţa, nici energia de a se mai plimba singură după-amiezile cum făcuse înainte, descoperind un Paris cu totul diferit de cel pe care i-l arătaseră mătuşa Melody şi ghizii.

Între probele pentru rochia din satin şi dantelă, Angel se agita că era departe de Felipe, împărtăşindu-i lui Poppy toate secretele idilei lor până când aceasta crezu că avea să înnebunească. Nik fusese mai mult decât generos în aranjarea căsătoriei, iar ea şi Felipe aveau să poată începe restaurarea vilei şi a moşiilor imediat ce se întorceau din călătoria de nuntă de la New York, timp în care aveau să dea şi o mare recepţie în Santa Barbara, la care avea să-şi prezinte soţul rudelor şi prietenilor.

La Paris, Poppy era chinuită de resentimente în timp ce îndura probele pentru rochia de domnişoară de onoare din tafta de un verde pal, închipuindu-şi cum avea să înainteze prin naosul bisericii Santa Maria della Salute în urma lui Angel, care avea să fie frumoasa mireasă. *De ce*? se întrebă ea, plimbându-se furioasă prin camera ei de la *Hotel Lotti*, în timp ce Angel se afla la cumpărături cu Rosalia. *De ce* a. ales-o pe Angel şi nu pe mine? Pentru frumuseţea ei? Bine, dar Felipe era vrăjit de felul cum arăta ea. Nu-i spusese că-l captivau pielea ei albă, ochii ei albaştri, părul ei ca din tablourile lui Tizian? Nu-i simţise ea trupul tremurând, vibrând de pasiune pentru ea? Angel îi spusese că sărutările lui Felipe erau atât de blânde, încât nu-i era câtuşi de puţin teamă… De fapt, Angel îi spunea totul. Deodată ştiu care era răspunsul. Bineînţeles, era foarte simplu! Felipe era sărac, iar Angel era moştenitoarea unei mari averi!

Cu un extraordinar sentiment de uşurare, Poppy se gândi iarăşi la toate evenimentele. Totul era atât de limpede acum, încât nici nu-şi putea imagina cum de nu-şi dăduse seama mai devreme. Bineînţeles că Felipe încă o mai iubea, dar avea nevoie de banii lui Angel! Ah, bietul, bietul Felipe, nu-şi dădea seama că o dragoste mare ca a lor nu avea nevoie de bani? Se puteau descurca… avea să-l ajute ea… cu siguranţă că aveau să găsească o cale…

Se uită neputincioasă pe fereastră. Parisul devenise deodată o închisoare şi ea abia aştepta să se întoarcă şi să-l revadă pe Felipe; voia să-i spună că nu era nevoie să se însoare cu Angel, că ea îl iubea şi că ştia că el o mai iubea încă şi că

totul avea să fie bine.

Nu mai era decât o săptămână până la nuntă şi, în timp ce trenul le ducea, în sfârşit, înapoi la Veneţia, Poppy se gândea cu vinovăţie la Angel cu superba ei rochie de mireasă şi cu somptuosul ei trusou împachetat în noile cufere *Vuitton* care se aflau în vagonul de bagaje şi cu planurile ei de viitor care deja îi ţâşneau de pe buze. În definitiv, îşi spuse Poppy pentru a se linişti, nu era mai bine ca Angel să nu se mărite cu un bărbat care nu o iubea? La gara *Santa Lucia* din Veneţia, Poppy stătu deoparte, tăcută, când Angel se aruncă în braţele lui Felipe, numai că, de data aceasta, simţi milă, nu gelozie.

Extravagantul trusou şi mulţimea de lucruri cumpărate umpleau camera de hotel în care stăteau amândouă, aşa încât Angel fu nevoită să se mute într-o altă cameră.

— Totul o să se schimbe acum, Poppy, spuse ea serioasă, în timp ce toate cuferele, valizele, cutiile de pălării şi de pantofi erau duse în camera ei. Îţi aduci aminte când ai venit prima oară la Rancho Santa Vittoria? Mama îţi pregătise o cameră numai a ta, dar tu i-ai spus că preferai să stai cu mine. Ah, Poppy, acum îmi dau seama că n-o să mai stăm niciodată amândouă în aceeaşi cameră şi o să-mi lipseşti enorm de mult. O să-mi fie dor de toate secretele noastre, toate prostiile copilăreşti pe care ni le spuneam pe întuneric. Totul s-a petrecut atât de repede, încât uneori mi se face frică. Poppy, promite-mi că o să vii în Italia să mă vezi. Nu suport gândul că o să stau fără tine.

Izbucnind în lacrimi, o îmbrăţişă deodată.

— Îl iubesc pe Felipe atât de mult, spuse ea suspinând şi

te iubesc şi pe tine şi, deodată, California şi casa mea par atât de departe.

— Nu plânge, Angel, murmură Poppy pe un ton liniştitor, totul o să iasă exact cum trebuie, o să vezi. Poate că o să fie puțin mai „altfel" decât aşteptai, dar o să fie spre bine.

Angel se uită la ea nedumerită.

— Ce vrei să spui?

Poppy ridică din umeri, întorcându-i spatele pentru a-i ocoli privirea.

— Nu ştiu… doar că, uneori, lucrurile nu sunt chiar aşa cum par, oamenii fac tot felul de lucruri dintele mai ciudate motive…

— Poppy, vorbeşti în şarade, strigă Angel exasperată. Dar indiferent ce vrei să spui, mie tot o să-mi fie dor de tine. Şi de Greg, adăugă ea cu seriozitate. E atât de trist că nu poate veni şi el la nuntă, dar tata zice că trebuie să rămână cineva şi acasă, să se ocupe de fermă. Totuşi, adăugă ea înveselindu-se, o să-l văd când o să venim acasă în luna de miere.

„Sărmana Angel", îşi spuse Poppy când ea dispăru în noua ei cameră. „Sărmana, sărmana Angel, nu-mi place deloc să o fac să sufere". Ducându-se în fața oglinzii, îşi ciupi obrajii pentru a-i mai colora puțin şi fel aranjă cocul, întrebându-se dacă Felipe avea să o mai găsească frumoasă după Angel.

Întreaga săptămână fu dedicată petrecerilor şi recepțiilor, dar, de data această, în loc să-l evite pe Felipe, Poppy făcu tot posibilul să stea pe lângă el, surprinzându-i privirea peste masă, atingându-i brațul în trecere, uitându-se la el cu coada ochiului, zâmbind uşor în timp ce ochii ei albaştri. Îi

transmiteau mesajul…

Unchiul Umberto, un bărbat înalt, politicos şi îmbrăcat întotdeauna elegant, deschisese Palazzo Rinardi pentru prima mare recepție după mulți ani. O armată întreagă de oameni munciseră din greu pentru a-l aranja în vederea petrecerii de nuntă, care urma să aibă loc peste două zile şi la care aveau să ia parte peste patru sute de distinşi invitați. Ferestrele înalte ale palatului sclipeau datorită unei de lumânări pe apa întunecată a Marelui Canal, exact aşa cum îi spusese Felipe lui Poppy.

Poppy era înnebunită; tot nu izbutise să găsească prilejul de a sta de vorbă cu Felipe între patru ochi. Bietul Felipe, îşi spuse ea urcând scara spre locul unde el aştepta să-şi întâmpine oaspeții, să fie obligat să se însoare cu o fată pe care nu o iubea numai pentru a-şi salva moştenirea. Dar ea avea să-l salveze de la aşa ceva. Era un licăr de disperare în ochii ei când îi zâmbi, deoarece nu mai schimbaseră niciun cuvânt între patru ochi din seara aceea îngrozitoare de la consulat, când privirea lui păruse să o şteargă de pe fața pământului.

Întâlnindu-i privirea din nou, întrebă dacă-şi închipuia doar sau el chiar se uita în direcția ei mai des în seara aceea? Inima i se umplu de speranță şi-şi spuse cu disperare că poate şi el îşi dăduse seama, în sfârşit, că nu făcea bine însurându-se cu Angel pentru banii ei. Că o iubea la fel de mult cum îl iubea ea şi că nu putea trăi fără ea. Asemeni unei umbre în rochia ei din catifea gri, stătea tăcută în mijlocul acelei mulțimi de oaspeți, aşteptând momentul potrivit. Şi, când, în cele din urmă, îl văzu şoptindu-i o scuză lui Angel şi

îndreptându-se spre uşă, traversă repede încăperea, apucându-l de braţ cu hotărâre.

— Felipe, şopti ea iute, trebuie să-ţi vorbesc… acum… în seara asta…

— Ce vrei? întrebă el răstit, trăgând; o într-un colţ. Credeam că ai înţeles ce s-a întâmplat. În definitiv, n-a fost decât vina ta.

— Vina mea? exclamă ea uluită.

El o împinse în dosul unei draperii.

— Nu pot să stau de vorbă cu tine aici, şopti el furios, dar, în orice caz, nu mai avem nimic de discutat.

— *Dar trebuie*, *să-ţi vorbesc*, *Felipe*, *trebuie să te văd singur*.

Ochii ei albaştri îl implorau şi, pentru o clipă, el ezită.

— N-are niciun rost, spuse el apoi, s-a terminat totul. Nici măcar n-a început vreodată!

Poppy îşi duse mâna la gură, stupefiată, privind în urma lui… nu putea să fie adevărat, îşi spuse ea, dacă ar fi avut ocazia să stea de vorbă cu el între patru ochi, l-ar fi putut face să priceapă că nu făcea bine însurându-se cu Angel – pentru că ei se iubeau atât de mult.

Era foarte târziu când se întoarseră la Palatul Gritti cu gondola. Rosalia şi Angel se rezemară obosite de Nik şi Poppy stătea în faţa lor, privindu-i printre gene. Ce scenă frumoasă de familie, îşi spuse ea cu tristeţe, mama, tatăl, iubita şi frumoasa lor fiică! Închizând ochii, şi-l aminti pe tatăl ei îmbrăţişând-o şi răsuflarea lui duhnind a whisky atunci când îi spunea: „M-am întors, fetiţa tatii…” şi apoi sângele i se

întinsese pe covor când el se prăbuşise la pământ. Şi îşi dădu seama că, nici după toți acei ani, nu era Poppy Konstant, ci doar Poppy Mallory, iar Angel avea tot ce-şi dorise ea vreodată.

După aceea, se plimbă de colo-colo prin camera de hotel, gândindu-se la Felipe până când avu impresia că se sufocă. Neputând să mai suporte, îşi aruncă o pelerină neagră pe umeri şi se furişă afară din cameră, coborând în fugă treptele acoperite cu covor roşu de parcă ar fi fost urmărită de demoni.

— La Palazzo Rinardi, îi spuse ea gondolierului, cuibărindu-se nervoasă în dosul perdelelor.

Încă tot nu ştia ce avea să-i spună când trase de clopotul vechi din fier, rugându-se ca Felipe să fie acolo. Ştia doar că trebuia să-i vorbească, să-i explice, să-i spună că-i aparținea până când nu era prea târziu. Tremurând de teamă, sună iar şi iar, până când, în sfârşit, auzi zgomotul unor paşi grăbiți şi vocea lui Felipe strigând:

— Ce este? Cine-i acolo?

— Sunt eu… Poppy, strigă ea, rezemându-se slăbită de zidul de piatră, căci genunchii i se înmuiaseră.

Deschizând uşa repede, Felipe o privi surprins. Avea un halat din mătase vişinie peste pijama, iar părul îi era ciufulit din cauza somnului.

— Repede, până nu te vede cineva, zise el apucând-o de braț şi trăgând-o înăuntru. Ce cauți aici la ora asta? Încerci să strici totul între mine şi Angel? o întrebă el sfredelind-o cu ochii lui verzi furioşi. Asta e, bineînțeles, spuse el apoi disprețuitor. Eşti geloasă! Încerci doar să creezi necazuri.

— Nu, ah, nu, nu-i adevărat, strigă Poppy. Înțeleg de ce vrei să te însori cu Angel. Dar, nu-ți dai seama, Felipe, nu e corect, când noi doi ne iubim atât de mult…

— Ne iubim? întrebă el ridicând din sprâncene. Ne iubim? Ia întreabă-te, Poppy, *iubire e* ceea ce simți tu pentru mine? Întreabă-te exact pentru ce te afli aici. *Cu logodnicul altei femei*! Cred că eşti o fată care ştie perfect ce face, adăugă el, aplecându-se atât de mult spre ea, încât îi simți răsuflarea pe obraz. Te pricepi foarte bine să înnebuneşti un bărbat, Poppy Mallory. Ah, da, zise el apoi ridicându-i bărbia, să nu crezi că nu ştiu de mica ta şaradă. Ai jucat rolul moştenitoarei Konstant foarte bine, domnişoară Mallory, dar nu atât de bine încât să mă duci!

Apoi, îi strivi gura cu atâta putere, încât Poppy icni.

— Stai, nu… strigă ea, împingându-l. Ceea ce ai spus e adevărat. Am jucat o şaradă, dar nu te-am mințit intenționat, nu mi-am închipuit că ai crezut că aş fi bogată…

— Atunci de ce altceva mi-aş fi pierdut timpul cu fine? o întrebă el disprețuitor. Pentru ochii tăi frumoşi şi insolenți şi pielea ta albă ca laptele? Eşti o seducătoare, Poppy Mallory, şi dragostea n-are ce căuta în lumea ta!

O trase din nou spre el şi-i dădu capul pe spate cu forța, sărutând-o.

— Nu, strigă ea îngrozită.

Acelea nu erau sărutările pline de pasiune din timpul plimbărilor lor cu gondola după-amiaza, ci erau sărutări aspre şi pline de cruzime pe care ea nu le înțelegea.

— Nu, Felipe! Am venit să-ți spun că dragostea noastră e

destul de puternică pentru a ne descurca şi fără bani, nu avem nevoie decât unul de celălalt.

El izbucni într-un hohot de râs.

— Trebuie să fii nebună, spuse el tăindu-i calea când ea se îndreptă cu spatele spre uşă. N-ai venit aici pentru dragoste, domnişoară Mallory, îi spuse el rânjind, după care o luă în braţe şi o duse în salon. Ai venit pentru că mă vrei.

Începu să o pipăie iarăşi, frământându-i sânii.

— Doamne, ce piele catifelată ai, murmură el.

— Nu, strigă ea, înfricoşată, nu, Felipe… ţip…

— Poţi să ţipi cât doreşti, că tot n-o să te audă nimeni, spuse el, apucând-o de păr şi trăgându-i capul pe spate pentru a-i săruta gâtul. Servitorii dorm în camerele lor şi, oricum, zidurile sunt atât de groase, încât n-ar auzi niciun sunet… iar unchiul a plecat să-şi petreacă noaptea cu o prietenă… cu o femeie de teapa ta, Poppy. Bineînţeles că nu eşti o Konstant, nu? Eşti o stricată, o seducătoare căreia îi place să vadă ce au bărbaţii de oferit şi amândoi ştim că pentru asta ai venit.

— Nu, Felipe, nu, ţipă ea când acele din păr îi căzură pe canapeaua frumoasă din brocart galben, dar el îi acoperi protestele cu gura, afundând-o în perne.

Trupul lui se lipea nerăbdător de al ei, iar mâinile îşi făcură drum pe sub fustele ei, violându-i moliciunea cu degete crude.

Poppy ţipă înăbuşit de durere şi de groază, iar lacrimile pe care jurase să nu le mai verse niciodată îi şiroiră din ochii închişi strâns, pătând frumosul brocat galben când el o penetră cu forţă.

Razele strălucitoare ale soarelui pătrundeau printre lamelele jaluzelelor verzi trezind-o pe Poppy din starea de inconştienţă – deoarece nu se putea numi „somn”, din moment ce nu fusese ceva odihnitor. Când se trezi, avu impresia că urca din străfundul unei prăpăstii de coşmar pline de teamă şi de disperare. Încă mai simţea o durere îngrozitoare între picioare, iar sânii umflaţi mai purtau încă semnele mângâierilor pline de cruzime ale lui Felipe.

Închise ochii din nou, rugându-se să fie doar un coşmar, să poată uita totul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată, dar nu putea. Indiferent cât ar fi încercat, nu avea să poată uita niciodată vorbele pe care i le aruncase Felipe când ea era întinsă şi distrusă pe canapeaua frumoasă şi galbenă, cu superba ei rochie gri sfâşiată şi pătată de propriul ei sânge.

— Ticăloaso ce eşti, spusese el disprețuitor, singură ai căutat-o!

Apoi, înfăşurând-o în pelerină, chemase o gondolă, îi dăduse gondolierului un bacşiş gras, spunându-i să o ducă la Palatul Gritti. O apucase de umeri, ținând-o o clipă ca şi cum ar fi îmbrățişat-o, dar îi şoptise amenințător:

— Dacă spui vreodată cuiva despre ce s-a întâmplat în seara asta – eşti moartă, Poppy!

După aceea o împinsese în gondolă, iar ea tremura îngrozitor.

Era foarte târziu când ajunsese la hotel şi numai recepționerul o văzuse trecând în fugă prin hol. O privise curios timp de o clipă, dar apoi îşi reluase lectura ziarului. În

siguranța camerei ei, ea îşi scosese rochia distrusă şi, plină de un dispreț cumplit față de sine, o ascunsese în coşul de rufe împreună cu toate celelalte articole de lenjerie făcute praf. Chinuindu-se să deschidă robinetele grele din bronz, umpluse cada cu apă fierbinte şi-şi frecase trupul cu înverşunare, pentru a alunga orice urmă lăsată de Felipe. Apoi, îmbrăcându-se cu o cămaşă de noapte curată din bumbac, se făcuse ghem în mijlocul patului, dorindu-şi să poată muri.

Chiar şi acum, când soarele strălucitor anunța o altă zi superbă venețiană – ajunul nunții lui Angel – tot îşi mai dorea să moară. Nu putea spune nimănui ce se întâmplase, pentru că nimeni nu ar fi crezut-o. Se gândi cu disperare să se sinucidă – să se otrăvească… numai că nu ştia de unde să cumpere otravă.

Îşi aminti de camera armelor de la fermă, unde puştile erau încuiate în cutii, iar colecția de pistoale ale lui Nik se afla într-un sertar acoperit cu sticlă. Ar fi fost atât de uşor acolo şi un glonte ar fi fost atât de curat şi de rapid.

Îşi ridică privirea speriată când auzi un ciocănit în uşă.

— Trezeşte-te, somnoroaso, îi strigă Angel veselă. Mai avem ceva cumpărături de făcut, ai uitat?

— Ah… ce-ar fi dacă v-ați duce fără mine? strigă ea, căutând disperată o scuză. Iar… iar am durerea aia de cap îngrozitoare.

— Of, sărmană Poppy, exclamă Angel. Aerul Veneției nu-ți prieşte deloc, nu? Vrei să chem doctorul?

— Nu, nu, zise Poppy pe un ton cât se poate de normal… O să mă odihnesc puțin, nu vă faceți griji.

Deodată, îşi dădu seama că Angel nu bănuia absolut nimic. Nimeni nu bănuia. Numai ea şi Felipe ştiau adevărul. O umbră de speranță îşi făcu loc prin vălul de disperare. Dacă era deşteaptă, nu avea să afle nimeni niciodată de ruşinea ei. Totuşi, cu siguranță că avea să i se citească pe chip. Se uită în oglindă, dar în afară de cearcăne, arăta neschimbată.

Stătea în capul oaselor în pat, încercând din răsputeri să pară liniştită când Rosalia şi mătuşa Melody veniră repede să vadă dacă se simțea bine.

— Începi să mă îngrijorezi foarte tare, Poppy, spuse Rosalia punându-i mâna pe frunte.

— Prostii, zise mătuşă Melody cu vocea ei tunătoare, fata e doar îndrăgostită, atâta tot.

Poppy făcu ochii mari de spaimă; oare ce voia să spună?

— Trebuie să fie vorba de dragoste, continuă mătuşa Melody. În fond, totdeauna am fost de părere că Poppy şi Angel fac totul împreună.

— Ah, înțeleg, spuse Rosalia, îndreptându-şi pălăria în oglindă. Ei bine, eu cred că, acasă, e un tânăr care e mai mult decât dornic să o vadă. Greg a fost foarte supărat că n-a venit cu noi, dar bănuiesc că pe tine voia să te vadă mai mult decât pe oricine altcineva. Dar gata cu treburile astea, că trebuie să plecăm. Angel nu trebuie să-l vadă pe Felipe până la nuntă, aşa că diseară o să cinăm numai în familie. Doamne, am o stare de nervozitate – atâția prinți şi atâtea contese! Tot timpul mă gândesc cu groază că o să cădem cu toții în apele canalului îmbrăcați în haine de nuntă. Pa, Poppy, să ştii că n-o să întârziem prea mult. Dar de ce nu deschizi geamul, draga

mea, să intre puțin aer curat şi soare, nu-mi place să te las pe întuneric.

Poppy se întinse din nou în pat, gândindu-se la ceea ce tocmai spusese Rosalia şi enormitatea propriei stupidități o izbi ca o lovitură puternică. *Bineînțeles*, *răspunsul existase tot timpul*. *Ar fi putut să aibă tot ce-şi dorea*. *Ar fi putut să fie* „*Poppy Konstant*". *Nu trebuia decât să se mărite cu Greg*!

La ora trei, într-o după-amiază de septembrie, arătând superb în rochia de mireasă, Angel se îndrepta în gondola nupțială împodobită cu flori spre biserica Santa Maria della Salute. Norii acopereau cerul din loc în loc, iar Veneția era învăluită într-o linişte apăsătoare ca aceea care precedă întotdeauna o furtună, când fiecare zgomot părea amplificat. O cantată de Bach interpretată la orgă se auzea dinspre clădirile străvechi, găsindu-şi ecoul deasupra lagunei şi numai zâmbetul ei tremurător îi lumină lui Angel intrarea în biserică.

Poppy, într-o rochie de tafta de mătase verde şi cu trandafiri de culoarea vinului în părul bogat, se gândea că Angel era întruchiparea perfectă a unei mirese. Rochia ei era dintr-un satin greu, cu o trenă lungă acoperită cu o dantelă fină pe care erau cusute perle şi mărgele de cristal. Acelaşi fel de dantelă îi înconjura gâtul lung şi subțire şi un văl din tul de mătase cădea ca o cascadă prins de tiara cu diamante a familiei Rinardi. Vălul îi ascundea expresia ochilor când îşi luă tatăl de braț pentru a porni de-a lungul naosului, dar Poppy ştia că aceştia trebuiau să strălucească de fericire.

Strângându-şi buchețelul atât de tare încât sârma îi pătrunse dureros în degete, Poppy îi urmă încet, ținându-şi privirea ațintită asupra trenei lui Angel. Când, în cele din urmă, îndrăzni să se uite la Felipe, văzu că acesta nu avea ochi decât pentru mireasa lui, care, cu vălul dat pe spate, repeta legământul matrimonial.

Prefă-te că eşti o actriță, îşi spusese ea mai devreme, când se îmbrăca pentru nuntă, o actriță lipsită de însemnătate într-o dramă stupidă. Astfel că acum semnă în registru cu o mână pe care o împiedică să tremure, îşi înălță bărbia şi zâmbi cu mândrie pentru fotografie şi râse veselă împreună cu ceilalți când auzi discursul amuzant al lui Felipe, care propuse apoi tradiționalele toasturi.

— Şi, bineînțeles, trebuie să toastăm cu toții pentru cea mai frumoasă domnişoară de onoare, spuse el fără cea mai mică ironie, ridicând paharul spre ea, dar uitându-se la Angel.

Când fu singură cu Angel mai târziu, ajutând-o să se îmbrace cu costumul de călătorie din mătase bleu, Poppy fu foarte veselă.

— Întâi o să mergem la Paris, spuse Angel oftând extaziată. Desigur, Felipe cunoaşte oraşul la fel de bine ca Veneția; îl numeşte a doua casă a lui, dar, pentru mine, o să fie exact ca şi cum aş descoperi un oraş cu totul nou. Apoi la Londra… şi la New York…

După ce îşi aşeză pălărioara de pai cu vălul şi cu trandafiraşii ei exact în poziția care trebuia, pe un ochi, se răsuci şi o îmbrățişă pe Poppy.

— Cât de mult te iubesc, Poppy, murmură ea, eşti cea

mai scumpă soră pe care o poate avea o fată.

Mai târziu, când coborî scara de marmură la brațul lui Felipe, avu grijă ca Poppy să prindă buchetul.

— Tu urmezi şi sper să fie Greg, îi şopti ea sărutând-o ia despărțire. Apoi, într-un tumult de petale de trandafiri şi urări de noroc şi de fericire, Angel şi Felipe se urcară în gondola nupțială pornind pe Canal Grande spre gara *Santa Lucia* şi trenul care avea să-i poarte spre Paris şi începutul unei noi vieți.

Zâmbetul care existase pe chipul lui Poppy încă din zori se şterse odată cu dispariția lor. Se terminase. Se întrebă dacă ceea ce făcuse Felipe însemna atât de puțin pentru el, încât uitase deja, deoarece în purtarea lui nu se văzuse nici urmă de remuşcare sau vinovăție. Nu aruncase nici, măcar o privire în direcția ei. Tremură datorită unei uri subite; îl ura pe Felipe şi-l ura pe Jeb Mallory. Celor doi bărbați cărora le oferise dragostea puțin le păsase de ea, amândoi o răniseră şi o părăsiseră fără să stea pe gânduri.

— Haide, Poppy, spuse Nik luând-o pe după umeri liniştitor, n-am pierdut-o pe Angel, am câştigat un fiu.

A doua zi dimineață trebuiau să pornească înapoi spre California şi deodată, Poppy abia aşteptă să se întoarcă acasă. Soluția şi viitorul ei erau uluitor de limpezi. Greg o iubea. Avea să se mărite cu Greg.

Capitolul 28

1898

Chipul frumos al lui Greg, care-i zâmbea într-un fel ce-i spunea că-i fusese dor de ea şi că o iubea, lumina gara întunecată din San Francisco asemeni unui far al speranței. O îmbrățişă şi o sărută, iar în zâmbetul lui Poppy era atâta uşurare, încât el începu să râdă.

— Văd că te bucuri că te-ai întors, spuse el.

— Şi mă bucur că te văd, şopti ea cu o speranță reînnoită că, în fond, viața nu se terminase.

Casa familiei Konstant nu i se păruse niciodată mai plină de căldură. În timp ce-i dădea iepei să mănânce un măr, Poppy se uită la dealurile şi la crestele albăstrui ale munților din zare, mulțumindu-i Domnului că nu o lăsase să facă o prostie în dimineața aceea de disperare în camera de hotel din Veneția. Venise din nou acasă, acolo unde – îi era locul şi nu voia să mai plece vreodată.

În fiecare seară când se ducea la culcare îşi spunea că nu era nevoie ca Greg să afle ce se întâmplase şi, în cele din urmă, Convinsă că făcea ceea ce trebuia, îi spuse că avea să se mărite cu cât.

Cât de dulci îi erau sărutările în comparație cu cele brutale şi pline de pasiune ale lui Felipe şi cât de blânde îi erau mâinile când el îi mângâia părul sau o ținea de braț. Dar ea se simțea apatică, obosită şi deloc în apele ei.

Prima oară când nu-i veni ciclul, crezu că era ceva legat de atacul brutal al lui Felipe şi se întrebă dacă nu cumva o afectase în vreun fel; dar era prea ignorantă şi prea speriată ca să consulte un doctor. Când nu-i veni nici a doua lună, îşi

spuse că trebuia să fie anemică şi că întregul ei sistem fusese dezechilibrat. Nu se spunea că aşa ceva se întâmpla cu tinerele căsătorite… dar, bineînţeles, ea nu era căsătorită, aşa că nu putea să întrebe. Apoi, în săptămâna când trebuiau să sosească Angel şi Felipe, se trezi într-o dimineaţă cu o senzaţie de greaţă şi vomă îngrozitor.

Un bal mare se organiză la hotelul *Arlington* când familia Abrego se adună pentru primirea tinerilor căsătoriţi.

— Îi urăm bun venit fiului nostru pe pământul nostru şi în casa noastră, spuse Nik ridicând paharul în cinstea lui Felipe. Pentru un adevărat nobil!

Rosaliei i se păru că Nik părea foarte rus în seara aceea, cu părul lui blond brăzdat de fire albe şi cu ochii lui de un albastru ca gheaţa care parcă mai priveau câmpiile îngheţate ale Rusiei pe care acum le vedea numai în amintire şi în vis. Dar suntem americani adevăraţi, îşi spuse ea, o combinaţie între un rus şi o mexicană – şi acum un italian.

Uitându-se la chipul palid al lui Poppy, adăugă în sinea ei şi o irlandeză, pentru că odată ce Greg se însura cu Poppy, sângele irlandez al lui Jeb Mallory avea să curgă prin venele Konstant-ilor.

Poppy stătea cu ochii plecaţi, jucându-se nervoasă cu piciorul paharului de şampanie când Felipe răspunse plin de farmec urării lui Nik. E nefericită, îşi spuse Rosalia intuitiv; ceva nu e în regulă… totuşi, nu exista nicio îndoială că Poppy era bucuroasă că se mărita cu Greg şi, chiar cu câteva zile în urmă, îi spusese că era atât de fericită că se întorsese acasă şi că nu voia să mai plece niciodată. Cu toate acestea părea

agitată, nervoasă… ca şi cum abia ar fi aşteptat să scape. Dar de ce anume?

Chiar în clipa aceea, orchestra din San Francisco începu să cânte şi Rosalia îl văzu pe Felipe luând-o în braţe pe frumoasa ei Angel şi pornind să danseze în aplauzele invitaţilor, iar pentru moment, Poppy fu dată. uitării.

Angel stătea pe patul ei vechi în camera lui Poppy, cu picioarele sub ea, povestind despre locurile prin care fusese, despre restaurantele pariziene, ploaia londoneză şi minunăţiile newyorkeze. Poppy îşi făcea de lucru nervoasă la măsuţa de toaletă, periindu-şi părul la nesfârşit, cu privirea aţintită asupra lui Angel în oglindă.

— Poppy, mai ţii minte promisiunea pe care am făcut-o amândouă? întrebă Angel cu timiditatea. Ca aceea care se mărită prima să povestească? Ei bine… nu e deloc ca în cazul vacilor şi oilor! Ah, Poppy, e minunat. Cum să-ţi spun? E cel mai delicat şi mai dulce sentiment din lume – şi, în acelaşi timp, e şi tulburător. Felipe a fost atât de bun şi de înţelegător… mi-a trebuit o săptămână până m-am obişnuit, dar el nu m-a grăbit niciodată, doar m-a ţinut în braţe şi m-a liniştit şi, apoi, când am făcut-o, în sfârşit, a fost ceva oarecum firesc.

Ochii îi licăriră când îşi aminti şi Poppy îşi spuse că trebuia să fi fost vorba de un alt bărbat, nu de Felipe cel pe care-l ştia ea.

— Poppy, aş vrea să-ţi spun înaintea tuturor – în afară de Felipe, bineînţeles, dar înaintea mamei, tatii, tuturor

celorlalți. Ghici! Sunt însărcinată!

Peria de argint îi căzu din mâna lui Poppy cu zgomot.

— Însărcinată? şopti ea, iar Angel încuviință fericită.

— Nu-i aşa că e minunat? Bineînțeles că Felipe îşi doreşte un fiu care să ducă mai departe numele de Rinardi, dar pentru mine n-are importanță ce o să fie – băiat sau fată.

Se uită la chipul alb ca varul ai lui Poppy.

— Nu te bucuri?

— Dacă mă bucur? repetă Poppy uluită. Ah, da, da, bineînțeles că mă bucur. De ce nu m-aş bucura – e o veste minunată, Angel. Dar, i-a spune-mi… cum te simți?

Angel oftă.

— Asta e partea neplăcută. Vărs în fiecare dimineață în clipa în care mă dau jos din pat. De fapt, uneori, aş vrea să stau în pat doar ca să nu mai trec prin momentele acelea oribile, dar, după câtva timp, mă simt iarăşi minunat. Sigur, nu sunt decât vreo două luni, nici nu se vede încă, sunt la fel de subțire ca tine.

Măsurând-o din cap până-n picioare pe Poppy, se încruntă.

— De fapt, tu eşti chiar prea slabă. Şi mama e de aceeaşi părere. E ceva în neregulă?

Poppy clătină din cap cu tristețe. În ultimele câteva săptămâni mâncase cât se poate de puțin, atât din cauza grețurilor, cât şi pentru că voia să se mențină cât mai slabă pentru a-şi păstra îngrozitorul secret. Pur şi simplu, nu ştia ce. să facă. Cum ar fi putut să se mărite cu Greg când purta copilul altui bărbat – şi acela era cumnatul lui? Reîncepu să-şi

perie părul, cu mişcări de robot. Depăşise sentimentul de disperare. Viața ei era distrusă şi nu exista absolut nicio cale de ieşire. Gândul i se îndreptă din nou spre pistoalele din camera armelor.

— Poppy, aş vrea să te rog ceva, spuse Angel după aceea. Ştiu că e prea mult să-ți cer să-l părăseşti din nou pe Greg, dar aş vrea tare mult să vii să stai cu mine la Villa d'Oro. O să mă simt atât de singură acolo, Poppy şi, acum că sunt însărcinată, mi-e puțin frică. Te rog să nu-mi dai răspunsul imediat, pentru că ştiu că o să spui nu. Promite-mi, însă, că o să te gândeşti.

— Nu suport să ştiu că ți-e frică, rosti Poppy încet, bineînțeles că o să mă gândesc, Angel.

Stătu în pat în noaptea aceea, gândindu-se la Angel care dormea în brațele lui Felipe în apartamentul oaspeților şi, tot întorcându-se când pe o parte, când pe alta, îi veni o idee. Se gândi la ea iar şi iar şi, când se iviră zorile, planul era deja limpede în mintea ei. Dacă avea să funcționeze, era liberă.

A doua zi îi spuse lui Greg că era de datoria ei să o ajute pe Angel; n-ar fi fost drept să o lase să suporte lunile grele de sarcină fără cea mai bună prietenă şi soră lângă ea. Avea să stea cu Angel până când aceasta avea să nască, iar după aceea, avea să se întoarcă şi să se mărite cu el.

— Promiți? întrebă el cu tristețe. Promiți că o să te întorci la mine, Poppy?

— Promit, spuse ea.

O săptămână mai târziu, Angel şi Felipe plecară spre

Europa şi, la o lună după aceea, Poppy îi urmă. Călători singură de aceasta dată, stând mai mult în cabina ei de pe vapor şi ieşind doar la cină. Câțiva tineri Ofițeri încercară să intre în vorbă cu ea, întrebând-o de ce nu mergea la dans după cină, dar ea spuse că avea rău de mare. Nu voia să mai audă de flirturi, idile şi bărbați.

Era însărcinată în patru luni când ajunse în Italia, dar se silise să nu mănânce, ca să nu se cunoască. Angel era în mod plăcut durdulie şi avea un aspect sănătos şi bineînțeles că fu încântată când o văzu, dar Felipe nici nu se osteni să-şi ascundă nemulțumirea. Lăsându-le la vilă, plecă la Veneția spunând că avea nişte „treburi importante".

— Nici nu-ți închipui cât de mult înseamnă pentru mine faptul că eşti aici, spuse Angel când se aflau singure în camera lui Poppy. Felipe se poartă aşa de ciudat, mă întreb ce-o fi cu el. Nu că ar fi neospitalier, adăugă ea repede, dar bănuiesc că e greu să ai o soție care se simte rău tot timpul… ah, Poppy, dacă ai şti cum e, n-ai mai vrea să ai copii niciodată!

— Angel, spuse Poppy, ştiu. De aceea mă aflu aici.

Angel izbucni în râs.

— Nu vorbi prostii, Poppy, cum ai putea? Aşteaptă până o să te măriți cu Greg, pun pariu că o să afli destul de curând după aceea.

— Angel, repetă Poppy, apucând-o de braț şi privind-o în ochi, cât de mult îl iubeşti pe Greg?

— Greg, repetă Angel nedumerită. Păi, îl iubesc foarte mult.

— Şi pe mine? întrebă Poppy strângându-i brațul şi mai

tare.

— Bineînțeles că şi pe tine, exclamă Angel alarmată.

— Bine, atunci înseamnă că o să ne ajuți. Acum ascultă-mă cu atenție, Angel, e o poveste complicată, dar, din păcate, foarte adevărată. Sunt într-o încurcătură îngrozitoare şi, dacă ții la fericirea lui Greg, o să mă ajuți.

— Dar ce este? întrebă Angel speriată. Ce s-a întâmplat?

— Îți aduci aminte că ți-am spus de un bărbat pe care l-am cunoscut la Veneția? Iubitul meu secret, cum îi spuneai? Ei bine, te asigur că n-a fost deloc aşa. Ah, am sperat că ar fi putut să fie, eram îndrăgostită de el orbeşte, nu suportam să stau fără el… nu-i vedeam slăbiciunile, defectele… Ah, Angel, s-a dovedit a fi un demon trimis din iad, zise Poppy tânguitoare. Într-o după-amiază m-a atras în locuința lui şi, după ce a încuiat uşa… ah, Angel… m-a violat.

Angel se făcu albă ca varul.

— … Te-a violat? întrebă ea în şoaptă şi Poppy încuviință.

— A fost… a fost oribil. Îți aminteşti că mi-ai povestit despre noaptea nunții tale?

Angel dădu din cap afirmativ, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ei bine, n-a fost deloc aşa… a fost… brutal, Angel, un act îngrozitor, înspăimântător şi umilitor al unui om josnic. După ce a terminat cu mine, n-am vrut decât să mor.

— Să mori? repetă Angel îngrozită.

Poppy încuviință.

— Ah, te rog să mă crezi că m-am gândit la tot felul de

modalități, cum să fac rost de otravă, de arme, de cuțite, de ceva cu care să mă omor, spuse ea privind-o pe Angel în ochii plini de uimire. Dar Angel, ştiam că nu vreau să mor – pentru că-l iubeam pe Greg. Poți să mă condamni pentru faptul că nu m-am omorât?

— Să te condamn? îngăimă Angel. Bineînțeles că nu!

— Iubindu-l pe Greg atât de mult – şi datorită faptului că şi el mă iubea – mi-am dat seama că mă îndrăgostisem prosteşte de cine nu trebuia, de un străin care a profitat de ideile mele copilăreşti despre romantism şi apoi de mine. Ah, Angel, credeam că n-o să afle nimeni niciodată, că o să pot să uit totul. În definitiv, nu i-aş fi făcut niciun rău lui Greg, nu? Mintea mea era la fel ca înainte. N-a fost vina mea.

— Bineînțeles că nu, spuse Angel loială.

— Dar, mai târziu, mi-am dat seama că sunt însărcinată, spuse Poppy încet. Şi, pur şi simplu, nu ştiam ce să fac.

— Dumnezeule! exclamă Angel. Ce-o să faci?

— De aceea am venit aici. Ascultă-mă cu atenție, Angel. Vreau să nu spui nimic până când n-o să termin eu de vorbit. Lasă-mă să-ți spun ce plan am, zise ea şi Angel încuviință solemn. O să mă duc la o *pensione* undeva la țară, departe de aici – un loc liniştit unde nu mă cunoaşte nimeni. O să nasc acolo.

— Doar n-ai de gând să-l dai, zise Angel îngrozită şi Poppy clătină din cap.

— Ai promis să nu spui nimic până când nu termin eu, zise ea cu reproş în glas. Acum ascultă-mă cu mare atenție, Angel, pentru că te priveşte pe tine. Şi pe Felipe, adăugă ea

încet. Amândouă suntem însărcinate, copiii noştri or să se nască aproape în acelaşi timp. Angel, te rog pe tine să-mi iei copilul şi să-l creşti ca şi cum ar fi al tău… înțelegi? Nu e nevoie să afle nimeni – ar fi ca şi cum ai avea gemeni.

Angel făcu ochii mari, şocată.

— E vorba doar de încă un copilaş, de un copil dulce… copilul meu, Angel. Cum aş putea să-l dau unor străini, când ar putea fi crescut ca făcând parte din familia noastră? Te rog, Angel, te implor… ia-mi copilul. Eliberează-mă de această povară îngrozitoare… Pur şi simplu nu ştiu ce-o să fac dacă spui nu, adăugă ea cu tristețe.

Angel o privi înspăimântată.

— Doar nu te gândeşti… la sinucidere? şopti ea.

Poppy îşi coborî privirea în pământ.

— Ce altceva mi-ar mai rămâne de făcut?

— Scumpa mea Poppy, exclamă Angel aruncându-se de gâtul ei. Bineînțeles că vreau să te ajut. Trebuie să te ajut. Dar ce o să-i spunem lui Felipe?

— Felipe e un om bun, zise Poppy încet. Întreabă-l şi vezi ce spune. Sunt sigură că vei vedea că, datorită faptului că te iubeşte, o să fie de acord.

Felipe fu cel care îi dădu răspunsul.

— Angel insistă să luăm copilul, îi spuse el cu răceală.

— Copilul tău, zise Poppy încet.

— După cum îți dai şi tu seama, acest lucru nu poate fi dovedit. Totuşi, ca să nu creezi necazuri familiei Konstant, am acceptat să luăm copilul pe care-l vom creşte ca şi cum ar fi al

nostru.

— Aşa cum ar fi şi normal, spuse ea cu răceală.

— Cu o condiţie, însă, zise el şi Angel este de acord cu mine în privinţa asta. După ce ne vei da copilul, va trebui să pleci de-aici şi să nu te mai întorci niciodată.

Bineînţeles, o să mă duc acasă. La Santa Barbara.

În ochii lui Felipe se văzu o licărire de triumf când îi spuse:

— Nu asta am vrut să spun, Poppy. Vei dispărea! Nu vei mai apărea niciodată ca să ne tulburi viaţa. Şi, dacă vei încerca vreodată să te întorci, o să am grijă să-ţi informez familia că aşa-numita lor fiică s-a dovedit a fi exact ca ticălosul ei tată! O să am grijă ca Greg Konstant să nu vrea să te mai vadă vreodată. Va afla adevărul, Poppy – despre felul cum ai venit la mine în noaptea din ajunul nunţii celei mai dragi prietene – a surorii tale – şi-mi te-ai oferit… cum m-ai sedus cu vicleşugurile tale… Nu, Poppy. *Nu te vei mai duce acasă niciodată*!

Capitolul 29

1899, ITALIA

Instinctul o trimise pe Poppy înapoi la mica şi primitoarea *pensione* de pe malul Lacului Como, la familia Rossi, acei italieni atât de cumsecade care avuseseră grijă de ea şi de mătuşa Melody. Deşi purta pe deget verigheta subţire de aur pe care o cumpărase de la Veneţia, îşi dădu seama după

privirea doamnei Rossi că această nu crederea deloc povestea despre trista ei văduvie. Totuşi, femeia îi acorda aceeaşi atenție ca propriilor copii şi nepoți.

Poppy era tratată cu respectul cuvenit unui oaspete, aşa încât, duminicile, când se aduna toată familia, ea stătea singură la masa ei de lângă fereastră şi signora Rossi se grăbea să o servească întâi pe ea şi apoi pe ceilalți.

Poppy încercă să nu se uite la copilaşii care alergau când înăuntru, când afară, vociferând fericiți, în timp ce mamele lor îi răsfățau cu mâncare, atenție şi dragoste, iar tații lor îi priveau adorator; dar ei îşi vârau capetele pe uşă şi se uitau la ea râzând, iar ea simțea un pic de invidie față de fericirea simplă a acelei familii. Mânca în grabă prânzul nedorit şi apoi se plimba prin orăşelul Bellagio zăbovind în biserica slab luminată de lumânări, căutând răspunsuri care nu existau şi aflându-şi liniştea doar pentru puțin timp.

Pe măsură ce lunile treceau, ea avea foarte mult timp la dispoziție pentru a se gândi la răzbunarea lui Felipe. Deşi spera în fiecare zi să primească o scrisoare, nu veni niciun cuvânt de la Angel şi, în nopțile lungi de iarnă, singurătatea o învăluia. Dormea agitat, visând casa şi pe Greg, pe care acum ştia că-l iubea atât de mult şi pe care nu avea să-l mai vadă niciodată. În după-amiezile cenuşii înfrunta vântul rece şi tăios care sufla dinspre lac, plimbându-se prin grădinile desfrunzite şi întrebându-se cum de putuse să fie atât de proastă.

Puținii ei bani începură să se împuțineze şi mai mult şi, neliniştită renunță la celelalte mese, luând numai cina.

Copilul creştea, dar ea nu făcu nicio încercare să consulte un doctor sau să se îngrijească de locul unde avea să nască. Signora Rossi părea îngrijorată, punându-i întrebări cu cele câteva cuvinte pe care le ştia în engleză, dar Poppy clătina din cap, prefăcându-se că nu înțelegea. Era aproape ca şi cum, în ciuda dovezii pe care o prezenta trupul ei deformat, tot n-ar fi vrut să creadă că se întâmpla cu adevărat.

Ploioasa lună aprilie lăsă locul lui mai, ale cărui zile erau mai calde şi, pe măsură ce grădinile pensiunii înfloreau, ea se gândea cu groază la viitor. Noaptea se răsucea când pe o parte, când pe alta, întrebându-se unde avea să se ducă şi ce avea să facă. Avea o idee vagă în legătură cu ziua când ar fi trebuit să nască şi, când prima durere îi înjunghie şalele în toiul unei nopți calde la mijlocul lui mai, nu-i veni să creadă. După aceea, durerile deveniră din ce în ce mai mari şi mai dese.

Când acest copil o să se nască, îşi spuse ea în clipele de liniște dintre contracții, toată viața mea o să se schimbe. Apoi, urletele ei de durere o făcură pe signora Rossi să apară în fugă.

— Ah, signora, spuse ea pe un ton liniştitor, simțeam eu c-o să vină în noaptea asta, am văzut semnele pe chipul dumitale… zise ea şi dădu fuga la bucătărie de unde aduse apă fierbinte pentru trupul sfâşiat al lui Poppy şi cearşafuri pe care le legă de barele patului pentru ca ea să tragă de ele când o apucau durerile.

Poppy avu impresia că noaptea aceea nu avea să se mai sfârşească niciodată, iar când briza zorilor pătrunse, în cele din urmă, pe fereastră, copilul tot nu se născuse. Îngrijorată, signora Rossi îşi trimise soțul după doctorul din Bellagio, în

timp ce ea îi punea comprese lui Poppy pe fruntea încinsă şi o ținea în brațe aşa cum ar fi făcut cu propria-i fiică, în clipele în care durerea îi sfâşia trupul.

— Copilul e cu şezutul înainte, le spuse doctorul soților Rossi. Există pericolul de a-l pierde – şi de a-şi pierde şi ea viața. Unde-i sunt rudele?

Signora Rossi ridică din umeri, ridicându-şi privirea în tavan.

— Soțul e mort, spuse ea. E singură, adăugă apoi şi se duse repede lângă Poppy când aceasta scoase un alt urlet de durere.

Întunericul se lăsase din nou când, în urma unui urlet care o făcu pe signora Rossi să-şi astupe urechile îngrozită, copilul lui Poppy veni, în sfârşit, pe lume. Contrar predicțiilor medicului, fetița nu era moartă, ci țipa cât o ținea gura şi cântărea trei kilograme. Poppy se simțea atât de rău, încât nici nu putu măcar să deschidă ochii să o privească, aşa că doctorul trimise imediat în sat după o. doică, iar el începu să lupte pentru a-i salva viața.

În următoarele câteva zile, când ea oscilă între vis şi realitate, se păru că până la urmă, avea să i se îndeplinească dorința. Nemaiavând pentru ce să trăiască, ştia că Dumnezeu era pe cale de a o scăpa de suferință. Visa că pluteşte încet înapoi într-un tunel întunecat şi odihnitor, unde nu exista niciun fel de durere, ci numai pace. Avea să fie atât de uşor, îşi spuse ea pe măsură ce eternul întuneric se apropia din ce în ce… atunci țipetele copilului ei îi străpunseră starea de inconştiență şi, deodată, durerea care-i sfâşia trupul şi toate

amintirile reveniră pentru a o tortura.

— Deci aşa, signora, spuse doctorul Callonio, trei săptămâni mai târziu, te-ai hotărât să trăieşti.

Poppy îl privi mohorâtă.

— Hotărârea nu mi-a aparţinut, signore, zise ea cu răceală.

— Sărmană signora, nu uita că lucrurile nu sunt niciodată chiar atât de rele cum par, îi spuse el binevoitor. Iar dumneata ai o fetiţă frumoasă pe care nici n-ai văzut-o încă.

Apoi, ridicând din umeri parcă şi-ar fi cerut scuze, adăugă:

— Din moment ce nu eram siguri dacă vei supravieţui sau nu şi simţeam că era neapărată nevoie să botezăm fetiţa în numele Domnului, signora Rossi şi-a permis să-i aleagă numele. Helena Maria Mallory.

Poppy privi cerul senin pe fereastră. Fetiţa ei avea trei săptămâni, avea un nume… era reală… Trăgându-şi cearşaful peste cap, se întoarse cu faţa la perete.

— Nu dispera, copila mea, spuse signora Rossi înţelegătoare, nu uita că Dumnezeu ne ajută pe toţi.

Nu şi pe mine, îşi spuse Poppy, muşcându-şi buzele ca să nu dea frâu liber lacrimilor de durere. Pe mine, niciodată.

Se uită cu teamă la fetiţă când i se aduse, în cele din urmă să o vadă. Nu se vedea nici urmă de păr roşu – era la fel de blondă ca Angel. Răsuflând uşurată, îşi dădu seama că nimeni nu avea să-şi dea seama vreodată că nu era copilul lui Angel. Dar, chiar dacă fetiţa era frumoasă şi dulce, ca orice nou-născut, nu simţea absolut niciun pic de afecţiune sau dragoste

pentru ea. Era copilul lui Felipe.

Se gândi cu invidie cât de diferit trebuia să fi fost pentru Angel. Când se născuse copilul ei, trebuia să fi fost numai bucurie, dragoste şi sărbătoare. Cerând un stilou şi o hârtie, îi scrise o telegramă lui Angel: „*Fiică născută*". Apoi, ignorând copilul, se întoarse din nou eu faţa la perete şi aşteptă sosirea lui Angel.

În fiecare zi aştepta cu nerăbdare ca funcţionarul de la oficiul telegrafic din Bellagio să-i aducă un mesaj din partea lui Angel şi în fiecare zi era dezamăgită. În timp ce fetiţa era în leagăn, ea se plimba încolo şi încoace prin cameră toată noaptea, ducându-se mereu să numere puţinii bani care-i mai rămăseseră. Doica trebuia plătită, la fel şi doctorul, iar signora Rossi, oricât de bună ar fi fost ea, nu putea să-i ofere hrană şi adăpost pe degeaba… Ah, Angel, Angel, îşi spunea ea disperată, ai promis că o s-o iei, ai promis că o să m-ajuţi.

Trecură zece zile şi, tocmai când era gata să-şi piardă orice speranţă, într-o după-amiază, o trăsurică de la gara din Bellagio apăru pe drumul îngust. Opri şi Angel coborî. Purta o rochie de mătase cu un imprimeu mărunt primăvăratic şi o pălărie mare de pai. Părul ei blond era frumos coafat, iar la gât avea şiraguri de perle mari.

— Aşteaptă aici, îi porunci ea vizitiului coborând.

Ducând mâna streaşină la ochi, se uită spre casă şi o văzu pe Poppy ieşind în fugă.

— Angel, Angel, strigă ea. Oh, Doamne, Angel! Credeam că n-o să mai vii…

Angel ezită doar o fracţiune de secundă înainte de a o

îmbrățișa strâns.

— Eşti bine? o întrebă ea în şoaptă, cu neliniște în privire.

— Nici nu vreau să-mi mai amintesc, spuse Poppy cu amărăciune. Dar tu?

— Fetiță, spuse Angel. S-a născut acum o lună, ca a ta.

După aceea o luă de braț şi începură să se plimbe prin grădină.

— Felipe nici nu ştie că sunt aici. Am aşteptat până când a plecat la Veneția pentru vreo două zile. Nu m-a lăsat să-ți scriu – bineînțeles că eu am făcut-o, totuşi, dar el mi-a oprit scrisorile. Le-a scris chiar şi celor de acasă… nu ştiu ce le-a spus, dar, de atunci, mama n-a mai pomenit nimic de tine. Ah, Poppy, de ce nu mă laşi să-i spun ce s-a întâmplat cu adevărat? Te-ar ajuta, sunt sigură.

Poppy, însă, scutură din cap. Ştia că Felipe o distrusese, în sfârşit. Iar acum, mai degrabă ar fi murit decât să dea ochii cu Rosalia şi cu Nik. Cât despre Greg, el nu ar fi crezut-o niciodată. Nu, nu se mai putea duce acasă niciodată.

— Felipe mi-a spus că nu trebuie să te mai văd, că nu vrea copilul. A zis că nu trebuie să mai am de-a face cu tine. Poppy, Felipe mi-a spus nişte lucruri îngrozitoare despre tine, lucruri despre care ştiu, pur şi simplu, că nu pot fi adevărate.

Se uită în ochii lui Poppy căutând confirmarea.

— Felipe a spus că ai fost rea, că ai încercat chiar să-l seduci, zise ea şi glasul i se frânse. Te rog, spune-mi că nu-i adevărat.

Poppy dădu cu piciorul în pietrişul de pe alee, ocolindu-i

privirea.

— Nu-i adevărat, Angel, spuse ea în cele din urmă.

— Iartă-mă că te-am întrebat, că am gândit măcar că ar fi putut fi aşa… zise Angel încet. Bineînțeles că eram sigură că nu era adevărat… dar, atunci, de ce ar fi spus Felipe lucruri de o asemenea cruzime? Uneori nu-l înțeleg deloc, Poppy, am impresia că nu e cel cu care m-am măritat… acel Felipe bun şi lipsit de griji. Poate să fie atât de rece, atât de distant… Ştii când pare cel mai fericit? Când sunt elegantă şi încărcată de diamante, jucând roiul de stăpână a moşiei sau de mare doamnă în lojă la operă. Câteodată nu mă simt reală, Poppy, parcă ar vrea să facă din mine o altă persoană… spuse ea, după care se opri şi se uită la ea. Dar cum pot să mă plâng când mă gândesc la tine şi la toate necazurile tale? Bineînțeles că o să iau fetița, doar ți-am promis, zise ea şi apoi ezită din nou. Eşti sigură că vrei s-o faci? Mai ai timp să te răzgândeşti.

Poppy clătină din cap.

— Din fericire, nu seamănă absolut deloc cu mine, spuse ea. E atât de blondă şi de frumoasă, încât ar putea foarte uşor să fie a ta.

— Atunci, de azi încolo va fi fiica mea. Puțin îmi pasă de ce zice Felipe, spuse Angel cu vehemență. Îți promit că n-o să ştie nimeni, Poppy… nici măcar fetița.

Poppy încuviință mulțumită şi se uită la vizitiul care gonea muştele din preajma calului în timp ce aştepta.

— Felipe o să se supere că ai venit. Mai bine te-ai grăbi să ajungi înaintea lui.

Angel se uită repede la ceasul de aur împodobit cu perie

micuțe şi cu rubine, pe care-l purta la cingătoare.

— Trenul pleacă peste o oră, zise ea după aceea. Ah, Poppy, nu-mi vine deloc să te las, spuse ea, şi ochii îi înotau în lacrimi.

— Mă duc să aduc fetița, spuse Poppy şi, peste câteva clipe, se întoarse ținând în brațe copilul înfăşurat într-un şal de lână. Signora Rossi îi va aduce lucrurile imediat, şopti ea. Nu cine ştie ce, doar câteva lucruşoare.

Angel se uită la chipul fetiței adormite.

— E atât de frumoasă, Poppy… cum suporți să faci asta? spuse ea şi, când lacrimile îi şiroiră iarăşi pe obraji şi le şterse repede cu degetul. Nu trebuie să plâng, spuse ea încercând să zâmbească. Se zice că nu e bine pentru laptele unei mame.

Ținând fetița cu grijă, se duse la trăsurică şi o aşeză în coşul pregătit. Signora Rossi veni repede cu o legăturică de lucruri pe care i-o dădu lui Angel.

— Copilul va fi botezat oficial luna viitoare, spuse Angel. I-ai ales un nume?

— Signora Rossi i-a spus Helena Maria.

Angel ezită, însă, lângă trăsură.

— Ce-o să faci? întrebă ea în şoaptă. Ce se va întâmpla cu tine, Poppy? Tare mult aş vrea să te întorci acasă la mama, tata şi Greg. Ah, Poppy, sunt sigură că Greg n-o să-şi afle liniştea până când n-o să te găsească.

— N-o să mă găsească niciodată, spuse Poppy fără niciun fel de emoție. O să am grijă, zise ea apoi şi îi dădu inelul de logodnă cu safire pe care Greg i-l dăruise – cu mult timp în urmă, aşa i se păru acum. Te rog să i-l dai înapoi, atunci o să

înțeleagă. S-a terminat. Şi nu-ți face griji, Angel, pentru cei ca mine e uşor să… dispară.

Angel ezită, uitându-se la inel, acesta reprezentând un simbol al finalității gestului ei.

În loc să-l ia, îi întinse un pachet.

— De mai mulți n-am putut să fac rost, zise ea. Aş fi dorit să fie mai mulți, dar Felipe are grijă de toate problemele noastre financiare.

Într-o secundă, îşi scoase perlele de la gât şi i le dădu.

— La astea – vinde-le. Trebuie să valoreze o avere. Felipe a spus că, pe vremuri, au aparținut lui madame du Barry… „perlele unei târfe", le-a spus! Din cauza asta nu mi-au plăcut niciodată…

După aceea urcă repede în trăsură, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Scumpa mea Poppy, oare o să ne mai vedem vreodată? şopti ea.

— Adio, Angel, spuse Poppy încet.

— Ah, Poppy! spuse Angel plângând când vizitiul dădu bice calului, făcându-l să se mişte. Nu suport… pur şi simplu, nu suport… trebuie să pot face ceva…

— Promite-mi un singur lucru, spuse Poppy deodată, apucându-i mâna, un singur lucru. Dă-i copilului numele meu… spune-i Poppy. Te rog, Angel.

Angel o privi şocată.

— O să fie greu… îngăimă ea.

— Te rog, Angel.

— Bine, îți promit.

Poppy o privi recunoscătoare, ştiind că era pentru ultima oară, după care o rupse la fugă pe potecă, afundându-se în grădina de pe malul lacului.

Capitolul 30

1899

Angel îşi privi fratele cu teamă; nu îl mai văzuse niciodată furios, cel puțin nu stăpânit de furia aceea care îi îngusta ochii şi îi înăsprea vocea.

— Minți, Angel, spuse Greg cu răceală. Şi n-o să ştiu niciodată de ce mama şi tata îl cred pe Felipe.

— Din cauza lui Jeb Mallory, şopti ea îngrozită. Au Spus că Poppy s-a dovedit a fi, totuşi, fiica lui, indiferent cât de mult a încercat ea să nege acest lucru față de ea însăşi. Şi de ce ar fi fugit – de ce ar fi dispărut, pur şi simplu – dacă n-ar fi fost adevărat? Poppy a cunoscut un alt bărbat, Greg, şi a fugit cu el; unul pe care l-a iubit mai mult decât pe tine, adăugă ea cu cruzime, pentru că trebuia să le protejeze pe Poppy şi pe fetiță.

— Ce-a spus când ți-a dat ăsta? întrebă el scoțând inelul cu safire din buzunar. Vreau să ştiu exact care au fost cuvintele ei.

Angel închise ochii ca să nu-i mai vadă chipul îndurerat.

— A zis: „Dă-i ăsta lui Greg… spune-i că nu mai am nevoie de el…”, şopti ea distrusă.

— N-o să cred niciodată, strigă el plimbându-se furios

prin salonul palatului Rinardi. Nu vorbeşti despre acea Poppy pe care o cunosc eu, ci despre cu totul altcineva.

— Ai perfectă dreptate, Greg, spuse Felipe din prag. Biata Poppy, mă tem că s-a lăsat complet vrăjită de acest ticălos, dar… adăugă el ridicând din umeri, ştii cât de uşor poate fi făcută o fată să creadă că un bărbat o iubeşte atunci când…

Îi aruncă o privire lui Angel.

— … atunci când e implicată sentimental. Şi, Ţinând cont de originea ei, ei bine, n-ar trebui să ne mire deloc, nu-i aşa, prietene? După părerea mea, bine că ai scăpat de ea!

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, îi spuse Greg furios. Cred că, dintr-un motiv său. altul, tu şi Angel aţi inventat toată… toată şarada asta. Dar am de gând să aflu de ce-şi s-o găsesc pe Poppy chiar dacă o să-mi ia toată viaţa.

— Sărmanul şi scumpul meu Greg, spuse Angel plângând după ce el ieşi ca o furtună din încăpere, şi biata, biata Poppy, ar fi mai bine dacă n-ar găsi-o.

— Nu-ţi face griji, n-o s-o găsească, spuse Felipe cu un glas rece ca gheaţa. Sper că-ţi dai seama în ce situaţie imposibilă ne-ai adus, Angel. Dacă n-ai fi luat copilul când ţi-am interzis şi dacă nu l-ai fi convins pe preot să le boteze pe amândouă cu numele ei, ne-am fi putut spăla frumos pe mâini de toată treaba asta. Poppy nu era responsabilitatea noastră.

— Poppy era… este sora mea! strigă ea. Nu-mi pasă ce-a făcut… şi n-a fost vina ei, a promis că o să-mi spună adevărul.

— Atunci de ce nu ţi-a spus cum îl cheamă pe aşa-zisul seducător? o întrebă el apucând-o de umeri furios. Să-ţi spun

eu de ce, pentru că avea o legătură cu un bărbat însurat! Ți-am spus ce-am auzit despre felul în care îşi petrecea după-amiezile. Şi după felul cum s-a purtat la şcoala aia din San Francisco, nu ți se pare că totul are un sens? Poppy e de origine proastă, asta e. Tatăl tău a spus că cei din familia Mallory au adus destule necazuri. Trebuie s-o uităm şi să ne rugăm să-şi fi găsit o moarte îndurătoare.

— Nu, spuse Angel plângând, nu, te rog, nu…

Dar stătu trează toată noaptea aceea, amintindu-şi expresia de calm şi de răceală de pe chipul lui Poppy, când o văzuse ultima oară cu patru luni în urmă, la Bellagio; ştiuse că era calmul caracteristic disperării profunde. Nu exista viitor pentru Poppy şi acum se întrebă dacă nu cumva murise.

Se gândi la cele două fetițe care dormeau în camera lor, amândouă erau blonde şi frumoase, niciuna din ele semănând cu ea, dar, ciudat, amândouă aducând cu Felipe. Nici măcar mama ei n-ar fi putut să-şi dea seama că una din ele nu era a ei. O şocase reacția Rosaliei când auzise povestea lui Felipe.

— Am încercat, Angel, strigase mama ei furioasă, printre lacrimi, i-am dat lui Poppy tot ce ne-a stat în putință, dragostea unei familii, un cămin adevărat, tot ce-ai avut tu, a avut şi ea. Dar sângele lui Jeb Mallory a fost prea puternic, adăugase Rosalia închinându-se cu pioşenie. Poppy trebuie să plătească pentru păcatele ei, spusese ea apoi, iar noi să ne rugăm ca Domnul s-o ierte.

Membrii familiei se adunaseră pentru botez, dar Nik refuzase chiar să şi vorbească de povestea lui Poppy. Până atunci, până şi Angel începuse să se îndoiască de povestea lui

Poppy, fiindcă Felipe era atât de convingător. Cu toate acestea, îşi ţinuse promisiunea de a-i da numele ei copilului, chiar dacă fusese nevoită să recurgă la un vicleşug pentru a o face, şi îi şocase pe toţi. Dar avusese grijă ca şi Poppy să nu poată şti niciodată care copil era al ei, dându-le ambelor fetiţe numele ei.

Cu o zi înainte de botez se dusese la preot şi, spunându-i că intervenise o schimbare, îi dăduse o foaie de hârtie pe care scrisese noile nume ale fetiţelor. La biserică, privise drept în faţă când preotul ridicase întâi un copil şi apoi pe celălalt, spunând:

— Maria-Cristina Poppy, te botez în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh… şi Helena Maria Mallory te botez în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

Îl auzise pe Felipe scoţând o exclamaţie de uimire lângă ea.

— Staţi! strigase el alb ca varul la faţă de furie. Nu poţi să le dai copiilor noştri numele acelei femei!

— De ce nu, Felipe? întrebase Angel inocentă. Nu trebuie să iertăm păcatele celorlalţi, aşa cum face şi Domnul? Mi se pare foarte firesc ca fetiţele mele să poarte numele sărmanei mele surori.

Felipe se uitase întrebător la Nick, care, după o scurtă ezitare încuviinţase.

— Dacă aşa vrea Angel, spuse el încet.

Aşa că o făcuse. Nimeni în afară de ea şi Felipe nu ştia nimic. Dacă Poppy nu murise şi ar fi venit vreodată să-şi ceară copilul, n-ar fi ştiut care era acesta. Secretul fetiţei era în

siguranță şi „gemenele” erau ale ei şi numai ale ei. Toată lumea spunea că Poppy trebuia să plătească pentru păcatele ei, dar Angel avusese grijă ca fetița ei să nu fie stigmatizată. Poppy nu îşi mai putea cere fiica înapoi.

Capitolul 31

Aria îşi luă biletul la intrare şi conduse maşina în parcarea din Piazzate Roma. Tot timpul cât parcursese drumul de la Villa d'Oro căzuse o lapoviță îngrozitoare, reducând vizibilitatea la minimum, şi ea stătuse ghemuită deasupra volanului ținându-şi privirea ațintită asupra drumului alunecos şi învăluit în beznă timp de mai bine de o oră. Aşteptă câteva minute înainte să coboare din maşină, ascultând până la sfârşit melodia lui Van Morrison, „Ce e *mai bun urmează să vină*”, care ei îi plăcea foarte mult, după care opri casetofonul zâmbind. Orlando îi cumpărase caseta aceea: „Cântecul ăsta ar putea să fie pentru noi”, spusese el… Îşi ridică privirea surprinsă când, cu un scrâşnet de cauciucuri, o maşină urcă rampa şi opri chiar lângă ieşire. Era un *Peugeot* negru şi, chiar din locul unde se afla, observă că şoferul purta un chipiu pe cap.

Panica puse stăpânire pe ea şi privi în jur, dar nu mai văzu pe nimeni; era singură cu cel din Peugeot-ul negru. Blocă repede toate portierele. Inima îi bătea atât de tare, încât o auzea şi fiori de spaimă îi străbătură şira spinării, citise atâtea despre victimele răpirilor din Italia… unele scăpau cu viață, dar multe nu aveau acel noroc; degete sau urechi erau

tăiate şi trimise rudelor, fetele erau violate… şi omorâte.

Se uită la bărbat în oglinda retrovizoare; chipul îi era în umbră, pe jumătate ascuns de chipiu, şi stătea în maşină cu motorul în funcțiune trimițând un fum cenuşiu în aerul rece al serii. Nu putea să stea acele, îşi spuse ea paralizată de frică; trebuia să încerce să facă ceva; dar el o oprise intenționat lângă singura ieşire. Unica alternativă era de a o lua pe partea cealaltă a rampei… Vârând cheia în contact, Aria dădu în spate şi porni repede, uitându-se cu groază în oglinda retrovizoare. El îi anticipase mişcarea şi plecase, gonind pe partea cealaltă a rampei, căutând să-i taie calea. Scoțând un scâncet de teamă, trecu în viteză pe lângă el, urcând rampa spre al patrulea nivel, neştiind ce avea să facă odată ajunsă acolo, dar rugându-se să poată coborî din maşină repede şi să ajungă la scări înaintea lui.

Cauciucurile scrâşniră când ea urcă în viteză la următorul nivel, apăsând iute pe frână în clipa în care câțiva muncitori care tocmai coborâseră dintr-un camion săriră repede la o parte.

— Ce naiba faci? strigară ei. Şoferiță proastă… nici nu pari să fii destul de mare ca să ai permis de conducere, ai putea să omori pe cineva conducând în halu' ăsta!

O privire furioşi prin parbriz, iar ea se uită la ei de parcă ar fi fost nişte îngeri trimişi din cer.

— Ah, mi-e aşa de frică, strigă ea izbucnind în plâns. Mă urmăreşte un bărbat… e jos la nivelul trei, blocase ieşirea ca să nu mai pot să trec…

Cei patru muncitori solizi se priviră stânjeniți şi apoi se

uitară la ea.

— Să urmărească un copil aşa? spuse cel înalt şi cu barbă. Nenorocitu', ce-o fi fost în mintea lui?

— Eu am o fată de vârsta ei! exclamă un altul.

— Nu-ți fie frică, fetița, ia zii, unde e? Îl aranjăm noi… Maurizio, rămâi aici cu ea, noi ne ducem să ne ocupăm de ticălos. Staţi puţin, băieţi, mai bine să luăm astea, zise bărbosul şi, ducându-se la camion, luă nişte bare mari de metal.

Aria se rezemă de maşină, suspinând, iar ei porniră furioşi pe rampă spre nivelul inferior.

— Linişteşte-te, fetițo, îi spuse cu blândețe cel care rămăsese cu ea. Poftim, ia o țigară.

Ea clătină din cap cu tristețe, dorindu-şi ca Orlando să fi fost acolo. Îşi aminti cum îi simțea brațul pe după umeri în seara aceea, când plecaseră de la *Corte Sconta*, atât de ferm atât de… de sigur. Orlando avea s-o apere de oricine. Ah, Orlando, Orlando, îşi spuse ea, de ce a trebuit să pleci şi să mă laşi tocmai. acum?

Cei trei bărbați reapărură în capătul rampei de ieşire, clătinând din capete şi arătând cu degetele mari în jos.

— Nu e nimeni, domnişoară, strigară ei. Probabil că ne-a auzit şi s-a gândit să dispară. Foarte bine a făcut, altfel l-am fi făcut praf.

Aruncând barele înapoi în camion, se uitară la ea binevoitori.

— Încotro mergi acum?

— Acasă, spuse ea trăgându-şi nasul şi ştergându-şi

lacrimile pe blana verde a manşetei. O să iau o şalupă-taxi. Dar vă mulțumesc din tot sufletul. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ați fi fost aici.

Ei se priviră stânjeniți, gândindu-se la ce i s-ar fi putut întâmpla.

— Haide, te conducem noi până la taxi.

Privind nervoasă peste umăr, Aria îi urmă în jos pe scări, aşteptându-se să audă paşi în spatele lor sau acel nebun să le apară în față la următorul colț. Lapovița cădea în continuare şi, zgribuliți, cei patru bărbați o însoțiră până la debarcader.

— Numele meu e Aria Rinardi şi aş vrea să ştiu unde locuiți ca să vă pot mulțumi cum se cuvine, le spuse ea, gândindu-se să-şi vândă brățara de aur pentru a-i răsplăti.

— Nu-i nevoie, signorina, spuseră ei stânjeniți, am fi făcut acelaşi lucru pentru oricine s-ar fi aflat în situația asta.

— Atunci, poftim, spuse ea vârând toți banii pe care îi avea în buzunarul bărbosului. Beți ceva din partea mea. Nici nu ştiu cum să vă mulțumesc.

— Signorina Rinardi?

Aria tresări, făcând ochii mari de spaimă, dar apoi îl recunoscu pe Giulio, barcagiul lui Carraldo.

— Şalupa vă aşteaptă, signorina, îi spuse el. Cei patru bărbați se uitară la şalupa cea neagră cu corbul în cercul auriu.

— E barca lui Carraldo, şopti unul din ei.

— Carraldo?

Se uitară la Aria din nou şi expresia din ochii lor se schimbă.

— Carraldo! spuseră ei din nou, începând să se

îndepărteze. Bine… noapte bună, atunci, signorina, noapte bună…

După aceea traversară repede Piazzate, murmurând, iar ea privi în urma lor îngrozită. Fuseseră atât de amabili, atât de drăguți cu ea… îi salvaseră viața… dar imediat cum auziseră numele lui Carraldo, o luaseră la sănătoasa. Şi ea ştia de ce, le văzuse expresiile de dispreț şi de teamă de pe chipuri.

Ea se întoarse apoi spre Giulio, care era îmbrăcat cu o haină neagră la două rânduri cu nasturi purtând emblema lui Carraldo, şi avea pe cap chipiul negru cu alb marinăresc, aşteptând răbdător ca ea să facă o mişcare.

— Giulio, de unde a ştiut signore Carraldo că sunt aici? îl întrebă ea în timp ce. se îndreptau spre debarcader.

— Domnul e cu doamna baroană, signorina. Dânsa telefonase la vilă de unde i se spusese că vă aflați în drum spre casă. Domnul era îngrijorat că trebuia să mergeți singură pe o astfel de vreme, aşa că m-a trimis pe mine să vă aştept.

Aria se întristă. Trecuse aproape o lună de când nu-l mai văzuse pe Carraldo şi i se întâmplaseră atâtea de atunci. Ar fi vrut să nu-l fi cunoscut niciodată; ar fi vrut să nu fi auzit niciodată de el. Dar, dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat, ea nu l-ar fi întâlnit pe Orlando.

Francesca o aştepta în capul scărilor.

— Ce-ai pățit! exclamă ea şocată de chipul ei murdar de rimel şi urme de lacrimi. Ai avut vreun accident… eşti teafără?

— N-am nimic, mamă, spuse ea urcând scara de

marmură obosită. Am tras o sperietură, atâta tot.

Carraldo stătea în picioare lângă şemineu, ținând un pahar de whisky în mână.

— Ce s-a întâmplat, Aria? o întrebă el cu severitate.

Ea ar fi dorit atât de mult să vorbească despre acel lucru, dar nu putea, mai ales cu Carraldo şi cu mama ei, căci nu i-ar mai fi dat voie să iasă singură din casă şi, astfel, mama ei ar fi avut motiv s-o urmărească. A doua zi avea să-l sune pe Mike să-i spună ce se întâmplase; Mike văzuse Peugeot-ul negru, aşa că acum îşi va da seama că ea avea dreptate. Iar când se va întoarce, Orlando avea să aibă grijă de ea, să nu o mai lase niciodată singură, pentru a o urmări orice nebun.

— Răspunde-ne, Aria! exclamă Francesca. Arăți groaznic. Ce s-a întâmplat, pentru Dumnezeu?

— Nişte băieți m-au urmărit prin parcarea din Piazzate Roma, spuse era repede. M-au speriat. Atâta tot.

— Te-au urmărit? întrebă Carraldo.

— Erau câțiva puşti aiuriți. Bănuiesc că băuseră şi credeau că era amuzant. M-am speriat că aveau să intre în mine. E o prostie, nici nu ştiu de ce am plâns.

— Bine, acum du-te şi aranjează-te, spuse Francesca răsuflând uşurată, arăți îngrozitor. După aceea o să putem mânca civilizat. Antony are o surpriză pentru tine.

Aria se uită la Carraldo cu teamă, întrebându-se ce o mai fi fost de data aceasta.

— Eşti sigură că te simți bine? o întrebă el încet, iar ea încuviință.

— Sunt bine. Mă duc să mă spăl pe față şi să mă schimb.

Se aflau deja la masă când coborî ea şi Fiametta servea supă de anghinară.

— Ce-ți place ție, îi şopti ea, privindu-i chipul umflat de lacrimi.

Aria reuşi să suporte cina aceea oarecum, deşi o durea capul îngrozitor şi încă nu-i trecuse spaima complet. Ei nu trebuiau să afle niciodată cât de frică îi fusese.

— Eh, acum cred că Antony ar trebui să fi spună care e surpriza, zise Francesca zâmbind fericită.

— Ne-am văzut atât de puțin în ultima vreme, spuse Carraldo. Ştiu că e vina mea, am fost extrem de ocupat. Dar se apropie Ajunul Crăciunului şi până şi eu trebuie să iau o vacanță. Se întâmplă să am ceva treburi în California curând după aceea, aşa că m-am gândit că ar fi bine să petrecem Crăciunul la Los Angeles. O să-ți placă, îi promise el, zâmbind uşor, vreo două săptămâni de cer senin, soare, piscine… Rodeo Drive.

— Los Angeles! exclamă ea, gândindu-se repede la Orlando. Dar întotdeauna petrecem Crăciunul aici, acasă… Şi lecțiile de pictură?

— Propun să-i dăm liber lui Orlando de Crăciun, spuse Carraldo încet. Cred că avem nevoie de timp ca să ne cunoaştem mai bine, Aria, şi mama ta e de acord.

— O să vin şi eu, îi spuse Francesca, zâmbind ța gândul de a face cumpărături de pe Rodeo Drive. În fond, nu se poate să te las să pleci neînsoțită, nu?

Aria ştia că Antony încerca să fie drăguț cu ea, să-i ofere

tot ce îşi dorea… şi ea îl urî deodată teribil de mult. Pentru că ea nu îl dorea decât pe Orlando şi el îi despărțea.

Capitolul 32

Mike lucrase toată noaptea la Villa d'Oro, alcătuind povestea lui Poppy dar când terminase, era mai mult încântat decât epuizat. Cel puțin acum ştia adevărul despre copilul lui Poppy – era o fiică, nu un fiu, fapt ce elimina doi pretendenți – Pierluigi şi Orlando. Bănuia că Pierluigi nu avea să aibă nevoie de bani acum oricum, iar Orlando avea să fie nevoit să-şi folosească talentul pentru a câştiga bani buni. De asemenea, avea să fie obligat să aleagă fie sponsorizarea lui Carraldo, fie pe Aria. Mike nu îl invidia pentru hotărârea pe care trebuia s-o ia.

A doua zi dimineață, la opt sună telefonul.

— Exact fata cu care vreau să vorbesc, spuse el zâmbind.

— Şi eu vreau să-ți vorbesc, zise Aria. Ah, Mike, eşti singurul căruia pot să-i spun…

După voce părea să plângă, aşa că el o întrebă repede:

— Ce este?

— Bărbatul cu maşina neagră… m-a urmărit aseară până la Piazzate Roma, adică aşa cred, pentru că mi-era greu să-mi dau seama din cauză lapoviței şi întunericului. Nu l-am văzut decât când am intrat cu maşina în parcare.

Printre suspine îi povesti exact ce se întâmplase – dar amândoi se gândeau la ce s-a fi putut întâmpla.

— Vreau să vin chiar acum la tine, îi spuse ea. Trebuie să

vorbesc cu cineva. O să mă ajuți, Mike? Mi-e atât de frică!

— Nu pleca nicăieri singură, îi spuse el repede. Rămâi acolo unde eşti. O să închiriez o maşină şi ajung în câteva ore. Aşteaptă-mă acolo, Aria.

Când ajunse, o găsi în faţa şevaletului, pictând. Papagalul se uită la el de pe suportul lui încrustat cu pietre preţioase.

— Îi fac portretul lui Luchay, îi spuse ea, izbutind să zâmbească, dar avea cearcăne sub ochii albaştri speriaţi, iar pe chip o încordare ce nu existase, cu o zi în urmă.

Mike îşi trecu degetele prin păr. Era nebărbierit, cravata îi era lărgită, cămaşa şifonată şi descheiată la gât.

— Parcă ai fi Philip Marlowe, spuse ea zâmbind.

— Bine, puştoaico, spuse el imitându-l pe celebrul detectiv, povesteşte-mi ce s-a întâmplat în parcare, până nu află procurorul general.

Aria râse şi arătă deodată la fel ca întotdeauna.

— Numai faptul că te văd mă face să mă simt mai bine, zise ea.

— Şi pe urmă faptul că te văd mă face să mă simt mult mai – bine, spuse el, gândindu-se că era frumoasă chiar şi cu petele de vopsea vede pe nas şi cu părul în dezordine. Arăţi ca o fată care n-a dormit bine, spuse el apoi, întinzând degetul şovăitor spre papagal. Iisuse! exclamă el trăgându-şi-l imediat înapoi când pasărea îl înţepă cu ciocul ei ascuţit.

— Mereu face aşa, spuse Aria calmă. Dacă-i întinzi mâna, cu palma în sus, crede că-i dai de mâncare; dar dacă întinzi degetul, crede că vrei să-l atingi şi nu lasă pe nimeni s-o facă în afară de mine. Şi câteodată pe Fiametta. Odată a

muşcat-o pe mama atât de tare, încât a trebuit să i se coasă degetul, zise ea chicotind. Probabil că a crezut că încerca să-i fure smaraldele – şi poate că asta şi făcea!

— Care e treaba cu tipul din maşina neagră, deci? o întrebă el serios. Chiar crezi că cineva încearcă să te răpească?

Ea încuviinţă.

— Altfel de ce m-ar urmări? A fost chiar mai mult decât atât, Mike, m-a ameninţat, m-a speriat de moarte.

Mike ştia că nu avea. să-i placă, dar trebuia s-o întrebe.

— Nu crezi că ar trebui să-i spui lui Carraldo? El e singurul om care cred că ar putea să te ajute într-o astfel de situaţie.

Ea clătină din cap cu hotărâre.

— Dacă ar şti, nu m-ar mai scăpa o clipă din ochi.

— Şi Orlando?

— Bineînţeles că lui Orlando o să-i spun. Dar e încă la Londra. Şi s-a mai întâmplat un dezastru – trebuie să plec la Los Angeles de Crăciun cu Carraldo şi cu mama. Asta înseamnă că n-o să-l văd decât la întoarcere, peste vreo trei săptămâni.

— Ştiu că n-o să fii de acord, dar probabil că o plecare e cel mai bun lucru care se putea întâmpla acum. Cine ştie, poate până te întorci, o să avem rezolvarea misterului Poppy Mallory. Şi toată povestea asta o să se termine.

— Adevărat? întrebă ea şi chipul i se lumină deodată. Chiar vorbeşti serios, Mike?

— Bineînţeles, zise el râzând. Am aflat destule lucruri la Villa d'Oro. Acum ştiu cu certitudine că Poppy a avut o fetiţă

pe care i-a dat-o străbunicii tale la naştere. Angel a născut aproape tot atunci şi a crescut cele două fetițe împreună, ca gemene. Maria-Cristina şi Helena.

Aria duse repede mâna la gură şi icni de emoție.

— Atunci eu sunt moştenitoarea?

— Ei bine, în momentul ăsta, aşa s-ar părea, spuse Mike zâmbind.

— Ah, Mike, Mike! exclamă ea şi îl îmbrățişă ca şi cum ar fi fost un urs de jucărie uriaş. Nu-mi vine să cred! Nici n-ai idee ce înseamnă asta pentru mine. O să fiu liberă! spuse ea şi îl privi radiind de fericire. Ah, abia aştept să-i spun lui Orlando!

— Cât ştie Orlando? o întrebă el pe un ton indiferent.

— Tot, bineînțeles, I-am spus toată povestea. Vezi tu, când o să primesc banii, vreau să-l ajut în carieră. N-a putut niciodată să lucreze aşa cum a vrut – şi, acum, datorită mie, o să poată. Nu-i aşa că e uluitor?

— Nu, încă nu e, îi spuse el. Nu uita că deocamdată nu e nimic sigur.

— Dar aproape sigur? îl întrebă ea pe un ton rugător.

— Aproape, admise el, dar mai sunt multe de aflat, încă nu avem dovada că Maria-Cristina ar fi fost fiica lui Poppy. Până atunci, nu eşti moştenitoarea. Da?

— Da, zise ea, dar zâmbea. N-o să le spun mamei şi lui Carraldo decât atunci când o să fim siguri. Dar ce-o să faci în continuare, Mike? Unde o să găseşti dovada?

— La Villa Castelletto, spuse el. Casa lui Poppy.

Cei de la biroul lui Lieber încercaseră să ia legătura cu agentul din Vicenza care avea cheia casei, dar acesta plecase în concediu, aşa că Mike trebuia să aştepte să se întoarcă. Era cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului şi Aria plecase deja spre Los Angeles. El tot nu reuşise să-l contacteze pe Orlando Messenger şi se întrebă dacă să încerce să-l sune din nou numai că mai încercase de câteva ori şi nu avusese succes. Exista posibilitatea să se afle încă la Londra, totuşi, merita să încerce.

— *Şi*, *şi*, *signore*, este aici, îi spuse proprietarul pensiunii, aşteptaţi o clipă.

— Orlando Messenger, spuse apoi o voce groasă de om cultivat.

— Domnule Messenger, numele meu este Mike Preston. Johannes Lieber m-a rugat să iau legătura cu dumneata pentru a discuta despre pretenţia dumitale asupra averii lui Poppy Mallory. Mă gândeam să ne întâlnim să bem ceva şi să stăm puţin de vorbă.

— Plec spre Gstaad după-amiază, spuse Orlando părând nerăbdător. Despre ce anume să discutăm?

— Domnul Leiber m-a rugat să mă întâlnesc cu unii din pretendenţi pentru a mai afla unele amănunte în legătură cu variantele lor, îi explică Mike.

— I-am spus deja lui Lieber povestea mea, zise Orlando tăios. Mă tem că n-am timp să te văd astăzi, domnule Preston. Aşa cum ţi-am spus, mă pregătesc să plec spre Gstaad. Ce ai zice să mă suni când mă întorc?

— Sigur, spuse Mike încet. Când, adică?

— Nu ştiu exact, ce-ar fi să încerci peste vreo două săptămâni?

Mike închise şi, scoţându-şi însemnările lui Lieber despre Orlando, le citi iarăşi.

Îşi aminti ce îi spusese Leiber la Geneva.

— Ca şi Lauren Hunter, Orlando Messenger n-are nicio dovadă care să vină în sprijinul afirmaţiei lui cum că Poppy ar fi avut un fiu al cărui descendent este el, dar, într-un fel, n-am putut să-i exclud povestea, deoarece conţinea o anumită rezonanţă de adevăr.

Mike ştia că Orlando susţinea că bunicul lui fusese fiul lui Poppy Mallory. Cel puţin Lauren Hunter avea numele de Mallory, scris pe *Biblia* ei, spre deosebire de Orlando, care nu avea nimic în afară de povestea pe care i-o spusese tatăl lui.

Mike ridică din umeri. Varianta lui Orlando nici nu mai merita cercetată acum când ştiau că era vorba de o fiică şi, oricum, datele nu coincideau. Bunicul Messenger se născuse prea târziu. Încercare nereuşită, Orlando, îşi spuse el alungându-l din minte. Dar atunci îşi aminti ce îi spusese Peter Maze despre atitudinea lui Orlando faţă de femei: se folosea de ele pentru a obţine ceea ce dorea. Şi acum se părea că s-ar fi folosit de Aria. Ea îi spusese că era mai mult ca sigur moştenitoarea averii Mallory şi Orlando părea să vrea să pună mâna pe bani, totuşi, într-un fel sau altul.

Era aproape Crăciunul şi toată lumea părea să se fi dus undeva în afară de el. Mike se întrebă dacă să se ducă în State sau nu – mai era timp, ar fi putut ajunge în ziua de Ajun. Ar fi putut să petreacă sărbătorile cu mătuşa Martha. Sau cu Lauren

Hunter, la Los Angeles… Într-un fel, fata aceea drăguță, cu zâmbetul ei plăcut şi ochii ei albaştri lipsiți de teamă, refuza, pur şi simplu, să-l părăsească gândurile.

În cețe din urmă, îşi petrecu Crăciunul la *Cipriani*, lucrând. Îşi bătu la maşină însemnările şi încercă să-şi închipuie ce se mai întâmplase cu Poppy după ce îi dăduse copilul lui Angel. Abia aştepta să ajungă la Villa Castelletto.

Aria îl sună din Los Angeles imediat după Crăciun.

— Mă bucur nespus să te aud, ce mai faci? spuse el.

— Bine, cred.

Părea deprimată, aşa că el făcu tot posibilul să o înveselească.

— Bucură-te de soare cât mai poți, că aici e teribil de frig şi plouă, îi spuse el.

— Şi aici plouă, spuse ea râzând. Mama e extrem de furioasă!

— Carraldo ce face?

— E… bun, spuse ea. Mike, aş vrea să te rog ceva. Aşteptam să mă sune Orlando, dar n-am primit niciun semn de la el şi… ei bine, mă gândeam că, poate, cei de la *pensione* au pierdut numărul. De fiecare dată când sun îmi spun că nu e acolo – că n-a lăsat niciun mesaj, nimic. Nu l-am mai văzut şi n-am mai vorbit cu el dinainte de Crăciun şi mă tem că e supărat că am venit aici cu Carraldo. Ai putea să suni tu şi să afli unde e? Trebuie neapărat să-i vorbesc.

Părea gata să izbucnească în plâns, aşa că el spuse repede:

— O să văd ce pot face, simțindu-se ca un ticălos, deoarece ştia foarte bine că Orlando era la Gstaad.

Numai că ea avea destule probleme deocamdată, fiind singură acolo cu Carraldo şi cu mama ei. Aveau să aibă destul timp la întoarcere să discute despre Orlando.

— Îți mulțumesc, nu vreau decât să vorbesc cu el. Ah, şi încă ceva, Mike, când o să te duci la Villa Castelletto?

— Imediat cum o să am cheia; deocamdată, tipul e plecat, aşa că trebuie să-l aştept.

— În caz că o să pleci înainte să ajung eu, vrei să-mi mai faci o favoare? Ştiu că ar putea să pară ciudat, dar în casa aceea a trăit şi Luchay, ştii. A trăit toți acei ani împreună cu Poppy. Am vrut foarte mult să-l duc acolo – nu pentru că ar putea să vorbească sau ceva de genul ăsta, dar e atât de bătrân acum, Mike, şi ştiu că Poppy l-a iubit foarte mult. Mă gândeam că poate i-ar plăcea să se întoarcă acolo, pentru ultima oară, doar să revadă casa. Ai vrea să-l iei cu tine?

— Dacă insişti, spuse el oftând şi închipuindu-şi drumul cu papagalul în maşină.

— Te rog! spuse ea din nou.

— Bine, bine, sigur că-l iau, zise el râzând. Trebuie să recunosc că şi eu sunt curios să văd cum reacționează. Oricum, tu când te-ntorci?

— Nu ştiu, spuse ea cu tristețe. Sper că în curând.

— Los Angeles nu poate fi chiar aşa de groaznic! zise el zâmbind. Ai mai auzit paşi misterioşi, ai mai văzut maşina neagră?

— Nimic, slavă Domnului, răspunse ea cu fermitate.

— Bine, atunci, ai grijă de tine.

— Şi tu la fel, Mike. Dacă nu primesc nicio veste de la

tine – sau de la Orlando – cel puțin o să știu că ai încercat. Ne vedem când mă-ntorc.

Orlando, ticălos ce eşti, îşi spuse el închizând telefonul, eşti exact la înălțimea reputației tale.

Capitolul 33

Luchay se zgribuli în colivia lui mare de aur, înfoindu-şi penele din cauza frigului, în timp ce Mike se plimba încolo şi încoace pe aleea cu pietriş de la picioarele treptelor care duceau la Villa Castelletto, aşteptându-l pe agentul care trebuia să vină cu cheia. În aer se simțea un miros de fum şi, dinspre est, sufla un vânt rece care promitea zăpadă, iar grădinile păreau sumbre şi lipsite de viață, ascunzând splendorile primăverii.

— Haide odată, fir-ar să fie, mormăi el văzând un *Peugeot* albastru care înainta încet pe drumul denivelat de roți de maşină şi care opri lângă *Fia*tul lui.

Un bărbat rumen la față, într-un palton greu de tweed, coborî din maşină încuind-o cu grijă, deşi Mike nu îşi putea imagina deloc cine ar fi putut să i-o fure, deoarece casa era complet izolată în vârful acelui deal. Se afla la trei mile de satul în care el se oprise să-şi ia ceva provizii de cafea, lapte, pâine scoasă chiar atunci din cuptor, o bucată mare de parmezan, şuncă şi câteva sticle de vin roşu, atât cât să-i ajungă în caz că ar fi rămas înzăpezit la Villa Castelletto.

— Domnul Preston? strigă omul.

Pe cine altul aştepta, se întrebă Mike nervos, după ce

stătuse jumătate de oră în ger.

— Îmi pare rău că am întârziat, dar am fost reținut la birou. Numele meu este Fabiani. Am adus cheia.

Se chinui cu încuietoarea enormă, dar, până la urmă, aceasta cedă şi luând colivia, Mike intră în casă. Spre surprinderea lui, înăuntru era plăcut şi cald.

— Domnul Lieber ne-a cerut să menținem o temperatură constantă, deoarece mai există câteva lucruri de valoare care aparțin averii Mallory. De asemenea, domnul Lieber ne-a cerut să facem şi unele reparații necesare – prin acoperiş, pătrundea apă îngrozitor de multă în câteva locuri şi, fără îndoială, veți observa petele de pe tavane, dar acum s-a rezolvat. Instalația de încălzire s-a pus la punct şi acum există un îngrijitor care vine din sat în fiecare dimineață, ca să aprindă boilerul şi să vadă dacă totul e în ordine, iar soția lui face curățenie de două ori pe săptămână.

Mike îl urmă pe agent, ținând strâns colivia imensă, în timp ce acesta îi arăta încăperile de la parter cu mobilier acoperit de pânze împotriva prafului şi bucătăria spațioasă cu maşina de gătit din fier.

— Îngrijitorul jură că funcționează, îi spuse el lui Mike, dar nu garantez, Acum haideți, o să vă conduc sus. Soția îngrijitorului v-a pregătit un pat şi cred că o să puteți sta confortabil câteva zile.

Deschizând larg o pereche de uşi înalte, se dădu într-o parte pentru a-i da voie lui Mike să intre.

— Cred că, inițial, aceasta a fost camera lui madame Mallory, spuse el.

Mike aşează colivia pe o masă lângă fereastră, privind mai întâi grădina care se vedea de la geam şi apoi focul care ardea vesel în cămin, alături de care se aflau un fotoliu comod cu spătar înalt şi un taburet pentru picioare. Se uită la patul mare ascuns de draperiile sale din mătase gri-albăstruie şi apoi aruncă o privire papagalului, închipuindu-şi nopţile reci şi tăcute, când nu erau decât ei doi… Poppy şi Luchay… Probabil că papagalul cunoştea fiecare piesă de mobilier din încăperea aceea, fiecare colţişor şi dulap, trebuia să ştie cum arăta atunci când razele soarelui pătrundeau vara pe fereastră şi în lumina rece a lunii în ianuarie; trebuia să-i cunoască parfumul şi copleşitoarea forţă a levănţicii înflorită vara. Văzu cum papagalul întinse gâtul curios, cercetând încăperea, de parcă ar fi ştiut că se afla din nou acasă, şi că, sigur, Poppy trebuia să fie şi ea acolo.

Mike îl însoţi pe agent până la uşă.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor, signore Fabiani, sunt convins că o să mă simt excelent aici câteva zile. Da, o să am grijă să-i dau cheia îngrijitorului când o să plec.

După aceea urcă iarăşi în camera lui Poppy.

Luchay stătea cu capul înclinat într-o parte, ca şi cum ar fi aşteptat să audă paşii uşori şi grăbiţi pe care îi cunoştea.

— Ei, Luchay, ce zici? întrebă Mike stând în picioare în faţă focului, încălzindu-şi mâinile îngheţate. Acum o să aflăm totul, acum o s-o găsim pe Poppy, simt asta în oase, spuse el uitându-se cu speranţă la papagal, de parcă s-ar fi aşteptat ca acesta să zică ceva, dar Luchay îşi întoarse capul doar, privindu-l, cu un ochişor de topaz în care nu se putea citi

nimic. Bine, aşa să fie, zise Mike atunci şi oftă.

Duse proviziile la bucătărie, îi dădu papagalului din semințele cu care trebuia hrănit şi, apoi, ținând în mână o a doua cană de cafea fierbinte, se plimbă încet prin casă. Fu uluit de draperiile grele din catifea roşie, cu franjuri şi ciucuri aurii, de mobilierul masiv şi frumos ornamentat, de canapelele incomode din catifea roşie şi de scaunele cu aspect gotic din sufragerie. Într-un fel, nimic din toate acele lucruri nu se potrivea cu imaginea lui Poppy; se aşteptase la ceva mai simplu în casa ei, închipuindu-şi că trebuia să conțină mobilierul venețian al regiunii şi culorile pale şi mătăsoase ale Italiei. Poppy trăise în casa aceea mai mult de douăzeci de ani şi, totuşi, avea impresia că aceasta nu fusese deloc atinsă de stilul ei personal. Numai în dormitorul cu tapet decolorat, oglinzi aurite, covoare persane în culori deschise şi draperii de mătase gri-albăstruie, o simțea pe adevărata Poppy.

Deschise uşile unui dulap imens, cu flori sculptate, lat de trei metri şi jumătate şi înalt de doi metri şi zece centimetri, plin până la refuz de haine care se purtau la începutul secolului. Un parfum vag de gardenii ieşi din el în timp ce Mike privea mulțimea de rochii de seară, toalete de zi, costume elegante şi paltoane. Trase afară o rochie de bal din satin gri, care avea în jurul taliei un cordon de satin roz, şi se uită la ea curios, întrebându-se cu ce ocazie o fi purtat-o Poppy.

Împingând într-o parte rochiile lungi, căută prin colțurile dulapului ceva jurnale ascunse, tot mai sperând să aibă acelaşi noroc de la fermă, dar nu găsi decât o pereche de

pantofi din satin albastru uitați în praf. Oftând, lăsă rochiile să vină la loc şi ridică o haină din tweed, care căzuse de pe umeraş. Era o haină bărbătească, mult purtată, având eticheta unui croitor din Roma; şi în buzunare simți ceva voluminos. Degetele i se încleştară pe un colier, îl trase afară cu grijă şi scoase o exclamație de uimire când văzu cele cinci şiraguri perfecte de perle enorme, care aveau o închizătoare de diamant. Şi mai era ceva… o pereche de cercei mari cu rubine şi diamante care sclipiră în lumina focului ca o duzină de curcubeie mici. Mike fluieră uşor.

— Asta-i o comoară, Luchay! spuse el. Trebuie să valoreze o avere! Acum încep să cred că Poppy a fost putred de bogată.

Scoțând hainele una câte una, Mike căută sistematic prin buzunare, dar nu găsi alte bijuterii. În schimb, descoperi duzini de hârtiuțe împăturite, acoperite de scrisul unei bătrâne. Aşezându-le cu grijă pe birou, le studie nedumerit.

Unele nu aveau absolut niciun sens, părând scrise de o femeie nebună. Dar, altele erau extrem de clare.

„*Cu cât îmbătrânesc*," *scrisese Poppy*, „*cu atât înțeleg mai bine că nu contează cine ne naştem*, *ci ce devenim*, *împrejurările sunt cele care ne formează – împrejurările – şi supraviețuirea. Căci*, *până şi atunci când nu mai avem pentru ce trăi*, *ne luptăm să supraviețuim. Ce ciudat e sufletul omenesc*!"

Apoi alta. „*Sunt mulțumită aici*, *cu singurătatea mea şi cu gândurile mele învălmăşite*, *lăsându-mi mintea să hoinărească după placul ei*, *culegând un gând de ici*, *o amintire de colo*, *ca*

un buchet de flori de câmp amestecate".

Erau însemnările pline de dezolare şi deprimare ale unei bătrâne singure, îşi spuse Mike cu tristeţe, căutând altele prin sertarele biroului Ludovic al XV-lea. Descoperi sute, scrise pe dosuri de plicuri, pe bucăţele de hârtie, ba chiar şi pe foaia albă de la începutul unei cărţi foarte mult citite conţinând poemele lui Keats. Intrigat, deschise bibliotecile frumoase şi căută prin cărţi… bineînţeles, Poppy îşi scrisese gândurile în clipa în care îi veniseră în cap, pe orice foaie de hârtie pe care o avea în momentul respectiv la îndemână.

Punând, pe birou tot ce găsise, se duse la bucătărie să ia o sticlă de vin, după care mai puse un buştean pe foc şi începu să citească însemnările, încercând să pună gândurile lui Poppy într-un fel de ordine.

Afară era întuneric şi ningea liniştit. Singurele sunete din încăpere erau ticăitul ceasului de argint al lui Poppy şi trosnetul lemnului în foc, în timp ce el lucră toată noaptea, sub cercul de lumină la unei lămpi cu abajur roz.

Citi multă vreme, uitându-se din când în când la papagal; Luchay stătea pe suportul lui de aur, cu capul vârât sub aripă, dormind, îşi spuse Mike. Părea mulţumit, de parcă ar fi simţit prezenţa lui Poppy chiar dacă nu o vedea… poate visa că ea era din nou cu el în paradisul ler singuratic, mângâindu-i penele cu degetele delicate, şoptindu-i secretele ei cu o voce caldă şi melodioasă. Exact cum făcuse de la început, în acea odăiţă rece din Marsilia, în timp ce fata de la mansardă tuşise până îşi găsise moartea, iar văduva de pescar de la parter îşi ferea copiii. când treceau ele, parcă temându-se să nu se

molipsească…

Capitolul 34

1899, FRANȚA

Poppy zăbovi cât îndrăzni de mult în fața ceşcuței de cafea în micuța cafenea a pescarilor din Marsilia, gândindu-se la banii care îi mai rămăseseră, cinci franci şi şapte centime. Valiza ei scumpă din piele care conținea absolut tot ce avea ea pe lume era uzată, murdară şi îngrozitor de grea şi îi era groază de clipa când avea să fie nevoită să o ridice şi să pornească din nou la drum.

Era octombrie şi cerul însorit de vară care o însoțise în drumurile ei prin Italia spre sudul Franței devenise acum plumburiu. Un vânt puternic şi rece suflă în tenda cafenelei până când o întinse atât de mult încât, pânza unui vapor şi ea se cutremură, privind prin uşa deschisă, interiorul plăcut, unde pescarii, cu pulovere groase de un albastru-închis şi cu cizme de cauciuc înalte, se rezemau de tejgheaua zincată bând vin roşu. Înmuiau bucăți de pâine caldă în sosul a cărui aromă o chinuia de o oră. Sfâşiată de poftă şi de foame, Poppy îşi aminti exact câți bani îi mai rămăseseră. De mai mult de o săptămână trăia numai cu o pâine mică pe care o cumpăra mai ieftin seara, aproape de ora la care închideau brutăriile şi, din când în când, bea câte o cafea cu lapte ca să se încălzească.

Proprietarul cafenelei veni şi îi luă ceaşca goală din față, privind-o întrebător.

— *Eh bien*, *mademoiselle*. *Vous désirez quelque chose*?

— *Non*, *non*, *merçi m'sieur*, murmură ea, ridicându-se şovăitoare de pe scaunul de trestie şi luându-şi valiza grea.

— *Au revoir*, *mademoiselle*, spuse el nedumerit, privind-o atent.

— *M'sieur*? strigă ea, întorcându-se plină de speranță. Mă întrebam… ei bine, aş avea nevoie de o slujbă. Mă gândeam că poate vă trebuie cineva care să servească, să curețe… orice.

Era atât de tânără şi de înduioşătoare, încât ei ezită puțin.

— Păi… începu el.

— Henri? Ce este? strigă soția lui din uşa cafenelei. Ce vrea?

— Doar ceva de lucru. Mă gândeam că ar putea să ne ajute la spălat vase…

— Vase? Ea? întrebă femeia măsurând-o pe Poppy din cap până-n picioare. Pun pariu că n-a spălat un vas în viața ei! Oricum, la ce-i trebuie slujbă? Hainele alea trebuie să fi costat o avere.

Proprietarul ridică din umeri ca pentru a se scuza, ocolind privirea lui Poppy.

— Îmi pare rău, mademoiselle, murmură el, ştergând grăbit suprafața de zinc a mesei.

Întotdeauna era la fel, îşi spuse Poppy, înaintând încet pe străduța îngustă. Indiferent cât de jalnic ar fi arătat, avea ceva ce le spunea oamenilor că era deosebită. Nimeni nu voia să o angajeze; nici femeile de la hotelurile de lux din stațiunile de pe malul lacului Como unde căutase o slujbă ca damă de

companie, nici la lacul Leman, din Lausanne, unde dăduse un anunț discret în ziarul local. Lăsase adresa la care se afla modesta pensiune, unde în schimbul unei sume pe care numai cu un an în urmă ar fi cheltuit-o pe o cutie de bomboane de ciocolată la Paris, i se dăduse o cameră şi trei mese pe zi.

Spre surprinderea ei, o săptămână mai târziu, găsise o scrisoare lângă farfuria cu micul dejun. O deschisese repede şi o parcursese în grabă. O anume doamnă Montgomery-Clyde dorea să o vadă în după amiaza aceea la trei pentru slujba de damă de companie.

Îi dăduse slujnicei câteva monede, rugând-o să-i calce frumoasa jachetă crem cu fusta de culoarea tutunului. Apoi, strângându-şi părul cât de tare putu, îl prinse cu o sută de ace, ca nu cumva să mai scape. Îşi lustruise ghetele maron uzate până când le făcuse să sclipească şi ținuse vechea pălărie de pai deasupra unui ceainic încins de la bucătărie, trăgând de ea disperată pentru a-i reda forma.

Cheltuise câțiva franci valoroşi pe o pereche de mănuşi crem din piele de căprioară şi, după ce şi le puse cu grijă, se uitase în oglindă cu un ochi critic, răsucindu-se pentru a privi peste umăr ca să vadă cum arăta din spate. Jacheta care altă dată îi venise perfect, acum era largă pe bustul ei slab. Mai târziu, în timp ce aştepta stăpânită de nervozitate în holul hotelului *Beau-Rivage* ca doamna Montgomery-Clyde să o cheme, avusese impresia că arăta ca o adevărată damă de companie.

Trecuseră cincisprezece minute, apoi jumătate de oră, o oră. Ridicându-se de pe fotoliul de lângă palmierul din

apropierea uşii, Poppy se dusese la recepţioner.

— Poate că doamna Montgomery-Clyde a uitat, spuse ea şovăitoare. Trebuia să o văd la ora trei.

— Bănuiesc că încă mai doarme, spuse omul cu indiferenţă. Aşa face de obicei după masa de prânz. Fără îndoială că te va chema când se va trezi.

Poppy începuse să se cocoşeze în fotoliul din catifea albastră, dar apoi, amintindu-şi că trebuia să stea dreaptă şi să pară plină de energie în cazul în care doamna Montgomery-Clyde ar fi zărit-o, îşi îndreptase imediat spatele. Era ora cinci şi îşi pierduse aproape orice speranţă, când doamna Montgomery-Clyde o chemase, în sfârşit.

— Intră, fetiţo, intră. Am trimis după ţine de cinci minute, unde Dumnezeu ai fost? o întrebase femeia îngrozitor de grasă îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea liliacului şi încărcată de diamante privind-o cu nişte ochi de un albastru decolorat şi umflaţi.

— Am venit cât am putut de repede, doamnă Montgomery-Clyde, spusese Poppy roşind de furie.

Observase rămăşiţele unui ceai somptuos pe masa de lângă fereastră şi o cutie de bomboane pe jumătate goală lângă canapea.

— Cel puţin ai putea să-ţi ceri scuze, spuse femeia strâmbând din nas şi vârând altă bomboană de ciocolată în gura mică, ţuguindu-şi buzele. Şi ce recomandări ai, mă rog, pentru a fi damă de companie?

— De fapt, niciuna, doamnă Montgomery-Clyde, spusese ei pe un ton apologetic. Adică… Am fost ceva de acest gen pe

lângă mătuşa Melody în California…

— California! spusese femeia pufnind disprețuitoare. Ce barbar! Şi unde e mătuşa ta acum? De ce te afli aici singură şi căutând de lucru?

Poppy îşi înălțase bărbia arborând vechea ei atitudine sfidătoare.

— Anumite împrejurări m-au obligat să caut de lucru de când… de când mătuşa…

— Înțeleg, spusese femeia repede, nevrând să audă amănuntele plictisitoare legate de înmormântarea mătuşii. Bine, ia vino lângă fereastră. Stai aici, la lumină, ca să te văd cum trebuie.

Vârându-şi în ochiul stâng un monoclu mare cu ramă de aur, o măsurase din cap până-n picioare fără milă.

— Cauți de lucru îmbrăcată într-un costum parizian care a costat mai mult decât ai câştiga într-un an? spusese ea cu răceală într-un târziu. Şi, pe deasupra, şi *Worth*, dacă nu mă-nşel. Cum ai făcut rost de el, fetițo? Nu pe căi cinstite, sunt convinsă!

— Nu pe căi cinstite? îngăimă Poppy, simțindu-se îngrozitor de umilită. Nu pe căi cinstite? Bătrână oribilă, grasă şi lacomă! Cum îndrăzneşti să spui că nu sunt cinstită? Părinții mei mi-au cumpărat costumul şi sunt convinsă că au de zece ori mai mulți bani decât dumneata. Eşti dezgustătoare, adăugase ea cu dispreț. N-ai nimic altceva decât bani, doamnă Montgomery-Clyde, şi ei nu pot cumpăra chiar totul.

— Ah, dacă răposatul meu soț, domnul Montgomery-

Clyde, te-ar fi auzit vorbindu-mi astfel, te-ar fi azvârlit imediat afară… spusese femeia roşie la faţă de furie.

— Păcat că nu te-a azvârlit pe dumneata, strigase Poppy bătând din picior furioasă, poate ar fi trăit mai mult.

După aceea se întoarse brusc şi o rupsese la fugă spre uşă.

— N-o să găseşti niciodată de lucru aici, îi strigase doamna Montgomery-Clyde. Niciodată! O să am grijă ca numele tău să fie ponegrit în oraşul ăsta…

În seara aceea, Poppy îşi făcuse bagajul iarăşi. Bucuria câştigării acelui conflict verbal se stinsese şi rămăsese iarăşi singură pentru a înfrunta adevărul. Dacă voia să lucreze ca damă de companie pentru femei ca doamna Montgomery-Clyde trebuia să se înveţe să-şi ţină Agura şi să le suporte răutăţile.

În trenul aglomerat şi sufocant care o ducea la Florenţa îşi spusese că avea să se îmbrace mai discret data următoare – şi să-şi ţină gura.

Dar, la Florenţa, englezoaicei lady Anthea Glennins nu-i plăcuse accentul ei, iar americanca, doamna Cornelia Fish, dorise o englezoaică, iar la Roma, contesei Milan nu-i plăcuse părul ei…

— Prea temperamentală, hotărâse ea după ce îi aruncase o singură privire.

I se părea că, în trenuri, era din ce în ce mai cald şi mai puţin aer în timp ce stătea ghemuită într-un colţ al unei bănci din lemn, într-un vagon în care mirosea a usturoi, transpiraţie şi legume stricate, îndreptându-se spre Monte Carlo. Se întrebase ce avea oare, de le făcea să creadă că nu era bună ca

damă de companie, încercase din răsputeri să se îngrijească în continuare, în ciuda greutăților pe care le întâmpina. Se întrebase dacă nu cumva ar fi avut mai mult noroc dacă ar fi căutat un post de cameristă a unei doamne.

Dusese mâna la gât, simțind căldura perlelor de la Angel sub bluza cu guler înalt. „Perlele unei târfe", spusese Angel… „valorează o avere"… dar Poppy ştia că i-ar fi fost imposibil să le vândă; orice bijutier ar fi bănuit imediat că le furase; ar fi chemat poliția şi s-ar fi descoperit fostul lor proprietar, Felipe. Şi cine ştia ce ar mai fi fost în stare să facă atunci? Poate că ar fi acuzat-o de a le fi furat şi ar fi ajuns la închisoare. Ştia că răzbunarea lui Felipe nu cunoştea limite, nu numai față de ea, dar şi față de Angel, pentru că i le dăruise. Dacă nu putea supraviețui fără să vândă perlele, îşi spuse ea cu hotărâre, atunci însemna că nu era bună de nimic.

La Menton, contesa de Brillard o privise cu suspiciune, dar când Poppy îi vorbise franțuzeşte, cedase.

— *Eh bien*, Mallory, spusese ea pe un ton autoritar, eşti prea tânără, dar sunt disperată. Poți să începi imediat şi o săptămână va fi de probă.

Timp de o săptămână, Poppy se chinuise să facă o sută de treburi diferite, spălând lenjeria de mătase a contesei şi călcându-i rochiile scumpe de tafta şi dantelă, aranjându-i părul şi făcându-şi praf încheieturile degetelor tot înțepându-se cu acele de pălării. Adormea când trebuia să fie trează şi odihnită, gata să-şi ajute stăpâna să se dezbrace când se întorcea în zori de la petreceri. Şi, într-o zi îngrozitoare, uită să scuipe pe talpa încinsă a fierului şi făcu o gaură într-un

neglijau delicat. Fu dată afară imediat.

Având bani doar cât să mănânce, Poppy colindă Coasta de Sud a Franței, implorând să fie luată pe diverse porțiuni de drum de fermieri sau mici proprietari de pământ care se îndreptau spre piețe, adăpostindu-se în cele mai amărâte zone ale orăşelelor, întrebând mereu prin prăvălii şi cafenele dacă nu ştiau pe cineva care avea nevoie de o cameristă, o femeie în casă, o fată care să spele vase… orice. Dar toți ridicau din umeri şi o trimiteau să-şi vadă de drum, uitându-se cu suspiciune la hainele prea şic, deşi sărăcăcioase acum. Nu făcea parte din lumea lor.

Când ajunse la Monte Carlo, arăta epuizată şi sleită de puteri. Părul ei roşu îşi pierduse strălucirea, tălpile ghetelor se subțiaseră, iar hainele ei, care altă dată fuseseră elegante, acum erau extrem de şifonate şi murdare. Recepționerii marilor hoteluri la care se duse plină de speranță se încruntau şi îi arătau uşa, iar proprietarii prăvăliilor de bijuterii şi îmbrăcăminte o dădeau repede afară.

Lăsând în urmă sclipirea oraşului Monte Carlo se îndreptă încet spre vest, până când, în cele din urmă, tot fără să fi găsit ceva de lucru şi cu numai cinci franci în buzunar, se trezi în Marsilia.

Lăsând jos valiza grea, Poppy se rezemă obosită de un zid umed din piatră de pe o străduță din apropierea falezei. În capătul ei, printre o mulțime de catarge şi pânze, zări marea, argintie în lumina cenuşie de octombrie şi pescăruşii care străbăteau în zbor un petec de cer lipsit de culoare. Vântul îi smulse acele din păr, făcându-l să-i intre în ochi şi Poppy ştiu

că, pentru ea, acela era capătul drumului. Nu existau slujbe, nimeni căruia să-i pese, nicio speranță. Singurătatea o învălui asemeni unui giulgiu.

Un hohot de râs aspru se auzi dinspre barul de pe partea cealaltă a străzii şi, când perdeaua din mărgele fu dată la o parte de vânt, ea văzu grupul de marinari dinăuntru. Abia coborâți de pe vapoarele care îi purtaseră prin toate colțurile lumii, făceau tot posibilul să se îmbete cât mai repede. Un fochist solid şi brunet, cu mâinile şi chipul încă murdare de praf de cărbune, stătea la bar, având în față un ghemotoc viu colorat şi pufos. Se auzi un alt hohot de râs şi Poppy se uită curioasă, întrebându-se ce or fi găsind atât de amuzant.

— Hai, ticălosule mic, vorbeşte odată! tună fochistul bătând atât de tare cu pumnul în tejgheaua zincată, încât micul ghemotoc ciripi strident şi fâlfâi din aripile retezate încercând să zboare.

— Ia te uită, un papagal! exclamă Poppy uluită şi roşi când se făcu linişte deodată, toți întorcându-se şi uitându-se la ea.

— Un papagal din Amazon, se lăudă fochistul, aruncându-i un rânjet obscen. Vino înăuntru să-l vezi mai bine. Eu însumi l-am cumpărat, la cinci sute de mile în sus pe Amazon, chiar din junglă, din cuibul mamei lui… m-a costat o avere.

Bătu iarăşi cu pumnul în tejghea, atât de aproape de pasăre, încât Poppy fu sigură că o zdrobise.

— Nu, strigă ea instinctiv, nu, te rog… nu face asta! Nu-i face rău!

— De ce nu? întrebă, el. De trei luni încerc să-l fac pe ticălos să vorbească şi el tot nu scoate niciun cuvânt. Ticălos nefolositor…

Ridicând mâna, lovi pasărea azvârlind-o la podea.

— Bani aruncaţi în vânt, strigă el, iar ceilalţi râseră în hohote. Ar trebui să-i rup gâtul şi să termin cu el!

Lăsându-şi. valiza în stradă, Poppy dădu fuga înăuntru.

— Te rog, nu-i face niciun rău, strigă ea, e atât de mic… sunt sigură că o să-nveţe să vorbească în curând. În fond, e doar un pui de papagal…

Luând pasărea înspăimântată de ce podea, fochistul îi strânse trupul într-un pumn şi capul în celălalt.

— Vrei să vezi cum moare sărăcuţul papagal, domnişoară? spuse el rânjind. Vrei să vezi cum îl omor?

Strânse pumnul în jurul păsării şi Poppy scoase un ţipăt, repezindu-se la el.

— Nu! Nu! strigă ea, lovindu-i pumnii de fier cu disperare. Nu face asta, nu se poate să-l omori! Dă-mi-l mie! Ţinând sus ghemotocul inert de pene viu colorate, omul rânji în timp ce ceilalţi se apropiară şi mai mult.

— Şi eu ce primesc în schimb, hm? întrebă el şi ceilalţi izbucniră iarăşi în hohote de râs.

— N-am… n-am prea mulţi bani… bâigui Poppy, scoţând punga cu bani din buzunar.

— Nu la asta mă referem, domnişoară, dar ia să vedem, totuşi, cât ai.

Aşezând pe tejghea papagalul ameţit, el răsturnă conţinutul pungii pe suprafaţa de zinc.

— Ai dreptate, nu-i prea mult, zise el împingând monedele disprețuitor, de colo-colo, cu un deget murdar. Va trebui să dai mai mult, fetițo. Să-ți spun cum o să facem, zise el luând-o pe după umerii slabi. Ce-ar fi să bem ceva împreună şi să discutăm afacerea?

Poppy se uită disperată la grămăjoara de pene strălucitor colorate. Deodată, pasărea deschise ochiul şi se uită la ea. Era ceva familiar în acea privire neajutorată şi ştiu că papagalul era la fel de singur şi de înspăimântat ca ea. În niciun caz nu-l putea condamna la moarte lăsându-l în mâinile acelui ticălos necruțător. În clipa în care fochistul se întoarse să mai ceară un coniac, ea se repezi, înşfăcă pasărea şi o rupse la fugă spre uşă. Hohotele de râs ale marinarilor beți o urmară în stradă şi ea se uită înnebunită după valiză… doar o lăsase acolo, lângă uşă. Acum, însă, nu mai era!

Un urlet furios se auzi din bar şi, vârând micul papagal în jachetă, Poppy o rupse la fugă prin labirintul de străduțe, până când inima ajunse să-i bată atât de tare, încât fu nevoită să se oprească. Furişându-se în umbra unei uşi, se rezemă epuizată de zid. Închise ochii şi încercă să-şi recapete răsuflarea. Micul ghemotoc cu pene se mişcă uşor în jachetă şi ea îl atinse cu blândețe, bucuroasă că pasărea mai era încă în viață. Nu avea nici cea mai mică idee ce avea să facă mai departe atât cu ea, cât şi cu sine. Tocmai îşi pierduse şi ultimii bani şi valiza cu toate lucrurile; nu-i mai rămăsese absolut nimic, în afară de perlele de la gât. Dar acelea aveau să ajungă pe fundul mării odată cu ea.

— Hei, zise o voce de femeie furioasă, ce naiba crezi că

faci, ăsta-i teritoriul meu!

Poppy deschise ochii brusc şi se uită la blonda care stătea în faţa ei, cu picioarele depărtate, cu mâinile în şolduri şi cu o expresie agresivă.

— Teritoriu? îngăimă ea. Nu înţeleg…

— Ei, haide, nu mă lua cu chestii de-astea! Sigur că-nţelegi, zise fata şi apoi o măsură gânditoare. Deşi, poate că nu-nţelegi. Dar atunci ce naiba faci aici? Îmbrăcată aşa frumos…

Pipăi reverul jachetei lui Poppy admirativ.

— Un material de calitate, zise ea, de calitatea „extra", de genul lucrurilor pe care le vezi în vitrinele de pe rue de la Paix din Paris.

În clipa următoare rămase uluită, văzând papagalul care se mişca sub jacheta lui Poppy.

— Ce naiba ai acolo? întrebă ea, dându-se înapoi repede.

— Un pui de papagal, spuse Poppy descheindu-şi jacheta pentru a i-l arăta. L-am furat de la un marinar dintr-un bar…

— L-ai furat, îh? spuse fata şi, dând capul pe spate, izbucni într-un hohot de râs. Ei, bravo ţie. Marinarii ăia nenorociţi nu dau nimic pe degeaba; întotdeauna mai degrabă ar păcăli o fată decât să plătească, a venit vremea să li se plătească cu aceeaşi monedă.

— Nu l-am furat în adevăratul sens al cuvântului, zise Poppy repede, mi-a luat toţi banii…

— Câţi? întrebă fata suspicioasă.

— Cinci franci, recunoscu Poppy.

— Cinci franci? Ticălosu', să te jefuiască aşa. Doamne, cât

urăsc bărbații!

Se priviră cu curiozitate. Poppy nu mai văzuse niciodată o fată ca ea. Era de înălțime medie, cu sâni plini, o față rotundă, un nas scurt şi obraznic şi o gură generoasă. Părul ei de un blond-închis îi cădea în şuvițe cârlionțate, deşi ea încercase să-l prindă într-un coc, iar în obraji şi pe buze avea un – ruj de un roşu care nu o aranja deloc. Uitându-se mai bine, Poppy văzu că ochii îi erau mânjiți de prea mult creion negru, iar genele îi erau lipite mai multe la un loc din cauza cantității mari de rimel folosite.

— Eşti actriță? o întrebă ea în cele din urmă.

— Actriță? repetă fata şi izbucni într-un râs gutural. Da, într-un fel bănuiesc că sunt actriță – dar nu în sensul la care te referi tu.

— M-am gândit la asta din cauza rujului, spuse Poppy politicoasă.

— Da, ține de meserie, zise ea şi se uită la Poppy mai bine. Dar eşti o copilă, spuse ea apoi gânditoare. Ce naiba caută o fată ca tine… şi străină, pe deasupra… în partea asta a Marsiliei?

— E o poveste lungă, spuse Poppy obosită, tocmai mi-am pierdut ultimii bani, valiza cu lucruri mi s-a furat. N-am nimic şi nici unde să mă duc… nu mai am decât papagalul.

Era calmă când strânse la piept grămăjoara de pene, gândindu-se la imensitatea mării pe care aveau să o înfrunte amândoi în noaptea aceea, fiindcă şi biata pasăre trebuia să moară cu ea. Totuşi, orice era mai bine decât să moară în mâinile pline de cruzime ale acelui fochist beat.

Neliniştea se citi în ochii verzi ai fetei. Aruncă o privire repede într-o parte şi în alta a străzii, dar afacerile mergeau prost întotdeauna la acea oră a după-amiezii.

— Mai bine ai veni cu mine acasă, zise ea luând-o pe după umeri, simțindu-i şocată omoplații osoşi. O să-ți fac o cafea şi tu o să-mi povesteşti tot.

Poppy o urmă pe o scară de lemne până când ajunseră la o cameră de la al doilea etaj. Îşi roti privirea în jur curioasă. Un pat de fier ocupa aproape tot spațiul, dar, într-un fel, fata reuşise să mai strecoare o masă, un lavoar cu un lighean de spălat şi două scaune vechi ale căror umpluturi din păr de cal se vedeau ieşind din găurile din catifeaua tocită. Fiecare suprafață posibilă era plină de obiecte care o uluiră pe Poppy; eşarfe de mătase ieftine, tot soiul de bijuterii sclipitoare, borcănele de ruj, mărunțişuri din parcuri de distracții şi suveniruri de pe litoral, ilustrate cu chipurile vedetelor de music hall şi actrițelor la modă, şi teancuri de cărți peste tot.

— Ah, sunt educată, să ştii, zise ea urmărindu-i privirea. Ştiu să citesc şi să scriu. Am fost şcolită, taică-meu a avut grijă de asta. Atâta a făcut ticălosul!

Umplând o cratiță cu apă, se urcă pe un scaun şubred şi, aprinzând singură conducta de gaze, care era menită să furnizeze lumină, ținu cratița deasupra flăcării şi îi zâmbi lui Poppy.

— Nu e voie, dar toate o facem. Ne-au zis c-o să sărim toate în aer într-o bună zi, dar ce naiba… zise ea ridicând din umeri. Pentru o cafea fierbinte merită.

Lui Poppy îi cedară genunchii deodată şi se prăbuşi pe un

scaun scoțând un geamăt.

— Ce e? întrebă fata repede. Nu eşti gravidă, nu? Pentru că, dacă eşti, cunosc exact persoana potrivită – dar o să te coste. Chestia asta nu-i deloc ieftină.

Poppy clătină din cap şi fata o privi din nou cu atenție.

— Foame, spuse ea decisă. Am mai văzut semnele astea.

Trăgând o oală de lut dintr-un dulap acoperit cu o perdea, scoase o baghetă şi o bucată de brânză, după care, rupse câte o bucată din fiecare şi i le dădu lui Poppy.

— Mănâncă astea, îi spuse ea brusc, bei o cafea şi după aia o să vedem noi ce-o să facem.

Poppy îşi aruncă o privire prin camera aceea sărăcăcioasă, fiind convinsă că fata abia avea mâncare pentru ea.

— Nu, mulțumesc, spuse ea politicoasă, n-aş putea să-ți iau mâncarea.

— N-ai putea? spuse fata râzând iarăşi. Ce stil de a vorbi ai! Unde ai învățat să vorbeşti franțuzeşte aşa?

— De la guvernanta mea din San Francisco pe când aveam cinci ani, spuse Poppy uitându-se cu poftă la bucata de brânză.

Fata o împinse spre ea.

— Haide, îi spuse ea încurajator, mănâncă. În acelaşi timp putem să stăm de vorbă. Şi, te previn, vreau să ştiu absolut tot – despre San Francisco, guvernantă, hainele de lux… toate chestiile astea! Întâi spune-mi cum te cheamă, zise ea în timp ce Poppy mesteca încet brânza delicioasă.

— Poppy, spuse ea muşcând iarăşi.

— Poppy! Mmm, drăguț. Pe mine mă cheamă Simonette… de fapt e Berthe, dar nu mi-a plăcut niciodată, așa că l-am schimbat în Simonette. De obicei, mi se spune Netta.

— Netta, şi ăsta e un nume drăguț; spuse Poppy încântată de moliciunea delicioasă a pâinii – mâncase numai pâine tare şi veche de atâta timp, încât uitase cât de gustoasă era cea proaspătă.

Papagalul se mişcă uşor la pieptul ei şi, deschizându-şi repede jacheta, ea scoase pasărea, ținând-o în mâini şi netezindu-i penele cu un deget delicat.

— E atât de moale, îi spuse ea Nettei. Simți? Nu-i aşa că e mai catifelat decât catifeaua de mătase?

— N-am de unde să ştiu, n-am pus mâna niciodată pe o catifea de mătase, spuse Netta, dar mâna şi ochii îi erau blânde când atinse pasărea.

— Uită-te la culorile lui, exclamă Poppy, smarald şi rubin aici pe aripa asta şi un albastru ca safirul pe cap. Iar ochii lui sunt ca nişte topaze. Dar cred că e mai frumos decât oricare din bijuteriile astea.

Papagalul îşi înclină capul, uitându-se la ea cu un ochi de topaz şi ea zâmbi încântată.

— Ia te uită, Netta, deja se simte mai bine! exclamă ea.

— Probabil că e la fel de înfometat ca şi tine, zise ea.

— Dar ce crezi că mănâncă papagalii? întrebă Poppy, privind-o îngrozită. N-am niciun ban ca să-i cumpăr mâncare.

— Atunci, pentru moment, o să fie nevoit să mănânce ce mănânci şi tu, nu? spuse Netta şi fărâmiță puțină pâine şi

brânză în palmă, după care o întinse spre el.

Mica pasăre îşi plimbă ciocul ascuțit deasupra mâinii ei pentru o secundă, după care ciuguli repede firimiturile.

— Ia te uită, spuse Netta. Credeam c-o să mă muşte, dar când colo el e blând ca un copilaş.

Apoi aruncă o privire spre fereastra care se întuneca şi mări presiunea gazului.

— S-a făcut târziu, spuse Poppy. Mai bine plec…

— Unde să pleci? întrebă Netta, iar Poppy îşi lăsă capul în jos, fără să spună nimic şi Netta nu ezită decât o secundă. Mai bine stai aici o vreme, îi spuse ea cu blândețe. Patul e destul de mare pentru două persoane – ştiu asta că l-am încercat, adăugă ea făcându-i cu ochiul. Şi, oricum, eu n-o să fiu acasă în noaptea asta, ținând cont că ă în trei vapoare abia sosite în port.

Se uită la Poppy care stătea ghemuită pe scaun, cu ochii pe jumătate închişi de oboseală.

— Ah, să le ia naiba de vapoare, zise Netta veselă. Să-ți spun ce-o să facem, Poppy, culcă-te acolo în pat şi dormi – puțin. Eu o să mă-ntorc repede şi atunci o să mergem la cafeneaua lui Victor pentru o masă bună şi caldă şi o sticlă de vin – dar te previn, o să vreau să-ți aud toată povestea.

Poppy se întinse în pat şi Netta zâmbi când văzu cum micuțul papagal, cu aripile lui verzi şi roşii retezate pentru a nu putea să zboare, i se aşeză pe piept, cuibărindu-se.

— Afurisită creatură, crede că eşti mama lui, spuse ea, şi râsul ei zgomotos fu ultimul lucru pe care îl auzi Poppy înainte să adoarmă.

— Eşti sigură că asta-i tot? o întrebă Netta mai târziu, împingând la o parte farfuriile goale în care fusese o friptură delicioasă de miel condimentată cu rozmarin şi păstârnac tânăr şi golind sticla de vin roşu în paharul lui Poppy.

— Asta-i tot, spuse Poppy. Acum ştii totul despre mine.

— *Merde*! zise Netta gânditoare. Deci aşa trăiesc cei bogaţi. Mereu m-am întrebat. Eh, ai învăţat ce-i viaţa într-un mod foarte dur. Totuşi, povestea mea nu-i cu mult diferită de a ta… sedusă la şaişpe ani de un prieten de-al tatii şi acuzată de nevasta acestuia că l-aş fi ademenit. Tata mi-a tras o bătaie zdravănă, până mi-a umplut spatele de sânge. Iar maică-mea stătea şi se uita. M-au lăsat leşinată pe jos. Când mi-am revenit, am fugit şi nu i-am mai văzut niciodată de-atunci. Câţi ani ai zis că ai? o întrebă ea pe Poppy.

— Nouăsprezece, răspunse aceasta.

— Nouăsprezece, hm? Şi eu cât crezi că am?

Poppy se gândi puţin.

— Treizeci? Treizeci şi patru?

— Mersi! exclamă Netta. Am douăzeci şi doi.

— Ah… Îmi pare rău, spuse Poppy, dar apoi zâmbi deodată. Ba nu-mi pare rău deloc, pentru că înseamnă că suntem aproape de aceeaşi vârstă. şi mă bucur nespus că mi-am găsit o prietenă. Netta, de luni de zile n-am mai vorbit cu cineva; n-am mai mâncat o mâncare ca asta de… o veşnicie… şi n-am mai fost într-un loc atât de plăcut de… ani de zile! spuse ea rotindu-şi privirea prin micuţa cafenea, la ale cărei mese erau oameni veseli şi câteva femei care râdeau

zgomotos, dar acel loc îi dădea un sentiment de intimitate şi de siguranță.

N-ar mai fi vrut să plece niciodată de acolo.

Ochii îi sclipiră când bău din paharul de vin şi mângâie papagalul care stătea pe masă.

— Ştii ce cred? spuse ea abia recunoscând sunetul propriului râs. Cred că papagalul mi-a adus noroc. El m-a adus la tine, Netta, adăugă ea şi chipul îi redeveni serios când spuse încet: Aveam de gând… să mă sinucid în seara asta; aveam de gând să intru în mare şi să merg, să merg până când aveau să mă acopere valurile… nu mai voiam să trăiesc.

— Cunosc sentimentul, şopti Netta strângându-i mâna peste masă, şi eu am simțit la fel, Poppy.

— Problemele mele n-au dispărut, spuse Poppy încet, dar tu mi-ai dat forța necesară să le înfrunt din nou. Cum o să-ți pot mulțumi vreodată?

— Să-mi mulțumeşti? pufni Netta. Prostii! Papagalului ar trebui să-i mulțumeşti. El o mică rază de lumină care te-a îndrumat încoace.

— O mică rază de lumină, spuse Poppy, mângâind pieptul verde şi catifelat al păsării. *Luce*, murmură ea în italiană, pronunțând Luchay. Atunci aşa o să te cheme – Luchay – raza mea de lumină! Micuțul şi săracul meu prieten.

— Toți suntem săraci aici, spuse Netta punându-şi şalul pe umeri şi luându-şi punga. Şi, fiindcă veni vorba, ar fi timpul să mă duc la lucru. Haide, Poppy, o să dormi foarte bine în după-amiaza asta şi după vinul pe care l-ai băut, sunt convinsă.

Îmbrăcată într-o cămăşuţă de noapte de flanel a Nettei, Poppy se ghemui în pat cu Luchay alături, uitându-se cum fata îşi pudra faţa şi îşi dădea cu ruj în obraji.

— Netta, spuse ea nedumerită, unde lucrezi? Ce faci tu, de fapt?

— Ce fac? repetă Netta, punându-şi şalul pe umeri şi îndreptându-se spre uşă. Păi, sunt o târfă, bineînţeles. Credeam că ştii.

— Ah, spuse Poppy. Ah, da, bineînţeles, ce întrebare prostească…

După ce uşa. se închise în urma Nettei şi ea îi auzi ţăcănitul tocurilor pe treptele de lemn, pipăi perlele de la gât… poate că madame du Barry nu fusese, totuşi, chiar atât de oribilă, îşi spuse ea lăsându-se furată de un somn fără vise.

Capitolul 35

1899, FRANŢA

— Bineînţeles că o să rămâi, insistă Netta a doua zi dimineaţă. În definitiv, eu nu folosesc patul noaptea, nu?

Apoi ieşi şi vorbi cu celelalte fete pentru a-i găsi ceva de lucru lui Poppy.

— E disperată, le spuse ea, şi e altfel decât noi, nu e potrivită să fie o târfă. Lăsaţi-o să vă facă curat în camere. Haideţi, fetelor, ridicaţi-vă standardele – şi preţurile… gândiţi-vă că sunteţi de lux! Imaginaţi-vă cum ar fi să veniţi acasă la duşumele curate, aşternuturi curate – cele care au aşa

ceva – şi lenjerie curată – cele care poartă aşa ceva. Şi totul pentru câţiva bănuţi. În fond, trebuie să-i dăm afurisitului ăluia de papagal semințe de floarea soarelui, nu?

Lui Poppy i se păru că acea casă avea un miros familiar, ca pensioanele ieftine din copilăria ei – o combinaţie de mâncare veche, sudoare veche, sex vechi. Era o casă înaltă, cu o scară de lemn îngustă care urca în spirală până la cea mai îngrozitoare cameră – o mansardă sub acoperişul în pantă, iar, în noua ei calitate de femeie de serviciu şi spălătoreasă, Poppy ajunse să le cunoască şi pe locatare. Cu Luchay cocoţat pe umăr şi cu găleata grea cu apă fierbinte şi săpun, încălzită pe cazanul de la subsol, încerca din răsputeri să curețe un secol de mizerie.

Fata care trăia într-o permanentă sărăcie la mansardă nu avea decât nouăsprezece ani, de seama lui Poppy, şi în ciuda faptului că tusea îngrozitor, Poppy o vedea ieşind, legănându-şi şoldurile în serile cețoase, cu o roşeaţă artificială în obraji care îi ascundea paloarea, şi cu un zâmbet menit să distragă atenţia de la faptul că era cumplit de slabă. A doua zi dimineaţă o vedea din nou, urcând obosită scara urât mirositoare, adesea udă până la piele de ploaia care cădea în timpul nopţii şi tuşind de parcă nu avea să se mai oprească vreodată.

— Ah, ba o să se oprească, spuse Netta atunci când Poppy o întrebă în legătură cu acest lucru. E ftizie – n-o să supravieţuiască iernii.

— Bine, dar trebuie s-o ajutăm, spuse Poppy îngrozită. Ce putem să facem?

Netta ridică din umeri, dar Poppy zări amărăciunea în ochii ei cenuşii-verzui.

— Spune-mi tu, zise ea şi, bineînțeles, că nu primi niciun răspuns.

Parterul era ocupat de văduva unui pescar care avea patru copii. Lucra la curățatul peştilor şi, deşi era cea mai curată femeie din casă, iar şorțulețele de şcoală ale copiilor ei erau cele mai albe de pe toată strada, mirosul de peşte se simțea foarte puternic în hol. Erau câte două camere la fiecare din celelalte trei etaje, toate ocupate de fete de stradă, dar văduva se ținea departe de atitudinea lor prietenoasă, ascunzându-şi repede copiii în casă când le auzea paşii grăbiți sau râsetele zgomotoase şi vulgare.

Poppy le auzea tocurile înalte pe scară când se grăbeau să se ducă la lucru seara şi se uita pe fereastră la ele cum se îndreptau cu mâinile la şold spre barurile de pe faleză, bluzele lor decoltate scoțându-le la iveală farmecele. Iar, mai târziu, le auzea urcând scara cu vreun marinar beat, care înjura când se împiedica în beznă.

Singură în patul confortabil al Nettei, încerca să ignore gemetele şi înjurăturile lui Luchay, care stătea cuibărit în scobitura gâtului ei, povestind iar şi iar lucrurile care o aduseseră în situația aceea… Dacă ar fi ascultat-o pe mătuşa Melody, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Felipe, iar viața ei ar fi fost cu totul altfel şi, dacă şi-ar fi dat seama cât de uşor ar fi fost să iubească pe Greg în loc să fie atât de proastă, cât de fericită ar fi putut fi…

— Dar, atunci, nu te-aş fi găsit pe tine, Luchay, nu-i aşa?

Papagalul îşi înfoia penele ca şi cum ar fi încercat din răsputeri să arate cât mai frumos pentru ea şi Poppy zâmbea.

— Luchay, şoptea ea când patul de deasupra scârţâia din ce în ce mai tare şi fata ţipa fie de teamă, fie de durere. Luchay, oare ce m-aş face fără tine? Tu eşti cu adevărat raza de lumină a vieţi mele. Îmi asculţi povestea tristă şi pari atât de înţelept.

Aruncă o privire speriată spre uşă când cineva zgâlţâi clanţa de câteva ori, dar, după un moment, paşii *se* depărtară împleticindu-se.

— *Cine ştie*, *continuă ea încet*, *poate că*, *într-o bună zi*, *o să ne îmbogăţim şi*, *atunci*, *o să ai pietre scumpe la fel de strălucitoare ca penele tale*, *un suport încrustat cu smaralde şi rubine şi o casă din aur numai a ta… o să fii Prinţul Papagalilor*, *Luchay*. *Şi o să fii singurul meu tovarăş şi unica mea iubire*, *pentru că nu vreau să mai cunosc un bărbat cât oi trăi*.

Netta nu aducea niciodată clienţi acasă.

— Nu-i cine ştie ce, dar e casa mea şi nu vreau ca ticăloşii ăia împuţiţi să pună piciorul aici! Şi, în plus, nici nu plătesc suficient ca să se bucure de confortul patului meu!

Amintindu-şi cu groază de singura ei experienţă sexuală, Poppy încerca să-şi închipuie ce făcea Netta sau unde avea loc „actul”, dar văzuse destule scene oribile în clădire şi în părţile întunecoase ale cartierului pentru a-şi face o idee destul de limpede.

În fiecare dimineaţă, când venea acasă, Netta se ducea

imediat la lavoar şi umplea un lighean cu apă rece ca gheaţa, după care se dezbrăca şi, tremurând, se spăla din cap până-n picioare.

— Trebuie să scap de urmele degetelor lor murdare, nu? spunea ea, traversând camera şi scoţând din dulap o cămaşă de noapte din flanel – spălată şi călcată de Poppy.

Poppy nu mai văzuse niciodată pe cineva dezbrăcat complet, nici măcar pe Angel, aşa că fu uimită de nonşalanţa Nettei.

— Eşti prea bună pentru ei, Netta, îi spuse ea furioasă, eşti prea frumoasă şi prea bună pentru ticăloşii ăia.

— Ai grijă că începi să vorbeşti ca mine, spuse Netta zâmbind. Bineînţeles că sunt prea bună pentru ei, dar trebuie să-mi câştig pâinea, nu? Atâta cât mai ţine, adăugă ea căscând.

— Cum adică, atâta cât mai ţine? întrebă Poppy nedumerită.

— Ce vezi când ieşi pe stradă? Duzini de fete tinere… fete tinere, Poppy. Nu sunt prea multe târfele care mai lucrează după treizeci de ani – dacă mai sunt în viaţă şi n-au fost distruse de blenoragie.

— Blenoragie? repetă Poppy uimită. Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu contează, murmură Netta, închizând ochii somnoroasă, o să-nveţi tu.

În curând, mâinile lui Poppy deveniră roşii şi crăpate datorită faptului că tot timpul le ţinea în apă, spălând aşternuturi uzate şi prosoape subţiate, lenjerie de corp îndelung folosită şi bluze ieftine în cazanul mare de metal de

la subsol, trecându-le apoi prin storcătorul ruginit şi întinzându-le pe sârma care traversa străduța îngustă pe care nu pătrundea lumina soarelui. Freca duşumelele şi mătura scara; ştergea urmele de pudră şi ruj şi puținele lucruri pe care le aveau. Uneori, în semn de recunoştință pentru prietenia lor, cumpăra de la piață un bucheţel de flori la sfârşitul zilei când era foarte ieftin şi le lăsa fiecăreia câte o floare în Câte o cană ciobită pentru a le înveseli când se întorceau acasă dimineața.

Fetele nu erau mult mai mari decât ea, dar îşi dădeau seama că era altfel – „Eşti de calitate", spuneau ele admirativ – şi o adoptară cu o mândrie maternă, trecând pe la ea să o vadă şi agitându-se în jurul lui Luchay, pe care îl adorau. Se uitau la ghemotocul de pene viu colorate, cu ochi la fel de strălucitori că ai ei, oferindu-i cu teamă alune sau semințe de dovleac, „înveseleşte locul", spuneau ele încântate când el fâlfâia din aripile retezate, lăsând să se zărească penele roşii de dedesubt. Luchay era animalul de casă pe care nu-l avuseseră niciodată şi era o ființă pe care puteau să o copleşească cu dragoste, atenție şi mângâieri, aşa cum nu făceau niciodată cu bărbații.

Dar când plecau seara, cu glasurile lor gălăgioase şi râsetele stridente, casa era din nou învăluită în tăcere şi Poppy se simțea iarăşi acoperită de familiarul văl negru al singurătății. Şi atunci se gândea cu disperare acasă, la Nik, la Rosalia, şi la Greg. În mintea ei, acesta devenise un erou. Greg nu s-ar fi purtat niciodată ca Felipe sau ca acei marinari. Greg era un om integru. Îi oferise dragostea lui şi, ca o proastă, ea i-

o refuzase, până când ajunsese să fie prea târziu. Se gândea la Angel şi la „gemene”, dar nu se gândea niciodată la copilul căruia îi dăduse naştere că fiind al ei şi nici nu încerca să-şi închipuie cum arăta fetița. Era fiica lui Angel şi avea atât de puțin de-a face cu viața lui Poppy, ca şi cum nu aceasta i-ar fi dat naştere.

Trecutul se şterse din mintea ei în fața realității crude a prezentului şi, în loc să-şi facă griji pentru sine, îşi făcea pentru Netta, care ieşea pe străzi în ger, cu gulerul ei de blană amărât aruncat neglijent în jurul gâtului şi cu ghetele subțiri prin care pătrundea apa.

— Netta, îi spuse ea neliniştită, sigur trebuie să existe ceva mai bun pentru tine.

— Sigur că există, spuse Netta zâmbind, există un milionar pe undeva care aşteaptă să mă-ntâlnească.

Şi apoi o trase pe Poppy după ea la cafenea ca să bea un coniac şi să mănânce o sută fierbinte care să le înveselească şi să le țină de cald în cămăruța lor rece. Totuşi, erau nopți când nici chiar Netta nu putea să iasă pe stradă, şi atunci, cu sărmanul Luchay, departe de jungla lui tropicală, cuibărit sub pătură între ele, ea şi Poppy se țineau în brațe ca să se încălzească una pe alta, vorbind în şoaptă despre trecutul lor. Dar niciodată, absolut niciodată, nu discutau despre viitor.

Netta se înşelase în privința lui Jeanne, fata de la mansardă. Nu muri în iarna aceea. Într-un fel se agăța de viață cu toată puterea, tuşind sânge discret şi arborând un zâmbet curajos când ieşea pe străzile întunecoase. Dar, prin ianuarie, era prea slăbită ca să mai poată urca scările şi rămase în pat,

privind tăcută la petecul de cer, care era singurul lucru ce se putea vedea pe fereastra micuță şi murdară, zâmbind în semn de mulțumire fetelor care veneau să o înveselească. Îi aduceau pături luate de pe paturile lor încercând să-i încălzească trupul extrem de slăbit, castronele cu supă fierbinte de la cafenea, încercând să o facă să mănânce, şi sticluțe cu medicamente cumpărate cu bani de care nu se puteau lipsi şi care farmacistul le asigurase că aveau să o facă bine; şi îi mai aduceau beladonă pentru a-i uşura durerile.

Seara, când rămânea singură în casă, Poppy stătea lângă patul lui Jeanne, citindu-i din vreuna din cărțile Nettei, sau, uneori, doar vorbindu-i. Jeanne era prea slăbită pentru a-i răspunde altfel decât în şoaptă de teamă să nu înceapă să tuşească din nou şi să stârnească iarăşi îngrozitoarea hemoptizie, dar o privea pe Poppy cu atâta recunoştință pentru faptul că îi ținea tovărăşie, încât Poppy trebuia să-şi întoarcă privirea, aşa încât ea să nu-i vadă durerea din ochi.

Luchay se plimba înainte şi înapoi pe suportul lui făcut dintr-o coadă de mătură veche, înclinându-şi capul şi uitându-se la ele curios. Era din ce în ce mai mare şi mai puternic, iar când bătea din aripi şi îşi umfla penele pentru a-şi ține de cald în odăița aceea rece, ochii negri ai lui Jeanne străluceau atât de încântare, cât şi din cauza febrei.

— Poppy, striga Luchay cu un glas aspru, Poppy *cara*, Poppy *chérie*, Poppy scumpo…

Şi, fără să vrea, Jeanne începea să râdă, ceea ce o făcea să tuşească din nou şi să scuipe sânge.

Când în cameră se făcea prea frig pentru oasele tropicale

ale lui Luchay, acesta se strecura sub şalul lui Polly şi, simțindu-i trupul mic lipit de la ei, ea nu se mai era singură şi nici nu îi mai era teamă.

Soarele strălucind pe cerul albastru în prima zi a lunii aprilie fu cei din urmă lucru pe care îl văzu Jeanne înainte de a închide ochii şi, oftând, îşi dădu sufletul.

Netta porni repede prin cartier ca să strângă bani pentru înmormântare şi un şir de fete de stradă înlăcrimate, cu şaluri negre pe cap, urmară trăsura de gunoi în care se afla sicriul ieftin din lemn de pin spre Biserica Sfânta Fecioara Maria.

Până şi biserica era sărăcăcioasă, îşi spuse Poppy în timp ce preotul ținea o slujbă scurtă; sfeşnicele de bronz trebuiau lustruite, iar pe altar nu erau flori.

— Sărmana Jeanne, ce îngrozitor să sfârşească aşa… ca un nimic, spuse ea cu tristețe, când sicriul era coborât în pământul înghețat.

— A avut noroc că a murit tânără şi am putut să-i facem o înmormântare ca lumea, fiindcă majoritatea celor ca noi sfârşesc în gropile săracilor, spuse Netta cu oarecare amărăciune. Atunci eşti chiar nimic.

A doua zi, o altă fată se mută în camera de la mansardă, şi mai tânără decât Jeanne, de vreo şaisprezece, şaptesprezece ani. Şi drăguță, îşi spuse Poppy, sau cel puțin aşa ar – fi fost dacă nu s-ar fi fardat atât de tare şi n-ar fi adoptat o atitudine atât de impertinentă. Şi oftă fiindcă ştia că aşa trebuia să facă dacă voia să-şi câştige existența pe străzi.

Netta avea un „prieten” mai special, un căpitan de vapor, care, la fiecare două luni venea la Marsilia, atât de nesigur pe

picioare după săptămânile îndelungate petrecute pe mare, încât ai fi zis că era deja beat. Căpitanul avea o soție la Cherbourg şi câte o iubită în fiecare port prin care trecea, dar pentru Netta avea o slăbiciune şi niciodată nu uita să-i aducă un cadou. Era solid şi vesel, cu o față mai degrabă bătută de vânt decât bronzată şi ochii i se transformaseră în două tăieturi albastre datorită faptului că trebuia să-i țină mereu îngustați din cauza vântului.

Ori de câte ori auzea că S.S. *Marquand* urma să sosească în port, Netta îşi punea cele mai frumoase haine ale ei şi se ducea să vadă vaporul intrând în port, aşteptând să apară căpitanul, coborând pasarela şi venind în brațele ei.

Poppy nu o mai vedea apoi decât când *Marquand* ridica ancora din nou, după trei, patru zile, iar Netta apărea cu un licăr de mulțumire în ochi şi purtând o rochie nouă, un colier drăguț sau un inel. Oftând fericită, spunea:

— Nu toți bărbații sunt răi, să ştii. Şi atunci când sunt buni… aaah, pot să fie atât de buni!

Şi apoi, făcându-i cu ochiul fericită, se ducea repede să amaneteze lucrurile recent primite şi toată lumea bea coniac la cafeneaua lui Victor în seara aceea.

Dea data aceasta, când *Marquand* sosi în port, fu altfel. În loc să dispară câteva zile ca de obicei, Netta se întoarse acasă cu o sclipire de entuziasm în ochi.

— Ghiceşte, Poppy! zise ea. M-a cerut de nevastă! Eu, cea mai bună târfă de pe faleză, şi el vrea să mă ia de nevastă!

— Bine, dar… dar soția lui? îngăimă Poppy şocată.

— A murit acum două luni, zise Netta, şi n-are copii care

să-l țină legat. Zice că atunci când stă întins în patul lui sub stelele sudului, nu se gândeşte decât la mine. Netta Fosquet… în curând doamna căpitan Georges Noiret! Ah, Poppy, exclamă ea zâmbind triumfătoare, îți vine să crezi aşa ceva? Şi e un om atât de bun, adăuga ea încet.

Părea atât de fericită când Poppy o sărută, o felicită şi merse cu ea să cumpere rochia pentru nunta care urma să aibă loc peste două zile, încât nu putu să o întrebe ce avea să se întâmple cu ea şi cu Luchay.

— O să păstrezi camera, bineînțeles, îi spuse ea la petrecerea extraordinară care se dădu la cafeneaua lui Victor cu o seară înainte de nuntă. Uite, ia ăştia, spuse ea apoi strecurându-i în mână nişte bancnote. Nu-i mult, dar o să ajungă pentru chiria pe câteva luni şi, cu ce mai câştigi şi tu, o să te descurci.

Se citi un licăr de îndoială în ochii ei când spuse acest lucru, dar Poppy zâmbi curajoasă. Zgomotul şi hohotele de râs din cafenea păreau să se fi dispărut când se uită la singura ei prietenă adevărată.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, Netta, şopti ea. Ştiu că vei fi fericită.

— Doamna căpitan Noiret, spuse Netta oftând fericită. Am învins, Poppy.

Nu era nimeni care să o conducă la altar, aşa că străbătu naosul singură, fiind urmată de Poppy, ca domnişoară de onoare. Ea şi primul ofițer de pe *Marquand* erau singurii martori şi, uitându-se la Netta, care repeta legământul îmbrăcată în rochia ei din mătase chinezească albastră, Poppy

nu putu să nu facă o comparaţie cu nunta somptuoasă a lui Angel. Dar Netta şi căpitanul ei nu păreau să aibă nevoie de cantate de Bach înălţătoare, de o mie de trandafiri, de tămâie şi lumânări ca să fie fericiţi şi erau la fel de căsătoriţi ca şi Angel şi Felipe.

Nu se întâmpla des ca una din breasla lor să aibă atâta noroc încât să pună mâna pe un soţ, iar prietenele Nettei aşteptau în faţa bisericii pentru a azvârli cu boabe de orez şi petale de trandafiri asupra fericiţilor miri. Râsul ei răsună vesel când porni repede împreună cu căpitanul spre vaporul care urma să pornească în seara aceea spre…

— Mă-ntorc peste vreo două luni, îi spuse ea lui Poppy, îmbrăţişând-o cu putere. Să nu faci vreo prostie, auzi?

Şi Poppy zâmbi când văzu cum căpitanul urcă pasarela cu ea în braţe.

Dar, pe chipul ei nu era nici urmă de zâmbet în seara aceea, când se afla singură în cameră. Gândindu-se la viitorul incert care o aştepta din nou, singurătatea se lăsă iarăşi asupra ei, la fel de întunecată şi de misterioasă ca noaptea.

Luchay se plimba agitat încolo şi încoace pe suportul lui de lemn.

— Poppy, zise el, Poppy *cara*, Poppy *chérie*, Poppy scumpo…

— Ah, Luchay, exclamă ea, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Sigur că pe tine te mai am încă.

Când S.S. *Marquand* intră în port trei luni mai târziu, Netta coborî pasarela singură şi îmbrăcată în negru.

— A murit, îi spuse ea lui Poppy, plângând, a murit acum o lună. Era o noapte foarte caldă şi ne aflam în pat, eram deasupra lui – făcând ce îi plăcea cel mai mult – când, deodată, a icnit şi s-a uitat la mine. Asta a fost tot – s-a dus! A fost înmormântat pe mare, ca un amiral.

Lacrimile îi şiroiau pe chip, iar Poppy îi strângea mâna, neştiind cum s-o aline.

— Ştiam eu că era prea frumos ca să fie adevărat, spuse Netta a cărei faţă era umflată după atâtea săptămâni de plâns. Al naibii ticălos, de ce-a trebuit să-mi moară în braţe? Sau sub mine? adăugă ea cu o umbră din zâmbetul ei de odinioară. Cel puţin a murit fericit. Eh, asta e, spuse ea oftând, ştergându-şi lacrimile şi scoţându-şi pălăria. N-o să mai găsesc pe nimeni care să se-nsoare cu mine. M-am întors acasă, Poppy, pentru totdeauna. Dar, cel puţin, ticălosul mi-a lăsat bunurile lui. Încă nu ştiu exact ce înseamnă asta, dar cum era un tip care călătorea tot timpul, presupun că nu e cine ştie ce îndoliate, Netta şi Poppy îl ascultau pe avocatul cărunt care le explica testamentul căpitanului Noiret.

— Căpitanul şi-a modificat testamentul după moartea primei sale soţii lăsându-vă totul dumneavoastră, madame Noiret.

— Bine, hai termină odată, nu poate să fie atât de mult încât să facem atâta caz.

— Ba dimpotrivă, madame, spuse avocatul privind-o cu antipatie. Căpitanul a lăsat o avere considerabilă. Există o casă aici, la Marsilia, şi una la Cherburg.

— O casă la Marsilia? îngăimă Netta.

— Aşa cum am spus, şi una la Cherbourg, plus o sumă de bani la *Banque Maritime de Marseilles*. Aceasta se ridică la peste trei mii de franci, madame.

— Trei mii de franci! repetă Netta încet, făcând ochii mari de uimire. Vrei să spui că am *trei mii de franci – şi două case ale mele*?

— Într-adevăr, madame Noiret. Nu trebuie decât să semnaţi aceste documente, aici, şi titlurile de proprietate şi banii vă vor aparţine. Bineînţeles că trebuie să vă sfătuiesc să-i lăsaţi la bancă pentru a fi păstraţi în siguranţă.

— În siguranţă! exclamă Netta, sărind în picioare. În siguranţă? Poppy şi cu mine o să dăm cea mai mare petrecere care s-a văzut vreodată la cafeneaua lui Victor în seara asta.

Luând stiloul, îşi trecu numele pe documente cu o înfloriturăă.

— Pun pariu că nu te aşteptai să ştiu să scriu, nu? zise ea dându-i un cot avocatului şi aruncându-i un zâmbet. Petrecerea va avea loc la *Victor's* de pe rue Lesange în caz că vrei să vii, adăugă ea râzând, după care se îndreptă spre uşă, cu gândul să se ducă direct la *Banque Maritime*.

— Netta, trebuie să te gândeşti bine în privinţa banilor, strigă Poppy, alergând după ea. Nu se poate să-i arunci De petreceri şi pe haine… aşa or să se ducă toţi într-o una. Căpitanul a vrut să fie sigur că o să duci o viaţă Dună. Ai putea să vinzi casa din Cherbourg şi să depui banii la bancă, iar dacă o să fii prudentă, or să-ţi ajungă tot restul vieţii.

— Dar n-am fost prudentă niciodată, Poppy, spuse ea râzând, şi e prea târziu să-ncep de-acum. Şi, în plus, ce-aş face

toată ziua?

— Poate ar trebui să te gândeşti să pui pe picioare o mică afacere, îi sugeră Poppy, ceva ce ți-ar face plăcere.

— Ei haide, ştii că doar două lucruri îmi fac plăcere – un bărbat bun şi o viață bună. Şi am de gând să mă servesc cu câte o bucățică din fiecare chiar acum.

— Am o idee, spuse Poppy gânditoare, când Netta ieşi din bancă mai târziu, fluturând cinci sute de franci. Am o idee… cred c-o să-ți placă. Dar o să ai nevoie de toți banii.

Netta se uită la ea bănuitoare.

— Ce fel de idee?

Poppy îi explică despre ce era vorba în timp ce se îndreptau spre casă, iar ochii Nettei se luminară amuzați.

— Doamne, dar îți merge mintea, spuse ea, de ce nu m-oi fi gândit la asta eu însămi? Cu mintea ta şi cu experiența mea, o să facem avere! zise ea strângându-i mâna lui Poppy şi râzând fericită. Totuşi, încă o ultimă petrecere la Victor diseară, da? În memoria căpitanului? I-ar fi plăcut tare mult.

Capitolul 36

1900, FRANȚA

Vechea casă a căpitanului Noiret se afla în capătul mai elegant al zonei Canabière din Marsilia, situată în mod convenabil între port şi hoteluri, iar la *Poppy's* veneau clienți din ambele locuri. Numai că nu erau marinari scandalagii şi beți care tocmai se întorceau din călătorii lungi – portarul de

doi metri şi o sută cincizeci de kilograme cu o faţă şi nişte pumni de fost boxer avea grijă de acest lucru. Niciun bărbat nu putea intra la *Poppy's* fără o recomandare personală şi chiar şi atunci, Poppy îl măsura din cap până în picioare cu un ochi critic înainte de a-i da voie să se apropie de preţioasele ei „fete".

Poppy venise cu ideea aceea pentru a le proteja pe Netta şi pe fete; şi pentru că nu suporta ideea ca Netta să termine banii cât ai clipi pe petreceri, cadouri şi ceea ce numea ea „viaţă bună" Adevărul era că Netta nu cunoscuse niciodată o viaţă bună; nu se gândise niciodată nici la ieri, nici la mâine; întotdeauna trăise în prezent – în singurul mod pe care îl cunoştea. Căpitanul fusese unica ei şansă de scăpare şi, atunci când banii lui s-ar fi terminat, ea s-ar fi întors la viaţa de pe străzi.

Ideea de a conduce propria ei „casă" o intrigase pe Netta, dar pentru Poppy însemnase bucuria de a vedea că prietena ei nu mai trebuia să iasă iarna pe străzi şi să se vândă unor beţivi străini şi periculoşi. Ştia că Netta nu avea să se schimbe niciodată, dar cel puţin acum nu avea să moară de tuberculoză ca Jeanne sau să sfârşească într-o groapă a săracilor – mai rău decât un nimeni. Ceea ce nu îşi dăduse seama Poppy era că, fără să vrea, ea avea să devină o „madamă".

Netta alesese fetele, respingându-le necruţătoare pe cele pe care le considerase ca fiind prea bătrâne sau prea însetate de bani.

— Asta o să fie o casă de lux, le spuse ea cu un aer de superioritate; vreau o fată care e destul de deşteaptă să-i ofere

unui bărbat momente plăcute în schimbul banilor, nu doar o tăvălire scurtă. Dorim să ne alcătuim o clientelă regulată din „domni” şi avem nevoie de fete atât de drăguţe şi atât de interesante, încât clienţii să ardă de nerăbdare să se întoarcă la ele.

Poppy decorase casă, încercând să nu se gândească la ceea ce urma să se întâmple în dormitoarele pe care ea le aranja atât de frumos. Atârnând perdele din dantelă la ferestre se gândise cu nostalgie la visurile ei din adolescenţă cu privire la dragostea adevărată şi la sentimentul minunat de a fi purtat pe aripi de vultur, aşa cum îşi închipuise întotdeauna că era când făceai dragoste; şi acum vindea sex sub toate formele – ea necunoscând nimic despre niciuna. Întinzând cuverturile de catifea albastră pe paturile mari, se gândise la bărbaţii care aveau să stea în ele şi spera să fie buni şi tandri. Trecându-şi mâna peste aşternuturile negre din satin asupra cărora Netta insistase, încercase să-şi imagineze cum era să fii o fată în braţele unui necunoscut oferindu-ţi trupul pentru bani. Iar când aşezase lămpi cu abajururi roz lângă paturi, sperase, cu naivitate, că poate unele fete aveau să-şi găsească fericirea şi dragostea acolo.

Netta instala un bar imens în salon – ca acela care îi plăcuse atât de mult la cafeneaua lui Victor – dar Poppy o convinsese că acesta trebuia să fie din lemn de mahon, nu zincat ca pentru muncitori. Umplură rafturile barului de şampanie de cea mai bună calitate.

— Clienţii noştri n-or să-şi permită, protestă Netta, dar Poppy crescu preţul şi spuse că, dacă nu-şi puteau permite, nu

avea să li se dea voie să intre.

Într-un efort de a face ca totul să pară mai „elegant” şi mai puțin ca un bordel, Poppy îmbrăcă pereții în mătase vişinie şi îi decoră cu tablouri în rame aurii şi gravuri reprezentând subiecte clasice, dar în ciuda încercărilor ei, nu o putuse împiedica pe Netta să atârne deasupra barului o pictură în ulei înfățişând o femeie goală şi foarte voluptuoasă stând aproape întinsă şi sprijinită într-un cot. Aduse cărți despre orice subiect, chiar dacă Netta îi spuse râzând că bărbații nu aveau să vină acolo ca să citească. Cumpără canapele şi fotolii confortabile, aşeză un vas imens cu flori proaspete pe bar şi împrăştie câteva ziare din ziua respectivă pe măsuță. Angajă două cameriste – una pentru a face curățenie în camere după fiecare client şi cealaltă pentru a prepara şi a servi apetitive delicioase. Iar când Netta aduse o mulțime de neglijeuri transparente pentru ca fetele să le poarte în salon ca să le faciliteze alegerile clienților, Poppy se uită la ele scandalizata.

— Pot să le poarte în dormitor, dar în salon, vor fi nişte tinere doamne îmbrăcate frumos, spuse ea cu fermitate.

Şi alesese chiar ea toaletele, insistând că aveau să arate la fel de ispititoare în rochii de mătase, cu un colier frumos la gât, cu cercei în urechi şi coafate cu grijă ca şi în neglijeuri.

— Astfel or să se simtă ca nişte fete drăguțe, nu ca nişte târfe, îi spuse ea Nettei, şi asta va face ca atitudinea bărbaților să fie alta, o să vezi.

În seara deschiderii, aşteptau pline de nervozitate primul client. Netta era în spatele barului, iar fetele, neobişnuit de

elegante, sorbeau din pahare de şampanie şi încercau să pară degajate. Purtând o rochie din catifea ari, închisă până la gât, cu părul roşu pieptănat în aşa fel încât să-i lase liber chipul tânăr şi nefardat, Poppy aştepta neliniştită în hol, întrebându-se ce avea să le spună „clienților" şi rugându-se să nu roşească.

Când primul domn sosi, în sfârşit, se uită stupefiat la tânăra şi eleganta madamă, după care îşi scoase repede pălăria şi făcu o plecăciune. După aceea urmă un altul, apoi încă unul şi alți doi… aşa încât, în curând, Poppy descoperi că era prea ocupată ca să mai fie nervoasă şi uită să se mai gândească la ce se petrecea sus. Netta supraveghea barul şi „aranjamentele" din salon, în timp ce Poppy îi întâmpina pe clienți cu zâmbetul pe buze în hol, întrebându-i ce făceau şi comentând în legătură cu vremea în timp ce lua banii – înainte.

Se duse vorba imediat despre casa lui Poppy şi ciudata combinație de naivitate şi profesionalism; despre salonul cu perdele din dantelă şi barul excelent; despre fetele frumoase şi deştepte care păreau mai degrabă eleve de pension; şi despre „tânăra doamnă" foarte cuviincioasă din holul de la intrare. În mai puțin de şase luni. *Poppy's* deveni cel mai binecunoscut secret din Marsilia. Era ca un nou club exclusiv din care fiecare bărbat ar fi vrut să facă parte, dar numai cei pe care îi accepta Poppy puteau intra.

Cu timpul se înmulțiră speculațiile şi în legătură cu Poppy însăşi. Că era foarte tânără, nu încăpea nicio îndoială – dar nimeni nu părea să ştie cât de tânără; bineînțeles că era străină – unii spuneau că ar fi venit din America – dar accentul ei franțuzesc impecabil făcea ca acest lucru să fie

greu de spus cu precizie. Cu siguranță era educată şi bine crescută – o adevărată „lady”, de fapt – dar nimeni nu-i cunoştea originea. Şi cu părul ei roşu superb, cu ochii ei albaştri, cu pielea ei albă şi cu picioarele ei lungi, Poppy era ispita întruchipată. Faptul că nu era disponibilă într-o casă plină de femei disponibile făcea să fie şi mai dorită, dar ea făcu foarte cunoscut faptul că orice bărbat care ar fi îndrăznit măcar să sugereze aşa ceva nu avea să mai fie bine primit. Totuşi, combinația de madamă versată şi tânără doamnă frumoasă îi făcea pe mai mulți bărbați să-şi încerce norocul.

— Nu te tentează niciodată? o întrebă Netta curioasă. Sau ai de gând să rămâi singură tot restul vieții?

— Poate, spuse Poppy, dar strânse din buze.

Netta avea camera ei la etajul al doilea, cu un pat imens şi cu draperii din satin albastru. Camera lui Poppy se afla la parter şi nu conținea decât un pat simplu din lemn acoperit de o cuvertură din catifea gri-porumbel, o măsuță de toaletă şi un fotoliu confortabil. Draperiile grele erau de aceeaşi culoare care devenise culoarea ei preferată şi găsise un covor frumos de Isfahan, cu nuanțe de roz şi albastru decolorat la un magazin de mâna a doua din Marsilia. Până şi Luchay avea un suport nou, nu din aur, ci din lemn de stejar. În timp ce Poppy lucra, papagalul stătea pe suport, acceptând admirația şi toate cadourile care i se ofereau, dar tot timpul părea să o țină pe Poppy sub observație, iar dacă ea părăsea încăperea, el pornea după ea dând patetic din aripi şi strigând:

— Poppy *cara*, Poppy *chérie*, Poppy scumpo.

La sfârşitul primului an, Netta şi Poppy se gândiră la progresul făcut. Poppy conducea casa cu o mână de fier într-o mănuşă de catifea, iar afacerile erau profitabile. Puteau să trăiască bine, mai bine decât se aşteptase Netta vreodată – nu mai trebuia să se întrebe de unde avea să aibă bani ca să mănânce a doua zi şi nici fetele nu o mai făceau.

— Şi atunci care-i problema? întrebă ea observând tristeţea de pe chipul lui Poppy. Tot te mai gândeşti la ticălosul ăla din trecutul tău? Sau la Greg?

Poppy doar privi în paharul de şampanie, fără să spună nimic.

— Ar fi timpul să-i uiţi pe toţi, spuse Netta cu asprime, asta e viaţa ta acum, Poppy, asta e realitatea. Ar trebui să-ncerci să te bucuri de ea mai mult.

După aceea, oftând exasperată, îşi reluă locul în spatele barului.

Poppy sorbi din paharul de şampanie, alungând amintirile întunecate şi contemplându-şi viitorul. Cel puţin acum avea un viitor – de un anume fel. Cu toate acestea, tot nu era mulţumită. *Poppy's* le aducea un venit, dar nu avea să o îmbogăţească niciodată şi, dacă în viaţa ei nu avea să existe dragoste, atunci, singura alternativă era să fie bogată. Pipăi perlele de târfă de la gât, pe care acum le purta pe faţă, nu ascunse sub bluză. Se hotărâse, dacă îi era scris să fie madamă, atunci voia să fie cea mai bogată madamă din Franţa.

Capitolul 37

1903, FRANȚA

Franco Malvasi stătea în Mercedesul său luxos, unul din primele văzute la Marsilia, trăgând din țigară şi privind exteriorul lui *Poppy's*. Era o casă modestă, despărțită de stradă doar de câteva trepte mărginite de o balustradă din fier. Perdele grele din dantelă acopereau ferestrele sclipitoare, iar treptele erau foarte curate. Arăta ca orice casă bine întreținută, dar Franco ştia că *Poppy's* era cel mai bine condus bordel din Sud, iar el se afla acolo pentru a afla de ce. Nu că ar fi vrut să cumpere o femeie, căci era mult prea pretențios pentru a face acest lucru, dar îl intriga orice afacere care mergea atât de bine încât i se dusese vestea până la Milano, Neapole şi Roma. Şi ceea ce îl intriga în mod deosebit era Poppy, patroana nefardată, de neatins şi cu înfățişare de doamnă.

Aruncându-şi țigara, ieşi în ploaie şi privindu-şi maşina cu admirație, urcă cele câteva trepte. Era un om care poseda foarte multe lucruri, dar, dintr-un anume motiv, maşina aceea îi plăcea mai mult decât majoritatea celorlalte lucruri. Un portar masiv îl examină cu atenție înainte de a-i da voie să intre şi o servitoare în uniformă îi luă pardesiul, întrebându-l politicoasă dacă mai fusese acolo. Când el îi răspunse că nu, ea îi spuse să aştepte, că Poppy avea să-l primească imediat.

Amuzat, Franco se plimbă prin holul cu covor roşu, uitându-se la numeroasele tablouri de pe pereți. El însuşi. un colecționar şi chiar un cunoscător şi, deşi nu erau tablouri scumpe şi unele erau chiar realizate de amatori, îşi dădu

seama că persoana care le cumpărase avea gust. Acordurile unei sonate de Chopin interpretate la pian şi zumzetul unor conversaţii care răzbătea printr-o uşă întredeschisă din stânga lui, îl făcură să vâre capul înăuntru curios. Peste tot se vedeau buchete mari de flori, iar parfumul lor se combina cu cele subtile ale femeilor din încăpere. Câteva perechi stăteau pe canapelele din catifea, vorbind uşor şi bând şampanie, în timp ce câteva fete atrăgătoare şi bine îmbrăcate stăteau lângă bar, sporovăind cu o blondă drăguţă şi zâmbitoare care se afla de partea cealaltă a tejghelei. În celălalt capăt al încăperii, o altă fată îi ţinea mâna unui bărbat cărunt şi spilcuit care adormise lângă foc. Fata drăguţă de la pian trecu de la Chopin la Paganini, aruncându-i un zâmbet plăcut, în timp ce servitoarea mărunţică se plimba prin încăpere servind farfurioare cu stridii şi somn afumat, pateu de ficat şi trufe. Dacă excludea barul şi faptul că toate fetele erau atrăgătoare, ar fi zis că se afla la o petrecere în provincie.

— Signore Malvasi?

Franco se întoarse brusc, simţindu-se ca un băieţel surprins de directoare.

— Îmi cer scuze, spuse el, eram curios…

— Fireşte, spuse Poppy conducându-l în biroul ei, toată lumea e curioasă în legătură cu *Poppy's*. Aş putea să vă întreb cine v-a recomandat *m'sieur?*

— Monsieur Nobel… Jacques Nobel, spuse el urmărindu-i reacţia, dar nu se văzu nicio licărire în ochii ei uluitor de albaştri şi ea încuviinţă scriindu-i numele într-o agendă legată în piele neagră.

Papagalul îşi părăsi imediat suportul şi se aşeză pe biroul ei, privindu-l cu nişte ochi asemeni unor mărgeluţe de topaz.

— Cred că înţelegeţi care sunt regulile noastre, signore Malvasi, spus Poppy calmă. Cel dintâi angajament al nostru este faţă de fete, dar, bineînţeles că protejarea lor este în beneficiul dumneavoastră, al clienţilor. Fetele sunt nu numai frumoase, ci şi inteligente, şi se aşteaptă ca, în salon, să fie tratate ca nişte doamne. Sus, în intimitate, însă, este o chestiune care vă priveşte pe amândoi. Aş vrea să vă previn, însă – nu vreau violenţă. Sunt convinsă că monsieur Nobel trebuie să vă fi spus toate acestea. Evident, nu primim aici pe oricine, iar cei pe care îi acceptăm în „clubul" nostru sunt de acord să răspundă la câteva întrebări… numele, vârsta, adresa şi ocupaţia.

Franco o privi amuzat, în timp ce ea îi aştepta răspunsul. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani şi în rochia aceea din catifea gri era extrem de atrăgătoare, numai că îşi conducea bordelul ca o amatoare.

— Nu cereţi cam mult? întrebă el zâmbind. Majoritatea bărbaţilor nu prea vor să se ştie că frecventează un bordel – şi cu siguranţă că nu vor să-şi vadă numele înregistrate într-un caiet în care pot fi descoperiţi de orice şantajist amator.

Poppy închise agenda cu zgomot.

— Noi considerăm că *Poppy's* este un club, nu un bordel, spuse ea cu răceală. Mulţi din clienţii noştri vin aici încă de când am deschis, de acum trei ani – ei ştiu că pot avea încredere în noi, iar noi ştim că putem avea încredere în ei. Le cer numele clienţilor atât pentru propria lor protecţie, cât

şi pentru cea a fetelor. De exemplu, soseşte cineva ca dumneavoastră în seara aceasta, recomandat, dar, totuşi, necunoscut… este o situație periculoasă pentru o fată, iar dacă, i se „întâmplă" ceva, trebuie să avem cum să găsim persoana respectivă. Sunt câteva nume foarte importante în agenda mea, signore Malvasi, dar vă asigur că eu sunt singura care le vede.

Se rezemă de spătarul fotoliului, cu mâinile împreunate, şi îl studie pe bărbatul din fața ei. Era de înălțime medie, cu umeri lați şi, totuşi, zvelt şi foarte bine îmbrăcat. Avea o înfățişare tipică de italian cu ochi negri pătrunzători şi, deşi nu putea avea mai mult de treizeci de ani, fruntea îi era deja cutată, iar părul negru începuse să-i încărunțească la tâmple.

— Din, moment ce ați venit recomandat de monsieur Nobel, este limpede că erați la curent cu regulile noastre, spuse ea în cele din urmă, iar el încuviință.

— Dar trebuie să recunosc că nu am venit numai din pură curiozitate sau din dorința de a avea o femeie. Am venit pentru că sunt intrigat de dumneata.

— De mine? întrebă Poppy surprinsă şi apoi adăugă repede: Eu nu intrig cu nimic, signore Malvasi. Deci, doriți să rămâneți sau preferați să nu răspundeți la întrebări? Înțeleg perfect dacă nu vreți s-o faceți.

Franco scoase o țigară, bătând-o de tabachera de argint.

— *Permesso*? întrebă el şi Poppy clătină din cap.

— Puteți fuma în salon, dar în biroul meu nu permit acest lucru. Nu suport fumul.

El încuviință şi puse țigara la loc în tabacheră.

— Deci, madame Poppy, eşti o femeie cu simpatii şi antipatii bine definite şi extrem de principială. Mi se pare că, pentru o femeie atât de tânără, ştii exact ce vrei de la viață.

Ea roşi, acel bărbat izbutise să străpungă barierele pe care le înălțase cu atâta grijă între sine şi clienți. Împingându-şi fotoliul în spate, spuse furioasă:

— Signore Malvasi, viața mea particulară mă priveşte numai şi numai pe mine şi, deşi nu sunteți primul care încearcă, va rămâne astfel. Mă tem că va trebui să vă rog să plecați.

— Nu aveam nicio intenție să mă amestec în viața dumitale personală ba chiar dimpotrivă, aş putea spune, zise el calm. Priceperea dumitale în afaceri mă fascinează.

Poppy sună dintr-un clopoțel de argint chemând portarul.

— Nu mă interesează speculațiile dumneavoastră, spuse ea cu răceală. Michel vă va conduce.

— Am auzi că eşti o femeie ambițioasă, continuă Franco ignorându-l pe bătăuşul imens care apăruse lângă el, şi am venit să-ți propun o afacere. Dar, bineînțeles, dacă nu te interesează… zise el ridicându-se cu un oftat.

Poppy privi în urma lui. Atinsese o coardă sensibilă; afacerile erau acum singurul lucru care o interesa şi de trei ani nu avansase deloc în „carieră".

— Stai, puțin, signore Malvasi, strigă ea, o secundă. Aş vrea să aud propunerea. Bineînțeles, nu cred că mă va interesa ceva din ce vei spune, dar o să te ascult, zise ea cu răceală.

Franco sesiză că ea se plasase iarăşi în poziția de stăpână

pe situație și zâmbi. Poppy era și deșteaptă și frumoasă și acest lucru îi plăcea, deși adevărul era că, datorită părului ei superb, pielii străvezii și acelor ochi albaștri devastatori născocise ideea aceea cu „afacerea".

— Treaba merge foarte bine aici – pentru o mică afacere, spuse el. Sunt sigur că, pentru partenera ta, Netta Fosque, e suficient, dar pentru o femeie ca tine. Poppy, o femeie care are alte pretenții, e nevoie de mai mult. Aceste lucruri te satisfac? o întrebă el arătând în jur și așteptă o clipă, dar ea nu spuse nimic. Cred că ești o tânără foarte deșteaptă, Poppy Mallory, spuse el, după care adăugă: Și nu mă interesează deloc trecutul tău, ci viitorul.

Poppy roși, întrebându-se nervoasă ce voise să spună… *trecutul ei*… dar acel om nu avea cum să știe ceva despre ea…

Franco se aplecă peste birou, privind-o drept în ochi.

— Cred că poți să faci mai mult decât atât, Poppy Mallory, spuse el încet, mult mai mult. Ești altfel. Uită-te doar la ce ai creat aici. Amândoi știm ce ai putea să faci dacă banii n-ar fi o problemă.

— *Dacă banii n-ar fi o problemă*, șopti ea stupefiată. Ce vrei să spui?

— Draga mea, îți ofer posibilitatea să deschizi o casă pe una din cele mai elegante străzi pariziene. Îți ofer faimă și avere, Poppy. Și sunt dispus să-ți acord tot sprijinul.

Faimă și avere… cuvintele acelea plutiră în aer între ei, iar ochii ei licăriră… o casă a ei la Paris… cea mai elegantă stradă… banii nu erau o problemă…

— Și ce ceri în schimb? întrebă ea revenind pe pământ

deodată.

— Nu cer nimic în afară de înapoierea investiției inițiale. Va fi o relație de afaceri. Îmi vei spune ce ai hotărât mâine la prânz. Să fii la *Ghiordes Restaurant* la unu şi un sfert, zise el ridicându-se şi ducându-se spre uşă.

— Nu pot să fac asta… îngăimă ea. Eu niciodată…

— Nu ieşi niciodată în public? spuse Franco zâmbind. Nu crezi că ar fi timpul să-ncepi s-o faci? Altfel cum vrei să ți se răspândească faima?

— Stai puțin, strigă ea când el apăsă pe clanță, cine eşti?

— Să zicem că sunt doar un prieten, spuse el, şi, după ce îi făcu cu mâna, ieşi.

Ghiordes Restaurant era cel mai elegant din Marsilia şi Poppy era emoționată. Purta o rochie de mătase gri şi o pălărie roz pe care o cumpărase în dimineața aceea, cu o voaletă mică din plasă care făcea ca părul ei să pară de culoarea piersicii, iar ochii ei albaştri şi mai misterioşi.

— Signore Malvasi vă aşteaptă, madame, spuse maître d'hôtel, conducând-o printre mesele aglomerate.

Franco stătea lângă fereastră, cu o sticlă de şampanie alături, iar lui Poppy i se păru foarte distins.

— Cât de fermecător arăți, Poppy, spuse el luându-i mâna, iar ea roşi, conştientă de privirile curioase îndreptate în direcția lor şi întrebându-se nervoasă dacă oamenii ştiau cine era. Mi-am luat libertatea de a comanda şampanie, pentru că ştiam că, dacă vii, va fi ca să spui da. Bineînțeles că, în caz că mă înşel, va trebui să sărbătoresc doar plăcerea de a lua masa

în compania ta.

Ea râse.

— Nu te-ai înşelat, deşi trebuie să recunosc că n-am dormit toată noaptea tot întrebându-mă ce să fac. Vezi tu, țin foarte mult la Netta, e cea mai bună prietenă a mea… singura mea prietenă, adăugă ea cu tristețe, în afară de Luchay, bineînțeles.

— Luchay?

— Papagalul… numai că, pentru mine, e mai mult decât atât. De fapt, el a fost salvatorul meu, mica mea rază de lumină, trimisă de Dumnezeu…

Roşi iarăşi, dându-şi seama că dezvăluia prea mult şi voise să fie atât de rece, de calmă şi de severă… voise să se mențină stăpână pe situație.

— Îmi pare rău doar că Luchay a fost salvatorul tău şi nu eu, spuse Franco politicos, dar poate că voi fi considerat al doilea.

Poppy râse şi îşi dădu seama uimită cât de rar râdea de la un timp.

— Problema e că mi-e teamă să o părăsesc pe Netta, zise ea deodată. Sunt sigură că o să dea de necazuri şi o să ajungă iarăşi pe străzi. Şi mai e un motiv…

El ridică din sprâncene întrebător, dar ea clătină din cap, privind stânjenită în farfurie.

— Nu… nu pot să-ți spun, murmură ea.

— Foarte bine, atunci, Netta o să vină cu tine, zise el.

Poppy luă o înghițitură de şampanie şi îşi spuse că Franco avea ochi frumoşi, de un căprui foarte închis, aproape negri, şi

puțin… captivanți, bănui că acela era cuvântul potrivit. Iar combinația dintre chipul lui tânăr şi părul cărunt era interesantă… se întrebă din nou ce o fi cauzând, oare, acele cute de îngrijorare de pe fruntea lui.

Chelnerul le aduse meniurile şi Franco o privi cum îl studia pe el cu atenție… era atât de tânără, îşi spuse el şi atât de vulnerabilă… şi era o lady. Posedase atâtea lucruri în viața lui, dar nicio „lady".

Ea îşi ridică privirea zâmbind.

— Mor de foame, zise ea, tu nu?

— Câți ani ai, Poppy? o întrebă el brusc, iar ea roşi.

— Douăzeci şi trei… chiar astăzi îi împlinesc, de fapt. E ziua mea.

— Douăzeci şi trei, repetă el, şi e ziua ta. În cazul ăsta e o dublă sărbătorire, zise el ridicând paharul. La mulți ani, Poppy.

Deodată, ea îşi aminti de toate celelalte sărbătoriri cu şampanie alături de tatăl ei, care acum i se păreau la ani-lumină distanță. Viața aceea dispăruse pentru totdeauna şi ea era acum acolo, luând masa cu Franco Malvasi… o femeie de afaceri pe cale. de a face prima mare afacere ce avea să-i aducă faimă şi avere.

Discutând despre Paris, Franco o felicită pentru faptul că gândea repede. Ştiuse că nu ar fi avut noi o şansă să se apropie de Poppy Mallory altfel, deoarece respingea bărbații în mod automat; singura cale erau afacerile. La fel ca o mulțime din ideile lui cele mai bune, aceea îi venise pe moment şi nu avea nicio îndoială că avea să-şi obțină răsplata.

Netta lustruia paharele la bar, privind-o pe Poppy cu îndoială.

— Dar cine e? întrebă ea. Şi de unde ştii că poţi să ai încredere în el?

— Simt, pur şi simplu.

— Ha! Şi unde te-au dus simţămintele astea până acum?

— Asta e altceva, n-are nicio legătură cu dragostea, protestă Poppy. E, pur şi simplu, O înţelegere de afaceri.

— Zău? întrebă Netta cu scepticism. Eşti sigură că acest Franco Malvasi nu e captivat de ochii tăi mari şi albaştri? Sau de reputaţia ta de singura femeie castă din meseria asta?

— Nu vorbi prostii, Netta, pe lângă asta, a fost recomandat de Jacques Nobel.

— Nobel! exclamă Netta. Poppy, îţi dai seama cu cine ai de-a face? Nobel e unul din cei mai mari mafioţi care acţionează în sudul Franţei!

Dar întotdeauna pare atât de agreabil, spuse Poppy surprinsă, e unul din cei mai încântători şi mai atenţi clienţi ai noştri. Nu se poate să fie implicat în ceva atât de groaznic.

Netta oftă.

— Uneori nu ştiu dacă inocenţa asta a ta te fereşte de necazuri sau te vâră în ele. Pun pariu că nici măcar nu ştii cei aia Mafia, nu?

Poppy clătină din cap.

— Nu, şi nu ştiu dacă vreau să aflu, spuse ea categorică. O să-mi păstrez inocenţa, Netta. Nu-mi pasă ce face, ştiu doar că am încredere în Franco Malvasi.

Netta se uită la ea exasperată.

— Bineînțeles că ai, zise ea. Nu-ți oferă tot ce-ți dorești? N-oi fi eu o bună afaceristă, dar sunt suficient de deșteaptă ca să știu că așteaptă ceva în schimbul sprijinului pe care ți-l acordă; în definitiv o să-l coste o avere.

— Nu vrea decât înapoierea sumei pe care e va investi, spuse Poppy. Îmi admiră priceperea în afaceri.

Netta, nu trupul!

— La auzi, murmură Netta. Ei bine, văd că ești hotărâtă, dar pe mine una o să mă întristeze plecarea ta.

Poppy o privi stupefiată.

— Cum, nu vii cu mine?

Netta ridică din umeri.

— Îmi place aici, toți prietenii mei sunt aici, afacerile îmi merg bine. Cum aș putea să renunț la tot pentru Paris, când știu că nu sunt croită pentru așa ceva? La casa pe care o s-o deschizi acolo o să ai nevoie de fete mai șic decât mine, Poppy.

— Dar am nevoie de tine, Netta, exclamă Poppy, nu înțelegi? Nu pot s-o fac singură, nu știu nimic despre sex! Tu te-ai ocupat de asta mereu.

— Atunci, nu crezi c-ar fi timpul să înveți? strigă Netta exasperată. Numai pentru că ai avut o experiență negativă nu trebuie să te chinuiești toată viața. Ah, știu că nu ești ca mine și ca toate celelalte fete, dar nici măcar nu vrei să te întâlnești cu un bărbat, cu atât mai puțin să te îndrăgostești de unul, spuse ea, și oftă. Dar, *merde*, când o s-o faci până la urmă, să vezi ce scântei or să iasă.

— Nu mă interesează dragostea, nu vreau decât să vii cu mine la Paris, spuse Poppy pe un ton rugător. Eşti cea mai bună prietenă a mea, Netta. Nu vă am decât pe tine şi pe Luchay. Te rog?

— Ascultă, fetiţo, spuse Netta apucând-o de umeri şi privind-o în ochi. Eu ştiu unde mi-e locul. Aici. Tu eşti altfel, întotdeauna ai fost mai bună decât noi celelalte. De data asta n-ai nevoie de mine, Poppy, o să te descurci chiar mai bine fără mine. Crede-mă, ştii tot ce trebuie să ştii – nu eu am făcut din casa asta un succes. Fără tine ar fi fost doar un alt bordel. Aşa că, succes, scumpo. Dar nu uita, fereşte-te de Franco Malvasi.

Bagajele lui Poppy erau făcute şi ea era pregătită de plecare, îşi roti privirea prin încăperea care fusese căminul ei timp de trei ani; ea le dăduse viaţă acelor pereţi, dar aceştia păreau deja trişti şi goi, de parcă nimeni n-ar fi locuit acolo vreodată. Luchay bătu din aripi agitat şi în colivia lui şi ea se întoarse, să-l liniştească.

— O să ne placă la Paris, Luchay, spuse ea când el scoase tot felul de cârâieli neliniştite, totul o să fie foarte bine.

Dar mâna îi tremură când luă colivia, pentru că era la fel de speriată ca şi el – şi de ceea ce promisese să facă.

— Eşti sigură că asta vrei? o întrebă Netta îngrijorată. Când ai deschis casa asta, ai făcut-o pentru mine. Dar acum o să fie altceva. N-o să mai existe cale de întoarcere după ce o să faci pasul ăsta, Poppy. Vei fi cunoscută întotdeauna ca o madamă.

Madamă… cuvântul acela o înspăimânta şi îşi privi prietena cu incertitudine, fata care o luase la ea acasă, care avusese grijă de ea şi o ajutase fără să stea pe gânduri nicio clipă. Ezită un moment, dar apoi îşi aminti de sentimentul de neputinţă care o stăpânise când se târâse singură din Italia până în Franţa, căutând de lucru şi de şocul descoperirii că nimeni nu o voia şi că era un „nimeni". Îşi aminti de ochii lui Franco Malvasi care o priviseră cu intensitate când el se aplecase peste birou spunând: „Priceperea ta în afaceri mă interesează…" Îşi ridică bărbia cu mândrie.

— Sunt deja o madamă, Netta, şi am hotărât că-mi place mai mult decât să fiu un nimeni. Şi, în plus, adăugă ea zâmbind, de data asta am de gând să mă îmbogăţesc şi n-o să mai fiu un nimeni niciodată.

Dar, stând singură în tren, cu Luchay speriat în colivia lui alături, se întrebă cum avea să facă, oare, acest lucru.

Capitolul 38

1903, FRANŢA

Revederea Parisului îi provocă lui Poppy şi durere şi plăcere – durere din cauza amintirilor pe care i le reînvia şi plăcere pentru că se afla iarăşi în cel mai minunat oraş al lumii. Luă o cameră într-un hotel mic de pe rue des Saints-Péres din zona demodată a bulevardului Saint-Germain, după care se duse la *Banque de Paris* ca să vadă dacă banii fuseseră depuşi într-un cont pe numele ei aşa cum îi spusese Franco.

Fuseseră depuşi – şi suma o înspăimântă. Era mai mult decât ar fi putut aduce casa din Marsilia în patruzeci de ani!

Stând singură la masă în sufrageria hotelului în seara aceea, se uită în jur la ceilalți ocupanți ai meselor; erau două femei care mâncau în tăcere şi cu privirile aţintite în farfurii; o pereche de vârstnici evident din provincie; şi câteva doamne cu aspect de fete bătrâne care cinau singure, la fel ca ea. Şocată, Poppy îşi dădu seama că, având părul strâns la spate şi îmbrăcată în fustă gri şi cu bluză albă, arăta exact ca ele – cu excepția faptului că era mai tânără şi nu avea *pince*-nez.

Uitându-se în oglindă, mai târziu, realiză că nu avea deloc stil şi arăta ca o provincială – şi, cu siguranță, părea „distinsă" şi cum ar fi putut o femeie care arăta ca o învățătoare nemăritată de la Marsilia să spere să aibă cea mai renumită casă de la Paris? Îi lipseau credibilitatea şi identitatea şi, dacă voia să reuşească, trebuia să le obțină pe amândouă. Clienții ei se aşteptau la „stil".

Crezuse că o să-l mai vadă pe Franco înainte să plece la Paris, să discute împreună detaliile noii ei afaceri, dar nu primise decât un bilet de la el în care confirma înțelegerea lor şi o informa că o anumită sumă de bani avea să-i stea la dispoziție la *Banque de Paris*.

„*Singurul meu sfat*", *scrisese el în final*, „*este să-ți laşi insistențele creatoare şi pe cele de afaceri să se combine*. *Ai făcut-o* într-*o oarecare măsură la Marsilia*, *dar*, *nu uita că te afli la Paris*; *dacă vrei să ai un impact asupra acelui oraş dur*, *unde toți le-au văzut şi le-au făcut pe toate*, *trebuie să faci*

ceva grandios”.

Poppy nu dormi toată noaptea gândindu-se ce să facă, iar a doua zi dimineață, încercănată, după câteva investigații discrete, se duse pe rue de la Paix şi la saloanele de modă ale lui Doucet şi Lucille. Devenind din ce în ce mai optimistă, comandă rochii de zi, costume şi rochiile de seară elegante pentru care Lucille era renumită, toate în nuanța de gri-porumbel, care devenise simbolul ei acum.

Oprindu-se la un salon de coafură celebru, ceru să i se taie părul până la o lungime care era la modă, aşa încât îi era foarte ondulat în creştet şi îi cădea în valuri până la umeri. Una din noile „cosmeticiene” îi arătă cum să-şi scoată în evidență trăsăturile cu puțină pudră, puțin ruj, o tentă de gri-perlă pe pleoape şi un ruj de buze de culoarea piersicii. Cumpără mănuşi din piele fină, pantofi şi poşete şi lenjerie indecent de luxoasă din mătase gri împodobită cu dantelă. Apoi se duse la celebrul blănar *Revillon*, unde ceru să i se facă o capă de seară din blană de vulpe argintie lungă până la pământ şi o scurtă din blană de veveriță gri pentru zi. După aceea se duse la hotelul *Ritz*, unde luă un apartament şi ceru să i se trimită bagajele de la hotelul din rue des Saints-Pères.

În final, se cufundă epuizată într-o cadă imensă cu apă fierbinte şi uleiuri parfumate.

— Acum sunt pregătită pentru Paris, exclamă ea cu glas tare. Acum pot să fac ceva „grandios”.

Următorul pas important era casa. Bărbatul pe care la îl rugă să-i arate proprietățile pe care le avea de oferit în cele mai exclusive zone ale Parisului păru sceptic până când Poppy

îi arătă biletul de la bancă pe care era un spațiu liber unde ea urma să treacă suma necesară şi cuvintele „*fonduri nelimitate la dispoziție*” în scrisoarea băncii.

— Desigur, madame Mallory, exclamă el de parcă ar fi auzit de ea deja şi, deodată, fu numai zâmbete şi politețe.

Dar când, în cele din urmă, alese marele şi vechiul „*hôtel particulier*”, *o* casă ce se afla situată în elegantul arondisment şaisprezece, şi trecu pe bilet o sumă imensă cu o mână tremurătoare, Poppy ar fi vrut din toată inima ca Franco sau Netta să fi fost acolo pentru a o îndruma.

O mulțime de lucrători recomandați de către agentul imobiliar transformară camerele de la etaj în apartamente de lux şi îmbrăcară holul în marmură. Muşcându-şi buzele când amintirile dureroase reveniră, Poppy comandă candelabre imense din cristal de la Veneția şi apoi cumpără o bibliotecă întreagă îmbrăcată în panouri din lemn de stejar şi cu rafturi pline de cărți, luate direct dintr-o casă veche englezească. Cumpără covoare *Aubusson* şi carpete de mătase chinezeşti şi persane, aşa încât atunci când „oaspeții” ei se dădeau jos din pat să simtă sub picioare moliciune şi căldură. Comandă căzi din onix cu robinete din aur în formă de lebede cu ochi de malahit şi lapis; comandă brocart pentru draperii şi canapele care urma să fie țesut special la Lyon într-o duzină de nuanțe de roşu şi culoarea piersicii, verde-mentă şi verde-gălbui şi cele mai calde tente de albastru. Hotărî că nu voia mobilier care să se asorteze, ci doar piese vechi şi frumoase pe care le văzu în marile magazine şi de care se îndrăgosti. Se simțea ca o milionară nebună pornită pe cumpărături, dar întotdeauna,

în mintea ei exista gândul că Franco Malvasi aştepta o dobândă la investiţiile sale.

Propriile ei camere la parterul clădirii se terminară, în sfârşit, şi ea se instală. Erau la fel de simple şi de nepretenţioase ca noile ei toalete, dar elegante. Pereţii dormitorului erau îmbrăcaţi în mătase de un gri-pal care se asorta cu baldachinul patului mare de mijloc. Covoarele erau de cel mai deschis gri-albăstrui, iar perdelele erau din tafta albă încreţită. Tablourile erau cele vechi aduse din colecţia ei ciudată şi fără experienţă de la Marsilia. Considerându-se „distinsă", puse ca John Singer Sargent să-i facă portretul şi îl atârnă în bibliotecă.

Pentru apartamentul ei plătise din banii proprii – nicio centimă din banii, lui Franco Malvasi nu fusese cheltuită pe ceva ce nu ţinea strict de afaceri. Dar ştia că trebuia să şocheze puţin şi, amintindu-şi de promisiunea de a face din Luchay un Prinţ al papagalilor, îl chemă pe celebrul bijutier Bulgari din Roma şi îi ceru să-i facă un suport splendid din aur încrustat cu pietre preţioase.

— O să fie cu totul altceva faţă de vechea coadă de mătură şi cămăruţa aceea friguroasă a Nettei de la Marsilia, îi spuse ea lui Luchay cu dragoste, după care, urcându-se în noul ei pat, cu papagalul ghemuit lângă umărul ei, plânse până adormi, pentru că, de fapt, nu ştia ce să facă şi îi era tare dor de Netta.

Ascunzându-şi emoţia puternică sub noile ei toalete de lux, Poppy începu să iasă, mereu singură, deoarece nu cunoştea niciun bărbat care să o însoţească. Era conştientă de

interesul pe care îl stârnea stând în balcoanele de la *Folies-Bergères*, purtând o rochie superbă şi somptuoasa ei blană şi studiindu-i pe cei din sală pentru a vedea ce anume le plăcea la femeile de pe scenă. Îi ignoră pe cei obişnuiţi şi îşi concentră atenţia îndeosebi asupra bărbaţilor vădit bogaţi şi de origine aristocratică, aflaţi acolo pentru a vedea fetele din spectacol nu numai pentru a solicita vreo târfuliţă din balcon. Şi observă că nu erau admirate numai cele cu cei mai superbi sâni, cel mai frumos şezut sau cele mai lungi picioare – deşi acele calităţi erau, evident, de folos – dar mai era şi personalitatea fetei şi nuanţa de neaşteptat. Erau blonda micuţă şi conică cu chip de înger, care cânta cântece deocheate cu o expresie inocentă, cântăreaţa cu piele ca laptele înveşmântată într-o haină albă pe care, în cele din urmă, o desfăcu brusc dând la iveală un costum lipit de corp din dantelă neagră care abia îi ţinea sânii, ceea ce îi înfioră pe toţi bărbaţii prezenţi. Apoi mai erau dansatoarea roşcată cu un trup mlădios care era plină de vervă şi vioiciune şi misterioasa cântăreaţă orientală îmbrăcată în mătăsuri chinezeşti, a cărei principală atracţie era aerul de mister şi necunoscut. „Mister", neaşteptatul, o tentă de răutate, comicul, energie plină de graţie… Poppy văzu că toate acestea erau lucruri admirate de bărbaţi.

Într-o seară îşi făcu o apariţie senzaţională la *Maxim's*, unde maître d'hôtel şi chelnerii se agitară în jurul ei. Purta capa lungă din blană de vulpe argintie, iar dedesubt avea o rochie din şifon gri de la *Lucille*, strâmtă la gât şi la

încheieturile mâinilor. Părul ei roşu părea să emane căldură în comparație cu acea culoare rece, iar cele cinci şiraguri de perle de târfă străluceau pe pielea ei palidă. Fiecare bărbat din restaurant se întorcea să o privească, iar femeile îi aruncau priviri pe furiş, simțind o nouă rivală în rândurile lor de curtezane. Însă, Poppy refuză politicoasă bilețelele şi sticlele de şampanie trimise de către admiratori fascinați, clătinând din cap şi zâmbind uşor. Ea se afla acolo ca să învețe, nu ca să participe. Numai că era extrem de îngrijorată, fiindcă, deşi acum ştia ce voia, tot nu avea idee cum să-şi recruteze „fetele".

Simone Lalage fusese una din cele mai mari curtezane ale Parisului timp de cincisprezece ani – o întreținută de lux care, deşi nu mai era la fel de tânără ca altă dată, era tot frumoasă. Simone nu era o femeie deşteaptă, dar moştenise viclenia înnăscută a țăranilor fermieri din Languedoc şi avea un trup care rivaliza cu al oricărei dansatoare în vârstă de şaptesprezece ani de la cabaret. După un început greu în viață, reuşise să adune o avere din bijuterii şi bani, dar nu uitase niciodată să-i fie recunoscătoare lui Jacques Nobel, care o ajutase să-şi înceapă strălucitoarea carieră. Şi acum, când parcurgea cu maşina cele trei străzi distanță dintre casa ei de pe rue Le Sueur şi numărul 16, rue des Arbres, îi făcea acestuia o favoare.

Încă de când o sunase Jacques cu patru luni în urmă pentru a-i spune că Franco Malvasi dorea ca ea să o ajute pe Poppy, dar fără ca aceasta să ştie, Simone ținuse lucrurile sub

supraveghere. Ea fusese cea care îl sunase pe agentul imobiliar care o condusese pe Poppy la casa potrivită de pe strada potrivită; ea avusese grijă ca lucrătorii cei mai buni să fie trimişi acolo şi să termine treaba într-un timp record; ea îşi sunase vechiul prieten, pe maître d'hôtel de la *Maxim's* spunându-i de Poppy şi rugându-l să o aşeze la o masă unde să fie cât mai bine văzută. Simone cunoştea toate persoanele importante din Paris; întotdeauna stătea cu urechea ciulită ca să audă ultimul scandal şi tot ce era la modă şi, adesea, părea să ştie ce avea să se întâmple chiar înainte ca lucrul respectiv să se producă. La Paris se spunea că, dacă voiai să ştii ceva, trebuia să o întrebi pe Simone Lalage.

Limuzina ei de *Courmont* opri în faţa casei de la numărul 16 de pe rue des Arbres, iar şoferul sări repede să-i deschidă uşa înainte să dea fuga pe scări şi să sune. O servitoare tânără într-o rochie neagră şi cu un şorţ alb deschise uşa şi făcu o mică reverenţă respectuoasă când şoferul îi spuse că „madame Lalage venise să o vadă pe madame Mallory".

Simone privi în jurul ei cu un ochi critic, observând frumoasele covoare persane, mobilierul vechi, culorile plăcute ale draperiilor şi mulţimea de flori – şi tava de argint goală de pe consolă, unde, în mod normal ar fi trebuit să fie cel puţin o duzină de cărţi de vizită, iar tava goală trăda faptul că nimeni nu o vizitase încă pe Poppy.

Examină viitorul „succes" parizian cu atenţie în timp ce Poppy cobora scara acoperită de un covor albastru. Fata era încă extraordinar de tânără şi atât de elegantă cât putuseră să o facă cei mai buni creatori de modă, iar alegerea acelui gri

era excelentă. Frumosul ei păr roşu care era ridicat în părți şi A îi cădea în valuri pe umeri, fusese tuns de un artist. În ochii ei se citea o uşoară aroganță, deşi privirea îi era temătoare. Poppy nu învățase încă să-şi mascheze sentimentele, îşi spuse Simone, dar ştia că avea să o facă în scurt timp. Jacques Nobel îi spusese că era o femeie foarte deşteaptă. Şi, judecând după casa aceea şi perlele incredibile, făcuse deja prima cucerire!

— Scumpa mea, zise ea ducându-se repede spre Poppy şi întinzându-i mâna învelită într-o mănuşă din piele de căprioară de culoarea liliacului, care se asorta cu cea, a rochiei, nu se poate să pui o fată atât de tânără să deschidă uşa; trebuie să faci rost imediat de un majordom.

— Un majordom? întrebă Poppy uluită.

— Fireşte, spuse Simone aruncându-i zâmbetul ei celebru, care făcea să-i apară două gropițe în obraji. Într-o casă atât de mare trebuie să ai personalul necesar, altfel ce-o să zică lumea? Şi, la Paris, draga mea, numai părerea lumii contează. E atât de uşor să fii demodat.

Când Poppy rămase cu privirea ațintită asupra ei, uluită, ea adăugă:

— Eh, ce facem, stăm în hol toată ziua sau ai de gând să mă inviți în salon să bem un ceai?

— Ceai? Ah, da, bineînțeles, spuse Poppy încântată, căci, după atâtea săptămâni de singurătate, era atât de bucuroasă că avea companie, încât ar fi fost fericită să bea, un ceai aproape cu oricine.

În plus, ştia cine era Simone Lalage şi, în momentul acela, părea un – dar trimis din ceruri. Simone trebuia să ştie

ce avea nevoie.

— Mă aflu aici pentru că eram curioasă, spuse Simone examinând cu atenție fiecare detaliu din încăpere în timp ce sorbea ceaiul de iasomie dintr-o ceaşcă frumoasă din porțelan de *Limoges*. Şi, cum locuiesc după colț, n-ar trebui să vin de departe ca să-mi satisfac curiozitatea. Trebuie să mă consideri o vecină, draga mea, zise ea şi, aplecându-se, o bătu uşor pe genunchi cu mâna înmănuşată. Bineînțeles că te-am remarcat la *Maxim's* – mi s-a spus că mergi acolo de o lună de zile seară de seară şi am mai auzit că ai fost văzută la *Folies Bergèr*, la teatre şi la spectacole de music hall, întotdeauna singură. Nu-i un lucru surprinzător pentru o femeie evident bogată şi cu înfățişarea ta? Presupun că lucrăm în aceeaşi branşă?

Ştia perfect de bine în ce domeniu lucra Poppy, dar, după zâmbetul ei inocent, Poppy nu şi-ar fi dat seama niciodată.

— Nu tocmai în aceeaşi branşă, madame Lalage, spuse Poppy cu grijă, de fapt, adevărul e că, în prezent, eu nu lucrez în nicio branşă.

— Spune-mi Simone, draga mea şi mai pune-mi puțin din ceaiul acesta minunat de iasomie în timp ce-mi explici ce-ai vrut să zici.

Să îndrăznească, oare, să o întrebe? îşi spuse Poppy privind-o pe sub gene în timp ce îi turna ceai în ceaşcă. Simone era înaltă şi impozantă, cu o piele măslinie înviorată în mod plăcut de ruj şi avea un păr negru bogat şi lung pe care acum îl prinsese într-un coc elegant. Era îmbrăcată frumos şi apăsată de povara unor diamante ce păreau să valoreze câteva milioane de franci – şiraguri întregi la gât, broşe prinse la

piept, nişte cercei imenşi în formă de pară şi o jumătate de duzină de inele pe degete.

Ochii îi sclipiră la fel – de tare ca diamantele când spuse veselă:

— În adâncul sufletului sunt o țărancă, scumpa mea, întotdeauna port asupra mea o parte din avere. Nu sunt de părere că trebuie să ai o încredere oarbă în bănci, nu?

Poppy râse.

— Simone, am o problemă, spuse ea apoi. Casa asta nu e doar ca să stai singură în ea, ci reprezintă nucleul noii mele afaceri.

— Chiar aşa? întrebă Simone cu interes, de parcă ar fi auzit acel lucru pentru prima oară. Atunci, ce-ar fi să-mi povesteşti totul? Poate aş putea să te ajut să rezolvi problema. În definitiv, draga mea, adăugă ea cu un zâmbet încântător, se spune că n-ar exista nimic la Paris despre care să nu ştiu, sau să n-am idee cum să-l obțin!

Pentru a doua oară, Poppy ştiu că trebuia să se încreadă într-o persoană necunoscută şi, din nou, simțea că nu greşea. Începu prin a-i povesti despre *Poppy's* din Marsilia şi, fără să pomenească numele lui Franco, despre felul cum obținuse sprijinul financiar al unui bogătaş pentru a-şi deschide propria-i casă şi că aceasta urma să fie cea mai grandioasă casă din tot Parisul – cu propriul ei stil.

— Nu-i un bordel, îi spuse ea lui Simone cu fermitate, e mai mult un club, un loc civilizat, unde un bărbat poate veni să se relaxeze sau să ia cina, să bea un pahar cu prietenii sau să facă o mică afacere. Şi, dacă doreşte, se poate bucura şi de

compania unei tinere atrăgătoare şi inteligente la masă, timp de vreo oră – sau chiar toată noaptea, zise ea oftând. Singura problemă e că nu ştiu unde să găsesc fetele.

— E foarte simplu, draga mea, îi spuse Simone repede, odată ce vor afla, or să te găsească fetele pe tine. Şi o să am grijă personal să afle fetele care trebuie.

— Este important, spuse Poppy imediat. Nu trebuie să fie genul de fată pe care o poți găsi în orice altă casă. Trebuie să fie şi inteligentă, nu numai atrăgătoare. Şi, bineînțeles, trebuie să fie pricepută în pat, dar trebuie să ştie şi cum să facă un bărbat să se simtă bine, aşa încât el să se bucure că se află în casa noastră, în compania noastră. Trebuie să fie capabilă să învețe; va trebui să citească ziare şi cărți pentru a putea conversa despre artă şi politică. Vreau ca fetele mele să poată sta la masă cu politicieni şi oameni de afaceri, sau cu artişti, actori, scriitori şi să poată vorbi cu ei despre propriile lor domenii de activitate. Vreau ca clienții mei să se simtă „acasă" aici, aşa cum se simte un bărbat la clubul său.

— Înțeleg, spuse Simone gânditoare, deci eşti şi o femeie deşteaptă, Poppy, nu numai una frumoasă. Ah, da, eşti frumoasă, să ştii, zise ea când o văzu roşind, mai ales când te aprinzi aşa… toată numai energie, ochi albaştri sclipitori şi păr roşu ca focul. Şi, unde e bărbatul din viața ta? Să fie, oare, acest misterios susținător?

Poppy clătină din cap, roşind şi mai tare.

— Nu, nu, bineînțeles că nu… murmură ea, sunt prea ocupată pentru lucruri de acest gen.

Simone lăsă jos ceşcuța de ceai şi îşi îndreptă pălărioara

de pai de culoare liliachie.

— „Lucrurile de acest gen", cum zici tu, Poppy, fac lumea să existe, spuse ea râzând şi, pentru o clipă, Poppy văzu în ea fata care fusese pe vremuri. Şi, în plus, asta mă menține tânără. Sex o dată sau de două ori pe zi mai e încă rețeta mea pentru menținerea în formă fizică excelentă şi pentru a-ți readuce o scânteie în ochi şi o culoare în obraji. Şi tot sexul e ceva ce poate face din tine o femeie foarte bogată şi plină de succes, adăugă ea. O să lansez zvonul, draga mea, aşa că ai face bine să angajezi majordomul acela înainte ca fetița să-şi rupă picioarele tot ducându-se să deschidă uşa. Bineînțeles că, pentru un majordom înțelegător trebuie să te duci la *Smith's*, agenția englezească. Englezii sunt întotdeauna atât de toleranți în astfel de situații, nu? Trebuie neapărat să vii la următorul meu dineu, îi spuse ea apoi, urcându-se în maşină, dau câte unul pe lună. Sunt celebre, să ştii. E o adevărată lovitură să fii invitat la dineurile lui Simone Lalage – prima ta lovitură la Paris, dar nu şi ultima, adăugă ea făcându-i cu mâna.

A doua zi, Poppy se duse la *Smith's Agency* şi stătu de vorbă cu majordomi, alegând un bărbat cu părul cărunt a cărui expresie impasibilă îi rămase pe chip pe toată durata interviului. Numele lui era Watkins şi era un englez politicos, înalt şi discret, care era foarte bine recomandat de către o ducesă ce începuse să o ducă mai prost cu banii şi nu şi-l mai putea permite. Poppy îi spuse cu delicatețe despre ce era vorba, dar el doar încuviință şi spuse grav:

— Înțeleg, doamnă. Şi la doamna ducesă era cam excentric.

Următoarele câteva săptămâni, Watkins fu foarte ocupat, trebuind să deschidă uşa unui şuvoi de tinere, dintre care unele frumoase, dar toate atrăgătoare şi îmbrăcate una mai frumos ca alta şi toate dorind să devină una din „fetele" lui Poppy.

Stând la biroul ei mare, cu tăblia din piele, pe care îl alesese pentru că părea impresionant, Poppy le examină cu atenție, iar dacă erau prea tinere sau vădit lipsite de experiență, le spunea imediat că nu avea de gând să îndrume nişte fete tinere ca ele pe o cale greşită numai pentru că, după părerea lor, puteau să câştige nişte bani mai uşor.

— Crede-mă, spunea ea, nu-i deloc uşor – mai bine te întorci în orăşelul sau satul de unde ai venit, te măriți cu un tânăr fermier sau negustor şi faci o casă de copii. Acolo e adevărata fericire, nu aici.

Şi nu le alese numai pe cele mai frumoase; voia fete deştepte care puteau învăța, voia fete cărora le plăcea sexul şi voia fete care erau deosebite, care aveau personalitate, istețime sau umor. După ce le alese, le spuse că trebuiau să urmeze nişte cursuri pentru maniere, conduită şi felul cum să se îmbrace.

— Este important felul cum arătați, dar contează şi vocea şi comportamentul vostru, le spuse ea. Chiar dacă nu ați fost născute pentru acest rol, veți deveni nişte tinere „ladies". În salon, bineînțeles. Sus, în camere, e cu totul altceva. Cunoaşteți vechea zicală, „Lady în salon, târfă în pat" – ei

bine, aşa trebuie să fiţi voi – dacă asta vrea bărbatul. Dar nu uitaţi că, întotdeauna, voi sunteţi stăpâne pe situaţie – dacă nu vă place clientul sau ceea ce vă cere să faceţi, spuneţi şi îi cerem să plece. Nu impun nicio regulă, în definitiv, scopul nostru e să facem plăcere şi, după cum ştiţi foarte bine, plăcerile unui domn pot fi extrem de variate.

Ele o priviră curioase când ajunse la subiectul „sex" şi Poppy se chinui să-şi amintească ce îi spuseseră Netta şi Simone. Făcând un efort să-şi alunge tremurul nervos al vocii, deoarece era conştientă că ele ştiau mai multe în acea privinţă decât ea, zise:

— Dacă un bărbat doreşte mai multe partenere şi voi sunteţi de acord, atunci e-n regulă. Unora le place să se îmbrace în haine de damă sau să fie trataţi ca nişte băieţi răi, altora le place doar să privească. S-ar putea ca unii să nu vrea nimic altceva decât să se bucure de compania voastră, continuă ea, amintindu-şi cuvintele Nettei, şi poate un sărut de noapte bună. Mulţi bărbaţi sunt însetaţi de dragoste şi de afecţiune şi, din moment ce nu se pot aştepta să cumpere dragoste, le putem oferi cu siguranţă afecţiune. Şi, nu uitaţi, dacă vă purtaţi ca nişte „doamne", aşa veţi fi tratate…

Gândindu-se la distincţie, Poppy le trimise la cei mai buni creatori de modă, spunându-le că se aştepta să le vadă bine îmbrăcate şi manierate în permanenţă, chiar şi atunci când nu lucrau, deoarece, ca „fetele lui" Poppy trebuiau să-şi păstreze reputaţia de a fi cele mai elegante din tot Parisul. Găsi o profesoară de dicţie care să le ajute să scape de accentele provinciale şi tonurile aspre, până când ajunseră să

vorbească la fel de bine şi curgător ca oricare din marile actriţe; angajă profesori care să le înveţe artă şi le trimise la cele mai recente piese de teatru; le obligă să citească ultimele romane, biografii şi cărţi despre filosofie şi le dădu teste pentru a vedea ce anume le interesa mai mult. Plăti pentru lecţiile de conduită, maniere, etichetă, vinuri şi mâncăruri în două luni acoperise tot şi, la sfârşitul cursului ei de arte sociale, le trimise la cele mai luxoase restaurante – singure – pentru a vedea cum se descurcau. Toate trecură testul cu brio, întorcându-se cu povestiri despre şefi de săli slugarnici, chelneri atenţi şi despre interesul vădit al celorlalţi aflaţi la mese.

Poppy era mulţumită, căci fetele ei se puteau duce oriunde. Bineînţeles că nu le putea da lecţii în ceea ce privea activitatea de „sus", cum spunea în sinea ei, era nevoită să se încreadă în Simone Lalage, care îi promisese că totul avea să fie în regulă.

În sfârşit, casa era pregătită. Portretul făcut de Sargent, care o înfăţişa într-o rochie superbă din satin gri, cu părul ridicat şi presărat cu steluţe de diamante, domina biblioteca; iar Luchay, pe suportul său splendid din aur şi pietre preţioase, aştepta în hol pentru a-i ului pe oaspeţi.

Cu ajutorul lui Simone, organiză o petrecere de inaugurare, trimiţând invitaţii în care scria că „*madame Poppy*" avea să fie „*acasă la Numéro Seize*, *rue des Arbres*, *în seara de 10 decembrie*, *între 9*: *30 şi miezul nopţii*".

Fuseseră angajaţi doi bucătari noi, unul specializat în bucătăria tradiţională franceză, ţar celălalt, în mâncăruri

exotice din China şi India. În seara petrecerii, Poppy se uită la mesele încărcate cu platouri de argint, amintindu-şi cum, în copilărie, în casa de pe Russian Hill, îşi vârâse degetele în crema de ciocolată şi muşcase din pulpa de curcan în timp ce tatăl ei juca poker şi fetele dansau. Acum ea dădea petrecerea. Am încheiat cercul, îşi spuse ea cu tristeţe. Până la urmă avuseseră dreptate, cum era tatăl, aşa era şi fiica…

Fetele se aflau în salon aşteptând ca ea să se ducă să le vadă, aşa că merse pe lângă ele, scoţând o pereche de cercei prea ostentativi ici îndreptând o fundă colo şi, în final, se dădu în spate, privindu-le aprobator. Cei de la casele de modă făcuseră o treabă bună şi fiecare fată era îmbrăcată după cum îi era personalitatea – dar toate arătau, vorbeau şi se comportau ca nişte „doamne”.

— Sunt mândră de voi, le spuse ea simplu. Fiţi şi voi însevă mândre şi n-o să regretaţi hotărârea de a lucra pentru mine.

Îmbrăcată într-o rochie cu trenă din catifea gri şi purtând perlele la gât şi o gardenie albă în păr, se plimba pe frumosul covor *Aubusson* din hol, aruncând priviri neliniştite spre Luchay, care se mişca agitat pe suportul său şi lui Watkins, care aştepta impasibil lângă uşă. Se întrebă dacă Franco Malvasi avea să vină. Îi trimisese o invitaţie la vila din Neapole, dar nu primise niciun răspuns. De fapt, nu auzise niciun cuvânt de la el în cele patru luni cât durase aranjarea casei şi se întreba dacă nu cumva îşi pierduse deja interesul faţă de noua sa afacere. Banii erau, însă, tot la *Banque de Paris*, atâţia câţi dorea ea să cheltuiască, deşi bineînţeles că

avea grijă ca fiecare centimă să fie trecută în registrele ordonate pe care le țineau excelenții contabili recomandați de către bancă.

Nu ar fi trebuit să-şi facă griji în privința invitaților. Simone dăduse de înțeles că avea să ia parte la cea mai elegantă petrecere pariziană, aşa că toată lumea ardea de curiozitate. Veniră grămadă, bogați aristocrați, vedete ale teatrelor şi music hall-urilor, curtezane şi câteva curioase – şi îndrăznețe – doamne. Dar Franco Malvasi nu se afla printre ei. Scoaseră exclamații de uimire când îl văzură pe Luchay în hol, ca un paznic mândru al holului pe suportul său făcut de Bulgari cu rozete de mărimea unor mingi de tenis încrustate cu pietre prețioase; îi admirară portretul lui Poppy din bibliotecă şi îi făcură nenumărate complimente. Îi băură şampania şi îi mâncară mâncărurile. Şi îi cunoscură fetele minunate, care dovediră a-şi fi învățat lecțiile foarte bine, plimbându-se cu discreție printre oaspeți. Simone îi spuse după aceea că era sigură că toți bărbații care fuseseră la petrecere aveau să se întoarcă.

— Numéro Seize, rue des Arbres, e pe hartă, spuse ea veselă, eşti aranjată, Poppy.

Totuşi, închizând uşa în urma ultimului invitat, Poppy se întrebă de ce nu venise Franco să asiste la triumful ei.

Capitolul 39

1904, FRANȚA

Discretul şi foarte costisitorul „club” de la *Numéro Seize*, rue des Arbres, deveni o parolă printre cei din lumea mondenă a Parisului, care spuneau că mâncarea de la *Numéro Seize* era, pur şi simplu, un vis, iar în bibliotecă puteai găsi cărți care satisfăceau curiozitatea oricui – de la o colecție nepreţuită de erotică până la cărți de filosofie şi ştiință, ca, de asemenea, şi ultimele romane apărute. Spuneau că un bărbat putea citi liniştit ziarul în biblioteca de la *Numéro Seize*, *că* putea servi o masă delicioasă – singur, dacă dorea, sau în compania unei fete încântătoare care înțelegea ce spunea când se lăuda cu succesele lui în afaceri. Spuneau că un bărbat se simțea acasă la *Numéro Seize*, că se putea relaxa şi putea fi el însuşi – sau oricine ar fi dorit. Şi, dacă voia mai mult, se spunea că, dincolo de aerul de club elegant, un bărbat putea simți „pofta trupească” plutind în atmosferă la *Numéro Seize*. Totul era la discreție – contra cost, bineînțeles. Deoarece taxa de membru la *Numéro Seize* era fabuloasă.

Camera fiecărei fete era decorată potrivit personalității ei: un tapet chinezesc exotic şi lac roşu pentru Han-Su, odalisca jumătate javaneză, jumătate franțuzoaică, despre care se spunea că înnebunea bărbații cu părui ei negru lung şi lucios, fin ca mătasea, care îi ajungea până la genunchi, învăluindu-i trupul într-un mod fascinant. Han-Su şicana un bărbat cu părul ei moale, legându-i-l în jurul gâtului când stătea deasupra lui şi trecându-şi unghiile lungi lăcuite cu roşu pe pielea lui până îl făcea să tremure de dorință. Han-Su cunoştea secrete orientale de controlare a muşchilor care îl puteau face pe bărbat să atingă noi culmi de pasiune, nu

numai o dată sau chiar de două ori, dar de mai multe ori; şi, după aceea, făcea pe orientala supusă, spălându-i trupul şi răsfăţându-l, aducându-i ceai de iasomie şi şampanie.

Apoi era Belinda, micuţa englezoaică blondă cu o piele albă ca laptele, cu ochi mari, albaştri şi superb de inocenţi, cu părul ondulat, cu vocea de fetiţă şi franceza ei încântătoare. Belinda avea o talie atât de subţire încât un bărbat i-o putea cuprinde foarte uşor cu mâinile, iar sânii ei erau atât de generoşi, încât ar fi putut strânge membrul unui bărbat între ei până când l-ar fi făcut pe acesta să leşine de plăcere.

Tapet galben pentru eleganta Solange cu părul de culoarea ambrei, care nu purta niciodată lenjerie şi făcea în aşa fel încât toţi bărbaţii să ştie acest lucru. Solange avea picioare lungi şi un şezut rotund, iar atunci când rochia de seară din şifon i se mula pe fiecare formă, ei o priveau speculativ, comparând acea imagine cu ceea ce ştiau din experienţele lor intime – şi se spunea că, spre deosebire de celelalte fete, lui Solange chiar îi plăcea munca pe care o făcea. Solange adora sexul; nu purta niciun fel de lenjerie, deoarece îi făcea o plăcere extraordinară să simtă rochiile scumpe pe trupul ei gol, era pretenţioasă, dar atunci când îi plăcea un bărbat, îl putea face să se simtă ca un rege.

Era o cameră plină de mister cu pereţi negri şi lucioşi şi aşternuturi de satin aleasă de o frumuseţe cu ochii negri din Tunisia, care, se spunea, aducea cu ea tainele străvechi a secole întregi de harem. Mafelda nu zâmbea niciodată, dar ochii ei mari şi negri puteau măsura un bărbat la fel de fierbinte ca un vânt deşertic, de parcă ar fi ars de nerăbdare

să-i exploreze secretele trupului. Mafelda avea un păr aproape negru, o piele arămie şi înainte de a face dragoste, avea un ritual; îl masa pe bărbatul respectiv cu uleiuri parfumate, frecându-i şi strângându-i fiecare parte a trupului ungând şi retrăgându-se până când el exploda nemaiputând să-şi stăpânească dorința. Şi atunci, ea îl poseda ca o leoaică în călduri.

Magda era o unguroaică arogantă cu pometi înalți, gură pasionată şi crudă şi un păr blond bogat, care susținea că era descendentă a unei familii regale şi care purta întotdeauna mănuşi lungi şi albe, chiar şi atunci când făcea dragoste. Avea o cameră opulentă decorată cu dantelă albă şi satin albastru-închis, unde, după ce îşi azvârlea pantofii din satin din picioarele delicate şi perfecte, îi poruncea bărbatului să le sărute, împingându-l cu aroganță cu piciorul atunci când el îşi lăsa mâna să lunece în sus, pe gamba ei mătăsoasă, spre coapsa caldă, îi poruncea să-şi ceară iertare, după care îl punea să se prosterneze la picioarele ei, înainte să-i permită şi cea mai mică mângâiere. A face dragoste cu Magda era un privilegiu de care puțini bărbați se bucurau, dar cei care îi preferau metodele, erau mulțumiți apoi de recompensele deosebite. Acelaşi picior încălțat în satin şi aşezat pe părțile intime era de ajuns ca să-i facă să cunoască extazul.

Camera lui Vilette avea o mică scenă cu oglinzi în care se puteau privi dansând. Vilette era o exhibiționistă, o fată de la țară cu un trup ca al lui Venus, căreia nimic nu-i plăcea mai mult decât să şi-l arate. Vilette voia să se plimbe prin fața bărbatului – sau bărbaților, fiindcă pentru ea, cu cât erau mai

mulți, cu atât era mai vesel. Dansa pentru ei, îndepărtând fiecare văl de şifon de pe formele ei, trecându-l apoi, încă purtând parfumul pielii ei, peste feţele şi trupurile lor, încet, ispititor, până când, în sfârşit, rămânea complet goală. Se putea spune că Vilette era mai îndrăgostită de sine decât de orice bărbat, clar toți bărbații îi adorau „spectacolul".

Era apoi, Chloe, care era puțin mai în vârstă şi care poseda un farmec matern; Belkins, care cu ochii ei mari şi negri, sânii mici şi fesele tari avea un aer de ştrengăriță; apoi veneau Martina şi Floquette, cărora le plăcea întotdeauna să lucreze împreună şi care îşi cunoşteau trupurile reciproc la fel de intim ca pe ale lor şi care se iubeau ca nişte surori, şi Veronique cea deosebită, care ştia cum să descopere secretele unui bărbat şi cum să-i facă fanteziile să devină realitate. Erau fete pentru toate gusturile la *Numéro Seize*.

Şi, bineînțeles, femeia pe care o visau toți bărbații era misterioasa şi frumoasa Poppy. Era întotdeauna acolo, întâmpinându-i, întotdeauna îmbrăcată în gri şi întotdeauna cu un zâmbet în fermecătorii ei ochi albaştri. Poppy se bucura de succes la Paris. Cine era ea şi de unde venea erau întrebările care se aflau pe buzele tuturor, dar care nu aveau răspuns. Poppy rămânea o fermecătoare enigmă, mereu prietenoasă, mereu zâmbitoare – şi mereu singură.

Era o seară geroasă de februarie şi focurile ardeau vesel în toate camerele, umplând casa cu mireasma plăcută a lemnului de măr, în timp ce, afară, zăpada umplea trotuarele. Puțini oameni se aflau pe străzile bătute de viscol, iar în salon

era liniște, auzindu-se doar acordurile lui Mozart pe care una din fete îl interpreta la pian şi zumzetul înăbuşit al conversației din sufragerie, unde câțiva domni luau masa şi discutau afaceri, iar din bibliotecă, răzbătea zgomotul de biliard.

Poppy stătea la birou, trecându-şi stiloul peste coloanele lungi de cifre şi încuviințând aprobatoare când le văzu pe cele din luna aceea în comparație cu cele din luna precedentă. Se uită la micul ceas de argint de pe birou. Era unsprezece şi jumătate seara şi ea se lăsă pe spate, căscând şi trecându-şi degetele prin păr obosită. Nu avusese nicio zi liberă de când *Numéro Seize* se deschisese cu două luni în urmă; era epuizată şi speriată de ceea ce făcea, deşi nu lăsa să se vadă niciodată cu excepția momentelor când era singură, ca atunci. Dacă mai existase, totuşi o fărâmă de speranță în sufletul ei că, într-o bună zi, ar fi putut să se întoarcă acasă la Rancho Santa Vittoria, acum dispăruse complet. Arsese punțile care o legau de trecut, iar viitorul îi era de cea mai şic – şi, într-o bună zi, cea mai bogată madamă din tot Parisul. Dar, chiar dacă încerca să-şi spună că fetele ei erau ca Netta şi că tot s-ar fi vândut oricum, asigurându-se că le era mult mai bine lucrând pentru ea, ştia că nu era aşa. Dar îşi spuse că nu exista nimeni căruia să-i mai pese ce făcea sau ce nu făcea. Nu mai exista decât Luchay.

Cu toate acestea, *Numéro Seize* era un mare succes. Avea să treacă ceva timp până când avea să recupereze cât investise, dar, grație taxei ridicate care, de asemenea, oferea exclusivitate clubului, nu avea să dureze chiar atât de mult

timp. Bineînțeles, cheltuielile de întreținere erau imense – dar şi prețurile pe care le practica ea erau mari şi, după puțin timp, descoperise că oamenii erau cu atât mai bucuroşi să scoată banii, cu cât lucrurile erau mai scumpe. Păreau să fie convinşi că orice costa atât de mult trebuia să fie bun.

— Şi, în cazul nostru, aşa şi este, spuse ea căscând iarăşi şi era atât de absorbită de gânduri, încât nici nu auzi uşa deschizându-se.

— Ei, ce mai face partenera mea de afaceri? întrebă o voce groasă de bărbat, iar ea deschise ochii brusc şi se uită şocată la Franco Malvasi.

— Te uiți la mine ca şi cum ai vedea o fantomă, dar te asigur că sunt cât se poate de real, zise el râzând. Poftim, atinge-mi mâna, e rece dar pulsul se mai simte încă şi sângele continuă să-mi curgă prin vene.

— Nu te aşteptam… îngăimă Poppy, neştiind ce altceva să spună.

Inima îi bătea cu putere şi era şi emoționată şi nervoasă în acelaşi timp.

Franco bătu o țigară de tabachera de argint.

— *Permesso*? întrebă el, dar apoi se încruntă. Nu, bineînțeles că nu, îmi aduc aminte că nu dai voie nimănui să fumeze în camerele tale.

Era îmbrăcat în haine de seară şi Poppy avu impresia că părul îi era şi mai alb, contrastând şi mai mult cu chipul lui încă tânăr, care era brăzdat de cute provocate de griji şi de încordare. Ea îi observă fascinată firele de păr negru de pe mână în clipa în care aşeză tabachera pe birou şi se aşeză în

fața ei.

— Îți place casa? îl întrebă ea, aranjându-şi nervoasă părul răvăşit. Mă tem că a costat foarte mult, dar tu ai spus: „Fă ceva grandios”.

— Să nu-ți fie teamă niciodată să bagi bani într-o investiție bună şi sunt sigur că registrele acelea aşa arată; cifrele sunt deja foarte bune pentru o afacere atât de tânără.

— Mă bucur atât de mult, spuse ea oftând uşurată, nici nu-ți închipui câte nopți n-am dormit tot întrebându-mă de ce n-ai venit niciodată să mă vezi. Credeam că eşti supărat sau că nu te mai interesează.

Franco închise ochii o clipă, pentru ca ea să nu-i poată vedea expresia. Care altă femeie şi-ar mai fi mărturisit gândurile cu atâta inocență? În lumea lui, fiecare cuvânt care se rostea conținea înțelesuri ascunse şi periculoase; nimic nu era ceea ce părea. Inocența lui Poppy îl umplea de tandrețe. Îşi înfrână dorința de a o strânge în brațe şi de a-i spune că, în toate acele luni, se gândise la ea zi de zi; că se plimbase de colo-colo prin vila lui din Neapole, fumând țigară după țigară, întrebându-se ce făcea ea, oare, şi spunându-şi că nu trebuia să se ducă la ea, că nu era încă momentul. Ar fi vrut tare mult să-i spună că visase atât de des că o ținea în brațe, încât aproape că ştia cum s-ar fi simțit ea, cum ar fi răspuns iubirii lui…

Fâlfâind din aripi, Luchay zbură de pe suportul lui din aur şi se aşeză pe birou între ei, ghemuindu-se şi privindu-l fix pe Franco.

— Cred că papagalul tău nu mă place, spuse el zâmbind.

— Ba cum să nu te placă, Luchay e foarte prietenos, spuse Poppy luând pasărea şi mângâindu-i penele cu blândeţe. Probabil că îi e foame doar. Nu mi-am dat seama că e atât de târziu.

— E prea târziu să te invit să iei cina cu mine?

Ea îşi muşcă buzele stânjenită.

— Adevărul e că am făcut o regulă din a nu lua masa cu niciun bărbat aici. Dacă or să mă vadă cu tine, or să creadă că m-am răzgândit şi atunci or să se înfurie când o să-i refuz.

Franco îşi aduse aminte de portretul superb pe care îl văzuse în bibliotecă, aşezat acolo unde toată lumea putea să-l admire şi se simţi sufocat de o gelozie cumplită la gândul că alţi bărbaţi luau masa cu ea, flirtau cu ea, căutau să-i intre „în graţii". Ridică din umeri cu răceală.

— Cum vrei:

— Bineînţeles, aş putea să rog bucătarul să pregătească ceva special şi să ne servească în apartamentul meu, sugeră ea roşind. Adică să nu-ţi închipui că-ţi fac avansuri invitându-te acolo.

— Draga mea, Poppy, spuse el râzând uşurat, nici n-ai şti să faci avansuri: tocmai asta e o parte din farmecul tău.

Poppy nu ştia dacă era un compliment sau nu, dar simţindu-se ridicol de încântată, îl conduse spre apartamentul ei. Acesta se afla la primul etaj având vedere peste o grădină mică şi se afla departe de activităţile din restul casei.

Franco fu mirat de simplitatea acestuia; nu era nici urmă din opulenţa ce caracteriza restul casei, deşi era confortabil şi frumos. Singurul lux păreau să-l reprezinte ghivecele de

gardenii albe de seră al căror parfum subtil şi amețitor îi pătrundea în nări. Focul ardea în cămin şi lângă canapeaua îmbrăcată în brocart albastru se afla o măsuță plină de cărți.

— Cărțile sunt ca o evadare, spuse ea urmărindu-i privirea, iar după ce ezită puțin, adăugă: Vreau să ştii că n-am cheltuit nicio centimă din banii tăi pentru acest apartament. Nu părea să aibă sens să fac ceva „grandios" aici. În definitiv, nimeni nu intră în aceste camere în afară de mine.

Lui îi veni să o sărute pentru acele ultime cuvinte, nimeni nu intra acolo în afară de ea. Poppy a lui era singură, slavă Domnului, ah, slavă Domnului… Luând o gardenie, şi-o puse la butonieră.

Ea chemă un chelner şi comandă o cină deosebită, alegând un vin de pe listă cu mare atenție. După aceea îl aşeză pe Luchay pe suportul lui şi. Îi puse în față o farfurioară, cu semințe, şi apoi se întoarse spre Franco brusc.

— Vai, sunt o gazdă atât de groaznică, zise ea. Am uitat să te-ntreb dacă nu vrei să bei ceva.

— Nu, spuse el, dar aş vrea să vii aici lângă mine. Ia spune-mi, îți place Parisul? Ți-ai făcut ceva prietene?

Ea se aşeză lângă el, rigidă.

— Prietene? întrebă ea apoi, încruntându-se. Doar una, Simone Lalage. M-a ajutat foarte mult, nici nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

El zâmbi.

— Simone Lalage? Celebra curtezană? Nu mi-aş fi închipuit că ți-ai alege ca prietenă exact acest gen de persoană.

— N-am ales-o eu, spuse Poppy şi apoi îi povesti cum Simone apăruse în uşa casei ei pe neaşteptate exact când ea ajunsese să creadă că nu avea să cunoască pe nimeni şi cum o ajutase să găsească fetele. Sunt mândră de fetele mele, îi spuse ea, sunt toate atât de drăguțe şi de fericite să lucreze într-un mediu atât de minunat. Majoritatea au fost pe scenă, dar când vremurile au devenit mai grele, au trecut… în meseria asta, şi chiar pe străzi. La fel ca mine şi Netta, au trăit cu câțiva franci şi speranță. Prin Simone au aflat de *Numéro Seize* şi acum sunt aici. Sunt atât de deştepte, când stau de vorbă cu miniştrii pot să discute degajat despre actuala situație politică, atunci când cinează cu oameni de finanțe pot să pună întrebările potrivite; şi ştiu care sunt ultimele noutăți în materie de piese de teatru, cărți şi modă. Aşa că, vezi tu, zise ea căutând pe fața lui un semn de aprobare, nu sunt doar nişte…

Îşi pipăi perlele nervoasă, nevrând să spună cuvântul „târfe”.

Franco gustă vinul, un *Château Leoville Lascasse*, dând din cap aprobator.

— Deci, eşti pregătită să faci avere, Poppy? Mă întreb, cât înseamnă „o avere” pentru o fată ca tine?

— O avere? întrebă Poppy amintindu-şi ce povestise Jeb despre averea pe care o câştigase la cărți în Monte Carlo şi cât de repede se evaporase, dar nu avea nici cea mai mică idee cât fusese. Un milion de dolari, se hazardă ea.

— Un singur milion? Ce ambiții modeste ai, Poppy, mă aşteptam la mai mult din partea ta.

Ea roşi furioasă, uitându-se la el cum mânca friptura de fazan, ce s-ar fi aşteptat să răspundă, zece, douăsprezece… douăzeci de milioane? Cum ar fi putut ea să spere să câştige vreodată atâția bani, chiar dacă *Numéro Sieze* se bucura de succes?

— Făcând investiții, draga mea, spuse el, răspunzând la întrebarea ei nerostită. Dacă asculți cu atenție, o să-ți spun cum să faci să devii o femeie foarte bogată. Nu să ai doar un milion, Poppy, ci toate milioanele pe care ți le-ai dorit vreodată. Bineînțeles că o să dureze, nu e ceva care să se realizeze cât ai bate din palme, dar peste zece, douăzeci, treizeci de ani, o să fii foarte bogată.

Poppy nu se atinse nici de mâncarea delicioasă, nici de vin, ascultând ce îi spunea el, aplecându-se peste masă, cu bărbia sprijinită în palmă şi cu privirea ațintită asupra lui. Timpul trecu, lumânarea pâlpâia şi o servitoare veni să aţâțe focul, trăgând draperiile şi acoperind ninsoarea care cădea în continuare.

Când Franco termină de vorbit, ea îl privi cu respect.

— E aşa de simplu, după felul cum spui tu, zise ea uluită. Aşa ai făcut şi tu avere, deci?

Se lăsă pe spate uimită când văzu că zâmbetul lui dispăru brusc. Chipul lui era ca o mască şi, dintr-odată, el păru cu totul altă persoană.

— S-a făcut târziu, spuse el cu răceală. E timpul să plec. Nu uita sfatul meu, Poppy, şi, într-o bună zi, o să ajungi o femeie foarte bogata.

Ea îl privi cu nervozitate pe sub gene când îl urmă până

la uşă; acum era relaxat şi zâmbitor şi, în clipa următoare, era rece şi indiferent. Se întrebă ce spusese greşit, oare.

— O să te mai văd? întrebă ea încet, iar el o privi gânditor o clipă.

— Sper, Poppy, zise el, după care deschise uşa şi străbătu coridorul grăbit.

Ea aşteptă, sperând că Franco avea să se întoarcă să-i facă cu mâna, dar el nu o făcu şi ea închise uşa oftând, întrebându-se când avea să-l mai revadă. Ar fi vrut să nu-i fi pus acea întrebare atât de prostească şi de personală. Întotdeauna evitase să ştie cu exactitate cu ce anume se ocupa el şi, în ciuda celor spuse de Netta, era convinsă că nu putea fi nimic rău. Franco Malvasi o ajutase atunci când ea avusese nevoie, chiar în seara aceea îi arătase un mod de a investi banii care avea să-i asigure viitorul. Era un om bun şi interesant, iar ea se temu deodată că îl găsea foarte atrăgător.

Capitolul 40

1904, ITALIA

Franco nu ştia cât avea să mai poată continua acel joc de-a aşteptarea cu Poppy; Poppy Mallory îi domina gândurile, îi afecta fiecare mişcare. Îşi conducea imperiul în mod automat, iar oamenii lui începură să-l privească nervoşi când el se plimba la nesfârşit prin biblioteca din vila lui. Nu ar fi trebuit să fie îngrijorați; mâna de fier şi creierul de oțel ale lui Franco încă mai stăpâneau imperiul. Dar pe masa de lângă patul lui se

afla o gardenie ofilită pe care le interzicea servitorilor să o ia de acolo. Şi, încuiat într-un seif, se afla un dosar care conținea tot ce trebuia ştiut în legătură cu Poppy Mallory.

Franco Malvasi era născut pentru a moşteni un imperiu. Tatăl lui plănuise astfel. Enzo Malvasi era un om care se ridicase singur, cu o minte ascuțită şi o cruzime extraordinară, din cele mai de jos unghere ale lumii interlope siciliene – prin escrocare, protecție, răscumpărare şi şantaj – până când ajunsese să „posede" o bună parte din sudul Italiei.

Enzo pornise din Palermo, un tânăr de şaisprezece ani, dornic să atragă atenția celor din Cosa Nostra locală şi să obțină accesul în rândurile ei secrete. Întâi adunase sume mici pentru protecție pentru ei, apoi făcuse vreo două incendieri de răzbunare şi rupsese câteva picioare celor care „uitau" să plătească. Munca lui crescuse treptat în importanță şi în violență, iar ca test final, înainte să fie admis în acel cerc urât de toată lumea, ştia că trebuia să ucidă un om. Era un frizer dintr-un sat bănuit că ar fi transmis secrete ale unei Familii alteia. Enzo a intrat degajat în prăvălia lui şi a cerut un ras. S-a aşezat pe scaun şi, când frizerul i-a legat un şervet alb în jurul gâtului, el l-a împuşcat. Nu a simțit absolut niciun fel de emoție, doar bucuria că, în sfârşit, dovedise ce putea să facă, şi acum putea deveni un membru al grupului Cosa Nostra. Dar hotărî să nu mai împuşte niciodată un om în stomac la o distanță atât de mică; se făcea prea multă mizerie.

Progresase rapid, iar la douăzeci şi cinci de ani trăia în lux la Neapole şi era cunoscut ca un tip dur, chiar şi în lumea

dură în care trăia. Se întoarse pentru scurt timp în Sicilia, pentru a se însura cu o fată dintr-o Familie respectată, al cărei tată fu ucis două săptămâni mai târziu de către o bandă rivală.

La treizeci de ani era capul propriei „Familii Malvasi" cu teritorii şi afaceri care făcuseră din el un om bogat şi de temut.

Primul lui copil, un fiu, aşa cum hotărâse, se născu nouă luni mai târziu şi fu botezat Franco după numele tatălui Carmelei Malvasi care fusese ucis. Enzo era un bărbat scund cu un păr încărunţit prematur şi încruntat în permanentă din cauza, grijilor, dar pe măsură ce băiatul creştea, el îşi spunea dezamăgit că i-ar fi plăcut să fie mai robust, mai înalt şi mai puternic – aşa cum ar fi trebuit să fie un viitor conducător. Totuşi, băiatul era inteligent, chiar dacă era mic, îl interesa orice, era afectuos, iar mama lui îl adora.

Naşul lui Franco riscă să-şi părăsească teritoriul sigur din Sicilia pentru a veni la botezul lui, în semn de respect pentru vechiul său prieten Enzo. Celălalt naş veni din nordul Italiei, iar mătuşile lui Franco îi erau naşe. Prima parte a copilăriei lui fu fericită, alergând cât voia prin vila imensă de la Neapole şi prin grădina însorită şi împrejmuită de ziduri. Franco nici măcar nu observă că acele ziduri erau excepţional de înalte şi nici că aceia care patrulau pe lângă ele şi care păzeau porţile mari din fier nu erau acolo ca „prieteni" ai lui. Toţi ceilalţi copii la care era dus în vizită sau care veneau la el trăiau exact în acelaşi mod. Mama Lui îl iubea, iar tatăl lui hotărî să facă un domn din el. Încă de la vârsta de patru ani avusese profesori care îl învăţaseră să citească, să scrie şi să socotească.

Avea o minte ageră şi îi plăcea foarte mult să învețe. De fapt, profesorii spuneau că îi epuiza punând o sumedenie de întrebări până când era mulțumit de răspunsuri.

— Băiatul are nevoie de alți copii, îi spuse profesorul signorei Malvasi când băiatul avea şapte ani, are nevoie de şcoală.

Carmela nu voia decât ceea ce era mai bun pentru fiul ei, dar când îi vorbi lui Enzo despre acest lucru, el refuzase să o şi asculte măcar.

— E prea periculos, spuse el simplu, băiatul o să rămână aici.

Carmela ştia că Enzo era nemulțumit că nu îi mai dăruise un copil. Franco era tot ce avea, dar ea nu putea lăsa ca băiatul să fie lipsit de o viață „adevărată" din cauza nervozității lui Enzo, mai ales că Familia nu se ocupa cu răpirea copiilor; erau în majoritate oameni religioşi care se temeau numai de Dumnezeu şi de mamele lor. Niciun membru al vreunei Familii mafiote nu s-ar fi coborât să răpească un copil de teamă că mama lui ar fi fost extrem de furioasă pentru comiterea unui lucru atât de barbar. Totuşi Enzo nici nu voia să audă, iar când, în cele din urmă, rămase însărcinată din nou, ea consideră că era un semn de la Dumnezeu.

Al doilea copil era ca un înger, cu o claie de bucle negre şi ochi căprui imenşi. Enzo îşi avea, în sfârşit, copilul visurilor lui. După aceea, Carmelei îi fu uşor să obțină permisiunea de a-l trimite pe Franco la şcoala din oraş împreună cu alți băieți. În definitiv, dacă se întâmpla ceva, rămânea micul Stefano –

botezat după tatăl lui Enzo de astă dată.

Stefano era răsfățat de tatăl său şi alintat de mama lui, deoarece, datorită faptului că Franco era acum ocupat cu şcoala, aceasta îşi concentra toate instinctele materne asupra celui mic. Şi Franco îşi iubea fratele, deşi nu întotdeauna îi plăcea de el. Mai ales când acesta se făcu mai mare.

Când Franco avea doisprezece ani, Stefano nu avea decât cinci. Bineînțeles, era doar un copil şi Franco trebuia să-i accepte tot ce făcea. Cu toate acestea, uneori era foarte greu, fiindcă întotdeauna se părea că Stefano distrugea sau pierdea lucruri care aveau importanță pentru Franco, de exemplu o machetă a unei nave de război sau briceagul lui elvețian şi, odată, mâzgălise pe copiile unor tablouri celebre pe care Franco le admirase şi le atârnase pe pereți în camera lui.

La şaptesprezece ani, Franco fu trimis la o universitate şi apoi la o facultate de comerț din America, astfel încât pierdu mult din creşterea lui Stefano. Când se întoarse, la douăzeci şi doi de ani, descoperi un frate în vârstă de cincisprezece ani, răsfățat şi obraznic, alintat de mamă şi protejat de tată. Nu exista nicio îndoială ca Stefano era chipeş, dar mai era, de asemenea, leneş şi prost.

Profesorii lui Stefano aveau o sarcină uşoară, căci acesta nu punea întrebări şi evita lecțiile cât putea de mult. Nu îl interesa deloc lumea de dincolo de spațiul în care trăia şi singura lui dorință puternică era cea sexuală. La cincisprezece ani, Stefano o vârâse deja în bucluc pe una din servitoare şi, deşi fusese mustrat de tatăl său, făcându-i cu ochiul conspirativ şi spunând că bărbăția lui era o „moştenire

Malvasi" continua să-şi satisfacă acea dorinţă cu încăpăţânarea unui cerb în călduri.

Lui Franco i se părea că întotdeauna ştiuse ce era „afacerea Familiei" şi acceptase acest lucru şi acel stil de viaţă deosebit pentru că nu cunoştea altul. Se dusese în America înarmat cu scrisori de recomandare pentru ceilalţi capi ai celorlalte Familii, şi, cu o prudentă înnăscută, îşi limitase viaţa socială la acel clan. Îşi făcuse puţini prieteni adevăraţi la colegiu şi niciuna din prietenii nu fu durabilă, deoarece era convins că ei nu ar fi putut înţelege. Ori de câte ori era tentat de viaţa lipsită de griji a celorlalţi şi, mai ales de frumoasele protestante anglo-saxone din cărţile cu poze ale copilăriei lui, îşi amintea cu severitate cine era: Franco Malvasi, fiul şi urmaşul unui naş al Mafiei. Nimic şi nimeni nu îl putea face să se abată de la acea responsabilitate.

Cartierul general Malvasi se afla într-un depozit imens şi un complex de birouri în partea de sud-vest a oraşului Neapole, aproape de docuri. Franco se miră când, la întoarcere, descoperi că Stefano lucra deja în „afacere" Ba avea chiar propriul birou şi un loc la masa cea mare şi ovală din sala de consiliu unde se convocau şedinţele importante şi la care luau parte toţi „executivii". Franco observă că locul lui Stefano se afla în dreapta tatălui său, în timp ce ai lui era mai departe, dar nu spuse nimic. Fusese plecat atâta vreme, încât i se părea firesc ca tatăl său să aştepte ca el să dovedească ceea ce putea; ca moştenitor al său îl aştepta o mare responsabilitate.

Se afla acasă de o lună, când sesiză cruzimea lui Stefano;

se plimba prin grădină, adâncit în lectura unei cărți despre viața, opera şi tehnicile pictorului Fra Angelico, când auzi un miorlăit jalnic. Grăbindu-se în direcția respectivă, îl văzu pe Stefano ținând în sus o pisicuță şi, cu un brici lung şi deschis, jupuia sistematic animalul înspăimântat. De fiecare dată când pisica țipa şi se zbătea să scape, lama îi pătrunde adânc în carne. Era deja o masă de sânge şi blană când Franco i-o smulse din mână, privindu-l cu un dispreț de nedescris.

— Ticălosule, ce naiba crezi că faci? strigă el.

— Dar nu-i decât o pisică, zise Stefano, ce faci atâta caz?

— Ce drept ai s-o faci să sufere? îl întrebă Franco furios. Bietul animal e aproape jupuit de viu!

— Ar fi trebuit să mă laşi, în câteva minute ar fi fost moartă, spuse Stefano râzând. Eşti prea sensibil, frățioare, şi nu aşa trebuie să fie un naş.

— Dar nici de o cruzime lipsită de sens, se răsti Franco. Gândeşte-te, Stefano, şi încearcă să te stăpâneşti.

După aceea, fu foarte atent la ce auzea despre activitățile lui Stefano şi nu trecu mult până realiză că fratele său era deja bine cunoscut pentru felul cum se purta cu femeile din bordelurile ieftine ale Neapolelului. Se părea că Stefano le căuta pe cele mai mizerabile, unde putea să se dea drept tânărul stăpân, aruncând cu banii în stânga şi în dreapta, bând şi lăudându-se cu virilitatea lui – şi, destul de ciudat, ceea ce se auzea despre acest domeniu nu era deloc grozav. Tânărul Stefano nu era deloc nemaipomenit în pat, în ciuda celor ce susținea el, dar compensa acest lucru dând dovadă de un sadism plin de cruzime.

Totuşi, acasă era copilul Carmelei. Era imposibil ca el să facă ceva rău. Era înalt, frumos şi întotdeauna zâmbitor şi cu atât mai blând şi mai afectuos cu mama lui cu cât era de crud cu bietele tinere din bordeluri.

Franco avea douăzeci şi cinci de ani şi Stefano optsprezece când, într-o seară, Enzo îi luă pe amândoi de o parte şi le spuse că era pe moarte. Şase doctori îi confirmaseră diagnosticul – cancer la stomac.

— Asta nu trebuie să iasă din această cameră, spuse el uitându-se la amândoi. Mama voastră nu trebuie să afle – şi nici duşmanii noştri. A venit vremea să mă gândesc la viitorul afacerilor noastre, la viitorul vostru, băieţi. Ştiţi deja ce simt faţă de voi. Daţi-i voie unui muribund să mai aibă o ultimă rugăminte. Faceţi-mă fericit… însuraţi-vă. Acum. Dăruiţi-mi un nepot ca să pot muri fericit, cu gândul că familia Malvasi va continua şi va prospera. Dăruiţi-i mamei voastre nepoţi care să-i ofere puţină fericire când eu n-o să mai fiu.

Stefano o ceru în căsătorie pe Emilia Bertagna tatălui ei la o săptămână după acea şi fu acceptat imediat, deşi Emilia află abia mai târziu, când membrii Familiei sale o anunţară că aveau să dea o mare petrecere de logodna – a ei. Urma să se mărite în curs de o lună.

Emilia avea tot optsprezece ani şi era drăguţă şi plină de viaţă şi umor; deşi Stefano Malvasi nu era băiatul pe care l-ar fi ales ea, era chipeş. Fu de acord că era o partidă bună şi merse la nuntă ca o fiică ascultătoare.

Fu cea mai somptuoasă petrecere pe care o vedea oraşul Neapole pentru prima oară după mulţi ani. Mireasa era

frumoasă în iarzi întregi de dantelă şi urmată de douăsprezece mici domnişoare de onoare. Zâmbi fericită, strângându-i braţul lui Stefano când tăiară tortul, iar Enzo Malvasi, zâmbind fericit în capul mesei, le dădu binecuvântarea sa.

La ora trei a doua zi dimineaţă, Franco fu trezit de un telefon. Era Emilia, singură şi înnebunită în camera de hotel de la Roma unde se afla în luna de miere. Stefano băuse foarte mult vin în seara aceea şi când se dusese la culcare… ei bine, spuse ea disperată… încercase să facă dragoste cu ea, fără succes. Înjurând şi *învinuind-o*, o pălmuise de câteva ori, după care se îmbrăcase şi plecase. Ea adormise obosită şi înlăcrimată dar fusese trezită mai târziu de nişte zgomote care se auzeau din salon. Se dusese tiptil la uşă şi îl văzuse pe Stefano gol, îngenuncheat în faţa unui băiat, şi… Emilia nu mai putuse să continue, dar Franco auzise destul. După ce îi spuse să stea liniştită, plecă de la vilă şi se afla în drum spre Roma în mai puţin de cinci minute.

Acum ştia de ce nu se auzeau lucruri bune în legătură cu relaţiile lui Stefano cu femeile; acum îşi înţelegea fratele leneş şi dominat de mama lui! Când ajunse la hotelul din Roma, era gata să-l omoare, dar Stefano îşi făcuse bagajul şi plecase. Emilia îi spuse că plecase cu băiatul cu o oră în urmă.

Lui Franco îi trebuiră două zile ca să-i dea de urmă şi, în final, îl găsi într-unul din cele mai mizerabile şi sordide baruri din oraş, plin de fum şi mirosind a sudoare şi a opiu, care avea camere la etaj, frecventat de perverşi şi prăzile acestora. Într-una din camere îl descoperi pe Stefano dormind în pielea goală pe o saltea îngrozitor de murdară, ruptă şi plină de

păduchi, iar un băiat de vreo unsprezece, doisprezece ani stătea ghemuit într-un colț. Franco văzu pipa de opiu şi îi simți mirosul dulceag în respirația fratelui său când îl trase în picioare, înjurându-l pentru faptul că era o bestie. Dându-i copilului nişte bani, îl puse pe Stefano să se îmbrace repede şi aproape că îl târî afară din cameră.

Întâi şi întâi îl duse la o baie publică, poruncindu-le celor de acolo să-l dezbrace la piele, să-i ardă hainele şi apoi să-l cufunde într-o apă fierbinte cu un dezinfectant puternic. Se duse să-i cumpere alte haine, iar când se întoarse, îl găsi pe Stefano înfăşurat într-un prosop alb, furios.

— Ce-mi faci? Mie, propriului tău frate? se răsti el când Franco îi aruncă hainele.

— Eşti dezgustător, îi spuse Franco cu răceală. Eşti mai rău decât un animal. Dacă tata n-ar fi pe moarte, te-aş duce la el şi l-aş face să-nțeleagă ce eşti. Dar ştii că nu pot să fac asta. Totuşi, te-ai însurat cu fata aia nevinovată şi o să am grijă să-ți respecți obligațiile. Sau o să te văd mort.

— N-ai îndrăzni, spuse Stefano batjocoritor, şi o să fac ce vreau.

Însă, licărul rece de furie din ochii lui Franco îl făcu să se îndoiască de propriile cuvinte.

Franco îl împacă pe Stefano cu Emilia care îl primi înapoi supusă, deşi acum îi era frică de el. Franco îşi făcu un obicei din a se duce la ei la câteva zile o dată în noua lor casă, care se afla la mică distanță de vila Malvasi şi care avea aceleaşi ziduri înalte şi eternii paznici. Emilia îi spunea că Stefano se purta destul de firesc, deşi se îmbăta adesea şi

dispărea câte o noapte întreagă. Dar ea era obişnuită ca bărbaţii din familia ei să dispară pentru diverse afaceri şi nu se mai gândea la acest lucru. Numai că Franco era de altă părere. Însă Enzo Malvasi se simţea din ce în ce mai rău şi Franco se gândea mai mult la tatăl său bolnav şi la responsabilităţile pe care avea să le aibă când avea să preia conducerea afacerilor.

Se ducea la lucru în fiecare zi înainte de ora şapte, trecând în revistă fiecare sector al activităţii, făcând planuri pentru noi modalităţi de extindere a unora şi de a le păstra neschimbate pe altele, hotărând unde să facă reduceri şi cum să majoreze profiturile. Făcu planuri pentru a fi trimise oamenilor din America de Sud pentru a facilita transportul de droguri şi îşi contură noile idei pentru intensificarea presiunii asupra jocurilor de noroc şi activităţii de protecţie. Se folosi de cunoştinţele dobândite la facultatea de comerţ, pentru a restructura întreaga bază financiară a imperiului Malvasi, plănuind noi investiţii în industrie şi în domeniul bancar. *Banca Malvasi* era visul lui, un nume pe care voia să-l vadă nu numai la Neapole, nu numai în Italia, ci în lumea internaţională a finanţelor. Franco voia ca afacerile Malvasi să aibă un aspect legal ca să se mascheze câştigurile ilegale.

După ce îşi pregăti toate aceste idei noi, vorbi cu avocatul familiei, Carmine Caetano, spunându-i de planurile sale. Carmine îi cunoştea pe ambii fii Malvasi încă de când se născuseră şi îşi formase propria părere despre ei. Informaţia pe care i-o dădu lui Franco, confidenţial, nu era pentru că ar fi ţinut mai mult la el decât la fratele lui, ci pentru că era îngrijorat în legătură cu propria lui supravieţuire. Când spuse

că Enzo îl numise pe Stefano ca următor naş al familiei Malvasi, Carmine îşi apără propriile interese. Atât el, cât şi ceilalţi executivi, ştiau că, dacă Stefano venea la conducere, erau cu toţii ca şi morţi.

— Franco, bătrânul e vrăjit de băiatul ăsta, spuse el. Nu mă-ntreba de ce; pentru toată lumea e foarte limpede că puştiul e cel mai mare rahat care a căzut vreodată pe pământ. N-are nici pic de creier; e un degenerat şi un individ periculos. O să ne ruineze pe toţi într-un an. Trebuie să preiei controlul, băiete. O să fie greu şi or să fie decizii pe care mă rog să nu mai fi nevoit să le iei vreodată, dar sunt sigur că vei salva onoarea Familiei. Şi, în schimb, Familia îţi va fi veşnic recunoscătoare. Îţi vei fi câştigat loialitatea noastră.

Nu există femeie mai fericită în Italia decât Carmela Malvasi când Emilia îi spuse că era însărcinată. Era o seară rece de iarnă şi Enzo stătea în faţa focului, sprijinindu-se cu toată greutatea în baston acum şi încercând zadarnic să simtă ceva căldură în trupul sfâşiat de durere. Se uită fericit cum scumpul său fiu, Stefano, îşi sărută mama şi, când băiatul se îndreptă spre el Enzo lăsă bastonul să cadă şi întinse braţele.

— Fiule, fiule, ţi-ai făcut datoria, exclamă el. M-ai făcut extrem de fericit.

Stefano îi întâlni privirea lui Franco şi zâmbi ironic.

— O să-mi dau toată silinţa mereu ca să fii mândru de mine, tată, spuse el.

Enzo muri la câteva săptămâni după aceea şi întreaga Familie Malvasi, plus toţi ceilalţi naşi ai celor mai importante Familii din Italia se duseră la înmormântarea lui. Când cei doi

fii, Franco şi Stefano, aruncară câte un pumn de pământ pe sicriul tatălui lor, se priviră şi, în ochii lui Stefano, se zări un licăr de triumf.

În timp ce cortegiul funerar se îndrepta înapoi spre vila Malvasi, fu atacat de un grup de trăgători. Primele maşini au fost ciuruite de gloanțe şi Stefano Malvasi împreună cu tânăra lui soție au murit pe loc, la fel ca alți doi capi importanți. Cu brațul după umerii mamei lui distruse, Franco examinase cadavrele. Îi părea rău de Emilia, dar nu avusese încotro; îi purta copilul lui Stefano şi el nu voia să existe vreun viitor rival la poziția sa de naş. Era acum singurul cap al Familiei Malvasi.

Franco anunță după aceea că misterioasa „asasinare" avea să fie răzbunată, că avea să aibă grijă personal ca, nu numai onoarea familiei sale să fie răzbunată, dar şi ale celor care veniseră la înmormântarea tatălui său.

Peste câteva zile descoperiră cadavrele a şase bărbați într-un garaj de pe o stradă lăturalnică din Neapole. Fuseseră puşi la zid şi împuşcați, ca de un pluton de execuție.

Se părea că Franco Malvasi îşi „răzbunase onoarea" şi acum era naşul Familiei Malvasi. Îşi câştigase reputația de om cu care nu era de glumit înainte să fi început măcar. Şi din acest lucru învățase ceva. În munca lui, în lumea lui, numai cei puternici şi necruțători supraviețuiau. Nimic – nici rude, nici prieteni, nici dragoste – nu aveau să se strecoare vreodată între el şi „afacerile" lui.

Nu trecuse niciodată peste acea decizie.

Capitolul 41

1904, FRANȚA

Netta urcă treptele casei de la numărul şaisprezece de pe rue des Arbres şi dădu să sune, dar până să apuce să facă acest lucru, uşa fu deschisă de un bărbat cu aer distins şi cu un accent ciudat, care o întrebă ce dorea.

— Am venit s-o văd pe Poppy, spuse ea cu aroganță. Tocmai de la Marsilia.

— Doamna e ocupată în acest moment, spuse Watkins categoric.

— Ah, ba n-o să faci chestia asta, strigă ea, strecurându-şi piciorul repede în uşă înainte ca el să o închidă. Poppy nu e niciodată prea ocupată ca să mă vadă pe mine. O să intru şi o să aştept! spuse ea şi, trecând pe lângă el, intră în hol, făcând ochii mari şi rămânând cu gura căscată de uimire când văzu tot acel lux. Ia te uită, fata chiar a dat lovitura de data asta, murmură ea, a ars toate punțile cu Franco Malvasi.

— Madame, mă tem că va trebui să vă rog să plecați, spuse majordomul.

— Să plec? De ce să plec, când abia am venit? întrebă Netta surprinsă.

Watkins o privi cu nervozitate. Era zgomotoasă şi strica stilul casei. Din fericire, nu erau prea mulți clienți în acel moment, dar ştia că madame Poppy avea să se supere foarte tare când o va vedea pe… pațachina aceea în mijlocul frumosului ei hol, numai că el nu putea să o azvârle în stradă

cu forța.

— Vreți să aşteptați în salonul mic, vă rog? spuse el politicos. Mă duc să văd dacă doamna va fi liberă în curând.

— Ia te uită, spuse Netta ținându-se, după el pe un coridor lung, unde te-a găsit Poppy? Într-un loc unde erau aruncați actorii? întrebă ea şi râsul ei zgomotos răsună pe coridor.

Poppy stătea la birou alcătuind meniurile pentru săptămâna aceea şi-şi încălță capul, ascultând surprinsă. Luchay bătu din aripi şi începu să se mişte agitat pe suportul lui, cârâind pe aceleaşi tonuri ironice… exact ca Netta…

— Netta! strigă ea şi, ridicându-se într-o clipă de la birou, deschise uşa larg. Netta, ah, Netta, spuse ea când prietena ei o îmbrățişă. Mi-a fost aşa dor de tine.

— Bineînțeles că ți-a fost, zise Netta cu severitate, ştergându-şi o lacrimă, şi mie mi-a fost dor de ține. Ca să fiu sinceră, mi-a fost mai dor de tine decât de căpitan… Dumnezeu să-l ierte.

— Totul e în regulă, doamnă? întrebă Watkins fără niciun fel de expresie pe chip.

— În regulă? Ah, Watkins, totul e minunat acum că Netta e aici, spuse ea cu ochii în lacrimi.

— Ai făcut ceva senzațional aici, zise Netta luând-o în brațe când Poppy, o conduse în apartamentul ei.

Poppy zâmbi.

— Dar ce-i cu tine aici? o întrebă ea.

— Ah, m-am gândit că mi-ar prinde bine o vacanță şi să vin să fac ceva cumpărături de la Paris.

— Ştiu exact unde să te duc, promise Poppy.

Netta se uită la rochia ei de mătase.

— Sunt convinsă, dar trebuie să muncesc o lună ca să câştig de ajuns pentru o rochie ca asta.

— Doar o lună? Credeam că ai venit să stai un an. Trebuie să-ți meargă bine!

— Îmi merge bine, într-adevăr, dar nu-i acelaşi lucru fără tine acolo. Şi fără afurisitul ăla de papagal. Ah, fetele sunt drăguțe, clienții sunt loiali şi apar mereu alții noi, dar fără tine, spuse ea cu nostalgie în glas, bănuiesc că mă simt cam singură.

— Atunci de ce nu vii aici, cu mine? Să fii din nou partenera mea? După lege, jumătate din ce câştig ar trebui să-ți aparțină, oricum, pentru că, fără tine, n-aş fi ajuns nicăieri.

— Ba sigur c-ai fi ajuns, zise Netta cu loialitate, dar nu pot s-o fac, Poppy. Nu… n-ar fi drept.

Se gândi la Franco Malvasi şi se cutremură.

— Voiam să mă conving că eşti bine. Ah, ştiu că în scrisori ai scris că te simți grozav, dar mi s-a părut că mai e ceva printre rânduri.

Poppy o conduse în salon şi închise uşa.

— Sunt foarte bine, Netta, spuse ea cu nervozitate. Doar că sunt îngrijorată în privința lui Franco Malvasi.

— Sunt convinsă! spuse Netta trântindu-se pe canapea şi scoțându-şi pălăria şi adulmecând în aer. Mmm, ce miroase aşa frumos aici? întrebă ea şi după aceea observă ghivecele de gardenii răspândite prin încăpere; petalele lor albe şi delicate contrastând cu verdele-închis şi lucios al frunzelor. Gardenii!

Ce extravaganță, Poppy! Trebuie să te fi schimbat de când nu te-am mai văzut.

— Franco mi le trimite în fiecare săptămână, spuse Poppy simplu, iar Netta ridică din sprâncene uimită. Netta, e posibil să te îndrăgosteşti de un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoşti?

Sprâncenele Nettei dispărură aproape complet sub păr şi gura îi rămase deschisă când Poppy continuă:

— Tot timpul mă gândesc numai la el, Netta, îl visez, îmi… închipui tot felul de lucruri, că e aici şi îmi vorbeşte la fel ca în seara aia…

— Care seară? întrebă Netta repede. Doar nu…?

— Nu… ah, nu, bineînțeles, spuse Poppy, roşind. A venit aici într-o zi ca să discutăm afaceri, am luat cina, singuri. Netta, asta a fost singura dată când l-am văzut de cât am venit la Paris. De aceea e atât de ciudat… cum pot să mă îndrăgostesc de un bărbat pe care l-am văzut numai de câteva ori în viață?

— Poți să te-ndrăgosteşti de un bărbat pe care l-ai văzut o singură dată, zise Netta, dar nu atunci când e Franco Malvasi! Poppy, nu te poți îndrăgosti de un asemenea om!

— Ce fel de om? întrebă ea nedumerită. Cine poate spune cine e rău şi cine bun? E atent, generos… un domn. Când mă gândesc la Felipe, la cât de necinstit şi de ticălos a fost… şi, totuşi, era un aristocrat.

— Dar atunci când te gândeşti la Greg? întrebă Netta cu şiretenie. Cum e Franco în comparație cu el?

Poppy închise ochii, şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Nu îşi dădea voie să se mai gândească la Greg, căci el simboliza tot ce pierduse: tânărul frumos şi minunat, o familie, dragoste şi afecţiune, fericirea simplă. Greg nu exista în noua ei lume.

— N-am mai simţit aşa pentru niciun bărbat, Netta. Cu Felipe, bănuiesc că am fost, o fetişcană romantică şi proastă, care s-a lăsat cucerită de un tânăr fermecător, deşi credeam că sunt îndrăgostită. Iar cu Greg, a fost întotdeauna cea camaraderie plăcută, acel gen de prietenie şi afecţiune pe care le simţi pentru cineva la care ţii foarte mult, la o persoană pe care ai iubit-o toată viaţa. De data asta, însă, e cu totul altceva, Netta. N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Oare aşa să fie când eşti îndrăgostit?

— Sper că nu, zise Netta oftând. Pentru că, dacă e aşa, înseamnă că, într-adevăr, ai un talent nemaipomenit de a alege numai pe cine nu trebuie! Acum vine lângă mine şi povesteşte-mi tot.

Stătură ghemuite pe canapea amândouă toată după-amiaza, iar Poppy vorbi tot timpul. Apoi, Poppy îi arătă casa cu mândrie, prezentând-o fetelor, ca fiind „prietena mea cea mai dragă".

Poppy aranjă ca Simone să vină la ea la prânz ca s-o cunoască pe Netta. Cele două femei se măsurară reciproc repede şi tăcerea se prelungi, ceea ce o făcu pe Poppy să se neliniştească.

— N-ar trebui să porţi acest verde-aprins, draga mea, nu le prinde niciodată pe blonde, spuse Simone în cele din urmă.

— Ştiu asta foarte bine, i-o întoarse Netta, cu mâinile în şolduri şi cu picioarele depărtate, în stilul unei fete de stradă furioase din Marsilia.

— Un rubiniu-închis, zise Simone gânditoare, şi să-ţi dai mai pe spate părul, ai oase frumoase, ar trebui să ţi le arăţi.

Zâmbindu-i lui Poppy, se aşeză.

— Nu mi-ai spus că prietena ta e atât de atrăgătoare, Poppy, zise ea. Dacă lucrurile or să meargă tot aşa, concurenţa o să devină imposibilă la Paris.

— *Merde*, exclamă Netta dându-şi capul pe spate şi izbucnind în râs. Trebuie să recunosc că m-am întrebat cum eşti. Mă gândeam că eşti înţepată şi plină de tine, dar acum văd de ce a zis Poppy că eşti încântătoare. Simt exact cum bine dispui pe cineva – nu-i de mirare că bărbaţii te iubesc – şi de asta-mi dau seama numai după bijuteriile pe care le porţi.

Simone îşi atinse pieptul încărcat de diamante.

— Noi două ne înţelegem reciproc, Netta, amândouă suntem nişte fete de la ţară care au ajuns bine, spuse ea apoi. Pentru noi, Parisul e doar o mască. Poppy, însă, e altfel: aştept lucruri mari de la ea.

Poppy nu pricepu ce voia să spună, dar râse, bucurându-se că singurele ei prietene se înţelegeau atât de bine. Netta o ascultă fascinată pe Simone, care sporovăi tot timpul mesei, dar, după plecarea ei, îi mărturisi lui Poppy că avea să fie o uşurare să se întoarcă la Marsilia.

— M-aş mulţumi cu o singură broşă cu diamante şi căsuţa mea, decât să fiu nevoită să joc genul ei de jocuri, spuse

ea, şi păru gânditoare un moment, după care adăugă: Bine, poate o broşă cu diamante şi o pereche de cercei.

Vizita de o săptămână a Nettei trecu cu o mulțime de activități; Poppy o duse la Lucille şi alese o jumătate de duzină de rochii, trecându-le în propriul ei cont. O duse apoi la magazinul de pălării şi la blănari şi luară masa împreună la *Maxim's*. Maître d'hôtel o întâmpină pe Poppy ca pe o veche cunoştință şi toate capetele se întoarseră când ea se opri din loc în loc să salute pe câte cineva.

— Ştii ceva, îi şopti Netta în timp ce chelnerul le servea cu caviar şi şampanie, eşti o *vedetă*, Poppy. Nu mai ai nevoie de Franco Malvasi… toată lumea te cunoaşte.

— Tocmai asta e problema; Netta, spuse Poppy oftând, Acum chiar am nevoie de el.

După ce plecă Netta, lui Poppy îi fu greu să intre în vechea rutină care presupunea muncă şi iar muncă şi se plimba prin casă agitată, găsind defecte oricărui lucru. Se plânse că fructele servite la prânz nu fuseseră suficient de proaspete, că brânza era prea rece şi vinul prea cald. Îi spuse lui Vilette că se farda prea tare şi lui Solange că avea rochia prea decoltată şi, fiind stăpânită de o nervozitate inexplicabilă, făcea plimbări îndelungi şi solitare. Castanii înfloreau din nou şi cerul de primăvară era atât de albastru şi de curat de parcă ar fi fost proaspăt spălat. Îşi privea imaginea în vitrinele magazinelor când trecea prin dreptul lor, spunându-şi că arăta la fel ca orice altă femeie îmbrăcată elegant şi plecată la cumpărături – numai că ea era altfel,

datorită faptului că era cine era, era mereu singură.

Disperată, se întorcea acasă şi se încuia în camera ei. Luchay se cuibărea pe umărul ei scoţând sunetele lui afectuoase şi ea îl mângâia în mod automat.

— Poppy *cara*, Poppy *chérie*, cârâia el.

— Ah, Luchay, spunea ea oftând, şi eu te iubesc. Ce m-aş face dacă nu te-aş avea pe tine să-ţi spun tot ce am pe suflet? Aş vrea să poţi să-mi spui ce simt pentru Franco Malvasi. Oare sunt îndrăgostită, Luchay? Oare aşa e dragostea? Sentimentul ăsta de nervozitate, de agitaţie… de neatenţie? Nu înălţarea pe aripi de vultur pe care mi-am închipuit-o eu? Nici măcar nu-l cunosc, Luchay, iar el nici nu se gândeşte la mine. Ce să fac?

— Poppy *cara*, Poppy *chérie*, murmură el liniştitor, ciugulindu-i părul, iar ea râse şi îi dădu nişte seminţe de bostan.

Se auzi o ciocănitură în uşă şi Watkins îşi făcu apariţia.

— Madame, cineva doreşte să vă vadă.

— Este cumva signore Malvasi? întrebă ea repede, îmbujorându-se.

— Nu, doamnă, este o doamnă. Mă tem că n-a vrut să-şi spună numele.

— O fi vreo fată care caută de lucru, Watkins. Desigur, n-avem nevoie de nimeni, dar pofteşte-o în birou şi o să vin să stau de vorbă cu ea.

Watkins tuşi discret.

— Nu este genul nostru obişnuit de fată, doamnă, poate că biroul n-ar fi locul potrivit pentru ea. V-aş sugera să o

primiți pe această lady în salonul cel mic!

O „lady", îşi spuse Poppy aranjându-şi părul şi îndreptându-se grăbită spre salon, sperând că nu era vreo soție furioasă pe urmele soțului ei rătăcitor. Se opri o clipă în fața uşii, cu mâna pe clanță, adunându-se înainte de a intra, cu capul sus, gata de luptă.

— Bună ziua, doamnă, sunt Poppy Mallory.

Femeia, o blondă îmbrăcată într-o rochie neagră, discretă dar scumpă, se întoarse de la fereastră şi veni spre ea.

— Bonjour, madame, spuse ea cu o voce de persoană educată.

Poppy o privi curioasă. Era înaltă şi foarte frumoasă într-un fel maiestuos şi bine educat, cu un păr blond mătăsos, ochi mari şi verzi şi gură obraznică. Arăta la fel ca oricare din mulțimea de femei pe care le puteai vedea făcându-şi cumpărăturile de pe rue de la Paix, genul de femeie care avea un soț bogat, un titlu şi un arbore genealogic care se întindea până cu două secole în urmă. Poppy ştia că trebuia să existe un castel la țară, o casă în oraş lângă Parc Monceau şi suficienți bani pentru a cumpăra orice dorea. Atunci de ce se afla acolo? se întrebă ea tulburată.

— Sunt plictisită, spuse femeia deodată, viața pe care o duc mă înnebuneşte. Soțul meu e distins, fermecător, un gentleman – n-ar veni niciodată într-un asemenea loc.

Ochii verzi erau disperați când îi cercetă chipul lui Poppy.

— Tânjesc după ceva palpitant, şopti ea, ceva care să pună capăt monotoniei. M-am gândit la asta cu mult înainte

să vin încoace, dar acum îmi ofer serviciile.

— *Serviciile dumneavoastră*? *întrebă Poppy şocată*.

Femeia o privi serioasă.

— Unde altundeva aş putea să obţin ceea ce vreau? Vreau sex, madame Poppy… sex cu „necunoscuţi unde nu trebuie să fiu o „lady”… vreau sex delicios şi tulburător – nu îmbrăţişările de rutină ale unui soţ care e mult mai preocupat de următoarea afacere sau lovitură politică. Vreau puţină emoţie ilicită în viaţa mea… vreau să fiu o târfă ori de câte ori am chef – şi o lady restul timpului. Am venit aici pentru că am auzit că această casă este excelentă, că un bărbat poate găsi o mâncare delicioasă aici, şi vinuri minunate… şi promisiunea oricărei plăceri, „găseşti de toate la *Numéro Seize*”, spun ei. Contra cost.

— Vreţi să spuneţi că vreţi să lucraţi aici? Ca toate celelalte fete? întrebă Poppy, uluită că o femeie putea vorbi astfel.

Până atunci crezuse că numai bărbaţii aveau acele sentimente în privinţa sexului.

— Exact, spuse femeia privind-o în ochi.

— Dar este limpede că faceţi parte dintr-o familie bună, poate chiar una prestigioasă, protestă Poppy, nu vă e teamă că aţi putea fi recunoscută? Societatea mondenă a Parisului este foarte restrânsă şi foarte închisă. Zvonul s-ar răspândi imediat.

— Bineînţeles că m-am gândit la asta. Am de gând să mă deghizez, voi purta o perucă brunetă şi mască de ochi… şi, desigur, nu voi defila prin salon. Voi fi disponibilă numai

pentru unii clienți, cei aleşi de dumneata. Şi voi fi exorbitant de scumpă, deşi, bineînțeles că nu voi lua decât un franc pentru mine. Dar îți promit că voi oferi valoare în schimbul banilor, zise ea şi o privi pe Poppy în ochi. Deci, ce zici, madame?

Poppy se gândi la zvonurile care aveau să se răspândească prin tot Parisul şi ştiu că scandalul i-ar fi adus un succes imediat.

— Trebuie să aranjăm o cameră special pentru dumneavoastră, zise ea zâmbind, una care să vă oglindească dubla personalitate misterioasă. Dar, spuneți-mi, madame, cum vă numiți?

Femeia o privi cu ochii ei deloc zâmbitori.

— Ce-ar fi să-mi spui Cathérine? zise ea.

Cu peruca ei brunetă şi cu un văl ascunzându-i chipul, Cathérine sosea la uşa din spate a casei de la numărul şaisprezece trei după-amiezi pe săptămână, strecurându-se ca o umbră până la apartamentul ei de la etajul al doilea, unde îşi scotea toaleta elegantă şi îşi punea lenjeria din dantelă neagră, ciorapii negri de mătase şi pantofi cu toc înalt. Apoi deschidea un dulap *Buhl* de unde lua un bici negru cu mâner lung şi, mângâindu-l cu dragoste, îl aşeza pe taburetul de la picioarele patului.

— Asta va fi specialitatea mea, îi spusese ea lui Poppy fericită; în sfârşit, pot să-mi trăiesc fanteziile.

— Bine, dar noi nu permitem violență, spusese Poppy stupefiată.

— Dar nu e violență, replicase Catherine râzând. E plăcere, adăugă ea, după care îşi trecu biciul printre degete cu asprime. Am avut odată un iubit englez care m-a învățat totul despre asta, zise ea visătoare, mi-a spus că le place datorită felului în care sunt crescuți, cu guvernante sadice care îi bat, şi la şcoală la fel – de obicei, pentru plăcerea profesorului. Acum, zise ea ridicând din umeri, nu mai pot trăi fără asta. Este cel mai tulburător lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Tulburător? şopti Poppy curioasă, iar ochii lui Cathérine erau plini de emoția pe care şi-o amintea când spuse cu un glas răguşit:

— Atât de tulburător încât tot trupul îți tremură de plăcere, abia aştepți să vezi biciul lunecându-ți pe piele, picăturile roşii de sânge, să auzi gemetele de extaz… şi, după aceea, ah, după aceea, când el te posedă, în sfârşit… aaah, Poppy, atunci ştii cu adevărat ce poate să facă un bărbat pentru tine. Bineînțeles că nu toți bărbații vor vrea asta, zise ea apoi ridicând din umeri. Şi există atâtea alte forme de plăcere sexuală pe care le agreez.

Rupându-se de fanteziile erotice ale lui Cathérine, Poppy îşi făcu o notiță mentală ca, ori de câte ori venea un englez, acesta să-i fie trimis lui Cathérine şi serviciilor ei speciale.

Cathérine era un secret bine păzit, dar se părea că ea vorbea cu cele mai apropiate prietene, căci, deodată, din ce în ce mai multe femei din înalta societate apărură la uşa lui *Numéro Seize*, înveşmântate în haine cu gulere înalte şi ascunzându-se cu voaletele pălăriilor, dornice de escapade senzaționale, astfel că, în curând, Poppy avea un grup de

femei frumoase care îşi petreceau după-amiezile mascate şi goale în aşternuturi de satin la *Numéro Seize*, în loc să facă cumpărături de la *Pairet* sau să ia ceaiul la *Fauchon*.

Zvonul că la *Numéro Seize* un bărbat putea fi sedus de propria-i soție – sau chiar de a celui mai bun prieten – ajunse până la Neapole şi Franco Malvasi râse când auzi. Era începutul lui iunie, aproape la un an după ce o cunoscuse pe Poppy. Atunci fusese prea tânără, prea vulnerabilă, ca un animal mic şi rănit care se apăra de vechiul duşman – bărbatul. Cu înțelepciune, el îi dăruise bani şi sfaturi şi păstrase distanța, dar acum, era o femeie bogată şi celebră. Poppy era pregătită pentru el.

Capitolul 42

1904, FRANȚA

Luchay îşi înfoie penele bucurându-se de soarele de august, întinzând întâi o aripă, apoi pe cealaltă, îşi curăță cu ciocul penele lungi ale cozii şi îşi umflă pieptul. Se uita la Poppy cu ochiul lui de topaz cum îşi punea perlele şi se privea în oglindă.

Era îngrozitor de cald. Toată lumea se retrăsese la vilele de pe coastă sau la casele de la țară, astfel că oraşul era pustiu. Poppy le dăduse liber fetelor o lună, având de gând să se ducă la Marsilia, dar Netta dispăruse în vacanță cu ultima ei cucerire, un negustor de textile din Toulouse. Astfel că era complet singură şi nu ştia ce să facă în oraşul pustiu. Cu toate

acestea, în dimineața aceea, se trezise cu un anumit gând în minte.

Se privi în oglindă. Purta o rochie albastră; era pentru prima oară când îmbrăca altă culoare decât gri după mulți ani şi avea impresia că ieşise din doliu. Într-un moment de nebunie, inspirată de soare şi de cerul fără nori, se grăbise să cumpere o duzină de rochii în culori pale de vară şi se bucura enorm în acel voal simplu după atâtea seri petrecute în satin şi catifea.

— Mă simt din nou o fetişcană astăzi, Luchay, nu ca o femeie de douăzeci şi patru de ani, spuse ea râzând şi sărutându-l uşor pe cap.

Maşina ei o aştepta afară, un de *Courmont* de un verde-închis ca al lui Simone Lalage, numai că Poppy refuzase să aibă un şofer, iar priveliştea pe care o oferea la volanul acelei maşini enorme stârnise iarăşi vâlvă la Paris.

Străbătu rue des Arbres şi apoi Avenue, du Bois de Boulogne, făcându-şi drum prin labirintul de străduțe şi îndreptându-se spre suburbii. O jumătate de oră mai târziu, se plimba pe o bucată de pământ dintr-un sătuleț aflat în partea de sud-vest a oraşului şi îl asculta pe agentul care îi ridica în slăvi frumusețea.

— Nu fi ridicol, îi spuse ea deodată, nici satul, nici peticul ăsta de pământ nu sunt frumoase şi prețul pe care-l ceri dumneata e mult prea mare. Numai o proastă ca mine ar putea să vrea să cumpere acest teren, aşa că ai face bine să accepți ce-ți ofer şi să terminăm odată. Altfel, zise ea ridicând din umeri indiferentă, mă duc în altă parte.

— Cincisprezece acri, madame? La preţul ăsta? întrebă el disperat.

— Cincisprezece acri, spuse ea categorică.

— Dar ăsta-i jaf! zise el oftând şi conducând-o înapoi spre biroul său, unde Poppy semnă actul de proprietate cu o înfloriturăă, dându-i un cec pe care se afla trecută exact suma pe care îşi pusese în gând să o cheltuiască.

După aceea, se întoarse singură, pe jos, să se uite la cei cincisprezece acri de pământ ai ei şi la priveliştea îndepărtată a Parisului…

— Caută să afli în ce direcţie o să se extindă un oraş, îi spusese Franco, studiază liniile de cale ferată, necesităţile industriei şi apoi cumpără o bucată de pământ în calea acestor lucruri. Lasă-ţi investiţia să aştepte până când oraşul te ajunge din urmă. Nu numai Parisul, ci orice oraş, din orice ţară… n-o să obţii profit imediat, dar, pe măsură ce oraşul se va dezvolta, terenul tău va căpăta din ce în ce mai multă valoare.

Poppy oftă încântată când le aruncă o ultimă privire celor cincisprezece acri. de teren neatrăgător! Constituiau prima ei mizăă în propriul viitor şi îi promiteau o viaţă în care nu mai era nevoie să fie o madamă.

Era seara devreme când se întoarse în rue des Arbres, oprind maşina în faţa uşii. Ferestrele apartamentului ei erau deschise, dar aerul era tot sufocant şi lipsit de orice adiere. Simţindu-se îngrozitor de singură, ceru o cină uşoară şi o sticlă de şampanie pentru a sărbători achiziţia făcută.

— Dar nu te am decât pe tine, Luchay, murmură ea cu tristeţe, deschizând uşile de sticlă care dădeau în mica ei

grădină, plină de ghivece mari în care erau plantați trandafiri şi camelii. O fântână din piatră în forma capului lui Bachus construită în zid arunca apa liniştitor, astfel încât, dacă închidea ochii, aproape că putea să-şi imagineze că se afla în curtea casei Konstant, din nou copil, cu Angel şi cu Greg, iar Rosalia îi chema la masă cu clopoțelul ei de argint… vechiul văl familiar de singurătate se lăsă din nou asupra ei şi o făcu să se cutremure.

Stătea rezemată de uşa deschisă, cu capul pe spate şi cu ochii închişi când Franco intră în încăpere, iar ea arăta ca şi cum s-ar fi aflat cu gândul la un milion de mile depărtare.

— Nu-i bine să bei singură, spuse el pe un ton de reproş.

Poppy se uită la el cu gura căscată, atât de bucuroasă că îl vedea, că îi venea să plângă.

— Mă simțeam atât de singură, şopti ea, şi acum eşti aici.

El îi luă mâna, ținându-i-o într-ale sale când îşi lipi buzele de ea.

— Să bănuiesc că şampania era pentru a-mi sărbători sosirea? întrebă el cu obişnuitul lui zâmbetul sarcastic.

Ea clătină din cap.

— Era pentru a-ți sărbători sfaturile. Astăzi am cumpărat prima mea bucată de pământ. Prima mişcare pentru crearea noii mele averi.

— Atunci o să bem pentru succesul tău, zise el turnând în pahare.

Ea îi zâmbi, simțindu-se amețită, de parcă ar fi băut deja. Sorbiră puțin, continuând să se privească în ochi, iar în spatele lor, Luchay se agita pe suportul său, plimbându-se de

colo-colo şi vociferând.

— Sărmane Luchay, nu te-am uitat, zise Poppy râzând şi eliberându-se de vrajă.

Dar papagalul continuă să ciugulească furios suportul de aur, privindu-l pe Franco duşmănos.

— Ştiu un mic han de țară, în pădure lângă Rambouillet, unde au cea mai delicioasă mâncare pe care ai gustat: o vreodată, îi spuse el. Ce-ai zice să părăsim oraşul ăsta obosit şi sufocant şi să mergem undeva, să respirăm un aer curat şi să ne delectăm cu o masă grozavă?

Poppy se uită la rochia ei albastră.

— Dar e târziu şi nici nu m-am schimbat…

— E un loc simplu; nu-i nevoie să te schimbi, oricum, arăți minunat. Te rog, spune da.

Luchay se mişcă agitat pe suportul lui când Poppy îşi lăsă mâna în mâna lui Franco, ieşind amândoi din încăpere.

— Poppy *cara*, Poppy *chérie*, Poppy scumpo, strigă el, Poppy, Poppy, Poppy…

Micul han era plin de farmec rustic, cu grinzi vechi din lemn de stejar, pereți văruiți şi ferestre lungi, deschise larg pentru a lăsa să pătrundă aerul serii de vară, mirosind a fân şi a trandafiri. Fiica hangiului le servi păstrăv abia pescuit din apa râului şi o salată abia culeasă din grădină, iar hangiul le turnă un vin rece, de culoarea paiului, cu parfum de struguri.

Poppy se uită la Franco peste masa luminată de o lumânare.

— Mă simt îmbătată cu aer curat, spuse ea zâmbind. Îi

uitasem mireasma…

— Munceşti prea mult, zise el, încruntându-se. Ai lăsat *Numéro Seize* să devină întreaga ta lume.

— Dar n-am nicio altă viaţă, spuse ea uimită. Ce altceva aş putea să fac?

El nu spuse nimic, ci îi făcu semn hangiului să le mai pună vin. Dar, mai târziu, când se plimbau prin grădină, el îi spuse:

Ce-ar fi să cumpărăm o casă la ţară, un loc unde să ne retragem uneori? Vezi numai cât de mult îţi place aici în seara asta, frumuseţea verii, simplitatea din jur. Ai nevoie de contrast, Poppy, dacă vrei să-ţi păstrezi sănătatea mintală.

Ea se întoarse şi aruncă o privire hanului ascuns în grădina plină de fructe, flori, cotcodăceli, ciripituri şi parfumul ierbii.

— N-aş avea cu cine s-o împart, spuse ea simplu.

Punându-i mâinile pe umeri, Franco o întoarse cu faţa spre el.

— Împarte-o cu mine, Poppy, zise el încet, dă-mi voie s-o cumpăr eu; o să fie locul *nostru* de recreere, un loc unde să evadăm, atât din lumea mea, cât şi dintr-a ta. Îţi jur că n-am mai spus asta nici unei femei. *Te iubesc*, Poppy. Voiam să-ţi spun asta de atâta vreme, dar a trebuit să aştept să-ţi vindeci rănile. Ah, da, adăugă el, ştiu totul despre tine, ştiu cine eşti, ştiu de unde vii… totul.

Poppy îşi duse mâna la gură, privindu-l stupefiată.

— Atunci, dacă ştii, cum poţi să mă iubeşti? În viaţa mea sunt lucruri atât de îngrozitoare, încât nici nu se poate vorbi

despre ele.

— Înseamnă că suntem la fel, zise el încet, pentru că, şi în viaţa mea, există lucruri prea îngrozitoare pentru a fi rostite vreodată. Dar nu contează decât faptul că te iubesc… Poppy, dacă-mi spui că mă iubeşti, voi fi cel mai fericit bărbat din lume.

— Nu ştiu, murmură ea nesigură, nu ştiu ce e dragostea… Credeam că ştiu, dar m-am înşelat. Ceea ce simt pentru tine… e dragoste, Franco?

— Sper, scumpa mea, spuse el îmbrăţişând-o şi, apoi, gura el fu fragedă şi maleabilă sub a lui, iar trupul ei păru să-şi piardă greutatea în braţele lui, aşa încât el ar fi vrut să o sărute la nesfârşit.

Poppy deschise ochii când el îşi desprinse gura de a ei şi îl privi ca vrăjită.

— Ah, da, te iubesc, Franco, murmură ea. Sincer.

— Atunci rămâi cu mine în noaptea asta, şopti el, lasă-mă să te iubesc, Poppy…

— Mi-e teamă, spuse ea, nu ştiu absolut nimic despre „dragoste”… doar…

— O să luăm totul de la început, zise el, n-or să fie amintiri neplăcute, doar noi doi într-o cămăruţă cu geamuri deschise pentru a lăsa să intre aerul curat al nopţii şi stelele. Ah, şi o să te iubesc, Poppy, îţi jur că o să te iubesc.

Mai târziu, sus, într-o cameră curată, într-un pat simplu din lemn cu aşternuturi albe din bumbac şi cu fereastra deschisă spre cerul plin de stele, el o ajută să se dezbrace, îndepărtându-i fiecare veşmânt de pe trupul subţire ca şi cum

ar fi dezvelit o operă de artă, mângâind-o cu tandrețe, şoptindu-i cuvinte de dragoste şi complimente până când ea îi căzu moale în brațe. Trupul ei răspunse mângâierilor lui pricepute, tremurând de o nouă descoperită pasiune, până când, în cele din urmă, el o penetraşi amândoi se uniră.

Şi fu aşa cum îşi închipuise Poppy întotdeauna; se înălța, într-adevăr pe aripi de vultur… se înălța spre un alt tărâm… şi ştiu că, în sfârşit, aceea era dragostea adevărată.

A doua zi dimineață, când se întorceau la Paris, amețiți de fericire, Franco spuse entuziasmat:

— O să căutăm împreună o casă, o să fie o aventură.

Se uită la Poppy, dar ea privea drept înainte, încruntată.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă el îngrijorat. Te doare capul din cauza căldurii?

— Nu, mă întrebam doar când o să folosim casa asta, când eu sunt la Paris şi tu la Neapole? Se pare că n-o să meargă, zise ea privindu-l plină de speranță, cu coada ochiului, aşteptând să-l audă spunând că bineînțeles că avea dreptate, ea trebuia să renunțe la activitatea de la Paris imediat, să se mărite cu el şi să locuiască împreună la Neapole.

— Bineînțeles c-o să-mi fac timp să vin la Paris, îi spuse el calm, dar, oricum, ar fi timpul să ai o casă a ta, un loc unde să te duci când vrei să scapi de tensiune şi de oameni. În definitiv… zise el şi aruncă un zâmbet în direcția ei, ținându-şi privirea ațintită asupra drumului, însă, nu vreau să te extenuezi muncind, nu?

Poppy oftă.

— Înțeleg. Nu pare să fie prea mult, totuşi, pentru doi oameni care se iubesc, nu?

— Îmi pare rău, Poppy, dar eu nu pot să-mi las afacerile, îi spuse el cu severitate. Trebuie să stau la Neapole.

— Iar eu trebuie să stau la Paris, zise ea încet. Aşa că, asta e.

Franco se uită la ea, ghicindu-i gândurile.

— Asta nu înseamnă că nu te iubesc sau că n-aş prefera să fiu aici cu tine, adăugă el în cele din urmă, dar afacerile mele sunt la Neapole şi acolo trebuie să stau.

— Atunci, de ce n-aş veni cu tine? întrebă ea deodată. De ce n-aş renunța la *Numéro Seize* şi să vin să locuiesc cu, ține?

Fusese cât pe ce să spună „să mă mărit", dar era prea mândră ca să-i sugereze aşa ceva şi în mintea ei se înfiripă gândul că, poate, după ce făcuse din ea cea mai senzațională madamă a Parisului, Franco nu era pregătit să se însoare cu ea.

— Asta nu se poate, spuse el cu asprime, viața mea de acolo e cu totul altceva. Nu mă întreba de ce, crede-mă pe cuvânt doar. Şi te iubesc, Poppy, ştii asta foarte bine. Nu pot să trăiesc fără tine. Dar amândoi suntem oameni ocupați, aşa că hai să ne bucurăm de puținele clipe care ni se oferă.

Capitolul 43

Bucățelele de hârtie se aflau peste tot prin casă, la fel de la întâmplare ca şi gândurile lui Poppy. Mike le găsi în

dulapurile din dormitor şi din bucătărie, ascunse în cărţi şi vârâte în vaze, dar, şi după o săptămână, Mike tot muncea la ele. Erau fragmente din viaţa ei şi, pe măsură ce le descifrase, pusese cap la cap povestea Nettei, a lui *Numéro Seize* şi a lui Franco Malvasi.

Se uită la Luchay, care stătea pe suportul său lângă fereastră şi îşi aminti că Aria spusese că papagalul trebuia să ştie toată povestea, în definitiv, o trăise.

— Dacă ai putea să vorbeşti, Luchay, spuse el epuizat, ţie îţi şoptea Poppy toate necazurile ei… fir-ar să fie, pasăre, tu ştii totul despre Poppy. Tu ştii unde şi-ar ascunde secretele o femeie ca ea, pentru că, sigur, nu le-ar face cunoscute lumii întregi.

Dar papagalul întoarse capul doar şi începu să-şi ciugulească penele, iar Mike scoase un geamăt.

— Am înţeles, spuse el frustrat, nu vorbeşti decât cu Poppy. Asta e, nu?

— Poppy *cara*, Poppy *chérie*, Poppy scumpo… repetă papagalul, bătând din aripi. Poppy, Poppy, Poppy…

Sună telefonul şi acel clinchet demodat îi întrerupse şirul gândurilor, iar Mike răsturnă taburetul în graba de a răspunde.

— Mike? Eu sunt, Aria.

Legătura era slabă şi el o auzea foarte greu.

— Bună, Aria, strigă el, ce mai faci?

— Tocmai i-am făcut o vizită lui Hilliard Konstant la Rancho Santa Vittoria, spuse ea. Nici măcar n-am ştiut că am un unchi din partea tatii în viaţă până când nu mi-a zis mama.

— Şi cum a fost? întrebă el, zâmbind când se gândi cum s-o fi împăcat morocănosul Hilliard cu Francesca cea mondenă.

— A fost puțin emoționant, la început. Mama a insistat să închiriem cea mai imensă limuzină ca să mergem acolo ca vedetele de la Hollywood. Am avut impresia că nu prea era stilul lui. Dar el a fost foarte drăguț cu mine, mi –, a zis că îşi amintea de Angel şi de Maria-Cristina. Şi de Helena, bineînțeles. A spus că Maria-Cristina era cea exuberantă, întotdeauna petrecăreață şi foarte strălucitoare, în timp ce Helena îşi păstra toate emoțiile pentru ea. „La fel ca Pierluigi Galli", a zis. „Şi astfel de oameni sunt întotdeauna imprevizibili". Ce-o fi vrut să spună cu asta, Mike?

— Nu prea ştiu, dar Hilliard e un bătrân foarte şmecher, întâi zice că nu-şi aminteşte nimic şi, pe urmă, îți strecoară câte o informație. Am senzația că ştie mai mult decât spune.

— Mi s-a părut foarte singur, chiar mi-a făcut milă, zise Aria, dar, oricum, în ciuda faptului că mama a fost atât de presantă, vrând să afle totul în legătură cu pământul şi averea familiei Konstant, el s-a purtat foarte drăguț cu mine. Mi-a plăcut de el şi cred că şi eu i-am plăcut lui.

— Bineînțeles că i-ai plăcut, nici nu se putea altfel. Şi, cum merg lucrurile cu Carraldo?

În ciuda legăturii proaste, el o auzi oftând.

— Bine, bănuiesc. A dat o mare petrecere de Revelion. De fapt, a fost chiar amuzant, am cunoscut o mulțime de vedete de cinema, numai că toată lumea îşi închipuia că sunt iubita lui Carraldo. Era ca şi cum aş fi făcut parte dintr-o

familie regală, chiar mai rău – toți erau politicoşi şi păstrau distanța. Cred că s-au mirat foarte tare că nu eram încărcată de diamante şi înveşmântată în blănuri de zibelină, dar a fost mama şi pentru mine. E favorita Hollywood-ului!

— Sunt convins! spuse el râzând.

— Mike? Ai aflat ceva de Orlando?

El se strâmbă, întrebându-se ce să-i spună.

— Am sunat la „pensione" de câteva ori şi mi-au spus că a plecat în Elveția – fi schi, presupun.

— Înțeleg, zise ea încet. Atunci va trebui să aştept până se-ntoarce. Îți mulțumesc oricum, Mike.

Glasul ei părea foarte slab şi, încercând să o înveselească, el spuse:

— Am făcut ceva progrese în legătură cu Poppy. A avut o viață cu adevărat captivantă!

— Ah, bineînțeles, Poppy! exclamă ea ca şi cum ar fi uitat de ea, din cauza grijilor legate de Orlando. Ai găsit dovada?

— Nu încă, dar îmi dau toată silința. Îl tot rog pe Luchay să-mi spună unde sunt ascunse cele mai importante indicii, dar nu vrea să vorbească. Nu spune decât „Poppy *cara*, Poppy *chérie*, Poppy scumpo"…

— Poppy *cara*… începu să-l imite papagalul, iar Mike izbucni în râs.

— Dar ai avut dreptate în legătură cu faptul că trebuia să-l aduc aici, Aria. Pare să ştie că e acasă.

— Am vrut numai ca ei să-şi retrăiască amintirile, atâta tot, spuse ea cu tristețe. Trebuie să închid, Mike, mă strigă

mamă. Mergem la cumpărături, iarăşi. Numai asta se face pe-aici. Carraldo s-a dus la Houston – să se uite la nişte tablouri, zicea, aşa că o să am un răgaz de o zi, două. Of, bănuiesc că sunt nedreaptă, el e atât de drăguţ.

— Şi mai ales cu mama, pentru că am senzaţia că, în realitate, nu poate s-o sufere. Ne vedem când mă-ntorc.

— În curând, sper. Sau mă suni tu înainte, dacă o să găseşti „dovada". O să mă rog pentru tine!

Punând la loc în furcă receptorul demodat, Mike se întinse în pat – patul lui Poppy – cu mâinile sub cap, gândindu-se la Carraldo. Ce fel de om era, oare? se întrebă el. Câştiga miliardele în mod legal cu comerţul de opere de artă? Nimeni nu ştia cu siguranţă „şi probabil că nici nu avea să ştie cineva vreodată". Dar nu-i plăcea deloc ca Aria să fie implicată. Nu era de mirare că se ruga să găsească o dovadă concretă.

Carraldo se afla în avionul său, întorcându-se la Los Angeles. Chipul îi era pământiu, iar în jurul gurii îi apăruseră nişte cute datorită tensiunii. Ultimele două zile fuseseră îngrozitoare, dar nu mai mult decât se aşteptase. Medicii de la *Southern Methodist Hospital* din Houston erau printre cei mai buni din lume şi, de data aceasta, îl supuseseră unor teste oare îl epuizaseră complet. Şi ar fi putut foarte bine să fie scutit, pentru că lucrurile nu se schimbaseră. Concluziile lor erau exact cele de ultima oară când fusese acolo şi de data cealaltă. Durerea îi înjunghie din nou pieptul şi, oftând, scoase o pastilă dintr-o cutie de argint şi o vârî sub limbă,

aşteptând să-i aducă alinare.

Se gândi la Aria, care se afla la Los Angeles şi se întrebă dacă acea scurtă perioadă petrecută împreună putea fi socotită un succes sau nu. Ea era politicoasă cu el, dar era nervoasă şi absentă, iar el avea impresia că număra zilele până aveau să se întoarcă la Veneția. Bineînțeles că ştia de ce dorea ea atât de mult să se întoarcă, îi spusese că Mike Preston se afla la vila lui Poppy şi ştia că ea spera ca acesta să fi găsit vreo dovadă. Mai ştia, de asemenea, şi unde se afla Orlando, şi ce făcea, şi că, atunci când va voi, îi putea spune Ariei totul – şi acela avea să fie sfârşitul lui Orlando. Dar nu avea încă toate informațiile necesare. Şi nu voia nici să folosească obişnuitele sale metode. Punând mâna pe interfon, ceru să i se facă legătura cu Mike Preston la Villa Castelletto.

— Nu ne-am cunoscut, domnule Preston, spuse el pe un ton oficial. Dar am auzit o mulțime de lucruri despre dumneata de la Aria.

— Da, domnule, zise Mile surprins. Cu ce vă pot fi de folos?

— Ar putea să ți se pară ciudat, domnule Preston, dar îți cer să-mi acorzi încrederea dumitale. Bineînțeles, înțeleg că informația pe care o cauți este ceva personal în esență, ceva între dumneata şi Lieber, dar am nevoie de o favoare. Când o să afli, în cele din urmă, cine este moştenitoarea – sau moştenitorul – lui Poppy Mallory, aş vrea să-mi spui mie întâi şi întâi. Desigur, ştiu că o să-i spui Ariei, mai devreme sau mai târziu, dar trebuie neapărat ca eu să aflu imediat. Îți cer asta

pentru că e vorba de viață şi moarte, domnule Preston. Probabil că ți se pare foarte melodramatic, dar te rog să mă crezi că ăsta e adevărul.

Mike ezită, gândindu-se la moartea misterioasă a Claudiei şi la temerile Ariei în legătură cu faptul că ar fi fost urmărită. Simțind o teamă nelămurită, îşi aminti că Lauren Hunter era singură la Los Angeles…

— Te rog să ai încredere în mine, domnule Preston, îl îndemnă Carraldo. Îți promit că n-o să regreți. Asta e tot ce pot să-ți spun acum.

Mike încuviință. Nu ştia de ce ar fi avut încredere în el, dar avea.

— O să vă sun, promise el. Imediat cum o să aflu ceva cu certitudine.

— Îți mulțumesc, spuse Carraldo părând obosit, aştept veşti de la dumneata.

Se rezemă apoi de spătarul scaunului îmbrăcat în piele de căprioară gri, privind norii care pluteau pe lângă hublourile avionului, asemeni unor vârfuri de munți acoperite de zăpadă. Se apropia luna februarie – perioada carnavalului de la Veneția. Avea să dea o petrecere mare – una de *logodnă*. Şi, apoi, dacă ea avea să fie de acord, săptămâna următoare se va căsători cu Aria.

Orlando terminase de pictat cabana Pamelei şi aşeză tabloul pe un şevalet micuț, gata să-i facă o surpriză atunci când ea se va trezi. Era aproape ora prânzului şi toți ceilalți plecaseră la schi de câteva ore. Îi auzise stabilind să se

întâlnească la *Eagle Club* pentru a lua masa de prânz, dar el nu fusese invitat. Într-un fel, exista impresia că el era proprietatea Pamelei şi că, deci, ea avea să se ocupe de el, atunci când avea chef.

Cabana era luxoasă într-un fel rustic, focul ardea în permanență în imensul cămin circular din mijlocul livingului spațios, iar, pe geamuri, se putea admira priveliştea superbă a munților înzăpeziți. Dimineața păru să treacă foarte încet şi Orlando se uită din nou la ceasul *Cartier* din aur pe care Pamela i-l făcuse cadou de Crăciun – un ceas bun, dar nu cel mai de calitate lucru pe care îl putea oferi firma *Cartier*. La fel ca multe femei bogate, Pamela era prudentă în privința banilor.

Locul acela era ca o închisoare, îşi spuse el plimbându-se ca un leu în cuşcă, dar nu avea niciun sens să se întoarcă la Veneția deocamdată, din moment ce Aria nu sosise. Calculă diferența de fus orar dintre Los Angeles şi Gstaad, întrebându-se dacă să o sune sau nu, dar, în fond, hotărî el furios, putea foarte bine să aştepte. Urcând scara şi ducându-se spre camera Pamelei, deschise uşa larg.

Ea se ridică somnoroasă într-un cot, dându-şi părul la o parte din ochi.

— Ah, Orlando, murmură ea, exact bărbatul pe care aş fi vrut să-l văd. Vino încoace, dragul meu.

El se duse spre pat, privind-o inexpresiv.

— De ce te uiți aşa la mine? zise ea, cu asprime. Uneori eşti atât de ciudat, Orlando, încât am impresia că nici nu te cunosc.

— Ba sigur că mă cunoşti, spuse el descheindu-şi cămaşa.

— Bine, atunci ce-ar fi să vii aici lângă mine? îl invită ea, privindu-l zâmbitoare.

— Am terminat tabloul, spuse el luând-o pe după umeri.

— Bravo, zise ea, relaxându-se sub mângâierile lui. O să ne uităm la el mai târziu, da?

Bineînţeles, îşi spuse el sărutând-o, bineînţeles că da, Pamela… când o să vrei tu, Pamela…

Mike nu se aşteptase ca Lauren să răspundă când o sună, căci era în permanenţă la lucru, aşa că zâmbi încântat când o auzi.

— Bună, Lauren Hunter, spuse el. Cum mai merg lucrurile în California?

O auzi râzând, puţin tulburată.

— Însorite, ca de obicei, îi spuse, ea. Dar tu unde eşti?

— N-o să-ţi vină să crezi, dar sunt complet singur – cu excepţia papagalului lui Poppy Mallory – în vila ei din Italia, în pustiu. Şi ninge!

— Papagalul lui Poppy Mallory! exclamă ea. Şi vila ei! Ce captivant, Mike!

— Nu-i chiar atât de captivant, mormăi el. Nu găsesc ceea ce caut.

— Deci, încă nu ştii…? Tot n-ai aflat cine e?

Glasul ei părea plin de speranţă şi el zâmbi.

— Îmi pare rău, dar încă nu pot să spun nimic. Totul e şi mai complicat decât părea la început. Dar, ia ascultă, Lauren, tu ce faci? Şi Maria? Adică, sunteţi bine, da? Nu sunt

probleme?

— Nu mai multe ca de obicei, spuse ea, părând nedumerită. De ce, ce vrei să spui?

— Ah… nimic, adică, ba da, de fapt, vreau ceva, Lauren. Unul din posibilii moştenitori a fost ucis – probabil că ai citit în ziare, iar o alta are impresia că e urmărită. Aş vrea să fii prudentă, să ai grijă… înţelegi ce vreau să spun… zise el şi, când o auzi ţinându-şi răsuflarea, adăugă repede: Nu vreau să te sperii, poate să nu fie nimic, dar e mai bine să fii cu ochii în patru. Da, Lauren Hunter?

— Da, spuse ea încet. Mike? Când te-ntorci?

El se gândi o clipă.

— Când o să pot, Lauren. Bine?

— Bine, spuse ea, şi el şi-o închipui zâmbind. Ce mai face mătuşa Martha?

— Grozav, şi Maria?

— Grozav. Acum trebuie să mă duc la lucru, Mike, am întârziat…

— Pe curând, Lauren Hunter, spuse el continuând să zâmbească.

Punând receptorul în furcă, trase draperiile din mătase gri-albăstruie, acoperind priveliştea pe care o oferea ninsoarea, şi mai puse un buştean pe foc. Trântindu-se în fotoliul confortabil al lui Poppy, cu un pahar de vin roşu într-o mână şi un sandviş imens cu şuncă şi brânză în cealaltă, se recunoscu, în sfârşit, înfrânt. Era epuizat şi, de asemenea, epuizase toate posibilităţile vilei Castelletto. Îşi mâncă posomorât sandvişul, bând din paharul cu vin. Nu exista nicio

îndoială, drumul se înfundase şi el nu mai ştia încotro s-o apuce.

Vârându-şi degetul piciorului sub taburetul pe care îl răsturnase mai înainte, îşi propti picioarele pe el şi îşi ţintiprivirea asupra flăcărilor, întrebându-se câte nopţi lungi de iarnă şi-o fi petrecut Poppy acolo singură, stând în fotoliul acela, doar privind focul şi retrăindu-şi trecutul. La naiba, îşi spuse el când taburetul se clătină, probabil că îl stricase când îl răsturnase şi poate mai era şi vreo piesă de mobilier de mare valoare! Gemând, îl ridică şi începu să-l examineze. Arăta ca o piesă victoriană destul de normală, cu o bază sculptată din lemn de mahon sprijinită pe patru labe de leu. Îl răsuci cu grijă, uitându-se să vadă ce stricase, când, deodată, observă o broască micuţă de aur.

— Luchay, spuse el stupefiat, cred că am descoperit ascunzătoarea lui Poppy!

Căută repede cheia în birou, dar nu avu succes şi apoi se gândi cât i-ar fi luat să scotocească prin toată casa – şi tot să nu o găsească. Ducându-se în grabă la bucătărie, trânti o mulţime de sertare până găsi o şurubelniţă, după care urcă din nou treptele, câte două o dată.

Încuietoarea era foarte bună, trecu destul de mult timp până când cedă, în cele din urmă. Mike se uită uluit la caietele aşezate cu grijă, cumpărate, probabil, cu ani în urmă, de la magazinul din sat. Nici nu îndrăznea să le deschidă.

— Asta e, Luchay? spuse el cu veneraţie. Acum o să aflu, în sfârşit, şi celelalte secrete ale lui Poppy?

Capitolul 44

1907, PARIS

Greg Konstant se afla la capătul peregrinărilor lui anuale prin Europa şi al altor vizite fără succes la ambasadele, consulatele şi secţiile de poliţie din Roma, Veneţia şi Florenţa. Îşi petrecuse nenumărate săptămâni umblând pe străzi, fără să vadă frumuseţea acelor oraşe vechi, cercetând în permanenţă chipurile oamenilor care treceau pe lângă el în speranţa că avea să se întâmple o minune şi, deodată, avea să o vadă pe Poppy. De atâtea ori zărise un păr rebel şi roşu, un pic dintr-un profil sau un mers care i se părea familiar şi se lua după acel vis, doar pentru a-l vedea destrămându-se atunci când fata respectivă se întorcea şi îl privea bănuitoare. El îşi cerea scuze repede, spunând că o confundase cu o fată pe care o cunoştea… o americancă.

— Numele ei e Poppy Mallory, spunea el tulburat, are cam aceeaşi vârstă cu dumneavoastră, poate o cunoaşteţi?

Dar ele clătinau din cap întotdeauna şi îşi vedeau de drum grăbite.

— Nu pricep de ce te tot întorci, îi spusese Angel pe un ton obosit. Poppy a preferat să dispară şi ar fi timpul să accepţi treaba asta.

— N-o s-o accept decât atunci când o să aflu motivul pentru care a făcut-o, îi explicase el cu încăpăţânare. Poppy n-ar fi „dispărut” niciodată aşa aiurea. Trebuie să i se fi întâmplat ceva.

Se afla în barul *Ritz* din Paris, stând singur cu un pahar în față şi gândindu-se la Angel. Era limpede că sora lui nu era fericită cu Felipe, deşi făcea tot posibilul să ascundă acest lucru. I se părea că Felipe devenea din ce în ce mai autoritar şi mai pretenţios cu fiecare an, considerând-o pe Angel mai degrabă una din frumoasele lui posesiuni decât soţie, deşi făcea un efort să folosească un ton mai scăzut şi mai calm când se afla Greg de faţă.

— Pentru că-i e frică de tine, îi spusese Angel zâmbind obosită. Ştie că tu şi tata manevraţi baierele pungii. Fără banii familiei Konstant, Felipe n-ar fi decât un aristocrat, sărăcit, cu titlu, dar fără bani.

— Îl mai iubeşti? o întrebase el furios, gata să o ia imediat înapoi în California dacă spunea nu.

— Uneori mă-ntreb dacă l-am iubit vreodată cu adevărat, spusese ea cu tristeţe. Dar nu pot să-l părăsesc, Greg – din cauza copiilor.

Îi văzuse chipul luminându-se ori de câte ori cele două fetiţe se aflau în preajmă şi acum măi era şi micul Alexandr, în vârstă de doi ani, pe care îl iubea ca pe ochii din cap. Erau singurele elemente din viaţa pe care Felipe o obligase să o ducă ce readuceau vechea sclipire de adevărată frumuseţe pe chipul lui Angel. Acum era o femeie subţire şi elegantă, cu părul aranjat cu grijă şi cu ochi îndureraţi, întotdeauna îmbrăcată impecabil, dar, deşi nu avea decât douăzeci şi şapte de ani, ar fi putut avea orice vârstă. Îşi pierduse tot entuziasmul tinereţii, toată exuberanţa. Viaţa nu mai era „amuzantă” pentru Angel.

Gemenele aveau opt ani. Maria-Cristina era cea care avea părul de un blond mai deschis şi ochi sclipitori de un albastru-închis, în timp ce Helena avea părul auriu şi ochii verzi că ai lui Felipe. Maria-Cristina era plină de viaţă şi zvăpăiată, în timp ce Helena era mai tăcută şi mai închisă în sine. Iar micul Alexandr era un băieţel sensibil, foarte mult sub influenţa tatălui său.

De data aceasta, când stătuse la Villa d'Oro, Greg observase că Helena se comporta ciudat. La început, crezuse că era doar neascultătoare când nu-i răspundea, dar, de obicei, Helena era o fetiţă politicoasă şi bine crescută, care niciodată n-ar fi ignorat un adult.

— Mă mir că n-ai observat până acum, îi spusese Angel cu tristeţe când el o întrebase. E foarte simplu. Helena e surdă.

— Surdă! exclamase el îngrozit. Bine, dar de ce…? Cum…?

— Prima dată am observat asta când avea doar câteva luni – era deosebirea dintre cele două fete, înţelegi?

— Dar cu siguranţă că se poate face ceva! În definitiv, nu-i decât un copil.

— Dacă s-ar fi putut, crezi că n-aş fi făcut? spusese Angel cu amărăciune. Am dus-o la cel mai bun specialişti din Roma – pe urmă la Milano, la Paris şi la Londra. Am dus-o peste tot, Greg. Şi toţi doctorii mi-au spus acelaşi lucru. Este o malformaţie a osului timpanic şi apăsarea provoacă surzenia. La douăzeci de ani, Helena o să fie complet surdă.

Greg se uitase îngrozit la fetiţa aceea frumoasă şi blondă

care se zbenguia pe pajişte în faţa lor, râzând şi ţipând de încântare când ea şi sora ei fugăreau căţeii de cocker Spaniei, maron cu alb, care erau cadoul lui pentru ele. Îl făceau să-şi amintească de Angel cum se juca cu căţelul lor negru, Trottie, mort de mulţi ani deja, de pe vremea când el mai era încă fratele mai mare şi iubitor. Ce perfectă fusese; avusese frumuseţe, farmec, afecţiune, darul iubirii… ursitoarele îi dăduseră lui Angel toate darurile la naştere, numai pentru a i le lua mai târziu.

— Am ţinut ascuns faţă de toată lumea – în afară de Felipe, bineînţeles, spusese Angel apoi. Nu voiam să se ştie. Sunt întotdeauna pe lângă ea ca s-o ajut, aşa că nimeni nu observă. Răspund întrebărilor pe care nu le aude sau o întorc cu faţa spre ceilalţi copii rugându-i să vorbească mai clar… nu suport să ştie cineva.

— Bine, dar când o să crească mai mare? întrebase el îngrijorat.

— Nimeni n-o să-i facă niciun rău, strigase Angel, aprinzându-se. O să stea aici, unde e iubită, înconjurată de grădinile astea frumoase. Voi găsi profesori care s-o înveţe să citească pe buze, o să ne chinuim să-i menţinem vocea cât mai normală… o să meargă, ai să vezi, o *să meargă*.

Încă de când cu marele tur al Europei, cu nouă ani în urmă, lucrurile începuseră să meargă rău de tot, îşi spuse Greg cu amărăciune, stând la barul *Ritz*. Nici Rancho Santa Vittoria nu mai era la fel.

— Greg Konstant? Chiar tu eşti?

Greg se uită încruntat la bărbatul din faţa lui.

— Dumnezeule mare, Charlie Hammond! exclamă el, luminându-se la chip.

— Charles James Hammond al treilea, promoția *Harvard 95*. Ticălos bătrân, vrei să spui că nu mă mai recunoşti? După toate aiurelile pe care le-am făcut împreună la Boston? Ce faci aici, singur în barul *Ritz* de la Paris? Aştepți o doamnă, sunt convins.

Charlie Hammond se aşeză în fața lui şi îi făcu semn chelnerului să mai aducă de băut. Era un bărbat înalt, de treizeci şi trei de ani, care arăta foarte bine, cu un păr şaten ondulat, ochi căprui, şi se simțea foarte în largul lui în atmosfera cosmopolită de la *Ritz*.

— Locul meu preferat unde vin să beau ceva, spuse el uitându-se în jur pentru a vedea cine mai era acolo. Ăsta e întotdeauna primul loc unde vin când sunt la Paris. Poți să fii sigur că o să-ntâlneşti pe cineva cunoscut la barul *Ritz*, până acum nu s-a dovedit contrariul. Totuşi, trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să te întâlnesc pe tine, Greg. Nu ne-am mai văzut de când am absolvit colegiul – de zece ani, nu? A trecut ceva timp de atunci şi s-au întâmplat o mulțime de lucruri, pun pariu că şi în ce te priveşte, la fel. Abia am venit astăzi – sunt aici cu probleme bancare, îți mai aduci aminte, prietene?

— Bineînțeles, spuse Greg zâmbind, banca familiei din Philadelphia. Tot timpul ziceai că n-o să ajungi să lucrezi pentru ea – voiai să fii constructor de ambarcațiuni, parcă, nu-i aşa?

Charlie zâmbi dându-şi whisky-ul pe gât.

— Eh, ştii cum e… a fost prea greu să scap din ghearele

familiei, bătrâne. Dar tot mai construiesc ambarcaţiuni şi navighez cu ele. În weekend-uri şi vara, bineînţeles. Iar tu erai cel care nu voia să fie altceva decât fermier, să ai grijă de ferma aia a ta din California.

— Exact, spuse Greg ridicând din umeri. Nu m-am schimbat.

— Atunci, ce naiba caută un fermier californian singur la Paris? Nu poţi să spui că ai venit să cumperi vite său să vinzi carne.

— Mi-am vizitat sora la Veneţia. Întotdeauna trec pe la Paris la întoarcere.

— Aha, Parisul – oraşul-lumină – şi al păcatelor! exclamă Charlie vesel. Pun pariu că există o soţioară frumuşică la fermă care te aşteaptă împreună cu vreo trei-patru copii deja – exact ca în cazul meu. Totuşi, asta nu împiedică un bărbat să se distreze puţin la Paris, nu-i aşa? În definitiv, pentru asta şi există. Şi să-ţi spun ceva, Greg, cunosc cel mai bun loc. Se zice că *Numéro Seize*, rue des Arbres, e de neegalat în ceea ce priveşte plăcerile. Ce-ai zice să mergem împreună acolo, să luăm cina şi să tatonăm terenul? Puţină distracţie în oraşul vinului, femeilor şi muzicii, hm?

— Îţi mulţumesc, Charlie, zise Greg cu răceală, dar nu cred că am chef să merg la bordel…

— *Bordel*? Mai bine ai grijă cum vorbeşti, bătrâne, ăsta nu-i bordel! Ai nevoie de doi sponsori şi de garanţia unui bancher ca să intri acolo! *Numéro Seize* e ca un club excelent, numai eleganţă şi rafinament, şi se spune că restaurantul rivalizează cu *Maxim's*. Aşa că, ce-ai zice să luăm cina, să dăm

gata câteva sticle de şampanie şi să vedem despre ce e vorba? Mi s-a spus că, dacă am cere şi compania a doua fete încântătoare care să ne farmece cu puțină conversație feminină, le putem avea. Vrei să moțăi lângă foc în bibliotecă? Foarte bine. Vrei să asculți Chopin sau Liszt interpretat la pian de o fată care e mult mai drăguță decât orice pianistă de concert şi cui îi pasă că nu e la fel de talentată? O partidă de biliard? O discuție de afaceri? Iar sus, bătrâne… spuse Charlie, lăsându-se pe spate şi trăgându-şi răsuflarea apreciativ – se spune că poți să ai orice te tentează. Şi fetele sunt cele mai elegante, cele mai frumoase şi cele mai talentate din oraş! Ei bine? Cum poți să refuzi aşa ceva?

Greg râse, bucuros că era distras de la gândurile lui sumbre.

— Bravo, spuse Charlie încântat, există, însă, un singur lucru neplăcut, afurisitul ăla de loc costă o mică avere, zise el şi apoi îi făcu semn cu ochiul. Totuşi, merită. Iar celălalt lucru de care am auzit e că patroana e mult mai grozavă decât fetele, dar e absolut inabordabilă. Se spune că nimeni n-a trecut încă de uşa dormitorului ei, spuse el zâmbind când ieşiră din bar pe rue Cambon, făcând semn după o trăsură. Cine ştie? Cu farmecul tău, Greg, poate că eu sau tu o să avem noroc!

Existau momente în zilele acelea când Simone Lalage nu mai suporta compania mondenă a Parisului. Făcea parte din ea de douăzeci şi cinci de ani şi îşi spuse că era prea bogată, prea leneşă şi prea bătrână ca să mai facă efortul de a fi

fermecătoare şi de a arăta superb tot timpul, aşa că, acum, din când în când, îi plăcea să stea acasă, pur şi simplu. Îi cerea bucătarului ei să prepare o cină deosebită şi îi gonea pe toţi domnii care încă o mai căutau şi care voiau să se laude că cinaseră cu Simone. Necazul era, însă, că, în curând ajunse să se plictisească şi de propria ei companie, iar atunci când se întâmpla acest lucru, cerea să i se aducă limuzina maron şi pornea spre casa de la numărul 16, rue des Arbres, pentru a cina cu Poppy.

Simone îşi bea cel de al treilea pahar de şampanie *Pol Roger* şi o asculta pe Poppy care îi povestea vrăjită cât de minunat era Franco şi cât de bun şi politicos, cum o făcuse să se simtă cea mai iubită femeie de pe pământ şi cât de extaziată fusese în pat; şi îşi pierdu răbdarea repede.

— Nu poţi să-mi spui nicio noutate în ceea ce priveşte activitatea din aşternut, ceea ce simţi contează. Eu am simţit lucrul ăsta numai pentru doi bărbaţi în viaţa mea şi de fiecare dată am regretat. Imediat cum şi-au dat seama că ţineam la ei cu adevărat, au început să mă trateze altfel Mă făceau să aştept şi mă lăsau să-mi rod unghiile întrebându-mă unde or fi fost. Uneori nu veneau deloc şi, îţi spun sincer, Poppy, nopţile alea au fost cele mai lungi. Se purtau ca şi cum le-aş fi aparţinut şi, chiar şi atunci când mândria îmi spunea că mă săturasem, continuam să suport, pentru că, pur şi simplu, nu aveam puterea să pun punct, chiar şi eu, „îndărătnica" Simone Lalage. Bineînţeles că, până la urmă, mi-a venit mintea la cap şi am hotărât să renunţ la toate aiurelile astea romantice şi să mă mulţumesc cu relaţii mai confortabile – în care eu să fiu

stăpână pe situație. Crede-mă, draga mea, spuse ea aranjându-şi uşor părul, care în săptămâna aceea avea o nuanță ca a lemnului de mahon care se asorta cu a limuzinei ei şi cu a rubinelor birmaneze, asta-ți face viața mai fericită.

— Bine, Simone, dar pierzi atât de mult! exclamă Poppy. Şi eu credeam la fel, dar cu Franco e altceva, e minunat! Uită-te la mine!

Făcu o piruetă în fața ei şi fustele rochiei gri din şifon i se înfăşurară în jurul gleznelor frumoase, ținând paharul de şampanie ridicat, iar chipul îi radia de vitalitate.

— Nu arăt altfel? Nu-i aşa că dragostea m-a schimbat?

Simone se uită la portretul lui Poppy. Franco insistase să fie mutat din bibliotecă în apartamentul ei. Apoi îşi privi prietena.

— Recunosc că eşti o femeie schimbată, spuse Simone umplându-şi paharul din nou, şi sper că o să fie numai bine.

— Ah, Simone! exclamă Poppy. Cum aş putea să te conving că dragostea merită totul? Mai mult decât bogăția, decât celebritatea… spuse ea şi pe chipul ei se citi sinceritatea când adăugă: A fi îndrăgostit e şampania vieții, Simone; este a o gusta şi a te îmbăta cu ea… şi apoi… uiii… chiui ea şi se trânti pe canapeaua din brocart albastru, râzând.

Simone o privi cu atenție.

— Nu e o relație de la distanță iubirea asta a voastră? Ținând cont de faptul că Franco e la Neapole mai tot timpul şi tu aici?

— Franco e atât de ocupat, spuse Poppy defensiv, mi-a explicat că răspunde de o afacere extrem de importantă. Asta

a făcut să-i apară ridurile alea de îngrijorare pe față. Nu are decât treizeci de ani şi un pic, exact ca…

Era să spună „exact ca Greg”, dar se opri la timp şi se întrebă ce o fi făcut-o, oare, să se gândească la acel lucru. Nu îşi mai permisese de ani de zile să se gândească la Greg sau la lumea aceea depărtată.

— Şi treizeci de ani nu-i o vârstă potrivită pentru căsătorie? întrebă Simone urmărindu-i reacția.

În ciuda noii ei înfățişări sofisticate, Poppy era tot naivă şi aeriană, deşi habar nu avea cum de reuşea să conducă un bordel care se bucura de atâta succes şi, totuşi, să rămână inocentă, şi nici cum putea să fie atât de nebuneşte îndrăgostită de Franco şi să nu ştie că acesta era unul din cei mai reci şi mai brutali şefi ai crimei organizate. Dacă n-ar fi fost atât de sigură că Franco o iubea cu adevărat pe Poppy, s-ar fi temut foarte tare pentru ea.

— Poate, spuse Poppy evaziv, dar avem mica noastră fermă la Montespan unde ne întâlnim şi fugim de toate presiunile muncii noastre. E atât de superb acolo, Simone, un aer curat de țară, lapte cald de la propriile noastre vaci; avem unt şi ouă proaspete pe care trebuie să le căutăm printre tufe pe unde le lasă găinile şi să culegem legume din grădină. Şi avem un pat mare din fulgi. Suntem ca doi țărani simpli când ne aflăm la Montespan.

— Aşa zicea şi Maria Antoaneta când făcea pe mulgătoarea la Versailles şi ai văzut ce-a pățit. Sună îngrozitor, Poppy – lapte de vacă, în! Mie să-mi dai şampanie în fiecare zi!

Se auzi un ciocănit în uşă şi Watkins îşi făcu apariţia.

— Sunt doi domni în salon care ar vrea să vă cunoască, madame, îi spuse el lui Poppy.

— Cine sunt, Watkins? întrebă ea aruncându-i o privire lui Simone oftând. Nu poate niciuna din fete să joace rolul de gazdă?

— Au cinat deja cu Veronique, madame. Nu sunt clienţii noştri obişnuiţi şi unul din ei e chiar foarte gălăgios. El insistă să vă cunoască, madame.

— Spune-le că iau cina, Watkins, spuse Poppy oftând. O să-ncerc să-i văd mai târziu.

— Cine ştie ce ţărani or fi, zise Simone apoi. Vor să se ducă acasă şi să se laude în faţa prietenilor că au cunoscut-o pe misterioasa Poppy de la celebru *Numéro Seize* din Paris.

Poppy se încruntă.

— Ar trebui să fie recomandaţi de cel puţin doi oameni ca să poată intra, aşa că bănuiesc că trebuie să fie în regulă, chiar dacă sunt gălăgioşi.

Greg privi indulgent cum Charlie dădu pe gât încă un pahar de vin roşu.

— Prietenul tău are gusturi foarte bune, spuse Veronique zâmbind. 1896 a fost un an grozav pentru vinuri, deşi eu una aş fi recomandat un Château *d'Yquem* cu pateul de ficat şi un *Tokay* pentru desert.

— Mă tem că, odată ce începe cu un vin, Charlie continuă tot cu el, spuse Greg pe un ton de scuză.

— Înţeleg, zise ea încuviinţând şi cerceii grei cu topaze şi

diamante se clătinară frumos. De aceea tot insistă să o vadă pe madame.

Chemând chelnerul, Greg comandă o sticlă de *Tokay* şi Veronique îi mulţumi cu un zâmbet, jucându-se cu o farfurioară de *crème brûlée*, al cărei caramel avea aproape aceeaşi nuanţă cu a ochilor ei mari. Ochii aceia aveau un aer somnoros, îşi spuse Greg, şi poseda o senzualitate ca a unei pisici care ajunsese la smântână.

— Deci, când o s-o cunoaştem pe madame? întrebă Charlie exasperat.

— Puţin mai târziu, spuse Veronique cu o voce caldă, după ce vom termina de băut acest vin minunat.

— Ia stai puţin, zise el încruntându-se, doar n-o să-i spunem „madame" când o s-o cunoaştem. Pentru Dumnezeu, cum o cheamă?

— Pe madame o cheamă Poppy, spuse Veronique zâmbind.

Piciorul paharului de cristal din mâna lui Greg se sparse, iar superbul vin auriu se vărsă pe faţa de masă. Chelnerii veniră fuga să adune, întrebându-l îngrijoraţi de tăietura de la mână, în timp ce el se uită la Veronique alb ca varul la faţă.

— Ai spus… Poppy? întrebă el în şoaptă.

— Păi, da, madame Poppy. E foarte celebră, zise Veronique, făcând ochii mari de uimire.

— Spune-mi, de unde e? o întrebă el agitat. Cum arată? Are părul roşu?

— Madame e foarte frumoasă şi da, are părul roşu. Dar nimeni nu ştie de unde vine, spuse Veronique zâmbindu-i

nedumerită. Madame e o enigmă. Dar o să vedeți cu ochii voştri când o s-o cunoaşteți. Ce-ar fi să mă laşi să mă ocup puțin de mâna ta? Ce păcat că s-a spart paharul, acum sângerezi şi acest vin minunat s-a vărsat.

— Aş vrea să-i trimit un bilet lui madame Poppy, zise Greg chemând majordomul.

Mâna îi tremură când scrise mesajul. Era atât de sigur că ea trebuia să fie, încât nici nu mai avea nevoie să pună alte întrebări. „*Poppy*, scrise el, *trebuie să te văd. Greg*".

Chiar în timp ce împăturea biletul începu să aibă îndoieli. Se afla în cel mai celebru bordel din Paris şi, pentru prima oară după atâția ani, cineva rostise numele „Poppy" Era ridicol. Fata aceea inocentă pe care o cunoscuse el nu putea conduce un asemenea loc. Dar nu ştia ce se petrecuse în toți acei ani, nu cunoştea secretele pe care le cunoştea Angel în legătură cu Poppy; nu ştia ce voiseră să spună când susținuseră cu toții că era „ca şi tatăl ei" Un milion de gânduri şi de speranțe i se îmbulziră în minte când îi dădu biletul lui Watkins, strecurându-i şi o bancnotă de cincizeci de franci în mână.

— Voi duce biletul, domnule, dar nu primesc recompense, spuse majordomul politicos.

— Bacşişurile nu sunt permise aici, explică Veronique, este una din regulile impuse de madame. Zice că *Numéro Seize* este scump pentru că plătiți pentru tot ce e măi bun. Nu se cere nimic în plus.

Dar Greg nici măcar nu o auzi şi nici nu îl văzu pe Charlie care îşi bău paharul de *Tokay* şi se apucă să-şi

mănânce desertul cu poftă. Nu vedea decât chipul lui Poppy.

Simone avu impresia că, atunci când citi biletul, o lumină se stinse în ființa lui Poppy, iar când își ridică privirea, expresia din ochii ei era la fel de rece și de întunecată ca și cum ar fi privit în adâncul propriului ei mormânt.

Se duse repede lângă ea, citind biletul peste umărul ei. „*Poppy*, *trebuie să te văd*. *Greg*" era tot ce scria. Ei i se păreau niște cuvinte absolut inocente, dar avu impresia că Poppy nu avea să-și mai revină niciodată din șoc.

— Vreau să faci ceva pentru mine, Simone, zise ea, în cele din urmă. Te rog, te implor să spui că o s-o faci. Acest om n-a mai venit aici niciodată… nu te cunoaște – nici pe mine. Te rog să te duci și să te dai drept madame Poppy. Poți să faci asta pentru mine, Simone?

Simone își dădu seama că Poppy avea probleme.

— E cineva din trecutul tău, nu? Nu-ți face griji, las pe mine, spuse ea, și apoi se întoarse spre majordom. Watkins, ia-o pe Veronique deoparte și avertizeaz-o în legătură cu ce se va întâmpla, după care condu-o împreună cu acel domn în salonul albastru.

Poppy se așeză pe fotoliu și ușa se închise în urma lor. Chipul i se golise de culoare și tremura atât de tare, încât îl clănțăneau dinții. Luchay veni de pe suport pe umărul ei, cârâind neliniștit. Dar ea nu se putea gândi decât la faptul că *Greg era acolo*. *Se afla în casa aceea*. Speranța îi reînvie în suflet; poate venise să o caute, să o ia acasă, poate că avea să o ierte și să-i redea locul ei în viață… *poate că încă o mai iubea*.

Reveni la realitate cu o tresărire bruscă; în biletul lui nu se pomenea nimic din toate acestea. Cum ar fi putut? Era doar patroana unui bordel parizian. „Poppy” nu era decât o târfă pentru el. Îşi atinse perlele de la gât disperată. Greg însemna trecutul şi ea nu avea ce căuta în lumea lui. Ea era madame Poppy, amanta lui Franco Malvasi şi nu era adevărat că îl iubea pe Franco mai mult decât pe oricine altcineva? Mai mult chiar şi decât pe Greg?

— Domnilor, spuse Simone cu o voce răguşită, sunt încântată să vă cunosc. Engleza mea nu-i chiar atât de bună cum ar trebui, dar vă urez bun venit la *Numéro Seize*.

Greg se uită amuţit la acea franţuzoaică frumoasă… era adevărat, avea părul roşcat şi era încântătoare… dar nu era Poppy.

Simone îl măsură din cap până în picioare şi îi plăcu ce văzu, spunându-şi că Poppy era o proastă dacă renunţa la acel bărbat pentru Franco Malvasi, dar cine le înţelegea pe femei când erau îndrăgostite?

— Aşteptaţi pe altcineva? întrebă ea pe un ton mieros.

— Numele de Poppy nu este foarte des întâlnit, spuse Greg. Îl purta o fată pe care am cunoscut-o.

— Îl purta? Prietena dumitale a murit, deci?

— Nu ştiu, doamnă, spuse Greg sincer. Dar vă mulţumesc că m-aţi primit. Regret că v-am irosit timpul.

— Pentru asta există timpul meu – ca să fie irosit de tineri atrăgători, îi explică Simone zâmbind, neputând să reziste tentaţiei de a flirta. Şi care este numele dumitale?

— Greg Konstant.

— Poate ne vom revedea, domnule Konstant?

— Mă tem că nu, mâine plec spre New York. Nu mă voi mai întoarce niciodată. Aceste locuri îmi evocă amintiri prea triste.

— Păcat, spuse Simone strângându-i mâna la plecare, păcat că Parisul ți se pare *triste*.

Poppy stătea lângă foc, strângând în mână un pahar de coniac şi se uită cu teamă la Simone.

— Ei bine? întrebă ea în şoaptă.

— Domnul Greg Konstant este frumos, este un gentleman şi nu mă-ndoiesc că e bogat. E tot ce ar trebui să ai, Poppy, şi am senzația că ai fi putut să-l ai.

Poppy luă o înghițitură de coniac şi mâna încă îi mai tremura.

— A fost odată ca niciodată, Simone, exact ca în poveştile frumoase. Dar nu şi acum. Niciodată, zise ea, după care se ghemui pe canapea şi izbucni în plâns.

Veronique îl privi pe Greg cu atenție când acesta se întoarse la bar. Nu era genul de bărbat care să obişnuiască să frecventeze o casă ca *Numéro Seize* şi era un mister. Era frumos şi ea nu avea nicio îndoială în legătură cu masculinitatea lui, dar încă nu arătase nici cel mai mic interes față de ea – eh… parcă îi surprinsese privirea o dată, dar atât. Prietenul lui, Charlie, era tipul de bărbat pe care ea îl cunoştea bine, vesel, puțin amețit, generos şi direct, venise să se distreze la Paris cu o fată frumoasă. Charlie nu avea nevoie

neapărat de serviciile ei speciale. Dar cu Greg Konstant era altceva.

— Vreau şampanie, dans şi cântece, strigă Charlie. Aduceţi fetele să danseze.

— O să ai fata ta care o să-ţi danseze, îi spuse Veronique, şi îţi promit că n-ai mai avut niciodată o asemenea experienţă. Aşteaptă aici până mă duc să aranjez.

Îi spuse lui Watkins să-i aducă lui Charlie două sticle de şampanie – nu din cea mai bună – deoarece, ca o cunoscătoare ce era, nu suporta să vadă un vin bun aruncat pe un bărbat beat, şi să o găsească pe Villette.

Charlie privi ameţit cum Villette veni spre el plutind parcă. Purta o rochie roşie din şifon, iar părul ei blond şi lung îi curgea mătăsos până la brâu, iar pielea ei de culoarea mierii străluci în lumina lămpilor.

— Villette o să danseze pentru tine aşa cum n-a mai dansat cineva vreodată, îi şopti Veronique. Du-te cu ea, Charlie, ea va fi Salomeea ta.

Împleticindu-se puţin, Charlie o luă de braţ pe Villette şi porni spre scări, cu o sticlă de şampanie în mână.

Veronique îşi îndreptă atenţia apoi spre Greg, care privea în paharul de whisky, pierdut în propriile-i gânduri.

— Pari la un milion de mile distanţă, spuse ea atingându-i braţul.

— Aş vrea să fi fost, recunoscu el cu tristeţe. Mă-ntorc aici an de an şi, de fiecare dată, îmi dau seama că e doar pierdere de timp.

— Atunci de ce-o faci? îl întrebă ea nedumerită. Ce

cauți?

— Nu ce caut, ci pe *cine*, spuse el golindu-şi paharul.

— Nu-i bine să bei singur, să ştii, îl sfătui ea, luându-l de mână. Ce-ar fi să vii cu mine în salonul mic, e mai liniştit acolo. Am putea să stăm de vorbă.

Greg se uită la ea. Era înaltă, mlădioasă, drăguță, pielea îi era catifelată, iar părul blond cu reflexe de ambră îi era la fel de lucios ca al unei pisici. Gura îi era întredeschisă şi ochii ei priveau direct într-ai lui. Era foarte atrăgătoare. Dar nu femeia pe care o voia.

— N-are importanță, spuse ea parcă ghicindu-i gândurile, dar uneori unui bărbat îi e mai uşor să stea de vorbă ou o altă femeie despre cea pe care o iubeşte.

Era adevărat, realiză el deodată. Nu avea cu cine să vorbească despre Poppy. Angel şi ceilalți din familie o excluseseră, pur şi simplu, din viețile lor. Era tentant să poată vorbi liber, în sfârşit, să spună cuiva cât de mult o iubea, cât de sigur fusese că avea să o regăsească într-o bună zi.

În micul salon era linişte. Un foc ardea potolit în cămin şi se vedeau porțiuni de lumină şi umbră aruncate de lămpile din sticlă verde.

— Vino şi aşază-te lângă mine, spuse Veronique.

Un chelner puse o sticlă de whisky pe o măsuță joasă în fața lor după care dispăru discret. În afară de o altă pereche, în partea cealaltă a salonului, erau singuri.

— Cauți ceva, murmură ea, trăgându-şi picioarele sub ea şi proptindu-şi capul în mână. Spune-mi ce… şi de ce.

— Căutarea mea a luat sfârşit, spuse Greg brusc. Am

pierdut-o pe fata pe care o iubeam. A dispărut, pur şi Simplu, nimeni nu ştie nici unde, nici de ce. Numai Dumnezeu ştie cât de mult am încercat s-o găsesc, zise el cu înflăcărare, crede-mă, am încercat. Dădu pe gât whisky-ul pentru a-şi uşura durerea. Mă urmăreşte, Veronique. Îi văd mereu chipul în mulțime şi, totuşi, nu e. Nu e niciodată ea. Oamenii spun că sunt nebun că mă-ntorc an de an şi, pur şi simplu, bat străzile, tot sperând s-o văd. Şi poate chiar sunt. Dar, vezi tu, încă o mai iubesc.

— Şi acum plângi după un vis pierdut, şopti Veronique înțelegătoare. Spune-mi cum era. Era foarte tânără? Frumoasă? Ce anume în legătură cu ea nu-ți dă pace, Greg? Amintirile din trecut? Sau ceea ce ar fi putut să fie?

— Mi-o amintesc când eram foarte tineri şi călăream la fermă, spuse el privind în gol, de parcă ar fi putut să o vadă. Părul ei lung şi roşu flutura în vânt pentru că îi dezlegam panglica – un păr atât de rebel şi de cârlionțat, dar care e atât de mătăsos când îl atingi. Şi ochii ei sunt de un albastru atât de strălucitor şi de intens şi întotdeauna are un aer arogant, aproape insolent. Are picioare lungi, e zveltă şi foarte grațioasă. Am cunoscut-o când avea şapte ani şi, încă de pe-atunci, ştiam că ea era fata cu care aveam să mă-nsor. Nu trebuia decât s-o aştept să crească. E atât de inocentă, Veronique. Ceea ce spuneau despre ea, că ar fi de soi rău, că i-ar semăna tatălui ei, nu poate fi adevărat… Refuz să cred asta! zise el, după care îşi goli paharul şi îl umplu din nou.

Veronique îi atinse brațul compătimitoare.

— Nu lăsa pe rumeni să-ți schimbe visul, îi şopti ea,

aplecându-se spre el, las-o să rămână aşa cum era.

— Nici măcar nu ştiu cum ar arăta acum, spuse Greg gânditor, n-am mai văzut-o de atâția ani – pe-atunci n-avea decât optsprezece ani.

— Atunci înseamnă că nu mai e o fetişcană, ci o adevărată femeie, zise Veronique cu vocea ei răguşită, femeia care ai aşteptat să devină…

Ochii ei licăriră hipnotic în încăperea întunecoasă şi, când se aplecă mai mult, Greg îi simți parfumul – un parfum ca de flori de pădure.

— Trebuie să fie genul de femeie care te-ar dori la fel de mult cum o doreşti tu, Greg, nu-i aşa? Ştiai asta, chiar şi atunci când creşteați împreună. Îți spuneai că avea să fie pasionată, ți-o închipuiai în brațele tale, trupul ei zvelt, picioarele ei lungi şi frumoase împletite pe după ale tale…

— Oh, Doamne, gemu el, o doream atât de mult, visam cum o să fie noaptea nunții noastre, cât de inocent pasionată avea să fie. Ar fi făcut dragoste cu mine ca un animal din pădure, pentru că, în ea, nu exista niciun pic de nesinceritate… nicio falsă modestie. Mi-ar fi dăruit trupul la fel cum dăruia orice… complet.

— Sărmane Greg, murmură Veronique, dar un zâmbet stins îi apăru pe buze, căci, în sfârşit, aflase ceea ce voia.

Un grup de bărbați gălăgioşi dădură buzna în salon, râzând şi vorbind şi se aşezară lângă foc, cerând în continuare de băut. Ridicându-se de pe canapea cu grația unei dansatoare, Veronique îi întinse mâna.

— Vino cu mine să mai vorbim, îi spuse ea cu o voce

joasă. Vreau să te aud vorbind despre visurile tale, despre lumea ascunsă din mintea ta…

Intrară într-un lift micuț, proiectat special pentru două persoane şi cu pereții îmbrăcați în catifea de culoarea ambrei, care îi duse direct la etajul al treilea, iar când uşile aurii se închiseră în urma lor Greg avu impresia că pierduse orice contact cu realitatea. Sus la *Numéro Seize* era ceva fantastic.

— Trebuie să înțelegi că, la etajul al treilea la *Numéro Seize*, facem ca visurile să devină realitate, spuse Veronique în timp *ce* străbăteau coridorul acoperit de un covor moale, ținându-se de mână. Iar eu mă aflu aici ca să te ajut să găseşti exact ceea ce vrei.

Descuie o uşă şi, luându-l de mână, şopti:

— Hai înăuntru, Greg, vino cu mine, vreau să te ajut să găseşti exact ceea ce vrei… exact persoana de care ai nevoie…

Hipnotizat, el se lăsă condus în camera luminată de o lampă. Un pat mare de mijloc domina încăperea. Tăblia din lemn era înnegrită de vreme şi cu foarte multe sculpturi, iar nişte draperii din mătase de culoarea piersicii aşteptau să-i învăluie pe cei care se aflau în pat într-o lume numai a lor.

— Trebuie să fii epuizat, murmură ea. Dă-mi voie să-ți scot haina. Şi ce-ai zice să stai aici, în acest fotoliu confortabil, până când îți aduc ceva de băut?

Greg se rezemă de spătar şi închise ochii, lărgindu-şi cravata şi ascultând foşnetul uşor al rochiei ei când se mişca prin încăpere. După puțin timp, îi simți atingerea uşoară pe genunchi. Stătea în genunchi lângă picioarele lui şi lumina lămpii îi scălda sânii într-o strălucire caldă.

— Asta-i pentru tine, spuse ea dându-i o băutură albicioasă şi, când el o privi întrebător, ea zise: Ai încredere, o să te facă să te simți mai bine. Bea repede şi apoi stai liniştit şi ascultă-mă. Aşa, zise ea zâmbind satisfăcută când el goli paharul dintr-o înghițitură, acum lasă-mă să-ți scot pantofii. Vreau să te relaxezi în timp ce eu o să-ți povestesc ce lucruri minunate se petrec aici, la etajul al treilea de la *Numéro Seize*.

Îi scoase cravata şi îi descheie cămaşa, după care, trecând în spatele lui, începu să-i maseze ceafa. Degetele îi erau reci şi ferme şi ea se aplecă pentru a-i şopti ceva la ureche. Din nou el fu conştient de parfumul ei delicios.

— Aceasta e o cameră a visurilor, murmură ea, suntem foarte departe de lumea reală, departe de toate grijile, departe de trecut… departe de viitor. Suntem aici, acum, împreună… Femeia pe care o cauți este aici, în camera asta, acea fată frumoasă, plină de viață, cu picioarele lungi, piele mătăsoasă, păr roşu despletit, cu tinerețea şi inocența ei…

Îşi lăsă mâinile să-i coboare pe spate, făcând rotocoale şi masând şi, deodată, Greg se simți lipsit de greu: tate, plutind pe o mare plăcută a bunăstării. Nu era conştient de nimic altceva decât de mâinile acelea moi pe pielea lui şi de vocea ei joasă care îi murmura la ureche.

— Scumpul meu, şopti ea în timp ce începu să-i mângâie pieptul, încercuindu-i sfârcurile până când el simți o dorință imposibil de stăpânit, aici este locul unde satisfacem toate dorințele inimii.

Îngenunche între picioarele lui şi el o auzi oftând de plăcere când spuse:

— Un trup tânăr atât de tare, Greg, atât de puternic şi de bronzat. Dar eşti un bărbat care trăieşte mai mult în aer liber, îți plac spațiile nelimitate. Îți place să călăreşti împreună cu fata visurilor tale şi să-i vezi părul roşu fluturând în vânt… Dă-mi voie să te sărut, spuse ea, trecându-şi gura ispititor peste a lui, după care oftă iarăşi de plăcere şi îşi plimbă vârful limbii peste buzele lui, gustându-l.

După aceea îl sărută şi păru că toată forța lui se uni cu a ei într-o extraordinară explozie de posesiune. Îşi eliberă sânii din rochie când el o îmbrățişă, strângând-o şi mai tare, fără să-i dea voie să-şi desprindă gura de a lui.

— Delicios, şopti ea, minunat… abia aştept…

Apoi, deodată, se desprinse de el şi dispăru.

— Mă-ntorc imediat, şopti ea făcându-se nevăzută pe o altă uşă.

Greg rămase locului, nevrând nici măcar să se mişte, îşi simțea picioarele extrem de grele şi prin ele treceau furnicături de plăcere. Habar nu avu cât lipsi Veronique, dar ştia că ar fi aşteptat o veşnicie…

— Vino, Greg! strigă ea din pat, vino la mine… te aştept.

Draperiile patului erau trase şi el le dădu la o parte nerăbdător. Ea stătea întinsă, purtând o cămaşă de noapte albă, simplă, legată cu nişte şnurulețe albastre peste sâni. Dar era, oare, Veronique?

— Ți-am promis că o să fac ca visurile tale să devină realitate, Greg, şopti ea, întinzându-se şi răsfirându-şi părul pe pernele din satin. Eu sunt visul tău, Greg, visul tău pierdut. Uite! Uite-te numai la acest păr roşu despletit. Nu e părul

iubitei tale?

El rămase cu gura căscată şi, aplecându-se ca un om beat, atinse o şuviţă de păr roşu mătăsos lăsând-o să i se strecoare printre degete.

— Uită-te la acest chip, murmură ea, zâmbindu-i, nu e chipul din visurile tale?

El se uită şi mai bine şi, în faţa ochilor înceţoşaţi, îi apăru chipul lui Poppy.

— E noaptea nunţii noastre, dragul meu, murmură ea, noaptea pe care am aşteptat-o atât de mult amândoi. Nu mai e nevoie să-ţi reprimi pasiunea şi nici eu pe a mea. Întotdeauna ai ştiut c-o să te iubesc la fel de natural ca un animal al pădurii, pentru că sunt la fel de inocentă ca ele. Nu-i aşa, Greg? Nu aşa sunt? M-am întors la tine, Greg, şi în noaptea asta suntem împreună.

Asta e luna noastră de miere. Hai, vino în pat acum şi iubeşte-mă, dragul meu.

Vocea ei păru a fi căpătat tonurile familiare ale glasului lui Poppy şi el se strecură în pat lângă ea.

— Dragul, scumpul meu Greg, murmură ea cu o voce de fetişcană când îl sărută pe obraz, după care se aplecă să tragă draperiile de mătase închizându-se într-o lume a lor de culoarea piersicii, unde nu mai contau decât patul şi trupurile lor încinse de pasiune. Întotdeauna te-am dorit, Greg, şopti ea, desfăcând şnururile albastre de pe sâni, dar eu nu ştiu absolut nimic. Trebuie să mă-nveţi. Lasă-mă să învăţ, să pot să te iubesc aşa cum trebuie.

— Ah, scumpa mea! exclamă el cu chipul iluminat de

dragoste. Am aşteptat atâta vreme… zise apoi şi îi căută sânul cu gura, iar ea oftă ca o fetişcană.

— Ah, Greg, mă simt minunat, vreau mai mult… vreau să mă atingi…

El îşi lăsă buzele să-i lunece pe trup şi ea tremură de dorinţă, depărtându-şi picioarele când gura lui se apropie din ce în ce mai mult.

— Ah, Greg, ah, scumpul meu, murmură ea, habar n-aveam că poţi să te simţi aşa, ah, Greg…!

Se arcui brusc spre gura lui fierbinte, gemând de încântare, mişcându-şi capul când într-o parte, când în alta, încleştându-şi degetele pe cearşaful de satin, strigându-şi plăcerea.

— Ah, Greg, şopti ea cutremurându-se când ajunse la orgasm, iar el îngenunche deasupra ei, explodând de pasiune. Acum ştiu ce-nseamnă să fii mireasă… şopti ea, mireasa ta, Greg, eşti singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată… iubeşte-mă, Greg, ah, te rog, iubeşte-mă acum… abia aştept…

Cu un geamăt de pasiune îndelung reţinută, el o penetră şi Veronique scoase un geamăt simulând durere, după care îl cuprinse cu picioarele, strângându-l din ce în ce mai tare şi înconjurându-l cu braţele, aşa încât trupurile lor erau înlănţuite şi toată dragostea şi pasiunea lui ţâşniră în ea cu o forţă extraordinară.

— *Ah*! *strigă el*. *Ahhh*, *Poppy*, *Poppy*, *dragostea mea*!

Veronique deschise ochii brusc, surprinsă.

— Poppy? întrebă ea în şoaptă.

Greg o privi cu ochii înceţoşaţi, după care se uită la

trupurile lor strâns înlănțuite, la părul roşu, la ochii albaştri, strălucitori, la pielea albă ca laptele a iubitei lui şi zâmbi.

— Poppy, zise el din nou, mângâindu-i părul, Poppy, iubita mea, eşti aşa de dulce, aşa de dulce. Eşti exact aşa cum mi te-am închipuit. Eşti micul meu animal de pădure.

În mintea lui Veronique apăru întreaga succesiune a evenimentelor din seara precedentă: refuzul lui madame de a-l vedea pe Greg… Simone dându-se drept Poppy… Apoi zâmbi.

— Greg, spuse ea cu o voce caldă, hai să vorbim despre copilăria noastră, doar ne cunoaştem de atâta vreme.

— Nu mai ții minte? spuse el întinzându-se şi ținând-o în brațe. Cum călăream împreună pe pajiştile de la Rancho Santa Vittoria? Cum încercam şi A chiar mă învingeai la strângerea vitelor pentru marcare? Îți aminteşti cum vă duceam pe tine şi pe Angel la şcoală în Santa Barbara şi cum nu ți-a plăcut deloc la început, lovindu-i pe ceilalți copii cu pumnul în nas? Credeai că eşti atât de dură, dar erai cea mai feminină fetiță pe care o văzusem vreodată. Chiar dacă obişnuiam să spunem că arătai ca o insectă, repetă el nedesluşit, oh, Doamne, şi uită-te la tine acum.

— Poppy te iubeşte, Greg, murmură ea, desprinzându-se din îmbrățişarea lui. Uite, o să-ți arate cât de mult de iubeşte.

Zâmbi când Greg închise ochii, cufundat în plăcerile propriului trup şi ale imaginilor pe care ea i le strecurase în minte.

— Mi se spune „cameleonul”, Greg Konstant, şopti ea. Mă furişez în capul tău şi atunci pot să fiu oricine vrei. *Iar*

acum sunt Poppy.

Poppy fu trezită brusc de o bătaie în uşă. Stătea tot ghemuită pe canapea şi ştiu că trebuia să fie târziu, deoarece focul se stinsese şi în cameră se făcuse frig. Ceasul de pe polița căminului arăta ora patru şi jumătate, aşa că se ridică în capul oaselor, dându-şi părul pe spate în timp ce strigă:

— Intră.

Watkins se uită la ea surprins. Madame lucra de obicei până când pleca şi ultimul oaspete şi întotdeauna verifica registrul de noapte la patru şi jumătate. Se ducea la culcare la ora cinci şi dormea până la prânz, iar energia ei era fenomenală. Numai că, în noaptea aceea, părea extrem de epuizată.

— Iertați-mă, madame, nu mi-am dat seama că vă odihniți. V-am adus registrul de noapte ca de obicei.

— Îți mulțumesc, Watkins, spuse ea obosită. E linişte?

— Da, doamnă, au mai rămas câțiva bărbați care discută afaceri în bibliotecă, iar oamenii de la bucătărie le pregătesc micul dejun pentru ora cinci.

În registrul de noapte era trecut care fată cu cine era, dacă luase cina cu el, dacă el rămăsese peste noapte… şi cât avea să-l coste totul. Poppy răsfoi paginile, parcurgând cu degetul lista fetelor şi cea a clienților acestora: Se opri în dreptul lui Veronique.

— Veronique? îngăimă ea.

— Este cu domnul Konstant, doamnă, americanul care dorea atât de mult să vă cunoască. Prietenul său, domnul

Hammond, este cu Villette.

— Deci mai este aici? Cu Veronique…?

— Da, doamnă, spuse Watkins privind-o îngrijorat, căci era albă ca varul şi el se temea să nu leşine. Madame, nu vă simțiți bine? o întrebă el repede. Să vă aduc ceva? Să trimit după doctor?

— Lasă-mă singură, Watkins, şopti Poppy îndurerată şi, într-un gest de disperare, aruncă registrul cât colo şi îşi lipi obrazul de suprafața rece din piele a biroului.

Un tremur puternic îi cuprinse trupul şi ar fi vrut tare mult să poată plânge, dar se părea că, în cele din urmă, lacrimile îi secaseră. Nu era decât agonia sfâşietoare din adâncul ei. Greg era sus cu Veronique… cea mai deşteaptă dintre fete; „cameleonul" care nu satisfăcea numai trupul unui bărbat, ci şi mintea. Îi afla cele mai ascunse visuri şi dorințe, şi i le transforma în realitate. Pentru prima oară, Poppy fu forțată să se gândească la ce se întâmpla în camera aceea de la etajul al treilea de la *Numéro Seize*: *Greg făcea dragoste cu Veronique*.

Privirea i se opri asupra registrului negru de pe jos. Era un lucru care o condamna şi îi atesta succesul, în acelaşi timp. Conținea fiecare păcat care îi constituise cariera. Cu siguranță, Dumnezeu alesese cea mai crudă modalitate de a o face să plătească pentru păcatele ei.

Se duse lângă suportul lui Luchay. Acesta dormea, cu căpşorul strecurat sub aripă.

— Luchay, şopti ea, am făcut toate lucrurile rele pe carele. poate face o femeie. Tu eşti singura fărâmă de inocență

rămasă în viața mea, asemeni inocenței unui copil.

Se gândi o clipă la propriul ei copil, fericit în lumea luxoasă şi protejată a lui Angel, şi se cutremură când îşi dădu seama ce făcuse.

Frumoasa casă pariziană cu tainele ei ascunse părea să o învăluie în liniştea ei înăbuşitoare şi, aruncându-şi o pelerină pe umeri, o rupse la fugă pe coridoarele tăcute şi apoi prin bucătărie, ignorând privirile surprinse ale celor care pregăteau micul dejun, ieşind în curte pe uşa de serviciu.

Paşii ei răsunară ciudat pe strada pustie când parcurse repede rue des Arbres îndreptându-se spre Avenue de Bois de Boulogne. Ezită o clipă, neştiind în ce direcție s-o apuce, privind neputincioasă în susul şi în josul străzii. O trăsură opri lângă ea şi Poppy urcă.

Vizitiul o privi cu suspiciune. Era bogată şi bine îmbrăcată, dar părea puțin aiurită… probabil îşi părăsise soțul – sau amantul, ceea ce era mult mai probabil la acea oră din noapte.

— Du-mă oriunde, şopti ea. Vreau să mă gândesc.

Vizitiul ridică din umeri; până la urmă, avusese dreptate.

Poppy se ghemui într-un colț, privind absentă străzile pustii ale Parisului, analizând iar şi iar toate greşelile pe care le făcuse în viață, spunându-şi cu durere că *dacă nu* s-ar fi dus în Europa cu Angel, *dacă nu* l-ar fi cunoscut pe Felipe, *dacă nu*… *dacă nu*… ar fi putut fi o persoană decentă ca soție a lui Greg, nu creatura care devenise.

Bogăție! îşi aminti ea cu amărăciune. Adu-ți aminte că asta ai zis că vrei… nu dragoste!

Panglica cenuşiu-argintie a Senei se desfăşura pe lângă trăsură şi Poppy se uită abătută la suprafaţa ei netulburată. Poate că râul era singura modalitate în care putea să scape de trecut… de gândurile chinuitoare în legătură cu ceea ce fusese şi ce ar fi putut să fie. De realitatea a cine era acum. Se gândi cum ar fi fost să simtă apa rece a râului acoperindu-i capul, lăsând câteva rotocoale o clipă, după care totul ar fi arătat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ar fi fost atât de simplu, îşi spuse ea visătoare, atât de tentant… Nimeni nu avea nevoie de ea, nimeni nu o mai voia acum… Icni şocată când îşi aminti: *Luchay… şi Franco*!

Îşi încleştă degetele pe şiragurile de perle de la gât; cum putuse să-l uite pe Franco? Bărbatul care o iubea, a cărui amantă pasionată era. Uitase cât de fericită se simţea când erau împreună şi ce om bun şi blând era. Uitase toate lucrurile *bune* din viaţa ei. Trebuia să-l sune pe Franco şi să-i spună că avea nevoie de el, că trebuia să vină la ea imediat… numai el putea să facă în aşa fel, încât să-i dea senzaţia că viaţa ei avea iarăşi sens. *Numai Franco ar fi înţeles*.

— Du-mă acasă, te rog, îi spuse ea vizitiului. *Numéro Seize*, rue de Arbres.

Omul ridică din sprâncene când întoarse, îndreptându-se spre Avenue du Bois de Boulogne. Asta era. Bineînţeles, acum o recunoştea. Era celebra madame Poppy!

Greg se trezi dintr-un somn adânc, simţindu-se înviorat. Se uită nedumerit la baldachin, apoi la draperiile din mătase de culoarea piersicii şi la aşternuturile din satin şi, încetul cu

încetul, începu să-şi aducă aminte ce se petrecuse noaptea precedentă. Crezuse că venise acolo cu Veronique şi, totuşi, îşi amintea foarte bine că fusese cu Poppy… sau nu fusese decât un vis? Un vis minunat şi senzual în care credea că îşi regăsise, până la urmă, iubita pierdută, că era a lui, în sfârşit. Îşi aminti clar şi copleşitorul sentiment de fericire care îl stăpânise când o ținuse în brațe şi când trupurile li se uniseră. Cu siguranță că trebuia să se înşele. Nu fusese decât un vis şi femeia pe care o ținuse în brațe toată noaptea fusese Veronique.

Perna de satin de alături era netedă, deloc şifonată, iar când trase draperiile, văzu că, în cameră, nu era nimeni. Se auzi o bătaie în uşă şi intră o cameristă cu o tavă în mână.

— *Bonjour*, *m'sieur*, zise ea. Tocmai voiam să vă trezesc. Mademoiselle Veronique mi-a spus că plecați spre America astăzi şi trenul de Cherbourg e la nouă. A spus că trebuie să fiți trezit la şase. V-am adus micul dejun – cafea, pâine prăjită, croissante, brioşe. Dacă mai doriți şi altceva, sunt sigură că vă putem oferi. Ah, valetul a fost în hotelul dumneavoastră şi v-a adus nişte lucruri de schimb: un costum, o cămaşă… tot ce vă trebuie. Valetul vă va pregăti baia imediat, domnule. *Bon appétit*.

Greg se rezemă de perne gânditor, parcă era la un hotel de lux. Orice doreai ți se oferea, chiar dacă era o sticlă de şampanie alături de croissante sau un valet oare să aibă grijă să nu fii nevoit să te întorci la hotel în hainele din ziua precedentă sau femeia perfectă care să-ți transforme visurile în realitate. Totul era gândit pentru a face un bărbat fericit şi

reuşea. O noapte în viaţa lui fusese absolut fericit.

Îşi bău cafeaua şi se gândi ce prost fusese, călătorind prin Europa în fiecare primăvară, sperând că o va găsi pe Poppy. Trecuse prea multă vreme. Îi era dureros de limpede acum că, dacă Poppy ar fi vrut să se întoarcă la el, ar fi făcut-o. Cu siguranţă că trebuia să ştie că nimic din ce ar fi făcut nu ar fi putut să fie atât de îngrozitor, încât el să nu o fi ajutat. Angel avusese dreptate; fusese hotărârea lui Poppy. Îl părăsise pentru un alt bărbat şi venise vremea ca el să accepte acea idee.

O jumătate de oră mai târziu, după ce făcu baie şi se schimbă, se afla pe treptele casei *Numéro Seize*, rue de Arbres, aşteptând ca portarul să-i aducă o trăsură. Văzu una apropiindu-se; păru gata să oprească, dar apoi trecu mai departe repede. Greg avu impresia că zări o femeie înăuntru, dar era încă absorbit de gânduri.

Portarul făcu semn altei trăsuri şi el urcă.

— La hotel *Lotti*, te rog, spuse el aruncând o privire în urmă zâmbind.

Numéro Seize, rue des Arbres, era o casă a visurilor şi, ciudat, jucase un rol important în altă viaţă, una fără Poppy Mallory. De acum înainte avea să privească în faţă viitorul, nu se va mai uita în urmă, spre trecut.

Poppy aşteptă până când trăsura lui Greg coti după colţ, chinuindu-se să-l zărească pentru ultima oară. Nu se schimbase deloc. L-ar fi putut recunoaşte oriunde, acelaşi Greg înalt şi frumos. Păruse atât de încrezător, şi de distins,

acolo pe treptele casei ei… păruse un bărbat complet stăpân pe viața lui. Dar ea înțelesese că era prea târziu pentru a se arunca de gâtul lui, Cerându-i iertare. Greg nu-i aparținea nici ei, nici lumii ei. Franco, da.

Dădu fuga la telefonul din apartamentul ei şi, deşi ştia că avea să fie dificil şi legătura slabă, ceru o convorbire cu Italia. Era urgent spuse ea, înăbuşindu-şi un suspin, o chestiune de viață şi de moarte.

Capitolul 45

1907, ITALIA

Sala de consiliu de la vila lui Franco îi reflecta gusturile clasice. După ce îi murise mama, la doi ani după tatăl său, el golise casa de tot mobilierul greoi, de draperiile din catifea, de sutele de ornamente şi mărunțişuri care erau lucruri strânse într-o viață. Când fusese complet goală, el se plimbase prin încăperi, văzându-le cu alți ochi. Acum erau ale lui şi avea de gând să le facă să-i reflecte alegerile, gusturile şi dragostea pentru frumos.

Fusese adus un arhitect pentru a remodela interiorul, dărâmase nişte pereți interiori, mărind şi mai mult camerele. Adăugase coloane înalte de marmură şi construise alte două aripi şi Franco însuşi alesese tapiseriile superbe şi antice salvate din case străvechi din Franța şi Anglia. Exteriorul fusese zugrăvit într-un ocru tipic regiunii Toscana, cu coloane şi jaluzele albe şi mai cumpărase pământ pentru a-şi extinde

grădinile sub formă de terase delimitate prin balustrade din marmură. După aceea se ridică un zid şi mai înalt, pe care se aşezară cioburi de sticlă şi ţepuşe ascuţite din fier pentru a proteja vila şi pe Franco de duşmani.

Franco alesese fiecare piesă de mobilier, fiecare covor, fiecare lampă cu cea mai mare grijă; căminul lui era un exemplu de simplitate luxoasă şi reţinută, de genul celei pe care numai cu bani o poţi avea.

După ce se terminaseră treburile la vilă, el îşi îndreptase atenţia asupra pasiunii lui, tablourile marilor maeştri, îndeosebi ale celor din şcoala italiană. Franco nu apunea niciodată piciorul într-o galerie de artă sau într-o sală de licitaţii. Ştia ce voia şi, pur şi simplu, angajă un agent foarte bun care descoperea lucrările respective şi le obţinea pentru el – banii nu erau o problemă. Începu cu *Madonna* lui Botticelli un tablou pictat în 1486, pe care îl atârnă în dormitor. Aşeză câte un suport pentru sfeşnice din argint de o parte şi de alta şi, dedesubt, o măsuţă acoperită cu o mătase roşie, pe care se aflau fotografiile părinţilor săi. Nu exista nicio fotografie a fratelui său, Stefano. Icoanele, mătăniile şi crucea de deasupra patului pe care mama lui i le dăruise la prima lui împărtăşanie erau singurele Ornamente din cameră. Şi nimeni altcineva, în afară de servitoare şi de valetul său, nu o vedea. *Madonna* lui Botticelli îi oferea mai multă plăcere decât orice femeie pe care o posedase vreodată şi îi aparţinea numai şi numai lui.

Colecţia i se mări de-a lungul anilor, cuprinzând tablouri din cele mai bune perioade: Giotto din perioada medievală,

Paulo Uccello şi Fra Angelico din perioadă de început a Renaşterii, un Rafael magnific şi un Correggio din perioada de apogeu a Renaşterii. Apoi se îndrăgosti de operele lui Tintoretto, Tizian şi Veronese. Colecționă cărți, psaltiri medievale şi breviare, cumpără o pereche de globuri fantastice ale lumii secolului al paisprezecelea, orice lucru rar şi frumos era binevenit în casa lui.

Colecționarea de opere de artă era o plăcere solitară, deoarece Franco nu avea prieteni în afara afacerii lui, iar afacerile şi „Familia" îi luau tot timpul. Trăia într-o lume în care nu se putea avea încredere în nimeni şi nu aducea niciodată o femeie acasă – pentru acest lucru avea un apartament la Neapole. Întotdeauna considerase că viața aceea îi era suficientă, deşi presupunea că, într-o bună zi, avea să se însoare cu o fată potrivită şi o să aibă un moştenitor. Crezuse că instituise un sistem şi un mod de viață care îi ofereau destulă frumusețe şi plăcere pentru a servi drept echilibru tensiunii şi urâțeniei răspunderilor şi poziției sale. Niciun bărbat nu putea să vrea mai mult. Cel puțin aşa crezuse până când o întâlnise pe Poppy.

Stătuse singur în somptuoasa lui bibliotecă atâtea seri, gândindu-se la ea, stătuse la biroul său, privind în gol când ar fi trebuit să lucreze, întrebându-se ce făcea ea şi cu cine era oare, stătuse în patul lui mare din lemn, fără să doarmă, amintindu-şi parfumul părului şi pielii ei. Măsurase încăperile în lung şi în lat, blestemându-l pe Felipe Rinardi pentru ce nu făcuse, vrând să-l omoare, şi furia îi era atât de intensă, încât i-ar fi dat chiar el lovitura fatală, dar apoi îşi spunea că, dacă

n-ar fi fost Felipe, ea s-ar fi căsătorit cu Greg Konstant şi ar fi trăit în California, la mii de mile de lumea lui, iar el nu ar fi cunoscut absolut niciodată o femeie ca Poppy.

Chiar şi atunci, la acea şedinţă importantă, când era extrem de necesar să se concentreze, gândurile lui lunecau tot spre ea şi spre momentele pe care le petreceau împreună la mica lor fermă de la Montespan, unde amândoi pretindeau că nu erau oamenii care deveniseră. El însuşi convocase şedinţa aceea, chemându-şi principalii oameni, avocaţi, consilieri financiari, bancheri şi pe cei care dirijau operaţiunile la nivelul străzii. Deşi Franco nu avea să-şi ierte niciodată tatăl pentru faptul că îl trădase în testamentul său numindu-l pe Stefano moştenitor, fusese un fiu cu sentimentul datoriei şi făcuse în aşa fel, încât afacerea tatălui său să cunoască o creştere de mai bine de o sută de ori, iar acum domina lumea interlopă din sudul Italiei.

Se uită la toţi acei oameni din jurul mesei. În stânga lui se afla Carmine Caetano, avocatul care îl prevenise în legătură cu trădarea tatălui său şi care mai era cel mai bun om al lui, încă, atât de credincios lui, cât şi Familiei. Nu avea să se îndoiască niciodată de Carmine, nu datorită faptului că bătrânul îl iubea, ci pentru că îi dovedise că era un bun lider. Făcuse din Carmine un om foarte bogat.

Gaspari, bancherul pe care îl alesese personal în fruntea băncii sale *Banco Credito e Maritimo*, stătea lângă Carmine Caetano. Era un bărbat solid şi cărunt care, în costumele lui cu dungi şi cu aspectul lui conservator, dădea o impresie de rezistenţă şi de respectabilitate. Franco îşi deschisese prima

bancă în anul în care murise tatăl lui şi, acum, existau şapte bănci, inclusiv o sucursală la Marsilia. Acestea reprezentau un instrument legitim folositor pentru canalizarea sumelor imense de bani Câştigaţi de pe urma numeroaselor sale afaceri, şi acum şi Gaspari era bogat, şi loial.

Salvatore Melandri era sicilian. Ca şi Franco, studiase facultatea de comerţ în Statele Unite şi avea o minte ageră de om de finanţe, dar şi isteţimea de stradă a unui ţăran sicilian. Salvatore ştia întotdeauna dinainte ce urma să se întâmple, iar Franco îl considera de neprețuit şi îl răsplătea ca atare.

În dreapta lui stătea Giorgio Verone, un tânăr care nu împlinise încă nici treizeci de ani şi care urcase constant până când ajunsese mâna dreaptă a lui Franco. Giorgio era dur şi ambiţios, îndeplinea ordine fără nicio greşeală şi fără să se abată niciun pic. Asculta, învăţa, înţelegea şi era un ucigaş necruțător care nu se temea să pună mâna pe o armă şi să facă treaba el însuşi. Franco nu îşi dezvăluia niciodată toate planurile, toate gândurile şi toate grijile nimănui, dar, poate că, dintre toţi, Giorgio se apropia cel mai mult de ideea de prieten.

Ceilalţi o duzină de oameni din jurul mesei erau importanţi fiecare în domeniul său, dar niciunul nu cunoştea întreaga structură a afacerilor Familiei Malvasi şi nici nu aveau să o cunoască vreodată. Avea fiecare grijă de sectorul său şi îi raportau lui Franco. La fel ca şi Giorgio, toţi trecuseră prin diferite faze, la origine fiind, de obicei, derbedei de stradă. Aparţineau Familiei Malvasi la fel de mult ca propriilor familii.

Franco era respectat ca şef al Familiei. Era drept şi generos. Dacă vreunul din oameni se ducea la el cu o problemă personală, Franco îl invita să ia loc lângă el şi să-i spună de ce anume avea nevoie. Iar, dacă el considera că doleanța era justificată, omul nu pleca de la el cu mâna goală. Franco plătea pentru operații şi înmormântări ale unor oameni despre care nu auzise în viața lui; dona sume imense de bani pentru copiii săraci; plătea pentru a se aprinde lumânări şi pentru a se face rugăciuni. Se ducea la primele cuminecări şi era naş al multor copii. Oferea prime generoase de Crăciun tuturor celor din Familie şi le săruta soțiile şi copiii când aceştia veneau la vilă să-i mulțumească.

Şi, totuşi, exista ceva în neregulă, o tulburare. O simțea ca pe o primă vibrație a unui cutremur şi nu ştia nici „ce era, nici care era" motivul. Ridică din umeri, învățase să asculte ce îi spunea instinctul, dar acum avea ceva mai urgent în minte.

— Domnilor, probabil că aveți cunoştință de motivul pentru care am convocat această şedință, spuse el. Zvonul a început să se audă chiar şi pe străzi. Familia Palozzi e invidioasă pe puterea noastră. Vă amintiți cu toții de lupta de acum zece ani, când le-am luat o parte din teritorii. Acum le vor înapoi. Mario Palozzi a venit aici personal să stea de vorbă cu mine săptămâna trecută. Propunerea lui a fost ca, dacă le dăm înapoi regiunile pe care le-am luat, atât el, cât şi Familia lui ne vor fi veşnic recunoscători, iar ambele Familii ar fi aliate. Cu alte cuvinte, Mario a promis să fie drăguț dacă îi dăm ce vrea. Bineînțeles că i-am spus că Familia Malvasi deține acele teritorii în mod legal, că le-a câştigat într-un

moment când propriei lui Familii îi lipsea forța unui lider. „Trebuia să mergem înainte, prietene, nu înapoi", i-am spus. „Şi ca prieteni, nu ca duşmani". Ne-am îmbrățişat când ne-am despărțit şi le-am transmis salutări soției şi copiilor lui, zise Franco, după care făcu o pauză, uitându-se la chipurile celor din jurul mesei. Dar îmi priveam în față duşmanul.

— Cei din Familia Palozzi sunt nişte ticăloşi calabrezi! exclamă Caetano disprețuitor. Întotdeauna au fost aşa şi aşa or să rămână. Dacă n-ar fi început cu noi, ar fi făcut-o cu orice altă Familie. Mario Palozzi e un țăran gras şi prost cu iluzii de mărire. Chiar dacă i-ai da putere, n-ar şti ce să facă având-o!

— Mario s-a săturat să fie sărac, spuse Gaspari, bancherul. Cheltuieşte în neştire şi e puturos.

— Îi place prea mult să facă pe magnatul, adăugă Melandri, absolventul facultății de comerț. Se zice că-şi ține nevasta şi cei şapte copii într-o casă modestă în propriul lui sat, în timp ce el trăieşte cu femeile şi oamenii lui într-un palat în oraş. Mă-ndoiesc că ne poate face necazuri prea mari, totuşi, n-are nici bani, nici sprijinul propriilor săi oameni.

— Aşa e, Mario e un prost, spuse Giorgio Verone, tânărul care avansase până când ajunsese aproape de vârf. Dar e un prost furios. Şi e adevărat că oamenii lui sunt neliniştiți. Din ce în ce mai puțini bani intră în cuferele Familiei datorită faptului că Mario a pierdut controlul. Majoritatea oamenilor săi ar putea fi racolați, de la puştii care strâng banii până la gorilele care îl păzesc; mai mulți bani ajung în buzunarele lor decât într-ale lui Mario. Celelalte afaceri ale lui s-au dus naibii. Mario e falit. După părerea mea, familia Palozzi poate

fi preluată fără prea multă bătaie de cap.

Franco îl privi cu severitate.

— Ştii ce implică asta, spuse el cu răceală. Şi mai ştii că sunt împotriva oricărei vărsări de sânge inutile.

— Ştiu, spuse Giorgio Verone şi zâmbi uşor. Dar sângele lui Mario e considerat cu adevărat necesar.

— Chiar dacă afacerile lui nu sunt în ordine. Familia lui trebuie să-l sprijine, zise Franco cu răceală. În mod inevitabil va avea loc alt conflict sângeros şi nu vreau ca Familia Malvasi să fie cunoscută drept una de „derbedei de stradă".

Sună telefonul şi Giorgio oftă când unul din oameni se duse să răspundă. Tocmai prinsese avânt, ştia că, dacă ar fi avut suficient timp la dispoziţie, l-ar fi putut convinge pe Franco de faptul că Mario Palozzi trebuia eliminat. Apoi, bineînţeles, Familia Palozzi trebuia să aibă un nou lider. Şi cine era mai bun decât el însuşi? Giorgio muncise din greu; începuse de la şapte ani cu diverse treburi mărunte şi fusese un urcuş lung, dificil şi sângeros până în punctul în care se afla acum, la douăzeci şi nouă de ani. Era în floarea vârstei; era şmecher; avea legături; şi cunoştea fiecare escrocherie de pe faţa pământului. Şi nu îi era frică să folosească o armă.

Privi chipul lui Franco atunci când omul îi spuse cine era la telefon. Cuta care exista în permanenţă între sprâncenele lui dispăru şi el se transformă deodată într-un bărbat cu zece ani mai tânăr. Părea aproape un băieţandru, îşi spuse Giorgio, asemenea unuia care tocmai câştigase o avere la jocurile de noroc. Sau asemenea unui om îndrăgostit.

Franco se uită şovăitor în jurul mesei şi Giorgio îi cântări

dilema; dorea cu disperare să răspundă la telefon, dar se afla într-o şedinţă foarte importantă. O şedinţă *periculoasă*.

— Spune-i că vin imediat la telefon, zise Franco, după care puse o mână pe umărul lui Giorgio şi, ridicându-se, adăugă: Vă rog să continuaţi discuţia. O să revin peste câteva clipe.

Salvatore Melandri luă cuvântul, ca un bun om de afaceri ce era.

— Mario şi-a pierdut toată credibilitatea în rândul oamenilor săi, spuse el furios, dar Giorgio privea în urma lui Franco, simţind efortul pe care îl făcea de a nu părea grăbit.

Dacă, ar fi putut, ar fi alergat până la telefon. Şi Giorgio ştia cine era la celălalt capăt al firului.

Vocea lui Poppy era atât de înăbuşită, încât Franco aproape că nici nu o recunoscu.

— Poppy, strigă el în receptor peste zgomotele de pe fir. Ce este? Ai păţit ceva?

— E vorba de Greg, spuse ea suspinând. Ah, Franco, e vorba de *Greg*!

El încleştă mâna şi mai tare pe receptor.

— Ce-i cu Greg? întrebă el. Ce-i cu Greg, Poppy?

— A… a… zise ea şi izbucni din nou într-un plâns cu suspine, ceea ce pe el îl făcu să se încrunte.

— Încearcă să te calmezi, te rog, îi spuse el categoric. Ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine? Ai păţit ceva?

— L-am văzut, Franco, şopti ea. L-am văzut pe Greg. A fost aici la *Numéro Seize*… aici… cu Veronique.

Franco se rezemă cu fruntea de peretele rece din faţa lui… Poppy nu-i vorbise niciodată despre Greg… nu discutaseră niciodată despre trecutul ei. Dar ea ştia că el aflase totul despre ea; îi cercetase trecutul chiar înainte să o cunoască la Marsilia; încă de atunci voise să ştie cine era misterioasa Poppy… era totul în acel dosar secret încuiat în seiful din spatele patului său.

— A plecat? întrebă el, temându-se deodată.

— Da… oh, da, zise ea printre suspine.

Franco era atât de uşurat, încât îi tremură glasul.

— Atunci e în regulă, draga mea, linişteşte-te. Cheam-o pe Simone şi roag-o să meargă cu tine la fermă… Ar trebui să pleci de-acolo un timp.

— Dar, Franco, *am nevoie de tine*! strigă Poppy. Sunt disperată, Franco. M-am plimbat pe lângă Sena azi şi… m-am gândit… oh, Doamne Dumnezeule, nu mai ştiu ce simt, ce gândesc… pur şi simplu, mi-am revăzut trecutul, Franco, şi mi-am dat seama ce-am ajuns.

El îi aruncă o privire lui Giorgio, care stătea lângă uşă.

— Vă aşteptăm, domnule, spuse Giorgio. Cred că avem câteva idei interesante.

Franco se încruntă. Giorgio întrecuse măsura sugerând că el îi făcea să aştepte; în orice alt moment, l-ar fi pus la punct aşa cum se cuvenea dar, în clipa aceea, Poppy suspina la telefon, frângându-i inima.

— Te rog, Franco, şopti ea, te rog, ah, te rog să vii. Numai tu poţi să faci ca totul să fie bine. Te iubesc, Franco. Spune-mi că totul o să fie în regulă, spune-mi că ne iubim, că

numai noi contăm pe lumea asta. Spune-mi că Greg nu există. Pentru numele lui Dumnezeu, Franco, vino cu mine la Montespan. Cel puțin acolo, când ești cu mine, știu că sunt reală.

— Ești prea tulburată ca să conduci, ia pe cineva cu tine, îi porunci el. Așteaptă-mă acolo. O să vin cât pot de repede.

— În seara asta? spuse ea pe un ton rugător.

El se uită la Giorgio, care continua să aștepte lângă ușa întredeschisă.

— În seara asta.

Giorgio se întoarse după aceea la locul său în dreapta lui Franco. Acum știa exact cum stăteau lucrurile.

Capitolul 46

1907, FRANȚA

Montespan era singurul loc în afară de Rancho Santa Vittoria unde Poppy se simțise acasă. Ca și Casa Konstant, avea același aer primitor, dându-i senzația că își aparțineau reciproc. Era prima casă pe care o văzuseră și ea se îndrăgostise de ea imediat.

— Nu vreau să mai văd altele, îi spusese ea lui Franco stând în curte și admirându-i acoperișul în pantă din plăci de ardezie cu două coșuri identice și simetrice, ferestrele late cu jaluzele verzi, zidurile văruite în roz și celelalte dependințe care se aflau de o parte și de alta asemeni unor brațe care îmbrățișau. Casa asta e „acasă”.

Înăuntru erau holuri din dale de piatră şi duşumele din lemn de ulm deschis la culoare. Grinzile vechi încă din secolul al paisprezecelea, care ar fi trebuit să fie înnegrite de timp aveau aceeaşi culoare pală de la început, iar casa părea spațioasă şi aerisită. Franco râsese când ea alergase dintr-o cameră într-alta, exclamând în fața fiecărui lucru pe care îl vedea, un dulap de bucătărie ascuns, un cămin imens din piatră, o cămară cu o chiuvetă adâncă unde putea să taie cozile florilor pentru a le aranja. Şi dormitorul lor.

Grinzile formau un triunghi deasupra locului unde avea să fie aşezat patul, cele două ferestre gemene oferind priveliştea unei pajişti străjuite de copaci şi a sclipitorului pârâu Montespan care trecea peste nişte pietre lustruite până când se vărsa în râul Cher la douăzeci de kilometri mai încolo. Franco râsese în hohote – un zgomot pe care nimeni din Familie nu îl auzise vreodată.

— Văzând-o pe Poppy cât de încântată era în fața acelor lucruri lipsite de importanță.

— Trăieşti într-un palat, înconjurată de lucruri superbe, o mustrase el. Cum poți să fii atât de încântată de o chiuvetă veche din piatră şi de un dulap vechi?

— *Numéro Seize* e locul unde lucrez, nu casa mea, spusese ea.

Încetul cu încetul, umpluse casa cu lucruri simple, dar frumoase. Adusese şi acolo griul ei preferat, covoare viu colorate indiene şi turceşti, perdele din bumbac din Provence şi coşuri mari cu flori uscate parfumate din piața din localitate. La mesele şi pe scaunele de la fermă stătuseră

generații întregi de țărani, iar patul lor era din lemn de ulm mare, simplu şi confortabil – un loc de visare unul în brațele celuilalt, departe de realitățile de la Paris şi Neapole.

Obiectul preferat al lui Poppy era un dulap mare din secolul al şaisprezecelea, făcut din lemnul unui singur ulm pe care, cu două sute de ani în urmă, un meşteşugar sculptase buchete de flori pentru mireasa lui. Şi, de fiecare dată când venea la Montespan, Poppy îşi vâra în el hainele pariziene, punându-şi o bluză şi o fustă simple, gândindu-se cu nostalgie la ziua când şi ea avea să fie mireasă.

Întotdeauna se apropia de casă cu un sentiment ameţitor de fericire, de parcă greutatea vinovată a vieții ei de la Paris i s-ar fi ridicat ca prin farmec de pe umeri şi ea era doar o tânără obişnuită care venea acasă, la iubitul ei. Numai că, de data aceasta, când limuzina ei intră în curtea cu pietriş, Poppy căuta alinare.

Bătrâna madame Joliot, menajera, locuia în căsuța din capătul drumului. Avea grijă de casă, de găini şi de rațe, în timp ce soțul ei se ocupa de grădină, de tăiatul lemnelor şi de cele câteva vaci. Femeia făcuse focul şi căldura începu să topească încetul cu încetul gheața din venele lui Poppy.

Se dezbrăcă de rochia elegantă de la Paris şi, înfăşurându-se într-un capot moale şi albastru din caşmir, se urcă în pat, privind flăcările şi aşteptându-l pe Franco. Avea senzația că viața însăşi stătea în loc până în clipa în care avea să sosească el. Nu îşi dădu voie să se gândească la Greg sau la ce se întâmplase, forțându-se să se uite doar la foc şi la Luchay, care stătea pe vechiul lui suport din lemn, privind-o

cu ochii lui ca topazele. Viața ei era suspendată până sosea Franco şi abia atunci va putea să înceapă să simtă din nou – totul, durerea, dragostea, furia. Şi regretul. Apoi Franco avea să o sărute şi totul urma să fie în regulă din nou.

Ticăitul ceasului de pe poliță şi trosnetul lemnelor în foc o făcură să aţipească.

Se făcu ziuă şi Franco tot nu venise. Poppy coborî scara desculță şi în fugă, deschizând larg uşa de la intrare, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă acolo. Ducându-şi mâna streaşină la ochi, se uită în lungul drumului, sperând să-i vadă maşina, dar drumul era pustiu.

Întorcându-se în casă, se uită la telefon, dorindu-şi din tot sufletul să sune, rugându-se să fie Franco şi să-i spună că era la Paris şi pornea imediat spre ea… dar şi telefonul tăcea.

Luchay se duse lângă ea când se urcă din nou în pat.

— Spune-mi c-o să vină, Luchay, şopti ea, spune-mi c-o să fie bine.

Madame Joliot se agită toată ziua în sus şi în jos pe scară cu ceşti de cafea şi castronele de supă fierbinte, dar Poppy întorcea capul şi se afunda şi mai mult în pături. Când sosi ora cinei şi trecu fără ca ea să mănânce sau să vorbească, madame Joliot se repezi până acasă, unde soțul ei o aştepta.

— Madame ori e bolnavă, ori îşi pierde mințile, îi spuse ea. Nu pot s-o ştiu aşa.

— Şi bărbatu-său unde e? întrebă el înmuind o bucată de pâine în farfuria de supă. El ar trebui să fie cu ea, nu tu.

— Bărbatu-său! pufni femeia. N-are verighetă. Totuşi, e o femeie tare bună. Mi-e teamă s-o las singură, o să mă duc

din nou acolo mai târziu şi o să stau cu ea. O să dorm în bucătărie.

În casă era întuneric şi linişte, iar madame Joliot aprinse lămpile şi făcu focul. Umplu ceainicul mare din fier cu apă şi îl puse pe cuptor să fiarbă iar; în curând, şuieratul lui se combină cu trosnetul lemnelor şi cu mireasma cafelei proaspăt râşnită. Încălzi lapte într-o crăticioară, după care îl turnă într-un castronel cu pâine proaspătă, adăugând puțin zahăr.

— Gustați asta, madame, vă rog, spuse ea mormanului tăcut de sub cearşafuri. O să vă facă bine. Nu câştigați nimic stând nemâncată.

Poppy o privi recunoscătoare.

— Eşti atât de drăguță, madame Joliot, şopti ea, dar n-ar trebui să stai aici, ci să te duci acasă, la soțul dumitale.

— Prostii, văd că aveți nevoie de îngrijire, aşa că de-asta sunt aici, spuse ea pe un ton mai vesel.

— Madame Joliot, aş vrea să plâng şi nu pot. Nu-i îngrozitor? Probabil că mi-am vărsat toate lacrimile în trecut şi Dumnezeu nu-mi mai dă voie să plâng.

— Aşa e durerea uneori, spuse femeia cu blândețe. Sper că nu e în legătură cu monsieur Franco, nu? adăugă ea apoi îngrijorată.

Poppy se uita la ea, dar madame Joliot ştia că nu o vedea.

— Poate, şopti ea în sfârşit. Poate că da.

Deci erau probleme legate de un bărbat, îşi spuse femeia aranjând prin bucătărie şi aşezându-se în balansoar cu o ceaşcă de cafea în mână. Ei bine, după părerea ei, femeile

reuşeau întotdeauna să treacă peste astfel de probleme, într-un fel.

În timp ce limuzina lui Simone Lalage înghiţea milă după milă, Franco asculta ploaia răpăind pe acoperiş. Şoferul era foarte bun, nevrând să-şi asume riscuri, dar, într-o asemenea noapte furtunoasă, Franco ar fi preferat să se afle el însuşi la volan. Drumul fusese lung, mai întâi cu trenul până la Roma, apoi până la Genova şi Nisa şi, de acolo, până la Paris. O sunase pe Simone de la Nisa şi ea trimisese maşina să-l aştepte la gară, dar trenul ajunsese la Paris cu o întârziere de trei ore din cauza furtunii.

Franco se simţea obosit, murdar şi nebărbierit şi era extrem de îngrijorat în privinţa lui Poppy. Nimeni nu mai ştia nimic de ea de când îl sunase pe el. Simone îi spusese ce se întâmplase la *Numéro Seize*, dar adăugase surprinsă:

— Ştiam că Poppy e tulburată şi nu vrea să-l vadă de Greg Konstant, dar nu mi-am dat seama că era chiar atât de tulburată.

Maşina ei îl aşteptase la Paris, gata să-l ducă la Montespan, iar în portbagaj se afla un coş cu şampanie şi delicatese pentru a mulţumi un invalid – sau doi îndrăgostiţi. Simone avea grijă întotdeauna de toate.

Franco se gândi iarăşi la Poppy şi la situaţia tensionată pe care o lăsase la Neapole. Nu era nicio grabă în chestiunea cu Familia Palozzi, îşi spuse el pentru a se linişti, oamenii lui căutau modalităţi de a rezolva treburile; la întoarcere, aveau să-i prezinte sugestii şi atunci va lua o hotărâre finală. Război

sau nu? Moartea pentru Mario Palozzi sau viața? Chipului lui Poppy îi luă locul celui al lui Mario în mintea lui, ochii ei albaştri care străluceau, pielea albă care nu îşi schimba culoarea, deşi umbla desculță şi fără pălărie la fermă. Îşi aminti părul ei fluturând în vânt, asemeni unui foc în lumina soarelui şi închis la culoare când era răsfirat pe pernă în razele lunii. Ah, Poppy, Poppy, gemu el în gând. Nu suport să-mi spui că încă îl mai iubeşti… te iubesc atât de mult. Nu pot trăi fără tine.

Limuzina intră tăcută în curte şi el privi prin perdeaua de ploaie casa învăluită în întuneric. Spre deosebire de vila lui de la Neapole, uşile nu se încuiau niciodată la Montespan, aşa că ridică, pur şi simplu, zăvorul şi intră. Madame Joliot moțăia lângă foc, cu o pisică mare pe genunchi. Câinele, pe care îl luaseră odată cu casă, îi cunoştea paşii şi îl privi din locul unde stătea, lângă vechiul cuptor, dând bucuros din coadă.

Treptele din lemn neacoperite de covor scârțâiră când el le urcă repede şi deschise uşa dormitorului. Poppy stătea în capul oaselor în pat şi se uita la el, iar strălucirea roşiatică a tăciunilor arunca o tentă caldă şi trandafirie pe pielea ei. Ochii ei păreau întunecați în acel semiîntuneric ciudat, iar Franco spuse încordat:

— Am venit să-mi cunosc soarta, Poppy. O să-mi spui că încă îl mai iubeşti pe Greg Konstant? Că vrei să te întorci la el? Spune-mi acum, zise el apucând-o de umeri. Spune-mi acum ca, în sfârşit, să ştiu adevărul.

— Nu! Nu! strigă ea. Nu înțelegi? Fata care *era P*oppy Mallory îl iubeşte pe Greg. Eu, madame Poppy, te iubesc pe

tine, Franco. Ah, te iubesc, te iubesc… Slavă Domnului că ai venit. Nu ştiu ce m-aş fi făcut altfel… Am nevoie de tine, Franco. Spune-mi că mă iubeşti, spune-mi că sunt reală… spune-mi că exist. Nu vreau să-mi amintesc trecutul, vreau doar să fiu aici, acum, cu tine…

Lacrimile îi izvorâră din ochi şi ea începu să suspine isteric când el o luă în braţe, murmurându-i că o iubea, că aveau să fie mereu împreună, că avea nevoie de ea, că nu putea trăi fără ea…

Luchay privea fără să clipească de pe suportul lui din lemn cum Franco îi aranja pernele. Îi aduse o cămaşă de noapte curată şi o îmbrăcă la fel de grijuliu cum ar fi făcut cu un copil, după care o înfăşură în pături şi se duse să facă focul. Simţea că explodează de dorinţă şi ar fi vrut să o aibă iar şi iar, dar ştia că trebuia să aştepte. Poppy trebuia să doarmă pentru a-şi alunga temerile şi oboseala şi, de a doua zi, aveau să înceapă o altă viaţă, fără umbra lui Greg Konstant.

Când se iviră zorile, Poppy se răsuci în braţele lui, simţindu-i dorinţa. Buzele li se întâlniră într-un sărut care era mai mult decât un simbol al nevoii ei, îl iubea, el o iubea şi, astfel, actul lor avu o nouă intensitate, de parcă amândoi şi-ar fi dat seama că, în sfârşit, se promiteau unul altuia în totalitate.

Furtuna bruscă de primăvară dispăruse la fel de repede cum venise, lăsând în urmă un cer extrem de curat, pătat doar de câţiva norişori ca nişte bucăţele de vată. Următoarele două săptămâni au fost cele mai fericite pentru Poppy. Pentru prima oară nu mai compară acel loc cu Rancho Santa Vittoria

şi nu se mai compara pe sine cu fata care fusese. Îl alungă pe Greg Konstant complet din minte.

Cuta de pe fruntea lui Franco dispăru şi era ca un băieţandru iarăşi, râzând când o urma pe pajişte până la pârâu, dezbrăcându-se şi intrând în apa rece ca gheaţa. Mânau împreună vitele înapoi seara, încercând să le mulgă, dar mânjindu-se de lapte când animalele loveau găleata, supărate din cauza bâjbâielilor lor, neîndemânării lor. Căutau ouă prin tufe, locurile unde găinile preferau să-şi facă cuiburi şi beau din şampania dăruită de Simone la umbra unei sălcii, Ţinând o undiţă improvizată în încercarea vană de a prinde vreun păstrăv pentru cină. Refuzară să răspundă la telefon şi nu se uitară pe niciun ziar. Alungară restul lumii din viaţa lor făcând-o pe ţăranii simpli a căror unică problemă era de a trăi zi după zi, îmbuibându-se cu mâncare delicioasă şi proaspătă şi făcând dragoste cu pasiune.

Franco stătea liniştit la masă în faţa ei după o cină formată dintr-o omletă imensă şi salată proaspătă însoţite de un vin alb, rece. Pentru prima oară în viaţă avea impresia că ducea o viaţă de om normal – cu plăcerile şi dorinţele de fiecare zi – şi îşi închipuia cum ar fi fost să fie căsătorit cu Poppy şi să se ocupe de ferma aceea micuţă. Se vedea întorcându-se acasă în fiecare seară după o zi de muncă la câmp şi pe ea aşteptându-l poate chiar cu un copilaş în braţe. Fiul lui. Cineva care să moştenească Montespan, libertatea şi fericirea de acolo. Nu îşi putea închipui bucurie mai mare.

— Pentru ce i-ar trebui cuiva mai mult decât atât?

întrebă el. N-aş mai vrea să plec de-aici niciodată.

Poppy râse, punându-şi mâinile împreunate pe faţa de masă cu pătrăţele albastre.

— N-ai rezista aici nici cinci minute dacă n-ai avea o femeie care să aibă grijă de tine, îl tachină ea.

— Au existat femei în viaţa mea, îi spuse el serios, dar cu niciuna n-aş fi stat nici măcar o singură zi. Şi, în plus, tu eşti femeia mea. Nu există nimeni altcineva. Şi nici nu va exista vreodată.

— Da, zise ea zâmbindu-i. Ştiu.

Madame Joliot şi soţul ei se duceau în fiecare joi la târgul din localitate, întorcându-se, după o masă îmbelşugată luată la cafenea, încărcaţi de tot felul de lucruri – un pateu special pregătit de măcelar, o bucată superbă de viţel, un păstrăv minunat pescuit din râu şi cu anghinare înfăşurate în ziar.

Adulmecând aroma delicioasă a mâncării pe care madame Joliot o făcea din ce adusese de la măcelărie, Poppy şi Franco dădură fuga la bucătărie pentru a vedea ce lucruri bune adusese de această dată.

— Mmm, spuse el, atingând solzii argintii ai peştelui, de ce nu pot să prind şi eu unul ca ăsta?

— Pentru că nu foloseşti momeala care trebuie, *m'sieur* Franco, îi spuse femeia plimbându-se între cămară şi cuptor, iar pârâul nu are apa prea adâncă, peştii vă văd umbră. Singurul mod în care poţi să prinzi un păstrăv e cu mâna.

— Madame Joliot, eşti un adevărat izvor de informaţii, spuse el aruncând o privire ziarului în care erau împachetate

alte lucruri. Ce sunt astea? Anghinare! Ce-mi…

Deodată, tăcu brusc, uitându-se fix la titlul de pe ziar.

ASASINATELE DIN LUMEA INTERLOPĂ ZGUDUIE SUDUL ITALIEI, scria. MASACRE ÎN CALABRIA ŞI NEAPOLE.

— O să vi le gătesc acum, *m'sieur* Franco, şi diseară la cină o să le serviți reci şi umplute cu carne de crab proaspăt.

— Stai! spuse el deodată cu o voce atât de rece şi de ciudată, încât femeia tresări speriată.

— Ce este? întrebă Poppy, al cărei zâmbet dispăruse când îi văzu încordarea de pe chip.

Franco smulse iute ziarul şi îl împături cu grijă, după care, fără să mai scoată un cuvânt, ieşi din bucătărie.

Simțind că era vorba de necazuri, madame Joliot îşi făcu de lucru în cămară, iar Poppy privi îngrijorată în urma lui.

— Franco, strigă ea. Franco, ce este?

Picioarele ei desculțe nu făcură niciun zgomot pe dalele de piatră când alergă după el pe hol şi apoi pe scară. Îşi petrecuseră după-amiaza făcând dragoste şi trupul încă îi mai vibra în urma atingerilor lui, totul fusese minunat, până cu câteva minute în urmă. Deodată, Franco se schimbase.

Stătea lângă fereastra din dormitor, citind ziarul rupt, după care îl mototoli, îl vârî în buzunar şi se uită la ea.

— Trebuie să plec, Poppy, zise el. Imediat. Nu-i timp de pierdut.

— Bine, dar de ce? strigă ea speriată. Nu poți să mă părăseşti acum. Chipul lui Franco era la fel de rece şi de inexpresiv ca al unui străin, iar în ochii lui era un licăr pe care

Poppy nu îl mai văzuse niciodată. Părea cu totul alt om față de iubitul plin de tinerețe şi veselie din ultimele două săptămâni.

— Am spus că trebuie să plec. De asta depind viețile unor oameni, îi explică el brusc.

— Deci, e vorba de afacerile tale, nu? strigă ea. Ştiu că asta trebuie să fie, pentru că iar eşti încruntat. Nu pleca, Franco. Indiferent ce este, nu e bine pentru tine… te face să fii dur, disperat… N-avem nevoie de nimic şi de nimeni acum. Te rog, rămâi aici cu mine.

Franco îşi pusese deja o cămaşă curată şi îşi lega cravata. îşi luă haina din dulapul matrimonial şi pardesiul negru.

— O să merg cu maşina ta până la gară, zise el. O să rog un şofer să ți-o aducă înapoi. Nu vreau să mă conduci.

Ea se uită în tăcere cum îşi lua servieta din piele pe care o adusese cu el, dar nu o deschisese şi apoi se întoarse să o privească.

— O să te rog să-mi promiți ceva, spuse el încet. În următoarele câteva săptămâni o să citeşti anumite lucruri în ziare, s-ar putea să auzi unele discuții la mese la *Numéro Seize*, *o* să se vorbească pe străzi şi printre servitori, ca şi printre clienți. Te rog să nu citeşti aceste lucruri, Poppy, să nu asculți bârfele şi zvonurile. Să nu crezi nimic. Îți cer încredere. îmi promiți în momentul ăsta că mi-o vei acorda?

— Întotdeauna o să am încredere în tine, Franco, îi promise ea speriată.

El o apucă de umeri, privind-o stăruitor, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că fața ei avea să i se întipărească în minte.

— Asta e tot ce poate cere un bărbat, murmură el şi, după ce o sărută uşor pe gură, plecă.

Poppy se întoarse singură la *Numéro Seize* şi trecu o săptămână fără să primească vreo veste de la Franco. Stătea la birou, având ziarele din ziua respectivă în faţă. În fiecare era câte un titlu despre RĂZBOIUL DINTRE GANGSTERI care izbucnise în Italia şi Franţa. „*Actualul val de violenţă s-a întins de la Neapole până în Calabria şi Sicilia, în toată Italia, în marile oraşe*" *scria într-un articol.*

Şi nu numai în oraşe, şi sătuleţele s-au implicat, ţinând ba cu unii, ba cu alţii, în cea mai mare dispută teritorială a lumii interlope. Iar acest „război" – pentru că niciun alt cuvânt nu s-ar potrivi mai bine – a fost declanşat de lăcomia unui singur om. Un om a dat ordin „soldaţilor" săi să pună stăpânire pe teritoriul altcuiva, declanşând astfel o serie de distrugeri care au decimat familii întregi şi ale căror repercusiuni se vor reflecta întotdeauna asupra noastră, a tuturor.

Până acum, aşa-numita Mafie nu şi-a încălcat propriul cod al onoarei, că nu vor fi ucideri în afara Familiilor. Acest om a hotărât altfel. Femei şi copii nevinovaţi au fost ucişi alături de bărbaţi. Trecătorii de pe străzi au fost seceraţi de rafalele mitralierelor. Muncitori nevinovaţi au fost striviţi de roţile maşinilor care plecau în viteză de la locul crimelor. Iar, în unele sate ca, de altfel, în marile oraşe, mai sunt şi acum oameni care se tem pentru vieţile lor.

Fotografia de mai jos îl înfăţişează pe acest om. Chipul

lui este cel al unui criminal care a cauzat moartea atâtor oameni şi atâta distrugere. În lăcomia lui, vieţile omeneşti nu au nicio valoare. În această fotografie, dragi cititori, îl vedeţi pe diavolul însuşi, Franco Malvasi".

Poppy ştia că n-ar fi trebuit să continue să citească, îi promisese lui Franco… dar nu putea să-şi ia ochii de la acele cuvinte pline de cruzime. Reporterii păreau să ştie totul…

„*Enzo Malvasi, născut în Sicilia… Şi-a creat propriul imperiu… Stefano ucis la înmormântarea tatălui său împreună cu soţia sa însărcinată şi alţi trei capi ai unor Familii mafiote… Uciderile de răzbunare… şase oameni puşi la zid şi împuşcaţi într-un garaj din Neapole… deşi au existat zvonuri că Franco însuşi ar fi pus la cale asasinarea fratelui său pentru ca A ei să poată prelua conducerea imperiului Malvasi. În doi ani a dublat moştenirea lăsată de tatăl său, iar, în patru ani, a triplat-o. Franco Malvasi se autoproclamase rege al lumii interlope italiene şi se spunea că nu s-ar fi dat* înapoi *de la nimic, nici chiar de la a-şi ucide propriul frate, pentru a-şi păstra acea poziţie. Lăcomia lui şi încercarea de a prelua teritoriul unui ticălos mărunt, Mario Palozzi, au declanşat această violenţă de proporţii nemaiîntâlnite până acum. Omul din această fotografie este un ucigaş cu sânge rece*".

Poppy se prăbuşi cu capul pe ziarul cu fotografia lui Franco. Îşi aminti zâmbetul lui de băieţandru când alergau pe pajişte ţinându-se de mână, grija cu care ajutase un copil să treacă peste pietrele din pârâu şi chipul lui când dormea,

chipul omului pe care îl iubea, chipul pe care nu mai existau riduri de îngrijorare când stăteau împreună în patul mare din „casa" lor. Dorea din tot sufletul să creadă că acele lucruri nu erau adevărate. Franco o prevenise să nu le citească. El ştiuse ce aveau să conțină acele articole. „Dar cum ar fi putut să ştie dacă tot ceea ce spuneau ziarele nu era adevărat?"

— Eh! exclamă Simone, intrând neanunțată. Presupun că ai văzut ziarele, nu?

Ridicându-şi capul, Poppy se uită la ea albă ca varul.

— Bineînțeles că pentru cei de la ziare e o pleaşcă nemaipomenită, continuă Simone, dar nu mă-ndoiesc că, în cea mai mare parte, e adevărat. Nu despre Franco, desigur. El nu e un om violent. Presupun că a fost mâna vreunui trădător printre oamenii lui. Dar m-am gândit că ar fi bine să trec pe-aici şi să mă conving că eşti bine.

Îi văzu paloarea şi mâna care ținea ziarul tremurând.

— Nu pune prea mult la suflet, Poppy, îi spuse ea cu blândețe. Toți bărbații au picioare de lut – îndeosebi cei care se cred zei. A fost prea naivă prea multă vreme, mă tem că asta e o trezire brutală la realitățile lumii. Ştiu că ai trecut prin multe greutăți, întotdeauna ai aflat despre viață în modurile cele mai neplăcute. Dar ai face bine să crezi, Poppy, că: *Franco e acelaşi om pe care l-ai iubit ieri. Nu s-a schimbat absolut deloc. Numai felul în care îl vezi tu e altul*, spuse ea, după care o sărută cu afecțiune pe obraz. Altceva nu mai am de zis, adăugă ea, doar să continui să ai încredere în el.

Poppy se uită la chipul familiar al lui Franco, la titlurile acelea negre şi oribile şi la cuvintele pline de cruzime. După

aceea îşi ridică privirea spre Simone.

— Simone, şopti ea. Sunt însărcinată.

Capitolul 47

1907, ITALIA

Vila arăta ca o fortăreaţă. Treizeci de oameni înarmaţi cu puşti patrulau peste tot şi alte două duzini acopereau fiecare intrare. Înăuntru, câte un om era postat la fiecare fereastră şi alţi şase stăteau lângă uşa biroului lui Franco de la etajul al doilea.

El se întoarse de la fereastră, pământiu la faţă. Trecuse o lună de când ziarele începuseră să urle, o lună de când nu o mai văzuse pe Poppy. O lună care îi schimbase întregul curs al vieţii şi care aproape că îl distrusese.

Se rezemă de spătarul fotoliului verde din piele, ţinându-şi mâinile împreunate în faţa lui. Îşi lăsase capul în piept şi stătea încruntat. Nu putea nega că totul se întâmplase din vina lui, dar nu era aşa cum ilustraseră ziarele. Era datorită faptului că el, ca naş al Familiei Malvasi, nu se aflase acolo unde ar fi trebuit. Lăsase alte lucruri să capete prioritate, iar în lumea lui nu existau alte priorităţi. „Familia” era totul. Îşi lăsase mintea să fie distrasă, jucându-se de-a omul normal cu Poppy. Şi, din acea cauză, pentru prima oară în viaţa lui, prosteşte, avusese încredere în altcineva. Acel om îl trădase. Acum îşi pierduse prestigiul în faţa membrilor propriei Familii şi restul lumii îl considera un sălbatic.

Se duse iarăşi la fereastră şi privi afară. Aceea era lumea lui doar până în locul unde se termina pământul aflat în proprietatea sa. Era un om însemnat. De acum încolo, când ieşea în afara acelui spaţiu, avea să meargă într-o maşină blindată şi cu geamuri fumurii, însoţit de gărzi de corp. Nu mai avea de ales de-acum înainte nu şi-ar fi putut abandona lumea, fiindcă ea nu l-ar fi abandonat niciodată. L-ar fi căutat oriunde pentru a se răzbuna. Singura soluţie era să preia controlul absolut, să domine lumea aceea şi să-i pedepsească pe toţi cei care îl sfidau. Nu ar fi ales acest lucru de bunăvoie, dar era singurul lucru pe care îl mai putea face.

Oftă obosit. Luptele fuseseră date şi câştigate, teritoriile amărâte ale lui Palozzi îi aparţineau, împreună cu alte două zone mai mari ai căror naşi îl sfidaseră. Muriseră mulţi, soţii rămăseseră văduve şi copii, orfani. Iar acum venise vremea răzbunării lui.

Şedinţa fusese convocată pentru ora trei. Aruncă o privire ceasului şi văzu că nu mai era decât un minut. Trăgând adânc aer în piept, coborî în sala de consiliu.

Erau cu toţii acolo şi aşteptau. Caetano, bătrânul avocat, cu chipul pământiu. Gaspari, bancherul, temător. Omul de de afaceri, Salvatore Melandri, afişând o expresie de încântare rece. Şi mai era şi cel care era mâna lui dreaptă, Giorgio Verone, ai cărui ochi zâmbiră plini de căldură când se ridică şi îi strânse mâna entuziasmat.

— Am reuşit, Franco, spuse el triumfător. Am câştigat. Acum ai totul.

— Da, Giorgio, aşa e, aprobă el, aşezându-se în capul

mesei, după care îi făcu semn lui Giorgio să ia loc lângă el. La ultima noastră şedinţă, care a avut loc cu o lună în urmă, domnilor, am discutat despre modalităţile de rezolvare a problemelor cu Mario Palozzi, spuse el cu calm. Credeam că m-am făcut bine înţeles. Dar se pare că n-a fost aşa. Cineva s-a gândit să pornească acest război în numele meu. Cineva care avea suficientă putere pentru a susţine că ordinele veneau de la mine. Unul din dumneavoastră, domnilor.

Se lăsă pe spate şi, împreunându-şi mâinile, se uită la fiecare din cei aflaţi în jurul mesei şi aceştia se mişcară stânjeniţi sub privirea lui.

— Ei haide, Franco, protestă Giorgio, ştiai că era cea mai bună modalitate. Numai aşa puteai să-ţi păstrezi credibilitatea în cadrul Familiilor.

— Credibilitatea *mea*? Şi ce credibilitate am acum în faţa Familiei mele? Există impresia că am încălcat toate regulile. Foarte bine, domnilor, dacă aşa stau lucrurile, accept. Familia Malvasi este mai bogată şi mai importantă acum. Trebuie să ne gândim la Familie. Am de gând ca, anul viitor, să mă ocup mai mult de interesele noastre în Statele Unite şi chiar şi mai departe.

— Statele Unite? întrebă Giorgio entuziasmat.

Ştiuse că avea să obţină postul de şef al teritoriului Palozzi acolo în Italia, dar America era o ocazie extraordinară pentru carieră.

— Eşti un tânăr ambiţios, Giorgio, spuse Franco ridicându-se. Şi nesăbuit. Acţiunile tale au declanşat acest război. Giorgio Verone, te acuz de uciderea unor oameni

nevinovați. Tu eşti cel care merită cuvintele din ziare care se referă la mine: un sălbatic, un ucigaş necruțător, diavolul în persoană…

Îi puse mâna pe umăr şi Giorgio îşi ridică privirea temător.

— Pentru tine am făcut-o, Franco, spuse el zâmbind îndatoritor. Credeam că ai nevoie de ajutor. Erai tulburat de femeia aia, toată lumea era de părere că începuseşi să pierzi controlul asupra lucrurilor, chiar şi celelalte Familii vorbeau. Circula un zvon că s-ar fi pus la cale o preluare a Familiei Malvasi… Era decizia corectă… toți m-au susținut, ai văzut doar.

— *Un naş nu are niciodată nevoie de ajutor*, zise Franco încet scoțând un pistol mic cu țeavă scurtă.

Fixându-i un amortizor pe țeavă, îl lipi de ceafa lui Giorgio şi acesta privi în jur înspăimântat.

— Domnilor, sunteți cu toții martori că acest membru important al Familiei şi-a nesocotit ordinele şi codul. Drept pentru care hotărăsc să se procedeze cu el aşa cum trebuie.

Ceilalți îi întâlniră privirea şi încuviințară.

— Un naş se ocupă singur de proprii duşmani, zise Franco. Aşa e corect.

— Nu, strigă Giorgio, încleştându-şi mâinile pe brațele scaunului şi rotindu-şi ochii în cap înnebunit. Nu… nu…

Franco era un expert. Îl execută curat, nu curse sânge. Nici n-ai fi ştiut că Giorgio era mort, dacă n-ar fi fost gaura. neagră din ceafă şi expresia de groază care mai persista în ochii lui.

La câteva seri după aceea, o limuzină *Mercedes* neagră, blindată, opri în fața unui depozit din zona docurilor la Neapole. Patru gărzi de corp coborâră repede, stând cu mitralierele în poziție de tragere când Franco intră iute în depozit. Cei doisprezece bărbați care stăteau în jurul unei mese în capătul îndepărtat se ridicară să-l salute.

— Franco, Familia mea îți transmite salutări, spuse unul din ei. Suntem onorați să ne aflăm aici. Suntem siguri că o să putem ajunge la o înțelegere mulțumitoare cu privire la noile teritorii.

Franco se aşeză în capul mesei.

— Nu vreau să pierdem prea mult timp, domnilor, zise el cu răceală. Am venit să văd chipurile duşmanilor mei. Vă acuz de trădarea propriilor voastre Familii şi de crimă. Sunteți nişte oameni morți… domnilor.

După aceea ieşi repede, iar oamenii săi îşi făcură apariția şi în momentul în care limuzina dădu colțul cu viteză, rafalele de mitralieră răsunară în noapte.

Gaspari, bancherul, îşi găsi sfârşitul într-un accident cu barca pe mare, o săptămână mai târziu. Salvatore Melandri, tânărul şi sclipitorul absolvent al facultății de comerț, se împuşcă singur, din greşeală, zece zile mai târziu. Iar, la două luni după aceea, Caetano, bătrânul avocat, muri acasă, în patul său. Doctorii spuseră că fusese un infarct. Franco hotărâse să fie discret, de dragul Familiei.

Noii oameni pe care îi alese erau de vârstă mijlocie, deloc vorbăreți şi devotați. Iar loialitatea lor nici nu se punea la îndoială. Şi, chiar dacă ar fi fost aşa, aveau exemplul celor de

dinaintea lor.

Capitolul 48

1907; ITALIA

Poppy se rezemă de spătarul canapelei confortabile din catifea albastră în timp ce trenul se îndrepta de la Genova spre Neapole. Se uita pe fereastră la peisaj, dar se gândea la Franco. Trecuseră două luni de la zilele acelea idilice trăite la Montespan. Şi era însărcinată în două luni.

De fiecare dată când sunase îi răspunsese un bărbat cu un glas rece care îi spunea că Franco nu era acolo, dar că îi va spune că îl căutase. Netta se dusese la ea imediat cum citise ziarele şi îi văzuse disperarea din ochi, plimbându-se pe lângă telefon, aşteptând apelul care nu avea să vină niciodată.

— N-ai nevoie de un bărbat ca Franco Malvasi, îi strigase ea furioasă. Te-am avertizat de la început, Poppy, dar ai fost ca un struț care îşi vâră capul în nisip, n-ai vrut să auzi adevărul.

— *France mi-a spus adevărul! îi spusese ea cu ochii* plini de mânie. Nu Franco a făcut toate astea. M-a avertizat să nu cred nimic din ce se va scrie, m-a rugat să am încredere în el.

— Şi bineînțeles că i-ai promis că o să ai. Întotdeauna o faci, spuse Netta cu tristețe. Şi unde te-a dus toată încrederea asta? Eşti însărcinată şi n-ai primit nicio veste de la Făt-Frumos.

Poppy se prăbuşise pe un fotoliu, suspinând.

— Nu ştiu, Netta. Nu ştiu unde e.

Când nu putu să mai suporte, Poppy îi spuse că pleca la Neapole, la Franco. Netta o privise îngrozită şi se dusese să o cheme pe Simone.

— Ar fi o nebunie să te duci la Neapole, Poppy, îi zisese aceasta îngrijorată. Uită-l, e mai bine să-ți păstrezi iluziile şi să rămâi aici.

— Cum adică să-mi păstrez iluziile? întrebase ea. Vă purtați cu toții de parcă ar fi diavol. Şi, totuşi, ți-a fost prieten.

— Nu ştii nimic despre lumea lui, insistase Simone. Habar n-ai cum e, Poppy. Te implor să nu te duci.

Dar, după expresia din ochii lui Poppy, ştiuse că era deja hotărâtă.

Fusese o călătorie lungă şi, chiar dacă stătuse peste noapte la hotel în Nisa, Poppy nu dormise. Se afla pe peronul gării din Neapole, aşteptând să i se aducă bagajele şi lăsă imaginile şi sunetele familiare ale Italiei să-i reînvie amintirile. Nici chiar strigătele hamalilor şi ale vânzătorilor ambulanți de fructe, nici sporovăială încărcată de emoție la plecări şi sosiri nu puteau distruge frumusețea limbii italiene. Se uită la femeile cu şaluri negre care îşi strângeau în brațe copiii şi se întrebă dacă ai ei avea să aibă ochii negri că ai lui Franco.

Spunându-i hamalului să-i facă rost de o trăsură care să o ducă la Villa Carmella, îl urmă prin mulțime. Aşteptă până când ei îi spuse vizitiului adresa, dar acesta ridică brațele disperat şi începu să vocifereze într-o italiană pe care ea nu o

înțelegea.

— Ce spune? strigă Poppy uimită. Nu ştie unde e?

— Ah, ba ştie, signora, dar zice că e prea ocupat.

Ea privi surprinsă cum vizitiul trânti uşa trăsurii şi se îndreptă spre barul de pe partea cealaltă a străzii. Următorul ascultă când i se spuse adresa, după care, pur şi simplu, ridică din umeri şi citi ziarul măi departe. Al treilea refuză categoric să meargă la Villa Carmella, uitându-se la Poppy, cu un amestec de dispreț şi teamă, iar ea se lipi de zid în timp ce hamalul se duse la toți vizitiii pe rând, fără să aibă noroc.

Înălțându-şi bărbia furioasă, Poppy se urcă într-o trăsură.

— Du-mă la cel mai bun hotel din oraş, porunci ea cu un aer autoritar.

Apartamentul era mobilat în stilul provincial cu obişnuita catifea roşie, cu rame aurite şi oglinzi, dar ea nu văzu decât telefonul negru de pe măsuță. La celălalt capăt ai firului avea să fie Franco… era acolo, la cinci, zece minute distanță… Vocea îi tremură când ceru să i se facă legătura.

Stând la birou, Franco îşi ridică privirea când Alfredo, secretarul său, răspunse la telefon.

— Regret, signora, dar nu este aici, spuse el încet ca să nu îi deranjeze. O să-i transmit mesajul. Da, doamnă. Aici, la Neapole. Da, da… Mulțumesc, signora.

Franco se lăsă pe spate şi închise ochii. Ştia că era Poppy care suna iarăşi şi nu ştia ce să facă. Se gândise că, neducându-se înapoi, era modul cel mai bun de a pune capăt lucrurilor. Mai uşor şi pentru ea şi pentru el. Pentru că o iubea aşa cum putea un bărbat să iubească o femeie. Dacă ar fi revăzut-o,

dacă i-ar fi simțit din nou sărutările, dacă ar fi stat din nou cu ea în patul cel mare de la Montespan, n-ar mai fi avut putere. L-ar fi făcut să creadă că nu era omul care se știa. Și acel lucru fusese cât pe ce să-l ruineze. Nu își mai putea permite o asemenea greșeală.

— Ce a spus de data asta, Alfredo? întrebă el obosit.

— Signora este aici, la Neapole. La *Grand Hotel*. Niciun vizitiu nu a vrut să o aducă aici.

Chipul lui Franco era impasibil, nu își mai putea permite să-și trădeze emoțiile în fața nimănui, dar se încruntă și mai mult și obrazul îi zvâcni ușor.

— Îți mulțumesc, Alfredo, spuse el, îndreptându-și atenția din nou asupra hârtiilor de pe birou.

Dar nu se gândea decât la Poppy… Era acolo… Se putea duce să o ia imediat. Într-un sfert de oră ar fi fost în brațele lui. Ar fi adus-o la vilă, ar fi implorat-o să rămână, ar fi rugat-o să se mărite cu el. Ar fi putut trăi acolo, cu siguranță n-ar fi avut nevoie de nimeni altcineva, nici de prieteni, nici de petreceri, nici de spectacole de operă. Nu aveau nevoie decât unul de celălalt.

Împingându-și scaunul în spate, se duse la fereastră. Hotărârile lui ferme se dizolvau deja. Nu avea niciun drept să se poarte ca un îndrăgostit, ea nu făcea parte din lumea lui și, deci, trebuia să o elibereze. Nu știa decât un singur mod de a o face.

— Alfredo, te rog să suni la toți florarii din Neapole și chiar și din Roma… oriunde va fi nevoie… și spune-le să trimită toate gardeniile pe care le au la apartamentul doamnei

de la *Grand*. După aceea dă-i telefon şi spune-i că o maşină va veni să o ia la ora nouă în seara asta. Vreau să trimiți trei gărzi de corp cu şoferul, zise el, după care se gândi o clipă. Pe Ruggiere, Fabiano şi Dottore.

Intenționat îl alesese pe Dottore, fiindcă era cel mai înfricoşător om pe care îi cunoştea, un chirurg ratat a cărui specialitate era cuțitul şi a cărui dorință nu era decât să-l folosească.

Poppy se făcu mică pe canapeaua rece din piele neagră a limuzinei *Mercedes* care ieşea din Neapole, urcând pe dealuri. Şoferul cunoştea drumul foarte bine şi îi claxonă pe țăranii cu căruțele. Aceştia se întoarseră să privească în spate şi îşi făcură semnul crucii când maşina trecu pe lângă ei. Ea habar nu avea unde mergeau şi se uită cu coada ochiului la fiecare din cei doi bărbați care stăteau de o parte şi de alta a ei. Aveau frunțile înguste şi ochii bovini specific celor care proveneau din generații întregi de căsătorii între țărani de acelaşi sânge, stăteau aplecați în față, cu privirile ațintite asupra drumului şi ținându-şi mâinile încleştate pe nişte mitraliere mici.

Al treilea, care stătea lângă şofer, o aşteptase în holul de la *Grand*. Era înalt şi bine îmbrăcat, cu un cap scheletic aproape chel. Ochii lui de o culoare nedefinită o priviseră din dosul unor ochelari cu ramă de aur subțire şi o cicatrice fină i se întindea de la ochiul drept până la colțul gurii, pe care se vedea în permanență un zâmbet sinistru.

— Mă numesc Emilio Sartori, îi spusese el, cunoscut de obicei ca Dottore, datorită pregătirii mele medicale. Aveam de

gând să mă fac chirurg înainte ca interesele să-mi fie… deviate.

Maşina încetini, oprind în faţa unor porţi înalte din fier încorporate într-un zid masiv. Lumina lunii se răsfrânse pe cioburile de sticlă, pe ţepuşele de fier şi pe armele îndreptate spre ea când şase bărbaţi înconjurară maşina.

— E-n regulă, le strigă Dottore, e doamna pe care o aşteaptă.

Se uitară înăuntru şi Poppy închise ochii, întrebându-se dacă nu cumva fusese capturată de duşmanii lui Franco şi aşteptând glonţul care era sigură că avea să vină. Dar porţile se deschiseră şi maşina porni din nou, înaintând pe o alee şerpuită acoperită de pietriş, oprind în cele din urmă în faţa unui portic paladin impresionant. Alţi patru inşi înarmaţi cu mitraliere o priviră când urcă treptele alături de Dottore şi o cuprinse panica. Ocolindu-le privirile curioase, îşi spuse că nimic nu conta, nici armele, nici chipurile lor dure şi nici privirile lor implacabile şi înspăimântătoare… nimic în afară de faptul că, peste câteva clipe, avea să fie cu Franco.

— Aşteptaţi aici, vă rog, signora, îi spuse Dottore. Domnul va veni cât se poate de repede. Este într-o şedinţă acum.

Încăperea spaţioasă şi cu stâlpi în care o conduse era formală, clasică şi de bun gust. Pereţii îi erau zugrăviţi într-un verde-migdală, iar cornişele, în alb şi cărămiziu foarte pal. Coloanele frumoase din marmură de lângă uşile duble proveneau din Roma antică şi nu se făcuse nicio încercare de à la restaura frumuseţea. Poppy se plimbă nervoasă prin

încăpere admirând tablourile, atingând cutiuțele de argint, splendidele sfeşnice făcute de Paul Storr, ouăle *Fabergé*, ceasul *Caffieri*. Nu îşi dăduse seama până atunci cât de bogat era Franco; casa lui era ca un muzeu superb plin cu obiecte de preț. Se gândi la mica lor fermă de la Montespan, la mobila simplă de țară, la holurile cu dale de piatră, la grinzile înclinate şi la buchetele mari de flori culese de pe pajişte şi puse într-un vas de cupru pentru lapte. Acele case aparțineau unor oameni cu totul diferiți. Deodată i se făcu frică. Nu era acelaşi gen de teamă fizică pe care o simțise în limuzină, când, pentru o clipă, crezuse că va muri; era mai puțin simplu.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, Poppy. În casa mea.

Ea se întoarse iute să-l privească, ducându-şi mâna la perlele de la gât. Franco se afla în prag, fără să zâmbească. Părea mai slab, mai tras la față, iar ridurile de pe față erau mai adânci, dar era Franco, în sfârşit. Simți că leşină din dragoste pentru el.

— Ăăă… îți admiram colecția, bâigui ea, punând mâna uşor pe o statuetă din porțelan ce reprezenta un cățel.

E cățelul chihuahua al Mariei Antoaneta, Papillon, spuse el, înaintând spre ea. L-a cerut de la Sèvres, în 1790. A fost găsit în camera ei de toaletă de la Versailles… după aceea.

Poppy se cutremură când îşi aminti cuvintele profetice pe care le rostise Simone atunci când ea îi povestise despre viața pe care o ducea la ferma de la Montespan. „Şi Maria Antoaneta a făcut pe mulgătoarea, spusese ea. Şi ai văzut ce-a pățit". Poppy se întrebă deodată dacă şi cățelului i se tăiase capul.

Aşteptă ca Franco să o îmbrăţişeze, să o sărute, să-i spună cât de fericit era să o revadă.

— N-am vrut niciodată să vii aici, Poppy, zise el, turnând şampanie în două pahare *Lalique*. Dar, dacă tot ai venit, trebuie să sărbătorim.

— Franco, trebuia să te văd. Aveam nevoie de tine, strigă ea disperată.

— Mă tem că nu pot să fiu disponibil de fiecare dată când ai nevoie de mine, spuse el, întinzându-i paharul.

Mâinile li se atinseră uşor şi un licăr de dorinţă sclipi în ochii lui.

— Ai auzit ce s-a-ntâmplat?

Ea încuviinţă.

— Am citit şi am auzit vorbindu-se…

— Şi? întrebă el cu asprime. Ce părere ai?

— Mi-ai cerut să am încredere în tine, spuse ea simplu.

El. Încuviinţă, uitându-se la ea.

— Încrederea e ceva atât de rar întâlnit, explodă el, sarcastic.

Se auzi o bătaie în uşă şi Dottore îşi făcu apariţia.

— Cina este servită, domnule, spuse el cu vocea aceea care îi dădea fiori lui Poppy.

Sufrageria era la fel de mare ca salonul, de vreo doisprezece metri pe nouă, cu o masă îngustă şi lungă din lemn de stejar în centru.

— Masa e de la o mănăstire din secolul al XIII-lea, îi spuse el, de parcă ar fi fost administratorul unui muzeu. Îmi face plăcere să mă gândesc la acei călugări bătrâni care îşi

serveau supa simplă aici, unde noi cinăm atât de somptuos. Fiecare obiect din casa asta are o poveste; masa din bibliotecă a aparținut cardinalului Richelieu, vasele au fost ale unui împărat chinez din dinastia a treia, această argintărie s-a aflat odată pe masa reginei Anne a Angliei. Bănuiesc că am această pasiune pentru obiecte din viețile altora pentru că nu am o viață a mea. Cele patru ziduri sunt granițele mele. Grădinile, doar zece acri, reprezintă țara mea. Sunt regele acestui mic imperiu, Poppy, deşi acum se întinde şi pe alte continente. Dar ceea ce vezi este întreaga lume personală a mea. O treime din această închisoare am moştenit-o şi o treime am creat-o, dar gratiile au fost puse în jurul ultimei treimi de către cei care m-au trădat.

Un servitor cu mănuşi albe le aşează în față două farfurioare din cristal cu caviar şi linguriţele de argint se atinseră de pahare scoțând un clinchet plăcut.

— Mă bucur c-ai venit, spuse Franco întinzând granulele negre şi lucioase pe o feliuță triunghiulară de pâine prăjită, pentru că poți să vezi cu ochii tăi cum e. Gustă caviarul; e de morun alb, slăbiciunea mea.

— Nici n-am ştiut că-ți place aşa ceva măcar, zise ea.

El zâmbi, încuviințând.

— Bărbatul care pescuia păstrăvi în pârâul Montespan şi bea lapte proaspăt muls nu mai există, Poppy. Dar există compensații; un bărbat aflat la închisoare are voie să mănânce tot ce e mai bun. Aşa că, în seara asta, o să avem tot ce e mai bun – şampanie, caviar, friptură de vițel cu trufe albe, vinuri din cele mai minunate podgorii. Ce poate cere un om mai

mult?

Din ochii lui Poppy, țâşniră fulgere de furie când azvârli pe jos farfurioara de caviar, paharele *Lalique* şi argintăria reginei Anne.

— Ce joc e ăsta, Franco? strigă ea. Ce se petrece? Am venit încoace pentru că n-ai venit tu. Am aşteptat. Eram înspăimântată pentru tine, nu mă gândeam decât la tine. *Te iubesc*, *Franco*.

Chipul îi era palid şi ochii albaştri îi sclipeau în lumina lumânărilor când ridică mâinile şi îşi scoase pieptenii şi acele din păr.

— Uită-te la mine, îi porunci ea când părul i se revărsă pe umeri bogat şi ondulat, după care îşi trase cerceii din ureche, perlele de la gât şi inelele de pe degete.

Descheindu-şi rochia roşie de şifon o lăsă să-i alunece la picioare. Intenționat nu îşi pusese nimic pe dedesubt, deoarece fusese convinsă că el avea să o ia imediat în brațe, să facă dragoste cu ea, astfel că, acum, stătea complet goală în fața lui.

— *Asta sunt eu*! strigă ea. *Aşa* am fost pentru tine la Montespan. Asta e femeia pe care ai ținut-o în brațe, femeie pe care ai spus o-o iubeşti. Îmi vorbeşti despre caviar şi mesele cardinalului Richelieu, când eu nu vreau decât să-mi spui că mă iubeşti, că te bucuri să mă vezi, zise ea în şoaptă. Vreau să mă asiguri că nimic nu contează în lumea asta… în afară de noi doi.

Franco îşi aminti toate lucrurile oribile pe care le făcuse în viață şi ştiu că nimic nu era mai oribil decât ceea ce trebuia

să facă acum.

— Nu mai sunt un om liber, Poppy, spuse el încet. Nu mai pot să-ți spun cuvintele astea.

Lăsându-se în genunchi, îi ridică rochia, trăgându-i-o uşor în sus, peste lungimea superbă a pulpelor, peste triunghiul ispititor de păr arămiu care ascundea taine de neprețuit al căror gust şi țesătură le cunoştea prea bine, peste abdomenul alb ca laptele, peste forma delicată a sânilor, până la gâtul ei lung şi grațios. Aşezându-şi mâinile pe umerii ei, se uită la chipul pe care îl iubea atât de mult, la pielea albă care acum căpătase puțină roşeață, la pistruii de pe nas, la gura moale, pasionată şi tremurătoare şi la ochii ei albaştri plini de disperare şi lacrimi. Îşi trecu degetele pentru ultima oară prin părul ei mătăsos şi roşu, impunându-şi să-şi imprime în memorie felul cum arăta, cum o simțea şi parfumul de gardenii al pielii ei.

— E o cruzime să închizi un fluture într-o lume a armelor, răului şi morții subite, pentru că n-ar supraviețui, îi şopti el. În sfârşit, ai văzut care e adevărul. Du-te acasă, Poppy. Du-te acasă. Te implor.

Ea îşi dădu seama atunci că nu mai avea niciun rost; nu putea să mai facă sau să mai zică ceva ca să-l determine să se răzgândească. Se gândi la copilul lui pe care îl purta în pântec. Era cartea câştigătoare în partida de poker a iubirii şi, dacă i-ar fi spus, el ar fi putut să-şi schimbe hotărârea. Dar cum ar fi putut să-i spună? Ar fi condamnat un copil nevinovat la o viață între cele patru ziduri şi la o moştenire pe care nici un om în toate mințile n-ar fi dorit-o.

Franco sună chemând servitorul.

— Nu uita, spuse el încet, dacă lucrurile n-or să meargă bine, dacă o să ai nevoie de ajutor… nu trebuie decât să mă suni.

Ea încuviință, privindu-l pentru ultima oară. După aceea se întoarse şi ieşi în fugă din încăpere.

Capitolul 49

1907 – 1908, FRANȚA

Poppy părăsi Parisul, ducându-se cu Netta la Montespan înainte ca sarcina să se cunoască şi lăsând-o pe Simone să aibă grijă de *Numéro Seize*. Era sfârşitul lui septembrie şi ferma arăta idilic sub cerul albastru. Se simțea o adiere călduță, iar livada era plină de mere, pere şi prune, căruțe cu fân treceau pe lângă ele pe drumurile de țară când ea şi Netta se duceau pe jos în sat sau se plimbau cu limuzina verde-închis, până la Montespan-sur-Cher şi, uneori, chiar mai departe, până la Orléans, de unde cumpărau lucruri pentru copil, exclamând încântate la vederea jachețelelor, bonetelor şi cărucioarelor gătite cu volănaşe din organdi şi dantelă.

Poppy era rumenă în obraji datorită soarelui şi se împlinise. Îşi interzisese chiar să se gândească la Franco de teamă ca disperarea să nu afecteze bebeluşul încă nenăscut şi îşi concentra toată energia asupra acestuia. Stătea ore în şir pe iarba de pe mal, uitându-se la pescăruşii care plonjau în pârâul care curgea cu repeziciune asemeni unor punctişoare de

lumină sclipitoare, iar ea avea impresia că era mama întregului pământ, ceea ce o făcea să se întrebe de ce nu simțise la fel şi data trecută. Cunoştea răspunsul, bineînțeles. Pentru că purta copilul bărbatului pe care îl iubea. Dacă nu-l putea avea pe Franco atunci, cel puțin, îi putea avea copilul şi îl dorea mai mult decât orice pe lume. Îşi imagină o fetiță, cu părul ei roşu şi ochii lui negri dar, când copilul se născu, în sfârşit, cu două zile înainte de Crăciun, fu băiețel.

Se gândi foarte mult la un nume, nu-i putea spune Franco, după propriul lui tată şi, deşi i-ar fi plăcut să-i spună Nik, după „tatăl" pe care îl iubea ea, într-un fel nu i se păru în regulă. Nu se gândi nici măcar o clipă să-i spună Jeb, deoarece era mai bine ca amintirea aceea să rămână îngropată. Voia. un nume care să însemne ceva pentru ea personal. În cele din urmă, îl botează Rogan, după originea ei irlandeză. Dar numele de familie pe care îl trecu în certificatul de naştere nu fu nici Mallory, nici Malvasi, numele tatălui, ci unul pe care îl inventă, deoarece fiul ei nu avea să poarte niciodată stigmatul identității tatălui Sau mamei lui. Când avea să crească mai mare şi să înceapă să pună întrebări, avea să se gândească ce îi va spune, dar, deocamdată, era, pur şi simplu, Rogan.

— Nu putem sta aici o veşnicie, ştii doar, îi spuse Netta într-o dimineață la sfârşitul lui februarie. Simone zice că e nevoie de tine la *Numéro Seize* şi, din câte aud, pe mine mă jefuieşte toată lumea, zise ea oftând. Mă cam gândesc să renunț la tot şi să mă mărit din nou, spuse apoi şi se uită la Poppy, care stătea ghemuită pe canapea şi privea flăcările din vatră, băiețelul dormind în coş lângă ea. Tu n-o faci?

— Să renunț la *Numéro Seize*? întrebă ea gânditoare. Nu pot să fac asta acum, Netta, trebuie să mă gândesc la Rogan. Trebuie să am bani ca să am grijă de el cum trebuie. Un băiat are nevoie de şcoli bune, de un viitor. De o moştenire.

— Mă referam la căsătorie, nu la bani.

— La căsătorie? întrebă Poppy surprinsă, căci Netta ştia ce simțea ea față de Franco. Ştii foarte bine că n-o să mă mărit niciodată.

— Şi de ce nu, mă rog? Ai putea foarte bine să te îndrăgosteşti din nou, dacă-ți dai voie.

— Nu fi ridicolă, spuse ea furioasa sunt madame Poppy. Cine s-ar însura cu o asemenea femeie?

— Două din fetele tale s-au măritat, zise Netta. Solange cu un mare politician şi acum e o *grande dame*, la toate dineurile cabinetului, şi Belinda a luat un bărbat cu titlu.

— Are titlu, dar n-am bani, spuse Poppy oftând. Belinda o să vină înapoi când el n-o să-i poată oferi stilul de viață cu care a fost obişnuită la *Numéro Seize*. Adresa asta te marchează pe toată viața, adăugă ea cu amărăciune.

— Totuşi, casa e a ta acum, din moment ce Franco ți-a cedat actul de proprietate. Şi mai ai şi ferma. Eşti o femeie bogată, Poppy.

Poppy bănui că era adevărat; era bogată. Acceptase când Franco îi dăruise casa de la numărul şaisprezece, rue des Arbres şi ferma de la Montespan numai pentru Rogan. Acele proprietăți erau asigurarea lui în caz că ei i s-ar fi întâmplat ceva vreodată. Până una-alta, ea avea să continue cu *Numéro Seize*, pentru că încă tânjea după confortul unei mari averi.

Când avea să fie cu adevărat bogată, îşi promise ea, atunci nimeni nu avea să-i facă rău, Cei bogaţi nu sufereau niciodată, nu ştiau ce era aceea durere. Trăiau într-o izolare confortabilă faţă de restul lumii, lăsându-se pradă plăcerilor. De-a lungul anilor, învăţase o mulţime de lucruri despre bogaţi. Între timp, continua să cumpere mici proprietăţi ici-colo pe lângă marile oraşe din Franţa şi chiar şi din Italia. Bineînţeles că, deocamdată, erau lipsite de valoare, dar ea tot mai continua să aibă încredere în sfaturile lui Franco. Era sigură că, într-o bună zi, ele aveau să facă din ea cea mai bogată femeie din lume şi ea va găsi o modalitate de a fi fericită fără prezenţa unui bărbat. Şi fără dragoste.

Mai aşteptă o lună, până când înţărcă băieţelul, după care îl lăsă la Montespan în grija unei doici plinuţe şi mămoase care crescuse deja doi copii ai ei.

— Rogan n-o să afle niciodată de *Numéro Seize*, spuse ea suspinând în timp ce se îndreptau spre Paris, n-o să ştie niciodată adevărul în legătură cu mama lui.

— De ce nu renunţi la tot? Lasă totul baltă şi du-te lângă fiul tău, unde ţi-e locul.

— Nu pot, zise ea, ştergându-şi lacrimile şi îndreptându-se în scaun. Am nevoie de bani, Netta.

Casa arăta la fel de frumos cum şi-o amintea ea şi fetele se strânseră în jurul ei bucuroase că o revedeau. Dar, bineînţeles că, nici ele, nici vreunul din clienţii de la *Numéro Seize* nu ştiau de copil.

Luchay, vociferă încântat când se văzu iarăşi în mijlocul agitaţiei şi zgomotelor şi, temându-se că îl neglijase în

favoarea copilului, Poppy dădu fuga la *Cartier* şi comandă două inele identice cu diamante şi smaralde pentru picioruşele lui.

— Eşti tare frumos, scumpul meu Luchay, îi şopti ea când el se uită la ele disprețuitor. Nu ți-am spus că, într-o bună zi, o să fac din tine un prinț al papagalilor? adăugă ea râzând. Şi ăsta e numai începutul. *Tu* o să porți bijuteriile în familia asta, Luchay, *Eu* mă voi mulțumi cu perlele mele de târfă.

La câteva săptămâni după aceea, când se întoarse după o zi de fericire petrecută la țară cu Rogan, găsi o scrisoare pe birou. Era într-un plic crem simplu, adresată cu un scris pe care nu îl cunoştea. Dar fu ocupată şi, abia mai târziu, în seara aceea, îşi găsi timp să-l deschidă. Rămase cu gura căscată când citi literele acelea mari şi negre tipărite pe hârtia crem.

„*Domnul Greg Konstant de la Rancho Santa Vittoria este foarte dornic să afle unde eşti. Dacă nu vrei să afle ce eşti şi unde te afli, execută următoarele instrucțiuni. Pune zece mii de dolari americani în bancnote mici, într-un sac de voiaj, din piele, ia-l cu tine când pleci la țară, vineri, ca de obicei. Opreşte-te la grajdurile părăsite de lângă satul Luzy St. Pierre şi lasă sacul în prima iesle. Să nu faci nicio prostie. Eşti supravegheată şi la fel şi copilul tău. Dacă nu execuți aceste ordine ne vom răzbuna*”.

Cuvântul „răzbuna” se înfipse cel mai tare în inima lui Poppy. Se gândi la copilul ei, neajutorat şi fericit cu doica lui la Montespan, şi instinctul o îndemna să dea fuga la el şi să-l

ia în brațe, gata să-l apere de orice amenințare. Era supravegheată, scria în bilet… Panica o cuprinse deodată. Cine o supraveghea? Cine o ura atât de mult, încât să facă aşa ceva? Cine era îndeajuns de rău şi de crud? Şi cine ştia?

Nu era nimeni acolo, asta ştia cu siguranță. Numai Simone şi Netta cunoşteau adevărul şi ele îi erau prietene. Singurul care mai ştia de Greg era Franco, încă tot nu avea idee cum obținuse informația, dar ştia că o deținea. Bineînțeles că nu era Franco. Atunci cine o şantaja? Deodată, în fața ochilor, îi apăru chipul lui Dottore, îl vedea atât de limpede, de parcă s-ar fi aflat acolo… ochelarii aceia cu ramă subțire din aur, reflectând lumina aşa încât să nu i se poată vedea ochii; cicatricea fină de pe obraz trăgându-i colțul gurii, zâmbetul lui de pe buzele subțiri şi vocea pițigăiată… Dottore era apropiat de Franco, era posibil să fi aflat informațiile legate de ea… şi ce-o fi vrut să spună Franco în legătură cu trădarea?

Se uită la telefon. Trecuse mai mult de un an de când fusese la Neapole. Rogan se născuse, timpul trecuse. Totuşi, Franco îi spusese că, dacă nu era în regulă ceva dacă aveau nevoie de el vreodată, putea să-l sune…

Aruncă o privire scrisorii pe care încă o mai ținea în mână… Eşti supravegheată, scria şicanator. Ne vom răzbuna… Şi Rogan era singur la fermă, având-i doar pe doică şi pe bătrânii monsieur şi madame Joliot care să-l apere.

Ridicând receptorul, sună la bancă şi îi rugă să-i pregătească zece mii de dolari până la prânz.

— În bancnote mici, le spuse ea şi nu, nu o interesa care

era cursul de schimb şi nici cât de scump era să cumpere dolari cu franci în momentul acela; avea nevoie de ei chiar în ziua aceea.

Drumul spre Luzy St. Pierre era străjuit de copaci care făceau ca lumina amurgului să fie şi mai slabă când Poppy opri maşina vizavi de vechile grajduri. Ținând strâns sacul negru din piele, privi nervoasă peste drum. Grajdurile aparținuseră odată unei vechi *maison bourgeoise* care arsese cu ani în urmă şi, la fel ca restul dependințelor, fuseseră lăsate de izbelişte. Acoperişul fusese distrus de ploi şi viscole, şi acum, pereții erau înclinați îngrozitor de mult.

Un vag miros de cai încă mai plutea în aer când Poppy păşi prin grămezile de paie şi frunze moarte, uitându-se temătoare peste umăr. Abia putu să zărească vechea iesle din fier din cauza întunericului care se lăsase. Puse repede sacul înăuntru şi o rupse la fugă, sucindu-şi glezna pe poteca denivelată şi acoperită de bălării. Deschizând iute portiera, se prăbuşi pe scaun şi, aproape suspinând de spaimă, vârî cheia în contact. Neîndrăznind să privească înapoi, trecu cu viteză prin satul Luzy St. Pierre, ducându-se acasă la copilul ei.

Întotdeauna doica îl ținea treaz, până mai târziu vineri seara, pentru ca Poppy să-l vadă înainte de culcare şi el o aştepta când deschise uşa. Purta costumaşul alb pe care i-l adusese de la Paris numai cu o săptămână în urmă şi ochişorii lui albaştri se luminară când o văzu. Întinse brațele şi Poppy îl luă şi îl strânse cu putere. Degetele lui i se încurcară în păr şi ea ştiu că era ceva în viața ei mai important decât banii. Fiul ei.

Luchay cârâi zgomotos, parcă pentru a-i aduce aminte lui Poppy de el şi ea râse încântată.

— Şi tu, Luchay, zise ea, şi tu eşti mai preţios decât aurul.

Următoarea scrisoare apăru pe biroul ei exact la o lună după aceea şi era aproape identică.

„*Zece mii nu ajung pentru a-mi cumpăra tăcerea. De data asta preţul este de douăzeci de mii. Lasă-i în acelaşi loc vineri seara în drumul tău spre Montespan. Şi nu uita că eşti supravegheată şi răzbunarea e foarte dulce*".

Poppy se întrebă ce să facă, părea foarte limpede că acel lucru nu avea să înceteze niciodată. Nu erau mulţumiţi cu zece mii, acum voiau douăzeci şi cu cât dădea mai mult, cu atât aveau să-i ceară mai mult. Era un ciclu nesfârşit.

Era joi dimineaţă, mai avea timp până în seara următoare. Punând mâna pe telefon, le ceru celor de la bancă să pregătească douăzeci de mii de dolari pentru a doua zi, după care sună la hotelul Bristol şi rezervă un apartament. Îl alese pentru că era discret, scump şi foarte bun şi era sigură că niciun criminal nu putea să stea acolo. După aceea, sună la Montespan, spunându-i doicii să împacheteze lucruri şi să-l aducă pe Rogan la Paris. Trebuiau să prindă trenul de trei şi un sfert de la Orléans şi o maşină avea să-i aştepte la gară pentru a-i duce la hotel. Ea avea să-i aştepte acolo.

Trecu mult timp până îşi luă inima în dinţi şi îl sună pe Franco, iar când o făcu, lacrimile îi şiroiau în tăcere pe obraji.

— Poppy?

Ea nu ştia de ce numai când îi auzea vocea rostindu-i

numele, reînviau toate emoțiile pe care le crezuse îngropate, dar îşi dădu seama că niciodată nu avea să înceteze să-l iubească.

— Franco, şopti ea. Nu voiam să te sun, dar ai zis că, dacă am vreo problemă…

— Spune-mi ce este, zise el cu asprime.

— Este… sunt şantajată, spuse ea. Şi nu ştiu ce să fac.

Îi spuse apoi că cineva amenința să-i spună lui Greg Konstant cine era ea şi unde locuia şi, de asemenea, să le dea în vileag legătura. Plătise deja zece mii de dolari şi se pregătea să plătească alți douăzeci.

— Nu-ți face griji, spuse el cu o voce care părea distantă. O să mă ocup de treaba asta.

— Franco, zise ea apoi, şovăitoare. Mă-ntrebam… ei bine, încercam să mă gândesc cine ar putea să fie şi de unde au aflat. N-am cum să fie cineva de aici.

— Nu încerca să te gândeşti cine este, spuse Franco. Lasă-mă pe mine să fac asta. Nu vreau să-ți mai faci griji, zise el şi, după o pauză, adăugă: Mă bucur că ai simțit nevoia să mă suni să te ajut.

După aceea legătura se întrerupse.

Poppy puse receptorul în furcă şovăitoare, având impresia că i se tăiase legătura cu viața. Apoi puse capul pe birou şi plânse în hohote.

Continuând şarada, plecă spre Montespan la ora obişnuită. La fel ca prima oară, lăsă sacul de piele la grajduri, după care îşi continuă drumul ca pentru a se duce la fermă, dar, în schimb, urmă un drum ocolit până la Paris. Mai câştigă

puțin timp.

Două săptămâni mai târziu, pe biroul ei apăru un pachet care conținea douăzeci şi cinci de mii de dolari în bancnote mici şi un cec de la Franco Malvasi pentru suma de cinci mii. Într-un bilet trimis de bancherii lui scria că signor Malvasi se simțise răspunzător de cei cinci mii care lipseau pentru că nu acționase destul de repede. Şi că domnul Malvasi spusese că nu mai trebuia să-şi facă griji deoarece chestiunea fusese rezolvată.

Simțindu-se asemeni lui Atlas când i se luase de pe umeri povara lumii, Poppy dădu fuga la hotelul *Bristol* şi îl luă pe micul Rogan la un spectacol de păpuşi în Bois de Boulogne. Purtând o pălărie cu voaletă, împinse căruciorul pe potecile acoperite de frunze, zâmbind şi salutându-le din cap pe celelalte mame şi doici, simțindu-se ca o adevărată *maman*. Apoi îl duse înapoi la hotel şi îi spuse doicii că a doua zi trebuiau să se întoarcă la fermă. Ea avea să vină la sfârşitul săptămânii ca de obicei.

Numéro Seize prospera. Poppy se văzu silită să refuze mai multe cereri de acordare a statutului de membru decât ar fi vrut, pur şi simplu, pentru că nu avea destul spațiu şi destule fete. Dar n-ar fi vrut să se extindă, deoarece farmecul lui *Numéro Seize* consta tocmai în faptul că nu oricine era membru al clubului. Şi, în plus, îşi proteja fetele. Nu toate erau aceleaşi de la început, Belinda şi Solange se căsătoriseră şi făcuseră partide bune. Altele câştigaseră destui bani şi se

întorseseră în oraşele sau satele lor natale, unde îşi cumpăraseră o casă, după care, reprezentând partide bune, putuseră să aleagă soți din rândurile nobilimii locale. Iar altele se apucaseră de afaceri pe cont propriu. Dar mai erau vreo şase din vechea gardă şi Poppy fu surprinsă când Watkins o anunță că Veronique dispăruse.

— A avut ceva necazuri acasă? le întrebă ea pe celelalte fete. S-a îmbolnăvit cineva în familia ei? Poate a trebuit să plece imediat şi n-a mai avut timp să ne spună.

Nimeni nu ştia nimic.

Trecu o săptămână şi Poppy era chiar îngrijorată. Veronique fusese mereu o singuratică şi nu avea nicio prietenă deosebită în rândul celorlalte fete. Şi, deşi era una din cele mai bune fete ale ei, Poppy îşi dădu seama surprinsă că nu o cunoştea deloc prea bine. Veronique nu i se confesase niciodată, aşa cum făcuseră celelalte şi nu ştia nimic despre viața ei personală sau problemele ei.

Fu şocată când Watkins îl aduse pe inspectorul de poliție la ea în birou şi acesta o rugă să identifice cadavrul de la morgă despre care ei bănuiau că era al lui Veronique Salbé. Iar când ea văzu chipul rece şi pământiu al bietei Veronique, pe care şi-o amintea vie şi frumoasă, i se făcu greață.

— A fost descoperită în Sena, doamnă, lângă Pont d'Iéna, spuse inspectorul. Nu sunt urme de violență pe trup şi nu se bănuieşte vreo mână criminală. Pur şi simplu, s-a înecat. Este evident că s-a sinucis.

Poppy îşi aminti de noaptea în care Greg fusese la *Numéro Seize*, cu Veronique şi ştiu că *ea* trebuia să fi fost cea

care o şantaja. Se gândi la pachetul de dolari şi la biletul în care, scria „*chestiunea* a *fost rezolvată de signor Malvasi*". Îi mulțumi inspectorului pentru deranj şi spuse că îi părea teribil de rău; sinuciderea lui Veronique era o adevărată tragedie.

Colindă străzile Parisului jumătate din noaptea aceea, gândindu-se la ceea ce se întâmplase. Şi, la ora cea mai târzie din noapte, când până şi Parisul dormea, luă o trăsură înapoi spre *Numéro Seize*, rue des Arbres, îşi păstrase încrederea în Franco, chiar, şi atunci când ziarele îl numiseră diavolul în persoană. Îşi spusese că nu era adevărat, că Franco nu putea face astfel de lucruri. Acum, îşi schimbase părerea. Franco îi rezolvase problema, aşa cum le rezolva pe toate. Tatăl fiului ei era un ucigaş cu sânge rece.

Capitolul 50

1914

Rogan avea şase ani şi jumătate în iunie 1914, când marele duce Ferdinand, urmaşul tronului austro-ungar, fu asasinat de un naționalist sârb. O lună mai târziu, Austro-Ungaria, susținută de Germania, declară război Serbiei. Repercusiunile acestui lucru începură să tulbure Europa şi, deodată, la Paris nu se mai vorbea decât despre un iminent război.

Poppy ştiuse că anii idilici petrecuți cu fiul ei trebuiau să se sfârşească în curând. Când fusese doar un copil, îl ținuse la

Montespan, unde se ducea în fiecare vineri seara, înlocuind-o pe doică şi dedicându-şi tot timpul băiatului, întorcându-se la *Numéro Seize* luni după-amiaza. Nu uitase de ambiția de a fi cea mai bogată femeie din lume şi niciodată nu îşi neglija afacerile; dar acum, acestea erau şi mai importante, deoarece nu voia să facă avere doar pentru sine, ci şi pentru Rogan. Avea un moştenitor.

Când băiatul împlinise patru ani, ea se văzuse nevoită să admită faptul că Rogan avea nevoie de mai mult decât compania băieților din sat, avea nevoie să fie la Paris. Aşa că îşi cumpărase un apartament în apropiere de Bois de Boulogne, îl înscrise pe Rogan la grădiniță şi, de atunci încolo îşi împărți timpul între cele două locuințe şi cele două personalități pe care le inventase. La *Numéro Seize* era extraordinara femeie de afaceri, madame Poppy, cu părul ei roşu şi rochiile de un gri argintiu, ai cărei ochi albaştri, insolenți, promiteau totul, nu. dăruiau nimic. Iar în apartamentul din Bois de Boulogne era mama văduvă a unui băiețel şi, la fel ca celelalte, se ducea întotdeauna să-l ia de la grădiniță.

Îl vedea cu uşurință în mulțimea de băieți care dădeau buzna în curte după ore, pentru că deja îi depăşise cu un cap pe ceilalți colegi ai lui, şi, de asemenea, după părul lui de un blond-portocaliu. Avea impresia că îi exploda inima de dragoste şi mândrie când îi vedea ochii luminându-se în clipa când o vedea aşteptând lângă limuzina lungă de *Courmont*, de un verde-închis, cel mai recent şi mai elegant model. Era întotdeauna acasă pentru a-l supraveghea când îşi făcea

lecțiile, întotdeauna acolo pentru petrecerile lui de aniversare şi plimbările prin parcuri, întotdeauna acolo pentru a sărbători Crăciunul la Montespan, împreună cu Netta.

Nimeni nu ar fi putut să-i găsească vreun cusur în vreunul din roluri, dar, uneori, Poppy se întreba cu disperare cine era, de fapt, şi simțea o invidie plină de amărăciune față de tinerele mame obişnuite ale căror vieți erau extrem de simple, ba le invidia chiar şi pe fetele care lucrau pentru ea la *Numéro Seize*, pentru că, măcar, ele îşi aleseseră acel rol şi ştiau cine sunt.

Considera că anii care trecuseră de la naşterea lui Rogan fuseseră cei mai fericiți din viața ei. Îi acorda instinctiv toată dragostea lui nevinovată şi copilărească. O iubea numai pe ea şi ea îl adora. Era prietenul şi tovarăşul ei, o făcea să râdă şi să plângă, o făcea să se simtă grijulie şi protectoare. Rogan era tot ce nu fuseseră iubiții ei înşelători. Tot ce făcea era pentru el. Tot. timpul pe care îl petrecea la *Numéro Seize*, toată munca asiduă, toate ceasurile în care juca şarada de a fi ceva ce nu era, totul era pentru el. Rogan era viitorul ei.

Bineînțeles că, printre clienții lui *Numéro Seize*, se aflau şi miniştri şi politicieni, ca, de asemenea, şi oameni de finanțe şi industriaşi. Uneori, Poppy cina cu ei, ascultându-i cum vorbeau despre mobilizare şi armament temându-se pentru copilul ei. Când înțelese că războiul era iminent, îşi transformă banii în aur şi, la începutul lui august, îl duse pe micul Rogan în Elveția, transferându-şi aurul şi toate actele de proprietate la o bancă din Geneva. A doua zi, Germania

declara război Franței.

Rămase în Elveția doar atât cât fu necesar pentru a-l înscrie pe Rogan la o şcoală pe care o alesese deja, după ce pusese întrebări cu grijă şi pe ocolite unor clienți în legătură cu care şcoală credeau ei că era cea mai bună pentru un băiat de familie bună, după aceea se întoarse în Franța, deoarece, de dragul lui Rogan, nu putea lăsa ca afacerea ei să cadă în mâinile duşmanilor.

Rogan zâmbise curajos şi îi făcuse cu mâna, iar Poppy avusese impresia că directoarea părea cumsecade şi că avea să aibă grijă de el, dar când îşi aduse aminte de dormitor şi de pătuțul lui alb cu ursulețul său, aproape că i se frânse inima. Tot timpul cât dură drumul cu trenul, îşi spuse că era spre binele lui, că nu-l putea ține într-o țară aflată în stare de război, că acolo avea să fie în siguranță indiferent ce s-ar fi întâmplat în Franța, dar tot trebui să-şi impună să nu dea fuga înapoi să fie.

În septembrie, francezii, împreună cu Corpul expediționar britanic, îi înfruntară pe germani pe Marne. Bătălia dură patru zile şi, în cele din urmă, inamicul fu obligat să se retragă peste râul Aisne, dar numărul victimelor fu ridicat şi mulți tineri curajoşi nu se mai întoarseră.

Numéro Seize suferi o transformare radicală, uniformele kaki şi albastre înlocuiră hainele de seară, iar obişnuita atmosferă plăcută şi liniştită deveni încărcată de o emoție disperată. Tinerii ofițeri întorşi de pe front doreau să se distreze, doreau să danseze şi să râdă şi să flirteze cu o fată frumoasă, voiau să uite războiul şi mai voiau să petreacă o

noapte magică la celebrul *Numéro Seize* pentru a-şi aminti de ea în nopțile reci din tranşee. Iar Poppy le oferea aceste lucruri.

Transformă salonul cel mare într-un bar de noapte, aducând una din cele mai bune orchestre din Paris pentru a oferi muzică de dans, improviză măsuțe la care se serveau şampanie şi apetitive la lumina lumânării menită să adauge o iluzie de romantism în ochii fetei, aşa încât fiecare tânăr să aibă impresia că, pentru ea, nu exista decât el.

Unii spuneau că atmosfera de la *Numéro Seize* era imorală, dar, după părerea lui Poppy, imoral ar fi fost să profite de pe urma unor oameni care erau gata să-şi dea viețile pentru a le salva pe a ei şi pe a fiului ei. Fetele câştigau aceiaşi bani ca întotdeauna, dar Poppy nu lua nimic pentru sine. Bineînțeles, *Numéro Seize* îşi păstra caracterul exclusiv. Aceiaşi politicieni, oameni de finanțe, negustori de arme şi industriaşi plăteau sume exorbitante pentru a compensa cheltuielile soldaților, aşa încât câştigurile ei erau încă echilibrate. Continua să fie o bună femeie de afaceri.

Vându apartamentul din Bois de Boulogne, dar păstră ferma şi soții Joliot aveau grijă de ea. Întreaga ei viață deveni numai *Numéro Seize* şi îşi petrecea fiecare clipă ocupându-se de cele mai mici detalii, începând de la căutarea de alimente proaspete, care se găseau din ce în ce mai greu din moment ce toți bărbații şi băieții erau chemați pe front, lăsând fermele neglijate, până la asigurarea faptului că toaletele fetelor erau atât de extravagante pe cât permiteau restricțiile. Bucătăresele luară locul bucătarilor şi acum erau cameriste în loc de valeți.

Şi, dacă *Numéro Seize* era puţin mai neglijat, nimeni nu observa acest lucru la lumina lumânărilor.

Numai în cele câteva ore pe care şi le permitea pentru a dormi, Poppy îşi îngăduia să se gândească la fiul ei. Şi la Franco. Pentru că, indiferent cât de mult şi-ar fi interzis, el tot i se furişa în vise. Şi, spre ruşinea ei, în visele acelea, făceau dragoste.

Poppy nu mai avusese pe nimeni după Franco, de fapt, niciodată nu avusese amanţi propriu-zis, ci doar pe cei doi bărbaţi pe care îi iubise. Deşi vindea sex, nu era nimic promiscuu în ce făcea şi ideea de sex fără dragoste o umplea de disperare. Celibatul era unica ei soluţie şi, deşi se gătea în fiecare seară, nu o făcea, pentru vreun bărbat anume, ci pentru toţi tinerii care veneau acolo pentru a găsi frumuseţe şi plăcere.

Pe măsură ce lunile treceau, speranţele pentru o victorie în scurt timp se stinseră şi luptele continuau. Poppy dorea cu disperare să-l vadă pe Rogan, dar n-ar fi putut obţine un permis de călătorie decât rugând pe cineva aflat într-o poziţie importantă să tragă nişte sfori. Cunoştea o duzină de oameni care ar fi putut să o facă, dar rugându-i, aceştia îi spuseră că trebuiau să ştie motivul. În definitiv, îi explicară ei, era o femeie celebră. Toată lumea ştia că avea avere şi şi-ar fi închipuit că voia să scoată bani din ţară. Bineînţeles, ei nu o bănuiau, dar trebuia să-i înţeleagă… Deci dacă le-ar fi putut oferi un motiv…

Firește că nu putea, nimeni nu trebuia să afle de Rogan. Nu putea decât să se roage ca scrisorile ei să ajungă la el din

când în când şi să primească răspuns prin intermediul băncii. Şi el îi scria uneori scrisori scurte în care o anunța că era bine, că era ocupat cu şcoala, că totul era amuzant şi colegii lui erau grozavi. Ah, şi că îi era dor de ea… Îi părea rău, dar trebuia să fugă, pentru că se pregăteau să urce pe munte – încă nu pe versantul de nord al lui Eiger, dar spera că, într-o bună zi, avea să o facă şi pe asta ca ea să fie mândră de el.

Poppy era atât de mândră deja de isprăvile lui în domeniul sportului dar şi al învățăturii, încât nu îşi putea închipui cum ar fi putut fi şi mai mândră. Într-o bună zi, îşi promise ea, când avea să aibă suficienți bani şi Rogan avea să fie destul de mare pentru a înțelege unele lucruri, avea să închidă *Numéro Seize* şi să se ducă să se stabilească în Elveția, sau Anglia, sau poate chiar în California, împreună cu băiatul ei.

Anul 1915 trecu sub un stindard îndoliat pentru imensele pierderi de vieți omeneşti de la Neuve-Chapelle şi Ypres, lunecând cu amărăciune în 1916 cu un atac schiloditor asupra francezilor la Verdun şi apoi cu bătălia cumplită şi crucială de la Somme, unde aliații numărară vreo şase sute de mii de victime şi germanii mai mult de şase sute cincizeci de mii.

La *Numéro Seize* exista o nouă filosofie a vieții, nimeni nu vorbea despre ea, dar ea exista. Astăzi trăiai şi, deci, trăiai pentru ziua de azi. Cine ştie ce avea să mai fie mâine? Şi cui îi păsa? Aura de veselie devenea din ce în ce mai forțată, ritmul puțin mai frenetic, Poppy se simțea ca o iluzionistă,

inventând un facsimil al vieții de dinainte de război pentru soldații ei. Când aceştia veneau la *Numéro Seize*, ea se ocupa de ei ca o mamă, găsindu-le camere la hotelurile aglomerate, trimițându-i la cel mai bun bărbier din Paris pentru un tuns şi un ras, având grijă ca lenjeria şi uniformele să le fie spălate şi curățate. Bocancii le erau lustruiți, li se punea în față de mâncat şi de băut – pe gratis – iar când, în cele din urmă, plecau, aveau cu ei unul din pachetele lui Poppy cu țigări, ciocolată şi paté de ficat de casă. „Pe curând", spunea ea şi, modificându-şi propriile reguli, îi săruta, văzând cum expresiile de pe chipuri li se schimbau. Ea îi mulțumea lui Dumnezeu că nu îşi trimitea propriul fiu pe front.

Anul 1917 se încheie cu luarea lui Passchendaele de către britanici cu prețul unui număr foarte mare de victime şi, apoi, în sfârşit, în vara lui 1918, francezii îi forțară pe germani să se retragă în cea de-a doua bătălie de pe Marne. În septembrie, liniile germane fură pătrunse din nou, iar în octombrie, Germania capitulă.

Poppy luă primul tren spre Geneva şi numără clipele până când avea să-şi revadă fiul, temându-se puțin ca el să nu o trateze ca pe o străină după patru ani de despărțire. În timp ce conducea prin regiunea cu munți cu piscuri înzăpezite şi cu văi pe care se vedeau vaci la păscut, se întrebă cum avea să arate Rogan. În definitiv, când îl văzuse ultima oară, avea şase ani şi, acum, aproape unsprezece.

Probabil că Rogan o aşteptase pe trepte, deoarece, în clipa în care maşina opri pe alee în fața clădirii frumoase care

era şcoala *Le Rossant*, el veni alergând spre ea.

— Mamă! strigă el. Ai venit, în sfârşit!

Iar când ea coborî de la volan, el i se aruncă de gât, îmbrăţişând-o.

— Ai grijă că mă faci praf! spuse Poppy râzând, după care se uită uluita la fiul ei de unsprezece ani care, atunci când îl văzuse ultima oară, fusese un băieţel deşirat de şase ani.

Rogan era deja mai înalt decât ea, avea umeri laţi, iar trupul lui tânăr părea puternic, însă părul blond-portocaliu tot îi mai cădea pe ochii la fel de albaştri că ai ei.

— Mamă, eşti la fel de frumoasă ca înainte! exclamă el. Vino, vreau să ţi-i arăt pe prietenii mei, în faţa cărora te-am lăudat în toţi anii ăştia. Acum or să vadă că n-am minţit.

— Rogan, spuse ea cu un glas tremurător, am pierdut perioada în care ai crescut. Am pierdut toţi anii ăştia dintre băieţel şi băieţandru! Cred că o să plâng.

— Fără lacrimi, mamă, spuse el cu blândeţe. Cel puţin acum suntem din nou împreună.

Poppy se gândi la toate celelalte mame ai căror fii nu aveau să se mai întoarcă niciodată şi îi mulţumi iarăşi lui Dumnezeu.

Îi făcu plăcere să-i cunoască pe prietenii lui Rogan şi să fie condusă prin şcoala care fusese casa lui în ultimii patru ani şi jumătate şi, după aceea, plecară împreună câteva zile pentru a se cunoaşte din nou.

Hotelul *Beau Rivage* din Lausanne îi aduse aminte de ziua aceea nefastă când ceruse de lucru ca damă de companie pentru doamna Montgomery-Clyde. Îşi aminti cum se

ascunsese nervoasă în dosul aceluiaşi palmier din holul de la intrare şi cum femeia aceea vârâse în gură o bomboană în timp ce o măsura din cap până în picioare de parcă ar fi fost vreo vietate oribilă. Acum, însă, îşi spuse ea cu mândrie, se putea pune cu toate doamnele Montgomery-Clyde din lume, franc pentru franc, dolar pentru dolar.

Le Rossant făcuse o treabă foarte bună în absența ei. Fiul ei era deştept, isteț şi frumos. Rogan vorbea fluent trei limbi străine şi s-ar fi simțit acasă oriunde în lume. Avea aerul şi manierele unui gentleman. Într-un fel, cu o mamă ca ea şi un tată ca Franco, căpătase „creştere".

Era minunat să ia cina cu el şi să-l vadă cum era atent față de ea, aşa cum ar fi fost orice amant. Şi era grozav să meargă la cumpărături cu el prin Geneva, oferindu-i lucruri pe care îşi dorea de multă vreme să le ofere, lucruri obişnuite precum ciorapi, cămăşi, o haină din tweed care lui îi plăcea foarte mult ca, de asemenea, şi un ceas de aur pe care el îl văzuse în vitrina unui bijutier şi care arăta ora în şase țări şi fazele lunii.

Merseră la munte pentru ca el să-i arate localitatea Gstaad, unde şcoala se muta în lunile de iarnă şi îi spuse cât de mult îi plăcea să schieze şi cât de tulburător era să escaladeze acele înălțimi amețitoare. Urcară împreună pe munte şi înnoptară în hanuri micuțe care debordau de mâncăruri excelente şi de o ospitalitate care nu se mai văzuse în Franța de când începuse războiul. Şi vorbiră foarte mult.

Poppy îl întrebă de cursuri, de sporturi, de profesori şi vru să-i cunoască ambițiile. Îl întrebă care era mâncarea lui

preferată, ce muzică îi plăcea şi ce cărţi citea. Apoi, din senin, Rogan o întrebă cine era tatăl lui.

Luau masa de prânz la un mic restaurant de pe munte de unde se vedea localitatea Gstaad, iar Poppy tocmai se uita cu drag la fiul ei cum îşi devora mâncarea preferată, care, îi spuse el, consta în şuncă, costiţă şi ceapă, iar pe deasupra era brânză rasă şi un ou prăjit.

— N-am ştiut niciodată ce s-a întâmplat cu tatăl meu şi mi-a fost teamă că ar putea să-ţi facă rău dacă ai vorbi despre el, spuse Rogan cu timiditate. Dar trebuie să ştiu, mamă.

Poppy privi tăcută spre vale, încercând să-şi adune gândurile.

— Tatăl tău a fost un om minunat, spuse ea în cele din urmă. A murit înainte să te naşti… într-un accident de maşină, în Italia.

— Erai cu el… când s-a-ntâmplat? întrebă el în şoaptă, îngrozit.

Ea, însă, clătină din cap.

— Era singur. În timpul unei călătorii de afaceri. L-am iubit foarte mult, Rogan.

— Sărmană mamă, spuse el acoperindu-i mâna liniştitor.

— Cel puţin te aveam pe tine. Când te-ai născut, m-am gândit că erai un mic mesager trimis din cer ca să mă ajuţi. Exact ca Luchay, adăugă ea.

— Luchay?

— Nu mai ţii minte papagalul?

— Ba da, exclamă el râzând. Luchay! Papagalul cel verde şi magic… „Poppy *cara*, Poppy *chérie*, Poppy scumpo…”

Bineînțeles că-mi aduc aminte de pasărea aia bătrână şi deşteaptă. Trebuie să fi îmbătrânit foarte tare acum.

— Luchay o să trăiască mai mult decât noi toți, spuse ea categorică, şi ştie toate secretele familiei.

— Deci, avem secrete? întrebă Rogan leneş, când chelnerul îi turnă ei cafeaua.

Ea clătină din cap.

— Voiai să ştii despre tatăl tău. Era englez. Se numea Franco… Frank vreau să spun. Ne-am cunoscut în Italia când eu eram în „marele tur…"

— „Marele tur?" întrebă el uluit. Credeam că ai trăit întotdeauna în Europa!

Poppy simți că roşeşte în timp ce minciunile se succedau.

— Nu… nu, m-am născut în America. Tatăl meu emigrase din Irlanda în California. Nu-ți aduci aminte că ți-am spus că te-am botezat aşa după străbunii tăi irlandezi? Oricum, tatăl meu, bunicul tău, era un pic cam cartofor. La început, s-a descurcat bine în California, dar, mai târziu, a pierdut o mulțime de bani. Avea o fermă mare acolo şi vite şi oi. Îl ajutam să le strângă pentru marcare.

— Adevărat? întrebă el uimit, iar Poppy fu cât pe ce să izbucnească în râs, numai că era atât de trist totul.

Rogan ştia atât de puține lucruri despre ea şi, acum, până şi poveştile pe care le inventa ea erau minciuni, sau pe jumătate minciuni.

— Oricum, când Jeb, tatăl meu, a murit, n-a mai rămas nimic. Ferma a fost vândută… habar n-am ce s-a mai întâmplat cu ea de atunci. Eu mă îndrăgostisem de tatăl tău şi

ne-am căsătorit. A murit atât de tânăr, dar ne-a lăsat ferma de la Montespan şi suficient ca să putem trăi confortabil.

Ea avu impresia că ochii lui albaştri o ţintuiră de perete când îl auzi întrebând.

— Dar, mamă, îmi amintesc că aveai o afacere. Nu asta îmi spuneai mereu când mă lăsai cu doica? Erai atât de mult plecată.

— Ah, di, minți ea repede, mult timp am avut o prăvălie de modă aproape de rue de Faubourg Saint-Honoré. Pălării şi alte lucruri din astea… femeilor le plăcea. S-a bucurat de succes, până când a izbucnit războiul.

— Şi acum? o întrebă el neliniştit. Ai destui bani? Dacă ai aştepta măcar până o să pot lucra, mamă, o să am eu grijă de tine.

Ea zâmbi, căci el era atât de protector şi de grijuliu faţă de ea.

— Am avut noroc cu investițiile mele, Rogan, spuse ea cu modestie. Cred că, la moartea mea, o să descoperi că eşti un tânăr foarte bogat.

— Nici să nu vorbeşti de moarte! exclamă el încruntându-se îngrozit. Şi, pe urmă, puțin îmi pasă de bani. Am de gând să câştig o mulțime singur.

— Zău? spuse ea râzând. Şi cum o să faci asta?

— Nu ştiu încă, dar sunt sigur c-o s-o fac, zise el apoi mai reținut.

Era atât de tânăr, încât inima ei se umplu de dragoste pentru el.

— Bineînțeles c-o s-o faci, Rogan, spuse ea cu blândețe.

Eşti exact ca tatăl tău.

— Chiar? întrebă el cu înflăcărare. Ştiu atât de puține lucruri despre el. N-am văzut nici măcar o poză de-a lui.

— Toate fotografiile au fost distruse de… de un foc, zise ea, căutând cu disperare o poveste. Dar n-am vrut să spun că-i semeni din punct de vedere fizic. Frank era brunet, deşi începuse să încărunțească… oricum, era brunet, avea ochii negri, era de o înălțime medie, dar ai alte calități care te fac să-i semeni, spuse ea, şi ezită, gândindu-se la farmecul lui Franco, şi la cruzimea lui, şi, deodată, începu să se teamă pentru fiul ei. Să ştii că ne naştem într-un fel şi devenim altfel. Te rog să nu uiți asta.

El încuviință, gândindu-se la ceea ce îi spusese ea.

— Cred că înțeleg, mamă, şi o să fac tot posibilul să fii mândră de mine.

— Nu vreau decât ca tu să fii mândru de tina, spuse ea încet şi îşi zâmbiră unul celuilalt.

— Dacă tata era englez, înseamnă că avem rude acolo. Mi-ar plăcea foarte mult să le cunosc acum că războiul s-a terminat, zise el repede.

— Da… nu, strigă ea, inventând în grabă o altă poveste. Frank era mult mai în vârstă decât mine, nu era decât mama lui, bunica ta, care era deja bătrână, cred că avea vreo optzeci de ani. A murit la începutul războiului. Mă tem că tu eşti ultimul din familie. Nu există proprietăți, nimic… Familia tatălui tău a fost foarte bogată pe vremuri, dar, cu timpul, au ajuns să trăiască foarte modest. Mă tem că Frank n-a prea moştenit cine ştie ce.

— N-are importanță, mamă, spuse el iute. Hai să nu mai vorbim despre asta, văd că te tulbură. Te am pe tine şi n-am nevoie de altceva.

Poppy zâmbi stins.

— Aşa mi-am spus şi eu când a murit tatăl tău, şopti ea. *Cel puțin te am pe tine*.

Era ultima seară pe care o petreceau împreună. A doua zi ea urma să se întoarcă la Paris şi Rogan o întrebase dacă nu puteau primi câțiva prieteni de-ai lui.

— Sigur că da, spusese ea veselă. Adu-i pe toți la cină la *Beau Rivage*. Or să poată să stea toată noaptea cu tine şi o să ne simțim minunat.

Poppy era puțin nervoasă, de parcă s-ar fi dus la o întâlnire cu un iubit, când se îmbrăcă pentru cină într; o rochie de mătase de culoarea prunei cu guler înalt. Îşi adună părul în creştet şi îl prinse cu câteva steluțe cu diamante, după aceea îşi puse o brățară cu rubine şi diamante şi o pereche de cercei asortați şi apoi se privi cu emoție în oglindă întrebându-se dacă era îmbrăcată potrivit pentru rolul de mamă a lui Rogan. Se mai întrebă dacă era nevoie de puțină pudră pe nas şi îşi ciupi obrajii, pentru a-i colora puțin. Şi, bineînțeles, se îmbrăcase prea devreme Rogan şi prietenii lui urmând să sosească abia peste o jumătate de oră. Se plimbă prin apartament nervoasă, întrebându-se cum avea să arate în comparație cu mamele lor.

Restaurantul de la *Beau Rivage* era plin de oameni de

afaceri, politicieni, generali de armată şi bancheri din toată lumea, care se adunaseră în Elveția pentru a discuta despre tot felul de afaceri şi despre pace, iar Poppy se simți mândră de masa ei la care se aflau atâția elevi, care râdeau şi sporovăiau degajați în timp ce serveau felurile de mâncare comandate de ea. Ridicându-şi privirea, Poppy o întâlni pe cea a unui bărbat de la o masă apropiată. Păli subit când îl văzu ridicând paharul în chip de salut. Era un om de finanțe de renume mondial despre care se spunea că ar fi făcut şi mai multă avere, cu traficul de arme. Şi mai era, de asemenea, unul din cei mai buni clienți ai lui *Numéro Seize*, iar ea îl cunoştea foarte bine, ştia ce vinuri, ce mâncăruri şi ce femei îi plăceau. O rugase de mai multe ori să cineze cu el, deşi, îi cunoştea regulile, dar, spre deosebire de alții, el refuzase să accepte un refuz din partea ei, până când, în cele din urmă ea îi spusese că dacă mai insista, avea să se vadă nevoită să-l roage să nu mai vină niciodată la *Numéro Seize*. El ascultase, dar Poppy ştia că nu-i plăcuse să fie pus în acea postură.

— Nu te simți bine, mamă? o întrebă Rogan neliniştit. Eşti foarte tăcută şi pari atât de palidă.

— Ăăă… da… nu, mă simt foarte bine. Doar că e puțin cam cald aici… zise ea, aruncând o privire spre uşă, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare, dar era prea târziu, căci el se ridică, pornind spre ea… Oh, Doamne, acela era sfârşitul.

Aşteptă asemeni unui animal încolțit, incapabilă să facă vreo mişcare.

Privirile li se întâlniră când el veni spre masă şi Jacob Le Fanu făcu o pauză aproape imperceptibilă, după care,

zâmbind foarte vag, îşi continuă drumul.

— Ia te uită! exclamă unul din băieţi entuziasmat. Nu era Jacob Le Fanu? Traficantul de arme? Fiul lui e la *Le Rossant*. Se zice că Le Fanu a făcut o grămadă de bani cu războiul ăsta.

— Adevărat? întrebă Poppy, veselă, deşi, în adâncul sufletului, tremura.

Întotdeauna crezuse că avea să poată ţine cele două vieţi ale ei separate, nu îşi închipuise niciodată o astfel de situaţie. Acum îşi dădu seama cât de periculos putea să fie. Le Fanu fusese discret, dar altul ar fi putut să nu fie la fel de delicat. Ciudat, totuşi, niciodată nu-i plăcuse de Jacob Le Fanu, acum, însă, îi era recunoscătoare.

În drum spre Paris a doua zi dimineaţă, se gândi ce să facă. Timpul trecea repede. Rogan avea să împlinească optsprezece ani, va pleca de la *Le Rossant* să se ducă la universitate. Avea să se afle în lumea tinerilor, iar tinerii ştiau totul în legătură cu locuri de genul lui *Numéro Seize*. Nu mai avea decât şapte ani pentru a-şi redresa averea, afectată de generozitatea ei din timpul războiului, şapte ani în care să asigure moştenirea lui Rogan.

Capitolul 51

1919, FRANŢA

Salonul cel mare de la *Numéro Seize* fusese golit complet de mesele şi scaunele de proastă calitate care păruseră atât de şic în lumina lumânărilor din anii războiului şi fusese

transformat cu cheltuieli extraordinare într-un club intim decorat în albastru şi argintiu. Clienților li se ofereau spectacole de cabaret executate de oameni de la cele mai bune music hall-uri de la Paris şi muzică de dans interpretată de o orchestră de jazz adusă special de la New York. Era un nou bar sclipitor care rivaliza cu cel de la *Ritz*, numai în piele albă, crom şi oglinzi care era considerat extrem de şic, deşi biblioteca şi sufrageria elegantă rămaseră la fel. Într-un fel, Poppy izbutise să excludă diferența dintre vechii ei clienți şi cei noi şi tineri, care îşi aminteau de bunătatea ei din timpul războiului. Numai că, acum, bineînțeles costul era dublu față de perioada de dinainte de război. Trebuia să fii foarte bogat ca să fii membru la *Numéro Seize*.

De asemenea, Poppy recreă Montespan ca un cămin pentru Rogan. Nu era numai o chestiune de perdele noi, încercă să inventeze un trecut. Cumpără antichități englezeşti despre care ar fi putut să spună că proveneau din casa familiei tatălui său, cumpără rame de argint şi apoi căută prin magazinele de mărunțişuri fotografii vechi ale unor chipuri anonime despre care ar fi putut să spună că erau rude, umplu rafturile noului său birou cu cărți rare şi scumpe despre care avea de gând să-i spună că le colecționase tatăl lui. Cumpără suveniruri ale tatălui său, un stilou vechi despre care avea să spună că îl folosise el, un ceas greu de buzunar care fusese al bunicului său, un inel de aur cu sigiliu pe care era blazonul şters al familiei. Găsi chiar şi o şa veche western despre care ar fi putut să spună că îi aparținuse tatălui ei pe vremea când trăiseră în California. Şi, în mințea ei, toate acele lucruri

deveniră moştenirea de familie a lui Rogan.

— Pentru o femeie fără niciun trecut, ai creat o iluzie uluitoare, spuse Netta pe jumătate admirativ, pe jumătate disperată, rotindu-şi privirea prin casa de la Montespan.

— Şi de ce nu? întrebă Poppy cu mândrie. De ce ar trebui să fie Rogan privat de amintiri numai pentru că tatăl lui a murit?

Netta o privi îngrijorată, se temea că Poppy începea să-şi creadă propriile poveşti.

— Dar ştii foarte bine că Va. murit, spuse ea încet. Şi, în plus, l-am văzut pe Franco chiar luna trecută la Marsilia.

Nu avusese de gând să-i spună, dar trebuia să o readucă la realitate, într-un fel.

Poppy îşi simţi genunchii înmuindu-i-se, chiar şi după toţi acei ani, când auzea numele lui Franco, inima începea să-i bată năvalnic ca unei fetişcane îndrăgostite.

— Cum arăta? şopti ea.

— Mai bătrân. Părul i-a încărunţit complet. Pare slab, obosit, îngrijorat. E înconjurat de gărzi de corp, ba se aude că şi casa i-ar fi blindată. E…

Era cât pe ce să spună că era urât de toată lumea, dar nu suporta să o rănească.

— E foarte înfricoşător, spuse ea sobră.

— De ce, Netta? întrebă Poppy, pe un ton jalnic. De ce n-a putut să fie ca un bărbat obişnuit?

Dar, ştia deja răspunsul.

Cu toate acestea, când Rogan veni acasă, Netta trebui să admită că, indiferent dacă făcuse bine sau rău, Poppy părea să

fi izbutit un miracol. Băiatul ținea ceasul despre care i se spusese că fusese mai întâi al bunicului şi apoi al tatălui său de parcă ar fi fost sfântul Graal.

— O să-l păstrez întotdeauna, mamă, spuse el cu respect, îți mulțumesc că mi l-ai dăruit.

Când fi dădu inelul cu sigiliu, el şi-l puse mândru pe degetul mic al mâinii stângi, încercând să desluşească blazonul şters, emoționat la gândul că acesta aparținuse familiei lui engleze şi făcând-o pe Poppy să devină nervoasă când spuse că avea să încerce să descopere arborele genealogic al familiei.

Rogan examină fiecare carte din colecția tatălui său, minunându-se de vechimea şi frumusețea lor.

— Trebuie să valoreze o avere! exclamă el plin de venerație. Şi apoi se uită cu atenție la chipurile din fotografii, căutând asemănări cu sine şi găsindu-le. Cred că am ochii bunicii, îi spuse el lui Poppy. Părul meu e ca al tău sau ca al bunicului?

— Eşti exact ca tatăl tău, îi spuse ea categorică, mulțumindu-i Domnului că nu era.

Când Rogan îşi exprimă interesul față de activitatea de fermier, ea îi cumpără mai mult pământ, când el spuse că era atras de astronomie, ea îi cumpără un telescop imens, când el îşi dori o barcă, un câine, un tablou micuț care îi plăcea, ea i le cumpără.

— Mi-e şi frică să-ți mai spun că-mi place ceva, pentru că ştiu că o să-mi cumperi lucrul respectiv, se plânse el. Eşti prea bună cu mine, mamă.

— Prostii, spuse Poppy, veselă. A trebuit să-mi petrec ani de zile fără să te răsfăț şi acum o să vină vremea să te-nsori. Aşa că, lasă-mă să-mi fac plăcerea acum.

— N-o să te părăsesc niciodată, o asigură Rogan cu seriozitate, ai stat singură prea multă vreme. O să am grijă de tine într-o bună zi, mamă.

Poppy ascultă sfaturile oamenilor de finanțe şi ale bancherilor care îi erau clienți şi numai investițiile ei o făceau extrem de bogată. Apoi, datorită faptului că *Numéro Seize* aducea din nou profituri imense, ştia că, în sfârşit, era o femeie bogată. Deşi nu chiar atât de bogată cum intenționa să fie. Terenurile ei secrete începeau să-şi dovedească valoarea. Vându-se deja două, cu un profit extraordinar, la periferia Parisului, unde urmau să se construiască nişte fabrici noi. Bineînțeles că nu le vându-se tot terenul pe care îl voiseră pentru fabricile lor, mai păstrase pentru ca atunci când fabricile aveau să aibă nevoie să se extindă ea să le ceară un preț şi mai mare. Franco o învățase bine.

Când Rogan îşi aducea prietenii acasă în vacanțe, ea îşi petrecea tot timpul cu ei la fermă, trimițându-i la pescuit sau să ajute la coşit şi dându-le să mănânce din belşug. Când el era plecat ei trebuia să se mulțumească doar cu Netta şi Luchay, care avea acum patru inele pe picioruşe.

— Trebuie să te bucuri şi tu de fericirea şi de norocul nostru, Luchay, spuse ea, şi, inspirată, puse mâna pe telefon şi sună la *Bulgari* din Roma, cerându-le să facă o nouă colivie

pentru ei. Din aur, spuse ea, ca palatul Şeherezadei. Vreau să fie fabuloasă! Şi nu-mi pasă cât costă.

Voia tot ce era mai bun pentru Luchay, cel care îi adusese noroc, dar pentru sine nu îşi cumpără decât câteva bijuterii simple.

— Ăştia sunt anii de fericire, îi spuse ea papagalului şi el îşi mângâie căpşorul moaie de obrazul ei. Şi îi meritǎm, nu?

Nasul viclean pentru o afacere avantajoasă şi importantele sale contacte politice îl aduseseră pe Jacob Le Fanu din apartamentele din Alger într-o vilă în Belgravia, la Londra. Se bucura de reputaţia de bun afacerist, un om care nu uita niciodată şi un afemeiat. Era un cm fără educaţie, care se ridicase prin propriile puteri, a cărui avere imensă îl făcuse să aibă acces la aproape toate nivelurile societăţii, cu excepţia celui care conta cel mai mult, vârful. Era scund, brunet, cu ochii negri, şi avea o senzualitate levantină care părea să le cucerească pe femei. Jacob se considera un amant *par excellence* şi se mândrea cu faptul că nicio femeie nu-i rezistase mult timp, mai ales după ce descoperea o brăţară cu diamante ascunsă printre florile pe care i le trimitea el sau o pereche de cercei cu rubine printre bomboanele de ciocolată. Cunoştea toate metodele de a ajunge la inima unei femei şi le folosea în mod frecvent.

Când se afla la Paris, frecventa *Numéro Seize* nu atât pentru fetele de acolo, cât pentru oamenii pe care îi putea întâlni. Orice personalitate putea fi văzută acolo. Folosea acel loc ca pe un club al său, un loc unde să poată discuta afaceri

care nu puteau fi discutate într-un hotel sau un birou. *Numéro Seize* era util, dar îi plăcea şi farmecul unei după-amiezi petrecute alături de una din fetele de societate speciale, pentru că se simțea bine când vedea clasele superioare – cărora el nu avea să le aparțină niciodată – reduse la statutul de târfe.

După părerea lui Jacob, nu exista decât o singură doamnă adevărată la *Numéro Seize* – Poppy. Toți îi spuseseră că era de neatins, dar el ştia mai bine. O curtase cu florile şi bomboanele de ciocolată printre care strecurase diamante şi rubine, dar ea i le trimisese înapoi însoțite de un bilet politicos în care spunea că nu accepta niciodată cadouri, îi trimisese coşuri pline de piersici şi căpşuni de seră când nu era anotimpul lor, iar ea îi mulțumise şi îi spusese că le trimisese mai departe spitalului de copii, unde era sigură că aveau să facă foarte mare plăcere, îi cumpărase un pudel alb care crezuse că avea să o vrăjească, dar nu ştiu niciodată dacă acest lucru se întâmplase sau nu, deoarece ea îi spusese că, din păcate, animalele nu aveau ce căuta la *Numéro Seize* şi, datorită faptului că simțea că un cățel era ceva ce nu putea fi înapoiat, îl dăruise unei prietene de la țară.

Jacob nu mai avea idei, dar nu renunțase la luptă. Poppy era o provocare, iar tacticile ei evazive o făceau şi mai atrăgătoare. Era decis să fie bărbatul care avea să crape acel înveliş frumos de gheață.

Faptul că o văzuse întâmplător la *Beau Rivage* fusese suficient de ciudat ca să facă unele investigații. Fiul lui învăța la *Le Rossant* şi îi fu uşor să afle că mama lui Rogan era

văduvă, că tatăl băiatului fusese englez şi că Rogan era cu un an mai mic decât propriul său fiu.

Abia după câteva luni se duse din nou la Paris, rezervându-şi un apartament la *Crillon*, deoarece întotdeauna avusese impresia că somptuozitatea discretă a hotelului contrabalansa propria lui extravaganţă. Ceru imediat ca o sută de trandafiri roşii să-i fie trimişi lui Poppy de la *Numéro Seize*, dar, de data aceasta, nu mai strecură printre ei nicio bijuterie. În schimb, îi scrise un bilet în care spunea că era fericit că se afla din nou la Paris şi că ar fi fost încântat dacă ea ar fi acceptat să ia cina cu el în seara aceea acolo la *Crillon* sau la *Maxim's*… oriunde ar fi dorit. Avea senzaţia că aveau ceva de discutat.

Când i se aduseră trandafirii, Poppy, citi biletul şi îşi dădu seama ce va urma. Se aşeză la birou, uitându-se la florile acelea superbe şi gândindu-se ce să facă. O oră mai târziu trimise un mesager la *Crillon* cu răspunsul.

Când Jacob se întoarse de la întâlnirea pe care o avusese la Palatul Élysée, găsi biletul ei şi îl citi cu un zâmbet încântat, deşi nu atât de încântat cum ar fi putut să fie. Scria că Poppy era bucuroasă să ia cina cu el, dar într-una din încăperile particulare de la *Numéro Seize*, la ora nouă în seara aceea. Jacob îşi dorise să fie primul bărbat văzut în public alături de fermecătoarea şi intangibila Poppy, dorise să arate limpede întregului Paris că Jacob Le Fanu învinsese acolo unde toţi ceilalţi bărbaţi pierduseră. Totuşi, îşi spuse el zâmbind, ea nu îndrăznise să-l refuze şi nu avea să treacă multă vreme până când toată lumea avea să afle; va avea grijă

de asta.

Poppy purta o rochie din şifon gri care sclipea datorită mărgelelor de cristal presărate pe ea şi care fi lăsa umerii goi, dezvăluind puțin din sânii rotunzi, fiind aproape intenționat ispititoare. Arăta minunat şi Jacob încercă să ghicească ce vârstă avea, însă îi fu imposibil. Poppy nu avea vârstă, nu părea niciodată să îmbătrânească, era doar şi mai frumoasă.

— Domnule Le Fanu, spuse ea veselă, ce plăcere să te văd iarăşi la Paris. A trecut multă vreme de când nu ne-am văzut… în Geneva, nu? Am auzit că ai un fiu la *Le Rossant*. Ce-ar fi să-mi povesteşti despre acest lucru la cină?

Jacob era prea deştept ca să-i arate cât de surprins era de faptul că ea pomenise de seara când o văzuse cinând cu fiul ei. Crezuse că avea să fie subiectul pe care va face tot posibilul să-l evite până când el avea să o forțeze să-l discute.

— Când un bărbat munceşte din greu toată viața, aşa cum am făcut eu, îi face plăcere să ştie că există un fiu care să moştenească roadele muncii sale. Dar, bineînțeles, nu e nevoie să-ți spun asta.

Poppy zâmbi şi suna după Watkins.

— Am ales eu însămi meniul pentru seara aceasta, îi spuse ea. Sper că o să-ți placă. Dacă țin minte bine, îți plac foarte mult trufele. Am cerut să se aducă special de la Périgord în această după-amiază. Iar Watkins a pus în carafe acel *Château Ha*ut-*Brion* pe care îl preferi ori de câte ori vii la noi. Vezi, Jacob, *Numéro Seize* e şi mai bun decât un hotel de lux, întotdeauna ținem minte ce place mai mult clienților noştri şi facem tot ce ne stă în putință să le oferim lucrurile

respective.

Continuă să vorbească în timp ce Watkins le servi un *consommé* de vacă şi îl privi pe Jacob cum adulmecă aroma delicioasă. Mâncarea bună era una din slăbiciunile lui şi Poppy îi întindea capcane cu tot ce putea, creându-i un sentiment de siguranță până când avea să afle exact care îi era jocul.

Îl văzu înmuindu-se sub influența mâncărurilor minunate şi a vinului amețitor. Mâncă puțin, aplecându-se în față şi proptindu-şi bărbia în podul palmei în timp ce îl asculta povestindu-i despre discuțiile pe care le avusese la Palatul Élysée; ştia deja unde fusese Jacob în după-amiaza aceea şi de ce. Şi ea îşi avea contactele ei.

— Doreşti puțin coniac? îl întrebă ea. Sau poate un vin de Porto din 1895?

Jacob stătea în picioare în fața focului, arătând de parcă ar fi fost deja stăpân acolo, puse paharul pe poliță şi îi luă iute mâinile într-ale sale.

— Poppy, ştii foarte bine ce simt pentru tine, zise el cu un glas îngroşat.

— Sunt onorată, Jacob, dar mulți bărbați au simțit la fel, spuse ea calmă. Sunt sigură că acest lucru se datorează faptului că sunt singura femeie care nu e disponibilă la *Numéro Seize*. Am auzit că unii au pus chiar pariuri pe cât de repede o pot seduce pe madame Poppy. E un fel de joc deja. Uneori, bărbații se poartă ca nişte copii.

— Ceea ce simt eu pentru tine nu-i o copilărie, zise el, trăgând-o mai aproape. Eşti cea mai atrăgătoare femeie din

lume, Poppy. Eşti singura femeie pe care o doresc.

— Te rog să-mi dai drumul, Jacob, spuse ea încet. Watkins ar putea să intre în orice clipă.

El îi dădu drumul cu greu când majordomul apăru cu o tavă pe care se aflau dulciuri şi cafele; Watkins fusese instruit să apară cu orice fel de pretext aproximativ din zece în zece minute.

— Bineînţeles că îmi dau seama că nu doreşti ca anumite lucruri să devină publice, spuse Jacob luând o căpşună înmuiată în ciocolată şi muşcând din ea cu poftă, după care îşi şterse degetele pe un şervet. Am hotărât să iau un apartament pe rue de la Cour. E o stradă plăcută pe Malul Drept şi e foarte discretă. Şi se află în apropiere de birourile guvernamentale, ca şi de *Numéro Seize*, bineînţeles.

— Atunci înseamnă că intenţionezi să-ţi petreci mai mult timp la Paris, spuse Poppy calmă.

— Asta depinde de tine, Poppy. Apartamentul e al tău. L-am cumpărat pentru tine în după-amiaza aceasta.

Ea îl privi în tăcere văzându-i chipul cu oase puternice, fruntea lată şi părul negru şi ondulat, ochii de un căprui închis care o priveau stăruitor şi buzele groase pe care şi le umezi.

— Dar n-am nevoie de niciun apartament, Jacob, spuse ea în cele din urmă. Credeam că ţi-am dat de înţeles deja că una din regulile mele e de a nu accepta daruri din partea nici unui bărbat.

— Numai că eu nu sunt un bărbat oarecare, preciză el şi un zâmbet stins îi trase în sus colţurile gurii. Sunt un bărbat

care ştie despre tine mai multe lucruri decât oricare altul. Am fost surprins să aflu că avem ceva în comun la Le *Rossant*. Ceva ce ar putea să ne apropie şi mai mult. Desigur, eu sunt discreția întruchipată, atunci când doresc.

— În cazul ăsta te-nşeli, spuse Poppy cu răceală. Nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea. Şi cu siguranță nu cu familia mea. Sunt convinsă că doamnei Le Fanu nu i-ar plăcea să audă de acest… acest cuib al dragostei din rue de la Cour.

Jacob izbucni într-un hohot de râs şi îşi mai puse un coniac.

— Nu poți să mă şantajezi, Poppy, zise el zâmbindu-i apreciativ. Gândeşte-te ce-ar fi dacă s-ar afla că madame Poppy îşi amenință clienții că le va dezvălui secretele soțiilor sau poate rivalilor în afaceri. *Numéro Seize* ar fi abandonat mai repede decât abandonează şobolanii un vapor care se scufundă! N-ar mai rămâne niciun bărbat! Aşa că, vezi, nu prea ai de ales, draga mea, nu? De ce să nu fim prieteni, Poppy? Eu sunt un om generos, o să am grijă de tine foarte bine.

Îşi ridică sprâncenele întrebător, dar avea aerul unuia care ştia deja răspunsul şi pe chipul lui se citea satisfacția unui om care câştigase.

Poppy îl privi drept în ochi.

— Este o ofertă generoasă, îi spuse ea cu răceală, dar nu eşti primul care mi-o face. Întotdeauna am refuzat şi nu văd de ce aş face altfel acum.

Se rugă să nu-i sesizeze tremurul vocii sau pulsul întețit când spuse în continuare:

— Vezi, şi eu am prieteni în locuri importante: la Palatul Élysée, de exemplu. Am vorbit deja cu ei şi le-am explicat delicateţea problemei mele, dar ei m-au asigurat că un om cu reputaţia şi onoarea ta, Jacob, nu s-ar coborî niciodată la a forţa o doamnă să facă un lucru pe care ea nu-l doreşte. Dar, bineînţeles, dacă ar încerca totuşi… spuse ea ridicând din umeri elocvent, atunci nu ar mai fi bine primit în cercurile lor. Ai fi terminat aici, în Franţa, Jacob.

El se ridică neîndemânatic şi răsturnă tava cu dulciuri.

— Eşti o femeie deşteaptă, Poppy, spuse el alb ca varul de furie.

— În meseria mea, trebuie să-mi port de grijă singură, îi explică ea. Şi încă ceva, Jacob. Nimeni în afară de tine nu mai ştie de băiatul meu. Dacă o să se afle vreodată de el sau dacă Rogan o să afle vreodată de *Numéro Seize*, o să ştiu care a fost sursa. Te previn că n-ar fi deloc o mişcare înţeleaptă, Jacob.

El luă paharul de coniac şi îl goli.

— Atunci o lăsăm baltă, spuse el reuşind să schiţeze zâmbetul lui obişnuit. Ar fi trebuit să ştiu că eşti prea deşteaptă pentru mine. Eşti singura femeie care se poate lăuda că l-a înfrânt pe Jacob Le Fanu.

— Bineînţeles că n-aş spune niciodată aşa ceva, Jacob, zise ea prefăcându-se şocată.

— Deci, suntem prieteni? întrebă el întinzându-i mâna.

— Prieteni, zise ea zâmbind.

Dar, chiar şi a doua zi, când primi încă o duzină de trandafiri însoţiţi de un bilet în care îşi cerea scuze, ea ştiu că el îi era duşman.

Capitolul 52

1925, FRANȚA

Era ziua în care Khalim Le Fanu împlinea optsprezece ani şi tatăl său îi promisese că va fi cea mai superbă din viața lui.

— Adu-ți o duzină de prieteni la Paris în acest weekend, Khalim, II Spusese el cu generozitate. O să-i instalăm pe toți la *Ritz*; or să cineze la *Maxim's* şi, pe urmă, o să vă puteți duce la orice bar de noapte doriți. Vreau să te simți minunat, fiule, adăugase el făcându-i cu ochiul. Ah, Khalim, ai grijă să-l inviți şi pe băiatul acela simpatic de care mi-ai vorbit, Rogan.

Rogan avea şaptesprezece ani acum şi era un tânăr robust şi viguros. Avea un metru nouăzeci înălțime, un corp musculos de atlet şi o voce joasă de bărbat. Fusese surprins, dar încântat de faptul că era invitat la petrecerea lui Khalim; acesta era un băiat chipeş şi foarte simpatizat în clasa lui, cu un an mai mare decât el, iar Rogan era cu atât mai bucuros cu cât mama lui nu prea îi dădea voie să meargă la Paris.

Domnul Le Fanu rezervase o jumătate de etaj la *Ritz* pentru petrecerea fiului său şi afară, pe rue Cambon, se afla cadoul lui Khalim, o maşină sport marca *Bugari*, roşie. Prietenii săi primiră câte o pereche de butoni cu diamante cu acea ocazie, iar la ora zece seara, plecară cu toții spre *Maxim's* în haine de seară şi extrem de bine dispuşi.

Băuseră şampanie toată seara şi erau puțin amețiți când

sosiră. Când chelnerii le aduseră un mic munte de caviar, felii de paté de ficat şi un platou cu stridii proaspete şi alte delicatese marine, Khalim îi avertiză să nu bea prea mult vin.

— Aşteptați până mai târziu, le spuse el zâmbind. O să aveți nevoie de toate forțele pentru fete.

Fetele constituiseră principalul lor subiect de conversație după noua maşină a lui Khalim, bineînțeles, iar Rogan simți furnicături în partea inferioară a trupului când se gândi la plăcerile care îl aşteptau. Unii băieți susțineau că mai fuseseră cu o fată înainte, deşi el nu era convins că spuneau adevărul, şi erau cu toții nervoşi.

— E uşor, se lăudă Khalim, iar fetele de la *Numéro Seize* or să facă în aşa fel încât să fie şi mai uşor. Tata mi-a spus că sunt cele mai frumoase femei din lume.

Rogan mai mâncă o stridie fiindcă îi spusese cineva că era un bun afrodiziac şi se gândi cum avea s-o țină în brațe pe una din cele mai frumoase femei din lume, rugându-se ca aceasta să nu-l găsească nepriceput.

— Tata zice că au atâta experiență, încât ştiu cum să-l facă pe bărbat să se simtă excelent, continuă Khalim. Am putea să luăm şi cina acolo, tot el mi-a spus că e unul din cele mai bune restaurante din tot Parisul, dar s-a gândit că *Maxim's* e locul unde ar trebui să-ți sărbătoreşti a optsprezecea aniversare.

— Şi a avut dreptate, confirmară ei entuziasmați, e grozav, Khalim.

— Dar, mai întâi, spuse el prelungind delicioasa tortură, o să mergem la clubul Le *Tombeau* din Montmarte, o să

vedem spectacolul şi o să dansăm.

La clubul *Le Tombeau* băură din nou şampanie, deşi nu era la fel de bună ca la *Ritz* şi *Maxim's*, totuşi, izbutiră să bea destul de mult şi deveniseră şi. mai încrezători când le priviră pe fetele aproape goale care defilau pe scenă.

Era două şi jumătate dimineaţa când ajunseră, în sfârşit, la *Numéro Seize*, coborând gălăgioşi din trăsuri în faţa casei elegante.

— Să nu vă aşteptaţi la un bordel, le spuse Khalim. Tata mi-a zis că e cel mai exclusiv club din Europa. Dacă nu v-aţi pierdut virginitatea încă, ăsta e locul unde trebuie s-o faceţi.

Ei se uitară la casa aceea nesiguri.

— Eşti sigur că aici e? întrebă Rogan în glumă. Arată ca o casă în care ai putea să locuieşti.

Râseră cu toţii şi Khalim dădu ochii peste cap, zâmbind.

— Închipuiţi-vă cum ar fi să locuiţi aici, aţi fi epuizaţi, zise el.

— Sunt Khalim Le Fanu, îi spuse el plin de importanţă majordomului cărunt care le deschise când sunară. Tatăl meu v-a spus să ne aşteptaţi.

— Desigur, domnule, vă rog să poftiţi, spuse Watkins.

Ei se îngrămădiră în hol, aşteptându-se să vadă fete goale întinse ispititor pe canapele de catifea, dar nu era decât un papagal de un verde-aprins pe un suport de aur. Ce suport! Se strânseră în jurul lui cuprinşi de admiraţie.

— E de aur, se minună Rogan.

— Pietrele astea nu pot fi veritabile! exclamă altul.

— Uitaţi-vă la inelele cu smaralde şi diamante de pe

picioare.

Rogan se uită la toate acele lucruri nedumerit. Crezuse că numai Luchay avea bijuterii pe picioare, dar bănui că aceea trebuia să fie ultima modă acum, să-ți împodobeşti animalul. Khalim întinse degetul spre pasăre.

— Hai vorbeşte! îi porunci el, dar papagalul se aplecă şi îl ciuguli cu putere.

Băiatul sări înapoi urlând de durere, iar Rogan zise surprins:

— De obicei nu sunt răi. Papagalul nostru e la fel ca ăsta şi e blând ca un miel.

— Khalim e de vină, spuseră ceilalți râzând. Nu-i place de tine.

Un murmur de conversație se auzi din sufrageria luminată de lumânări din dreapta lor şi văzură un foc arzând vesel în cămin în bibliotecă din capătul celălalt al holului.

— Tata mi-a spus că, fie vară, fie iarnă, întotdeauna arde focul în biblioteca de la *Numéro Seize*, le spuse Khalim în timp ce majordomul le lua paltoanele negre şi fularele albe de mătase. A mai zis că trebuie să vedem neapărat barul şi clubul de noapte.

— Dacă vreți să mă urmați, o să vă conduc, spuse Watkins.

Ei se luară repede după el, înghiontindu-se unii pe alții şi comentând în şoaptă în legătură cu decorul somptuos.

— Eşti sigur că aici e? îl întrebară ei încet. N-am văzut încă nicio fată.

Scoaseră exclamații de uimire când văzură barul cu

multitudinea de oglinzi şi rămaseră cu gurile căscate când ajunseră în clubul de noapte decorat în albastru şi argintiu.

— E puţin mai altfel decât la *Le Tombeau*, hm? spuse Khalim încântat.

— Şi uitaţi-vă la fete, şopti Rogan.

Deodată, se părea că erau duzini întregi, înalte şi scunde, plinuţe şi slabe, blonde, brunete şi roşcate, fiecare din ele fiind la fel de delicioasă ca o bomboană de ciocolată şi la fel de înspăimântătoare ca un extraterestru de pe Marte.

O tânără blondă şi frumoasă îmbrăcată într-o rochie roşie de şifon veni spre ei.

— Eu sunt Olga, spuse ea cu un accent rusesc. Veniţi să beţi puţina şampanie cu noi şi să priviţi spectacolul de cabaret. În seara aceasta avem o nouă stea, Gaby Delorges. Interpretează cântecele cele mai deocheate, dar bineînţeles că voi, băieţi, n-o să înţelegeţi, nu? spuse ea făcând cu ochiul şi începând să râdă ana el protestară, conducându-i prin încăperea cu un covor albastru ca miezul nopţii, până la o masă argintie din faţă.

În curând, fiecare băiat avea câte o fată lângă el şi şampania curgea iarăşi în valuri.

— O să-ţi placă Gaby, îi şopti Olga la ureche lui Rogan, e cea mai bună dansatoare din Paris şi e foarte frumoasă.

— Nu mai frumoasă ca tine, spuse el uluit de pielea ei aurie şi de părul ei scurt, blond şi mătăsos.

Ea zâmbi încântată.

— Cu siguranţă că ştii cum să ajungi la inima unei femei, Rogan, murmură ea.

Gaby Delorges era fermecătoare şi înfricoşătoare, aşa cum îşi unduia trupul ca un şarpe când se întinse pe un şezlong din catifea neagră cântând cu o voce răguşită despre felul cum acestui amant îi plăceau degetele ei de la picioare, aceluia, degetele de la mâini, aceluia, coapsele ei, aceluia sânii… Rogan îşi ţinu răsuflarea când Gaby îşi mângâie sânii absentă şi o auzi pe Olga râzând uşor lângă el.

— Mai vrei puţină şampanie, Rogan? şopti ea umplându-i paharul.

După aceea dansară, ţinând-o strâns lipită de el şi îşi simţi bărbăţia pulsând lângă trupul ei. Îşi roti privirea prin încăpere şi observă că unii băieţi dispăruseră deja.

— E un loc minunat, îi spuse el ameţit de şampanie.

— Un loc unde facem ca visurile să devină realitate, şopti ea, lipindu-şi capul de pieptul lui. Îţi promit tot ce-ţi doreşte inima în noaptea asta, Rogan.

Îi simţi parfumul părului pătrunzându-i în nări şi, dintr-un impuls, se aplecă şi o sărută.

— Aş vrea să te sărut şi eu, Rogan, dar nu e permis aici, şopti ea când el îi adulmecă gâtul. Vino în camera mea.

Ameţit de prea multă şampanie şi chinuit de dorinţă, el ieşi împreună cu ea din clubul de noapte, împleticindu-se uşor.

— Hopa! exclamă Olga râzând. Dă-mi voie să te susţin. Poate ar fi mai bine să urcăm cu liftul.

Rogan se sprijini de ea încântat în timp ce aşteptară liftul, închizând ochii şi închipuindu-şi plăcerile care îl aşteptau… numai atingerea mâinii ei pe mijloc îi provocă o

dorință atât de intensă, încât abia aştepta să o dezbrace, să o vadă goală… să o atingă…

Cu un zumzet uşor, liftul se opri, iar uşile aurii se deschiseră lăsând să se vadă interiorul din catifea de culoarea ambrei şi frumoasa roşcată dinăuntru, care îşi ridică privirea de pe registrul pe care îl avea în mână şi le zâmbi. Deodată, însă, zâmbetul i se stinse şi culoarea îi dispăru din obraji, până şi buzele rămânându-i albe.

— *Bonsoir*, madame Poppy, murmură Olga trăgându-l de mână pe Rogan, care părea să fi încremenit.

— Lasă-ne, Olga, porunci Poppy cu o voce la fel de usturătoare ca o plesnitură de bici, iar Olga se topi imediat, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. Rogan, dă-mi voie să-ți explic, zise Poppy.

— Să-mi explici? strigă el trezindu-se subit. Ce să-mi explici, mamă? Că tu eşti patroana faimosului. *Numéro Seize*? Dumnezeule, ar fi trebuit să-mi dau seama de când am văzut papagalul în hol, dar am fost atât de naiv, încât mi-am zis că aşa trebuie să fie moda acum, ca toți papagalii frumoşi să poarte bijuterii. Dar e valabil numai pentru papagalii din bordeluri, nu-i aşa, mamă?

— Rogan, spuse ea pe un ton rugător. Te implor să mă asculți, să mă laşi să-ți spun adevărul.

— Toate lucrurile pe care mi le-ai cumpărat, continuă el îngrozit de ceea ce realiza, tot ce avem, ferma, bijuteriile lui Luchay, studiile mele… totul a fost plătit cu banii câştigați în locul ăsta. Tații prietenilor mei vin aici, probabil că ştiu de tine… Khalim Le Fanu…

— Le Fanu! exclamă ea. El te-a adus aici?

Ochii lui păreau de sticlă când se uită la ea îngrozit.

— Acum înțeleg, toată lumea trebuie să știe de tine, strigă el îndurerat. *Toți trebuie s-o cunoască pe mama mea*. Toate poveștile alea despre tatăl meu mort, probabil că nici n-am avut unul. Pun pariu că nici măcar n-ai știut cine a fost! Am trăit în minciună toți anii ăștia.

Chipul lui frumos era schimonosit de durere și Poppy se apropie de el, atingându-i brațul ușor.

Rogan sări înapoi ca ars.

— Nu mă atinge, mamă! spuse el cu o voce care deveni deodată rece și amenințătoare. Să nu te apropii de mine. Nu vreau să te mai văd în viața mea.

— Stai, Rogan, strigă ea când el se depărtă hotărât pe hol. Rogan, te rog…

Dar el nu mai privi nici măcar o dată înapoi și, deschizând ușa, ieși rupând-o la fugă în noapte.

— Rogan, vino înapoi, strigă Poppy coborând treptele în fugă după el, agățându-se de balustradă și strigându-l înnebunită când îl văzu alergând spre capătul străzii și dispărând după colț.

În sfârșit, înțelegea cum putea Franco să omoare oameni, fiindcă, în clipa aceea, îl ura pe Jacob Le Fanu atât de tare, încât îi venea să-l omoare. Ar fi vrut să vadă cum i se scurgea viața din trup ca ei acum; ar fi vrut să-l vadă urlând de durere, ca ea acum. Jacob Le Fanu așteptase șase ani lungi, dar, până la urmă, se răzbunase.

Capitolul 53

Bineînțeles, își spuse Mike, acum era limpede. În jurnalele ei, Poppy avusese obiceiul să dea nume care însemnau ceva pentru ea… Luchay fusese „raza de lumină” a ei și acum își aminti că scrisese că, pentru ea, Rogan era ca un „mic mesager al Domnului”. Rogan Messenger… Luă copia după scrisoarea lui Orlando, pe care i-o trimisese Liber, și o citi iarăși.

„*Bunicul Messenger s-a născut la Paris*.

A venit în Anglia când era foarte tânăr. Era singur și fără un ban, *dar*, *până la urmă*, *a reușit să-și găsească de lucru cântând la pian la un bar de noapte*, *unul din locurile acelea ale anilor ’20 unde cei din înalta societate se adunau ca să se distreze. Se pare că era atât de sărac*, *încât a trebuit să ceară un avans ca să-și poată cumpăra un costum de seară la mâna a doua*, *iar în prima săptămână nici nu și-a putut permite să mănânce; trăii cu cafeaua și apetitivele pe care i le dădea un chelner milos. Întotdeauna spunea în glumă că era singurul om care fusese cât pe ce să moară de foame mâncând numai caviar și somon afumat*.

Era o femeie care obișnuia să meargă acolo regulat, *soția unui om de finanțe celebru*, *și a început să-i placă foarte mult de el. Bunicul era un bărbat foarte bine*, *foarte înalt și blond*, *se pare că îi semăn. A început să-l roage să cânte la petreceri*, *în locuința ei din Londra și apoi la casa lor de la țară*, *Hawksfield Abbey din Sussex*, *după care prietenia lor a progresat. Nimeni nu știe dacă a fost ceva între ei cu adevărat*,

dar, din câte mi-a spus tata, mă îndoiesc. Bunicul Messenger era un om foarte corect.

Îşi câştiga existenţa în acest fel. Cred că weekend-urile petrecute la ţară, când cânta la petreceri, erau singurele dăţi când putea conta pe trei mese pe zi şi trebuia să fi fost ceva extraordinar pentru el. Oricum, lady Melton îi tot spunea că era *prea bun ca să fie doar un pianist de bar, mai ales de când descoperise că studiase la o şcoală în Elveţia şi că vorbea trei limbi fluent. Şi că avea creier. A vorbit cu soţul ei şi l-a convins să-l lase să încerce să lucreze în birourile lui.* S-*a descurcat bine, a câştigat bani serioşi şi nu avea* decât *douăzeci şi doi de ani.*

Lady Melton a avut grijă ca el să se învârtă în cercurile potrivite şi acolo a cunoscut-o pe bunica mea, la o petrecere la Hawksfield Abbey. Bunica Messenger, Lydia Lyle, cum o chema pe atunci, era o partidă foarte bună, deşi nu foarte bogată. Dar s-au îndrăgostit unul de altul şi s-au căsătorit, iar ca dar de nuntă, tatăl ei i-a cumpărat lui un loc la bursă. Când singurul lor fiu, tatăl meu, s-a născut, la un an după aceea, bunicul făcea deja avere, lucrând cu multă inteligenţă. N-au mai avut alţi copii, n-am ştiut niciodată de ce, pentru că majoritatea cuplurilor aveau familii mai numeroase pe atunci.

Bunicul Messenger a murit la doi ani după ce m-am născut eu, iar bunica, la câteva luni după el, se pare că erau atât de devotaţi unul altuia, încât ea n-a putut trăi fără el. A lăsat o mică avere în urmă pe care tatăl meu ar fi putut să o mărească – Dumnezeu ştie că a avut ocazia –, dar el a fost slab, iar mamei îi plăceau jocurile de noroc, aproape mai mult

decât ginul. Când se plictisea, pleca la Monte Carlo, Hong Kong, sau în vreo *croazieră lungă, oriunde se putea deda celor două vicii ale ei. Era foarte frumoasă, iar tata şi-a petrecut timpul mai mult aducând-o de pe unde se ducea, de teamă să nu o piardă, decât cu afacerile. Cu jocurile de noroc şi cu stilul de viaţă extravagant, s-a ajuns aşa încât, pe vremea când eu eram în şcoală, abia aveau cu c*e să *plătească taxele.*

Când aveam paisprezece ani, tata mi-a relatat ce îi spusese bunicul Messenger despre mama lui, pot să-l citez exact: „Poppy Mallory a fost o târfă, a zis. Ah, nu una din astea de la voi, care se culcă cu un rege, are o jumătate de duzină de copii şi face rost de un titlu şi de o proprietate la ţară. Poppy e moartă acum, slavă Domnului, şi n-o să fii niciodată nevoit s-o cunoşti. Eu mi-am alungat-o din minte de acum patruzeci de ani. Sau aproape, pentru că nu era o femeie pe care s-o poţi uita uşor".

Aşa că, vezi, domnule Lieber, de aceea cred că sunt *moştenitorul lui Poppy Mallory.*

Aşa se încheia scrisoarea lui Orlando.

Acum nu mai exista nicio îndoială în mintea lui Mike în legătură cu faptul că Orlando era strănepotul lui Poppy Mallory, dar, atunci, de ce aceasta nu îl menţionase în testament? Nu pomenea decât de fiica ei. Oare îl exclusese pe Rogan din testament pentru că fugise şi o părăsise? Îl sună pe Lieber la Geneva şi îi spuse ce descoperise.

Avocatul nu păru prea surprins în privinţa lui Orlando.

— M-am gândit eu că era ceva credibil în povestea lui. Şi mai era un bilet ataşat la testament. La vremea aceea nu mi s-

a părut important; Poppy părea o bătrână senilă care nu-şi putea face ordine în gânduri… Mi-am zis că aiura, probabil. M-am gândit că era cineva în biroul avocatului. Era pentru un anume Rogan, spunându-i că redactase testamentul pentru că el nu ştia de fiică, în caz că ea avea să uite mai târziu, pentru că memoria îi juca feste uneori. Spunea: *Am vrut să fiu sigură că se va avea grijă şi de ea. Dar, bineînţeles*, e *să te ocupi tu de asta*. Desigur, adăugă Lieber, încă nu-i puteam spune lui Orlando Messenger ce ştiu, trebuie, mai întâi, să aflăm povestea adevărată a fiicelor, iar în caz că mai există un moştenitor, atunci averea va fi împărţită în mod egal.

Mike se gândi la acele cuvinte şi apoi îl sună pe Carraldo la Los Angeles.

Mai era un singur caiet de citit, cel care spera să-i dea răspunsul cu privire la ce se întâmplase cu Poppy şi cine era fiica ei. Se gândi să o sune pe Aria şi să-i spună, dar hotărî să mai aştepte până când avea să fie sigur. Ducându-se la Luchay, îi mângâie aripa moale, iar papagalul îl privi fără să clipească.

— Sărmane Luchay, spuse Mike. Sărmane băiat. Te-a părăsit, nu-i aşa? Şi nu s-a mai întors niciodată.

După aceea se întoarse la birou şi se uită din nou pe caiete. Când termină, avu impresia că Poppy era chiar acolo, în camera aceea. Acum avea senzaţia că o cunoştea cu adevărat.

Capitolul 54

1927, FRANȚA

Poppy era. din nou singură la ferma de la Montespan. Trecuseră mai mult de doi ani de când dispăruse Rogan. *Numéro Seize*, rue des Arbres era în continuare cu obloanele lăsate şi învăluit în pânze împotriva prafului, exact aşa cum îl lăsase în noaptea aceea şi Simone îi relata că societatea mondenă pariziană încă îi mai deplângea dispariția.

— Se vorbeşte că n-o să mai existe niciodată un astfel de loc şi oamenii sunt siguri că o să-l redeschizi într-o bună zi, îi spuse ea.

Poppy însă, clătină din cap.

Niciodată, zise ea în şoaptă.

Îşi parcursese cărările vieții de nenumărate ori din noaptea aceea nefastă, spunându-şi că făcuse totul doar pentru a supraviețui. Dar, în adâncul sufletului, ştia că nu era adevărat; mai exista un motiv. Toată viața se considerase fata din umbra lui Angel Konstant; în sfârşit, la *Numéro Seize*, devenise madame Poppy, una din cele mai curtate şi mai căutate femei din Paris, şi una din cele mai bogate. Acum era din nou doar Poppy Mallory, cu o mie de cunoscuți şi milioane de franci în bancă. Şi, datorită falsei modestii şi obsesiei ei de a se îmbogăți, pierduse singurul lucru care contase cu adevărat pentru ea: iubirea şi respectul fiului ei.

Dacă nu ar fi fost Netta, nu ştia ce ar fi făcut. Netta îşi vându-se afacerea de la Marsilia şi venise să locuiască şi fermă cu Poppy.

— Sunt prea bătrână ca să mai fac pe madama veselă, spuse ea oftând, am aproape cincizeci de ani. M-am săturat să-mi tot sug burta şi să-mi vopsesc părul ca să nu se vadă firele albe.

— Pe mine nu mă deranjează, zise Poppy atingându-şi absentă noile fire albe de la tâmple, fiecare fir alb înseamnă că te mai apropii cu o zi de sfârşit.

Netta o privi îngrozită. Poppy mânca foarte puţin şi părea la fel de slabă şi de uscată ca o trestie. Pomeţii proeminenţi aruncau umbre asupra scobiturilor obrajilor. Dar, într-un fel, părea şi mai frumoasă. Iar ochii îi ardeau cu aceeaşi intensitate dintotdeauna când urmărea pe hartă mişcările duzinilor de detectivi particulari pe care îi angajase într-o mulţime de oraşe din lume, căutându-şi fiul. Rapoartele lor săptămânale, fiecare la fel de nul ca acela anterior, umpleau deja sertarele din biroul ei.

La început, Poppy îl aşteptase pe Rogan să se întoarcă, iar când îşi dădu seama că acest lucru nu avea să se întâmple, începu să-l caute disperată. Se gândise să ceară ajutorul oamenilor influenţi care frecventaseră

Numéro Seize şi care spuseseră că îi erau prieteni, dar nici ei nu ar fi putut face nimic în situaţia aceea. Se gândise să se ducă la poliţie, dar ar fi însemnat să se expună şi pe ea şi pe Rogan unui val de publicitate, deoarece ea era o femeie celebră şi nu ar fi existat nicio posibilitate de a-şi păstra secretul. În cele din urmă, îşi dădu seama că singurul care l-ar fi putut găsi pe Rogan era Franco.

— Dar nu poţi să-l rogi pe el! exclamase Netta, Odată ce

va afla că are un fiu, Franco n-o să-i mai dea drumul.

— N-o să ştie că Rogan e al lui, strigase ea. O să-i spun că am avut alt amant…

— Nu trebuie decât să facă o socoteală simplă, spuse Netta. Băiatul are şaptesprezece ani. Singurul tău amant în perioada respectivă a fost Franco.

Poppy se gândi la ironia acelui adevăr. Lucrurile nu se schimbaseră. Ea tot nu putea să-i spună lui Franco de Rogan şi nici acestuia nu-i putea explica cine era tatăl lui.

Îşi pusese toate speranţele în detectivi, recrutând din ce în ce mai mulţi pe măsură ce lunile treceau fără ca ei să-i dea de urmă.

— Dar iese atât de mult în evidenţă, spuse ea disperată, e atât de înalt şi are parul blond-portocaliu.

— Există o mulţime de tineri înalţi, doamnă, îi spuneau ei răbdători, iar părul se poate vopsi.

Netta se dusese înapoi la Marsilia în vacanţă. Se întorcea la Montespan cu maşina ei sport nou-nouţă, când aceasta scăpă de sub control pe şoseaua udă de ploaie şi se izbi de un pom. Netta muri pe loc. Extrem de îndurerată, Poppy o îngropă în cimitirul de pe dealul de unde se vedea portul Marsiliei, dorindu-şi să fi fost ea în locul Nettei. Acum îşi pierduse şi prietena, nu numai fiul, astfel încât avea impresia că lumea se închidea.

Lunile lungi de iarnă trecură în singurătate şi suferinţă la Montespan şi, pentru prima oară, îşi permise să se gândească la fiica ei. Îşi aminti copilaşul pe care îl ţinuse în braţe, părul ei moale şi blond, pielea catifelată şi trandafirie, şi se întrebă

cum arăta acum. Îşi dădu seama şocată că trecuseră douăzeci şi opt de ani; copilul era o femeie în toată puterea cuvântului. Deodată o cuprinse o dorință extrem de răscolitoare de a o vedea. Se plimba pe drumurile înghețate din jurul fermei, impunându-şi să nu mai dorească acest lucru. Dar nu putea, iar săptămâna următoare, se urcă în tren îndreptându-se spre Veneția.

Oraşul părea neatins de vreme sub cerul albastru de mai, exact aşa cum şi-l amintea. Hotelurile de lux îşi întinseseră tendele de vară, gondolierii plimbau turiştii pe canale, iar mica orchestră mai cânta încă în Piazza San Marco.

Poppy aruncă o privire în vitrina cafenelei *Florian's*, aproape sperând să-l vadă pe Felipe aşteptând-o, după care, cu un sentiment de déjà vu, se aşeză la aceeaşi măsuță cu suprafața din marmură, pe aceeaşi banchetă roşie, ca în ziua când îl cunoscuse. Un chelner tânăr îi aduse ceaiul cu gheață cerut şi ea se întrebă ce s-o fi întâmplat cu Carlo, bătrânul cu mustață care îi aducea „granița" cu ciocolată. Felipe îi spusese că se ducea acolo de mic copil, că îl cunoşteau foarte bine… Ştia că era ridicol, dar nu se putu abține să nu întrebe… în definitiv, nu era normal ca Felipe să-şi aducă propriii copii acolo, aşa cum fusese adus şi el?

— Mă întreb dacă mă poți ajuta cumva, îi spuse ea chelnerului. Am cunoscut o familie care venea aici cu ani în urmă, dar am pierdut legătura. Mă întrebam dacă nu cumva îi cunoşti. Se numesc Rinardi… doamna baroană Rinardi.

El clătină din cap.

— Îmi pare rău, doamnă, lucrez aici doar de câteva luni. Dar o să întreb pe unul din chelnerii mai vechi, dacă doriți.

Se întoarse după câteva clipe însoțit de un bărbat cărunt, care îi zâmbi cu amabilitate.

— Ah, familia Rinardi! exclamă el, împreunându-şi mâinile peste şorțul alb. Nişte oameni atât de minunați, nişte copii aşa de frumoşi. Şi doamna baroană… ce frumoasă! Când copiii erau mici, îi aducea mereu pe-aici, în perioada când stăteau la palat. Dar, după aceea, gata. Ne e dor de ei.

— N-au mai venit? întrebă ea. De ce?

— Am auzit că doamna baroană s-a întors în America, doamnă, spuse el ridicând din umeri. Se întâmplă şi în cele mai bune familii… nefericire… despărțire. Da, doamna baroană avea o expresie de nefericire pe chip, chiar dacă era extrem de frumoasă.

— Şi copiii? întrebă Poppy cu o voce tremurătoare.

— Fetițele erau fermecătoare, amândouă atât de frumoase în moduri atât de diferite, una atât de exuberantă, cealaltă atât de tăcută. Şi băiețelul era frumos, ca taică-său, zise el oftând. Cine ştie, poate că or să se împace iar într-o bună zi. Dacă vrea Dumnezeu.

— Poate, zise Poppy automat. Vă mulțumesc, domnule.

— Mi-a făcut plăcere, doamnă. Şedere plăcută la Veneția.

Deci Angel avea un fiu, îşi spuse ea sorbindu-şi ceaiul; îl părăsise pe Felipe până la urmă. Şi cele două fetițe, una exuberantă, cealaltă tăcută, putea să-şi dea seama care era a ei. Se uită deznădăjduită pe fereastră; fusese atât de sigură că avea să o vadă, atât de sigură că avea să o *recunoască* imediat. Dar

era prea târziu să aducă înapoi trecutul. Şi, în plus, Angel şi fiicele ei se aflau la şase mii de mile distanță în California. La Rancho Santa Vittoria.

Plecă repede de la *Florian's* şi se duse la agenția de voiaj *Thomas Cook Ltd.*, unde îi spuseră că era un vapor, *Michelangelo*, care pleca din Genova spre New York peste trei zile. Poppy rezervă un loc imediat, înainte să apuce să se răzgândească. În sfârşit, se ducea acasă.

Capitolul 55

1927, CALIFORNIA

Poppy se dusese călare, până în locul de unde obişnuia să spioneze în copilărie, sus pe dealul de unde se vedea Casa Konstant. Calul pe care îl închiriase de la nişte grajduri din localitate păştea liniştit în apropiere şi zgomotul firelor de iarbă rupte se combina cu ciripitul păsărilor şi greierilor.

Întâi se dusese la Casa Mallory, unde găsise doar o ruină mistuită de flăcări. Mersese îngrozită prin iarba înaltă şi încâlcită oare, pe vremuri, fusese o pajişte şi se aşezase iarăşi pe treptele de la intrare care acum erau distruse, amintindu-şi, cu o senzație de gol în stomac atât de familiară, Acum obişnuia să stea acolo şi să-l aştepte pe Jeb. Îşi aduse aminte de indianul bătrân şi orb din bucătăria de chirpici şi de camera aceea anonimă care fusese a mamei ei şi de propria ei cameră dezolantă care era plină de umbre şi spaime atunci când tatăl ei nu venea acasă. Îşi aminti pianul mare şi lucios din salon şi

jucăriile pe care le lăsase în dulap când ea şi Jeb îşi începuseră peregrinările din oraş în oraş, în urmărirea unei partide de poker, şi simți din nou acea spaimă teribilă la gândul că fusese abandonată.

Casa Mallory nu fusese niciodată un loc fericit, dar ar fi fost a ei dacă Jeb Mallory n-ar fi pierdut-o la cărți; ar fi avut ceva real să-i dăruiască lui Rogan, în loc să inventeze un trecut.

Singura care mai rămăsese în picioare era coliba din chirpici. Pereții ei groşi de treizeci de centimetri. Împiedicau să se audă ciripitul păsărilor, iar razele soarelui abia pătrundeau prin ferestruica înaltă. Închizând ochii, Poppy se revăzu când era mică şi îşi ținea răsuflarea pentru ca bătrânul indian să nu o audă când se ducea să fure câte o bucată din pâinea plată pe care o cocea el. Îi era atât de frică să nu o prindă. Chiar şi acum, locul acela fremăta de emoții, de singurătate şi tristețe… şi de moarte. Scoțând un țipăt de spaimă, ieşi în fugă, trăgând în piept aerul curat şi făcându-şi drum prin ierburile încâlcite. Instinctiv, se întoarse să arunce o privire spre dealul din spatele casei. Dar macii nu mai înfloreau acolo.

Apucă pe familiara scurtătură spre Casa Konstant, oprindu-se în mod automat în vechiul loc unde obişnuia să se ascundă în copilărie, atrasă acolo în fiecare zi ca de un magnet pentru a privi familia aceea magică, frumoasă şi fericită, tânjind din tot sufletul să facă parte din ea.

Arăta exact ca pe vremuri, cu zidurile albe, strălucitoare, cu ghivecele de flori, cu fântâna sclipitoare şi cu acoperişul

roşu licărind în soare. Oamenii continuau să muncească în grădini, iar poneii pur-sânge se mişcau alene prin ţarc. Şi, dincolo de toate acestea, pământul Konstant se întindea cât vedeai cu ochii.

Poppy se prăbuşi în iarbă, strângându-şi genunchii sub bărbie, pierzându-se în visuri. Deodată, un bărbat înalt şi cărunt coborî repede treptele şi se duse spre vechiul hambar. Inima începu să-i bată cu putere şi crezu că leşină când îl recunoscu pe Greg. Bineînţeles că era mai bătrân, dar în afară de faptul că părul îi încărunţise, era neschimbat. Era tot bărbatul înalt şi frumos pe care îl ştia ea. Cel căruia îi spusese „fratele ei", cel pe care descoperise prea târziu că îl iubea. Peste câteva clipe, Greg apăru înapoi în curte la volanul unui *Packard* bleumarin. Vocea lui, când strigă cuiva să se grăbească, o făcu să simtă fiori de plăcere şi durere prin tot trupul şi îşi muşcă buzele ca să nu-l strige. Apoi, o femeie drăguţă coborî în fugă treptele, făcându-şi vânt cu pălăria mare de pai şi râzând, iar Poppy ştiu că era soţia lui.

— Melissa, de ce trebuie să întârzii întotdeauna? îl auzi ea plângându-se.

— Presupun că, după toţi anii ăştia, pur şi simplu, am renunţat să mai încerc, spuse ea râzând şi urcând în maşină.

— Haideţi odată, băieţi! strigă Greg azvârlind valize şi bagaje în portbagaj, iar inima lui Poppy tresări când trei băieţandri ieşiră în fugă din casă.

Erau fiii lui Greg, fiii care ar fi putut să fie ai ei. Semănau atât de mult cu el, în afară de cel mai mic, care venea agale în urmă, el semăna cu bunicul lui, Nik.

— Hai odată, Hilliard, îl auzi ea pe Greg.

Apoi, în urma lor, apăru Angel, coborând treptele încet. Poppy şi-o aminti ultima oară când o văzuse… dar părul pe care şi-l amintea de un blond ca luminat de lună, părea şi mai deschis şi, şocată, îşi dădu seama că părul lui Angel era alb complet.

Urmară o mulțime de sărutări şi îmbrățişări, după care ei plecară. Angel le făcu cu mâna, iar Poppy se forță să-i mai vadă pentru ultima oară pe Greg şi pe fiii lui. Simți din nou vechea şi familiara împunsătură de invidie; se întorsese în punctul de unde plecase cu atâția ani în urmă, privind din afară în interior. În realitate, nu făcuse parte niciodată din familie. Era în continuare un vis.

O văzu pe Angel mergând pe poteca spre micul chioşc pe care ea şi-l amintea atât de bine; era locul unde se duseseră întotdeauna să-şi împărtăşească una alteia tot felul de secrete. Stătea acolo chinuindu-se, vrând să se ducă la Angel, dar temându-se… ştia că n-ar fi trebuit, ştia că nu trebuia… dar dorea atât de mult să se ducă acasă. În cele din urmă, dezlegă calul şi coborî încet dealul.

Stând pe banca sculptată din chioşcul acoperit de viță, Angel deschise cartea pe care o avea în mână. Era jurnalul mamei ei; îl găsise cu o zi în urmă în pod, printre câteva caiete de-ale ei de şcoală. Ezitase să-l citească, chiar şi acum, la doisprezece ani de la moartea Rosaliei, deoarece i se păruse o violare a intimității. Propriul ei jurnal era un lucru atât de personal; conținea toate speranțele şi temerile ei, iubirile şi dezamăgirile ei, ca, de asemenea, şi petrecerile, dansurile şi

vizitele făcute la San Francisco. Avea să fie o privire aruncată în adâncul sufletului mamei ei.

Primele pagini erau în întregime despre tatăl ei, cum se cunoscuseră, cât de mult îl iubea Rosalia, noaptea nunții lor… Era o fată îndrăgostită care scria, nu mama ei, şi Angel închise caietul repede. Nu avea să-l citească niciodată. Închise ochii, bucurându-se de razele soarelui care pătrundeau printre frunze şi de liniştea plină de viață specifică unei regiuni de țară.

Avea înainte două săptămâni neprețuite numai pentru sine. Două săptămâni înainte de a se întoarce în Italia la fiul ei care o ura aproape la fel de mult ca pe tatăl său; două săptămâni înainte de a se hotărî ce să facă în privința fiicelor ei; doar două săptămâni de singurătate pe care nu crezuse vreodată că şi le va dori.

Angel deschise ochii când auzi un zgomot uşor de paşi prin iarbă. Era oare un vis? se întrebă ea când o văzu pe Poppy apropiindu-se. Sau poate o stafie? Părul ei roşu era legat lejer cu o panglică, la fel ca întotdeauna, dar acum era străbătut de fire albe. Era la fel de subțire ca la optsprezece vani şi avea acelaşi mers degajat, cu paşi lungi, care mereu o făcuse să se gândească la un cal de curse. Închise ochii din nou, şocată. Poppy era reală. Era acolo.

— Am venit acasă, Angel, şopti ea, după care, acoperindu-şi fața cu mâinile, se lăsă în genunchi şi izbucni în plâns.

— De ce ai venit, Poppy? o întrebă Angel cu asprime, împotrivindu-se dorinței de a întinde mâna pentru a o linişti.

Asta nu mai e casa ta.

— Trebuia să vin, strigă Poppy. Am pierdut tot ce avea importanță pentru mine… tot. Nu înțelegi, Angel, trebuia să vin, trebuia să te văd… trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu fiica mea.

— Ți-ai încălcat promisiunea, îi aminti Angel cu răceală. Nu trebuia să mai iei legătura cu niciunul din noi niciodată.

— Dar a trecut atâta vreme, spuse Poppy cu un glas rugător; se zice că timpul vindecă rănile vechi…

— Răni! şopti Angel. Răni, Poppy? Ceea ce ai produs tu n-au fost răni, ci lovituri mortale! N-ai nici cea mai mică idee ce dezastru ai adus asupra mea şi a familiei mele! Doamne, cât îmi doresc ca tata să nu-l fi întâlnit niciodată pe Jeb Mallory.

Ochii şocați şi plini de lacrimi ai lui Poppy îi întâlniră pe ai lui Angel.

— Nu poți să spui aşa ceva, îngăimă ea. Angel, am fost ca nişte surori. Ceea ce s-a întâmplat n-a fost din vina mea…

— Nu mi-ai spus adevărul, nu-i aşa, Poppy? întrebă. Angel cu o voce rece ca gheața. Dar Felipe mi-a spus. A fost doar unul din lucrurile cu care obişnuia să mă tortureze. Mi-a spus că te-ai dus la el în noaptea aia, cât de pasionată şi de insistentă ai fost… mi-a spus până şi cum te simțeai în brațele lui; *Felipe* era iubitul secret cu care te întâlneai după-amiaza când plecai pe ascuns de la hotel! *Şi Felipe era tatăl copilului tău*.

Poppy lăsă capul în jos tăcută. Era aproape adevărat.

— N-a făcut dragoste cu mine, Angel, m-a violat, spuse ea încet.

— Te-ai dus la Palazzo Rinardi în toiul nopții, zise Angel batjocoritoare. El mi-a spus că aveați întâlnire.

— Nu-i adevărat, strigă ea disperată. Îți jur că n-a fost aşa.

Angel ridică din umeri cu răceală.

— Cum şi de ce s-a întâmplat totul nu mai are niciun fel de importanță. Dar, dacă n-ai fi fost tu, nu l-aş fi cunoscut niciodată pe Felipe.

Vocea îi era încărcată de douăzeci şi opt de ani de suferință când se uită la Poppy. Voia ca ea să afle totul ca să înțeleagă, în sfârşit.

— Întreaga mea viață s-a schimbat din cauza ta, Poppy. A trebuit să trăiesc ani de zile lângă un om pe care îl disprețuiam şi care nu putea să mă sufere. Felipe nu voia decât banii familiei Konstant. Când n-am mai suportat, am plecat; mi-am luat fetele, dar el a păstrat băiatul. Şi acum fiul meu mă urăşte, Poppy, aproape la fel de mult ca pe tatăl lui, pentru că a trebuit să rămână acolo şi să trăiască alături de el.

Ochii ei frumoşi şi limpezi erau plini de durere când îşi aminti.

— Împachetasem toate lucrurile, spuse ea, eram pregătiți, în hol. Îi spusesem lui Felipe cu o seară înainte că aveam de gând să plecăm, că totul se terminase. El a ieşit din camera armelor, era toamnă şi credeam că se duce la vânătoare de fazani. Purta o haină verde de vânătoare şi avea o puşcă sub braț. Alexandr, vino încoace la tatăl tău, a zis. Băiatul s-a uitat la mine, neştiind ce să facă. Eu am clătinat din cap şi l-am luat pe după umeri. Nu avea decât nouă ani…

Felipe a armat puşca şi a îndreptat-o spre el. Am zis să vii încoace, Alexandr, a repetat el. Eu am ascuns băiatul la spatele meu, îngrozită. Ce faci? am strigat când el s-a întors şi a îndreptat puşca spre fete. Dacă Alexandr. nu vine lângă mine, împuşc una din fete, a zis Felipe, *şi ştii pe care din ele*, Angel. Nu poți să faci asta, am strigat eu. Nu poți să-ți omori propriul copil! Dar Felipe se credea întotdeauna mai presus de lege. Să-l omor? a zis el rânjind. O să fie un accident, draga mea… teribil de trist… toată lumea ştie că baronul Rinardi îşi adoră copiii. Alexandr s-a desprins de mine şi a fugit spre tatăl lui. Te rog să nu le împuşti, tată, a zis el curajos. N-o să uit niciodată zâmbetul de triumf al lui Felipe în clipa când a pus mâna pe umărul băiatului. Puteți să plecați acum, a spus el după aceea. Alexandr va rămâne cu mine. Băiatul a fost întotdeauna o dezamăgire pentru Felipe; era un copil delicat, timid şi intelectual, care nu putea să sufere fastul tatălui său, felul în care juca tot timpul rolul de baron, ca un senior feudal. Felipe voia ca fiul lui să fie un atlet, un sportiv, şi îl tortura tot timpul în legătură cu fizicul lui delicat, obligându-l întotdeauna să înoate, să călărească, să meargă la vânătoare şi îl necăjea în permanență din cauza ochelarilor pe care trebuia să-i poarte, pentru că băiatul era atât de miop. Bietului Alexandr nu-i plăceau caii şi nu suporta să ucidă. Felipe n-a văzut niciodată frumusețea inteligenței lui Alexandr, n-a citit niciodată poeziile pe care le-a scris băiatul. Profesorii mi-au spus că fiul meu era un geniu creator şi că trebuia să alegem cu grijă şcolile la care să-l trimitem pentru a fi siguri că talentele aveau să i se pună în valoare. Alexandr o să rămână

întotdeauna lângă mine, spunea Felipe, o să fie ostaticul meu pentru banii familiei Konstant. Atâta timp cât o să fie cu mine, familia Konstant o să plătească. Fiul meu a stat cu curaj acolo când tatăl lui a îndreptat arma spre noi, uitându-se cum ne pregăteam să plecăm. O să mă-ntorc după tine Alexandr, i-am promis, dar Felipe a-nceput să râdă. Tu vrei asta, Angel, mi-a strigat el. Apoi: Ai putea să rămâi aici cu mine şi cu fiul tău. Alexandr mă privea cu ochii plini de speranță, deşi n-a scos niciun cuvânt. Numai că acum ştiam cât de mult îşi ura Felipe fiica, fiica ta, Poppy. Spre ea îndreptase arma… ştiam că, dacă rămâneam, într-o bună zi, tot avea s-o omoare. Deocamdată, Alexandr era în siguranță pentru că avea nevoie de el. Aveam să mă întorc după el mai târziu. N-aveam încotro. Ca să-ți salvez fiica, mi-am sacrificat băiatul, Poppy. Am adus fetele aici, spuse ea sleită de puteri. Ani de zile ne-am tocmit cu Felipe; tata îi oferea din ce în ce mai mulți bani, dar el râdea şi zicea că nu erau de ajuns. Nu l-a lăsat niciodată pe Alexandr să-mi scrie. Eram înnebunită de spaimă gândindu-mă ce îi făcea copilului, cum îl tortura. În cele din urmă, tata a zis că el şi mama se duc în Italia să discute cu el, să trateze cu el – un milion de dolari, două milioane – pentru fiul meu. Se aflau la bordul vasului *Lusitania* când acesta a fost scufundat de un submarin german.

Poppy simți că moare în interior. Îşi aminti ziua când Nik şi Rosalia se duseseră să o salveze de teroarea din orfelinatul din Pittsburgh, cum o aduseseră acolo şi o consideraseră fiica lor, cât de mult o iubiseră. Se gândi la Nik, solid şi puternic, şi la Rosalia, atât de veselă şi de încântătoare,

râzând întotdeauna. Erau atât de plini de viață în amintirile ei, încât nu-i venea să creadă că pieriseră înghițiți de valurile verzi şi reci ale Atlanticului.

— Greg a început să se ocupe de fermă, continuă Angel. Dacă l-ai fi văzut cât a suferit în toți acei ani, căutându-te, n-ai mai fi îndrăznit să te întorci! L-am implorat să înceteze cu căutările, dar cum aş fi putut să-i spun adevărul şi să-l fac să sufere şi mai tare? Până la urmă, a dat totul la spate şi s-a însurat cu Melissa şi acum au trei băieți minunați. Dar cei doi mai mari sunt la şcoala militară şi se pare că micul Hilliard o să le calce şi el pe urme. Deci, n-a mai rămas nimeni care să aibă grijă de Rancho Santa Vittoria. Toate lucrurile pentru care a muncit tata nu mai înseamnă nimic. Greg a vândut deja câteva sute de acri, se pare că oamenii sunt gata să plătească sume imense pentru pământ, iar banii sunt pentru fiii lui. Peste câțiva ani nici n-o să mai recunoşti locul. Greg e mulțumit cu Melissa, adăugă ea, şi îşi iubeşte băieții foarte mult. E la fel de fericit ca orice alt bărbat. Să nu crezi că poți să te-ntorci acum şi să distrugi totul, Poppy.

Poppy clătină din cap.

— L-am văzut o dată, la Paris, acum câțiva ani. El nu m-a văzut. Aş fi putut să mă duc la el, Angel, dar ştiam că era prea târziu, zise ea şi, după o ezitare, adăugă: Am trecut pe la Casa Mallory. Ce s-a întâmplat cu tatăl meu, Angel?

— A murit în incendiu atunci, la cinci ani de la dispariția ta. E îngropat în capela metodistă din Santa Barbara. Mama şi tata n-au vrut să-l îngroape în acelaşi mormânt cu mama ta, niciodată n-am înțeles de ce.

Privi în jos spre jurnalul Rosaliei; probabil că răspunsul se afla acolo, dar ea ştia acum că nu avea să-l citească niciodată.

Poppy simți din nou acel sentiment vechi de furie neputincioasă împotriva tatălui ei, flacăra urii care avea să ardă veşnic în ea. El fusese cauza tuturor acelor necazuri… el era cel care ar fi trebuit judecat în ceruri. Dacă ar fi avut grijă de soția lui, de copilul lui, de pământul lui, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Din cauza lui ea îşi pierduse fiul. Şi la fel şi Angel.

— Angel, întrebă ea temându-se de răspuns, ce s-a-ntâmplat cu Alexandr?

— Felipe a refuzat să renunțe la el, oricât de mulți bani i-am oferit. Am încercat chiar să nu-i mai trimitem bani, dar bineînțeles că el a amenințat băiatul. Am discutat cu numeroşi avocați, dar legea era foarte clară; când o soție îşi părăsea soțul, acesta avea dreptul să-şi păstreze copiii. Mi-au spus că era un noroc să avem cele două fete. Felipe a murit subit acum doi ani şi imediat m-am dus în Italia să-l văd pe Alexandr. A refuzat să-mi vorbească; era ostil, rece. Am încercat să-i explic cum mă gândisem la el tot timpul, cum mă chinuisem cu gândul la el, cum ştiam că Felipe voia să-i omoare sora şi de aceea nu putusem să ne întoarcem. Nici n-a vrut să mă asculte. Felipe fiind mort, el era acum baronul Rinardi, dar refuza să accepte titlul. Ani de zile Felipe îl obligase să călărească, să tragă cu puşca şi să facă tot felul de astfel de lucruri fizice la care voia ca el să fie bun, până când s-a săturat şi, în semn de răzbunare, l-a alungat pe profesorul

lui Alexandr, refuzând să trimită băiatul la şcoală. Alexandr era needucat. Dar, cel puțin, n-a putut să-l lipsească de cărți, aşa că a citit tot ce era în bibliotecă, învățând singur despre lucrurile care îi plăceau cel mai mult. Alexandr se refugiase într-o lume a lui şi acum nu mai dădea voie nimănui să intre în ea. Mai ales mamei lui care îi promisese să se întoarcă după el… şi nu reuşise.

Poppy îşi ascunse fața în mâini, cunoştea acel sentiment, să aştepți, să aştepți pe cineva dare nu mai venea…

— N-a mai vrut să aibă nicio legătură nici cu familia Rinardi, nici du familia Konstant; n-a vrut decât suficienți bani ca să cumpere o vilă izolată pe undeva pe lângă Alpii Dolomiți. E înconjurată de acri întregi de grădini neglijate şi demodate şi trăieşte acolo singur, citind şi făcând ordine din haos. Nu vrea să mă vadă nici pe mine, nici pe altcineva din familie; nu vrea decât să fie lăsat în pace. Aş dori să cred că, în sfârşit, e fericit.

Glasul ei era atât de plin de nostalgie, încât Poppy îi luă mâna instinctiv.

— Ştiu cum e, Angel! exclamă ea. Şi eu mi-am pierdut fiul…

— Nu-mi spune, Poppy, strigă Angel, împingându-i mâna. Nu vreau să ştiu absolut nimic despre tine. Vreau doar să te-ntorci de unde ai venit. Viața mea nu-i a ta, copiii mei nu sunt ai tăi. N-ai nimic. Ai adus destulă amărăciune acestei familii.

Poppy se dădu înapoi şocată de ura din glasul ei, dar trebuia să afle lucrul pentru care venise.

— O să plec, zise ea încet. Dar, mai întâi, te implor, fie-ți milă de mine, spune-mi de fiica mea. Ce face? I-ai dat numele meu?

— Ca o proastă, le-am dat amândurora numele tău, poate pentru că, deşi te iubeam şi mi-era milă de tine, ştiam că, într-o bună zi, aveai să te întorci după ea. Am *două* fiice şi numele lor sunt Maria-Cristina Poppy Rinardi şi Helena Mallory Rinardi. Iar tu, Poppy, n-ai niciuna. Ții minte? *Amândouă sunt ale mele*.

— Angel, te rog, lasă-mă s-o văd, cel puțin spune-mi care din ele este şi unde e…

— Nu! Nu mai e nimic de spus.

O expresie de o asemenea tristețe apăru pe chipul lui Angel, încât lui Poppy i se făcu frică… ce se întâmplase, oare, cu Maria-Cristina, cu Helena, de o făcuse să arate astfel? Dar ştia că Angel nu avea să-i spună.

— Îmi dai voie să vin să te mai văd, Angel? o întrebă ea umil.

Angel, însă, clătină din cap, şi se priviră pentru ultima oară, văzându-se cum erau acum, nu aşa cum fuseseră pe vremea când nu erau decât nişte fete lipsite de griji, alergând pe întinderile însorite ale fermei Santa Vittoria pe poneii lor, fără să se gândească la ziua de mâine.

Fără să mai scoată un cuvânt, Poppy se întoarse şi porni pe cărarea acoperită de iarbă. I se păru cel mai lung drum din viața ei şi ştia că parfumul tufelor de trandafiri, zgomotul greierilor şi ciripitul vesel al păsărilor pe care le simțea şi le auzea în timp ce părăsea locul şi oamenii pe care îi iubea

aveau să-i rămână întipărite în memorie o veşnicie.

Capitolul 56

1931, ITALIA

De fiecare dată când limuzina *Mercedes* blindată trecea de porţile masive din fier şi le auzea închizându-se în urma lui Franco îşi amintea că locuia într-o închisoare. Dar nu-l mai deranja izolarea; într-un fel, aproape că prefera singurătatea.

De multă vreme descoperise că, singurul mod în care putea scăpa de închisoarea lui era prin intermediul minţii. După ce se sfârşeau şedinţele şi hotărârile din ziua respectivă erau luate, cina, întotdeauna singur, la masa lungă de mănăstire, luminată de sfeşnice preţioase de argint, mâncând foarte puţin din porţelanuri delicate şi bând puţin vin bun din frumosul pahar *Lalique*. Apoi se ducea în bibliotecă şi închidea uşile încet în urma lui, izgonind, în sfârşit, chipurile oribile ale paznicilor, toată tensiunea şi responsabilitatea. Era singur cu cărţile lui minunate, cu tablourile lui vechi şi cu amintirile lui.

Uneori se plimba prin vasta încăpere superbă, uitându-se la colecţia sa de tablouri sau răsfoind vreuna din cărţile lui rare, alteori stătea, pur şi simplu, pe fotoliul lui confortabil, stingea lampa, îşi aprindea o ţigară şi îşi amintea cum fusese viaţa altă dată, când era fericit.

În seara aceea era altceva. Mâncase încet, ba chiar îşi

pusese şi un al doilea pahar de vin pentru a prelungi aşteptarea mai mult, întârziind deliciosul moment când putea să-şi vadă cea mai recentă şi mai de preţ achiziţie.

În sfârşit, bău şi ultimele picături de vin din pahar şi, cu inima bătându-i cu putere în piept, traversă încet holul îndreptându-se spre sanctuarul lui. Era o seară foarte caldă şi ferestrele din bibliotecă erau deschise larg pentru a lăsa să pătrundă aerul. Auzea paşii paznicilor care patrulau pe afară când stinse lămpile, toate în afară de cea de lângă un şevalet mare pe care se afla un tablou, încă acoperit cu o pânză albă. Îşi aprinse altă ţigară şi se instală în fotoliu, uitându-se îndelung la tabloul acoperit. Nu-I mai văzuse de ani de zile, ştiuse doar că îl voia cu orice preţ şi îşi instruise agentul să liciteze mai mult decât toţi ceilalţi.

Stingând ţigara, se duse lângă şevalet şi, cu o mână tremurătoare dădu pânza la o parte. Se uită la portretul lui Poppy cu lacrimi în ochi; era Poppy aşa cum o cunoscuse el prima oară şi Sargent îi capturase toată aroganţa tinereţii pe chipul ei fermecător. Părea să fi surprins nuanţele unui mic animal dornic să scape din lanţ şi, totuşi, speriat de libertate. Şi mai erau vizibile cicatricile experienţei, în insolenţa prudentă a ochilor ei şi în zâmbetul sfidător. Poppy purta o rochie din satin de un gri ca al gheţii, cu un brâu roz, la gât celebrele şiraguri de perle, iar în păr o mulţime de steluţe de diamante. În mână ţinea o singură gardenie.

Franco se aşeză din nou pe fotoliu scoţând un oftat de plăcere. După aproape douăzeci şi cinci de ani era din nou singur cu Poppy.

Într-un efort de a-şi alunga singurătatea, Poppy începuse să călătorească prin lume; se aflase pe vapoare şi în trenuri, pe ambarcațiunile de pe Nil, pe catâri şi pe cămile. Nu mai era nicio țară pe care să nu o fi văzut, o ruină sau un monument istoric pe care să nu le fi vizitat. Şi întotdeauna singură.

Era femeia cea misterioasă şi elegantă care călătorea la clasa întâi la bordul transatlanticului *Ile-de-France* în drum spre New York; era străina frumoasă şi distantă care cina singură în *Orient Expres* în drum spre Istanbul; era femeia subțire şi şic care nu vorbea cu nimeni în timpul croazierei de la Cairo la Luxor; era singura femeie care înfrunta căldura zilei în India pentru a vedea Fortul Roşu şi Taj Mahal în razele soarelui şi din nou, singură, la lumina lunii. Era singura femeie din barul hotelului *Raffles* din Singapore. Era invitată la oină, la dans, la un pahar, în Hong Kong, Delhi, Viena, Buenos Aires şi în vârful unui munte din Bolivia, ca şi în multe alte locuri. Ea nu accepta, însă, nicio invitație. Vorbea numai cu ghizii, cameristele, stewarzii şi chelnerii de la bordul vasului pe care se afla sau din hotelul unde stătea. Fugea de lume şi de sine. Numai că nu reuşea.

Trecuseră patru ani. de când o văzuse pe Angel ultima oară şi tot de patru ani încerca să uite. După ce plecase de la ea, se întorsese în apartamentul ei de la hotelul din San Francisco, dorindu-şi să poată muri. Angel dăduse vina pe ea pentru toate dezastrele care se abătuseră asupra familiei Konstant şi, în cele din urmă, ea o acceptase. Şi Rogan era tot vina ei, ca şi bietul copil pe care se hotărâse să-l abandoneze

chiar înainte să se nască. Îngrozitor de nefericită şi neştiind prea bine ce să facă, colindase la întâmplare până fi Los Angeles, unde luase un apartament la *Beverly Hills Hotel* şi, timp de o săptămână, stătuse înăuntru, gândindu-se.

La sfârşitul acelei săptămâni, îşi sunase avocații de la Paris, spunându-le să scoată la vânzare casa de la *Numéro Seize*, rue des Arbres şi tot ce se afla înăuntru. Nu voia să mai păstreze nimic. Apoi, îi sunase pe detectivii care îl căutaseră de atâta vreme în zadar pe Rogan, cerându-le să afle tot ce puteau despre cele două fiice ale doamnei baroane Rinardi, spunându-le că circulau unele zvonuri că una din ele fusese adoptată la naştere, iar ea voia să ştie care din ele. Trebuia să-şi cunoască propria fiică, indiferent cât de mult ar fi durat. Nu voia să i-o ia lui Angel, dar simțea nevoia să o cunoască, pentru că, într-o bună zi, avea de gând să-i lase o avere. Avea să fie tot ce făcuse pentru ea vreodată.

Los Angeles era un oraş tânăr, care abia se dezvolta, iar soarele şi aerul încărcat de parfumul florilor de portocali o vrăjiseră. Cumpărase o maşină ca să se poată plimba prin văile lui în voie, admirând vastele proprietăți şi vilele albe şi superbe ale vedetelor din industria filmului care abia începuse să capete forjă, Pickfair şi Greystone şi noua Greenacres cu patruzeci şi patru de camere care abia fusese construită cu două milioane de dolari de către Harold Lloyd. Erau atât de splendide în razele soarelui californian, de parcă ar fi promis că viețile celor care locuiau în ele erau plăcute şi liniştite, şi, deodată, Poppy fusese tentată să cumpere teren şi să construiască una ea însăşi. De ce nu, îşi spuse ea deodată, în

definitiv, era o femeie bogată, îşi putea permite; acum îşi putea permite orice dorea. Ştia că n-ar fi suportat să se ducă acasă la Montespan şi se gândi că poate avea să găsească acolo, în California, pacea pe care o căuta.

Cumpără o suprafață de cinci acri în vârful unui deal pe Beverly Drive, la nord de Sunset Boulevard şi angajă un arhitect să-i construiască o *hacienda* stil spaniol, care semăna foarte mult cu Casa Konstant. Dorința de a cumpăra şi mai mult pământ puse stăpânire pe ea şi, amintindu-şi sfatul lui Franco, cercetă periferia oraşului care era în plină dezvoltare, cumpărând terenuri pe care nimeni nu le voia încă pe Wilshire, Sunset şi Santa Monica; apoi se aventură şi mai departe, cumpărând un teren inutil în San Fernando Valley, la mile întregi distanță de orice loc. Apoi îşi instrui agenții să negocieze achiziționarea vechii Case Mallory şi cât puteau din pământul din jur pe măsură ce familia Konstant avea să vândă. Voia să-şi cumpere înapoi moştenirea pentru ca, într-o bună zi, să le aparțină copiilor ei.

Suferind îngrozitor de singurătate, se lansă într-o serie febrilă de cumpărări. Antichități şi tablouri pentru casa care nu era decât un proiect deocamdată în biroul unui arhitect; o mulțime de palmieri transplantați pentru a străjui aleea încă nemarcată şi sute de plante exotice pentru viitoarele grădini. Cumpără o fântână din piatră pentru curte şi avea intenția să construiască şi o piscină turcoaz împrejmuită de un gard viu. Când se întorcea noaptea, când pe o parte, când pe alta, visa că, într-o bună zi, Rogan şi fiica ei aveau să vină după ea şi avea să le spună: „Vedeți, asta e casa voastră, vă aşteaptă de

ani de zile. Toate astea sunt ale voastre, şi asta, şi asta… nu trebuie să spuneți decât. că mă iertați".

Când, în sfârşit, primise raportul detectivilor, îl deschisese cu nerăbdare. Poate că acum avea să afle adevărul. Luaseră legătura cu agenții din Italia, îi spuneau ei, unde ambele tinere locuiau în prezent la Villa d'Oro. S-au verificat registrele şi s-a descoperit că erau gemene, se născuseră în ziua de 5 mai 1899 şi fuseseră botezate două luni mai târziu la capela de la Villa d'Oro. Nu exista nicio dovadă că nu ar fi fost surori gemene.

Poppy trăsese draperiile în apartamentul însorit şi luminos de la hotelul *Beverly Hills* şi plânsese în întuneric. Când îi secaseră lacrimile, sunase camerista să-i facă bagajele, după care luase trenul spre Chicago şi apoi spre New York; planul ei de a avea o casă în Beverly Hills era inutil, deoarece nu avea copii care să se bucure de ea. Avea să se ducă acasă la Montespan. În timpul călătoriei de trei zile cu trenul se întrebă de ce. Întâi rămăsese fără Franco, apoi fără Rogan, apoi fără Netta. Până şi soții Joliot se retrăseseră şi acum o nouă menajeră avea grijă de casă şi de Luchay… Fără ei, Montespan nu mai era un cămin. Nu mai rămăsese nimeni care să o întâmpine cu brațele deschise. Numai Luchay, iar el nu mai era suficient pentru a-i alina durerea şi pentru a o face să uite. Apoi, dintr-un impuls, anulă rezervarea pe care o făcuse pentru transatlantic de la New York spre Franța şi, în schimb, făcu alta spre Argentina.

Călătoriile îi umpluseră timpul şi o costaseră foarte mulți bani. De unde altă dată fusese cumpătată, punând bani

deoparte pentru, moştenirea lui Rogan, acum cheltuise fără socoteală. Îşi cumpărase toalete minunate pe care apoi le lăsase cu neglijenţă în cufere prin toate hotelurile pe unde stătuse. Cumpărase rubine din Birmania şi smaralde şi aur din India şi Africa. Şi, peste tot pe unde fusese, examinase terenuri, cumpărând bucăţi de pământ cu gândul la viitor. Dar, oriunde fusese, oricâte minuni ale lumii văzuse, oricât de mult cheltuise, nu încetase nicio clipă să se gândească la Rogan şi la fiica ei. Nu avea pe nimeni de iubit şi pe nimeni care să o iubească.

În timp ce se afla pe un mic cargobot amărât care se legăna pe Marea Chinei de Sud, în drum de la Manilla spre Singapore, îşi dădu seama că o singură persoană o cunoscuse cu adevărat şi o iubise în ciuda defectelor ei şi greşelilor pe care le făcuse. „Dacă o să ai nevoie de mine vreodată, sună-mă", îi spusese el cu mulţi ani în urmă. Se cutremură când îşi aminti de Veronique şi ce se întâmplase ultima oară când îi ceruse ajutorul. Dar acum era altceva. Nu voia decât ca Franco să afle câte ceva despre fiica ei.

Trei luni mai târziu se afla din nou la Montespan, înconjurată de atâtea amintiri, încât avu impresia că, dacă n-ar fi fost Luchay, ar fi înnebunit. Cei patru ani în care colindase prin lume păreau să se fi destrămat ca un vis, iar planul care i se păruse atât de bun şi firesc în mijlocul Mării Chinei de Sud i se părea acum plin de incertitudini şi chiar pericol. Acum, noaptea, îl visa pe Franco în vila-fortăreaţă din Neapole cu razele lunii căzând pe mitralierele negre. Îl părăsise în seara aceea, cu aproape douăzeci şi cinci de ani în

urmă, pentru că el o speriase că dragostea lor nu ar fi putut supraviețui, dacă ea ar fi rămas. Franco moştenise mantia tatălui său şi o acceptase, dar nu voise ca ea să devină ținta duşmanilor lui. Cum s-ar fi putut duce la el acum, după toți acei ani? se întrebă ea nesigură. Habar nu avea ce fel de viață ducea el acum, sau dacă se mai gândea la ea măcar.

Când ceruse scoaterea la vânzare a casei *Numéro Seize*, le spusese celor de la firma de licitații *Drouot* să vândă tot ce se afla înăuntru, căci nu voise să mai păstreze nimic. Deşi refuzase să ia parte, auzise că licitația făcuse mare vâlvă la Paris, atât cumpărătorii, cât şi reporterii căutând să o zărească pe legendara Poppy, iar acel lucru forțase prețurile să crească vertiginos, aducându-i altă avere.

Acum se uită pe lista pe care i-o trimiseseră cei de la *Drouot* cu prețurile şi numele cumpărătorilor, recunoscând mulți din vechii ei clienți printre ei, mişcând-o faptul că fuseseră dispuşi să plătească asemenea sume pentru câte o amintire a clipelor minunate pe care le trăiseră la *Numéro Seize*. Paturile somptuoase se vânduseră în schimbul unor sume uluitoare, ba se cumpăraseră chiar şi aşternuturile din satin ca amintire. Şi antichitățile, şi covoarele superbe, argintăria, porțelanurile, toate se vânduseră cu mult mai mult decât meritau. Dar portretul ei realizat de John Singer Sargent doborâse toate recordurile. Se părea că toată lumea voise să aibă portretul celei mai celebre şi mai faimoase madame a Parisului. Nivelul licitației fusese ridicat de către un agent italian care fusese însărcinat să îl cumpere cu orice preț, astfel că se vându-se pentru o sumă de o sută de ori mai mare decât

cea estimată. Când sună la firmă şi îi întrebă în legătură cu acest lucru, i se spuse că era bine cunoscut faptul că agentul respectiv lucra pentru şeful Mafiei, Franco Malvasi.

Acum Poppy ştia că îi putea cere o favoare.

Capitolul 57

1932, ITALIA

Poppy plănui totul cu grijă. Acum ştia perfect ce fel de om era Franco, dar îi mai cunoştea şi cealaltă faţă. Acel Franco pe care îl cunoştea ea era iubitor, bun şi grijuliu şi *acela* era omul căruia avea să-i ceară ajutorul acum. Amintindu-şi de ultima oară când se dusese la el, de toate acele telefoane la care nu răspundea, de vizitiii speriaţi care nu voiau să o ducă la vilă şi de acei indivizi îngrozitori care erau gărzile lui de corp, hotărî ca, de data aceasta, să procedeze altfel.

Conduse singură până în sudul Franţei şi prin Italia în cea mai recentă extravaganţă a ei, ultimul tip *de Courmont*. Era o maşină lungă, joasă şi elegantă, de acelaşi verde-închis care îi plăcea atât de mult, cu tapiţeria din piele de bizon, şi ea purta o pălărie verde din fetru lăsată în jos peste părul ei roşu. Apăsă pe accelerator, simţind motorul puternic cum răspundea şi, în curând, milele dispăreau cu viteză sub roţile ei.

Abia când ajunse la Neapole începu să devină nervoasă. Nu-i spusese niciodată lui Franco despre Felipe şi fiica ei, deşi,

bineînțeles, el ştia că ea avusese un copil. Franco îi spusese mereu că ştia totul despre ea.

I-o spusese chiar când se văzuseră prima oară. Dar nu credea că ştia că îi dăduse copilul lui Angel. Poate avea să creadă că, intenționat, îi ascunsese asta în toți acei ani, dar în realitate ea îi promisese lui Angel să nu spună. Şi, bineînțeles, nu ştiuse nimic de Rogan, pentru că, atunci când o părăsise retezase toate legăturile dintre ei; Ştia că Franco o exclusese din viața lui ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Dar acestea nu erau singurele lucruri care o măcinau. Era tânără când se văzuseră ultima oară; ce părere avea să aibă Franco despre ea acum?

Neapole fierbea sub razele soarelui de sfârşit de vară când ea îşi rezervă un apartament la *Grand Hotel*, făcu o baie şi îşi puse un capot subțire de mătase, plimbându-se nervoasă între telefonul tăcut care aştepta şi oglinda înaltă din dormitor care îi arăta adevărul. Refuzase să-şi taie părul aşa cum era moda, astfel că acesta îi cădea pe umeri aşa cum avea să-şi amintească Franco, numai că acum era mai potolit şi mai drept, iar la tâmple îi apăruseră mai multe fire albe. Ochii îi erau la fel de albaştri şi poate că mai păstrau acea veche insolență, dar acum se vedeau câteva cute mici în jurul lor, semne ale bucuriilor şi necazurilor din trecut. Desfăcând capotul, îşi privi trupul gol, văzându-se cu ochii lui; sânii îi erau puțin mai lăsați, şoldurile puțin mai rotunjite, dar mijlocul îi era tot subțire şi fesele tari, iar picioarele lungi şi elegante erau la fel de zvelte ca întotdeauna.

Îşi legă din nou capotul, oftând; nu putea să dea timpul

înapoi, nici chiar pentru Franco. Şi, dacă ar fi putut să-l dea înapoi, şi-ar fi schimbat întreaga viaţă.

Cu toate acestea, se gândi mult cum să se îmbrace, alegând o mulţime de toalete şi renunţând la ele până când, în cele din urmă, găsi una care i se păru potrivită, îşi pudră pistruii de pe nas şi îşi dădu cu puţin roşu în obraji şi cu puţin ruj pe buze. După aceea îşi dădu cu parfum de gardenii, care era preferatul ei şi, în sfârşit, era gata.

Nu mai putea să amâne momentul, aşa că formă numărul, bătând nervoasă cu unghiile în marginea mesei în timp ce auzea telefonul sunând.

— *Pronto*, Malvasi, spuse el.

Poppy încetă brusc să mai bată cu unghiile în masă, inima îi tresări în piept şi făcu ochii mari de uimire.

— Franco… şopti ea. Nu mă aşteptam… credeam că n-o să fii acolo…

— Poppy; eşti chiar tu?

— Da… iartă-mă, nu mai pot să gândesc. Nu mă aşteptam să vorbesc cu tine, credeam că o să-mi răspundă vreunul din secretarii tăi, să las un mesaj mai întâi.

— Ai format numărul meu particular, îi spuse el. Întotdeauna răspund personal la acest număr. Şi eu sunt la fel de surprins, Poppy, să stau de vorbă cu tine.

— Franco, şopti ea lipind receptorul de obraz, ca şi cum ar fi fost faţa lui, vocea ţi-e neschimbată.

Îl auzi oftând şi apoi spunând:

— După douăzeci şi cinci de ani, niciunul din noi nu e neschimbat, Poppy.

— Sunt aici, la *Grand* în Neapole, zise ea deodată. Voiam să te văd…

Urmă un moment de pauză, după care el zise:

— Ar fi mai bine să nu vii. Ții minte?

Ea încuviință; ținea minte chiar foarte bine.

— Dar e foarte important, spuse ea cu o voce rugătoare. Trebuie neapărat să te văd, Franco. Am venit să-ți cer ajutorul.

— Atunci o să trimit o maşină, o să fie acolo într-o jumătate de oră, zise el brusc.

Ea ştia că nu putea suporta amintirea acelei limuzine negre blindate cu geamurile fumurii şi gărzile de corp cu arme.

— Sunt cu maşina mea, zise ea repede. O să vin singură, Franco. Cunosc drumul.

Avusese grijă cu câteva săptămâni în urmă să afle exact unde era vila.

— O să le spun celor de la poartă să te aştepte, spuse el încet. Într-o oră, Poppy?

— Într-o oră, zise ea şi aşteptă până când auzi clicul de la celălalt capăt al firului ca să închidă.

Căldura fusese insuportabilă toată ziua, iar acum, când începuse să se întunece, temperatura scăzuse numai foarte puțin. Poppy deschise geamul, lăsând adierea călduță să-i răvăşească părul. În timp ce urca dealul, se întrebă cum avea să fie să-l revadă pe Franco, să-i atingă mâna, să-l privească în ochi, şi se cutremură de parcă aerul ar fi devenit rece deodată.

Paznicii de la poartă erau altfel de data aceasta, purtau

uniforme frumoase albastre şi chipiuri şi nicio mitralieră nu era la vedere.

— Vă aşteptam, signora, îi spuseră ei politicoşi, uitându-se cu atenție pe bancheta din spate şi deschizând portbagajul. Dar pe ea personal nu o controlară şi îşi dădu seama că Franco trebuia să le fi spus să nu o facă, totuşi, ar fi putut să aibă un pistol micuț în poşeta din piele crem, unul din acelea care nu păreau să poată ucide un om, dar care ea ştia că ar fi putut.

Porțile se deschiseră şi Poppy apăsă nervoasă pe accelerator. Maşina ajunse în final în fața casei, unde majordomul aştepta pe porticul cu coloane albe.

— Signor Malvasi este în bibliotecă, signora, îi spuse el.

— Stai, zise ea, când el dădu să bată în uşă pentru a o anunța. Intru singură.

Se strecură înăuntru fără cel ma mic zgomot. În aer se simțea parfumul florilor din grădină, iar lămpile dădeau o lumină caldă şi, pe pereți, se vedeau tablouri care valorau o avere. Franco stătea lângă fereastra deschisă şi privea spre grădina luminată de lună. Desigur, părea mai bătrân, dar era acelaşi bărbat puternic şi viguros pe care şi-l amintea ea şi la fel de elegant ca întotdeauna. Părul îi era acum aproape alb, deşi sprâncenele stufoase erau încă negre, iar ochii, când se întoarse şi se uită la ea, aveau aceeaşi calitate de a străpunge, de parcă ar fi putut citi până în sufletul cuiva.

Franco o privi în tăcere, se gândea la ea, cum o fi arătând acum, cum avea să se simtă el în prezența ei din nou… şi acum, iat-o acolo. În lumina aceea caldă, era Poppy a visurilor sale; o fetişcană, aşa cum se gândise întotdeauna la ea, într-o

rochie de mătase de culoarea caisei care îi scotea în evidență părul roşu şi îi făcea pielea să strălucească precum alabastrul. Ea înclină capul uşor şi îi aruncă acea familiară privire insolentă, iar lui îi veni să o sărute.

— Arăți superb, ca întotdeauna, Poppy, spuse el, în schimb, timpul nu te-a schimbat deloc.

— Lumina e de vină, zise ea ducându-se spre el şi întinzând mâinile. Am trăit o duzină de vieți diferite şi toate se văd pe chipul meu.

Era aproape de el acum şi, când îi luă mâinile într-ale lui, el văzu adevărul. Dar, chiar dacă viața fusese crudă cu ea, îi oferise darul de a nu fi marcată de trecerea vremii; era mult mai frumoasă decât altă dată.

— Nu credeam că o să fiu atât de fericit să te văd, spuse el simplu.

— Nici eu, zise ea şi apoi se apropie şi mai mult, iar el simți în nări parfumul de gardenii când buzele li se întâlniră.

Poppy întoarse capul, ascunzându-şi fața în umărul lui.

— Nu pentru asta am venit, dar acum sunt sigură că n-am iubit pe nimeni cu adevărat în afară de tine, Franco, şopti ea. Întotdeauna ai fost numai tu.

El îi mângâie părul uşor.

— E prea târziu pentru noi, spuse el încet. Întotdeauna a fost prea târziu. A fost imposibil încă de la bun început. Nimic nu s-a schimbat, Poppy. Şi nici nu se va schimba vreodată.

Ea încuviință.

— Ştiu. Mă bucur doar să fiu aici cu tine… acum, pentru puțin timp…

Ridicându-i bărbia, Franco o privi în ochi.

— Atunci, hai să ne bucurăm de clipele noastre furate, spuse el voit vesel. Hai să bem şampanie şi să vorbim aşa cum obişnuiam să facem la Montespan, în timp ce luam cina. Poți să-mi povesteşti despre tine.

Se duse şi luă o sticlă din răcitor, destupând-o şi turnând în pahare până când spuma efervescentă dădu pe afară.

— Poppy, cred că am fost bătrân toată viața, numai tu ai avut puterea de a mă face să mă simt tânăr.

Ea luă paharul din mâna lui, râzând cu poftă, deşi nu băuse încă nimic, fericită doar pentru faptul că era cu el din nou.

— E petrecerea noastră! exclamă ea. Petrecerea noastră de regăsire, Franco! Tu şi cu mine, din nou împreună!

Ciocniră paharele, râzând când vinul auriu se vărsă puțin.

— Tu ai fost şampania vieții mele, întotdeauna efervescentă şi plină de viață…

— Cu excepția momentelor când sunt nefericită, spuse ea brusc, ceea ce, acum, se întâmplă tot timpul.

Se priviră serioşi.

— Aş vrea să nu fie adevărat, Poppy, zise el încet.

Ea ridică din umeri.

— Am încercat să fug de asta. În ultimii patru ani am umblat prin toată lumea. Nu e monument istoric pe care să nu-l fi văzut, nu e ocean pe care să nu-l fi traversat. Şi nimic din toate astea n-a contat, adăugă ea râzând cu amărăciune.

— Am auzit că ai închis *Numéro Seize*.

— Demult. Am vândut recent tot ce conținea. Tu mi-ai cumpărat portretul. Aşa am ştiut că pot să vin la tine. Ți-am spus doar că am nevoie de ajutor, zise ea simplu.

Urmă un moment scurt de tăcere şi apoi, el spuse:

— Mă găseşti aici oricând ai nevoie de ajutor, Poppy. Mă bucur că ți-ai amintit.

Franco îşi bău şampania repede, dorindu-şi să nu-i mai vină să o strângă în braţe şi să o implore să nu mai plece niciodată… Bineînțeles, că nu putea face acest lucru; trebuia să redevină stăpân pe situație aşa cum o făcuse întotdeauna.

— Trebuie să-ți fie foame, spuse el luând-o de braț. M-am gândit să cinăm aici. E camera mea preferată, unde nimeni altcineva n-are voie să intre. O să simțim adierea care pătrunde pe fereastră.

Două tacâmuri erau aşezate pe o măsuță rotundă şi alături un cărucior de servit gemea sub greutatea platourilor cu somon, creveți roz, stridii şi homari, sufleuri reci şi un vas mare de cristal plin de curmale, pepeni, cireşe şi căpşuni.

— Parcă ar fi unul din superbele taie tablouri, un festin medieval potrivit pentru un prinț! îngăimă Poppy.

— Atunci, în seara asta, noi suntem prinții, zise el zâmbind. În definitiv, e sărbătoarea noastră, nu?

Îi umplu iarăşi paharul şi o lăsă să povestească despre călătoriile ei, observând că vorbea cu atâta entuziasm, exact ca o femeie care fusese prea multă vreme singură. Îi puse somon în farfurie şi i-l tăie în bucățele, după care făcu acelaşi lucru cu fructele, privind-o cu plăcere cum le mânca. Încercă din răsputeri să o țină departe de inima lui, iar, în final, când

ea tăcu şi îl privi cu ochii aceia mari şi minunaţi, ştiu că nu izbutise. O dorea încă mai mult decât dorise orice altă femeie.

După aceea, se duseră împreună lângă fereastră şi priviră grădina scăldată în lumina lunii.

— Deci, nimic nu s-a schimbat, Franco? întrebă ea întâlnindu-i privirea.

— Nimic nu s-a schimbat, murmură el şi, când o luă în braţe şi o sărută, fu convins că nici nu avea să se schimbe vreodată.

Ea aşteptă, încă tremurând în braţele lui după sărutările lui, în timp ce el puse mâna pe interfon şi dădu liber tuturor paznicilor din interiorul casei, îi spuse majordomului că nu mai aveau nevoie de nimic şi că nu trebuiau deranjaţi. Iar când fu sigur că rămăseseră singuri, o luă de mână şi urcară împreună scara grandioasă.

Camera lui avea simplitatea luxului absolut. Covoare nepreţuite de mătase, draperii moi, o tăblie de pat frumos sculptată şi un singur tablou pe perete, *Madonna* lui Botticelli. Dar, apoi. Franco dădu la o parte o perdea de catifea şi îi dezvălui propriul ei portret.

— Vezi, acum eşti tot timpul aici, cu mine, zise el zâmbind. Primul lucru pe care-l văd dimineaţa şi ultimul pe care-l văd seara.

Ea se aşeză nervoasă pe marginea patului.

— Ştiu că-i o prostie, Franco, dar mă simt la fel de emoţionată ca o tânără mireasă.

— Atunci chiar asta o să fii, spuse el încet, îmbrăţişând-o.

Dar trupul ei îi spuse că nu era tânăra lui mireasă, căci trupul ei şi-l *amintea* pe al lui. Rochia de mătase îi lunecă de pe umeri şi *ea* era goală, exact cum îi plăcea lui întotdeauna, cu excepţia chilotului din mătase de culoarea piersicii şi a perlelor. Îl simţi tremurând când îşi coborî buzele pe gâtul ei spre sâni.

— Franco, gemu ea, ah, Franco, scumpul meu…

Dezbrăcându-se, el se întinse lângă ea, luând-o în braţe. Stătură astfel, cu trupurile lipite, simţindu-şi bătăile inimii, după care el începu să o sărute din nou, iar dorinţa de a o poseda, de a simţi iarăşi că era a lui, îl făcu să fie extrem de pasionat. O penetră iar şi iar, până când ea ajunse să ţipe de pasiune, mişcându-şi capul într-o parte şi în alta pe pernă cu frenezie, cerând momentul culminant.

— Poppy, ah Poppy, strigă el când explodă în adâncul ei, ah, Poppy, iubirea mea…

Rămaseră o vreme tăcuţi, ca nişte călători ameţiţi care se întorceau dintr-o altă lume, reorientându-se.

— Dacă te-ai întrebat vreodată cât de mult te iubesc, acum ştii cu siguranţă, spuse el într-un târziu.

Ea se întoarse să-l privească în ochi, chipurile le erau atât de apropiate, încât răsuflările li se uneau.

— Ştiu, acceptă ea simplu. N-o să se schimbe niciodată.

Îşi petrecură noaptea cu pasiune unul în braţele celuilalt.

— Când mă ţii în braţe e ca şi cum m-aş întoarce acasă, şopti ea şi apoi făcură dragoste din nou, mai. Îndelung de această dată, cu tandreţe, dar şi cu frenezia pasiunii.

Când soarele fierbinte se înălţă din nou pe cer

readucându-i din lumea lor intimă în cea publică, ea îl imploră să o lase să rămână.

— Nu mă izgoni încă, Franco… Hai să ne prefacem un timp că viața e la fel ca altă dată.

Franco se duse gol lângă fereastră, dând la o parte draperiile şi privindu-şi lumea din nou. Deodată, nimic nu mai contă, avea să renunțe la tot pentru o săptămână alături de femeia iubită.

— Ştiu un loc, spuse el încet, o casă veche… n-am mai văzut-o de ani de zile şi probabil că e teribil de părăginită acum. Dar acolo nu ne cunoaşte nimeni, nu-i pasă nimănui. Poate, câteva zile doar…

— Câteva zile, şopti ea, doar câteva zile departe de viețile, noastre reale. Cui o să-i pese de asta, Franco?

Îl aşteptă în bibliotecă în timp ce el îşi chemă cei mai importanți trei oameni, comunicându-le că avea să plece pentru o săptămână, că ei nu aveau să ştie unde era şi nici nu aveau cum să ia legătura cu el. Ei îl priviră cu neîncredere când le mai spuse că nu avea de gând să ia pe nimeni cu el, nici gărzi de corp, nici maşini blindate, nici arme.

— E o nebunie, îl avertizară ei. Eşti Franco Malvasi, o să fii recunoscut oriunde te-ai duce. E prea periculos.

Dar el ridică din umeri doar; pentru prima oară în aproape douăzeci şi cinci de ani făcea exact ce voia şi voia acest lucru cu pasiune, cu orice preț.

— Vreau să vă purtați cât se poate de normal, le spuse el. Casa să fie păzită ca şi cum aş fi aici. Chemați doctorul şi lansați zvonul că aş fi uşor bolnav şi că trebuie să stau în pat,

asta îmi va explica absența.

Ei erau îngrijorați, dar el plecă fără să-i pese. Când ieşi din închisoarea lui în *de Courmont*, nu-i păsa decât de Poppy.

Vila de pe dealurile din apropierea Vicenzei părea răcoroasă, albă şi dărăpănată sub învelişul ei de verdeață.

— Exact cum era Montespan când am văzut-o prima dată! exclamă Poppy încântată.

Stâlpii care stăteau să se prăbuşească ce flancau intrarea erau acoperiți de muşchi, iar poarta de fier pe care scria *Villa Castelletto* era ruginită şi scârțâi, refuzând să se deschidă prea mult. Râzând, ei se strecurară dincolo de ea, alergând pe o alee şerpuită năpădită de buruieni, până unde se încheia în cerc în fața unui portic impunător. Ținându-se de mână, urcară împreună cele patru trepte late spre uşile înalte din lemn de stejar. Clanța cedă sub atingerea lui Franco şi ea îl privi surprinsă.

— Îngrijitoarea e o femeie din sat, căreia i s-a spus să vină aici azi-dimineață, să facă curat şi să aibă grijă să fie de mâncare la bucătărie. Vezi, a lăsat cheia în broască.

Înăuntru era o răcoare extraordinară față de zăpuşeala de afară şi, scoțându-şi pantofii, Poppy se plimbă desculță prin hol, uitându-se prin camere. Decorul probabil că nu mai fusese schimbat de o sută de ani, erau draperii grele din catifea roşie cu ciucuri aurii şi piese de mobilier gotice masive, printre care se vedeau strecurate dulapuri venețiene şi mese gravate. Jos, podelele erau din marmură, iar la etaj din lemn lustruit, iar pe tavane erau pictate imagini alegorice cu fecioare, păstori şi cupidoni.

Ea se gândi la Montespan, la acea casă de țară simplă cu suvenirurile ei false ale unei vieți care nu existase niciodată şi la amintirile ei de tristețe şi pierdere. Un mic licăr, de speranță i se aprinse în suflet. Poate că nu aveau să fie doar câteva zile, poate avea să fie un început cu totul nou…

— Sunt moartă de foame, strigă ea cu ochii strălucind de fericire, hai să vedem ce e la bucătărie.

Erau coşuri cu ouă, spaghete, pâine şi vin. Punându-şi un şorț, Poppy pregăti omlete şi spaghete şi făcu o salată, în timp ce Franco puse vin în pahare şi mâncă din pâine înfometat. Se aşezară apoi unul în fața celuilalt la masa din bucătărie, mâncând şi privindu-se din când în când, scoțând exclamații de cât de delicios era.

— E ca pe vremuri, spuse Franco oftând satisfăcut.

— Mai bine chiar, zise Poppy, pentru că acum ştim adevărul în legătură cu noi înşine.

Deodată, îşi aminti de ce se afla acolo şi nu erau departe de Veneția – probabil chiar aproape de Villa d'Oro – şi tare mult îşi dorea să-i spună de fiica ei, să-i ceară ajutorul. Dar nu era momentul potrivit. Avea să mai aştepte.

Zilele trecură ca în vis; luau micul dejun în curtea însorită şi după aceea, uneori, se duceau în sat să cumpere provizii şi vin. În după-amiezile caniculare dormeau ținându-se în brațe, încă transpirați după ce făcuseră dragoste. Porțile refuzau în continuare să se deschidă, aşa că maşina rămânea afară, aşteptând plimbarea de seară când, după ce făceau o baie şi se simțeau înviorați din nou, plecau la câte un restaurant de țară, unde mâncau salată, risotto şi beau vin

venețian care pişcă la limbă. Îngrijitoarea venea în fiecare zi, dar ei nu o vedeau.

— E fantoma casei! exclamă Franco râzând când se întoarseră iarăşi din drumurile lor şi găsiră o curățenie exemplară.

Până şi patul era făcut, iar pe măsuța de alături se afla o carafă de apă.

Dar nopțile i se păreau lui Poppy fermecătoare, atunci erau rupți de realitate, amândoi în casa aceea veche învăluită în verdeață. Lumea nopții de dincolo de ferestrele deschise părea la fel de palpabilă precum catifeaua şi căldura umedă a pielii ei, răceala buzelor lui Franco pe trupul ei, parfumul florilor şi al iubirii lor o făceau să se simtă ca o pisică sălbatică. Nu voia nimic altceva decât brațele lui Franco în jurul ei, trupul lui lipit de al ei, răsuflarea lui amestecată cu a ei.

Acele nopți înmiresmate trecură foarte repede, deşi ea refuza să le numere. Aproape că începuse să creadă, cu un licăr de speranță care îi spunea că, totuşi, exista o viață pentru ei împreună, că Franco putea să scape de lumea lui şi ea de trecutul său, când el îi spuse:

— E timpul să ne-ntoarcem, Poppy. Înapoi la realitate.

Se aflau în pat. Aşternuturile, şifonate în urma clipelor de dragoste erau date la o parte, iar ei stăteau unul lângă altul, cu degetele împletite, aşa cum le fuseseră şi trupurile cu foarte puțin timp înainte.

— În definitiv, au fost numai nişte momente furate, spuse el apoi cu blândețe.

— Uneori, am impresia că numai asta există, momente

furate. Şi visuri, zise ea cu amărăciune. Când suntem tineri, avem visuri bune, visăm că o să avem totul. Pe măsură ce îmbătrânim, ne dăm seama că n-o să avem decât fărâme din acele visuri, bucăţele pe care să le adunăm de ici de colo. Principalul e să recunoşti momentele astea furate, să te bucuri de ele când poţi şi să le ţii minte. Pentru că ele sunt singurele care fac ca viaţa să fie suportabilă.

Ea îi atinse faţa şi îi simţi lacrimile pe degete.

— Nimeni nu le are pe toate, scumpa mea Poppy, murmură el cu tristeţe.

Ea închise ochii în încercarea de a-şi stăvili lacrimile, dar ele îi şiroiau pe obraji, în urechi şi în păr, şi pe faţa lui Franco în clipa în care el o luă în braţe. Ea se gândi la cuvintele lui nimeni nu le are pe toate şi îşi aminti de Angel, fata despre care ea fusese sigură că le avea pe toate şi ştiu că el avea dreptate. Visurile nu deveneau niciodată realitate.

— Când trebuie să plecăm? întrebă ea distrusă.

— Mâine, spuse el repede pentru a nu avea timp să se gândească.

Poppy încuviinţă, ştergându-şi lacrimile cu un colţ al cearşafului.

— Înseamnă că tot mai avem noaptea asta, zise ea cu o voce strangulată, încercând să-şi înăbuşe un suspin.

— Da, mai avem noaptea asta, scumpa mea, zise el învăluind-o în braţele lui protectoare şi iubitoare.

Poppy era palidă şi cu ochi temători a doua zi dimineaţă când Franco închise uşile din lemn de stejar pentru ultima

oară, după care merseră în tăcere pe aleea cu pietriş, spre maşină. Ea privi îndurerată cum el puse geamantanele în portbagaj şi apoi trânti capacul.

— Conduc eu; tu nu pari în stare, zise el.

Ea mai aruncă o ultimă privire peste umăr când porniră, vila arăta exact ca atunci când veniseră, răcoroasă fi misterioasă sub cerul albastru şi verdeaţa care o învăluia. Numai că era altfel, acum le conţinea amintirile şi fărâmele visurilor lor.

Maşina se îndrepta încet spre Verona.

— O să mergem la Milano şi apoi ne îndreptăm spre Genova, îi spuse el cu o voce diferită, mai asemănătoare cu cea cu care discuta afaceri. Ţi-am rezervat o cameră la un hotel unde o să stai peste noapte.

— Şi tu? întrebă ea.

— Am aranjat să mă ia o maşină.

Poppy înţelese; el se transforma intenţionat în celălalt Franco, cel pe care nu-l cunoştea ea.

— Foarte bine, spuse ea cu un glas stins.

Drumul, care păruse să se parcurgă foarte repede mai înainte, acum păru lung şi obositor. Ploua când ajunseră la Milano, unde opriră să ia masa de prânz.

— La naiba, mormăi el, bătând nervos cu degetele în masă, ploaia asta o să ne facă să întârziem.

Poppy împinse la o parte farfuria din care nu gustase nimic şi îl privi cu tristeţe. Se părea că ardea de nerăbdare să se întoarcă în fortăreaţa lui.

Ea moţăi incomod în timp ce îşi continuară drumul

după-amiază, conştientă de prezența lui alături, dar, ori de câte ori deschidea ochii şi se uita la el, îl vedea privind drept în față la drumul măturat de ploaie, concentrându-se asupra şofatului şi cufundat în propriile gânduri.

Se trezi speriată dintr-un somn adânc în clipa în care maşina opri brusc.

— Suntem aproape de Genova, Poppy, ar fi timpul să te trezeşti.

— Franco, n-am putea să… n-ar fi posibil să… zise ea disperată întinzând mâinile şi el o îmbrățişă.

— Nu, Poppy, spuse el încet. N-are sens. Gândeşte-te la realitatea lucrurilor. E timpul să ne-ntoarcem.

— Te iubesc, Franco, şopti ea, ştiind că acela era sfârşitul.

— Îți mulțumesc, spuse el simplu şi ea observă că mâna îi tremură când vârî cheia în contact din nou, iar chipul îi era întunecat.

Franco ştia drumul pe care îl căuta, dar din cauza ploii torențiale îi era dificil să vadă unde se afla. Conducea încet, uitându-se la indicatoare când ajungea lângă ele; întârziaseră o oră şi ştia că oamenii lui aveau să fie neliniştiți. La un moment dat, văzu strălucirea unor faruri în față.

— Iată-i, îi spuse el lui Poppy, care era pe jumătate adormită lângă el.

Exact în clipa aceea, ea îşi aminti că încă nu-l rugase să o ajute să-şi găsească fiica, într-un fel, nu fusese timp… dar farurile acelea erau orbitoare; cu siguranță că Franco nu vedea pe unde mergea.

— Nu crezi că ar trebui să stingă farurile acum, că ne-au

văzut? întrebă ea şi, în clipa următoare, o rafală de gloanțe le sfărâmă parbrizul şi ea nu mai ştiu nimic.

Capitolul 58

Telefonul sună deodată, întrerupând liniştea care învăluia Villa Castelletto. Mike sări să răspundă, gândindu-se tot la Poppy şi la Franco. Ridică receptorul, aşteptându-se să audă vocea Ariei la capătul celălalt.

— *Pronto*, spuse el simțindu-se foarte italian.

— Domnul Preston?

Vocea îi era puțin cunoscută, dar nu putea să-şi dea seama de unde şi se încruntă.

— Da, Mike Preston la telefon.

— Sunt Pierluigi Galli.

— Galli! Bine, dar… zise el şi se întrerupse brusc, căci era cât pe ce să spună: Dar te credeam la închisoare.

— Mi-au dat drumul pe cauțiune, spuse Pierluigi. Am sunat la Palazzo Rinardi şi Fiametta mi-a spus că eşti acolo. Aş vrea să stăm de vorbă, domnule Preston. Din păcate, n-am voie să părăsesc Villa Velata, aşa că ți-aş fi recunoscător dacă ai veni dumneata aici. Nu e prea departe de locul unde te afli.

Mike ridică din sprâncene surprins, mai întâi pentru că Pierluigi fusese eliberat pe cauțiune, deoarece, din câte ştia, poliția nu avea alți suspecți pentru uciderea Claudiei şi, în al doilea rând, după întâlnirea lor eşuată de la New York, nu-şi putea închipui ce ar fi vrut să-i spună. După părerea lui, dincolo de exteriorul liniştit al lui Pierluigi Galli, curgeau ape

foarte adânci. Omul acela era atât de secretos, încât ar fi putut fi foarte bine să fie spionul perfect. Totuşi, dacă voia să vorbească, cu siguranţă că Mike avea să-l asculte, chiar dacă, afară, ningea din belşug.

— Spune-mi pe unde s-o iau, zise el. O să vin cât pot de repede.

Făcu patru ore din cauza ninsorii şi, din moment ce nu dormise deloc, căci îşi petrecuse toată noaptea cu Poppy, îi era frig, foame şi era îngrozitor de obosit când ajunse la Villa Velata. Opri şi stătu pe loc câteva clipe, uitându-se la casă. Muntele acoperit de zăpadă arunca o umbră asupra ei, jaluzelele erau lăsate, iar umezeala cuprindea stucatura maron; era cel mai neatrăgător loc pe care îl văzuse vreodată şi se întrebă dacă nu cumva Pierluigi schimbase o închisoare cu o alta, îi deschise chiar Pierluigi.

— Nu lucrează nimeni aici, îi spuse el lui Mike cu un zâmbet uşor sarcastic, nu mai lucrează nimeni aici de când a murit Claudia. Aşa că, vezi, trebuie să mă descurc singur.

Mike îl privi uluit; nu îşi închipuise că aveau să fie singuri şi, în definitiv, acel om era acuzat de crimă.

— Nu-ţi fie teamă, spuse Pierluigi calm, n-am de gând să te omor, domnule Preston, nu vreau decât să stăm de vorbă.

Îl conduse pe Mike în birou. Un birou mare era lipit de un perete şi toate sertarele erau deschise, iar o mulţime de hârtii se vedeau răspândite peste tot.

— Scuză deranjul, dar încă mai caut vreo dovadă care să-mi sprijine afirmaţia că eu sunt moştenitorul legal al lui Poppy Mallory, la loc, domnule Preston. Doreşti să bei ceva?

Probabil că simți nevoia de ceva tare după un asemenea drum. E foarte frig astăzi, deşi nici aici nu pare prea cald.

Mai aruncă un buştean pe focul care ardea mocnit şi Mike îl privi pe furiş. În ciuda faptului că fusese recent la închisoare, Pierluigi era la fel de elegant ca în ziua când îl văzuse ultima oară: cămaşă albă imaculată, costum negru, cravată albă de mătase… oare purta doliu după sora lui, Claudia? Dar perioada pe care o pe trecuse la închisoare lăsase urme, totuşi. Era slab, costumul frumos croit atârna pe el, iar mâna îi tremură când turnă în pahare.

— Şi ai găsit dovada? întrebă Mike, sorbind din paharul de whisky şi aşteptând ca băutura să-i încălzească degetele, atât de la mâini, cât şi de la picioare.

— Nu încă, spuse Pierluigi privindu-l în ochi. De fapt, voiam să-ți pun aceeaşi întrebare.

Mike se uită la lichidul de culoarea ambrei din pahar; era un pahar frumos, delicat şi, totuşi, greu; cine îl cumpărase avusese foarte mult bun gust.

— Chiar dacă aş fi găsit ceva, n-aş avea voie să-ți spun, zise el încet.

Pierluigi oftă.

— Domnule Preston, spuse el alegându-şi cuvintele cu mare grijă, sunt dispus să fiu foarte generos cu un om care ar putea dovedi că sora mea şi cu mine suntem adevărații moştenitori.

Mike îl privi surprins.

— Să zicem jumătate din averea lui Poppy Mallory? sugeră Pierluigi.

Mike puse paharul uşor pe măsuţă şi se ridică.

— Cred că, probabil, ar fi mai bine să plec chiar acum, zise el cu răceală.

Pierluigi oftă din nou.

— Nu e chiar ceea ce pare şi e foarte important pentru mine, domnule Preston.

— Averea lui Poppy pare să fie importantă pentru mulţi oameni, spuse Mike îndreptându-se spre uşă, dar asta nu înseamnă că e obligatoriu să le şi aparţină.

Privirea îndurerată a lui Pierluigi o întâlni pe a lui în partea cealaltă a încăperii.

— Vezi, dacă s-ar hotărî că sora mea şi cu mine suntem, de fapt, moştenitorii Mallory, aş vrea ca banii să fie folosiţi pentru înfiinţarea unei fundaţii de binefacere în memoria ei, o fundaţie care să ajute tineretul… să aibă grijă să urmeze colegiul. Educaţia este salvatoarea tuturor, domnule Preston. Numai prin puterea minţii noastre suntem în sfârşit liberi.

Mike clătină din cap nedumerit.

— Nu pot să te ajut cu nimic, spuse el.

Pierluigi îl conduse până la uşă în tăcere şi, se salutară de despărţire foarte scurt. Mike aruncă o singură privire în urmă când se depărtă, uşa se închisese, iar casa cu obloanele lăsate, permanent în umbră, părea şi mai întunecată şi mai secretoasă.

Se gândi la ceea ce tocmai se întâmplase. Pierluigi îi oferise mită – una imensă – pentru a pune mâna pe averea lui Poppy şi, totuşi, chiar dacă avea mare nevoie de bani, nu voia banii pentru sine. Era dispus să-i doneze. Dar, de asemenea,

Pierluigi mai era şi acuzat de crimă, poate se gândise că, oricum, nu avea nevoie de bani… nu voia decât să facă măcar ceva în memoria Claudiei. Dar, dacă îşi iubise sora atât de mult, de ce ar fi ucis-o? Mike îşi aminti de ochii lui îndureraţi. Poate că nu exista niciun motiv, doar dacă nu cumva îşi iubise sora foarte mult.

Era deja întuneric când ajunse înapoi la Villa Castelletto şi, dacă înainte îi fusese frig, acum era îngheţat. Simţea nevoia să bea ceva şi era mort de foame. Făcându-şi obişnuitul sandviş cu şuncă şi brânză pe pâine prăjită, puse puţin muştar pe deasupra şi îi mulţumi în gând lui Lieber pentru că le ceruse îngrijitorilor să menţină căldura la vilă.

Mâncă la masa din bucătărie, sorbind vinul roşu preferat, iar gândurile i se îndreptară iarăşi spre Poppy. Aproape că îi era teamă să descopere ce li se întâmplase ei şi lui Franco.

Terminându-şi sandvişul, luă sticla de vin şu urcă la etaj. Papagalul îi clipi din colivie când aprinse lampa, iar Mike îi zâmbi.

— Iartă-mă, Luchay, n-am vrut să te sperii, zise el. Pun pariu că şi ţie ţi-e foame. Poftim, spuse el, şi îi umplu farfurioara cu seminţe, după care începu să râdă.

Singurătatea şi Villa Castelletto erau de vină, vorbea cu papagalul exact cum trebuia să fi făcut Poppy.

Apropie un băţ de chibrit de lemnele pe care îngrijitorul le pusese în cămin, ţinând mâinile întinse spre flăcări câteva clipe. Caietele lui Poppy se aflau pe biroul micuţ şi frumos, aşteptându-l. Scoase papagalul din colivie şi acesta se aşeză pe spătarul scaunului când el se aşeză şi începu să citească.

— Exact ca pe vremuri, nu-i aşa, Luchay? spuse Mike.

Capitolul 59

1932, ITALIA

Duşmanul lui Franco îşi făcuse planurile foarte bine; nu îl interesa o luptă pentru teritorii, ci doar să plătească socoteli vechi. Uneori, răzbunarea trebuia să aştepte multă vreme în lumea lor, dar numai pentru că timpul trecuse, cu însemna că ea fusese uitată. O rană deschisă rămânea deschisă, până când moartea o vindeca.

Celor mai buni oameni din Familia Malvasi nu le trebuiră decât câteva ceasuri ca să-l descopere pe făptaş şi numai câteva zile ca să se răzbune. Cadavrul lui Dottore fu descoperit plutind în Golful Neapole, cicatricea de pe obraz făcând ca faţa să-i pară şi mai grotescă după moarte decât în timpul vieţii. Fusese exclus din sânul Familiei Malvasi cu douăzeci de ani în urmă pentru ceea ce Franco considerase a fi violenţă inutilă. Aşteptase cu răbdare să se ivească o fisură în armura lui Franco. Şi, în cele din urmă, o descoperise.

Dottore avea unul din servitorii de la vilă în serviciul său de mulţi ani, astfel că îi ştia toate mişcările lui Franco. Când auzise că acesta plecase singur, îşi dădu seama că, în sfârşit, i se oferise ocazia. Iar când spionul său îi spusese că maşina urma să-l aştepte pe Franco pe şosea în apropiere de Genova, el se dusese în locul respectiv, oprind la o milă distanţă de locul de întâlnire. Se aşteptase să fie greu; avea să fie nevoit

să-l împuşte pe Franco în clipa când trecea pe lângă el, dar ploaia îl ajutase. Dottore fusese nevoit să aprindă farurile în ploaia torențială şi, bănuind că era maşina lui, Franco încetinise. Fusese o țintă extrem de uşoară. Singura greşeală o constituise faptul că îşi închipuise că Franco se afla pe scaunul de lângă şofer, aşa că în direcția aceea îşi îndreptase gloanțele.

Franco crezuse că acela era sfârşitul. Cioburi din parbriz îi zburară în față şi un glonț îi şuieră pe lângă ureche. Simți arsura metalului fierbinte în piept şi o auzi pe Poppy scoțând un țipăt lângă el. Maşina derapă pe şoseaua udă şi, cu sângele şiroindu-i pe față şi cu durerea sfâşietoare din piept, se chinui să o împiedice să se răstoarne, aceasta oprindu-se, în cele din urmă, în şanț. Farurile maşinii care îl aşteptase se stinseră puțin când motorul acesteia fu pornit, iar Franco îşi aminti că auzise roțile scrâşnind pe pavaj când se depărtase. După aceea se lăsase o tăcere adâncă şi noaptea deveni şi mai neagră când el se prăbuşi fără cunoştință peste volan.

Pierdu orice noțiune a timpului, aşa încât habar nu avea câte minute sau ore trecuseră. Când îşi reveni, fu conştient doar de durerea cumplită din plămâni şi de sângele cald care îi şiroia pe tâmplă. Apoi, deodată, îşi aminti de Poppy.

— Doamne Dumnezeule, ce i-am făcut? gemu el întinzând mâna să o caute. Îi atinse brațul; era cald şi el simți ceva lipicios care ştia că era sânge, dar era prea întuneric ca să vadă ceva. Se chinui cu disperare să vâre cheia în contact, dorindu-şi să pornească, dorindu-şi ca farurile să se aprindă… şi, deodată, acestea începură să lumineze gardul viu şi bordul

străluci verde. O văzu şi, aproape că şi-ar fi dorit să nu o vadă. Ea stătea pe jumătate în şezut, pe jumătate întinsă pe scaunul ei, exact ca în clipa în care o trezise el să-i spună că mai aveau puţin de mers. Când se întorsese să-i vorbească, gloanţele îi atinseseră partea dreaptă a capului şi trupului.

— Ah, scumpa mea, gemu el, atingându-i părul frumos, încleiat de sânge.

Îi atinse apoi sânul şi îi simţi bătăile slabe ale inimii… era încă în viaţă, dar avea nevoie de ajutor, imediat.

Franco se depărtă de maşină clătinându-se şi uitându-se în toate părţile înnebunit. Asasinul lui ar fi putut să aştepte undeva pe marginea şoselei, aşteptând să ţintească. Dar nu conta decât să găsească pe cineva care să o ajute pe Poppy. Se împletici decis prin beznă, ţinând o batistă la rana de la cap şi respirând şuierător în timp ce glonţul îi ardea plămânii.

Gărzile Malvasi patrulaseră pe lângă maşina care aştepta la vreo milă distanţă când auziră împuşcăturile în ploaia torenţială. Se urcară în maşină într-o secundă, conducând prin furtună cu farurile stinse spre locul de unde se auziseră împuşcăturile. Fu un adevărat miracol că nu dădură peste Franco în clipa în care acesta le apăru în faţă, în mijlocul şoselei.

— Ajutor, strigă el când ei veneau alergând, ajutaţi-o. Vă rog s-o ajutaţi.

Maicile de la *Ospedale Croce Rossa* din Genova erau obişnuite să îngrijească tot felul de pacienţi şi să se şi roage pentru ei, dar în capela spitalului, dimineaţa şi seara, ele se

rugau în plus pentru iertarea şefului de Mafie, Franco Malvasi, şi pentru femeia care fusese adusă odată cu el, mai mult moartă decât vie.

Franco avea două răni de gloanțe în cap, dar, în ambele cazuri, gloanțele abia atinseseră cutia craniană, rupând osul puțin, dar fără să-i pătrundă în creier. Cu toate acestea, le trebuiră patru ore unor chirurgi excelenți să îndepărteze fragmentele de os de pe creier şi altor oameni experimentați să-i scoată glonțul din plămânul stâng şi să încerce să repare tot ce făcuse acesta. După câteva zile, el stătea în capul oaselor în pat, bandajat şi slăbit; şi întrebând de Poppy.

— Este foarte grav bolnavă, îi spuseră ele, numai timpul şi voința Domnului vor hotărî acum.

Un glonț îi străpunsese creierul în partea dreaptă, nu adânc, dar suficient pentru a provoca leziuni serioase. Alte gloanțe îi pătrunseseră în brațul şi umărul drept, dar datorită faptului că stătuse întoarsă într-o parte, nu fusese atins niciun organ vital. Exista o şansă să supraviețuiască, spuseră ele, dar nimeni nu avea cum să ştie cât de mult îi era afectat creierul.

Nu îl lăsară să se ducă să o vadă.

— Este prea bolnavă ca să ştie că sunteți acolo şi chiar dumneavoastră sunteți prea slăbit ca să vă duceți.

El ceru ca gărzi de corp să stea în permanență lângă uşa ei, dar maicile nu îi lăsară.

— Acest spital este un sălaş al Domnului, noi salvăm vieți, nu le luăm, spuseră ele cu amărăciune. Aici n-or să fie nici arme, nici violență.

Dar nu făcură nicio încercare de a-i îndepărta pe cei de

lângă uşa lui Franco, înţeleseră că riscul era prea mare.

Când, peste două săptămâni, i se spuse lui Franco că putea părăsi spitalul, Poppy tot nu deschisese ochii, nu făcuse nicio mişcare şi nu scosese nicio vorbă. El se duse să o vadă, ţinând o gardenie în mână. Ea era în pat, cu capul bandajat complet. Ochii îi erau strâns închişi şi el îi auzea răsuflarea. Era ciudat, o vedea în faţa lui şi, totuşi, ea nu era acolo. Cine ştie unde era Poppy în visele ei acum? Aşezând gardenia pe pernă, Franco o sărută cu blândeţe şi o lăsă în voia viselor ei.

Refuză să părăsească spitalul până când nu se trezea ea şi ştia că ea avea să se vindece.

— Bine, domnule, dar nu puteţi rămâne, protestară maicile. O să avem nevoie de camera dumneavoastră…

— Lăsaţi-mă să rămân şi vă promit că, la anul, acest spital va avea o nouă aripă cu o sută de camere!

Mai trecură trei săptămâni până când Poppy deschise ochii. El stătea lângă patul ei şi ea îl privi ca prin ceaţă.

— Franco? întrebă ea cu o voce stinsă şi răguşită, dar îl recunoscuse.

Franco îi zâmbi.

— Acum o să fie bine, Poppy. O să vezi, totul o să fie bine. În curând, o să te simţi mai bine. Şi-atunci o să ai orice îţi doreşti. Nu trebuie decât să-mi spui.

Ea zâmbi.

Gardenii, spuse apoi.

Îi umplu camera cu ele până când maicile spuseră că parfumul era mult prea puternic.

Poppy se înzdrăvenea pe zi ce trecea, dar când doctorii îi spuseră că avea să mai dureze mult, luni de zile, poate chiar un an, el puse să fie transferată la o clinică particulară din Neapole.

Acolo îi umplu salonul cu flori, cărți, cămăşi de noapte frumoase şi capoate, o oglindă de argint în care să urmărească progresul pe care îl făcea părul ei ras înainte de operație; îi dădu cadouri de toate felurile şi se ducea în fiecare zi să o vadă, interesându-se de starea ei în discuțiile cu doctorii.

— Sunt anumite leziuni, dar doamna a avut mare noroc, îi spuneau ei. Glonțul nu a pătruns în acea parte a creierului care controlează mişcarea, aşa că nu poate fi vorba de paralizie. Dar îi va fi afectată puțin memoria… încă nu ştim cât de mult. Apropo, nu-şi aminteşte absolut nimic de accident. Crede că maşina a derapat pe şosea în ploaie şi că *ea* conducea. Ar fi mai bine să nu o deziluzionăm.

Poppy îşi reveni mai repede decât se aşteptaseră şi, două luni mai târziu, îi spuseră că se putea duce acasă.

Franco stătea lângă patul ei, dorind să o mai poată ține acolo, măcar o săptămână. Dar venise vremea să-i dea drumul.

— Ce vrei să faci? o întrebă el.

Ea îi zâmbi, arătând ca o fetişcană cu părul ei scurt.

— O să mă duc acasă, zise ea simplu.

— La Montespan?

— La Montespan? Nu, bineînțeles că nu. La Villa Castelletto, zise ea şi se încruntă nedumerită. Nu acolo e casa noastră, Franco?

El încuviință grav.

— Presupun că da.

— Întotdeauna mă gândesc la casa aceea ca la căminul meu, dar sunt multe lucruri care mă nedumeresc zilele astea, spuse ea mirată.

— E a ta, Poppy, orice vrei e al tău.

Ochii ei albaştri şi frumoşi erau din nou plini de viclenie.

— Tu?

— Ăsta e singurul lucru pe care trebuie să ți-l refuz, spuse el zâmbind.

— Atunci înseamnă că e adio din nou, Franco.

— De data asta e adio definitiv.

Ea păru să nu-l audă.

— Trebuie să mă duc întâi la Montespan, să-l iau pe Luchay! exclamă ea deodată. Bietul şi scumpul de el, cum de am putut să-l uit? Şi să văd dacă s-a întors Rogan.

— Rogan?

Ea făcu ochii mici şi îl privi pe ascuns.

— Poftim? murmură ea vag. Bietul Luchay, cât de singur trebuie să fie. Nu pot să sufăr să fiu singură. O să mă duc să-l iau şi, pe urmă, o să ne-ntoarcem la vilă, pentru totdeauna, spuse ea zâmbindu-i dulce. E ceva atât de satisfăcător în cuvintele astea, Franco, definitiv, pentru totdeauna…

El o privi cu tristețe; acum era Poppy a lui dintotdeauna, în clipa următoare era ca o bucățică de argint viu, când gândurile şi amintirile îi lunecau prin creier, nelăsând-o să le oprească în loc. Dumnezeu să mă ierte pentru ce i-am făcut, îşi spuse el.

Capitolul 60

1932, FRANȚA

Angel stătea în grădina de la Villa d'Oro când citi titlul mare din ziar: *Tentativa de asasinare a şefului Mafiei*, *Franco Malvasi*. *Dar ultimele cuvinte ale articolului îi atraseră atenția*. *Malvasi era însoțit de o femeie care a fost grav rănită de rafala de gloanțe şi care a fost identificată ca fiind signora Poppy Mallory*.

Ziarul căzu pe iarbă şi, văzând-o în minte pe Poppy ciuruită de gloanțe, ea. Îşi ascunse fața în mâini, copleşită de milă şi tristețe. De ce fusese Poppy cu un asemenea om? Toată lumea îl cunoştea, toată lumea ştia ce era…

— Ah, Poppy, Poppy, gemu ea. Am trăit atâtea împreună, cum de s-a putut ajunge la aşa ceva?

Dintr-un impuls se ridică în picioare, trebuia să se ducă la ea, nu putea să o lase să stea acolo singură şi poate pe moarte… În definitiv pe vremuri fuseseră ca nişte surori. Luând ziarul, văzu că Poppy era la Spitalul *Croce Rossa* din Genova… Avea să se ducă acolo imediat.

— Mamă? Ce faci aici singură? îi strigă fiica ei, Helena, puțin mai de departe, iar Angel ridică brațul în mod automat în semn de răspuns.

Uneori, vocea Helenei suna aproape normal; putea să citească pe buze foarte bine, iar dacă vedea persoana care vorbea, înțelegea întotdeauna ce spunea, dar, pe măsură ce înainta în vârstă, amintirile pe care le avea din copilărie în

legătură cu sunetele, se pierduseră şi acum, la treizeci şi trei de ani, majoritatea cuvintelor erau doar aproximări ale modelelor vocale corecte. Acum numai Angel şi Maria-Cristina puteau înțelege ce spunea şi frustrarea care o stăpânea când o luau la cumpărături sau să ia masa de prânz o făcea copilăreşte de furioasă şi plângăreață. Datorită faptului că era atât de frumoasă, înaltă, blondă şi cu nişte ochi de un albastru divin, la fel de adânci că nişte grote albastre şi extrem de inocenți, oamenii întorceau capetele să o privească, aruncând priviri pe furiş, spre mama ei.

Problema era că Helena avea mentalitatea unui copil, hotărârea lui Angel de a o apăra de batjocura celorlalți copii nu numai că o izolase, dar o făcuse să rămână înapoiată mintal. Helena nu se dusese niciodată la şcoală ca Maria-Cristina, ci rămăsese acasă lângă mama ei şi, timp de ani de zile, Angel pretinsese că nimic nu era în neregulă. Zâmbea când oamenii se uitau la Helena nedumeriți, explicându-le că era o fetiță foarte timidă, răspundea întrebărilor pe care Helena nu le auzea, în copilărie, nu-i dăduse voie niciodată să se ducă la petreceri, iar mai târziu, la dansuri, spunând că era prea firavă. Refuzase să o lase pe Helena să se maturizeze. Când, în cele din urmă, îi părăsise pe Felipe şi pe Alexandr şi se întorseseră în California, Helena în vârstă de doisprezece ani era la fel de dependentă ca un copil de şase ani.

La Rancho Santa Vittoria, Rosalia observase ce se întâmpla şi o avertizase pe Angel. Crezuse că Angel era exagerat de protectoare datorită faptului că îşi pierduse fiul. Helena se transformase dintr-o copilă dulce într-o tânără

copilăroasă, încă izolată de viața normală, dar fericită şi răsfățată în propria ei lume mărginită, unde toată lumea o înțelegea şi o iubea. În definitiv, nu cunoştea nimic altceva. Avea inocența unui copil, dar chipul şi trupul unei tinere frumoase. Nu întâlnea pe nimeni din afara familiilor Abrego şi Konstant, a prietenilor acestora şi a medicilor şi specialiştilor la care continua să se ducă la tratament, iar Angel avea să se învinuiască întotdeauna după aceea pentru faptul că nici măcar nu observase ce se întâmpla cu ea.

Helena străbătea pajiştea legănând leneş racheta de tenis. Purta o rochie albă scurtă, iar picioarele ei goale erau bronzate de soarele verii. Era atât de grațioasă, îşi spuse Angel cu tristețe, mergea ca o balerină… şi poate chiar ar fi putut fi una, dacă nu ar fi ținut-o izolată din cauza temerilor ei prosteşti.

— Mamă? De ce nu vii pe terenul de tenis să mă vezi? Ai promis c-o să vii… mi-ai lipsit, mamă, adăugă ea, dar cuvintele ei erau doar un amestec de sunete discordante.

— Iartă-mă, scumpo, dar am citit ziarul şi am uitat complet cât e ceasul. O să vin imediat.

— E prea târziu, Maria-Cristina, s-a plictisit. Nu vrea să mai joace.

Acest lucru era tipic pentru fiica ei, îşi spuse Angel, îşi menținea atenția concentrată foarte puțin timp.

Maria-Cristina flirtase prin restrânsa societate din Santa Barbara, după care trecuse la cea din San Francisco. Fusese aleasă cea mai frumoasă debutantă în 1916, iar la sfârşitul sezonului, era logodită cu cel mai căutat dintre tinerii burlaci.

Trei luni mai târziu, ea rupsese logodna şi se lansase într-o perioadă de petreceri şi logodne care durase până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, iar toată lumea spunea că era prea târziu pentru ca Maria-Cristina Rinardi să se căsătorească.

Se oprise din acea căutare continuă a plăcerii doar atât cât să-şi dea seama că tot ceea ce spuneau ei era… probabil, adevărat. La o lună după aceea era din nou logodită cu tânărul devotat care o ceruse în căsătorie încă de pe vremea când avea numai optsprezece ani. Trei luni mai târziu se căsătoriră cu mare pompă şi la nunta lor au fost invitate patru sute de persoane. Dar Maria-Cristina nu văzuse niciun motiv pentru care un soț ar fi trebuit să se amestece în şirul ei de petreceri şi flirturi şi singura deosebire pe care căsnicia părea să o fi adus în existența ei era faptul că, acum, dădea petreceri în propria ei casă. Devotamentul soțului ei începu, în curând, să scadă în intensitate, dar ea râdea de pretențiile lui de a se potoli şi de a se purta ca o femeie căsătorită. Divorțul lor, trei ani mai târziu, stârnise un scandal care necesitase dispariția timp de un an în străinătate pentru a lăsa lucrurile să se aplaneze.

Viața Mariei-Cristina devenise una a unei femei lipsite de orice griji, se purtase ca şi cum nu ar fi avut nici cea mai mică responsabilitate. Dar, de asemenea, nu exista niciun bărbat care să țină cu adevărat la ea. Până când îl cunoscu pe Bill Aston.

Bill avea patruzeci de ani şi era un burlac bogat de pe Coasta de Est. Avea un apartament în Manhattan, o casă de vară în East Hampton şi o casă veche de familie pe malul

oceanului, la Palm Beach, unde se ducea să joace polo. Era bine educat şi sofisticat şi, pentru prima oară, Maria-Cristina fu copleşită. După ce se căsătoriră, Angel fusese uşurată că, în sfârşit, fiicei ei îi venise mintea la cap.

O vreme, Mariei-Cristina îi plăcuse să facă pe soția mondenă de pe Coasta de Est, păruse să-i placă să dea mici petreceri elegante în Manhattan, dineuri de binefacere în East Hampton, seri şic la Palm Beach şi se lăfăise în noua ei postură de frumoasa şi eleganta doamnă Bill Aston. Pentru o vreme păruse să fie căsnicia perfectă, dar apoi avură un copil: Paul.

După aceea, doar cu două luni în urmă, îi telefonase lui Angel să-i spună că se întorcea în Italia. Bill voia să divorțeze de ea. Sperând că putea să mai repare ceva, Angel o întrebase care era problema, dar Maria-Cristina ridicase din umeri.

— Vechea poveste, mamă, spusese ea oftând, plictiseala.

Când Alexandr refuzase să ia titlul la moartea lui Felipe, Paul în vârstă de şapte ani era următorul succesor, astfel că devenise Paolo, baronul Rinardi. Dar faptul că avea un copil de care să aibă grijă păru să o afecteze foarte puțin pe Maria-Cristina, care, ca întotdeauna, se lepădase de responsabilitățile pe care le avea. Nu a avut niciodată grijă de el. Fiametta se ocupase de asta.

Sunt la fel de vinovată ca Poppy, îşi spuse Angel resemnată. Am eşuat ca soție şi se pare că eşuez şi ca mamă. Nu le-am dăruit copiilor mei decât dragoste, dar se pare că n-a fost de ajuns. Şi-o aminti pe Poppy aşa cum o văzuse ultima oară, subțire şi încă elegantă chiar şi într-o cămaşă de pânză şi

pantaloni de călărie şi cu acel sombrero negru pe care îl purta întotdeauna atunci când călărea. Se gândi la întrebarea pe care i-o pusese Poppy şi la care refuzase să răspundă. Ah, A Poppy, îşi spuse ea plină de amărăciune. Nu înţelegi? În realitate, n-are nicio importanţă care fiică e a ta. Ele nu-mi aparţin nici mie, nici ţie… sunt ele însele.

Când se duse la culcare în seara aceea se rugă la fel ca întotdeauna pentru Alexandr, Helena şi Maria-Cristina, dar de data aceasta, adăugă o rugăciune şi pentru Poppy, cerând îndurarea Domnului. Să se ducă să o vadă, aşa cum îi spunea inima că trebuia? Sau mai importantă era păstrarea secretului? Însă nu primi niciun răspuns din ceruri şi, în cele din urmă, hotărârea o luă singură. Ştia că nu putea să rişte să o revadă pe Poppy. Nu ar fi dus decât la nenorocire.

Capitolul 61

1933, ITALIA

Ferma era complet neglijată şi năpădită de buruieni când oamenii se duseră la Montespan să împacheteze toate lucrurile, îl ignorară pe Luchay, care stătea ghemuit şi îngrijorat pe suportul lui, în timp ce ei puseră în cutii tablouri, ceasuri, vaze, argintărie, cărţi şi coşuri cu flori uscate. Clipi nervos când duseră afară cuferele cu vasta colecţie de haine şi obiecte personale ale lui Poppy şi râseră când papagalul vociferă furios când ei îl vârâră în colivia de aur pe care o acoperiră cu o învelitoare, lăsându-l în beznă.

Camionul merse hurducăindu-se prin Franța şi apoi intră în Italia. Din când în când se opreau şi oamenii îi puneau în colivie câte un castronel cu apă şi o farfurioară de semințe, dar niciodată nu îi dădeau învelitoarea la o parte, iar papagalul stătea ghemuit pe suport şi îşi ascundea căpşorul sub aripă de frică. În sfârşit, camionul opri la un moment dat, şi uşile se deschiseră.

— *Allons*, strigă şoferul francez, luând colivia.

Când omul duse colivia, legănând-o îngrozitor de tare, în sus pe scară, papagalul îşi înalță capul şovăitor, încercând parcă să audă vocea familiară a lui Poppy, dar nu se auzea decât zgomotul unei activități intense: foşnetul unei mături, plesnetul unei cârpe ude pe o podea de marmură, scârțâitul unei bucăți de piele de căprioară pe un geam şi nişte paşi grei şi apăsați. Se simțea un miros de zugrăveală proaspătă şi săpun… şi parfumul familiar de gardenii.

— Ia să vedem ce-avem noi aici, spuse o femeie, care apoi ridică învelitoarea şi papagalul clipi de câteva ori în lumina puternică a soarelui, dând din aripi speriat. Ah, sărmana pasăre, e aşa de speriată! exclamă femeia, deschizând uşița şi întinzându-i degetul, dar Luchay se feri, retrăgându-se în colțul cel mai îndepărtat al coliviei.

— Lasă-l în pace, n-o place decât pe Poppy, spuse Franco încet. Deocamdată, ai grijă să-i dai să mănânce şi să bea şi să nu facă gălăgie.

Aşezară apoi colivia lui Luchay şi frumosul lui suport cu pietre scumpe lângă o fereastră deschisă într-un dormitor spațios şi însorit.

Oamenii lucrau în grădină, tăind, tunzând tufele care crescuseră foarte mult, smulgând buruienile şi recreând pajişti. Miresmele din grădină se amestecau cu cel al gardeniilor şi pasărea privi în jur nedumerită, înclinând capul când într-o parte, când în alta, ascultând ciripitul păsărilor şi lătratul unui câine undeva mai departe. O ambulanță lungă şi albă cu o cruce roşie pe o latură opri în fața treptelor şi Franco dădu fuga să dea o mână de ajutor când servitorii o aduseră pe Poppy pe un pat ambulatoriu în casă.

— Am ajuns acasă, deci? întrebă ea cu un glas limpede când o duseră în dormitor.

Luchay îşi înfoie penele.

— Poppy *cara*. Poppy *chérie*, Poppy scumpo! strigă el bătând din aripi agitat.

— Luchay? Eşti chiar tu, în sfârşit? strigă ea. Ah, vino încoace, scumpul meu, vino la mine…

Franco îi duse colivia în pat, unde ea fusese sprijinită de o grămadă de perne, proaspăt învelite în pânzeturi albe şi papagalul zbură nesigur pe mâna ei întinsă.

— Poppy, Poppy… Poppy… murmură el.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Luchay, spuse ea încet. Am nevoie de tine, prietene.

Vocea ei părea epuizată, capul ras era acoperit de un strat subțire de păr moale de culoare arămie şi o cicatrice urâtă se vedea de la tâmpla dreaptă trecându-i peste cutia craniană. Pomeții îi ieşeau foarte mult în afară, iar ochii ei albaştri erau afundați în orbite şi obosiți; până şi pistruii păreau să fi dispărut în albeața străvezie a pielii ei. Şi degetele osoase care

mângâiară aripa papagalului tremurau de parcă nu ar mai fi avut de gând să se oprească.

O femeie într-o uniformă albă scrobită veni lângă pat şi Franco spuse:

— Poppy, sora va fi aici pentru a avea grijă de tine. Ea se va îngriji să ai tot ce vei avea nevoie.

— Aş prefera să stau singură, zise Poppy vlăguită. Prea multe surori, prea mulți doctori… roag-o să plece.

— Nu încă, Poppy, mai ai nevoie de ajutor.

Luându-i mâna într-a lui, Franco o privi cu un amestec de dragoste şi tristețe:

— O să te las să te odihneşti acum. O să vin să te văd când o să-ți mai recapeți puterile.

— Deci, acum sunt acasă, Franco? întrebă ea închizând ochii obosită.

El încuviință.

— Eşti acasă acum, Poppy, spuse el aplecându-se şi sărutând-o pe obraz.

În primele câteva săptămâni, Poppy fu tăcută şi apatică, dar, odată cu sosirea primăverii, păru să-şi mai recapete puterile şi, în sfârşit, se aventură afară din casă. Luchay stătea ghemuit pe umărul ei când ea se plimba şovăitoare pe pajiştile proaspăt aranjate şi lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Aici nu-i „acasă”, Luchay, strigă ea, grădina era încâlcită, verde şi misterioasă… era. un loc deosebit. De ce ne aflăm aici? Nu-i ăsta locul.

Sora veni alergând, păru neliniştită şi, mai târziu, îl sună

pe Franco. A doua zi, acesta se duse să o vadă. Observase că, uneori, îl primea cu o expresie de bucurie pe chip, alteori se uita la el nedumerită, de parcă ar fi fost un necunoscut care îi tulbura singurătatea aleasă de bunăvoie.

În ziua aceea, Poppy era arogantă şi autoritară.

— Am concediat grădinarii, îi spuse ea brusc. Nu vreau pajişti perfect îngrijite şi straturi de flori. Vreau ca buruienile şi plantele agățătoare să ascundă lucrurile.

Privirea îi păru iarăşi nedumerită.

— Nu-i ăsta locul, Franco? întrebă ea. Nu-i aici „acasă”? Credeam că aici e…

— Nu-ți face griji, o să fie exact aşa cum vrei tu, zise el liniştitor. Orice te face fericită, Poppy.

Următoarea pe care o concedie fu sora.

— Nu mai am nevoie de soră, îi spuse ea lui Franco în ziua când el dăduse iarăşi fuga la vilă. Şi, în plus, nici nu era sora, ci *temnicera* mea.

El încuviință.

— Aşa e, ai dreptate, a venit vremea să plece, spuse el.

Săptămâna următoare apăru o altă menajeră, dar nici aceasta nu rămase prea multă vreme.

— N-avem nevoie de oamenii ăştia ce lângă noi, îi şopti ea lui Luchay în timp ce priveau în urma femeii care se depărta pe alee cu valiza în mână. O să fim singuri, Luchay, doar tu şi cu mine. Până când Rogan o să se-ntoarcă acasă.

După vară, urmă toamna şi apoi veni iarna. Franco se duse să o vadă de Crăciun, cu maşina lui mare plină de cadouri împachetate în hârtii în culori vesele, pe care ea nu le

deschise niciodată. Refuză să-i vorbească şi stătu lângă foc toată ziua, privind flăcările. Însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, el continuă să o viziteze o dată pe lună.

Seara, Poppy lua o masă simplă pe care i-o pregătea femeia care venea din sat, şi bea un pahar de vin. După aceea urca încet în cameră şi se aşeza la birou, unde începea să scrie.

— Uneori ştiu totul, Luchay, spunea ea uitându-se cu tristeţe la cuvintele mâzgălite pe hârtie, alteori, nimic. M-am gândit că, dacă o să pun totul pe hârtie, o să-mi pot capta amintirile şi, când o să uit, ele or să-mi reamintească.

Data următoare când află că urma să vină Franco, făcu eforturi imense să arate bine. Părul ei frumos şi bogat, încărunţit la tâmple, care crescuse la loc, fu spălat şi periat până când ajunse să strălucească, după care prinse în el câteva steluţe de diamante. Căută apoi prin dulapurile mari de haine, în care se aflau lucruri vechi de un sfert de secol, până găsi rochia din satin de un gri ca gheaţa cu brâul roz pe care o purta în portret. Ca întotdeauna, îşi puse perlele la gât şi luă o gardenie din mulţimea de flori pe care Franco i le trimitea fie iarnă, fie vară.

Când sosi el o găsi stând lângă fereastra salonului, cu capul aplecat într-o parte, cu un zâmbet pe buze şi cu gardenia în mână.

— Franco, vreau să vezi ceva, spuse ea limpede. Vino mai aproape, dragul meu. Uită-te la mine.

Luchay se mişcă agitat pe suport când Franco se duse încet spre ea, cu chipul la fel de cenuşiu ca rochia ei.

— Ce este, Poppy? întrebă el. De ce te-ai îmbrăcat aşa…

— Nu arăt ca în portret? întrebă ea încet. Pe vremuri am fost femeia aceea pictată de Sargent. Dar acum, ia uită-te… vezi cicatricea asta de pe pielea capului şi pielea asta încreţită şi roşie de pe gât, de pe umeri şi de pe braţ… Mai sunt şi alte cicatrici, Franco, dar pe acelea nu poţi să le vezi; nimeni nu poate să le vadă în afară de mine. Dar, vezi tu, Franco, nu mai sunt femeia aceea din portret; ea s-a dus, Franco, a dispărut pentru totdeauna. Pentru tine, realitatea nu este carapacea asta bătrână a unei femei pe jumătate nebună, ci femeia din portretul care se află pe peretele din dormitorul tău. Amintirea aceea e reală, Franco. Păstreaz-o. Dar cealaltă a dispărut pentru totdeauna. Te-a eliberat.

— Poppy, nu ştii ce vorbeşti! exclamă el îndurerat.

— Ba da, scumpul meu Franco, astăzi ştiu. Nu vreau să mai vii aici vreodată. Te rog, Franco. Spune-mi adio acum, atâta timp cât mai există amintirea a ce am fost amândoi. Şi, apoi, lasă-mă cu singurătatea şi cu jumătatea mea de lume aiurită. Vezi, nu mai am nevoie de nimeni.

Franco se aplecă să-i sărute mâna, după care, scoţând un sunet strangulat, se întoarse şi ieşi repede din cameră. Gardenia din mâna ei, ale cărei petale albe se ofiliseră încă din, clipa în care o rupsese, căzu neobservată pe jos.

După un timp, Poppy trecu încet prin salonul roşu şi auriu, traversă holul gol din marmură şi, ridicându-şi fustele cu graţie, începu să urce scara maiestuoasă de sub cupola pe care erau pictate nimfe şi cupidoni, întorcându-se în camera ei.

— Acum am rămas numai noi doi, Luchay, şi trecutul,

căci acesta n-o să ne dea pace niciodată, spuse ea obosită şi se încruntă uşor, nedumerită. Mai e, totuşi, un lucru de făcut, numai să-mi amintesc ce anume…

Îşi aminti la un moment dat mai târziu… sau săptămâna următoare sau anul următor? Nu mai ţinea minte.

— Trebuia să-mi scriu testamentul, Luchay, spuse ea stând la birou împreună cu el după cină. Bineînţeles, nu trebuie să-mi tac griji pentru Rogan, adăugă ea încrezătoare, o să se ocupe el de toate când o să vină acasă. Dar trebuie să-l scriu până nu uit, pentru că, ştii, Luchay, uneori nu-mi mai amintesc nici că am o fiică.

Acesta este testamentul meu, *scrise ea cu o mână tremurătoare*, *scris astăzi*, *în această a patra zi a lunii noiembrie 1933*. *Las totul copilului meu*. *N-am cunoscut-o niciodată*, *dar e fiica mea*. *Angel Konstant Rinardi vă va spune cine este*. *Semnă apoi cu grijă şi încet*, *dar o pată de cerneală neagră îi trădă tremuratul mâinii*.

— Ah, şi un bilet, pentru fiul meu! exclamă ea, după care luă o altă foaie de hârtie. *Rogan*, scrise ea. *Uneori*, *memoria îmi joacă feste şi în caz că n-o să-mi amintesc când o să te văd*, *am scris acest testament pentru că tu nu ştii de existenţa fiicei mele*. *Voiam să mă asigur că se va avea grijă şi de ea*. *Dar*, *bineînţeles*, *vei avea tu grijă de asta*. Acum sunt obosită, Luchay, spuse ea, ducându-se încet spre patul mare şi alb. Mâine o să chemăm avocatul; o să i-l dăm să se ocupe de el şi, pe urmă, o să pot dormi fără să-mi mai fac griji în legătură cu copiii mei. Or să-şi aibă moştenirea lor, în definitiv.

Capitolul 62

În timp ce avionul aparținând companiei *Swissair* plana deasupra Los Angeles-ului, Mike se uită la priveliştea familiară oferită de casele frumoase şi de piscinele albastre care sclipeau în eternele raze de soare şi la nesfârşitele şiruri de maşini care şerpuiau pe autostrăzile largi. Îşi petrecuse două săptămâni la Veneția, ascultându-şi înregistrările de pe casete şi analizându-şi însemnările de la Villa Castelletto, spunându-şi furios că, iarăşi, ajunsese într-o fundătură. Oare Poppy murise chiar fără să-l mai revadă pe Rogan? Şi fără să-şi cunoască fiica? Şi, dacă ea nu o cunoştea, atunci cine?

Îşi amintise privirea sarcastică a lui Hilliard Konstant atunci când el îi spusese entuziasmat ce descoperise în pod.

— Bea un pahar de *manzanilla* şi povesteşte-mi, îi spusese ei vesel.

Hilliard era fiul lui Greg Konstant, era singura persoană în viață care o cunoscuse pe Angel şi pe cei trei copiii ai ei şi, totuşi, susținea că nu mai ținea minte nimic în legătură cu ei. Era convins că bătrânul se jucase cu el tot timpul, dându-i libertatea să se învârtă prin biblioteca aceea mare cât un mausoleu şi spunându-i să se descurce singur. Acum ştia cea mai mare parte a poveştii, dar era sigur că Hilliard cunoştea restul. Şi acest lucru venise să-l afle la Los Angeles.

Se gândi la întrevederea pe care tocmai o avusese cu Lieber la Geneva; avocatul îi confirmase faptul că Orlando nu avea să fie informat că era moştenitorul averii lui Poppy, până când nu aveau să cunoască identitatea fiicei şi numele

celuilalt moştenitor sau celeilalte moştenitoare dacă, într-adevăr, mai exista aşa ceva.

— Dar să nu uităm că, atunci când o să-i spunem lui Orlando că este strănepotul lui Poppy, va trebui să-i dezvăluim şi numele străbunicului său, Franco Malvasi. Unul din cei mai renumiți şefi de Mafie din ultimul secol! spusese el.

Mike îşi aminti de Lauren Hunter, care poate că încă mai spera puțin să moştenească. În ultimele câteva săptămâni se gândise destul de mult la ea şi încercase să analizeze de ce. Nu era milă ceea ce simțea pentru ea şi Lauren nici n-ar fi vrut acest lucru; îşi asumase responsabilitățile cu curaj şi, din moment ce dragostea era forța motrice în viața ei, Mike ştia că avea să se descurce. Avea să fie greu, dar Lauren va reuşi. Nu ştia decât că nu mai simțise aşa ceva până atunci şi, când avionul luă contact cu pământul şi îşi continuă drumul pe pistă, ştiu că, pentru prima oară, trecutul şi Poppy Mallory trebuiau să aştepte. Avea de gând să se ducă să o vadă pe Lauren.

Era ora patru după-amiază şi la *Denny's* era linişte. Mike o zări imediat, îi luă comanda unui client cu doi băieței şi le zâmbi acestora când le aduse scaunele speciale. Avea părul lăsat liber în ziua aceea, prins doar în părți cu doi piepteni de baga, iar cu fusta scurtă şi neagră şi bluza albă, părea drăguță şi eficientă. Lauren zâmbi iarăşi, mângâindu-l pe cap pe cel mai mic dintre băieți şi se întoarse. În clipa aceea îl văzu şi zâmbetul i se lărgi şi mai mult.

— Bună, strigă ea, ducându-se spre el. Ce cauți aici?

— A trebuit să vin la Los Angeles, aşa că am trecut şi pe la tine, spuse Mike sincer.

Ea roşi, dar el îşi dădu seama că era încântată.

— Îți mulțumesc încă o dată pentru ursuleț, a fost, într-adevăr, cea mai mare bucurie a Mariei de Crăciun.

— Mi-ar face plăcere s-o cunosc pe Maria, pare un copil minunat, zise el.

— Chiar ai vrea? întrebă Lauren entuziasmată, dar, deodată, ochii i se întunecară. Adică, nu ştiu, zise ea, ştii cum e… Maria are un program şi eu îl am pe al meu. Devine destul de complicat mai ales când e vorba şi de persoanele care au grijă de ea.

— La ce oră termini programul aici? o întrebă Mike brusc.

— La patru şi jumătate, peste o jumătate de oră.

— O.K. Ne vedem atunci.

— Bine, spuse ea puțin şovăitoare.

Chiar dacă soarele strălucea, era o zi răcoroasă pentru Los Angeles şi Lauren purta o scurtă roşie din blană artificială.

— Cadoul de Crăciun pentru mine însămi, îi spuse ea când el o admiră.

Mike îşi aminti de frumosul cojoc verde al Ariei, care costase o avere şi pe care, în cazul în care nu era ea moştenitoarea, avea să-l achite Carraldo şi se gândi cât de nedreaptă putea să fie soarta.

— Acum ce facem? întrebă el.

— Trebuie s-o iau pe Maria de la femeia cu care a stat până acum.

— Grozav. Hai să mergem. Te urmez cu maşina mea.

Locuia într-un apartament aflat într-un bloc vechi în apropiere de Ventura Boulevard în Studio City şi Mike îi duse sus căruciorul şi bagajele, în timp ce ea ținea fetița.

— E frumuşică foc, strigă el când fetița îi zâmbi peste umărul lui Lauren.

— E cea mai frumoasă, spuse ea categorică.

Era unul din micile apartamente tipice pentru Los Angeles, cu o combinație de living-sufragerie şi bucătărie.

— E un singur dormitor şi o baie, îi spuse Lauren. Atâta tot. Dar e de-ajuns pentru noi două deocamdată, nu-i aşa, Maria? Vrei o cafea în timp ce îi pregătesc cina?

— Sigur, zise el şi se aşeză pe un scaun lângă dulap, uitându-se la Lauren cum puse cafetiera şi apoi începu să-i pregătească mâncarea fetiței.

I se păru că arăta mai bine mai împlinită puțin şi mai drăguță chiar, ca şi cum s-ar fi îngrijit mai mult. Îi stătea bine. Era o fată frumoasă, sau ar fi fost, dacă n-ar mai fi avut cuta aceea de îngrijorare pe frunte.

Maria era în pătuțul ei, târându-se de colo-colo şi încercându-şi dințişorii pe jucării. Era, cu siguranță, o fetiță foarte drăguță, îşi spuse Mike, cu părul acela negru şi ochii mari şi albaştri. Maria îi surprinse privirea şi îi zâmbi, agitând o păpuşă mică *Raggedy Ann*.

— Hei, strigă el, hei, Maria.

Ea îi zâmbi din nou.

— Cât are acum? o întrebă el pe Lauren când îi puse ceaşca de cafea în faţă.

— Aproape un an şi jumătate.

— E minunată. Deci, unde ai vrea să iei cina? La un restaurant franţuzesc, italienesc, chinezesc, japonez?

Lauren începu să râdă.

— De unde ai ştiut că e seara mea liberă?

— N-am ştiut, am sperat doar, spuse el zâmbind.

— Va trebui să chem o femeie să stea cu Maria, zise ea, după care adăugă: Şi nici n-am ceva adecvat de îmbrăcat. Nu suport să mă gătesc, aşa că îmi convine orice loc unde se poate merge în blugi.

Ea oftă, dar el îi zâmbi.

— Eşti foarte drăguţ cu mine, Mike, ştii?

— Nu e vorba de mine, zise el zâmbind. Eu sunt reporterul dur de anchetă, ai uitat?

— Îmi aduc aminte. Voiam să te-ntreb în legătură cu Poppy, dar o să-mi spui la cină, zise ea, aşezând-o pe Maria în scaunul ei înalt şi el se uită cum începu să-i dea să mănânce.

Era ceva în legătură cu fetiţa, dar nu îşi dădea seama ce anume. Ceva nu era tocmai în regulă…

— Ar trebui să plec, spuse el. Am câteva telefoane de dat. Vin să te iau la şapte şi jumătate?

— Grozav, o să fiu gata.

Se duseră la un mic restaurant franţuzesc de pe Melrose şi Lauren era atât de vădit încântată, încât el se simţi excelent. Purta o rochie simplă din jersé de un albastru-închis cu o

centură lată de piele care îi scotea în evidență mijlocul subțire. Părul lung, de un blond-roşcat fusese periat foarte mult, iar fardul era suficient pentru a-i accentua ochii de un gri-albăstrui.

— Nici nu poți să-ți închipui ce înseamnă asta pentru mine, îi spuse ea cu sinceritate. N-am mai fost într-un asemenea loc încă dinainte să se nască Maria.

Mike observă că nu spusese dinainte să moară mama, ci dinainte să se nască Maria. Lauren avea o atitudine pozitivă şi el spera să o mai aibă şi după ce avea să-i spună că nu ea era moştenitoarea. Ea ascultă fascinată povestea lui Poppy, atâta cât ştia el deocamdată.

— Sărmana Poppy, spuse ea în cele din urmă, se pare că totul a mers rău pentru ea. Şi, în final, ce s-a întâmplat?

— Încă nu ştiu, dar cred că am idee cine ar putea să ştie, zise el oftând. De aceea m-am întors în California. Mă duc mâine să stau de vorbă cu cineva. Dar vezi, Lauren, mă tem că nu există nicio speranță în momentul ăsta că ai fi înrudită cu Poppy. Numele de Mallory trebuie să fie o simplă coincidență.

— Oricum nu-mi făceam prea multe iluzii, spuse ea sinceră. Era ceva ireal, un pic asemănător cu a câştiga la Las Vegas. Sper ca Aria să primească banii; pare să aibă mare nevoie de ei.

— Nu mai mult decât tine, zise el gândindu-se la fetiță. Lauren, ce nu e în regulă cu Maria?

Ea lăsă să-i cadă furculița din mână, şocată.

— Cum adică? întrebă apoi cu nervozitate.

El îi luă mâna peste masă.

— E ceva în neregulă cu ea, nu? De ce nu-mi spui?

Lauren se uită la mâinile lor împreunate şi apoi la el. Ochii lui erau înțelegători şi simți că îi putea încredința secretul ei.

— Nu ştiu exact ce este, spuse ea încet. Cred că e ceva mintal. Pur şi simplu, nu răspunde, înțelegi, şi nici nu încearcă să vorbească. Majoritatea copiilor de Vârsta ei spun deja „mamă" şi „tată" şi încearcă alte cuvinte şi sunete, în timp ce Maria e atât de tăcută.

Acum ştia ce îl deranjase. Fetița nu scosese absolut niciun sunet tot timpul cât el stătuse acolo.

— Şi ce faci în privința asta?

— Nimic. M-am temut să recunosc chiar şi în sinea mea, am şi coşmaruri. Eşti prima persoană căreia i-am spus, adăugă ea cu lacrimi în ochi. Mi-e frică să nu mi-o ca şi să o ducă la unul din orfelinatele acelea oribile. Nu pot să-mi permit să-i fac tratamente sau să o duc la diverşi specialişti. Presupun că nu fac decât să amân ziua fatală, dar nu pot s-o pierd Mike, nu pot! Maria e tot ce mi-a mai rămas, zise ea privindu-l rugător. Bănuiesc – că o să-mi spui că n-am făcut bine, dar cred că nici rău n-am făcut. În definitiv, nu-i decât un copil.

— Sunt sigur că nu i-ai făcut niciun rău, dar la un moment dat trebuie să afli ce nu e în regulă şi dacă poate fi ajutată cumva.

Lauren lăsă capul în jos, uitându-se la şervetul pe care îl răsucea pe după degete.

— Ştiu, spuse ea cu un glas stins. Doar că e greu să

înfrunți totul singură.

— Uite ce e, zise el şi numai se topi sub privirea ei. O să aflu numele celui mai bun doctor de specialitate. O să-ți fac o programare, el o s-o examineze, poate o să-i facă şi ceva analize, pe urmă, cel puțin, o să ştii ce nu e în regulă. O să-mi facă plăcere să plătesc pentru asta, Lauren.

Ea îl privi şovăitoare. Într-un fel, oferta lui era tentantă, dar, din alt punct de vedere, era înspăimântătoare, pentru că adevărul ar fi putut fi prea cumplit. Dar avea dreptate, trebuia să se gândească la viața Mariei, nu la a sa.

— N-aş putea să te las să plăteşti, n-ar fi drept, spuse ea repede.

— Tu nu mă laşi, dar Maria, da. Hai să-i spunem că e un cadou de aniversare.

Ea zâmbi.

— Nu e ziua ei.

— Să zicem că e, spuse Mike strângându-i mâna. O să te sun mâine să-ți spun pentru când am făcut programarea. Şi, după aceea, o să plec spre Santa Barbara şi Rancho Santa Vittoria să scot adevărul de la bătrânul Hilliard Konstant.

Hilliard îmbătrânise în cele trei luni de când nu îl mai văzuse Mike.

— Sunt bine, sunt foarte bine, spuse el chiar mai iritat decât îşi amintea Mike. Ce cauți aici? Ai venit să-mi spui că ai descoperit cine e moştenitoarea lui Poppy Mallory, nu? întrebă el şi un zâmbet malițios îi apăru pe față în timp ce umplea două pahare cu *manzanilla*. Să ştii că mi-ai lipsit,

tinere. Mă obişnuisem cu dumneata în bibliotecă, uitându-te pe cărțile mele.

— Da, dar am senzația că ai fi putut să mă ajuți să nu pierd atâta timp, spuse Mike brusc.

— Bănuiesc că dumitale trebuie să-ți mulțumesc pentru trimiterea italiencei ălei a îngrozitoare aici, nevasta lui Paolo Rinardi.

— Francesca, spuse Mike zâmbind când şi-i imagină la un pahar de sherry. Dar plăcerea a fost că ai cunoscut-o pe Aria.

— E o fată drăguță, zise Hilliard gânditor. Ciudat să-mi dau seama că, totuşi mai am nişte rude. Nu m-a interesat prea mult treaba asta înainte şi bănuiesc că nu m-am gândit deloc la partea italienească. Bineînțeles, e nepoata Mariei-Cristina, la fel de frumoasă ca ea, dar mă-ndoiesc că are acelaşi temperament. Aria nu mi se pare a fi o fată zvăpăiată.

— Credeam că nu ți-o mai aminteşti pe Maria-Cristina, zise Mike, iar Hilliard făcu ochii mici.

— Păi, ştii, uneori îmi amintesc, alteori, nu. E unul din privilegiile bătrâneții.

— Bine, a venit ceasul adevărului, Hilliard, spuse Mike lăsând paharul jos şi privindu-l în ochi. O să-ți spun exact ce-am aflat despre Poppy şi apoi tu o să-mi spui ce ştii. *Exact ceea ce ştii*. S-a făcut?

Hilliard îşi goli paharul şi îşi frecă mâinile încântat.

— Dă-i drumul, atunci. Ard de nerăbdare să aflu.

Ascultă cu atenție povestea lui Mike, punând câte o întrebare din când în când şi încuviințând uneori, ca şi cum

lucrurile s-ar fi potrivit cu ceea ce ştia el deja.

— Aşa că, vezi, m-am blocat iarăşi, spuse Mike în final. Ştiu că una din fiice e a lui Poppy, dar nu ştiu care din ele. Cred, însă, că tu ştii.

— N-am ştiut nimic de fiu, de Rogan, zise Hilliard încet. Asta înseamnă că mai există şi altcineva care are pretenţii asupra averii?

— Există şi pretenţiile lui sunt întemeiate. E strănepotul lui Poppy.

— N-am ştiut nici de *Numéro Seize*, şi nici de toate celelalte lucruri, recunoscu Hilliard. Şi sunt sigur că nici tata, nici Angel n-au ştiut. Dar ea a ştiut de şeful Mafiei. Nu amănunte, dar citise în ziare. Am auzit-o spunându-i uneia din fiice, Mariei-Cristina, bănuiesc.

— De ce i-ar fi spus Mariei-Cristina? întrebă Mike încet. Era cumva fiica lui Poppy?

— Să nu-mi spui că nu poţi să afli asta şi singur, spuse Hilliard aruncându-i un zâmbet maliţios. Te-ai descurcat foarte bine până acum. Şi, în plus, de ce ţi-aş spune? Doar ca vreo afurisită lacomă să pună mâna pe bani?

— De ce mi-ai spune? strigă Mike furios. Pentru că averea lui Poppy zace acolo, *fără valoare*, când ar putea fi folosită foarte bine! Pentru unul din aceşti oameni ar însemna enorm de mult. Libertate, educaţie, dragoste, ar putea însemna totul. Şi un bătrân egoist ca tine n-are niciun drept să-l lipsească de ea. Uite ce e, Hilliard, o persoană a murit deja, iar altele s-ar putea să fie în primejdie.

Hilliard îşi ridică privirea şocat.

— A murit? repetă el. Cine a murit? Nu… nu tânăra Aria, nu?

— Nu, nu Aria, dar ea ar putea fi în primejdie. Jocul s-a terminat, adăugă Mike cu fermitate. Trebuie să-mi spui adevărul.

Hilliard se cufundă în scaunul lui cu rotile, toată împotrivirea şi cheful de joacă dispărând din el. Părea uscat şi bătrân, iar mâna îi tremură când îşi umplu paharul din nou.

— Foarte bine, atunci, dacă înseamnă chiar atât de mult, o să-ţi spun ce ştiu, zise el sorbind din pahar în tăcere câtva timp şi punându-şi gândurile în ordine. Mai bine ţi-aş spune, întâi, cum am aflat, zise el într-un târziu. Angel a locuit aici la fermă în ultima parte a vieţii. Niciodată nu i-a plăcut să stea în Italia, avea amintiri neplăcute în legătură cu ţara aia, chiar dacă ambele fiice ale ei şi-au petrecut foarte mult timp acolo, îndeosebi Helena care, până la urmă, s-a rupt de maică-sa. Maria-Cristina era întotdeauna ba într-un tren sau avion, ba pe un vapor, schimba ţările la fel de des ca amanţii, dar fiul ei, Paolo, a fost crescut în Italia, bătrâna de care mi-ai povestit, Fiametta, dădaca Ariei, a avut grijă de el. Oricum, era cam în 1939, parcă. Venisem acasă în permisie cu nevastă-mea şi cu fiul meu, care era foarte mic. Angel se plânsese de o răceală teribilă care nu-i mai trecea şi care, la un moment dat, se pare că i s-a localizat la piept. Era o femeie frumoasă, Mike, foarte frumoasă, chiar şi atunci, când avea aproape şaizeci de ani. Dar, parcă, dintr-odată, o lampă s-ar fi stins în ea, s-a uscat şi a îmbătrânit în două zile. Îmi amintesc că m-am dus s-o văd, stătea în pat şi îmi zâmbea, chiar dacă îi era atât de rău. Îmi

amintea de o femeie dintr-un roman pe care îl citeam – *Orizont pierdut*. Ții minte cum femeia s-a transformat, pur şi simplu, în praf, când iubitul ei a luat-o din valea fermecată de la Shangri-la? Ei bine, aşa arăta Angel.

„Spune-i tatălui tău că vreau să-l văd, te rog", mi-a zis ea cu vocea ei limpede. M-am dus să-l chem pe tata şi îmi amintesc expresia de îngrijorare din ochii lui când mă-ntorceam cu el din şopronul de tuns oi. „E chiar atât de rău?" l-am întrebat şi el a dat din cap că da. „E foarte rău, fiule, a zis el sumbru, dar continuă să refuze să meargă la spital".

Hilliard se opri să bea puțin sherry, căzând pe gânduri câteva clipe.

— N-am intrat cu el, continuă el apoi. Am înțeles că era ceva personal între ei, dar tata nu închisese uşa complet, iar vocea lui Angel se putea auzi foarte clar. „Greg, vreau să-ți spun despre Poppy, a zis ea. S-ar putea ca asta să fie singura mea şansă şi cred că ar fi bine să ştii adevărul". „Nu trebuie să vorbeşti despre ultime şanse, Angel, e o prostie", i-a spus el cu reproş, în glas, aşa cum obişnuia să ne vorbească nouă când eram mici. „Trebuie să m-asculți, Greg", a zis ea părând deodată că intră în panică. „Dar nu vreau să ştiu, a zis tata. Nu mai vreau. Totul e de domeniul trecutului, înțelegi? E mai bine să uităm". „V-am mințit pe toți, a spus ea, şi înainte să mor, vreau să clarific totul. Aşa că stai jos, Greg, şi ascultă-mă". Am auzit zgomotul unui scaun tras pe duşumea şi, pe urmă, ea a început să-i povestească de Poppy şi de soțul ei, Felipe. Tata a ascultat totul, după care a zis: „Angel, aş fi preferat să nu-mi spui" „Simțeam nevoia s-o fac, aveai tot

dreptul să ştii. Ştiam că, într-o bună zi, ea avea să se întoarcă să-şi vadă fiica şi atunci când a venit să mă vadă, am refuzat să-i spun". „Nu vreau să ştiu, a zis el şi mi-am dat seama că plângea, te rog să nu-mi spui, Angel. Pentru mine, amândouă sunt fiicele tale şi nici măcar nu vreau să mă mai gândesc la Poppy. Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt".

A urmat un moment îndelungat de tăcere şi, apoi, Angel a spus: „Mai am o mărturisire de făcut şi, de data asta, totul e numai din vina mea. Ştii că întotdeauna am protejat-o pe Helena prea mult. Era o fetiță aşa de dulce. Greg, zâmbea tot timpul… şi apoi ne-am dat seama că nu aude. Nu suportam s-o văd chinuită de neputință şi de tachinările celorlalți copii, aşa că am început să-i controlez viața. Răspundeam la întrebări în locul ei, nu o lăsam să iasă nicăieri fără mine. Îți aminteşti de guvernante şi de surorile medicale? Ah, totul a fost bine cât a fost doar un copil şi îl un moment dat, copilul a devenit femeie cu sentimentele şi emoțiile caracteristice unei femei, dar nu ştia absolut nimic despre bărbați şi dragoste. În definitiv, nici n-a cunoscut vreunul, am avut grijă de asta.

Singurul loc unde Helena a fost fără mine a fost la doctorul ei de urechi din San Francisco. O lăsam acolo şi mă duceam la cumpărături. Doctorul Barton o avea în grijă de ani de zile, încă de la întoarcerea noastră din Italia. A operat-o o dată, dar fără prea mult succes. Avea vreo patruzeci de ani, era căsătorit şi avea copii.

A trebuit să mă duc la New York să o salvez pe Maria-Cristina dintr-una din încurcăturile ei obişnuite şi bineînțeles că a trebuit s-o las pe Helena aici, aşa că, de data asta, s-a dus

la San Francisco singură, deşi, bineînțeles, aranjasem să aibă o maşină cu şofer. Doctorul Barton era un bărbat foarte atrăgător şi eu nu-mi dădusem seama cât de frumoasă era Helena, întotdeauna am considerat-o un copil. Dar doctorul Barton a văzut-o într-o lumină cu totul diferită, iar ea, sărmana fată, s-a îndrăgostit.

— Nici măcar nu ştia ce era acel gen de dragoste… era la fel de inocentă ca un copil, aşa cum am încercat s-o fac să rămână toată viața.

Am stat plecată mai mult decât mă aşteptam, aproape două luni. Când m-am întors, am observat că era puțin schimbată, mai secretoasă… dar abia mai târziu, am observat şi altceva. Am dus-o la un alt doctor, la un ginecolog, care mi-a confirmat că era însărcinată. Helena a plâns când i-am spus, nu înțelegea. Mintal, era ca un copil de doisprezece ani.

— Dar eu nu vreau un copil, mamă, nu-l vreau decât pe Richard, a zis ea. Richard Barton, doctorul.

Am dus-o în Arizona, le-am spus tuturor că era pentru sănătatea ei. A născut acolo. Biata de ea nici n-a ştiut ce se întâmpla. A fost îngrozitor, Greg, a fost absolut îngrozitor pentru ea. Îmi venea să-l omor pe doctorul Barton, dar bineînțeles că n-am putut să fac nimic, în afară de a-l suna şi a-i spune să se țină cât mai departe de ea. Dar nu i-am spus de copil. Aranjasem ca acesta să fie adoptat şi familia respectivă a venit şi a luat fetița. Asta a fost tot, s-a terminat totul şi era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat vreodată.

M-am întors cu Helena în Italia pentru un an-doi ca să fie cât mai departe de el şi ca să-ncerce să uite de copil şi mă

tem că am început să o tratez ca pe o adevărată invalidă, ținând-o tot timpul sub supraveghere, chiar şi atunci când nu era neapărată nevoie, încetul cu încetul, ea a început să se adapteze rolului. A încetat să mai vorbească timp de aproape un an şi apoi, când a reînceput, spunea tot felul de ciudățenii… ştiam că, de fapt, nu era nimic în neregulă cu ea, dar nu mai era normală. O schilodisem cu dragostea mea sufocantă, exact ca şi cum i-aş fi făcut un rău într-un accident fizic. Nu-mi trecuse niciodată prin cap să o las pe picioarele ei şi avea să rămână veşnic un copil într-o lume a oamenilor maturi.

Angel plângea şi tuşea şi l-am auzit pe tata încercând să o liniştească. „Îți faci rău singură vorbind despre trecut, i-a zis".

„Helena a uitat de copil, a continuat Angel, sau cel puțin, aşa cred. Nu mai pomeneşte niciodată de fetiță şi bănuiesc că trebuie să fi fost ca un vis urât pentru ea. Am o copie a actului de adopțiune cu numele şi adresa familiei respective. De atunci nu i-am mai văzut. Dar l-am ținut ascuns în toți aceşti ani în cartea mea preferată. Alături de copie mai este şi o scrisoare în care este explicat adevărul în legătură cu Maria-Cristina şi Helena. Vreau să ştii unde este, Greg, în caz că eu n-o să mai fiu şi o să să fie nevoie de acest act."

„Nu-l vreau", a zis Greg, aproape strigând, îmi amintesc. „Lasă scrisoarea acolo, Angel. Nu mai e importantă. Amândouă fetele sunt ale tale".

Ea tuşea din nou, dar când s-a oprit, i-a zis: „Bine, Greg, ştii unde o s-o găseşti când eu n-o să mai fiu. Dar am vrut să-ți spun, ca să înțelegi totul în legătură cu Helena şi să ai grijă de

ea”.

Cred că plângeau amândoi şi mi-am zis că nu mai trebuia să stau pe-acolo. L-am urmărit pe tata după aceea să văd dacă se duce în bibliotecă să ia cartea, dar, din câte ştiu, n-a făcut-o niciodată. Angel a fost internată în spital şi a murit după două săptămâni de pneumonie. Niciodată nu l-am văzut pe tata atât de îndurerat; era, pur şi simplu, devastat. Dar tot n-a căutat, cartea.

— Şi tu ai căutat-o? întrebă Mike şi Hilliard încuviinţă.

— Bineînţeles. Pe atunci a însemnat foarte puţin pentru mine. N-o cunoscusem niciodată pe Poppy Mallory, sau pe soţul lui Angel, Felipe.

Îndreptându-şi scaunul spre rafturi, scoase o antologie a poemelor lui Keats.

— Vezi, spuse el cu un zâmbet maliţios, nu te-am îndrumat greşit. Dacă ai fi căutat suficient de bine, ai fi găsit.

— Mi-ar fi trebuit zece ani, ştii foarte bine, spuse Mike privindu-l cum scoate un plic dintre pagini.

— Asta e, zise Hilliard dându-i-l, aici ai răspunsul. Şi mult o să te mai ajute!

Hârtia era fragilă după atâta vreme, aşa că Mike despături scrisoarea cu grijă. Citi ce scrisese Angel şi apoi se uită la Hilliard.

— Helena? întrebă el surprins.

— Helena, zise Hilliard cu un zâmbet triumfător. Aşa că, vezi, tot nu ştii cine e moştenitoarea!

Capitolul 63

O ceață albicioasă plutea la câțiva centimetri doar de Canal Grande destrămându-se pentru scurt timp când soarele de prânz făcu eforturi să o străpungă, oferind din când în când priveliști ale insulelor Giudecca şi San Giorgio, care păreau să plutească pe nori înainte să dispară din nou.

Era prima zi a carnavalului şi oamenii erau deja costumați, deşi abia seara urmau să înceapă adevăratele ceremonii. *Maschereri*, celebrii creatori de măşti venețieni munciseră foarte mult la confecționarea tradiționalelor *băută*, măştile lucioase albe sau negre care acopereau întreaga față, cu două orificii pentru ochi. Era cea mai sinistră dintre toate măştile de carnaval şi, într-un fel, cea mai anonimă. Existau şi alte feluri de măşti, mai complexe. Unele arătau ca nişte păuni, ornate cu pene şi purtate împreună cu nişte pelerine cu pene, erau măştile dantelate bătute cu diamante şi măştile-papagal aurii şi măştile din porțelan cu trăsături ca ale unor păpuşi. Dar vechea tradiție a măştii *băută*, purtată cu o glugă neagră, cu o pelerină lungă şi neagră şi o pălărie cu borul răsucit pe trei laturi, însemna că oamenii puteau fi complet anonimi, sau puteau deveni oricine doreau.

Palazzo Rinardi fusese pregătit ca în vremurile lui cele mai bune; podelele din marmură sclipeau de cât fuseseră lustruite, lemnăria lucea, argintăria şi cristalurile străluceau. Lucrătorii stăteau cocoțați pe scări pentru a introduce sute de lumânări în candelabrele imense, iar o echipă formată din o duzină de furnizori puseseră stăpânire pe bucătăria Fiamettei şi pregăteau mâncăruri delicioase pentru petrecerea din seara

aceea. Francesca supraveghea totul, dând instrucțiuni şi apoi răzgândindu-se, în general, înnebunind pe toată lumea, în timp ce Aria stătea lângă telefon în camera ei, rugându-se să sune.

Se întrebă dacă să-l caute pe Orlando din nou sau nu, dar sunase la *pensione* de atâtea ori deja de când se întorsese, încât, acum, mândria o făcea să se abțină. Si, signore s-a întors, îi spuseseră cei de acolo cu răbdare. O să-i transmitem mesajul, signorina. Dar Orlando tot nu o sunase. Nu mai vorbise cu el de dinainte de Crăciun, când îi spusese că pleca la Los Angeles cu Carraldo. Cu siguranță că trebuia să-şi fi dat seama că nu voise să plece. Nu avusese încotro şi se părea că, după ce ajunseseră acolo, Carraldo nu mai voia să se întoarcă. Mama ei nu-i fusese de niciun ajutor, îi plăcuse prea mult să facă pe doamna bogată din înalta societate.

— Nimeni nu poate să spună că Francesca Rinardi nu şi-a lăsat amprenta asupra Hollywood-ului! exclamase ea când plecaseră, în sfârşit cu câteva zile în urmă, cu valizele pline de toalete noi, în care se afla şi rochia ei pentru seara aceea.

Era o rochie superbă din şifon de mătase albă, acoperită de la gât până la poale de mărgeluțe din argint şi cristal, creată special pentru ea de Bob Mackie, regele designerilor de la Hollywood. Avea să poarte o mască specială cu pene albe şi lungi înmuiate în sclipici şi cu orificiile pentru ochi conturate cu sclipici.

Seara aceea trebuia să fie triumful Francescăi, pentru că avea de gând să arate uluitor. Şi seara aceea era disperarea Ariei, deoarece la petrecere, în fața celor trei sute de invitați,

avea să se anunțe logodna ei cu Carraldo. Era mai rău, el îi explicase că voia ca ei să se căsătorească imediat; săptămâna următoare, dacă ea era de acord.

— Bineînțeles c-o să fii de acord, îi spusese Francesca ferm. E datoria ta. Şi, în plus, Carraldo a avut foarte multă răbdare. A aşteptat destul şi eu la fel.

Aria înțelesese că nu avea rost să se împotrivească, aşa că abia aşteptase să se întoarcă la Veneția şi la Orlando. Stătuse trează nopțile plănuind cum aveau să fugă amândoi şi, dacă lui Mike avea să-i mai ia mult timp până să găsească dovada că ea era moştenitoarea, avea să-şi ia o slujbă pentru a avea grijă de Orlando. El nu trebuia să-şi facă griji pentru nimic, îşi spunea ea, putea să picteze toată ziua. Şi, desigur, când ea avea să primească banii, el ar fi putut avea tot ce îşi dorea, absolut tot. Ştia că o va răsplăti într-o bună zi devenind un foarte mare artist.

Sună telefonul şi ea răspunse imediat, fiind cât pe ce să-l scape din mână.

— *Pronto*? spuse ea în şoaptă.

— Aria, sunt eu, Mike.

— Mike! Unde ai fost? N-am mai vorbit de atâta vreme. Totul e în regulă?

— Da… sigur, totul e în regulă, zise el, părându-i rău că trebuia să o dezamăgească, dar aşa îi spusese Lieber.

Chestiunea legată de moştenitor sau moştenitoare se afla acum în mâinile avocatului. El descoperise, în cele din urmă, şi restul poveştii şi Lieber urma să ia legătura cu moştenitorii ca să-i informeze oficial că ei erau adevărații beneficiari ai

averii lui Poppy.

— Trebuie neapărat să aflu în legătură cu Poppy, spuse Aria îngrijorată. Habar n-ai ce se întâmplă aici… Mama şi Carraldo dau o mare petrecere-carnaval în seara asta, o petrecere de logodnă. Încă de când m-am întors, de câteva zile, tot încerc să iau legătura cu Orlando. Mă tem că e tot supărat pe mine…

— Stai puțin, stai puțin, o întrerupse Mike, fiecare lucru la rândul lui. Uite ce e, eu sunt acum la Palatul Gritti, ce-ar fi să vii până aici? Am putea să stăm de vorbă.

— Mi-ar face mare plăcere, dar mama nu mă scapă nicio clipă din ochi, spuse ea cu mare părere de rău. La ora trei vine un coafor de la Roma ca să ne aranjeze părul şi aduce şi pe cineva care să ne picteze fețele. O să arăt ca o fecioară gătită pentru sacrificiu! adăugă ea cu amărăciune. Dar ce pot să fac? Mama a zis că e datoria mea. Ah, Mike, ai dovada legată de fiica lui Poppy? Te rog, spune-mi că o ai şi atunci n-o să mai fiu nevoită să suport toată şarada asta.

— Nu sunt sigur încă, zise el, dorindu-şi să-i poată spune tot adevărul, fără să se ascundă atâta după deget.

— Deci încă mai cauți? E atât de important. Dacă aş avea banii lui Poppy acum, i-aş putea da mamei cea mai mare parte din ei şi, pe urmă, aş fugi cu Orlando. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Un artist nu câştigă prea mult până când nu se pune bine pe picioare şi asta durează. Ar trebui să am grijă şi de mine şi de el.

— Nu-ți face griji pentru Orlando, spuse Mike scurt. Ştiu că o să se descurce foarte bine.

Bineînțeles că el o să se descurce, dar eu? zise ea cu o voce tânguitoare. L-am sunat de nu ştiu câte ori, Mike, dar el nu m-a sunat nici măcar o dată. Nu-mi vine să cred că nu-i mai pasă de mine după felul cum mergeau lucrurile între noi. E doar supărat pe mine, atâta. tot, şi nici nu pot să spun că-l condamn.

Închipuieşte-ți cum s-a simțit când am plecat cu Carraldo la Los Angeles, lăsându-l singur de Crăciun.

— Presupun că el n-a fost invitat la petrecere, spuse Mike oftând.

— Bineînțeles că nu! De fapt, bănuiesc că mama l-a rugat pe Carraldo să se lipsească de serviciile lui, aşa că nu-mi mai e profesor. Dar tu eşti invitat, adăugă ea, te invit eu acum. Numai că eu s-ar putea să nu fiu acolo.

— Dar unde o să pleci? întrebă el alarmat.

— Ah, nu ştiu… nu trebuie să plec nicăieri. Fără Orlando n-am unde să mă duc, n-am nicio scăpare.

Vocea ei conținea acea indiferență caracteristică disperării, iar el spuse neliniştit:

— Să nu cumva să faci vreo prostie, Aria. Vin acolo în seara asta şi stăm de vorbă.

— Vino la ora zece şi, apropo, trebuie să fii costumat de carnaval.

Era ciudat, îşi spuse Mike în timp ce se îmbrăca pentru petrecere în pantalonii până la genunchi, haina de brocart şi pantofii cu catarame, că singurul pretendent la averea lui Poppy pe care el nu îl cunoscuse era adevăratul moştenitor şi,

datorită faptului că nu îl văzuse pe Orlando, nu îşi putea da seama de ce era atât de îndrăgostită Aria. Deocamdată, tot ce ştia despre Orlando era din auzite. Şi nu îl cunoscuse nici pe celălalt pretendent al Ariei, pe Carraldo. Se gândi la discuția îndelungată pe care o avusese cu el chiar în după-amiaza aceea şi spera că făcuse ceea ce trebuia.

Punându-şi masca de ochi din catifea neagră, se privi în oglindă. Arăta ca un nobil din secolul al şaptesprezecelea, numai că renunțase la peruca pudrată. Îşi aruncă o pelerină neagră pe umeri, îşi puse pălăria cu borul ridicat pe trei laturi şi se hotărî să treacă pe la *Harry's Bar* să bea ceva înainte de a se duce la Palazzo Rinardi.

Ceața se instalase din nou odată cu apusul soarelui. Până seara, valuri ca de lână albă se rostogoleau deasupra oraşului asemeni unei pături cenuşii şi misterioase intangibile, estompând culorile celor care erau costumați de carnaval şi înăbuşind hohotele de râs şi acordurile muzicii. Becuri colorate erau agățate prin copaci şi împodobeau vesel gondolele care lunecau în linişte prin ceață, lăsând să se zărească din când în când câte o Pulcinella şi câte un arlechin, fecioare înveşmântate multicolor în metri întregi de tul şi satin, încărcate de bijuterii, sau păsări tropicale viu colorate şi făpturi sclipitoare ca nişte zâne de pe alte planete. În seara aceea, Veneția era un oraş al iluziilor şi, învăluit în mantia lui de ceață, părea să fie o imagine luată din trecut.

Luchay stătea pe suportul lui din aur în holul de la intrare al Palatului Rinardi, exact cum stătuse cu atâția ani în urmă, la *Numéro Seize*, în timp ce Aria aştepta alături de

mama ei şi Carraldo în capul scării de marmură să întâmpine oaspeții. Ea purta o rochie cu fusta bogată din catifea de un roşu ca vinul, cum era moda în secolul al XVII-lea, iar la gât avea un colier magnific cu rubine şi diamante, darul pe care i-l făcuse Carraldo pentru seara aceea. O mască argintie îi ascundea ochii plini de disperare când Carraldo îi luă mâna într-a sa şi îi zâmbi încurajator. El purta un costum care fusese copiat după cel al gentlemanului lui Van Dyck şi Ariei i se părea şi mai sinistru.

Francesca, arătând ca un bloc de gheață superb în rochia ei cu cristale şi diamante, era în elementul ei, în sfârşit, îşi văzuse realizată ambiția de o viață şi, în seara aceea, era regina Veneției! Lumânările pâlpâiau în candelabrele imense ale palatului, iar torțele ardeau pe platforma de debarcare împodobită cu trandafiri, iluminând oaspeții care coborau din gondole în acordurile muzicii lui Vivaldi, Händel şi Albinoni interpretate de un cvartet de coarde. De asemenea, în fiecare din cele două încăperi unde se serveau băuturi era câte un pianist de bar şi o orchestră aştepta în sala de bal, care nu mai fusese folosită de foarte multă vreme, pentru a interpreta muzică de dans după cină.

Pierluigi Galli, anonim în dosul unei măşti *băută*, cu glugă neagră şi pălărie cu borul ridicat pe trei laturi, coborî din gondolă pe platforma Palatului Rinardi. Înfăşurându-se *în* pelerină pentru a nu simți frigul, aşteptă până când o şalupă aduse mai mulți invitați sclipitori şi intră în palat odată cu ei. În confuzia generală, majordomul care verifica invitațiile nici nu băgă de seamă că intrase o persoană în plus.

— Dumnezeule! exclamă Francesca în clipa în care el se aplecă să-i sărute mâna. Nu recunosc absolut pe nimeni în seara asta, măştile sunt atât de bine realizate. Dar, să ştii, domnule, că jocul se va sfârşi. Fiecare are numele pe un carton la masă, aşa că, la cină. O să aflăm cine eşti.

Pierluigi zâmbi stins, nu avea deloc intenţia de a lua cina.

— Zâmbeşte, Aria, *te rog*, spuse Francesca. Uite-l pe Mike. Ar fi trebuit să porţi o perucă sau cel puţin o glugă, îi spuse ea cu reproş în glas.

— Arăți minunat, îi zise Aria, ai picioarele potrivite pentru pantalonii ăştia. Putem să stăm de vorbă? îl întrebă ea în şoaptă când o sărută. O să scap cât pot de repede şi ne vedem în salon.

— Orlando n-a sunat, spuse ea când se duse lângă el o jumătate de oră mai târziu. Ce mă fac? Cred că o să-l mai sun pentru ultima oară.

— Nu! exclamă Mike cu asprime. Să nu faci asta.

— Nu e bine, nu? zise ea cu tristeţe. O fată n-ar trebui să alerge aşa după un bărbat. Dar îl iubesc şi acum ştiu că n-o să pot merge până la capăt cu logodna asta.

— Aria, strigă Francesca, vino să o saluți pe contesa Mifori…

— Vorbim mai târziu, spuse ea nefericită.

Mike se hotărî să o țină tot timpul sub observaţie, căci nu se ştia ce ar fi fost în stare să facă în starea în care se afla. Dacă i-ar fi putut spune că ea era moştenitoarea, ar fi fost mult mai uşor…

— Deci, domnule Preston, spuse Carraldo întrerupându-i şirul gândurilor. În sfârşit ne cunoaştem şi îți pot mulțumi personal pentru că mi-ai acordat încrederea dumitale. Cred că acum înțelegi de ce era necesar, nu?

Ochii lui negri şi sumbri, ascunşi pe jumătate de mască, scrutară chipul lui Mike.

— Mă bucur că am putut să vă fiu de ajutor, zise Mike sobru. Aş vrea doar să fi aflat mai devreme.

— Din păcate, niciunul din nou nu putem da timpul înapoi. Dar acum treaba dumitale s-a terminat şi trebuie să vii să te distrezi. Lasă-mă pe mine să mă ocup de restul.

Petrecerea era în toi, şampania curgea în valuri, mâncarea era delicioasă; serviciul impecabil, iar Francesca îl aşezase pe Mike la masă lângă o fată care părea că era foarte frumoasă sub masca aurie şi care avea o voce şi un trup foarte sexy, ca A de asemenea şi un fermecător accent italiano-englez. Îl amuză atât de tare, încât el nici nu îl observă pe servitorul în livrea şi cu perucă pudrată care îi şopti ceva la ureche Ariei, iar în încăpere era atâta lume, încât nici nu observă când ea se făcu nevăzută. Abia mai târziu descoperi acest lucru, când, în sfârşit, se duse să o caute.

Aria vorbea de la telefonul din bucătărie, singurul loc din casă unde era sigură că nu avea să vină mama ei.

— Orlando? spuse ea cu răsuflarea tăiată. Ah, în sfârşit! De când încerc să te găsesc…

— Nu te-am sunat mai înainte pentru că ştiam că nu pot să mă pun cu Carraldo, zise el părând rece şi distant. N-aveam niciun drept să te împiedic. Voiam să-ți spun doar că n-am

făcut-o nu pentru că nu te iubesc, ci pentru că nu-ți pot oferi nimic în afara unei vieți dificile de artist.

Dar asta-i tot ce vreau, şopti ea, tu eşti tot ce vreau. Ai sunat exact la timp ca să mă salvezi, Orlando… de ce, ah, de ce n-ai sunat mai înainte?

— N-am putut, spuse el brusc. Nu trebuie să ne mai vedem.

— Te rog, ah, *te rog*, spuse ea pe un ton plângăreț, trebuie neapărat să te văd. *Trebuie neapărat să-ți vorbesc*. Te rog, Orlando.

— Foarte bine, cedă el deodată, vino peste o jumătate de oră la Biserica Santa Maria della Pietà. O să te aştept acolo.

Aria îşi aruncă o pelerină neagră peste rochia roşie şi, punându-şi masca, îşi vârî părul sub pălăria cu borul ridicat. Apoi se furişă pe scara din dos, trecu pe lângă bucătărie şi ieşi în Calle San Vidal. Afară era frig şi se înfăşură şi mai mult în pelerină când se furişă pe străduțele înguste şi învăluite în ceață pentru a se duce la întâlnirea cu Orlando.

Un chip mascat îi apăru în față din ceață şi ea se lipi speriată de zid, inima bătându-i năvalnic când bărbatul izbucni în râs şi îşi văzu de drum. Străduțele păreau şi mai tăcute din cauza ceții şi ea grăbi pasul spre Piazza San Marco, aruncând câte o privire peste umăr din când în când, având impresia că iar auzea paşi. Eşti o proastă, se mustră, nimeni nu te urmăreşte, o fi vreun alt petrecăreț. Iuți pasul şi mai mult.

Piazza San Marco se vedea pustie în fața ei, învăluită într-un giulgiu de ceață, la fel de tăcută şi de misterioasă ca o scenă goală. Felinarele dădeau o lumină palidă şi difuză,

lăsând zone de umbră adâncă pe sub colonade, iar ea auzi acordurile ciudate ale *Anotimpurilor* care răzbăteau prin megafoanele bisericii lui Vivaldi, unde urma să-l întâlnească pe Orlando. Ceva foşni în întuneric şi ea duse repede mâna la gură, înăbuşindu-şi un țipăt care se transformă în râs când o pisică i se frecă de picioare şi apoi se făcu nevăzută în ceață.

Bărbatul o urmărea din umbra colonadelor, era înfăşurat într-o pelerină neagră şi avea o pălărie cu borul ridicat pe trei laturi, lăsată foarte mult, peste mască. Ştia exact unde se ducea ea… şi se apropia din ce în ce mai mult.

Se năpusti deodată asupra ei din umbră şi Aria scoase un țipăt, paralizând de spaimă. Abia avu timp să-i zărească profilul înainte de a i se smulge din brațe şi a o rupe la fugă înapoi pe unde venise. Bărbatul purta o glugă neagră şi sinistra mască *băută*. Iar din globul ocular gol picurau trei lacrimi roşii ca nişte picături de sânge.

Ea îl auzea în spate în timp ce fugea spre Piazzetta şi Canal Grande rugându-se să fie cineva acolo, vreo gondolă sau vreo şalupă… Ceața părea să-i apese pleoapele, o îneca, iar inima îi bătea din ce în ce mai tare, îl auzea în spatele ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult… Aproape că ajunsese la Canal Grande, auzea ceva, glasuri de oameni… râdeau… ah, slavă Domnului, slavă Domnului…

Deodată, el se năpusti iarăşi asupra ei. Un braț puternic i se puse de-a curmezişul gâtului trăgându-i capul pe spate dureros şi ea văzu îngrozită lama de oțel a unui pumnal…

— Nu, țipă ea, nu, nu…

— Ce este? strigă cineva din ceață. Ce se-ntâmplă acolo?

— Ajutor! strigă ea. Ajutor!

— Cineva care se joacă, zise o altă voce râzând şi venind spre ea…

Ea îi văzu.

Brațul care îi strângea gâtul se lăsă în jos deodată şi atacatorul ei se făcu nevăzut de parcă nici n-ar fi existat. Răsuflând uşurată, Aria o luă la fugă spre glasuri, dar oamenii se întorseseră deja şi dispăruseră în ceață iarăşi.

— Ajutor, strigă ea alergând prin Piazzetta spre canal şi rugându-se ca acolo să fie vreo ambarcațiune care să aştepte. Vă rog, să mă ajute cineva, vă rog…

Zări o gondolă şi îi făcu semn disperată. Până şi gondolierul purta costum de carnaval, o *băută* neagră şi pelerină.

— La Biserica Santa Maria della Pietà, spuse ea suspinând şi cufundându-se în perne în timp ce gondola luneca în ceața cenuşie. Când avea să ajungă la biserică, avea să-l găsească pe Orlando şi totul avea să fie în regulă; numai că nu o luaseră pe unde trebuia. Gondola apucase pe unul din canalele laterale mai înguste.

— Unde mergi? strigă ea nervoasă. Nu e drumul cel bun.

Gondolierul se întoarse să se uite la ea şi, abia atunci, Aria văzu că masca era neagră numai pe jumătate. Cealaltă jumătate era albă şi trei picături de sânge curgeau din globul ocular gol.

Transpirația începu să-i şiroiască pe spate când se ridică în picioare.

— Nu, strigă ea, nu, nu, nu… nu… nu…

Gondolierul mascat veni spre ea, mânuind vâsla ca pe o bâtă.

— Oh, Doamne, şopti Aria, te implor, ajută-mă…

Deodată se auzi o muzică foarte tare şi hohote de râs şi apoi motorul unei şalupe care venea spre ei prin ceaţă, plină cu o mulţime de oameni costumaţi de carnaval, bând şampanie, râzând şi vociferând. Atacatorul ei se întoarse să se uite şi, în acea fracţiune de secundă, când şalupa fu foarte aproape de ei, Aria sări din gondolă pe cealaltă ambarcaţiune unde se afla în siguranţă.

— Hopa, strigară ei râzând când o ajutară să urce, nu mai puteai să-l suporţi, nu? Atunci, ce-ar fi să stai cu noi?

Şi i se puse un pahar de şampanie în mâna tremurătoare. Ea se întoarse privind în lungul canalului, dar nu se vedea decât ceaţa.

— Unde mergi, *carina*? o întrebară ei.

— La Santa Maria della Pietà, şopti ea tremurând.

— La biserică? Într-o seară de carnaval? Trebuie să fii nebună! exclamară ei veseli când şalupa intră pe Canal Grande. E bine dacă te lăsăm la Molo? Noi coborâm aici.

Aria sări din şalupă, privind în urma ei cum dispăru iarăşi în ceaţă, şi privi în jur speriată, simţind o mie de ochi imaginari fixând-o din beznă, după care se întoarse şi fugi cât putu de repede pe pod spre Riva degli Schiavoni.

Ceaţa părea şi mai densă acolo venind dinspre lagună şi orbind-o. Mai avea foarte puţin, îşi spuse ea disperată în timp ce fugea, puţin… doar câţiva yarzi, chiar dincolo de podul acela mic… acordurile *Verii* lui Vivaldi se auzeau şi mai tare

acum, ritmul ei înteţit potrivindu-se bătăilor inimii ei. Se opri şi duse mâna la gură ascultând… să fi fost imaginaţia ei? Sau auzise iarăşi paşi în spate? Oh, Doamne, da, da… Îi auzea foarte clar acum, paşi care alergau şi se apropiau din ce în ce mai mult. Scoţând un ţipăt de groază, se întoarse şi o rupse la fugă nimerind chiar în braţele unui bărbat mascat. În clipa în care braţele lui puternice o cuprinseră, ea îi simţi răsuflarea pe faţă şi văzu din nou cele trei lacrimi de sânge.

— Nu! şopti ea neputincioasă, te rog nu…

Privirea i se aţinti asupra pumnalului din mâna pe care el o trase înapoi, gata să i-l înfigă în piept.

Deodată, el înălţă capul brusc la auzul unor paşi care alergau şi se dădu înapoi cu o exclamaţie de furie când câţiva bărbaţi cu pelerine şi glugi negre ca ale lui, purtând sinistra pălărie şi masca *băută* apărură brusc din ceaţă. În clipa în care el se întoarse să fugă, Aria zări sclipirea unui pistol şi ţipă din nou când auzi împuşcătura, după care, scoţând un urlet, atacatorul ei se prăbuşi la pământ.

Totul se petrecuse doar în câteva secunde şi ea se uită îngrozită la trupul căzut, din al cărui piept şiroia sângele şi apoi la bărbatul mascat care îl împuşcase.

Carraldo se uită la omul pe care tocmai îl ucisese.

— Iartă-mă, Tată, spuse el încet, dar nu lui Dumnezeu îi cerea iertare, ci lui Franco Malvasi, căruia îi spusese întotdeauna numai „bătrânul”.

— E în regulă acum, Aria, eşti în siguranţă, îi zise el obosit.

Prea stupefiată ca să mai poată vorbi, ea se uită la pistolul

din mâna lui şi apoi începu să suspine.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, îi spuse Carraldo cu blândețe, scoțându-şi masca.

Chipul îi era la fel de cenuşiu precum ceața şi broboane de sudoare îi şiroiau pe tâmple, iar ochii îi erau plini de durere. Deodată, şi fără să scoată un sunet, se prăbuşi la picioarele ei. Aria țipa, țipa şi țipa…

— Încetează, Aria, încetează! îi porunci Mike, luând-o pe după umeri. Te rog să încetezi imediat.

Ea tremura în brațele lui.

— Carraldo, îngăimă ea, ce e cu el?

— Şalupa o să-l ducă la spital, spuse el. O să fie bine.

— Mă duceam să mă-ntâlnesc cu Orlando, îi spuse ea, suspinând la pieptul lui, mă aşteaptă la biserică… auzeam muzica… aproape că ajunsesem, ştiam că nu trebuia decât să-l găsesc pe el ca să fiu în siguranță.

Dându-i drumul, Mike se duse lângă cadavru, acesta fiind păzit de doi oameni de-ai lui Carraldo.

— Scoateți-i gluga şi masca, le spuse el încet.

Aria privi cu o fascinație îngrozită cum traseră gluga dezvăluind un păr blond bogat. Apoi îi scoaseră masca.

— Sărmană Aria, mă tem că deja îl găsiseşi pe Orlando, spuse Mike cu blândețe.

Capitolul 64

Ariei i se dăduse un sedativ şi dormi până a doua zi după-amiază. Abia mai târziu în seara aceea, după ce ea răspunse

întrebărilor poliției, Mike putu să-i explice exact ce se întâmplase.

Stătea în capul oaselor în pat, la fel de albă ca pernele şi cu vânătăi pe brațe şi pe gât în locurile de unde o apucase Orlando.

— Nu pricep, credeam că mă iubeşte, şopti ea. Şi eu chiar l-am iubit.

— Ai iubit omul care credeai că era, îi spuse Mike cu blândețe.

— Dar de ce ar fi vrut Orlando să mă omoare? întrebă ea cu disperare.

— Mă tem că te-a înşelat de la bun început, spuse Mike. Nu ți-a mărturisit niciodată că şi el susținea că era moştenitorul lui Poppy Mallory.

Stupefiată, Aria îi întâlni privirea.

— Şi trebuie să-i mulțumeşti lui Carraldo pentru faptul că l-a descoperit, adăugă el. A devenit bănuitor în momentul când şi-a dat seama că Orlando nu ți-a spus nimic şi nu i-a mărturisit nici lui despre pretențiile pe care le avea asupra averii lui Poppy, aşa că s-a hotărât să-l verifice. Poveştile lui Orlando în legătură cu faptul că a fost eliminat din şcoli pentru tot felul de năzbâtii băieteşti şi pentru comportare negativă s-au dovedit a fi minciuni. Era un băiat de o cruzime teribilă căruia îi făcea plăcere să-i tortureze pe ceilalți. La treisprezece ani a încercat să omoare un profesor dând foc camerei lui. Profesorul începuse să vadă adevărul în privința lui şi le spusese şi lui Orlando şi părinților acest lucru. Totul a fost muşamalizat cu condiția ca părinții să-l trimită la

tratament, dar psihiatrul le-a spus că frumusețea lui era un exterior util în dosul căruia ascundea o personalitate de psihopat. Părinții nu l-au trimis în Italia doar ca să studieze arta, ci au vrut să scape de el. Carraldo a început să se teamă pentru tine şi de aceea te-a luat la Los Angeles, să te ferească de ceva rău, sau aşa s-a gândit, cel puțin. Descoperise că, atunci când ar fi trebuit să se afle la Londra, Orlando te urmărea. Paşii, bărbatul din *Peugeot-ul* negru. Până când Orlando nu făcea o mişcare Carraldo nu putea să facă nimic, nu avea de ce să-l acuze. În definitiv, nu făcuse altceva în afară de faptul că nu-ți spusese şi, fără îndoială că, dacă ar fi fost întrebat, ar fi găsit o scuză plauzibilă şi pentru asta. Orlando pusese mâna pe o copie a listei cu numele posibililor moştenitori, evident că şi-a zis că povestea lui Lauren Hunter era prea neverosimilă şi, totuşi, ştia că trebuia să existe o fiică undeva, pentru că aşa scria în testament aşa că ori tu, ori gemenii Galli trebuia să fiți descendenții acelei fiice. În mintea lui bolnavă s-a gândit că erau trei rivali serioşi pentru averea lui Poppy. Tu, favorita, şi Claudia şi Pierluigi Galli. Deşi Orlando a crezut în mod corect că povestea lui era cea verosimilă, acum ştia că mai exista un moştenitor, sau poate chiar trei, patru, cine putea şi? Acest lucru însemna că trebuia să împartă averea. Iar el voia totul. S-a săturat să tot fie un nimic printre cei în mijlocul cărora îi plăcea să se învârtească şi acum voia să fie rege. Când avea să pună mâna pe bani avea să se răzbune pentru toate insultele pe care a fost nevoit să le suporte cu zâmbetul pe buze atâția ani. Carraldo a aflat că Orlando s-a întâlnit cu Claudia la Paris cu o săptămână

înainte ca aceasta să moară, iar ea i-a lăsat un mesaj pe robot că după aceea se ducea la Villa Velata. S-a dus şi Orlando acolo, pe ascuns… El a fost cel care a defectat frâna la maşina Claudiei. Nu se aşteptase, însă, ca Pierluigi să se afle şi el acolo. Crezuse că acesta avea să apară la înmormântare mai târziu, când avea de gând să se ocupe şi de el. În schimb, Pierluigi a fost acuzat de crimă şi azvârlit în puşcărie. Nici măcar Orlando n-avea cum să-l atingă acolo. Atunci ştia deja că eu eram pe urmele lui, dezgropând povestea lui Poppy şi s-a hotărât să mai aştepte în privinţa lui Pierluigi; dacă era nevoie, găsea el o soluţie mai târziu. Când şi-a dat seama ce se întâmpla, Carraldo şi-a folosit toate forţele pentru a-l scoate pe Pierluigi din închisoare, a oferit câteva milioane cauţiune. Dar l-a prevenit să stea retras. Carraldo nu ţi-ar spune niciodată asta, dar cred că ar trebui să ştii că tot el a aranjat să-l ajute pe Pierluigi oferindu-i câteva milioane, mai mult decât suficient pentru a-şi salva compania. Bănuiesc că s-a gândit că Pierluigi a suferit destul pierzând-o pe Claudia şi trezindu-se acuzat de uciderea ei. Cred că a înţeles prea bine că, pentru Pierluigi, afacerile erau tot ce avea, fără companie nu era nimic. Carraldo e un om cu suflet, Aria. Oricum, Pierluigi a fost la petrecere şi a fost de faţă şi la sfârşit, aşa că, dacă nu l-ar fi împuşcat Carraldo pe Orlando, ar fi făcut-o el. Venise cu gândul de a-şi răzbuna sora, dar Carraldo i-a luat-o înainte. Numai tu rămăseseşi între Orlando şi toţi acei bani.

— E un blestem, spuse ea plângând. Averea lui Poppy Mallory e un blestem.

— Nu-i adevărat, zise Mike încet. Dacă Orlando ar fi fost

sănătos mintal, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. E nedrept să dai vina pe Poppy. Ce-ar fi să-ți spun toată povestea ei şi, atunci, poate o să înțelegi şi în legătură cu Orlando?

Aria scutură din cap.

— Nu vreau să mai ştiu nimic, şopti ea. Aş vrea doar să nu-l fi cunoscut niciodată. Şi acum, din cauza mea.

Carraldo e bolnav. Mama mi-a zis că a suferit un infarct şi că e la spital…

— Carraldo ştie demult că are o boală de inimă foarte gravă, nu trebuie să te autoînvinuieşti. Ar fi putut să se întâmple oricând, era inevitabil.

Aria îşi frângea mâinile agitată.

— Dar Carraldo mi-a salvat viața şi din cauza mea ar putea să moară, spuse ea privindu-l cu ochii în lacrimi. Trebuie să mă duc la el, Mike. Vreau să-i mulțumesc.

— Mâine, îi promise el. Acum trebuie să te odihneşti.

În camera de spital era foarte linişte, auzindu-se doar zumzetul surd al aparatelor şi al monitorului pe care se vedea felul cum îi funcționa inima. Carraldo o simțea bătând neregulat în piept şi ştiu că acum pastilele albe nu mai aveau nicio putere.

Închizând ochii se gândi la viața lui, întrebându-se dacă luase decizia corectă cu atâția ani în urmă, când fusese de acord să devină fiul legitim al lui Franco Malvasi. Ce îi adusese acest lucru? se întrebă el. Cunoştea răspunsul. Bogății de care nu se atinsese niciodată şi o conştiință cu care nu

putea trăi. Dar Franco îl educase, îi oferise şansa de a deveni un om civilizat după ce îşi petrecuse copilăria în acele mahalale mizerabile, Franco îl învăţase tot ce ştia acum despre lucrurile la care ţinea cel mai mult şi, graţie acelor cunoştinţe, descoperise succesul şi un anumit fel de fericire. Îşi făcuse o avere proprie, cea pe care avea să i-o lase Ariei. Făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să nu lase acea avere să cadă în mâinile duşmanilor, dar ştia că acum era prea târziu, pentru singurul lucru care simţea că ar fi ferit-o de toţi – căsătoria. Totuşi, era mulţumit, Aria avea să aibă suficient pentru a fi liberă. Îşi putea împlini propriul destin, aşa cum ar fi făcut tatăl ei, Paolo.

Credea că fusese deştept când, după moartea lui Franco, închipuindu-şi că, omorându-i duşmanii, îşi cumpărase libertatea. Şi, într-un fel, o făcuse, căci nu fusese nevoit să ducă o viaţă de prizonier în vila din Neapole, la fel ca Franco. Se plimbase liber prin toată lumea cu avioanele lui puternice, cinase cu prinţi, stătuse de vorbă cu oameni aflaţi în posturi înalte şi fusese invitat la cele mai mari petreceri. Şi, totuşi, se culcase cu prostituatele din cartierele mărginaşe, exact cum ar fi făcut dacă ar fi rămas un tâlhar mărunt pe străzile Neapolelui. Şi, în ciuda succesului său social, niciun bărbat nu îi considerase prietenul său. Era prizonierul singurătăţii sale, la fel cum ar fi fost şi dacă nu ar fi părăsit vila niciodată, cu paznicii ei înarmaţi şi câinii ei fioroşi, pentru că ştia ce era şi de acest lucru nu putea scăpa niciodată.

Numai cu Paolo descoperise ce era prietenia adevărată şi, în semn de recunoştinţă, voise să aibă grijă de fiica lui. Nu se

aşteptase, însă, să se îndrăgostească de ea. Aria îl fermecase cu tinerețea ei exuberantă şi dorise să o aibă alături, să o învețe despre viață, să o vadă transformându-se în femeia frumoasă care ştia că avea să devină şi mai dorise să o apere de cruzimea lumii cu puterea bogăției lui. Ştiuse că nu mai avea mult de trăit, poate un an, poate câteva luni, poate chiar câteva săptămâni… nimeni nu putea şti. Într-o zi putea să fie în viață şi în următoarea, să nu mai fie, era foarte simplu. Dar pentru acea perioadă scurtă, o dorise pe Aria. Era nedrept față de ea, acum ştia acest lucru, dar mai ştia şi că egoismul lui avea să-i asigure ei libertatea.

Dubla ironie era că fata pe care o iubea se îndrăgostise de strănepotul lui Franco Malvasi. Pentru că, dacă Franco ar fi ştiut că avea un fiu, Orlando ar fi moştenit imperiul Malvasi, nu Carraldo. Iar el ar fi dus o viață de om obişnuit la Neapole. Ce era şi soarta!

Auzi pe cineva intrând în cameră şi ştiu că era Aria chiar înainte să deschidă ochii… Îi cunoştea pasul uşor şi parfumul părului când se aplecă deasupra lui.

Deschise ochii brusc şi o privi cu zâmbetul lui obişnuit, pe jumătate sarcastic.

— Drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi, murmură el, dar ea îl privea stupefiată, şocată de paloarea şi de glasul lui stins. Stai lângă mine puțin. Aş vrea să-ți vorbesc.

Aria lăsă florile pe masă şi se aşeză lângă pat.

— Cum te simți? îl întrebă ea neliniştită.

— Cine ştie? spuse el zâmbind. De doi ani mi-au spus că o să mor.

— Nu! exclamă ea. Nu poate fi adevărat, trebuie să se poată face ceva. O să chemăm cei mai buni specialişti…

— Aria, am fost la cei mai buni medici din lume, îi spuse el cu blândețe. Dacă s-ar fi putut face ceva, ar fi făcut cu siguranță.

Ea îşi acoperi fața cu mâinile, plângând în linişte şi ochii lui se umplură de tristețe.

— Nu plânge, n-am deloc de gând să mă duc încă. Şi în plus, vreau să stau de vorbă cu tine, zise. el, oprindu-se puțin pentru a-şi trage răsuflarea. Am trăit într-o lume cu totul diferită de a ta, spuse el în cele din urmă, o jumătate de lume, plină de cruzime şi violență, dar am promis că nimic din toate astea nu te vor atinge vreodată, tatăl tău ştia adevărul despre mine şi, totuşi, mi-a dăruit prietenia lui. L-am iubit pentru asta şi acum te iubesc pe tine, fiica lui.

— N-am ştiut, şopti ea îndurerată. Nu înțelegeam. Acum îmi dau seama ce egoistă am fost, cât de nedreaptă față de tine.

— Cum aş putea să mă aştept la altceva? întrebă el. Erai o fată tânără, dornică de romantism şi dragoste adevărată. Ştiam că nu-ți pot cere aşa ceva.

Aria lăsă capul în jos, privindu-i mâinile inerte de pe cearşafurile albe, care păreau fragile şi vulnerabile. Deodată, puternicul Carraldo părea neputincios.

— După moartea mea, averea mea personală îți va aparține, colecția mea de opere de artă, galeriile, casele, totul. Se va avea grijă şi de mama ta, am aranjat asta deja cu avocații, şi, atunci, o să fii liberă. Mi-ar plăcea să cred că vei conduce

Galeriile Carraldo când eu n-o să mai fiu, Aria. Ele au fost singurul lucru bun din viața mea.

— Te rog, şopti ea luându-i mâna într-a ei, nu mai vorbi aşa. O să te faci bine şi o să mai conduci galeriile multă vreme de-acum încolo. Îmi promiți că o să te faci bine?

Îl privi neliniştită şi el se gândi cât de frumoasă era şi cât noroc avea că o cunoscuse, ea şi tatăl ei fuseseră ca o boare de aer curat în viața lui.

— Îmi pare rău în legătură cu Orlando, spuse el în sfârşit.

— N-am ştiut că era strănepotul lui Poppy Mallory, şopti ea. Mike mi-a spus.

— Orlando n-a avut niciodată dovada acestui lucru, Mike a descoperit-o.

— Şi eu nu sunt moştenitoarea, până la urmă.

— Nu asta e important acum, şopti Carraldo.

Durerea îi cuprinse iarăşi pieptul ca un cleşte şi broboane de sudoare îi apărură pe frunte făcându-l să închidă ochii şi să respire repede.

Linia verde în zigzag de pe monitor sărea aiurea şi Aria o privi speriată.

— Te obosesc, spuse ea strângându-i mâinile, nu trebuie să mai vorbeşti.

După câtva timp, când el părea să se fi liniştit puțin, ea zise:

— Am venit să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața, dar cuvintele nu par de ajuns pentru aşa ceva. M-am gândit bine şi, dacă tot mă mai vrei, mi-ar face plăcere să mă mărit cu tine.

Ochii lui îndureraţi îi zâmbiră.

— Eşti exact ca tatăl tău, Aria, spuse el cu blândeţe.

Ea rămase acolo multă vreme, ţinându-i mâinile într-ale ei până când el păru să fi adormit, după care, aplecându-se, îl sărută uşor pe buze şi ieşi.

Antony Garraldo suferi un infarct extrem de grav cu câteva minute înainte de ivirea zorilor a doua zi şi, înainte ca soarele să se ridice pe cer, el muri. Câteva sute de oameni veniră la înmormântarea lui, deşi puţini erau cei care îl plângeau. Dar pe obrajii Ariei Rinardi erau lacrimi de reală tristeţe când aşeză un buchețel din lăcrămioare – floarea miresei – şi boboci albi de trandafiri, pe mormântul lui.

Capitolul 65

Mike destupă sticla de şampanie cu un pocnet şi Lauren se grăbi să ţină paharul sub şuvoiul care ţâşni pe afară.

— Nu se poate s-o irosim, e prea bună, zise ea râzând.

— Mai e o grămadă acolo de unde a venit asta, spuse el. Pentru cine toastăm mai întâi? Pentru Maria? Pentru Poppy Mallory? Sau pentru tine?

Ea îşi lăsă capul într-o parte, gândindu-se.

— Pentru niciuna din ele, hotărî în final. O să toastăm pentru tine, pentru că, dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi aflat niciodată adevărul, despre Maria, despre mine însămi.

— Atunci va trebui să toastăm şi pentru Maria, pentru că ea mi-a oferit indiciul. Odată ce am înţeles că purtarea ciudată

a Helenei se datora surzeniei, mi-am dat seama că, probabil, asta mă nedumerise şi în legătură cu Maria. Îi citeam inteligența în privire, nu părea să fie ceva mintal în neregulă şi, totuşi, era atât de tăcută. Te-am sunat şi mi-ai spus că doctorul îi confirmase surzenia. Apoi mi-am amintit că Helena purta numele de Mallory şi m-am gândit la numele de pe *Biblia* ta. Nu mi-a trebuit mult ca să descopăr dovezile, certificate de naştere, de deces, de căsătorie, am început cu tine şi am luat-o înapoi, până am ajuns la fiica ei. Angel spusese în scrisoare că oamenii care o adoptaseră pe fetița Helenei se numeau James şi că locuiau în Ținutul Ventura, aici, în California. Îi spuseseră lui Angel că aveau să o boteze Mary şi că al doilea nume avea să fie Mallory. Mary Mallory James. După asta nu mi-a mai trebuit mult. Maria: Cristina a murit în al doilea război mondial, conducând o ambulanță, iar Helena, care devenise o pustnică, a murit câțiva ani mai târziu. Atunci a primit Aria papagalul. Dacă ar fi trăit, poate ar fi existat o anumită continuitate de familie şi toată povestea asta n-ar mai fi fost un asemenea mister. Totuşi mi-a oferit ocazia s-o cunosc pe Poppy Mallory, adăugă el gânditor, şi, ca să fiu sincer, e ceva ce n-aş fi vrut să pierd. Poppy a fost o femeie care a judecat mai mult cu inima decât cu mintea şi, când totul a mers prost, ea a lipit toate bucățile cumva şi a mers mai departe. Îndărătnică, ăsta e cuvântul pe care l-aş folosi pentru a o descrie pe Poppy.

Lauren îl privi cu seriozitate.

— Acest toast ar trebui să fie pentru Poppy, spuse ea ridicând paharul.

— Pentru Poppy, zise Mike şi, după o pauză, adăugă: Iar acum o să bem pentru domnişoara Lauren Hunter, moştenitoarea averii Mallory.

Lauren oftă.

— Cred că o să am nevoie de foarte multă şampanie, pentru că mă trezesc imediat cum mă gândesc că acum posed toate acele proprietăţi de valoare şi atâtea milioane.

— O să beneficiezi de sfaturi bune. Lieber o să se ocupe de asta.

— Totuşi, există un lucru pe care ştiu că aş vrea să-l fac. Îţi aduci aminte că mi-ai spus că, dacă banii ar fi fost ai lui, Pierluigi ar fi vrut să întemeieze o fundaţie în memoria surorii lui? Pentru a-i ajuta pe tinerii fără locuinţe şi pentru a se avea grijă ca ei să urmeze colegiul? Aş vrea să folosesc câteva milioane în acest scop. Şi aş vrea să se numească *Fundaţia Poppy Mallory*. Am putea acorda burse speciale cu numele Claudiei.

— E un lucru grozav, Lauren, spuse el încet.

— Am fost eu însămi una. Până săptămâna trecută am făcut şi eu parte dintre aceşti tineri ghinionişti.

Se uitară la Maria care se juca fericită cu ursuleţul primit de Crăciun.

— Ştiu că problema ei e gravă, dar medicul speră că, după operaţie, o să-şi recapete puţin auzul, spuse Lauren privindu-l plină de speranţă. Mi-a explicat că o să poată vorbi şi, când o să poată citi pe buze, o să fie foarte bine. Sunt fericită că nu e mai rău.

— Şi care sunt planurile tale? o întrebă el întâlnindu-i

privirea.

— Poate că, până la urmă, o să mă duc la *Stanford*, zise ea entuziasmată. Mă gândeam să-mi cumpăr o casă în apropiere şi sper că or să-mi dea voie să locuiesc în afara campusului împreună cu Maria. Acum o să pot să angajez o bonă pentru ea şi să-i plătesc tratamentul, zise ea oftând şi privindu-l recunoscătoare. Poppy Mallory n-o să ştie niciodată cât de mult îi apreciez darul, pentru că, de fapt, asta e. Eu n-am făcut nimic ca să merit toți banii ăştia.

— Hai să zicem doar că au ajuns la persoana potrivită, spuse Mike zâmbind. Ştii ce e ciudat? Tocmai mă gândeam că-mi place foarte mult în California şi că poate îmi cumpăr şi eu o casă pe-aici. Poppy mi-a lăsat şi mie o moştenire – o carte – şi California e un loc la fel de bun ca oricare altui pentru a o termina. Poate o să fim vecini. Şi, ori de câte ori o să scapi de acei colegi tineri şi entuziaşti, poate o să cinezi cu mine?

— Mi-ar face plăcere, spuse Lauren şi ochii ei albaştri erau sclipitori, exact cum trebuiau să fi fost ai lui Poppy când se îndrăgostise, cu atâția ani în urmă.

Epilog
1957

Chiar şi acum, când era o doamnă bătrână, singură în acea vilă italiană, departe de casa din California unde îşi trăise copilăria, Poppy îşi amintea că văzuse florile după ai căror nume fusese botezată chiar în săptămâna când se născuse. Bineînțeles, întotdeauna îi spuseseră că era imposibil, pentru că un copil atât de mic nici nu vedea. Totuşi, acel câmp care se întindea pe dealul din spatele colibei din chirpici fusese arat toamna următoare şi se cultivase orz, iar după furtuni, frumoşii maci californieni nu mai înfloriseră niciodată acolo. Atunci, cum ar fi putut să-i ştie atât de bine, dacă nu i se întipăriseră în memorie?

Dacă închidea ochii, simțea senzația de plutire din clipele când o ținuse mama ei în brațe şi îi simțea parfumul vag al pielii când înainta prin marea de flori. Îşi amintea că fusese ținută într-o poziție periculoasă doar pentru a împărtăşi şi ea plăcerea mamei ei la vederea sutelor de petale în formă de inimă, împrăştiindu-se în aer ca nişte fluturi roşii de mătase. Şi îşi mai amintea şi inimile lor negre şi polenul auriu la fel de bine cum îşi cunoştea propria imagine.

Era o poveste pe care i-o repeta mereu lui Luchay. Pe măsură ce îmbătrânea, îi vorbea papagalului numai de amintirile *ei* plăcute, dar Luchay îi cunoştea deja povestea vieții. Îi cunoştea toate secretele.

Rareori vorbea cu femeile care veneau din sat pentru

curățenie, în toate cele treizeci şi două de încăperi pline de mobilă pe care o disprețuia…

— Tot pluşul ăsta roşu şi ciucurii ăştia, îi spunea ea lui Luchay, râzând.

Femeile se îngrijeau de nevoile ei şi îi pregăteau mesele solitare, ea bănuia că o furau, dar nu prea îi păsa, probabil că aveau o duzină de guri de hrănit acasă. Şi, acum, la sfârşit, era numai ea. O bătrână singuratică ce era atât de obosită în ziua aceea, atât de obosită, încât nu voia decât să tragă un pui de somn şi să viseze vechile ei vise, sperând că avea să poată scăpa de ele, în sfârşit. Şi, poate, doar poate, nu avea să se mai trezească niciodată.

Necunoscutul înalt îşi opri maşina lângă stâlpii învăluiți în muşchi. Împinse poarta ruginită, dar nu vru să se deschidă decât puțin. Casa abia se vedea de toată acea verdeață şi, îndreptându-şi umerii hotărât, porni pe aleea năpădită de buruieni.

Urcând în grabă treptele de la intrare, sună şi, strecurându-şi mâinile în buzunare, începu să se plimbe încolo şi încoace pe verandă ca un om oare nu ştia dacă să se răzgândească sau nu. Scoase articolul de ziar din buzunar şi îl citi din nou. *Mallory*, citi el, *la Villa Castelletto Veneto*, *Italia*. *Poppy în vârstă de şaptezeci şi şapte de ani. Veşnic iubită de prietenul ei*, *Franco*. Se auzi un zgomot de paşi pe podeaua de marmură şi uşa se deschise puțin. O țărancă bătrână, cu un şal negru pe cap, îl privi prin crăpătură.

— *Che desidera*? întrebă ea.

Atunci el îi spuse că voia să ştie câte ceva despre femeia oare trăise acolo şi oare era o rudă pierdută demult. Spuse că trebuia să ştie neapărat unde era îngropată.

Femeia îl privi câteva clipe, după oare deschise uşa încet. El privi pe lângă ea în holul întunecos, draperiile erau trase şi oglinzile erau acoperite de pânze negre.

— Păcat că aţi ajuns prea târziu pentru înmormântare. E îngropată în cimitirul de lângă sat. Bărbatul acela a venit şi s-a ocupat de toate. Numai el şi cu mine am fost la înmormântare. Dacă aţi fi venit mai înainte, am fi fost trei. Pe urmă, avocatul a luat papagalul, pe care se pare că l-a dat cuiva… nu ştiu cui. Nu ştiu decât că ea l-a iubit foarte mult. Sărmana femeie, cât de singură a fost.

Îşi făcu semnul crucii, murmurând o binecuvântare, iar el se întoarse şi porni repede înapoi pe alee.

— Mare păcat că aţi ajuns prea târziu, îi strigă femeia. Doamna n-a avut niciodată vizitatori… i-ar fi făcut plăcere…

Cimitirul conţinea morminte frumos îngrijite. Fiecare avea un sfânt, pe Sfânta Fecioară sau pe Iisus Cristos pe cruce şi fiecare avea fotografia celui decedat şi un vas cu flori. În mijlocul cimitirului erau câteva cavouri mai mari şi mai complexe, iar el se plimbă în jurul lor privindu-le, citind fiecare nume cu atenţie, dar niciunul din acele edificii stil baroc nu era locul de odihnă al lui Poppy.

Îl găsi într-un târziu, într-un colţ însorit de lângă zidul îndepărtat, un simplu mormânt, delimitat cu marmură roz şi cu o piatră funerară simplă pe care se aflau numele ei, data naşterii şi a morţii. *Intru veşnică amintire*, soria. Iar pe

mormânt se afla plantată proaspăt o gardenie ale cărei frunze de un verde-închis erau lucioase ca de ceară, iar florile erau la fel de albe ca laptele.

Rogan îşi trecu degetele obosit prin părul încărunțit, uitându-se la mormânt. După câteva clipe, ieşi repede din cimitir şi, fără să arunce nicio privire în urmă, se urcă la volan şi plecă.

Sfârşit

Cei bogaţi vor moşteni

"Se înalţă mai presus de genul său pentru a surprinde, a fascina..."

Publishers Weekly

"Elizabeth Adler împleteşte o saga şi un roman cu intrigi uluitoare... suficient de îndrăzneţ pentru a fascina definitiv."

Kirkus Reviews

Bestseller

Lei 5500